
37
40 E
17

ANIMADVERSIONES

ET ADDITAMENTA EX POSTERIORIBUS
SUMMORUM PONTIFICUM CONSTITUTIONIBUS
ET SACRARUM CONGREGATIONUM
DECRETIS DESUMPTA
AD AUGUSTINUM BARBOSA
DE OFFICIO, ET POTESTATE

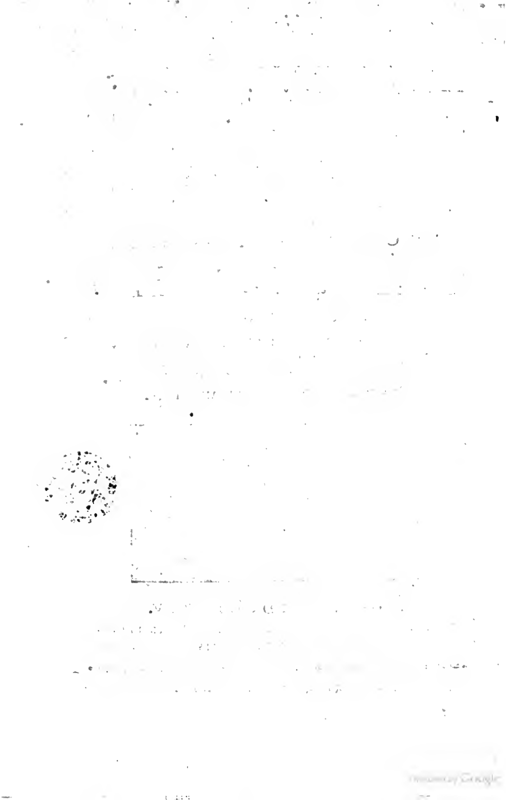
PAROCHI

AUCTORE
UBALDO GIRALDI A S. CAJETANO
Cleric. Regular. Scholar. Piarum, ex Assistente Generali
ET APOSTOLICO ROMANI CLERI EXAMINATORE.

ROMÆ MDCCLXXIV.
EX TYPOGRAPHIA MICHAELIS ANGELI BARBIELLINI
IN ÆDIBUS DE MAXIMIS.

SUPERIORUM FACULTATE.

CAJETANUS RAMO A S. JO: BAPTISTA

CLERICORUM REGULARIUM

Pauperum Matris Dei Scholarum Piarum

PÆPOSITUS GENERALIS.

CUM Librum, cui titulus = *Ubaldi Giraldi a S. Cajetano* Ordinis nostri, Apostolici pro romano Clero Examinatoris, & ex Assistentis Generalis Animadversiones, & Additamenta ex posterioribus Summornm Pontificum Constitutionibus, & Sacrarum Congregationum Decretis desumpta ad Augustinum Barbosa *de Officio, & potestate Parochi*, = duo ex nostris, quibus commissum fuit, recognoverint, & probaverint, ipsius edendi facultatem, quantum in nobis est, Auctori concedimus.

Datum Romæ in Ædibus nostris Scholarum Piarum apud S. Pantaleonem die 19. Februarii 1773.

Cajetanus a S. Jo: Baptista Præpositus Generalis.

Reg. fol. 122.

Silvester Giannini a S. Theresia Secret.

APPROBATIONES.

ATtente legi, ita jubente Rmo P. Sacri Apostoli Palatii Magistro, opus cui titulus est = Animadversiones, & Additamenta ex posterioribus Summorum Pontificum Constitutionibus, & Sacrarum Congregationum Decretis desumpta ad Augustinum Barbosa *de Officio, & potestate Parochi*. Auctore Ubaldo Giraldi a S. Cajetano, Clerico Regulari Scholarum Piarum ex Assistente Generali, & Apostolico romani Cleri Examinatore = Nihil porro in eo deprehendi, quod censoria virgula notari possit, contrarium, vel Fidei Dogmatibus, vel Regulis morum, sed imo suspexi summum clarissimi Auctoris studium tum in refutando, ubi ita res postulavit, Augustino Barbosa, tum in eo insigniter locupletando. Quantæ vero utilitatis opus hoc sit, vel me tacente, omnes intelligunt. Tractatus Augustini Barbosæ *de Officio, & potestate Parochi* ab omnibus fere Parochis legi solet. Sed pauci erant, qui veras a falsis opinionibus secernere poterant. Necesse propterea erat tractatum hunc castigare. Id sane præstitit P. Giraldi, qui de ecclesiastica jurisprudentia quam bene meritus sit, paudunt alia ab eo edita Opera. Quantum igitur in me est, Auctor sum, ut Opus hoc P. Giraldi adeo utile bono publico typis quam citissime committatur. Dabam Romæ ex Ædibus meis die 2. Martii 1773.

Franciscus Mazzei in Romana Curia Advocatus.

OPus Augustini Barbosæ *de Officio, & potestate Parochi* jamdiu celebre ob multiplicem Illmi sui Auctoris doctrinam, limatione in aliquibus, illustratione in aliis, in pluribus additione indigere nemo unus inficiabitur, qui ad lancem sanioris doctrinæ ipsum librabit. Jure proinde, ac merito in id totus incubuit indefessus quamvis octogenarius clarissimus Giraldus in Opere inscripto = Animadversiones, & Additamenta &c. = cæptumque opus egregie pro more suo perfecit. Quod tantum abest, ut vel in minimo ab ulla ex iis regulis, quæ in hoc genere servandæ sunt, deficiat, imo adamussim eæ omnes fideliter in ipso serventur; idemque Opus nedum perutile fore, sed valde proficuum, ac pene necessarium Parochis pro recte obeundo ipsorum munere ducam, si typis evulgabitur. Ita humillime obsequens Rmi Patris Thomæ Augustini Ricchini mandatis, Sac. Palatii Apostolici Magistri. Ex Collegio S. Blasii, & Caroli de Urbe die 10. Martii 1773.

D. Placidus Rambaldi Congreg. Cler. Regular.
S. Pauli Generalis Assistens &c.

PRÆFATIO

AD OPUS, CUI TITULUS

ANIMADVERSIONES;

ET ADDITAMENTA, EX POSTERIORIBUS

SUMMORUM PONTIFICUM CONSTITUTIONIBUS,
ET SACRARUM CONGREGATIONUM DECRETIS DESUMPTA
AD AUGUSTINUM BARBOSA

DE OFFICIO, ET POTESTATE PAROCHI

AUCTORE

UBALDO GIRALDI A S. CAJETANO

Cler. Reg. Scholarum Piarum ex-Assistente Generali, & Apostolico Romani Cleri Examinatore

SACRIS ANIMARUM RECTORIBUS

JOANNES FRANCISCUS PALMERINI

Sac. Th. D., & in Viterbiensi Ecclesia Canonicus Pœnitentiarius S. P. D.

UGUSTINI BARBOSÆ, Uxentini Episcopi, qui superiori sæculo floruit, nomen, ac multiplicem in Jure Pontificio sapientiam nemo unus ignorat. Is e patre Emanuele Barbosa, magni nominis I Cto, Vimarani in Lusitania ortus, Romæ primum, tum Matriti, canonicis legibus addiscendis operam dedit; tantumque laudis ob plurima, quæ eo in genere edidit, opera, est assecutus, ut quasi quoddam sacri Juris oraculum ævo suo passim haberetur.

Verum, ut laboriosi Scriptoris gloriam sibi ille jure fuerit nactus, sunt tamen emunctæ naris Censores, qui in eo desiderent accuratiorem delectum. Totus enim cum sit in colligendis undelibet Sacrorum Canonum, & Pontificiarum Sanctionum monumentis, Sacrarum Congregationum decretis, atque omnibus Scriptorum omnium sententiis, plerumque fit, ut falsa a veris, a certis dubia, ac nimis laxa a sanioribus perraro secernat. Accedit alia causa, quod cum innumeræ post Auctoris obitum prodierint, tam in ecclesiastica disciplina, quam in christianæ Ethices reformatione Summorum Pontificum leges, quæ ejusdem Barbosæ opinionibus in præsentia adversantur, hinc fit, ut in ejus operibus perlegendis vix tuto quisquam consistere pede possit.

Quæ cum ita se habeant, quis non videt, quam bene de literaria, ac christiana Republica mereretur, qui novam horum moliretur operum editionem, ad recentiorum documentorum regulas accomodatam?

Si quod autem præ ceteris tanti Doctoris opus castigatione oportuna indigere visum est plerisque viris in ecclesiasticis studiis exerci-

xercitatis, illud eſt in primis, quod inſcribitur = DE OFFICIO, ET 'OTESTATE PAROCHI = Liber hic, cum titulo, tum Auctoris fama ·ercelebris, omnium fere Parochorum manibus teritur, quod non ıjuria putent, in eo ſe cuncta, quæ ad oneroſum Parochi munus ıte obeundum pertinent, invenire poſſe. At cum vitiis illis, quæ ıpra indicavimus, ſcateat, manum opperiebatur medicam, quæ ıala omnia, ac nævos ſanaret, aut cenſorio calamo exſecaret.

Manum hanc ſcite, ut ſolet, adhibuit *Rmus* P. UBALDUS GI-ALDI *a S.Cajetano, Cler. Regul. Scholarum Piarum*, *ex Aſſiſtens Generalis*, ; *Apoſtolicus Romani Cleri Examinator*; qui, qualis, quantuſque ſit, c de eccleſiaſtica Juriſprudentia quam bene meritus, complura jus volumina, improbo labore conſcripta, romaniſque typis im-ıreſſa teſtantur. Nihil eſt proinde, quod de tanti Viri laude com-ıemorem, cum publica de eo, & præclara litteratorum hominum eſtimonia loquantur.

Clariſſimus hic Auctor in hanc Barboſæ Opellam ANIMADVER-IONES elucubravit, ſervato in omnibus primi Scriptoris ordine, ɜu μεθόδῳ. Quamquam vero nihil aliud præſtiterit, (quod quidem uantum ſit, probi quique, eruditique viri intelligunt) quam pro-criptas propoſitiones abigere; nimis laxas opiniones emendare; ecentiores Summorum Pontificum leges, ac Sacrarum Congrega-ionum decreta ſuis locis intexere; oportunas, & tutas inſtru-tiones de integro addere: uno verbo, cuncta, quæ ad rem utilia, t accomodata viſa ſunt, unde unde colligere, digerere, explana-e; id tamen perfeciſſe jure optimo, meritoque dicendus eſt *P. Gi-aldi*, ut Barboſam fruſtra in Barboſa quæras: adeo omnibus, ac no-'is a Giraldo pictus eſt Barboſa, & politus ſacræ eruditionis colo-ibus, ut novam, ac ſplendidiſſimam faciem aſſumpſiſſe videatur.

Reliquum eſt igitur, ut eccleſiaſtici viri, ac Vos præſertim acri Animarum Curatores, novam hanc, ac certe maxime neceſ-ıriam elucubrationem, quæ quam ocyſſime prelo ſupponetur, omparetis, atque avidis oculis, attentaque mente percurratis; ·ro certo habentes, in uno hoc vos Codice habituros omnia, quæ d eam materiam pertinent, quæque, ut addiſcantur, plurium li-rorum armarium recludere oporteret. Valete.

MONI-

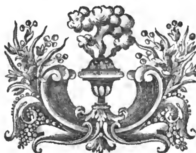
M O N I T A
AD LECTOREM.

I. *Ovissima hujus Operis editio, cui accesserunt Animadversiones, & Additamenta, desumpta est ab editione Venetiis excusa in quarta folii parte typis Antonii Mora, anno MDCCXX. Cum vero nedum erroribus quamplurimis scateat contra verum materiarum intellectum, sed etiam in pluribus deficiat, ut emendatior edatur, collata est cum editione, Lugduni in folio excusa, anno MDCLXIII. sumptibus Anisson, & Joannis Posuel, quæ licet anterior, magis tamen accurata ab omnibus recepta est. An autem etiam in hac eadem Auctorum citationes respondeant operibus eorumdem, judicium ferri non potest, cum nec in promptu omnes haberi queant, nec ob tam profusum eorum numerum vix cuiquam integrum sit cum exemplaribus conferre. Quod etiam in causa fuit, ut nonnulli ex iisdem Auctoribus consulto in hac novissima editione omissi fuerint, tamquam minus ad rem opportuni.*

II. *Animadversiones, & Additamenta interclusa leges hoc signo*

III. *Si aliæ Animadversiones me fugerint, aliaque Additamenta pro rei parochialis opportunitate tibi in expectatione erant, id ingenii mei tenuitati, ætatique octogenariæ potius, quam voluntatis vitio vertas. Ut tuis tamen votis fiat satis, non deerit, qui latiorem tibi viam sternat. Interim hunc laborem meum, quem Sanctæ Romanæ Sedis judicio humiliter, demisseque subjicio, benigno excipias animo.*

SERIES CAPITUM

QUÆ IN HOC TRACTATU CONTINENTUR.

PRIMA PARS.

De Parochorum institutione, & obligatione.

SECUNDA PARS.

De Sacramentorum administratione Parochis injuncta.

TERTIA PARS.

De juribus Parochialibus.

IMPRI-

I M P R I M A T U R,

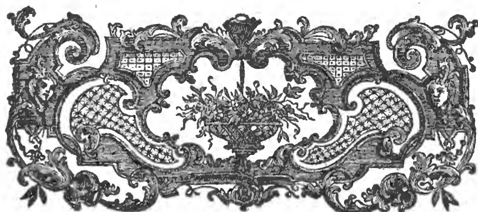
Si videbitur Reverendissimo Patri Sacri Palatii Apostolici Magistro.

Franciscus Anton. Marcucci Episc. Montis Alti Vicesg.

I M P R I M A T U R.

Fr. Thomas Augustinus Ricchinius Ordinis Prædicatorum Sacri Palatii Apostolici Magister.

TRA-

TRACTATUS DE PAROCHIS ET EORUM OFFICIO, AC POTESTATE.

PARS PRIMA.

CAP. I.

Parochus unde dicatur, & quid Parochiæ, & parochialis Ecclesiæ, ac beneficii curam animarum habentis nomine veniat.

SUMMARIUM.

Parochi apud Ethnicos dicebantur illi, qui Legatis publicè Romam missis, salem, & ligna, præparabant.

Parochi in Ecclesia sunt Sacerdotes auctoritate Episcoporum Ecclesiis præfecti, ut plebibus Sacrum Divini Verbi, & Sacramentorum pabulum administrent.

Paræcus Græcis est incola, sive habitator in loco.

Plebani dicuntur, qui curam exercent animarum in Plebania, habentes sub se plures Ecclesias, vel Capellas.

Plebani Ecclesia appellatur matrix, quasi mater Ecclesiarum, quas sub se continet.

Archiepiscopi Ecclesia Metropolis dicitur, idest Civitatum ejusdem Provinciæ mater.

Plebanis sola competit jurisdictio fori pænitentialis, ut Parochis.

Plebani non dicuntur in dignitate constituti.

Declaratur text. in cap. cum ab Ecclesiarum Prælatis, de Offic. Ord.
☞ *Vide Additionem.*

Rectores dicuntur, quia plebem, & populum sibi commissum cum cura regunt.

11 *Curati appellantur a cura, quam de regendis ovibus susceperunt.*
☞ *Vide Additionem.*

12 *Parochiæ cujuslibet Rector appellatur etiam proprius Sacerdos.*

13 *Capellanus dicitur, qui in Ecclesia Monachorum curam exercet.*

14 *Paræciæ nomine antiqui Christiani usi fuerunt.*

15 *Paræciæ græcè idem est, quod accolarum conventus, seu habitatio, aut cura.*

16 *Parochia dicitur quasi partitio curæ.*

17 *Parochiæ antiquitus distinctæ non erant, sed Episcopi omnes dicebantur totius Diœcesis animarum curam exercere.*

18 *Dionysius Papa, crescente Christiano populo, singulas Parochias singulis Sacerdotibus assignavit.*

19 *Parochia dicitur locus, in qua degit populus alicui Ecclesiæ deputatus, certis finibus limitatus.*
☞ *Vide Animadversionem.*

20 *Parochia debet constare ad minus ex decem familiis.*

21 *Parochia quælibet cum habeat suum territorium separatum, & divisum, ampliùs non licet alteri in eo aliquid facere.*

22 *Episcopus post divisionem Parochiarum non ampliùs dicitur Rector, sive Parochus totius Diœcesis, sed solius Ecclesiæ Cathedralis, & Prælatus super omnes suæ Diœcesis Rectores.*

23 *Episcopus, distincto populo in certas, propriasque Parochias, unicuique suum perpetuum, peculiaremque Parochum assignat, ubi adhuc Parochiæ certos non habent fines, nec eorum Rectores proprium populum, quem regant.*

24 *Aliquæ distinguuntur Parochiæ non per domos materiales, sed per populos, seu familias.*
☞ *Vide Additionem.*

25 *Parochias novas etiam invitis Rectoribus, Episcopi constituere possunt, ubi propter locorum distantiam, aut difficultatem Parochiani sine magno incommodo ad percipienda Sacramenta, & Divina Officia audienda accedere non possunt.*

26 *Parochialis Ecclesia dicitur, quæ habet jus consistens in cura animarum ipsorum Parochianorum, de quibus Parochus Presbyter tenetur Deo reddere rationem.*
☞ *Vide Additionem.*

27 *Parochialis Ecclesia ut costituatur, quæ concurrere debeant, ostenditur.*

28 *Parochialis Ecclesia ut probetur, non sufficit, quod Rector administret Sacramenta, nisi etiam ostendatur, quod de necessitate administrat, & populus ab eodem de necessitate recipit.*

29 *Parochialis non probatur ex sepultura, & actus sepeliendi.*

30 *Parochialitatis præsumptio concludens resultat, si doceatur, quod non facta aliqua electione sepulturæ per defunctos, & non existentibus sepulturis Majorum in dicta Ecclesia, corpora fuerunt ibi sepulta, tamquam in parochiali.*

31 *Ecclesia non percipit decimas, vel primitias, ergo non est parochialis, non benè concludit argumentum.*

32 *Decimæ possunt etiam acquiri Ecclesiæ non parochiali ex aliquo titulo, quam de Jure Divino.*

33 *Parochialitatis resultaret præsumptio, sed non concludens, si in aliqua Ecclesia retineretur Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, eo quod in parochiali debet de necessitate retineri.*

34 *Parochialitatis præsumptio non levis induceretur, si aliqua Ecclesia perciperet decimas, & primitias, vel in illa diebus Festis Christifideles Missas audirent, non tamen necessariò ex illis infertur ad curam parochialem.*
☞ *Vide Animadversionem.*
Parochialitas unde probetur ib. & seq.

35 *Parochialis Ecclesia consequenter est beneficium Curatum, & habet curam, non tamen e converso beneficium Curatum est parochialis Ecclesia.*

36 *Parochialem Ecclesiam asserenti incumbit onus probandi.*
Non præsumitur de jure, ibid.

37 *Ecclesia præsumitur Curata, ubi beneficium habuerit populum, vel Clerum.*

38 *Parochialis Ecclesia fit Episcopi auctoritate, qui fines designat, plebem constituit, & Parochialem nominat.*

39 *Parochialis Ecclesia erecta præsumitur superioris auctoritate, & consensu ex lapsu temporis, quando in illa divina Officia publice celebrata fuerunt.*

40 *Dotata sufficienter debet esse parochialis Ecclesia, ut possit saltem ex dote ipsius unus presbyter cum alio ministro commode sustentari, & jura Episcopalia persolvere.*

41 *Ecclesia non debet dedicari, nisi tantum assignetur, quod duobus sufficiat.*

42 *Parochialis Ecclesia, si ita exiguos, & tenues redditus habere deprehendatur, poterit Episcopus cum illa conjungere aliquod beneficium simplex, vel illam cum aliis parochialibus unire.*

43 *Parochialis Ecclesia non potest duos, vel plures Parochos habere.*

44 *Parochialis Ecclesiæ ad regimen unus parochus assumi debet, qui suo nomine, & non cum aliis præficiatur.*
☞ *Vide Additionem.*

45 *Beneficium parochiale habere dicuntur illi, quibus singulariter parochiales Ecclesiæ curandæ, & regendæ conferuntur.*

46 *Beneficii parochialis appellatione non venit omne beneficium habens curam animarum.*

47 *Cura animarum in beneficiis duplex.*
Cura animarum quid? ibid.

48 *Cura pœnitentialis, alia actualis, alia habitualis.*

49 *Mentio non est facienda de cura annexa.*

50 *Cura habitualis nullum facit beneficium curatum, nec causat incompatibilitatem, nec requirit personalem residentiam.*

51 *Parochialis habitu pari passu ambulat cum beneficio simplici.*

52 *Parochialis ad actum revocata judicatur, ac si esset noviter erecta.*

53 *Cura animarum in beneficiis unitis est penes principalem Prælatum beneficii uniti, ejus vero exercitium penes Vicarium amovibilem in beneficio unito deputatum.*

54 *Vicarius perpetuus in Ecclesia Collegiata deputatus habet omnimodam curam actualem, habitualis verò est penes Capitulum.*

55 *Papa erigendo Vicariam perpetuam, & in Vicarium transferendo curam, nihil aliud facit, quam constituere illi actu Rectorem curæ animarum, licet proprie non sit Rector Ecclesiæ.*

56 *Vicarius perpetuus potiùs dicitur habere curam animarum, quàm Rector animarum.*

57 *Cura animarum indistinctè dicitur apud Vicarium perpetuum quoad omnem effectum.*

58 *Rector principalis, si spreto Vicario perpetuo, velit se ingerere in cura animarum, nullo modo posset.*

59 *Cura totalis potest in erectione Vicariæ transferri in Vicarium etiam ad nutum amovibilem.*

60 *Vicarii perpetui in Parochialibus annexis debent de jure constitui.*

61 *Beneficii de essentia est, ut sit perpetuum.*

62 *Titulus in Parochiis unitis non existit, cum fuerit suppressus, & extinctus per unionem accessoriè factam.*

63 *Curæ titulus in Parochiis unitis est penes Episcopum, quem ab eo recipit Vicarius.*

64 *Unio potest fieri in perpetuum alteri beneficio dependenter, vel independenter.*

65 *Curam remanere penes principalem evidens signum est, quando Vicarius constituitur temporalis, & amovibilis in exercitio curæ animarum.*

66 *Declaratur text.* in Extravag. Execrabilis, in fin. vers. quantum, de præbend.

67 *Qualitas Parochialis annexa accessorie non debet redundare in principale.*

68 *Beneficium principale, si sit simplex, non crescit, nec fit Curatum per Ecclesiam parochialem ei accessorie annexam.*

69 *Ecclesiæ parochiales accessorie unitæ nunquam vacare censentur, ac proinde impetrari non possunt.*

70 *Parochiales per unionem de illis accessorie factam omnino extinguuntur, & titulum & nomen amittunt,*

tunt, & sunt effectæ prædia beneficii, cui unita fuerunt.

1 *Literæ unionis non dicuntur literæ de beneficio, sed de proprietate, & re profana.*

2 *Causa unionis non dicitur causa beneficialis.* ☞ *Vide Additionem.*

3 *Descendentes ab Hebræis sunt capaces beneficiorum, curam animarum habentium.*

4 *Cura habitualis licet sit in illo, qui præest beneficio principali, cura tamen actualis omnimode transfertur in Vicarium.*

5 *Beneficia illa dicuntur habere curam animarum, quæ eam habent actu, non verò habitu.*

6 *Habere dicitur cum effectu.*

7 *Curæ appellatione venit actualis, non verò habitualis.*

8 *Verba semper in propria, & potiori significatione sunt intelligenda.*

OLim apud Ethnicos Parochi dicebantur illi, qui Legatis publice Romam missis, salem, : ligna præparabant, hoc est qui omnium rerum ›piam Legatis Regum, Principum, ac Populo›m hospitio receptis suppeditabant, ut annotavit cron. in illud Horatii libro 1. serm. satyr. 5.

Et Parochi, qui debent ligna, salemque. Refert. etr. Gregor. *syntagm. juris l.* 36. *cap.* 30. *num.* 9. nde instar horum dictos esse Parochos in Ecclesia sidam existimant, eo quod sint Sacerdotes, auoritate Episcoporum Ecclesiis præfecti, ut plebus, sive populis Sacrum Divini Verbi, & Saamentorum pabulum ad pascendas, animas subinistrent. Alii verò putant Parochum dictum ıasi Parœcum; Parœcus autem Græcis est inco-, sive habitator in loco, ut ait Pomp. *in l. pu'lus, ff. de verb. signific.* ibi *incola est, qui in iquam regionem domicilium suum contulit, quem Græci aræcon vocant*, ita Azor. *Instit. mor p.* 2. *l.* 3. *c.* 12. *æst.* 1.

Horum quidam vocantur Plebani, ut *in cap. scrium est de elect.* qui videlicet curam exercent aniarum in Plebaniis, habentes sub se plures Eccles, vel Capellas, *c.* 1. ubi gloss. *ne Clerici, vel onachi, l.* 6. sic dicti à plebe, vel populo, qui sub rum cura regitur, & habet se Plebanus cum :teris Curatis unius plebis, sicut Archiepiscopus m Suffraganeis Provinciæ suæ: nam & ipsi viatores constituuntur, qui vicos, & castella in ›iscoporum locum circumeant, *cap. non debere, n gloss.* 80. *dist. c. sicut olim, de accusat.* Et Ecsia Plebani appellatur matrix, quasi mater Ecsiarum, quas sub se continet, *cap. ad audientiam,* 1. *de Eccles. ædific. c.* 1. *de præscript.* Conc. Trid. : 21. *de refor. c.* 7. glos. 1. *in Clem. unic. de Ba'mo* Azor. *d. par.* 2. *l.* 3. *cap.* 12. *q.* 3. & *l.* 9. *c.* 3. 4. *vers. matrix* Rot. *decis.* 272. *num.* 2. *cum seq.* :t. *recentior.*

Additio.

☞ Quæ sit vera, & propria Ecclesiæ matrias, quæque impropria, & abusiva, adeatur ncifcus Antonius Reclusio in celebri novissimo ıctatu de Re parochiali Tit. VI. ☜

Sicut Archiepiscopi Ecclesia Metropolis dicitur, idest civitatum ejusdem Provinciæ mater, ut contra Isidor. *in c. cleros vers. Archiepiscopus, dist.* 21. animadvertunt Forcat *dialogo* 61. *num.* 4. Alciat. *lib.* 2. *dispunct. cap.* 23. *ad fin.* Covar *practicar. c.* 19. *num.* 12. Gambar *de officio, & potest. Legati a latere, tit. de variis Ordinariorum nomin. ex n.* 34. Dionys. Paul. *de vera quatuor Patriarchal. Sedium arect. cap.* 1. *num.* 23.

Plebanis hujusmodi sola competit jurisdictio 7 fori pænitentialis, ut Parochis, & ideo à Parochis non distingui scribit Filesac. *in tract. de Paræcia, cap.* 3. *pag.* 59. ac subinde cum non habeant jurisdictionem fori contentiosi, non possunt dici in dignitate constituti, quia differentia illa, quod Parochus uni præest Ecclesiæ, Plebanus pluribus, nullam in substantia constituit differentiam ex notatis per Anton. Fabr. *in theor. de re benefic. tit. de beneficiis in Cathedrali, num.* 33. & ideò Plebanum 8 dignitatem non habere resolvunt Fulv. Pacian. *de probat. lib.* 2. *c.* 27. *a num.* 59. & Azor. *d. lib.* 3. *cap.* 21. *q.* 1. & 4. nisi fortè Ecclesia, cui præest, sub se Capellas habeat, & insimul Collegiata sit, ut ex Dom. Franc. & Feder. explicat Pacian. *d. c.* 27. *n.* 62. quamvis contrarium, imò quod Plebanus, licet in Ecclesia Collegiata non sit, dignitatem habere dicatur, si ejus Plebania sub se Capellas teneat, teneant additio ad gloss. *ver. capellas, in d. c. ne Clerici, vel Monachi, lib.* 6. Lambertin. *de Jurepatron. l.* 1. *par.* 1. *q.* 11. *art.* 4. Petr. Greg. *syntagm. Juris lib.* 12. *cap.* 24. *num.* 13. *Læl. Zech. de Repub. Eccles. c.* 27. *a princ.* Squillante, *de obligat. Cleric. p.* 2. *num.* 58. Pro quibus non facit 9 *c. cum ab Ecclesiarum de offic. juridic. ordin.* dum videtur probare Plebanos excommunicare posse sibi subditos; quia respondetur, non constare ex ejus litera, quænam fuerit Ecclesia illa Sancti Pàncratii, de qua *ibi.* nec text. decidere, Plebanum illum Jure communi excommunicationem proferre potuisse, sed tantum supponere ab eo prolatam, ac subinde terminos habiles supponere possumus, cum text. id principaliter non decidat, quod scilicet, vel Ecclesia erat Collegiata, vel quod jurisdictio speciali jure ei competebat.

Additio.

☞ Quamvis Alexander III. *in cit.* textu ratam habuerit excommunicationem in suos parochianos latam a dicto Plebano, non inde sequitur competere Parochis facultatem jure ordinario ferendi censuras; Cum neque Pontifex id declaraverit, neque in ullo alio integri Codicis Juris Canonici textu expresse declaratum legatur: unde dicendum est, prædictum Plebanum eam dumtaxat tulisse, vel ex privilegio, vel ex consuetudine, seu præscriptione, ut recentiores ejusdem Juris Canonici Interpretes laudati Alexandri Decretalem explicant; Inter quos etiam Van-Espen in *Jus Ecclesiast. part.* 3. *tit.* 11. *de pænis, ac censuris cap.* 2. §. 21. Cujus explicationis fundamentum, ne divinatorum nota eis inuratur, repetendum credo a Canone V. Primæ Oecumenicæ Nicænæ Synodi. celebratæ usque ab initio sæculi 4. *an, scilicet* 325. in qua solis Episcopis hujusmodi facultatem tributam voluit; ita ut, siqua lata fuisset a Paro-

chis = nisi ab Episcopo confirmaretur, nec vim, nec robur haberet episcopalis sententiæ = ut ex cit. Canone V. probat Thomassinus de *Vet. & nova Eccl. discipl. par.1. lib.2. cap.23.num.13.* Et quamvis posterioribus sæculis usque ad annum Christi 1300. in quo initium habuit distinctio fori interni, & externi, seu contentiosi, prius incognita, inveniantur in ecclesiastica historia aliqua exempla, in quibus Parochi excommunicationem tulerint in suos parochianos, id tamen accidit, ut refert dict. Thomassinus *loc. cit. cap.28. n. 10.* nedum ut ipsemet sentit, ex potestate illis ab Episcopo delegata, sed etiam, prout idem repetendo tenet *cap.26. n.7. loc. cit.* ex usurpatione ob Episcoporum oscitantiam, seu tacitam consensionem ibi = Non recedit a veri similitudine eo ipso tempore, quod Archidiaconi, Decanique rurales, & plures alii Prælati minores ordinariam sibi sumpsere jurisdictionem, cum nonnisi delegatam hactenus sortirentur: quo denique suos sibi, & in urbe, & ruri Officiales creavere; tum quoque Parochos idem sibi sumpsisse juris, eodem videlicet nixos fundamento, oscitantia Episcoporum, vel si mavis, tacita eorum consensione. Si enim per silentium, & tolerantiam Episcoporum circa annum Christi millesimum data est Archidiaconis, & eorum Officialibus, & ruralibus Decanis potestas discerpendæ jurisdictionis episcopalis, & portiunculæ ejus sibi vendicandæ; cur non idem & licere sibi voluerint, & ausi sint Parochi? Inde contigit, ut eo quoque tempore, quo Episcopis, creatis sibi Vicariis generalibus novis, & Officialibus, licentiosam illam multiplicationem Prælatorum subalternorum, & eorum Officialium dissipavere, & in se se, hoc est in fontem suum revocavere istos omnes extrinsecæ jurisdictionis rivulos: contigit, inquam, ut eo ipso tempore evanesceret jurisdictio contentiosa Parochorum, cujus rarissima superfuere vestigia post annum Christi millesimum, & trecentesimum. =

Thomassini animadversioni consonat doctrina S. Thomæ, qui *in 4. distin. 19. q. 2. art. 2. q. 1. & in suplemen. 3. part. q.22. art. 1.* in hac eadem subjecta materia ait = Et quia homo per excommunicationem a communione Fidelium separatur, ideo excommunicatio ad forum exterius pertinet. Et ideo illi soli possunt excommunicare, qui habent jurisdictionem in foro judiciali: Et propter hoc soli Episcopi propria auctoritate, & majores Prælati secundum communiorem opinionem possunt excommunicare. Sed Presbyteri parochiales, nonnisi ex commissione eis facta, vel in certis casibus, sicut in furto, & rapina, & hujusmodi, in quibus est eis a jure concessum, quod excommunicare possint. Alii autem dixerunt, quod Sacerdotes parochiales possunt excommunicare. Sed prædicta opinio est rationabilior. =

Et merito (ita animadvertit Card. Gotti *in Theolog. Scholast. Dogmat. Tom.III.tract.1. de censur. quæst. 1. de censurar. existen. dub. III. §. 2. de censurar. minist. n. 8.*) = Nam licet in *cap. Cum ab Ecclesiarum tit. de Offic. Judicis ordinarii* significetur, quod Plebanus S. Pancratii potuerit jure suo, & commissione suos parochianos excommunicare, ut tamen notat Sylvius in hunc *art.* hoc in desuetudinem abiit. Ac proinde licet aliquando in certis casibus Parochi habuerint hanc potestatem, contraria consuetudine amiserunt. Nam, ut ait idem *S. Thom. q. 20. art.2.* Consuetudo dat, & aufert in talibus potestatem. Et rationem dat idem *S. Thom. hac q. 22. art. 1. ad 2.* Quia *Sacerdotes parochiales habent quidem jurisdictionem in subditos suos quantum ad forum conscientiæ, sed non quantum ad forum judiciale, qui non possunt conveniri coram eis in causis contentiosis. Et ideo excommunicare non possunt, sed absolvere possunt in foro pœnitentiali. Et quamvis forum pœnitentiale sit dignius; tamen in foro judiciali major solemnitas requiritur. Quia in eo opportet, quod non solum Deo, sed etiam homini satisfiat.* =

Notandum tamen est circa facultatem ferendi excommunicationem pro furto, & rapina, quam S. Thomas in primo citato textu adstruit Parochis, hodie, siqua ejus tempore viguit, locum amplius habere nequit ob Decretum Trident. in cap. III. sess. 25. de Reform. in quo expresse statuit, ut prædictæ excommunicationes . . . . . a nemine prorsus, præterquam ab Episcopo decernantur =

Quidquid autem sit, an Parochi successerint, necne in locum LXX. (ut habet Textus græcus, vel LXXII. ut latinus) Christi Discipulorum; ac proinde ipsorum potestas, & jurisdictio immediate a Christo proveniat, quo fundamento innixi aliqui Novatores audacter probare conantur contra hodiernam Ecclesiæ disciplinam, adstruendam esse Parochis, æque ac Episcopis potestatem ferendi censuras in suos parochianos: quandoquidem concesso etiam, quod in eorumdem Discipulorum locum successerint, quousque non probaverint his eamdem potestatem a Christo concessam fuisse, in ratiocinio succumbant necesse est. Ex Testibus autem Sacræ Paginæ, quotquot afferri possent, nullam aliam ipsis tributam fuisse legent, quam potestatem prædicandi ipsius adventum una cum gratia curationum, ut videre est *Lucæ X. 1.* cum cæteroquin ex eadem Sacra Pagina palam fiat *Lucæ V. 13. & Matt. X. 2.* ex his Discipulis duodecim Apostolos a Christo selectos fuisse = ut abdita Mysteriorum loco depositi custodirent, præcipuisque Religionis muneribus fungerentur = Calmet *Diction. sacr. Script. Verb. Discipulis.* In quorum quidem locum successerunt Episcopi, qui soli tribus prioribus sæculis omnia sacerdotalia munia obibant: quæ postea, aucto fidelium numero, de ipsorum jussu obibant etiam Presbyteri, & post parochiarum erectionem Parochi, ut probat laudatus Thomassinus loc. cit. cap. 21, & 23 per tot.

Inter hos currentis sæculi Novatores numeratur (, ut notavi in meo Opere *Expositio Juris Pontificii &c.* post citatam Decretalem Alexandri *part.1. sec. CLXXII. pag.* 105.) Petrus Mignonius in sua disceptatione de eminentiori Parochorum dignitate supra Canonicos, typis edita Florentiæ *an.* 1732. in qua innixus relatæ Alexandri Decretali asserere conatur, eidem competere jurisdictionem ordinariam, etiam in foro externo, quæ tamen valde confutata est a Joanne Dominico Lario in dissertatione Pisis impressa *an.* 1733. ac novissime Joseph Antonius Cornaro Præpositus in Opere, cui titulus *De Parrochi Libri VI.* Brixiæ typis dato in octava folii parte *an.* 1771. in Typographia Joannis Baptistæ Bossini, qui primum in monitis ad Lectorem, Schismatici partes assumens, hor-

hortatur omnes Parochos, ut unitim sibi eligant Protectorem laicum, cujus auxilio ab Episcoporum oppressione se defendant, his ignorantiæ, & tyrannidis notam inurendo; deinde *lib.* 2. firmata regula pro fundamentali principio, Parochos successores esse *LXXII.* Discipulorum Christi, *Lib.* 5. ex ea tamquam consectarias, & necessarias illationes audacter in medium profert.

I. Parochos in suis Parochiis habere potestatem, & jurisdictionem immediate a Jesu Christo, ut Episcopi in suis Diœcesibus.

II. Esse Collegas Episcoporum, Prælatos, & Principes secundi Ordinis, Inquisitores ordinarios, & jus habere sedendi, tamquam Judices in Conciliis generalibus cum suffragio decisivo, & definitivo.

III. Facultatem ordinariam habere consecrandi Chrisma, conferendique Confirmationis sacramentum.

IV. Habere itidem facultatem ferendi censuras, deponendi Clericos minores, & Psalmistas creandi.

V. Gaudere jurisdictione fori externi, seu contentiosi.

VI. Deputare posse in suis respectivis Parochiis quemcumque Presbyterum ad audiendas Confessiones, quem ad id munus idoneum judicaverint.

VII. & VIII. Neque Summum Pontificem, aut alterum quemcumque, neque Episcopum deputare posse Sacerdotem ad audiendas Confessiones, & Dei verbum prædicandum in iisdem suis Parochiis absque ipsorum consensu, quoties potissimum ipsimet utrumque munus obire velint.

IX. Non posse Episcopum, sed Parochum seligere Sacerdotes, quorum auxilio ipse indigeat pro suo munere obeundo.

X. Posse tandem eumdem Parochum recursum habere ad Principem laicum contra Episcopum, quoties hic censurarum comminatione cogere eum velit ad recipiendos Missionarios, aut alios pro obeundo in ejus Parochia prædicationis munere, & administratione sacramentorum.

Quam censuram mereantur tam præadjudicata huic Operi principia, quam hic summatim relatæ consectariæ illationes, non est mei instituti judicium ferre; præterquam de ea, quæ spectat ad assertam facultatem tributam Parocho ferendi censuras contra hodiernam communi Canonistarum calculo receptam Ecclesiæ disciplinam.

Consentaneum credo hic referre decretum Congreg. Episcop. & Regul. nuperrime emanatum in causa Bituntina, utpote partim pertinens ad hanc præsentem controversiam; Cum Antecessor moderni Episcopi Bituntinæ Diœcesis usque ab anno 1758. publico edicto inhibuerit Parochis suæ civitatis, ne exciperent Confessiones sacramentales alienorum parochianorum extra limites propriæ parochiæ, hi, nescio an moti doctrinis mox secundo loco relati Novatoris, innixi eidem principio, ac iste, Parochos scilicet, ut successores LXXII. Discipulorum Christi, ab hoc, non ab Episcopo immediate jurisdictionem recepisse, ausi sunt ab usque tempore edicto non parere; cumque a moderno Episcopo relatum fuerit dictæ sacræ Congr., eos adhuc in hac pertinacia obstinate perseverare, proposita causa, & ab his in contradictorio judicio repetitis coram laudata Cong. iisdem rationum momentis, die 4. Septembris currentis anni 1772. responsum prodiit = Sustinendum edictum non suscipiendi Confessiones, quoad non suos subditos extra fines propriæ parochiæ =

Vide notanda Cap. IX. post n.3.

Attentis jam relatis rationum momentis, nec competit Parochis potestas reservandi casus, quoad simplices Sacerdotes, seu Capellanos in Curæ exercitio iisdem inservientes, ut probat Benedictus XIV. de Synod. Diœces. lib. V. cap. 4. num. 2. ☙

Rectores quidam dicuntur, quia plebem, & populum sibi commissum cum cura regunt, juxta *c.* 1. *de Capellis Monach. c.* 3. *de vita, & honest. Cleric.* eorumque beneficium *Rectoria* dicitur, *c. ult. de præbend.* Pet. Greg. *syntagm. juris, l.*15.*c.*24. *n.*10. quamvis sub Rectoris nomine comprehendantur etiam habentes dignitatem, Personatum, sive Prioratum, ut ex Dom. & aliis ostendit Illustriss. Dominus meus Roderic. a Cunha *in comment. ad c. sunt namque* 14. *dist.*45. 10

Curati appellantur alii a cura, quam de regendis ovibus susceperunt non sine grandi mysterio; sicut enim Papæ commissa est cura universæ Ecclesiæ, dicente Domino: *Pasce oves meas*, sic ipse Papa vocans Episcopos in partem solicitudinis, seu curæ ex ordinatione divina, iisdem Episcopis committit particulares Ecclesias, seu Diœceses pascendas, & curandas. Sic demum ipsi Episcopi, Domino instituente Ordinem Presbyterorum, seu curatorum in ipsis septuaginta Discipulis (ut Patrum est doctrina) iisdem curam singularum Parochiarum committunt, a quibus solis, inquit Conc. Trid. *sess.* 24. *c.* 13. *de reform.* Sacramenta suscipiant. Porrò per curam, a qua dicuntur Curati non intelligenda venit qualiscumque, qualis est, illa quæ ex lege charitatis mandatur unicuique de proximo. Nec illa etiam, quam habet, verbi gratia, quilibet Superior temporalis, licet suo modo etiam teneatur ad custodiam animæ; neque etiam dicitur curam ejusmodi habere, qui habet licentiam ad exercendos certos actus pastorales, alioquin tot essent Pastores, quot subsidiarii. Sed is demum Curatus esse intelligitur, qui accepit curam animarum ex natura officii, qui accepit non solum posse, sed debere: non solum licentiam, sed ultra hoc etiam officium, munus, & onus debitum curandi animas, quod involvit obligationem eas curandi ex lege justitiæ, cui propterea applicari possit illud Ezechielis 33. *Sanguinem ejus de manu speculatoris requiram*. Ita Theophil. *Parochorum, seu de quadruplici debito in propria Parochia persolvendo part.* 3. *de Confessione Paschali, art.* 11. 11

Sacerdos proprius vocatur cujuslibet Parochiæ Rector, *in c. omnis utriusque sexus, de Pœnit. & remission.* Navar. *in cap. placuit, de pœnit. dist.* 6. *num.* 123. ibi, *& Sacerdos ille dicitur proprius, qui est præfectus Parochiæ &c.* Mich. Locmarius *in suo Parochiali cap.*4. *propos.*7. ubi explicat proprium Sacerdotem dici Curatum, late Thoph. *d. part.* 3. *art.* 5. 12

Capellanus dicitur, qui in Ecclesia Monachorum curam animarum exercet, ut *in cap.*1. *de Capell. Monach.* 13

Parochus dicitur a Parochia, seu Parœcia, ut Budæus vult, sicut & Parochiani, seu Parœciani, ut 14

ut *in tit. de Parochiis*, & eo nomine usos fuisse antiquos Christianos demonstrat S. Augustinus *lib.* 14. *de Civitate Dei*, his verbis. *Fuit presbyter nomine*
15 *Restitutus in Paraecia Calamensis Ecclesiae*. Paraecia autem graece idem est, quod accolarum Conventus, seu habitatio, aut cura, vel secundum alios.
16 Parochia dicitur, quasi partitio curae, quia Rector Ecclesiae curam habet animarum totius populi intra illos limites congregati, *cap.* 1. *de Capell. Mon. cap. cum singula, de praebend. lib.* 6. Petr. Gregor. *d. lib.* 15. *c.*24. *numero* 6. *&* 7. Gonzal. *ad reg.* 8. *Cancell. glos.* 6. *num.*39.
17 Antiquitus Parochiae distinctae non erant, sed Episcopi omnes dicebantur totius dioecesis animarum curam habere, & omnes illius decimas percipiebant, & inter se, & alios Clericos dispensabant; quas reliqui Clerici de manu Episcopi percipiebant, & curam exercebant, *c.* 1. *vers. has vero decimas*, 16. *quaest.* 7. Puteus *decis.* 361. *num.* 5.
18 *lib.*1. Gonzal. *d. Gloss.*6. *num.* 80. Sed postea cum augeretur populus christianus, Dionysius Papa XXIV. post B. Petrum singulas Ecclesias singulis Sacerdotibus assignavit, ut unusquisque proprium haberet territorium, nec unus alterius fines ingrederetur, in *can.* 1. 13. *qu.* 1. *& in cap. pastoralis, de iis, quae fiut a praelatis*. Jo. Andr. Abb. & alii, *in rub. de paroch.* Navarr. *in c. placuit, num.*3. *cum seqq. de poenit. dis.* 6. Zech. *cap.* 28. *de paroch. num.*1. ubi quod id factum fuit tam in civitatibus, quam in castris, & ruribus Suar. *de Relig. tom.* 1. *tr. decim. l.*1. *c.*21. *a n.*4. Rot. *in Conchen. Decimarum del Infantado*, 7. Febr. 1618. coram Andrea, & in Florentina Parochialis 22. Maii 1630. coram D. meo Coccino Decano licet Cardin. Baron. *annal. Eccles. tom.*3. *ad ann.*325. *vers. unde hic*, & Theophil. *parochialis part.*1. *de conc. paroch. art.*1. *pag.*4. existimaverint ab ipsismet Apostolis factam divisionem Parochiarum.

Additio.

☞ An institutio, & distinctio Parochiarum repetenda sit a Dionysio Pontifice saeculo II. vel ab Evaristo saeculo III. non conveniunt Scriptores. Fagnanus in cap. *Pastoralis de iis, quae fiunt a Praelat. n.*2. Evaristo illam attribuit, ibi = Constat enim, hanc Parochiarum distinctionem non primum a Dionysio, sed ab Evaristo factam fuisse. Verum cum in persecutione Valeriani publico edicto Christiani ab Ecclesiis arcerentur, eorumque Conventus in Coemeteriis prohiberentur, Ecclesiarum parochiarum, & Coemeteriorum confusio facta est; Sed Valeriano vita functo, & restituta per Gallienum pace Ecclesiae, & libera facultate adeundi Coemeteria, Dionysius Ecclesias Rectoribus propter Martyrium, vel exilium spoliatas, singulis Presbyteris dedit, iterumque Parochias, & coemeteria divisit. Lege Cardinalem Baronium ad annum 270. num. 17. =

Adeatur Van-Espen. p.1. tit. 13, cap.1. Berardus *ad Gratiani Canones Genuinos Tom. II. cap.* 23. & novissime Franciscus Antonius Reclusio *de re parochiali* part.1. tit.1. num.15. & seqq.

Vide etiam notata supra post num. 9. circa munera parochialia, quae antiquitus soli Episcopi obibant ☜

Et unaquaeque Parochia exinde dicta fuit locus, in quo degit populus alicui Ecclesiae deputatus, certis finibus limitatus, Aegid. Bellam *consil.* 38. *num.*8. Roman. *cons.*356. *in princ.* Grilenz. *cons.*8. *num.*5. Mantic. *dec.*48. *num.* 1. Card. Tusch. *t.* 6. *lit. p. concl.* 94. *num.* 1. Non minus quam decem 19
distinctae domus, & familiae Parochiam facere possunt, quae municipia nominantur, *c. unio*, 10. *quaest.*3. Carat. *de jurib. paroch. tit.*3. *cap.*3. *in fin.* Pacian. *de probat. l.*2. *c.*31. *num.*23. 20

Animadversio.

☞ Idem confirmatum legitur, etiamsi novem tantum adsint Familiae, in folio Cong. Conc. in Leodien. Vicariae 10. Martii 1760. §. Decimatores, Rota cor. Crispo decis. 277. num. 19. Si vero in parochia jam erecta duae dumtaxat Familiae, vel etiam una ob aliquam causam remanserint, adhuc diceretur Parochia actu, & habitu, illiusque Parochus praecise residentiae lege ligaretur, Fagn. in cap. Extirpandae §. Qui vero n. 11. de Praeben. & cit. decis. n. 18. & 20. ☜

Et cum quaelibet haberet suum territorium separatum, & divisum, non amplius licitum fuit alteri Parocho in eo aliquid facere. Calc. *cons.*34. *ex num.*10. Card. Tusc. *d. lit. P. concl.*95. *num.* 7. 21
Nec Episc. deinde dici potest Rector, sive Parochus totius dioecesis, sed solius Ecclesiae Cathed. & Praelatus super omnes suae dioecesis Rectores, Gonzal. *d. glo.*6. *num.*83. Rota *decis.* 258. *num.* 4. *part.* 1. *recent.* 22

In illis vero locis, & civitatibus, ubi adhuc Parochiae certos non habent fines, nec eorum Rectores proprium populum, quem regant, sed promiscue petentibus Sacramenta administrant, statuit Conc. Trid. *sess.*24. *de reform. c.*13. ut Episcopus, distincto populo, in certas, propriasque Parochias, unicuique suum proprium, peculiaremque Parochum assignet. Ugol. *de officio Episcopi*, *c.*54. §.2. quod quidem Concilii Decretum non comprehendere Parochias, quae licet certos fines non habeant, certum tamen populum habent, & per certas familias distinguuntur, usque adeo, ut Sacramenta promiscue non administrentur, refert decisum Gonz. *ad reg.* 8. *Canc. gl.*6. *num.* 96. & non est incognitum aliquibus in locis, & praecipue Aquilae, distingui Parochias, non per domos materiales, sed per populos, seu, familias, ut colligitur ex relatione ejus Episcopi factae Sacrae Congr. Conc. de an.1578. quae legitur apud Tambur. *de jure Abbatum t.* 1. *disp.* 14. *q.* 1. *num.* 11. & ex his, quae adducit Franc. Viv. ex eadem civitate oriundus *in sylva co. opin.*230. *n.*24. *&* 25. 23 24

Additio.

☞ In Civitate etiam Tolentina sunt tres Parochiae ab immemorabili distinctae non per territorium certis limitibus designatae, sed per domos, & familias, ut videre est in folio Cong. Conc. *in Tolentina* Juris sepeliendi in Thesaur. Resolution. ejusdem Cong. 11. Maii 1748. tom. XVII. p.92. & 11. Aug. 1753. tom. XXII. fol. 63. ☜

Ubi

25 Ubi etiam propter locorum distantiam, aut difficultatem Parochiani sine magno incommodo ad percipienda Sacramenta, & divina Officia audienda accedere non valent, novas Parochias, etiam invitis Rectoribus, Episcopi constituere possunt, *c. ad audientiam, de eccl. ædifican.* quibus pro victu, & substentatione novi Parochi fructus assignentur arbitrio Episcopi, ad Ecclesiam Matricem quomodolibet pertinentes; aut si necesse fuerit, compellat populum Ecclesiæ noviter erectæ ad necessaria eidem Sacerdoti subministranda, ut decidit Conc. Trid. *sess.21. de reform. c. 4.* late ego ipse *de officio, & potest. Episc. p.3. alleg.78. per tot.* Nec Episcopi in his, quæ pertinent ad curam animarum, propter Parochos excluduntur, quia omnes animæ diœcesis sunt commissæ sub potestate Episcopi, *c. quæcumque 10. q. 1. c. præcipimus, 12. q. 1.* & quilibet de diœcesi dicitur esse Parochianus Episcopi, ut *in c. licet, de feriis, & in c. 1. de raptor. & in c. ad aures, de pœnis,* facit bonus text. *in Clem. dudum, §. in Ecclesiis de sepul.* refert Gutier. *canon. l. 1. c.7. num.25. & 26.*

26 A Parochia, & Parocho dicitur parochialis Ecclesia: quæ habet jus consistens in cura animarum ipsorum Parochianorum certis limitibus constituta, ipsis Sacramenta ministrans, & proprium habens Rectorem, & Parochum, Abb. *in rub. de paroch.* Carac. *de juribus paroch. tit. 1. c.3.* Ægid. Bellam. *cons. 38. num. 8.* Gutier. *alleg. 8. n. 6.* & hoc absque ulla prerogativa. Feder. de Senis *cons. 49. & 86.* Card. Tusc. *lit. p. concl. 93. num. 1.* Et ista Ecclesia parochialis gaudet privilegio, ut intra suos fines alia Ecclesia, vel Capella non possit ædificari, invito ejus Rectore *can. quicumque, 19. q. 1.* quia esset facere in sui præjudicium, cum comprehendat quidquid est intra fines ejusdem Parochiæ, quasi totum ipsum solum per fines designatos sit in certo modo posse ipsius Parochiæ, ut contra ejus voluntatem alia Capella ædificari nequeat, ita Hier. Carac. *in opusc. de jurib. Paroch. tit. 2. c. 1.* Unde in facultatibus extruendi Oratoria stylus Romanæ Curiæ hæc inter alia ad favorem Parochialium apponere consuevit, ut scilicet Oratorium decenter instructum, & ornatum, & ab omnibus actibus domesticis liberum existat, tum ut concessio intelligatur sine parochialis Ecclesiæ præjudicio, & excipiantur dies Natalis Domini nostri, Resurr. Pentec. quibus ibidem celebrari non liceat: sed parochialis frequentetur, quodque illi præterquam servitio personæ, cujus intuitu Oratorium conceditur, non necessarii ibidem audientes Missam, ab obligatione eam audiendi in Ecclesia per hoc non liberentur; ita Pisac. *in praxi Episc. p.3. c.3. tit. de visit. Eccl. Paroch. n.21.* Hier. Carac. *in d. opusc. tit.2. cap.2.*

Additio.

☞ Quod intra fines parochiæ nequeat ædificari Capella, invito Parocho, intelligendum est publica dumtaxat, cum privata concedatur a Sede Apostolica independenter a Parocho.

Est hic notandum, quod Ecclesiæ jam ædificatæ intra limites parochiæ huic minime subsunt, nisi forte de persolvendis juribus parochialibus agatur, ut probat Benedictus XIV. Instit. Ecclesiast. CV. §. VI. n. 108. ibi =

Sed qui causam hujus opinionis penitus investigare cupiat, libros evolvat de iis pertractantes, quæ parochiali Ecclesiæ tribuenda sunt ab aliis Ecclesiis, quæ ab illa disjunctæ sunt, sed ipsius limitibus includuntur. *Cap. final. de Offic. Archidiacon.* decernit Ecclesias positas intra limites parochiæ ipsi nequaquam subesse, nisi forte de persolvendis juribus parocchialibus agatur. Si aliquid aliud sibi repetat parochia, causas, ac rationes suæ petitionis afferre debet. Id quoque monuit Altovitus Sacræ Congregationis Concilii Secretarius, cum die 5. Martii Anno 1689. *Causa Bononiensis jurium parochialium* proposita fuisset, quæ nullum tunc responsum habuit: Opus est inquit præmittere tanquam principium indubitatum, non solum ab hac Sacra Congregatione in *Romana funerum 10. Januar. 1682.*, & in *Forolovien. 18. Novembris 1684.*, *& in Nonantulana 13. Januarii 1685.*, verum etiam a Rota coram Coccino *decis. 2089. num. 3. & sequen.* Ecclesias licet fundatas intra limites Ecclesiæ parochialis, non esse huic subjectas, nisi quoad jura parochialia; secus autem quoad alia. Idem Romanæ Rotæ Judices sanxerunt *Dec. 990. coram Molines Decano, & Dec. 988. n. 1. & seqq. coram Lancetta Decano.* At Scriptores etiam non prætermittunt enumerare quænam juria parochialia reipsa censeantur. Illorum veluti princeps fuit Abbas *in Rubric. de Parochis num. 2.* qui tradit inter jura parochialia illud primum locum tenere, ut diebus festis ad parochiam accedat populus, ubi Missæ Sacrificio intersit. Id tamen consilium potius, quam præceptum nunc existimatur. Secundo, ut populus e manu sui Parochi Sacramenta percipiat. At nunc Eucharistiam in Paschate, Viaticum graviter ægrotantibus, Extremam Unctionem, & Matrimonii Sacramentum solus Parochus administrat, uti præcipit Trid. Synod. Tertio, ut Fideles, in sua quique parochia post mortem sepeliantur, nisi proprium alio loco Familiæ sepulchrum habeant, aut tumulum sibi in Ecclesia non designaverint. Tunc autem pro Constitutionibus, & consuetudine Diœcesum quædam Parocho emolumenta conferenda jubentur. Quarto, ut parochiæ solvantur decimæ, & oblationes, quæ juxta leges, & instituta Diœcesum indicuntur. Hæc sane omnia ex allata Coccini decisione sumuntur.

Circa Missæ celebrationem in Oratoriis privatis ex epistola encyclica Benedict. XIV. ad Primatem, Archiepiscopos, & Episcopos Regni Poloniæ *Magno 2. Junii 1751.* hæc ultra dies hic recensitos, neque celebrari potest in aliis solemnioribus, videlicet Epiphaniæ, & Ascensionis Domini, Annunciationis, & Assumptionis B.M. Virginis, Omnium Sanctorum, nec non Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac Titularis Ecclesiæ loci. Extra autem hos dies unica quidem celebrari potest, si tamen aliquis ex Indultariis adsit, qui sunt nominati in fronte, vel in scriptione Brevis: Alii vero in Brevi nominati possunt Missæ interesse, sed non jubere, ut in eo celebretur, nisi iisdem in corpore ejusdem Brevis hæc facultas expresse concessa sit cum ipsi adsistant. Si in privilegio concedatur, ut etiam in dictis solemnioribus Festis Missa celebrari possit,

possit, licet pro unica concessum sit, die tamen Nativitatis Domini tres celebrari possunt ab uno, eodemque Sacerdote.

Insuper declarat Pontifex in dictis Oratoriis, neque Pœnitentiæ, neque Eucaristiæ Sacramenta conferri posse sine expressa Episcopi licentia, neque item Baptismum, exceptis filiis Regum, ac etiam Principum (qui tamen Regiæ dignitati comparandi sint) exceptoque necessitatis casu ☜

27 Quæ autem debeant concurrere ad constituendam Ecclesiam parochialem tradunt Staphil. *de litteris gratiæ, tit. de qualit. & stat. benefic.* §. *circa secundum, n num.* 7. Sarnen. *in reg. de idiomate, q.* 11. Reb. *in concord.tit. de collat.* §. *statuimus il.* 2. *verb. Paroch. Eccl.* 1. Gonaal. *ad reg.* 8. *Cancel. glos.* 6. *num.* 34. *cum multis seqq.* Rot. *decis.* 52. *p.* 2. *divers.* & in Florentina Parochialis 22. Maii 1630. coram Coccino Decano, quæ reperitur impressa novissime *p.* 5. *recent. decis.* 380. Ex quorum dictis, & præcipue Rotæ constat, quod probare volens Ecclesiam esse parochialem, debet justificare quatuor requisita; primum est potestas fori pœnitentialis, hoc est potestas ligandi, atque solvendi: secundum est certa Parochia, hoc est locus certis finibus constitutus, in quo populus alicujus Ecclesiæ deputatus degit; tertium ut Parochus curam exerceat nomine suo, quod requisitum convenit personæ, non autem Ecclesiæ, quartum quod etiam respicit personam, & non Ecclesiam, videlicet quod Sacerdos tamquam Rector sub nomine singulariter, & non cum aliis ad regimen parochialis Ecclesiæ admittatur, ut declarat Rota *d. dec.* 52. *n num.* 1. *usque ad n.* 19. Et propterea eadem Rota considerans statum Ec-

28 clesiæ, breviter dixit ad ostendendum Ecclesiam esse parochialem non sufficere, quod Rector administret Sacramenta, nisi etiam ostendat, quod de necessitate administret, & populus ab eodem de necessitate recipit glos. *verb. impendat. in Clem. dudum de sepult.* ubi Imol. *num.* 32. Gonz. *d. glos.* 6. *num.* 36. Man. *dec.* 48. *n.* 5. Greg. XV. *decis.* 387. *num.* 7. ubi Beltram.

29 Unde colligitur Ecclesiam non probari parochialem ex sepultura, & actu sepeliendi, cum hoc sub prædictis quatuor requisitis non contineatur, ut declarat Gonzal. *dict. glos.* 6. *num.* 53. Stephan. Gratian. *discept. forens. c.* 865. *num.* 14. & quilibet possit sibi eligere sepulturam in loco sacro sibi bene viso, *c. cum liberum, & ibi* gloss. *verb. disposuit, de sepult. c.* 1. *eod. tit. in* 6. Re-

30 sultaret tamen concludens præsumptio parochialitatis, si doceatur, quod non facta aliqua electione sepulturæ per defunctos, & non existentibus sepulturis Majorum in dicta Ecclesia, corpora fuerint ibi sepulta tanquam in parochiali, in qua concurrentibus prædictis defuncti debent sepeliri, *c. ex parte, de sepulturis*, & optime consideravit Rota *in d. Florentina Parochialis*.

31 Deinde colligitur, quod non sequitur, ista Ecclesia non percipit decimas, vel primitias; ergo non est parochialis, nec per contrarium ista jura ha-

32 bet talis Ecclesia; ergo necessario sequitur, quod sit parochialis, secundum Gonz. *d. gloss.* 6. *n.* 56. cum decimæ possint etiam acquiri Ecclesiæ non parochiali ex aliquo titulo, quam ex jure divino, ex quo Ecclesiæ parochiali debentur, Exodi c. 22. *in fine*, & habetur *in c.* 1. *& in c. cum homines, & in c. past. de dec.* possunt enim & aliis Ecclesiis acquiri, puta præscriptione, *c. cum contingat, c. eum in sua, eod. tit. c.* 1. *de præscr. in* 6. Rebuff. *de decim. q.* 23. *n.* 6. Abb. *consil.* 94. *num.* 2. *vol.* 1. Cov. *l.* 1. *var. c.* 17. *n.* 6. & fuit consideratum *in d. Florent.* licet quandoque ex perceptione decimarum arguatur cura apud percipientem, ut in decisionibus citatis per Rot. *dec.* 489. *n.* 3. *in fin. p.* 1. *recentiss.*

Parochialitatis tamen resultaret præsumptio, 33 sed non concludens, si in aliqua Ecclesia retineretur Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, quod in Parochialibus debet de necessitate retineri, juxta notata *in Clem.* 1. *de priv.* ita ut in alia non retineatur, nisi ex indulto Apostolico, quod habent Regulares, *c. tribus*, §. *tanta de cons. dis.* 2. ita sibi fuisse responsum a *sac. Congr. Conc. Trid. de an.* 1609. attestatur Marc. Ant. Genuens. *in pract. Archiepisc. Neapol. cap.* 110. refertque Piasc. *in prax. Episcop. part.* 2. *cap.* 3. *num.* 13.

Prout etiam parochialitatis præsumptio non le- 34 vis induceretur, si aliqua Ecclesia perciperet decimas, & primitias, vel in illa diebus festis Christifideles Missas audirent, vel alia Sacramenta, excepto Pœnitentiæ, & Eucharistiæ, perciperent, non tamen necessario ex illis inferretur ad curam parochialem, cum hæc omnia possent adesse ex aliquo accidenti, ut ponderavit Gonzalea. *d. glos.* 6. *num.* 56.

Simili modo solis parochialibus Ecclesiis permittitur habere campanas in tantum, ut nec in Monasteriis pulsari publice sine dispensatione possint, *c. patentibus de priv.* Spec. *t.* 1. *tit. de disp.* §. *nunc de Episc. num.* 14. *casu* 102. Est enim campana unum de signis, & requisitis Ecclesiæ, & beneficii curati, Alciat. *l.* 8. *peregr. c.* 1. Selv. *de benefic. p.* 1. *q.* 5. *num.* 82. Valenauela *consil.* 26. *num.* 1. & 2. *t.* 1. Sed neque ex hoc parochialitas probaretur; sicut nec probatur ex fonte Baptismi, Fedr. de Senis, *consil.* 80. *nu.* 3. Rot. *dec.* 52. *n.* 28. *p.* 2. *div.* Seraph. *dec.* 1026. *n.* 5. Greg. XV. *dec.* 387. *n.* 11. Item nec ex cœmeterio, cum illud habere possit Ecclesia non parochialis, idem Greg. *d. dec.* 387. *n.* 12. ubi *n.* 15. quod etiam parochialitas non probatur ex provisionibus factis per concursum, quia Episcopi possunt providere etiam de beneficiis non parochialibus per concursum.

Animadversio.

☞ Circa pulsum campanarum in Ecclesiis Regularium hodie nedum ex contraria consuetudine ubique recepta pulsari possunt sine ulla dispensatione, sed etiam ex Constit. S. Pii V. *Etsi Mendicantium* 16. Maij 1567. in qua §. XXII. mandavit locorum Ordinariis, ne eos ad id impediant; prout pariter post dictam Constitutionem mandavit Congregat. Episcoporum, & Regular. 10. Octobris 1568. Prohiberi tamen possunt ex Constit. Leonis X. *Dum intra* 19. Decemb. 1516. §. XIV. ne eas pulsent Sabbato majoris Hebdomadæ sub pœna centum ducatorum = *antequam campana Cathedralis, vel matricis Ecclesiæ pulsaverit* = Idem continetur lib. II. Cap. XXVII. Cæremonialis Episcoporum.

ctum. Ubi vero neque Cathedralis est, *nec ulla alia Ecclesia, matricis nomine, ac Jure prædita* idem privilegium digniori *tribuendum est*. Ita Bened XIV. Institut. Eclesiast. XX. n. 9.

35 Eo ipso quod una Ecclesia est parochialis, consequenter est beneficium curatum, & habet curam, non tamen e converso, quia potest esse beneficium curatum absque eo quod sit Ecclesia parochialis, veluti si aliqua Ecclesia curalis sit, & ad eam de novo veniant homines ad illic inhabitandum, licet possit dici Ecclesia cucata, non dicitur tamen Ecclesia parochinlis, si non habet cectum territocium, ut post Joan. Andr. & alios, *in c. super eo, de præbend. in 6.* tradunt Rebuff. *in concord.tit. de collation. §. statuimus, l.2. verb. Paroch.* & iterum *in forma mandati de providendo, in verb. cura, vers. & sufficiat*, ubi peopterea dicit melius esse ezprimore quod sit Ecclesia parochialis, quam quod sit beneficium cucatum. Alphonf. Hojed. *de incompatibil. benef. p.1. cap. 13. sub num. 2. post med. vers. at vero potest esse*. Camill. Bocell. *in summa omnium dec. tom. 1. tit. 2. de sacrof. Ecclef. num.* 18. Rot. *d. decif.32. n.37. & 38. p.2. diverf.* ubi *num.39.* dicit, quod hinc est, quod in Jure Canonico, & in Concil. Tcid. passim fit mentio simpliciter de Ecclesiis parochialibus absque expressione qualitatis Curæ. Unde bene Rota cornm Greg. XV. *dec.387. n.10.* ait, parochialitatem non probari ex cura animarum, quia potest esse cura sine parochialitate.

36 Quamvis in dublo afferenti Ecclesiam esse parochialem incumbat onus probandi, eo qnod beneficia pexsumantur simplicia, & non curata, Staph. *in 2. tit. de statu, & qual. benef. n.2.* Ægid. *dec.676.* Hiec. Gabc. *conf.* 191. *n.1. lib.* 1. cum aliis citatis pec Nicol. Garc. *de benef. p. 1. cap. 6. n.* 8. & per Greg. XV. *decif.387. n. 4.* Guttiec. *alleg.8. num.5.* cum de juce parochialitas non præsumatuc, Bellam. *decif. 676. per totam*, Rot. *decif.* 290. *num. 5. p. 1. recentissim. & decif.258. num.5. p.1. recentior.* Nihilominus tamen ubi beneficium babuecit populum, vel Clerum, Ecclesia pexsumitue cucata, Staphil. *citato loco num. 1. & 2.* Rebuff. *in praxi ben. tit. sæculare benef. quotup.* Ægid. *d. dec.* 676. Seraphin. *decif.* 1227. Nicol. Gacc. *loco proxime citato*.

Ut Ecclesia constituntur parochialis, auctocitas equiritur Episcopi, qui eam parochialem constiuat, fines designet, & plebem denotet, *c. nullus mnino, 16. q. 7.* Caret. *de jurib. paroch. tit.1. c.3.* . 2. Azoc. *institut. mor. p.2. l.3. c. 11. q. 14.* ubi ıbdit: quod dum discutituc, num parochialis Ec'esia sit, inquiritur quando fuecit ædificata, cujus ›nsensu extcucta, quibus conditionibus affecta, Ugolin. *de offic. Episc. c. 53. in princip.* ostendit quibus casibus possit Episcopns novam pacoiam constituere. Erecta tamen præsumitue Surioris auctoritate, & consensu ex lapsu tempo-, quando in illa divina Officia publice celebcafuerunt, ut pec Afflict. *dec.368. num.5.* Gamb. sitan. *decif.144. in fine, & decif.168. n.1.* Lanl. Gallia, *conf.124. n.6. vol.* 1. Camill. Bocell. *tit.2. de sacrosanct. Eccl. n. 7.* ubi *num.* 10. addit ›cedere quando cequiritur consensus: secus nuı si esigeretur licentia, in qua non sufficit alis cursus.

Dotata sufficienter esse debet pacochialis, ut 40
possit saltem ex dote ipsius unus Presbyter cum
alio ministco commode sustentari, & jura Episco-
palia persolvere, *can. pie, 16. q. 7.* & quando
opus sit, hospitalitate uti, *cap. ut quisquis de vita,
& honest. Cleric. c.1. de præbend. in 6.* Aaor. *d.lib.3.
cap.12. quæst. 15.* & sic non debece Ecclesiam de- 41
dicari, nisi tantum assignetur, quod duobus suf-
ficiat, tradunt Cassad. *decif. 18. de præbend.* Rot.
decif. 56. n.10. part. 2. diverf. Verum si post eam 42
ædificatam ita exiguos, & tenues cedditus habece
deprehendatur, potecit Episcopus illi adjungere
aliquod beneficium simplex, vel illam cum aliis
parochialibus unice, Conc. Trid. *sess.21. de refor-
mat.cap.5. & sess.25. etiam de reform. cap.13. §. in
Parochiis.* Gonz. *ad reg.8. cancell.glof.5. §.7. n.66.*
Azor. *d. cap.12. q.15. vers. si ita*.

43 Constituta sic, & limitata parochia, & in ea parochiali Ecclesia erecta, & ædificata, tota ejus cura uni Peesbytero tautum, qui vocatur communiter Parochus, seu Plebanus, Rector, sive Curatus, (quia hæc nomina ut synonyma variantur, & unum ponitur pro alio) committitur, ut in ea Baptismum, & celiqua Sacramenta populo ministret, & confecat, prout infra late videbimus; nomen enim Rectociæ sonat in beneficium cucatum, est text. *in c. de Rectoribus, de Cler. ægrotan.* dicituc enim Rectoc quasi populum cegens. Romanus, *consil.* 356. Joan. Andc. *in c. licet canon. n.1. de elect. in 6.* Rot. *decif.489. n. 3. par. 1. recentifs.* nam sicut una mulier non potest duos vel plures sponsos habere, *c.1. de sponsa duorum*, nec unum cocpus duo capita: quia esset monstrum, *cap. quia plerisque de offic. ordin.* sic nec Ecclesia, duos, vel plures Parochos, sive Cucatos, *c. cum non ignores, de præbend.* Oldrad. *conf. 67. n. 1.* Rot. *d. dec. 489. n.3. in princ.par.1.recentifs.* & in una Ecclesia unus debet esse Sacerdos, Sponsus, & Rectoc, qui cucam habeat, *can. in apibus 7. quæst.1. can. sicut una 21. quæst. 2.* Rot. *d. decif.52. n. 17. cum seqq. p.2.
diverf.* Gonzal. *d. gloss.6. a n.45.* ubi *n. 42.* exinde 44
infert ad regimen parochialis Ecclesiæ assumi debere unum Pacochum, qui suo nomine, & non cum aliis præficiatur, quia si illi duo, vel plures pcæficiantur, qui confessiones audiant, & baptizent, & alia ad curam spectantia faciant, non dicerentur propcie Parochi, sive Cucati, & ideo ex Oldrad. *conf.67. num.1. & 2.* Rota *decif.684. n.2. part.1. recentissim.* tenet, quod magis verisimile est, quod cuca sit apud unum, quam apud duos. Quare eadem Rot. *in Messan. jurisdictionis 1. Martii* 1610. *coram R.P. Lugdun.* impressa apud Farinac. *dec.* 258. *a num.5. par.1. recentifs.* duo considerat ad effectum, ut quis dicatur Parochus, quocum primum est ut cucam exececant Peesbyteri curati nomine propcio, non autem alieno, ex text. *in c. extirpanda, §. qui vero de præbend.* Acchid. *in Clem. 1. n. 4. de Offic. Vicar.* Alterum est, quia Rector. & Parochus is dicituc, qui suo nomine singulariter, non autem cum aliis ad cegimen Ecclesiæ pacochialis assumituc; ita ut si duo, vel plures præficiantuc, qui confessiones audiant, baptizent, & alia ad curam spectantia faciant, non dicantur Cucati, quia in una Ecclesia unus debet esse Saceedos, Sponsus, & Rectoc, quia curam habeat, ut pluribus allegatis copiose traditur *in decif. 52.*

num. 57. *p.* 2. *diverſ.* & quando aliqui Canonici hebdomadatim habent curam animarum, talis cura non remanet penes ipſos, vel ſingulos Canonicos, ſed penes collegium, Oldrad. *conſ.* 67. *n.*1. Pute. *deciſ.* 282. *lib.* 1. Gonz.*d. gloſ.*6. *n.*71. & 74. Steph:Gratin.*diſcrept.for. c.*865.*n.*35. & 36.

Additio.

☞ An aliquando ab hac indualitatis natura recedi valeat, & duos in ſolidum, æqualique jure uni, eidemque eccleſiæ regendæ Parochos permittatur temporum, locorum, perſonarumque circumſtantiis id expoſcentibus, adeatur Tom. XXVI. Theſauri Reſolution. Cong. Conc. pag. 53. ſub die 25. Martii, & 9. Julii 1757. in cauſa Tiburtina, in qua quærebatur, an daretur locus reductioni duorum Parochorum in unum ſolum, qui ab immemorabili reperiebantur conſtituti æquali jure in Caſtro Madamæ cum alternativo curæ exercitio, & Sacra Cong. reſpondit=Negative=& Epiſcopus invigilet, exerceri dictim curam animarum per utrumque, ſublata alternativa; & ad mentem, & mens eſt, ut fiat maſſa communis ex incertis emolumentis æqualiter dividendis ☜

In illa vero diœceſi, ubi nullus adeſt Rector in quacunque Eccleſia parochiali, ſed adſunt plures beneficiati in qualibet Eccleſia, & Epiſcopus ſolet alicui ex illis committere exercitum curæ animarum, non tamen ex hoc dicetur beneficium curatum, ſed ſolus Epiſcopus eſt Rector omnium Parochialium totius diœceſis, & apud eum tantum manet cura animarum, juxta *c. nullus de Paroch.* Garc. *de benefic. par.*9. *cap.*2.*num.*175. Gonz. *d.gloſſ.* 6. *n.*65. *& ſeq.* Stephan. Gratian. *d.c.*865. *n.* 32. Et tunc hujuſmodi beneficiati non poſſunt percipere decimas eiſdem Eccleſiæ parochiali debitas, cum ſolum pertineant ad Epiſcopum, qui eſt verus Rector, & univerſalis Parochus, & habet curam animarum. Rebuf. *de decim. q.*7. *a n.* 4. Gonzal. *gloſ.*6. *num.* 65. Stephan. Gratian. *d. cap.* 865. *n.*38. quidquid teneat Rot. *deciſ.* 300. *num.* 4. *part.* 2. *in poſthum. Far.* alia, *part.* 4. *recent.*

45 Hi presbyteri quocumque nomine nuncupati, quibus ſingulariter parochiales Eccleſiæ curandæ, & regendæ conferuntur, parochiale beneficium habere dicuntur: quod idem non eſt cum beneficio curam animarum habente, cum iſtud latius pateat, quam illud, ut ex Innoc. *in c. cum ſatis de offic. Ord.* tradunt Azor. *d.p.*2. *l.* 3. *c.*12. *q.*1. Mar. Alter. *de cenſur. tom.* 1. *diſp.* 22. *l.* 5. *c.* 8. *verſ. cæ-*
46 *terum Patriarchæ*, nam Canones de parochiali beneficio verba facientes, non eo ipſo in omni beneficio curam retinente animarum vendicare ſibi locum, monet Ludov. Gomez. *in reg. Cancel. de idiomate, q.*11. *ver. & ideo pro vero intellectu*, quem refero ego ipſe *in collect. ad c.dudum* 54.*n.*2. *de elect.*
47 Cura autem animarum nihil aliud eſt quam poteſtas Sacramenta adminiſtrandi *c.* 1. *de. Paroc.* Hojed. *de incompatib. benef. p.*1. *cap.*13. *n.* 3. Maſcard. *de probat. conc.* 468. *n.*1. Steph. Grat. *diſcep. forenſ. c.* 865. *n.* 10. quæ in beneficiis dupliciter conſideratur ſecundum Gonzal. *ad reg.* 8. *Canc. gloſ.* 6. *n.* 61. & Nico. Gar. *de benef. p.*1. *c.* 6. *n.*6. qui plures referunt uno modo proprie, & ſtricte pro cura Pænitentiali, quæ exercetur in foro animæ, quando ſcilicet aliquis tenetur ſacras pœnitentium confeſſiones audire, cæteraque Sacramenta adminiſtrare aliquibus, qui illa tenentur ab eo ſuſcipere, juxta gloſſ. *ver. impendant, in Clem. dudum, de ſepul.* Alio modo dicitur cura large, ſeu improprie, quæ pertinet ad forum exterius, & eſt poteſtas fori contentioſi, ſive judicialis circa correctionem morum, & ſic omne beneficium habens jurisdictionem viſitandi, excommunicandi, abſolvendi, & alia faciendi ad morum correctionem pertinentia, etiam dicitur habere curam animarum, *d. c. dudum circa med.* Jacob de Graff. *in aureis deciſ. p.*1. *l.* 2. *c.* 79. *n.* 4. Maſcard. *de probat. conc.* 438. *n.*20. *cum ſeqq.* Unde apparet, quod licet beneficium parochiale idem ſit cum beneficio curam animarum habente propriè, & ſtrictè ſumpto, tamen ſi largè, ſeu impropriè ſumatur, plurimum differunt, quo ſenſu dixit ſupra iſtud latius patere, quam illud.

Illa cura pœnitentialis primo modo relata, quam 48
tenet, qui habet ſupra populum poteſtatem ligandi, atque ſolvendi animas, juxta auctoritatem Chriſti Domini, *Quæcunque ligaveritis ſuper terram*, &c. in duplici etiam eſt differentia, alia dicitur actualis, alia vero appellatur habitualis. Actualis cura illa eſt, quam quis actualiter, id eſt actu per ſe gerere tenetur in populum ex neceſſitate officii ratione parochialis, vel beneficii curati, in quo eſt canonice intitulatus, & inſtitutus. Habitualis vero ab actuali diſtincta illa dicitur, quæ penes aliquem ratione alicujus beneficii in fieri eſt, ſed non in facto, quia executionem poteſtatis non habet, vel defectu tituli ſpiritualis per unionem acceſſorie factam extincti, aut quia Parochiani receſſerunt ex cauſis relatis per Azor. *d. p.* 2. *l.* 3. *c.*12. *q.* 6. vel quia ex privilegio, ſeu conſuetudine levatus fuit onere exercendi actus.

Et quamvis prædictæ tres ſpecies curæ habitua- 49
lis in eo differant, quod de cura annexa non eſt facienda mentio, *c. ſuper eo*, *de præb. l.* 6. Card. *in Clem. unic. n.* 6. *q.* 9. *de offc. Vicar. & conſ.* 30. *ante num.*1. *verſ. ex hoc videtur.* Felin. *in c. poſtulaſti, num.* 1. *verſ. ſi enim cura de reſcript.* Campan. *in diver. juris Canon. rub.* 7. *c.* 6. *num.* 18. de aliis vero duabus ſpeciebus maxime Gutier. *alleg.* 8. *n.*9. diſtinguit Menoch. *caſ.* 201. *num.* 67. In eo tamen 50
conveniunt, quod neutra facit beneficium curatum, aut cauſat incompatibilitatem, nec requirit perſonalem reſidentiam, ut de cura annexa, eſt text. *in d. c. ſuper eo*, & de aliis duabus ſpeciebus Nav. *conſ.* 21. *de Cler non reſid. in novis.* Hojed. *de incomp. benef. p.* 1. *c.*3. *n.* 16. *&* 53. *& p.* 2. *c.* 6. *n.*1. *&* 2. D. Anton. Ricciul. *de jure perſonarum extra gremium Eccleſiæ exiſtentium*, *l.*1. *c.*14. *n.*4. *&* 5. & rationem reddit *n.* 2. quia de 51
parochiali habitu idem judicatur, perinde ac ſi eſſet beneficium ſimplex, & *c. ſeq. n.*3. poſt gloſ. *verb. Paroch. Eccl. in fin. c. licet canon. de elect. l.*6. advertit de parochiali ad actum revocata idem, 52
quod de noviter erecta judicandum.

Sed non inutile erit inveſtigare, penes quem 53
animarum cura in beneficiis unitis reſideat: & quod ipſa cura principalis ſit penes Prælatum beneficii uniti, ejus vero exercitium penes Vicarium in dicto beneficio deputatum, videtur deduci ex *d. cap. ſuper eo*, & ex illo non obſcure colligunt Sera-

raphin. *decif.* 109. *n.* 5. Burat. *decif.* 936. *n.* 1. intel-
lige vel de Vicario ad nutum amovibili, vel de
cura habituali; nam Rot. *in Romana Vicariæ* 8. *No-
vemb.* 1621. *coram D. meo Coccino Decano*, tenuit
54 quod cum Ecclefia S. Mariæ in via lata eſſet paro-
chialis, & deinde Pius V. erigeret Vicarium per-
petuum in ea, penes ipſum Vicarium eſt omnimo-
da cura actualis, habitualis vero pene Capitu-
lum, & citat. Oldr. *conſ.* 63. *num.* 1. *in fine* Rom.
conſ. 325. *num.* 3. Hoſt. *in c. expoſuiſti*, *de præbend.*
Mandoſ. *conſ.* 20. *n.* 9. Hieron. Gabr. *conſ.* 190. *n.* 7.
55 *l.* 2. & quod Papa erigendo Vicariam perpetuam,
& in Vicarium transferendo curam, nihil aliud
facit, quam conſtituere illum actu Rectorem curæ
animarum, licet proprie non ſit Rector Ecclefiæ,
Vitalin. *in Clem.* 1. *n.* 24. *de offic. Vicar.* Abb. *in c. ex
parte, in* 3. *notab. eodem tit.* Card. *in Clem.* 1. *n.* 10.
q. 9. *verſ. ſolutio*, *& conſ.* 1. *col.* 1. *in fine paulo an-
te, n.* 1. *verſ. & hoc videtur*, auferendo curam a Ca-
pitulo, Navar. *conſ.* 21. *n.* 7. *de Cleric. non reſid.* fir-
ma tamen remanente cura habituali penes ipſum
Capitulum, Abb. *in c. extirpandæ*, §. *quia vero*,
n. 15. *& in c. expoſuiſti*, *in fine de præbend.* Card. *in
d. Clem.* 1. *n.* 10. *verſ. ſolutio*, Franc. *in c. ſuper eo*,
n. 2. *de præbend. in* 6. Caputaque *decif.* 339. *num.* 2.
& 3. *part.* 3. Navar. *d. conſ.* 21. *num.* 8.
56 Et in hunc ſenſum dicitur potius Vicarius per-
petuus habere curam animarum, non autem Re-
ctor principalis, ut per Card. *in d. Clem.* 1. *num.* 10.
57 *q.* 9. *verſ. indiſtincte cura dicitur apud Vicarium*,
quoad omnem effectum, *& in Clem.* 1. *de jure patron.*
n. 8. *verſ. & magis proprie in effectu ipſi inſtituti ſunt
Prælati*, Anch. *conſ.* 404. *num.* 11. *verſ. nam Vica-
rius non recipit titulum a Rectore*, *ſed ab ipſo*, *&
penes ipſum dicitur eſſe cura animarum*, *& exerci-
tium*. Quod adeo verum eſt, ut ſi principalis,
ſpreto Vicario, velit ſe ingerere in cura animarum,
nullo modo poſſet, ut in terminis dicit Abb. *in d. c.
extirpandæ*, §. *Si qui vero*, *n.* 15. *in verſ. ex quo ſe-
quitur*, *quod Rector principalis non poſſet ibi exercere
curam fori pœnitentialis*, refert Azor. *d. p.* 2. *l.* 3.
c. 6. *q.* 2. *ad fin. in verſ. & ideo Rector Sacramenta
conferre non debet*, *nec poteſt* ſentit Anchar. *in c. ex-
poſuiſti de præbend. n.* 6. *in fine*, *verſ. Vicarii a Ca-
nonicis in cura dependentiam non habent ullo modo*,
ſed auctoritate juris habent curæ exercitium de per ſe,
quam principalis Canonicus impedire non poteſt, *nec in
ipſa ſe intromittere*, *ſicut nec Epiſcopus*, *invito Rectore
Eccleſiæ parochialis*, *poſſet aſſumere curam animarum.*
eraph. *decif.* 109. *num.* 5. *verſ. non enim poteſt per
ipſum exercere.* Rot. *in Barchinonen. Vicariæ* 17.
Maii 1624. *coram R. P. D. Merlino.*
Licet Rota, & Doctores ſupra citati loquantur
Vicariis perpetuis, utpote, quia ex hujuſmodi
rpetuitate reſultat non levis præſumptio transla-
onis curæ actualis, non exinde colligitur in Vica-
s amovibilibus Parochialium unitarum abſolute
ntrarium eſſe reſolvendum, niſi ubi in erectio-
Vicariæ circa curam nihil fuerit dictum, vel
materia ſubjecta particularis reſolutio ſumi
poſſet; quoad erectionem conſtat poſſe in ea
alem curam transferri in Vicarios, etiam ad nu-
amovibiles, quo caſu non amplius curat Ro-
an Vicarii ſint perpetui, vel ad nutum amovi-
s ad concurſum faciendum, ſed decidit, ut nunc
nino fiat, ſicut fuit reſolutum in Ulixbonen. ju-

ris conferendi 2. *Decembris* 1605. coram Litta, &
in Ulixbon. concurſus 1. *Junii* 1615. coram bonæ
mem. Remboldo, *decif.* 710. *p.* 2. *recent.* clare præ-
ſupponens poſſe temporales Vicarios habere cu-
ram etiam actualem. Ratio eſt, quia cum de ju- 60
re communi in parochialibus annexis debeant con-
ſtitui perpetui Vicarii, *d. c. extirpandæ*, §. *qui ve-
ro*, *ad hæc*, *de offic. Vic. c.* 1. *de Capell. Monach. l.* 6.
attamen ſi de facto, aut ex negligentia Prælatorum,
vel conſuetudine, aut privilegio Vicarii tempo-
rales deputari permittantur, in eo caſu, ubi perpe-
tui conſtitui debebant, non videtur hoc ſufficiens,
ut exinde abſque alia vero ſimili conjectura col-
ligere debeamus, Vicarium temporalem habere
tantummodo curæ exercitium, habitualem vero,
ac actualem penes Rectorem exiſtere, nam hoc
adeſſe poteſt ex aliquo accidente ipſam curam mi-
nime reſpiciente; eo vel maxime quia in Epiſcopi
arbitrio eſt deputare Vicarium perpetuum, ubi
fuerit temporalis, vel eum ad nutum amovibilem
ut prius relinquere, ex diſpoſitione Conc. Trid.
ſeſſ. 7. *de reform. cap.* 6. Nec hic caſus eſt incon-
veniens, quod ipſa cura actualis ſit penes illum,
qui non habet titulum beneficii, cujus curam ge-
rit, nam de eſſentia beneficii eſt, ut ſit perpetuum, 61
ut colligitur ex ejus definitione, quam præſtant
Sebaſt. Medic. *de benef. p.* 2. *c.* 16. Petr. Greg. *in
inſtit. rei benef. c.* 6. *n.* 1. *& ſyntagm. juris*, *l.* 3. *c.* 2.
Gonz. *ad reg.* 8. *Canc. gloſ.* 5. *in princip a num.* 2.
Squillante *de privil. Cleric. c.* 4. *n.* 1. quia certum
eſt in his Parochiis unitis titulum non exiſtere,
cum fuerit ſuppreſſus, & extinctus per unionem 62
acceſſorie factam, quæ alio nomine extinctiva
tituli dicitur, curæ vero titulum eſſe penes Epi- 63
ſcopum, Rot. *decif.* 309. *num.* 3. *p.* 2. *diverſ.* quem
ipſe Vicarius recipit ab eo, non autem a Rectore
principalis beneficii, Anch. *conſ.* 404. *num.* 11.
Quæ ut melius percipiantur, ſciendum eſt ac- 64
ceſſorie, & in perpetuum alteri beneficio unio-
nem poſſe fieri dependenter, vel independenter,
dependenter, quando ſcilicet una Eccleſia paro-
chialis propter locorum diſtantiam dividitur in
duas, & creata de novo acceſſorie antiquæ unita
dicitur filialis, & nativa, vel quando aliter de-
pendet a beneficio principali, & hoc caſu, ut quia
præſumitur quoad ſpiritualia, & temporalia facta
unio, ſi in unita acceſſorie conſtituatur Vicarius
temporalis, habebit tantummodo curæ exercitium,
penes vero Rectorem principalem erit cura tam a-
ctualis, quam habitualis. Ratio eſt; quia bene-
ficium annexum proceſſit a principali, unde quoad
ſpirituale, & temporale præſumitur unitum, ita
ut Rector unius ſit Rector alterius, & in utraque
intituletur, cujus nomine ſolummodo Vicarius
curam exercet. Et in his terminis credo intelli- 65
gendam Sacræ Congregationis Concilii declara-
tionem, quæ habet evidens ſignum eſſe curam re-
manere penes principalem, quando Vicarius con-
ſtituitur temporalis, & amovibilis in exercitio cu-
ræ animarum, de qua teſtantur Nicol. Garc. *de
benef. p.* 3. *c.* 2. *n.* 179. *in declar.* 111. & Armendar.
in addit. ad recopil. legum Navarræ, *l.* 2. *tit.* 23.
l. 2. §. 2. *ſub tit. ſed an Parochi debeant reſidere in ſuis
Curatis*, *num.* 141. & procedere text. *in Extravag.* 66
execrabilis in fin. verſ. quantum, *de præbend.* quate-
nus decidit illa beneficia Eccleſiaſtica habere cu-

ram animarum, quæ parochias habent, in quibus ipsa est non per Vicarios perpetuos, sed per Rectores, seu ministros beneficiorum ipsorum, vel illorum temporales Vicarios exercenda, & rationem reddit ibi glos. *verb. temporales*, quia Rector principalis per temporalem Vicarium deserviendo, per seipsum deservire censetur, cum ille Jure suo hnc non faciat, arg. *c. cum venisset, de restit. spol. l. quod meo, ff. de acquiren. possess.*

67 Independenter vero fit unio, quando parochialis annexa non processit a principali beneficio, sed alias erat de per se, & fuit unita independenter principali forsan simplici, quo casu ipsum principale non dicitur Curatum respectu parochialis annexæ, quia qualitas annexæ accessorie non debet redundare in principale, *d. c. super eo*, Rebuf. *in repet. d. c. extirpandæ. §. quia vero num.* 146. & dicit Navar. *conf.* 10. *num.* 3. *de majorit. & obed.*
68 per annexionem parochialis beneficium principale, si sit simplex, non crescere, nec fieri Curatum per Ecclesiam parochialem ei annexam, imo potius parochialem ipsam recipere simplicitatem beneficii, cui unitur, eo quod unitur, & annectitur beneficio simplici. Ratio est, quia hoc casu quoad temporalia tantum præsumitur facta unio, & ita ut principalis habeat solummodo temporale regimen, & titulum profanum quoad percipiendos fructus, *ad not.* per Rot. *dec.* 2. *de excess. Prælat. in novis*, Mantic. *decis.* 359. *num.* 5. Nicol. Garc. *de benefic. par.* 5. *cap.* 1. *num.* 270. cum dispositio quoad spiritualia sit penes Vicarium, qui solum habet titulum immediatum ad curam, in qua non potest quivis alius etiam principalis se intromittere, juxta doctrinam Fel. *in c. postulasti de rescript. num.* 1. *vers. & hoc videtur*.

69 Ex quibus patet resolutio ad dubium, quod annis præteritis maxime inter nonnullos controvertebatur; statuerat enim sanctæ mem. Clem. VIII. per suas literas in forma Brevis sub die 18. Octobris 1600. ut ex tunc Canonicatus, Præbendæ, ac dignitates in Cathedralibus Ecclesiis, principalesque ipsæ dignitates in Collegiatis, nec non parochiales Ecclesiæ, & earum perpetuæ Vicariæ, cæteraque ecclesiastica beneficia, curam animarum habentia in Regnis Portugalliæ, & Algarbiorum non conferantur aliquibus personis de genere, seu stirpe Hebræorum descendentibus usque ad septimum gradum inclusive: dicebant aliqui sub hujusmodi literis comprehendi parochiales Ecclesias alii beneficio non probibito accessorie unitas. Sed probabilius fuit pro contraria sententia judicium, cum Summi Pontificis mens, & intentio fuerit ibi minime velle comprehendere parochiales, cæteraque beneficia accessorie unita, ut ex dictarum literarum contextu, & loquendi modo facile erit colligere, nam in eis sermo tantum est de beneficiis vacantibus, & conferibilibus, ad quæ ex illo genere personarum descendentes eligi, præsentari, ac in illis instituti omnino prohibet Pontifex ibi, *ex quorumcumque personis vacent*, &c. & ibi, *talesque personæ ad illa eligi, præsentari, vel alias assumi nullatenus, nullove modo possint*, & ibi, *illaque ut prius vacare*: & ibi, *si contingat ad illa quemquam contra præsentis nostræ constitutionis formam præsentari, vel instituti*, &c. quæ verba verificari nullo modo possunt in Ecclesiis parochialibus accessorie unitis, quæ nunquam vacare censentur. Rot. *decis.* 114 *num.* 5. *p.* 2. *div.* Lud. Gom. *in reg. de triennali, quæst.* 8. *sub num.* 2. Gonz. *ad reg.* 8. *Cancel. glos.* 57. §. 7. n. 7. Nicol. Garc. *de benef. p.* 12. *c.* 2. *n.* 5. nec sunt amplius conferibilia. Rot. *in Verdun Decanatus* 9. *Martii* 1590. coram bon. memor. Cardin. Lancel. apud Nicol. Garc. *d. tract. p.* 5. *c.* 1. *n.* 270. Gambar. *de officio Legati de Latere, lib.* 6. *c.* 1. n. 46. ac proinde impetrari non possunt. Rebuf. *in praxi tit. de unionibus, num.* 14. Put. *decis.* 240. *n.* 4. *l.* 1. *in correctis.* Gona. *d. glos.* 5. §. 7. n. 22. nec in illis ullus valet institui Franc. *d. c.* 5. n. 7. *vers. non obstat, de filiis Presbyt. l.* 6. Nicol. Garc. *p.* 11. *c.* 5. *n.* 193.

Quorum omnium præcipua ratio est, quia hu- 70
jusmodi parochiales per unionem de illis accessorie factam omnino extinguuntur, ac nomen, & titulum amittunt, ita ut illæ amplius parochialium appellatione non contineantur, & ac si non essent, exprimi inter beneficia non debeant. Sarnen. *in reg. de idiomate, qu.* 11. *in med. vers. secus si per viam adhærentiæ*, clarius Card. *conf.* 30. *n.* 1. *ad fin. in vers. parochia enim* Menoch. *conf.* 114. *n.* 2. *vers. cum ita*. Campan. *in divers. juris can. rub.* 7. *c.* 6. *n.* 18. Rot. apud Nicol. Garc. *p.* 3. *c.* 2. *n.* 510. cum exinde prædia beneficii, cui unitæ fuerunt, sint effecta Gamb. *d. tr. lib.* 5. *n.* 139. Verall. *dec.*
349. *num.* 2. *p.* 3. in tantum quod literæ unionis 71
hujusmodi non dicuntur literæ de parochialibus Ecclesiis, quatenus ecclesiastica sunt beneficia, sed de proprietate, & re profana, Rot. *dec.* 2. n. 5. *de rebus Ecclesiæ non alien. in antiq. practicabilia*. Rot. impressa post 2. *par. decisionum diversorum, tit. de unionibus* n. 13. Nicol. Garc. *d. p.* 12. *cap.* 2.
num. 33. & causa unionis non dicitur causa bene- 72
ficialis, Cassad *dec.* 3. *de judic. n.* 1. Gona. *d. glos.* 5. §. 7. *n.* 17. & lis super parochiali ut unita, non est lis super beneficio, Mantic. *decis.* 359. *num.* 1. Rota apud Nicol. Garc. *p.* 132. *c.* 2. *n.* 31.

Additio.

☞ Literæ Clem. VIII. in forma Brevis datæ fuerunt 18. Decembris, non 18. Octobris 1600. relatæ a Benedict. XIV. de Synod. Diœces. edit. ann. 1755. lib. XII. cap. 1. n. 4. in quibus confirmatæ fuerunt literæ Apostolicæ Sixti V. datæ sub die 15. Jan. 1588. etiam prohibentis, ut in Regno Portugalliæ descendentes a Judæis promoverentur ad Ordines, quarum executionem iterum inculcavit Congr. S. Officii ad Collectorem ejusdem Regni ann. 1611. ☜

Et eo magis procedunt supra resoluta circa in- 73
tellectum prædictarum literarum, quia illæ strictissime essent interpretandæ, utpote odiosæ, & a jure communi exorbitantes, quod beneficii ecclesiastici capaces facit ex illo genere personarum descendentes, *in c. eam te, de rescrip.* ibi, *pro eo vero quod Judæus extiterit, ipsum dedignari non debes*, ut tetigit Rot. *in Ulixbonen. quartcuariæ*, 15. *Januar.* 1624. coram R. D. meo Coccino Decano, & in puncto de his literis loquens in Colimbr. Canonic. 3. *Jun.* 1616. coram bon. mem. Card. Sacrato, & 5. *Decembris ejusdem anni*, coram Card. Verospio; & de statuto Toletano, Mantic. *dec.* 307. *n.* 1. tum quia, cum agatur de privando homine naturali habili-

bilitate, ac proinde de materia mere pœnali, ver-
ba sunt accipienda in potiori significatu, ut evite-
tur pœna, arg. *c. statutum de elect. l. 6.* bene ad
propositum notat Capra *communium concl.90. n.76.*
74 Nec aliud volunt alia earumdem literarum ver-
ba, ibi: *cæteraque beneficia ecclesiastica curam anima-
rum habentia*, quia, ut supra ostendimus, licet ha-
bitualis cura sit in illo, qui præest beneficio prin-
cipali, cura tamen actualis omnimoda translata
75 fuit in Vicarium, Vital. *in Clem. 1. a n.8. de excess.
Prælat.* Navar. *d. cons.21. n.7. & 8. de Cleric. non
resid.* Gonzal. *d. gloss.5. §.3. n. 23. & seq.* Camp.
in divers. juris Canon. rub.7. c.6. n.114. sive perpe-
tuum, sive ad nutum amovibilem, ubi unio inde-
pendenter facta fuerit juxta terminos supra per
me declaratos, quo casu respectu principalis ha-
bitualis cura nullo modo poterit ad actum reduci,
tum ob defectum tituli spiritualis, ut supra pon-
deravimus, tum etiam ob non requisitas qualita-
tes, veluti scientiæ, ætatis, & Ordinis, quas cer-
tum est ad parochiales non desiderari, quæ alicui
beneficio simplici accessorie unitæ reperiuntur, ex
rationibus supra allatis; verba autem supradicta de
76 cura actuali sunt intelligenda, cum illa beneficia
dicantur habere curam animarum, quæ eam ha-
bent actu, non vero habitu. *gloss. verbo habentia
in Extravag. Execrabilis, in princ. de præbend.* Vi-
tal. *in Clement. 1. n.4. de offic. Vicarii*; tum quia ha-
bere est cum effectu, *l. nomen §. habere, ff. de verb.
signific.* dicit Host. *in cap. nonnulli de Cler. non resid.*
quem refert, & sequitur Capra, *d. concl.90. n.76.*
77 Unde cum habeamus verba actum denotantia, non
sufficit habitus, nisi etiam subsit actus, bene Gemin.
in c. licet canon. in fine, de elect. lib.6. & ibi Francb.
num.2. vers. sed Jan. Monach. tum etiam quia præ-
fatæ literæ videntur ponderare periculum anima-
rum, ibi, *animarumque periculis occuritur*, quod non
videtur subesse nisi actu, & habitu sint curata be-
neficia, ad propositum Capra *d. conclus. 90. n.76.
in fine*, tum etiam, quia cum ibidem fiat mentio
curæ simpliciter, de actuali, non vero de habitua-
li est intelligenda, ut in terminis tenet Capra *d.
conclus. 90. num.78.* quem refero ego ipse *in tract.
de appellativa verborum utriusque juris signific. ap-
pell.65. num.1.* & fuit dictum *in Vicen. Prioratus a.
Martii* 1622, coram bon. mem. Manzanedo, cum
verba (præcipue in materia pœnali, prout est ista,
78 de qua agitur juxta supradicta) semper in propria,
& potiori significatione sint accipienda, *l. non ali-
ter ff. de leg.3.* cum pluribus per me citatis *de Axio-
mat. juris usu freq. Axiom. 22. a num. 4.* tum de-
nique, quia prædictæ literæ sunt odiosæ, & exor-
bitantes a jure, ac proinde restringendæ ex dictis.
Ex quibus merito fuit pro hac parte conclusum.

CAP. II.

De canonica Parochorum electione, & institutione.

SUMMARIUM.

1 *Parochialem ad Ecclesiam persona idonea eligi debet, & quæ in loco residere, & per seipsam curam exercere valeat.*

2 *Idonea persona in hac materia dicitur prædita morum gravitate, ætatis maturitate, & literarum scientia.*

3 *Morum gravitas, seu probitas requiritur in eo, qui ad parochialem Ecclesiam eligi desiderat.*

4 *Morum gravitas ex animi virtute nascitur, & ab inculpata vita proficiscitur.*

5 *Mortali in peccato constitutus, est inimicus Christi, & indignus stipendiis de illius patrimonio sumendis.*

6 *Beneficium curatum obtinere desiderans, debet esse constitutus in ætate 25. annorum inceptorum.*

7 *Parochialem accessorie unicam habens sufficit, ut constitutus sit in ea ætate, quam requirit beneficium, cui parochialis accessorie reperitur unita.*

8 *Episcopus dispensare non potest, ut quis ante 25. annum inceptum parochialem Ecclesiam valeat obtinere.*

9 *Declaratur text.* in c.a. & ult. de ætate, & qual.

10 *Parochiam obtinere desiderans, quam literarum scientiam habere debeat, ostenditur.*

11 *Innocentius III. super promovendis ad parochiales quid statuerit, refertur.*

12 *Mandatum de providendo alicui de beneficio, aut ecclesiastica dignitate, curata beneficia non includit, nisi de animarum cura expressa habeatur mentio.*

☞ *Vide Additionem.*

13 *Beneficiorum appellatione parochiales Ecclesiæ, cæteraque beneficia curam animarum habentia non comprehenduntur.*

☞ *Parochus etiam amovibilis, est vere Parochus.*

14 *Parochialis Ecclesia etiam reservata, vel affecta, etiam vigore indulti in favorem S. R. E. Cardinalium generaliter, aut specialiter, concursu est conferenda.*

15 *Parochiales litigiosæ concursu non conferuntur.*

16 *Parochiales exigui valoris, aut ubi nullus esset, qui se examini vellet subiicere, aut ob apertas factiones, seu dissidia, concursu non conferuntur.*

17 *Parochialis, quam quis acquirit per regressum, & prius possedit, concursu non confertur.*

18 *Parochialis unita dignitati, vel Canonicatui, concursu non confertur.*

19 *Vicaria perpetua Parochiæ unitæ concursu non confertur, nisi in Vicarium totalis cura fuerit translata.*

20 *Parochialis subjecta, seu annexa Monasterio, vel de ejus mensa, quando Monasterium nominat Rectorem, & Episcopus confirmat, concursu non confertur.*

21 *Parochialis, quæ Regularibus conferri consuevit, concursu non confertur.*

22 *Prioratus Regulares habentes curam animarum soliti commendari Regularibus, concursu non conferuntur.*

23 *In Permutationibus Ecclesiarum parochialium non fit concursus.*

24 *Parochia resignata ad favorem in manibus Papæ, concursu non confertur.*

25 *Parochiales vacantes in Curia, seu apud Sedem, sive per obitum, aut simplicem resignationem, seu dimissionem ex vi decreti, provideri solent in Dataria, sine concursu.*

26 *Cura animarum, quæ in Ecclesia Collegiata exercetur per Canonicos, vel hebdomadarios, concursu non confertur.*

27. Di-

27 *Dignitas habens curam animarum in Ecclesiis collegiatis, concursu non confertur.*

28 *Collegii jus remanet etiam in uno, donec fuerit auctoritate superioris destructum.*

29 *Prioratuum Conventualium sub reservatione censentur comprehensi etiam illi Prioratus, qui nullos Monachos habent, & sic sunt Prioratus habitu tantum.*

30 *Sipontinæ Cathedralis dignitates, & Canonici, qui habent cum præbendis annexam curam animarum, concursu non conferuntur, sed ætas est necessaria.*

31 *Episcopus, habita notitia vocationis Ecclesiæ parochialis, deputat in Vicarium cum congrua etiam viciniorem Parochum.*

☞ *Vide Animadversionem.*

32 *Vicarius deputandus cum congrua, donec provideatur de Rectore, non est necessario examinandus, dummodo alias sit idoneus.*

☞ *Vide Animadversionem.*

33 *Vicarii deputatio in parochiali vacante, donec provideatur de Rectore, semper spectat ad Episcopum, in cujus diœcesi parochialis est.*

34 *Inferiores, qui non habent jurisdictionem, quasi Episcopalem cum facultate congregandi Synodum, Vicarium in parochiali vacante, donec provideatur de Rectore, constituere non possunt.*

35 *Congrua portio Vicario deputanda est arbitrio Episcopi.*

36 *Vicarius constitutus cum congrua in parochiali vacante, donec provideatur de Rectore, non potest removeri sine causa.*

37 *Abbas, & commendatarius Abbatiæ habentis jura Episcopalia, si habeat jus congregandi Synodum, & eligendi Examinatores Synodales, potest facere concursum.*

38 *Prælati inferiores, qui non habent jus congregandi Synodum, non possunt facere concursum, quamvis habeant jus conferendi.*

39 *Episcopus vicinior manutenendus est in sua quasi possessione concursus instituendi in vacationibus Ecclesiarum parochialium.*

40 *Edictum pro concursu faciendo intra decem dies est proponendum, & totidem remanere debet affixum ad valvas Ecclesiæ, & non potest apponi cum majori termino viginti dierum.*

Episcopus non tenetur prorogare terminum concursus, sed bene facit, eum prorogando. ibid.

☞ *Vide Additionem.*

41 *Edictum pro concursu faciendo apponi debet ab Ordinario loci, ubi existit beneficium, & ibidem examen est peragendum, etiamsi beneficium ab Ordinario alterius diœcesis sit conferendum.*

42 *Edictum est de substantia, & forma concursus parochialium.*

43 *Termino decem dierum, vel ad summum viginti elapso ad concursum faciendum nullus est admittendus ad examen, nisi qui descripti fuerint.*

44 *Edicti post terminum, re integra, potest oppositor admitti, etiam alio reclamante.*

45 *Descriptus in tempore concursui præfixo, si comparaverit, legitimo impedimento cessante, elapso termino, etiam re integra, non est audiendus.*

46 *Examen statim, elapso termino edicti, potest per Episcopum inchoari, sed non potest eadem die claudi, ubi plures fuerunt descripti, quia sunt expectandi, vel vocandi, alioquin vitiatur concursus.*

47 *Episcopus non potest statuere, seu limitare certum numerum personarum ad concurrendum in concursu parochialium.*

48 *Curatis, ne accedant ad concursum aliarum parochialium, non potest prohibere Episcopus.*

☞ *Nec Romæ prohibetur.*

49 *Concursus potest fieri uno tantum comparente ex pluribus descriptis.*

50 *Concursus est faciendus, ubi unus tantum se describi fecerit, nec alii comparent oppositores ad se describi faciendum, nec opus est alio edicto, aut termini prorogatione.*

51 *Examen ubi nullus ex comparentibus vult subire, Episcopus assignare debet alium terminum, sive edictum, & si adhuc nemo comparet, vel alias nemo idoneus reperitur, tunc poterit Parochia absque concursu conferri.*

52 *Examen concursus faciendum est ab Episcopo, sive eo impedito, ab ejus Vicario generali, atque ab aliis Examinatoribus non paucioribus, quam tribus; & etiam Episcopo non impedito, poterit fieri examen coram Vicario.*

53 *Examen omnium concurrentium ad parochialem, si una die fieri non potest, poterit, in alia continuari.*

☞ *Affertur modus, & vide Additionem.*

54 *Examinatores debent singulis annis proponi in Synodo ad minus sex, & ab ea Synodo probari, quorum officium etiam post annum suæ electionis non expirat.*

55 *Examinatores in Synodo nominatim, & non in genere proponi debent.*

56 *Examinator, ut dicatur probatus a Synodo, debet dimidiam partem suffragiorum ferre ab iis, qui vocem habent in Synodo.*

☞ *Videtur non sufficere dimidiam partem contra generalem regulam. Vide Additionem.*

57 *Examinatores aliqui si ex sex intra annum suæ electionis mortui fuerint, tota facultas examinandi una cum Episcopo ad superstites spectare debet, eo anno durante.*

58 *Examinatores si decedant, vel in longinquas partes recedant, quid faciendum, ostenditur, num. 62.*

59 *Examinatores Synodales durant, donec alii in Synodo deputati fuerint, verum, si anno elapso, aliqui ex eis mortui fuerint, officium omnium expirat.*

60 *Episcopus non excusatur, si post annum adhibeat Examinatores superstites, non extantibus sex.*

61 *Annus celebrandi Synodum non incipit currere a die captæ possessionis Episcopatus, sed a die Synodi ultimo loco celebratæ.*

62 *Examinatores non Synodales extraneos non licet Episcopo auctoritate ordinaria sibi assumere, qui suppleant numerum non existentium.*

63 *Examinatores deputare, anno elapso, non est Episcopo permissum, iisdem absentibus, vel aliis legitime impeditis, alios in eorum locum subrogare.*

64 *Episcopus non potest loco Examinatorum Synodalium demortuorum alios subrogare usque ad novam Synodum.*

65 *Episcopo non licet subrogare alios in locum Examinatorum Synodalium, qui per sententiam de crimine simoniæ fuerunt condemnati.*

66 *Condemnati de adulterio, si sententia fecit transitum in rem judicatam, non sunt adhibendi in*

Exa-

Examinatores Synodales, quia sunt infames; si vero causa pendet, per appellationem, possunt adhiberi sed non conveniens.

67 Concursus, in quibus fuerunt adhibiti Examinatores deputati in Synodis praecedentibus, sunt nulli, quatenus praedicti Examinatores in Synodo posteriori non fuerunt confirmati.

68 Provisiones parochialium Ecclesiarum factae sine Examinatoribus in Synodo diœcesana deputatis, sunt nullae, & qualiter sanandae, ostenditur, & num. 69.

70 Vicarius, Sede episcopali vacante, in loco Examinatorum absentium, vel defunctorum alios auctoritate propria sufficere non potest.

71 Concursus est nullus, in quo cum Examinatoribus Synodalibus intervenit alter, qui non sit Examinator Synodalis.

72 Negativa, illa quod quis non esset Examinator Synodalis, quomodo probanda, ostenditur.

☞ Hodie neque Archidiaconus potest esse examinator; nisi sit electus in Synodo.

73 Examinatores necessario eligi debent qui sint Magistri, seu Doctores, aut Licentiati in Theologia, vel jure canonico, si extent, alioquin alii Clerici, qui ad id videbuntur magis idonei.

74 Examinatores Synodales eligere non potest Episcopus, qui non sint Doctores, seu Magistri, aut licentiati in Theologia, vel jure canonico, si extent, alioqui alios Clericos, qui ad id munus idonei videbuntur.

75 Clerici saeculares, aut Regulares in Examinatores Synodales eligi non possunt, qui Doctoratus, vel Licentiaturae gradu insigniti non fuerint, nisi ulli viri hujusmodi qualitatis non extent.

76 Examinatores Synodales debent jurare, ita ut si non juraverint, concursus coram eis habitus vitietur.

77 Juramentum Examinatoribus Synodalibus debet praestari tactis sacrosanctis Evangeliis.

78 Juramentum possunt praestare Examinatores extra Synodum in manibus Notarii.

79 Examinatores Synodales non possunt quicquam prorsus occasione examinis, nec ante, nec post accipere, alioquin simoniae vitium tam ipsi, quam alii dantes incurrunt.

80 Beneficiis antea obtentis privantur Examinatores Synodales, si occasione examinis, sive antea, sive post aliquid accipiant etiam gratis, & liberaliter datum.

81 Examinatores Synodales non possunt quicquam pro labore, vel titulo stipendii, ad sustentationem ex fructibus beneficii vacantis, vel alia ratione accipere.

82 Ordinarius non potest statuere aliquod stipendium, etiam minimum, Examinatoribus deputatis in Synodo pro concursu parochialium.

☞ De usu contrario in Ecclesia Hispaniarum testatur Benedict. XIV.

83 Episcopus potest aliquid de suo Examinatoribus Synodalibus conferre titulo praemii, vel stipendii, seu sustentationis.

84 Examinatores Synodales, peracto examine, debent eos renuntiare Episcopo, quos idoneos repererint, non tamen tenentur explicite referre singulas qualitates eorum, qui sunt examinati.

85 Examinatores etiam extrajudicialiter possunt informari de qualitatibus concurrentium.

86 Examinatores, ut palam inter se sua vota conferant magis expedit, deinde Notario jubeant, ut in actis suis simpliciter scribat, Titium approbatum idoneum, Sejum reprobatum.

☞ Eadem praxis est in Urbe.

87 Vota dare debent Examinatores, dum simul congregati sunt cum Episcopo, non autem separatim, sicut Episcopus, ubi datur locus accessus, debet ipse accedere Examinatoribus simul congregatis.

88 Examinatus dicitur reprobatus, qui solus comparens ad se examinandum coram tribus Examinatoribus fuit ab uno approbatus, caeteris reprobantibus.

89 Episcopus potest gratificari data in approbatis paritate.

90 Idoneus quis magis sit ex concurrentibus ad parochialem vacantem, nunquam spectat ad Examinatores judicare, sed ad Episcopum solum.

☞ Vide notata in fine hujus cap. post n. 184.

91 Eligere ex approbatis ad parochialem magis idoneum ad ipsum Episcopum spectat.

92 Votum decisivum in concursu non habet Episcopus, sed tantum accedere potest, ubi vota sunt paria, vel singularia.

93 Eligere ex approbatis ad parochialem potest Episcopus extra locum examinis, & etiam absentibus Examinatoribus.

94 Electio facta de magis idoneo ad parochialem vacantem significanda est intra quatuor menses, & si fuerint transmissi, nec pervenerit ad manus Collatoris intra dictum tempus, provisio devolvitur.

95 Electio, & provisio in concursu parochialium facta de digno, omisso digniore, est nulla.

96 Tralati non aliter satisfaciunt suae obligationi, quam si de digniore Ecclesiae parochiali provideant.

97 Eligere ad parochialem providentes tenentur illum, qui majoribus juvatur meritis.

98 Electores sub poena peccati mortalis digniorem, seu meliorem eligere tenentur.

99 Beneficia per provisionem liberam conferentes non tenentur eligere digniores, nisi in promptu sint.

100 Generalis tenetur ad Praelaturas regulares digniores eligere.

101 Beneficium suum renuntians in favorem alterius, non tenetur sub peccato mortali digniorem, seu meliorem eligere.

☞ Reprobatur assertio, & vide animadversionem.

102 Patronus laicus, etiam quoad beneficia curata, non tenetur praesentare digniorem.

☞ Vide animadversionem mox citatam.

103 Eligere licet dignum, praetermisso digniore, in Canonicatibus, & dignitatibus, ac aliis simplicibus beneficiis curam animarum habentibus.

☞ Affertur sententia certior.

104 Provisio beneficii, quando per concursum, seu oppositionem facienda est, an teneatur quis ad restitutionem, si omisso digniore dignum eligat, ostenditur, & n. 105.

106 Dignus offerendo in concursu pecuniam digniori, ut desistat ab oppositione, committit simoniam, & tenetur ad cedendum beneficio, & restituendum fructus perceptos.

107 Electio non erit simoniaca, nec illicita, si quis tradiderit pecuniam electoribus indignum eligere volentibus, ne illum eligant.

108 Pe-

108 Pecuniam offerre non est licitum pro electione particularis persona, etiam dignissima.

109 Senior idonejor judicandus est respectu alterius junioris, cum quo concurrit.

110 Originarius idonejor jadicandus, ac praferendus est, si alter sit extraneus.

111 Dignus de civitate, vel gremio Ecclesia potest eligi, posthabito digniore extraneo.

112 Originarii semper praferuntur extruneis.
Limitandu hae ussertio.

113 Originarii prasamuntur magis diligere patriam.

114 Doctor prafertur non Doctori.
Et Doctor utriusque juris prafertur Doctori unius tantum, ibid.

115 Doctori, cujus vitu ignoratur, prafertur minus doctus, modo idoneus, cujus mores sunt uoti.

116 Beneficium aullum habens prafertur habenti.
Ad concursam tamen admittitur habeus aliam parochialem, ibid.

117 Habilior is dicitur, qui muneri, cui praficitur, est aptior.

118 Dives potius, quam pauper eligi debet, si Ecclesiu, cui est providendum, sit pauper.

119 Sacerdos prafertur alteri aliquo inferiori Ordine insignito.

120 Nobilitatem majorem habens praferendus est.
Nobilitas triplex, remissive. ibid.

121 Dispensatione non indigens prafertur indigenti.

122 Idoneitas ad Ecclesiam parochialem non solum consideratur respectu scientia, sed etiam atatis, morum, & prudentia, & hujusmodi.

123 Judicare, quis ex concurrentibus sit magis idoneus, spectat solum ud Episcopum, non vero ud Examinatores.
Vide notunda in fine hujus cap.

124 Parochialis vacans, ubi fuerit jurispatronutus ecclesiastici, & institutio ad Episcopum pertineat, is, quem patronus digniorem inter probatos ab Examinatoribus judicabit, Episcopo se prasentare tenetur, ut ab eo instituatur.

125 Examinis per concursum formu an servanda sit, ubi Ecclesia parochialis sit jurispatronatus partim Ecclesia, partim loci ostenditur, & num. 126.

127 Parochialis Ecclesia institutio, ubi u summo Pontifice facienda erit, quia forte in mensibus reservatis vacuvit jus, eligendi digniorem ud solum Episcopum pertinet.

128 Beneficium curatum jurispatronatus Ecclesia, si in mensibus Sedi Apostolica reservatis vacuverit Episcopus ipse Ordinarius, nullu hubita ratione patronorum, debet edictu concursus proponere, idoneum eligere, ac Romam mittere.

129 Examen per concursum fieri non debet in vacatione parochialium, qua sunt jurispatronutus laicorum; sed sufficit, quod deputatus u patronis uxaminetur ab Examinatoribus in diœcesana Synodo deputatis; & idoneus judicetur.

130 Examen per concursum inter ipsos prasentatos requiritur in vacatione parochialium de jurepatronatus luicorum, ubi plures sunt prasentati, & aqualibus vocibus gaudent,
Collatio Parochialis si spectet ad inferiorem, & in concursu plures aque idonei sint denunciati, facultas eligendi magis idoneum ud Episcopum pertinet, ibid.

131 Juspatronatus laicale devolutum ud Ordinarium confertur per concursum pro illu vice.

132 Parochialium in collatione factu jure devoluto, uu forma examinis, qua coram inferiore requiritur, servari debeat, ostenditur, & n. 133.

134 Formu Conc. Trid. circu concursum fuciendum in vacatione parochiulis Ecclesia, est ad unguem observanda, nec potest per aequipellens adimpleri.

135 Collatio parochiulis factu sine examine per concursum est nulla, & irritu, & prafatu parochialis eo modo collata vucat, ejusque collatio ad Sedem Apostolicam spectat.

136 Vicarius Episcopi? si velit subire concursum, tenetur observare formam Concilii Tridentini.

137 Examinutorum Synodalium relationem, quominus executionem habeat, nulla devolutio, aut uppellatio etiam ud Sedem Apostol. impedire potest.

138 Appellatio quoad effectum devolativum tantum datur non solum a relatione Examinatorum Synodalium super scientiu, sed etium super idoneitate, & habilitate.

139 Appellare non potest ab irrationubili judicio Ordinarii dum fuit approbatus ub Examinatoribus Synodalibus, sicut electus.

140 Appellatio non datur simpliciter ab electione Episcopi in concursu, nisi ubi constaret de dolo, & irrationabili ejus judicio.

141 Electione in concursu facta per Episcopum, interpretatio est facienda ud illius favorem, quod omniu considéraverit, & magis idoneum urbitrio suo elegerit.

142 Episcopus prasumitur instructus de vita, & moribus concurrentium ad parochiales Ecclesias vacantes.

143 Irrationabilitas electionis Episcopi in concursu debet esse manifestu, ut sit locus appellationi.

144 Familiaritas tollit multum de prasumptione, qua alias esset pro Episcopo circa agnoscendam vitum, & mores concurrentium ad parochiales.

145 Appellatio u malu electione, sive irrasionabili judicio Episcopi admittitur solum ud effectum devolutivam, non autem suspensivum, nisi appellaretur u sententia Metropolitani, seu alterius judicis appellutionis revocatoria electionis prius facta, seu, facto concursu, appellaretur inter prasentatos, vel patronos laicos, ut num. 134.

146 Appellatio datur ad effectum devolutivum, & suspensivum, quando appellatur u sententia Metropolitani, seu alterius judicis revocatoria electionis prius facta ab Ordinario in concursu ud parochiales.

147 Concursu facto, quando uppellatur inter prasentatos, vel putronos laicos super pertinentia jurispatronatus, possessio per appellationem suspenditur.

148 Rejectus in concursu parochialis potest provocare praelectum ud novum examen coram judice appellationis, etiam unteqnum doceat de irrationabili judicio Episcopi.

149 Rejectis, ubi illi in concursu parochialis Ecclesia appellant u malu electione, daudus est novus concursus in Urbe, ubi debet vocari praelectus ab Episcopo.

150 Provisio, & collatio parochlalium intru quod tempus, perfecto examine, sit faciendu, ostenditur.

151 Ecclesia in titulum est conferendu, & inter duos non est dividendu.

152 Cle-

152 *Clericus per Monachorum consilium est instituendus in Ecclesiis, quæ subsunt Monachis.*

153 *Portio congrua Vicariis qualiter assignanda*, & num. 54.

☞ *Vide Additionem.*

1 DE electione tam Parochorum, quam aliorum Rectorum sacris Canonibus est constitutum, ut ad parochialem Ecclesiam, & curam animarum habendam persona idonea eligatur, & quæ in loco residere, & per seipsam curam exercere valeat, ut colligitur *ex c. in parochia*, 16. *q.* 1. *& ex c. Cum in cunctis de elect. & ex c. licet canon eodem tit. in* 6. *& ex c. eadem te decet de ætat. & qualitat. & ex cap. quia nonnulli de Cleric. non resid. & ex cap. grave gerimus de præbend.* Concil. Trident. 2 *sess.* 7. *de reform. c.* 3. Idonea autem persona in hac materia dicetur prædita morum gravitate, ætatis maturitate, & literarum scientia, ut probatur ex *d. cap. cum in cunctis*, §. *inferiora*, Rebuff. *in praxi, tit. forma Vicar. n.* 87. *& in tit. requisita ad collationem, n.* 23. *verb. idoneus*, Flamin. Parif. *de resignat. benef. lib.* 4. *q.* 11. *num.* 11.

3 Primo, morum gravitas, seu probitas requiritur in eo, qui ad hujusmodi beneficium eligi desiderat, *d. c. cum in cunctis*, ibi *gravitas morum.* Selv. *de benefic. p.* 3. *q.* 5. *n.* 35. Filiuc. *in quæst. moral. tom.* 3. *tract.* 41. *c.* 5. *n.* 40.

4 Quæ ex animi virtute nascitur, *can. fin.* 41. *dist.* Navar. *in cap. si quando, de rescript. excep.* 11. *n.* 2. *vers. nam gravitas*, & ab inculpata vita proficiscitur, idem Navar. *except.* 25. *vers. octavum est. Non debet*, dicit Gregor. lib. 34. Moral. cap. 30. *hominum ducatum suscipere, qui nescit homines bene vivendo præire, ne qui ad hoc eligitur, ut aliorum culpas corrigat, quod resecare debuit, ipse committat*, & p. 1. Pastor. cap. 3. *Sit Rector operatione præcipuus, ut vitæ viam subditis vivendo denunciet, & grex, qui Pastoris vocem, moresque sequitur per exempla melius, quam per verba gradiatur. Qui enim loci sui necessitate compellitur summa dicere, ac eadem necessitate compellitur summa monstrare. Illa vox namque libentius auditorum corda penetrat, quam dicentis vita commendat, quia dum quod loquendo imperat, ostendendo adjuvat, ut fiat.* Et cap. 10. *Talis ad regimen quisque debet venire, qui ita se imitabilem cæteris in cunctis, quæ agit, insinuet, ut inter eos non habeat, quod saltem de transactis mens erubescat.*

5 Omnis enim constitutus in crimine mortali, ut inimicus est Christi, *cap. tolle, cap. fin. de pœnit. dist.* 2. ita indignus est stipendiis de illius patrimonio sumendis, S. Thom. 2. 2. *q.* 63. *art.* 2. communiter receptus ex Navar. *d. except.* 15. *vers. omnis*: nam bona ecclesiastica sunt Christi patrimonium, *c. cum ex eo, de elect. l.* 6. Conc. Trident. *sess.* 25. *de reformat. cap.* 1. cum aliis adductis per Joan. Valer. *de diff. inter utrumque forum, verb. munera, diff.* 1. *num.* 5.

6 Secundo ætatis maturitas, quæ scilicet 25. annum attigerit, *d.* §. *inferiora*, *d. cap. licet canon* Navar. *in man. c.* 25. *n.* 116. Mex. *in tract. tassæ panis conclus.* 6. *n.* 18. ubi subdit, quod recipiens beneficium curatum ante 25. annum, cum talis a jure sit incapax, tenetur beneficium renunciare, & in conscientia cogitur fructus restituere, Nicol. Garc. *de benef. p.* 7. *c.* 4. n. 41. Massobr. *in praxi habendi concursum, requis.* 10. *dub.* 11. *n.* 27. & citati a Cened. *ad Decretum collect.* 30. *n.* 1. Et procedit in dignitate, cui subest animarum cura, ut censuit Sac. Congr. Concil. *sub die* 4. *Decembris* 1627. cujus memini *in collect. Bullarii, verb. ætas, pen.* qui quidem 25. anni non requiruntur completi, sed incepti sufficiunt, ut satis deducitur *ex d.* §. *inferiora*, ibi *attigerit*, *ex d. c. licet canon.* & advertunt omnes superius citati, & expressius Navar. *in man. cap.* 25. *num.* 116. Aloys. Ric. *in dec. Curiæ Archiepisc. Neapol. p.* 4. *decis.* 281. *& decis.* 349.

Hoc tamen limitatur in habentibus parochiales unitas, qui non adstringuntur præfatam ætatem attingere, sed illis sufficit in ea constitutos esse, quam requirit beneficium, cui parochialis accessorie reperitur unita, prout a sacra Congr. decisum referuntur Gallet. *in Margarita casuum conscientiæ, verb. Canonicus*, 5. *& verb. Parochus.* Gonz. *ad reg.* 8. *Cancel. gloss.* 9. *num.* 4. Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori Eccl. res.* 512. *in* 2. *edit.* Nicol. Garc. *de benefic. par.* 12. *cap.* 2. *num.* 26. 7

Episcopus dispensare non potest, ut quis ante 25. annum inceptum parochialem Ecclesiam valeat obtinere; cum enim constet hanc ætatem in hujusmodi beneficiis requiri ex generali Concilii Lateranensis constitutione, de quo *in d.* §. *inferiora*, & Lugdunensi *in dict. c. licet canon.* & nullus dubitet contra generalis Concilii decreta Episcopum dispensare non posse, ex plene per me adductis *de offic. & potest. Episc. p.* 2. *alleg.* 233. sequitur in hujusmodi ætate illum dispensare minime posse, & ideo sic docent Imol. *in Cle.* 1. *n.* 34. *de statu Monach.* Petr. Gregor. *rei benefic. c.* 37. *num.* 5. Non obstat text. *in c.* 2. *juncta gloss. verb. Ecclesias, & ult. de ætate, & qualit.* quia ex eo non colligitur, posse Episcopum dispensare, imo ejus factum non approbat Pontifex, sed potius reprehendit, ut patet ibi. *Episcopum super his corripias*, & ibi, *eidem Episcopo prohibeas, ne de cætero Ecclesias*, &c. Si adhuc quis curiose quærat, quare Pontifex non jubeat pueros amovere, sed remotis laicis, jubeat committere administrationes idoneis Clericis, donec pueri veniant ad ætatem legitimam, respondebimus olim jure Decretalium validas fuisse collationes, & provisiones beneficiorum ante ætatem legitimam, nullitatisque pœnam præscriptam fuisse jure novo lib. Sexti *per d. c. licet can.* atque ita text. *in d. c.* 2. concludit, valuisse collationem, non potuisse tamen Episcopum licite facere, & dispensare; confirmaturque ex ultimis verbis *cap.* 3. immediate sequentibus, ibi *quod nisi feceris, irritabimus*; a Papa igitur oportet hanc petere dispensationem, ut notant præcitati, quibus addo Navarr. *in man. cap.* 25. *num.* 1216. explicat late ad praxim Rebuff. *in praxi, tit. de dispensat. ratione ætatis, in principio.* An autem sic dispensatus ratione ætatis habeat liberam administrationem rerum ad beneficium pertinentium per se, & sine curatore, vide text. *in c. ult. de judic. in* 6. ubi late Ludovic. Gomez *n.* 9. *&* 26. Octavian. *lib.* 3. *de decretis, tit.* 8. *n.* 28. 8 9

Tertio literarum scientia, ut *in d. c. cum in cunctis*, ibi, *& literarum scientia commendabilis demonstretur.* Flam. *d. q.* 11. *a n.* 17. veluti quæ ad fidem, moresque pertineat, & salutarem doctrinam tradendam satis sit: quinimo humanarum legum cognitio non procul ab illis, qui ad parochiales desiderant 10

C

derant promoveri, esse debet, non ea quidem ratione, ut cunctas legales difficultates scire cogantur, sed ea, quæ populus credere, & observare debet ex lege, ut inquit S. Thom. *in Supplem. p.3. q. 36. art.2. vers. ad primum*, vel sufficit, si tanta sit, qua plebem sibi commissam pascere valeant salutaribus verbis, atque exemplis, quod omnibus necessarium est ad salutem, eos admonendo brevibus quidem, & dilucidis verbis, de vitiis, quæ declinare, vitareque, ac virtutibus, quas sectari eos oportet, ut æternam evadant pœnam, atque cœlestem gloriam adipiscantur, ita Conc. Trid. *sess. 5. de refor. c. 2.* quæ clarius explicat Sot. *in 4. dist. 25. ar. 4. concl. 3. vers. & per hoc*, idque his explicat verbis: *Qui vero Parochiæ in Pastorem præficitur, ut idoneus habeatur, ea scire debet, quæ plebi sunt cognitu necessaria, nempe illa, quæ sint de necessitate salutis, ut videlicet docere suos subditos sciat Fidei articulos, & Decalogum, atque ordinaria peccata, quæ ei per confessionem deteguntur, utque pœnitentibus salutaria consilia præstare valeat*, præsertim vero cum sancto Thom. *in 4. dist. 17. in 2. ser.* credo tantam debere esse in eo scientiam, qua distinguere noscat peccatum, & non peccatum, atque inter mortale, & veniale. Quinimo, & sacris literis præditus esse debet, cum ejus sit peculiare munus prædicare, juxta Conc.Trid. *sess.24. de ref. c.4.* quod propterea sancivit *ead. sess. c.18.* ut Ecclesiæ omnes parochiales nonnisi ab Episcopo, & prævio examine per concursum, propositis edictis, conferantur, ut *infra* declarabimus. Nec post electionem factam, & collatam sibi parochialem existimet Parochus, sive Rector, se non amplius de doctrina, & literatura rationem redditurum, quia S. Cong. Concilii *in una Placentina, sub die 26. Aug.1628.* censuit, liberum esse Episcopo tam in visitatione, quam extra iterum examinare super doctrina, & literatura Parochos approbatos ab antecessore tempore provisionis parochialium, nec non superveniente rationabili causa, & suspicione ignorantiæ, posse examinare ad effectum *cap.6. sess. 21. de reform.*

Additio.

☞ Circa Parochum repertum imperitum novo examini subjiciendum, de quo breviter hic Auctor sermonem instituit, pro clariori regula, atque prudentiori ab Episcopo servanda, addenda duxi jam a me tradita in Opere, cui Titulus = *Expositio Juris Pontificii* &c. pag. 879. = Si agatur de parochis etiam Regularibus a prædecessore Episcopo constitutis, successorique Episcopo constet de eorum imperitia, S. Cong. die 26. Augusti 1628. censuit = Episcopos successores posse, superveniente rationabili causa, iterum ex officio, etiam extra visitationem, examinare parochos, alias ad Ecclesias parochiales approbatos = ut lib. 13. Decretor. pag. 520. a tergo, & die 13. Januarij 1635. respondit = Episcopos successores, superveniente rationabili causa, posse etiam ex officio iterum examinare tam in visitatione, quam extra parochos, quamvis Regulares, approbatos tempore provisionis parochialium = lib. xv. pag. 146. a tergo: Ad quorum examen devenire potest etiam pro libito, & pro sola quiete conscientiæ suæ; quemadmodum = & ipsum S.Rotæ *Tribunal. constituit decis. 257. part. 19. Recen. num. 5.*

Si vero agatur de parochis ab eodem Episcopo in præcedenti examine approbatis, eadem S. Cong. die 22. Septembris 1668. ita respondit Episcopo Pampilonensi, prout legitur lib.24. Decretor. pag. 108. = Cum sub die 15. Januarii 1667. ad instantiam Episcopi Pampilonen. a Sacra Congregatione resolutum fuerit. I. Posse Episcopum examinare Parochos, & Rectores semel approbatos ad curam animarum, quando adest vehemens suspicio de illorum imperitia. II. Posse ad hujusmodi examen procedere etiam extra visitationem. III. Ad dictum examen faciendum haud necesse esse, ut judiciales probationes imperitiæ præcedant, nunc suplicat Episcopus ipse per hanc Sac. Cong. ulterius declarari, an in actis visitationis diæcesis possit Episcopus examinare Parochos, quotquot visitat, etiamsi contra illos, vel aliquem ipsorum, non vigeat suspicio imperitiæ = Sac. Cong. 22. Septem. 1668. respondit *Negative*.

Ex quo Decreto infert Benedictus *XIV. Instit. eccles. IX. in fine* = Atque ita pro novo examine faciendo sola conscientiæ sedandæ ratio non sufficit. Insuper necesse est, ut is rumor palam in omnes emanaverit. Parochum, eorum, quæ ad curam animarum gerendam pertinent, memoriam amisisse, & ob socordiam pro sustinenda tam gravi provincia esse imperitum, sicut Patres S. Rotæ accurate perpenderunt *decis. 527. part. XIX. Recen. num. 18., & seqq.* Parochi etiam, qui a laicis jure quodam nominati fuerunt, ab hac conditione minime liberantur. Nam cum parochialem Ecclesiam sine publico examine obtinuerint, non idem judicium, atque opinio, ac de reliquis parochis constituitur, quibus Episcopus post consuetum examen animarum regimen commendavit, *Card. de Luca de Parochis, Sermo: 16* =

Quamvis juxta hoc Conc. decretum datus fuerit Coadjutor Parocho imperito, hic tamen tenetur residere, ut S. Cong. rescripsit *in Ravennat. lib:II. pag.110. a tergo.* Quod si fructus Ecclesiæ sint tenues, ita, ut non sufficiant ad sustentationem utriusque, eamdem Cong. ita declarasse hic refert Cardinalis Bellarminus = Si Parochi sint imperiti, & fructus Ecclesiæ tenues, Episcopus provideat, data Rectori facultate non residendi =

Item, si Parochus sit ita imperitus, ut nec formaliter prædicare, nec plebem sibi commissam salutaribus verbis saltem, pascere valeat, declaravit cogendum esse hoc præstare per deputatum ab Episcopo, illius expensis, ut in *Milevitana mens. Feb. 1590. ad V. Dubium lib. VI. pag. 109.*

Declaravit etiam, dandum esse Coadjutorem Parochis Græcis imperitis, etiam latinum, si deficiant Sacerdotes Græci habiles, ut *in Cassanen. 16. Jan. 1638., & in Larinen. 13. Feb. ejusdem anni, lib. XV. Decretor. pag. 649., & 662.* ☜

Porro Innocentius III. *in Concil.generali*, de quo *in c. cum sit, de ætat. & qualit.* hac de re statuit, sic dicens: *Cum sit ars artium regimen animarum, districte præcipimus, ut Episcopi promovendos in Sacerdotes diligenter instruant, & informent, vel per seipsos, vel per alios idoneos viros super divinis Officiis, ecclesiasticisque Sacramentis, qualiter ea rite valeant celebrare: Sanctius enim est*, inquit, *paucos bonos, quam* 11

multos

multos malos habere ministros, quia si cæcus cæcum ducit, ambo in foveam dilabuntur.

12 Via enim tanto est pretiosior, quanto periculosior, propter quod non omnis Sacerdos est ad curam animarum idoneus, Vitalin. *in Clem.* 1. *n.* 30. *&* 32. *de præbend.* Gonzal. *ad reg.* 8. *Cancel. glos.* 6. *num.* 9. Quare Bonifacius VIII. *in cap. cum in illis, de præbendis, lib.* 6. declaravit, mandatum de providendo alicui de beneficio, aut ecclesiastica dignitate, curata beneficia non includere, nisi de animarum cura expressa mentio habeatur. *Cum in illis,* inquit, *quibus curata beneficia committuntur, major, quam in iis, qui ad alia promoventur, idoneitas requiratur,* ex quo ita colligunt, *ibi* Anch. *num.* 3. Domin. & Franch. *n.* 4. Abb. *in c. ult. n.* 3. *de præbend. & in c. postulasti num.* 2.

Additio.

Notandum, quod citatæ Decretali Bonifacii VIII. quoad mandata de providendo derogatum est a Tridentino cap. XXIX. sess. XXIV. de reform. Adnotatio tamen differentialis ab Auctore facta, opportuna est, & ad rem adhuc in præsens, quatenus requirit majorem idoneitatem in habente, quam in non habente curam animarum: qui est finis, ob quem hic idem Auctor refert prædictam Bonifacii declarationem. ☜

13 Regulariter enim beneficiorum appellatione parochiales Ecclesiæ, cæteraque beneficia curam animarum habentia non comprehenduntur, *d. c. cum in illis, in princ. c. si eo tempore, de rescr. lib.* 6. ibi *cum cura, vel sine cura,* ubi gloss. *verb. cum cura* dicit quod, nisi hoc fuisset expressum, provideri de beneficio curato non posset. Gig. *de pension. qu.* 28. *num.* 9. Petr. Greg. *rei benef. c.* 6. *a num.* 4. Aloys. Ricc. *in collect. decis. part.* 4. *collect.* 1217. Gonz. *d. glos.* 6. *a num.* 1. cum aliis adductis per me *de appellativa verborum utriusque juris signif. appel.* 32. *n.* 8. Unde dispensatum ad beneficia, vel ad dignitates non posse promoveri ad dignitates, quibus animarum cura inest, resolvit Azor. *instit. moral. p.* 2. *l.* 6. *c.* 3. *q.* 9. *&* 10. quem refero ego ipse *de offic. & potest. Episc. p.* 3. *alleg.* 45. *n.* 13.

Additio.

☞ Est hic notandum ex declaratione Conc. Trid. cap. VII. sess. VII. de Reform. & cap. XI. sess. XXV. de Regul. quod licet Parochi, sive sæculares, sive regulares sint amovibiles, sunt tamen vere Parochi, ut infra etiam notabimus.

Circa ipsorum onera, prærogativas, præcedentiam, & congruam respective mercedem, atque amotionem, vide in Appendice cap. CXIV. & CXV. per totum; & in Addition. in calce dicti cap. CXV. ☜

14 Ut autem major adhiberetur diligentia in hujusmodi idoneis viris ad hoc regimen assumendis, statuit Trid. Conc. *sess.* 24. *de reform. c.* 18. ut debeat Episcopus, statim, habita notitia vacationis cujuscumque parochialis Ecclesiæ, si Episcopus fuerit, idoneum in ea Vicarium, cum congrua ejus arbitrio fructuum portionis assignatione constituere, qui onera ipsius Ecclesiæ sustineat, donec ei de Rectore provideatur. Hæc sunt, quæ Episcopus, antequam deveniat ad concursum, facere debet in parochialis Ecclesiæ vacatione, etiamsi ipsa parochialis Ecclesia reservata sit, vel affecta generaliter, aut specialiter, ex eodem Conc. Trid. *dict. c.* 18. Marescot. *var. resolutionum l.* 1. *c.* 52. *num.* 2. Zerol. *in praxi Episcop. part.* 1. *verb. Parochia,* §. 2. *dubio* 4. *&* 10. Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori Eccl. resolut.* 351. *vers. amplia tertio, in* 2. *edit.* ubi *in v. amplia quarto,* post Rot. *decis.* 48. *n.* 1. *part.* 1. *divers.* subdit dispositionem Concilii *dict. cap.* 18. procedere etiam in beneficio reservato, vel affecto specialiter vigore Indulti, seu privilegii in favorem S. R. E. Cardinalium, seu Abbatum, vel Capitulorum; in beneficiis enim curatis reservatis Sedi Apostolicæ, & quibusvis aliis, etiam ex antiqua consuetudine Ordinarios proponere edicta concursus, & a Sede Apostolica provisionem fieri approbato ab Examinatoribus in Synodo diœcesana deputatis, referunt a Sacra Congregatione decisum Anast. Germon. *de Indult. Cardin.* §. *quibusvis, n.* 17. Flamin. Paris. *de resignat. benef. l.* 10. *q.* 7. *num.* 12. Gonzal. *ad reg.* 8. *Canc. glos.* 6. *n.* 113. Nicol. Garc. *de benef. p.* 9. *c.* 2. *n.* 154. Salgrado *de protect. Reg. t.* 1. *p.* 3. *c.* 9. *n.* 98.

Verum parochiales hujusmodi in aliquibus casibus concursu non conferuntur, quos enumerare in præsentiarum non inutile duxi. 15

Primo igitur concursu non conferuntur parochiales litigiosæ; solet enim a Sede Apostolica in Ecclesiis litigiosis subrogari alius gratiose absque concursu, & ut plurimum collitigans, ita Gonzal. *d. glos.* 6. *num.* 150. Nicol. Garc. *d. part.* 9. *c.* 2. §. 1. *n.* 170. Aloys. Ricc. *in d. praxis fori Eccl. res.* 358. *vers. tertio.*

Secundo, parochialis ita exigui valoris, ut examinis per concursum operam non ferret, aut nemo esset, qui se dicto examini vellet subiicere, aut ob apertas factiones, seu diffidia, quæ in aliquibus locis reperiuntur, facile graviores rixæ, aut tumultus possent excitari, ex Conc. *d. c.* 18. *in fine,* ibi. *Si tamen adeo exigui redditus,* &c. Gonz. *d. glos.* 6. *n.* 139. *cum seq.* Aloys. Ricc. *in praxi, resol.* 358. Campan. *in divers. juris Canon. rub.* 5. *cap.* 3. *n.* 10. Seraph. *dec.* 402. *n.* 10. Contrarium tamen, imo parochialem etiam exigui valoris concursu conferendam esse, decisum attestatur Galet. *in Margarita casuum conscientiæ, verb. benef. pag.* 25. *col.* 2. quem refero ego ipse *d. alleg.* 60. *num.* 28. 16

Tertio, parochialis, quam quis acquirit per regressum, & prius possedit, Nicol. Garc. *dict. c.* 2. *num.* 199. Ego ipse *dict. alleg.* 60. *n.* 34. & me citato *in illo loco,* Massobr. *in d. praxi præl.* 3. *dub.* 3. *num.* 37. 17

Quarto, parochialis unita dignitati, vel canonicatui, Anast. Germon. *de indultis Cardin.* §. *quibusvis, num.* 7. *&* 8. Læl. Zech. *de Repub. cap.* 28. *de Parocho, num.* 8. Aloys. Ricc. *in d. praxi fori Eccles. decis.* 427. *num.* 1. *edit. alias resol.* 354. *n.* 2. & latius *resolut.* 381. *in* 2. *edit.* Gonzal. *ad reg.* 6. *Cancell. gloss.* 5. §. 7. *num.* 2. Nicol. Garc. *d. cap.* 2. *num.* 193. Stephan. Gratian. *discept. forens. c.* 273. *num.* 48. Salgrado *de protectione Regia, tom.* 1. *p.* 3. *cap.* 9. *num.* 11. Rot. *dec.* 323. *num.* 8. *part.* 2. *recens.* 18

Novar. *in singul. canon. conclus.65.num.4.* Ego ipse *d. alleg.60. num.25. & 26.*

19 Quinto, Vicaria perpetua parochiæ unitæ concursu non confertur, sed solum ad nominationem, seu præsentationem illius, cujus dignitati, seu beneficio parochialis est unita, & annexa, deputandus, & instituendus est Vicarius cum Ordinarii, seu ejus Vicarii prævio examine, & approbatione, ut habetur *in Constit.Pii V.* super collatione parochialium Ecclesiarum incip. *Ad exequendum pastoralis officii debitum, sub dat. Kalend. Novembris* 1567. in illis verbis ibi; *Volumus insuper, & ita mandamus, quod isti Vicarii perpetui non ad liberam Ordinariorum electionem, sed ad nominationem illorum, in quorum Ecclesiis unitis ponuntur, cum ipsorum Ordinariorum, seu eorum Viceariorum prævio examine, & approbatione deputentur.* Ita Gonzal. *ad reg.* 8. *Cancell. glos.5. §. 3. num. 53. & 54.* Nicol. Garc. *d. cap.2. n.292.* Aloys. Ricc. *in d. praxi rerum fori Eccl. resol.358. num.1. vers.2.* Ugolin. *d.c.50.§.3. vers.* 8. Unde sacra Congr. Conc. *in una Caputaq. sub die 23. Junii 1629.* censuit, Vicarios, seu parochos in Ecclesia exempta, animarum curam exercere intendentes,prius approbandos, & examinandos esse ab Episcopo, juxta dispositionem *cap. per exemptionem, de privil. lib. 6.* Et eadem S. Congr. *in una Augustana jurisdictionis, sub die 14. Decembris 1630.* censuit, Episcopum posse examinare, & approbare Vicarios Ecclesiarum parochialium unitarum, & dependentium a Religione Hierosolimitana, subdens Episcopum debere eosdem Vicarios, si idonei reperti fuerint, simpliciter approbare, non autem ad tempus, nec posse pro libito eosdem subiicere novo examini, nisi superveniat rationabilis causa, & suspicio ignorantiæ ad effectum *c.6. sess.21. de refor.* ut declaravit eadem *S.Cong. in una Placent. sub die 26. Augusti 1628. §.* Unde provenit, ut manutenendus Episc. non sit in quasi possessione libere conferendi per concursum Vicariam perpetuam Capitulo unitam cum facultate Vicarium nominandi, nulla expectata electione, vel nominatione, Post. *in tract. mandati de manutenendo, observat.45. n.36.* & post d. tractat. Rot. *decis. 376. num.3.*

Verum, si nedum exercitium, sed cura totalis, & habitualis in Vicarium transferatur, tunc ejus Vicaria concursu est conferenda, ita Lotter. *q.31. num. 22.* Rot. *decis. 579. & 710. p. 2. recent.* cujus memini Ego ipse *d. alleg.60. num.32.* Burat. *d. dec.214. num.2.* Præsumitur autem totalis cura in Vicarium translata, quando certa portio, seu congrua assignatur Rectori Ecclesiæ, cæteris fructibus remanentibus penes Vicarium; sicut per contrarium ubi certa portio, seu congrua assignatur Vicario, cura beneficii uniti dicitur translata in Rectorem Ecclesiæ, cui fit unio, & solum nudum exercitium remanet penes Vicarium, Rebuff. *de congrua portione n.117.* Caputaq. *dec. 339. num. 2. vers. ratio est, p. 3.* Cavaler. *decis. 595. n.2.* Rot. *in Dertusen. Vicariæ* coram bon. mem. Ubaldo, & *in Barchinonen. Vicariæ* coram R. P. D. Merlino, Burat. *d. decis.114. num.4.* ubi Ferentill. *in annot. lit. B.*

20 Sexto, parochialis subjecta, seu annexa Monasterio, vel de ejus mensa, quando Monasterium nominat Rectorem, & Episcopus confirmat, concursu non confertur, Rot. *decis.102. part.1. recent.* Ego ipse *d. alleg.60. n. 31.* quando autem dicatur beneficium de mensa Monasterii, vide Rot. *decis. 204. part.2. recent.*

Septimo, parochialis, seu beneficium regulare, quod Regularibus conferri consuevit, ut per Piasec. *in praxi Episc. par.2. cap.5. num. 18. vers. hoc decretum*, Gonzal. *d. glos. 6. num. 162.* Nicol. Garc. *d. cap.2. num.197.* Ugolin. *de offic. & potest. Episcopi, cap.50. §.3. vers.4.* Aloys. Ricc. *in dict. praxi fori Eccl. decis.421. in 1. edit. alias resol.358. num.1. in 2. edit.* 21

Octavo, Prioratus regulares habentes curam animarum soliti commendari Regularibus, Nicol. Garc. *d. c.2. n.199.* Ego ipse *d.allegat.60.num.34.* Solorzan. *cap. 17. num.21.* 22

Nono, parochialium Ecclesiarum in permutationibus non fit concursus, Flamin. Paris. *de reg. benef. lib.8. q.9. num.95.* Ugolin. *d. cap. 50. §. 3. vers.7.* Nicol. Garc. *d. part.9. c.2. num. 165.* *Less. de Justit. l.2. c.35. dub.16.* Aloys. Ricc. *in d. praxi fori Eccles. decis. 419. in 1. edit. alias resol. 356. 2. edit.* Filiuc. *d. tract.41. de benef. c.4. num. 137.* Ego ipse *in d.alleg.60. num.23.* 23

Decimo, Parochia resignata ad favorem in manibus Papæ, concursu non confertur, ita Flamin. Paris. *de resign. benef. lib.1. q.7. num.7.* Gutier. *Canon. l. 2. cap. 11. num. 11.* Zerol. *in praxi Episcop. p.1. verb. Parochia, §.2. dub. 5. & 6.* Marescot. *variar. resol. lib.1. c.52. num. 6.* Ego ipse *d. alleg. 60. num.21.* Gonzal. *dist.glos.6. num. 121. cum seq.* ubi subdit, quod resignatarius provisus a Papa, vel mandatum de providendo in forma dignum obtinens, dumtaxat examinari debet absque concursu, & approbari, si idoneus repertus fuerit, ad curam animarum, sive resignatarius sit præsens in Curia, sive absens in partibus. 24

Undecimo, parochiales vacantes in Curia, seu apud Sedem, sive per obitum, aut simplicem resignationem, vel dimissionem ex vi Decreti de dimittendo primum incompatibile, provideri solent in Dataria sine concursu, & sufficit, quod provisus examinetur super sufficientia, Gonz. *d.gloss.6. num.15.* Nicol. Garc. *d. p.9. c. 2. n. 153.* Piasec. *d. p. 2. cap.5. num.17. vers. de curatis.* 25

Duodecimo, Cura animarum, quæ in Ecclesia collegiata exercetur per Canonicos, vel hebdomadarios, concursu non confertur, ut per Prosp. de August. *q.3. vers. quorum primus est,* Flamin.Paris. *d. lib.8. q.9. num. 94.* Ugolin. *d. cap. 50. §. 3. in fine:* Gonzal. *d. gloss.6. num. 158.* Aloys. Ricc. *in d. praxi resol.358.vers.4. & in decis.Curiæ Archiep. Neapol. decis.307. num.1. part. 4.* quos refero ego ipse, *d. allegat.60. num.30.* 26

Decimotertio, dignitas habens curam animarum in Ecclesiis collegiatis concursu non confertur, nec in illa examen est necessarium, quale requiritur in parochialibus, ita Piasec. *dict. p. 2. c. 5. n.18. in fine.* Gallet. *in Margarita verb. beneficium, pag. 24. & verb. Canonicus ult.* Gonzal. *d. gloss. 6. n. 126.* Nicol. Garc. *d. p. 9. c. 2. n. 195.* Massobr. *d. prælud. 3. dub.3. d n.38.* Ego ipse *d. allegat. 60. n. 28. & 29.* & fuit dictum *in Cremonen. Præpositura 25. Februarii 1622.* coram bon.memor. Ubaldo, ubi etiam habetur, hoc procedere in dignitatibus Ecclesiarum collegiatarum actu, non autem 27

autem habitu tantum, ut in *Tudertina Prioratus* 17. *Novembris* 1589. coram bon. mem. Orano, ubi dicitur, quod hoc casu attenditur actus, non vero habitus, per gloss. notabilem *in cap. licet canon. de elect. lib. 6.* præcipue quando Ecclesia amisit Collegialitatem auctoritate Superioris, juxta notata per gloss. *in cap. statutum, in verf. Collegialitatis,*
28 *eod.tit. de elect. in 6.* ubi, quod si Collegium esse desinat per mortem Canonicorum, debent substitui alii, & quod jus Collegii remanet etiam in uno, donec fuerit auctoritate Superioris destructum. Barbar *conf.* 74. *num.* 1. *& seq.* inter consil. Alexand. *lib.* 4. & ipse Alex. ei subscribens, *conf. seq. n.* 34. in quibus terminis loquitur dicta decisio *Tudertina Prioratus*, eo quod ibi præsupponitur, quod Prioratus, de quo agebatur, mutasset statum, & quod in Bullis Pontificum enunciaretur non Conventualis, & sic, quod desierat esse Conventualis auctoritate Summi Pontificis; secus autem si Ecclesia non amisit Collegialitatem auctoritate Pontificis, quia tunc sufficit habitus tantum ad hoc, ut dignitas habens curam animarum in ea existens, non conferatur per concursum ex adductis per Franc. *dict. cap. licet canon. n. verf. quoad difficultatem, & ibi* Archid. *sub num.* 2. *de elect. l.* 6. Man-
29 dos. *in reg.* 3. *Cancell. quæst.* 3. *sub n.* 3. ubi, quod sub reservatione Prioratuum Conventualium censentur comprehensi etiam illi Prioratus, qui nullos Monachos habent, & sunt Prioratus habitu tantum.

30 Civitas Sipontina caret Ecclesiis parochialibus, sed dignitates, & duodecim Canonici habent cum præbendis annexam curam animarum, & unusquisque præter Archidiaconum, qui supplet defectum mortuorum, vel absentium, habet parochialem certis finibus distinctam, & limitatam; quo casu dubitatum fuit in Sacra Cong. Concilii, an hujusmodi dignitates, & Canonicatus pro tempore vacantes, sint conferendi prævio concursu, juxta præscriptum S.Concil.Trident. & Constitutionis fel. record. Pii V. & consequenter, an in illis obtinendis requiratur ætas ad parochiales Ecclesias obtinendas requisita, adeo ut collationes aliter factæ, fuerint nullæ cum possessionibus inde sequutis, absque eo, quod provisis aliquod jus fuerit acquisitum, Sac. Cong. Conc. *sub. die* 17. *Aug.* 1630. censuit, *non requiri examen per concursum, ætatem vero esse necessariam*.

31 In aliis parochialibus, præter istas exceptuatas, habita notitia vacationis Ecclesiæ, deputat Episcopus Vicarios cum congrua, & potest in hujusmodi Vicarios deputare alios viciniores Parochos, vel alios etiam hebdomadarios, aut diurnos, nec cessatio congruæ facit cessare obligationem deputationis Vicarii, ut post Nicol. Garc. *p.* 2. *c.* 2. *n.* 13. tradit Massobr. *in sua praxi, requis.* 1. *d.* 1. *&* 2. resolvit, Vicarium cum congrua esse constituendum in qualibet parochiali vacante, sive de jure, sive de facto tantum, sive per simplicem resignationem, vel privationem vacet, & *dub.* 12. tenet,
32 Vicarium deputandum cum congrua, dummodo alias sit idoneus, non esse necessario examinandum.

Additio, & Animadversio.

1

☞ Idoneitas Vicarii, etiam non perpetui, recognosci debet ab Episcopo, antequam deputetur, unde necesse est, ut se examini exponat, potissimum quoad munia parochialia, & ita est praxis Urbis.

Quod autem deputari possint viciniores Parochi, censeo non esse sustinendum; cum enim tam hi, quam Vicarii hujusmodi teneantur ad residentiam, incompatibilis est eorumdem Parochorum deputatio; dummodo, vel non fiat ad breve tempus, vel aliter Parochiæ vacanti provideri nequeat. ☜

Deputatio Vicarii hujusmodi, donec providea- 33
tur de Rectore, spectat semper ad Episcopum, in cujus Diœcesi parochialis est, sicut refert decisum Armendar. *in addit. ad recopil. legum Navarræ, l.* 1. *tit.* 18. *l.* 7. *de Episc. n.* 86. ac proinde Inferio- 34
res, qui non habent jurisdictionem quasi episcopalem cum facultate congregandi Synodum, talem Vicarium constituere non potuerunt, ut per Franc. Leo. *in thesaur. fori Eccles. p.* 2. *c.* 18. *n.* 52. Nicol. Garc. *d. c.* 2. *n.* 8. Massombr. *de requis.* 2. *dub.* 8. *&* 11. metipsum *d. alleg.* 60. *n.* 3. *&* 4. Et quia Concil. Trident. *d. c.* 18. disponit cum particula, statim, credo Episcopum posse differre constitutionem hujusmodi Vicarii usque ad tres dies a die notitiæ vacationis, non autem ulterius, ut bene resolvit Massob. *de requis.* 1. *dub.* 13.

Congrua portio hujusmodi Vicario assignanda 35
est arbitraria Episcopo, pensata qualitate personæ, beneficii, & loci, prout referunt decisum Nicol. Garc. *d. c. n.* 15. & Massobr. *de requis.* 1. *dub.* 25. & quod possit esse duorum aureorum singulis mensibus, dicunt Gall. *in Margarita casuum conscientiæ, verb. Vicarius*, 8. & Camp. *in divers. juris Canon. rub.* 7. *c.* 6. *n.* 116. *in fine*.

Vicarius, ut supra semel constitutus cum con- 36
grua, non potest removeri sine causa, quia Episcopus non retractat, quod semel exequutus est pro exequutione Concilii, ut per Massobr. *d. requis.* 2. *dub.* 26. ubi *dub.* 27. resolvit, quod si Vicarius constitutus cum congrua subeat examen, & eligatur tamquam magis idoneus, debet se retrahere à prosequutione exercitii curæ, & administratione bonorum, alioquin incurrere pœnam *c. avaritiæ de elect. l.* 6.

Porro Episcopus intra decem dies, vel aliud 37
tempus ab eo præscribendum idoneos aliquot Clericos ad regendam Ecclesiam coram deputandis Examinatoribus nominet; liberum sit tamen etiam aliis, qui aliquos ad id aptos noverint, eorum nomina deferre, ut possit postea de cujuslibet ætate, moribus, & sufficentia fieri diligens inquisitio, & si Episcopo, aut Synodo provinciali pro regionis more videbitur magis expedire, per edictum etiam publicum vocentur, qui volent examinari, ut statuit Concil. *d. c.* 18. sub cujus dispositione, loquente de Episcopo, comprehenditur Abbas, qui habet ordinariam jurisdictionem, sicut resolvit Flores de Mena, *var. l.* 3. *q.* 24. *n.* 21. item, & Commendatarius Abbatiæ habentis jura episcopalia, si habeat jus congregandi Synodum, & eligendi Examinatores synodales, Aloys. Ric. *in d. praxi resol.* 38
361. *in fine*. Cæteros autem Inferiores, qui non habent jurisdictionem quasi episcopalem, ac jus congregandi Synodum, etiamsi habeant jus conferendi, *sub. d. cap,* 18. dispositione minime comprehendi resolvunt Læl. Zech *de Repub. Eccles. c.*
28. *de*

28. *de Parocho n.* 7. Flam. Parif. *de resignat. benef. l.* 8. *q.* 9. *nu.* 96. Aloyf. Ricc. *in d. praxi*, *decif.* 424. *in* 1. *edit.* alias *resol.* 461. *in* 2. *edit.* & noviffime, *p.* 4. *resol.* 75. Unde Sacra Congregatio Concilii *fub die* 2. *Decembris* 1628. cenfuit, *Epifcopum Forofempronien, uti viciniorem, manutenendum effe in*
39 *fua quafi poffeffione concurfus inftituendi in vacationibus Ecclefiarum parochialium della Ravignana , juris præeligendi magis idoneos ex approbatis in eifdem concurfibus, donec Abbas Claffen. legitime probaverit habere jus congregandi Synodum, aliafque coegiffe, & in ea Examinatores ad præfcriptum Sacri Concilii Trid. cap.* 18. *feff.* 24. *deputaffe* Hinc eadem Sac. Congr. *in Caftri Durantis , fub die ultima Aprilis* 1611. declaravit, quod concurfum inftituere, & examinare promovendos ad parochiales exiftentes intra fines Abbatiæ nullius diœcefis, fpectat ad Epifcopum, intra cujus fines exiftit Abbas, juxta *c.* 1. *feff.* 23. & fi id non conftet, ad viciniorem, ut addidit Pius V. tantum limitando, nifi qui Prælatus eft nullius, habeat jus congregandi Synodum, quia tunc poffet in ea deputare Examinatores fynodales, prout Concilium requirit. Et *in nullius Terræ Vaftallæ Parmen. diœcef.* 17. *Augufti* 1630. conceffit, ut fi pro concurfu, qui in vacationibus parochialium fieri folet coram Epifcopo viciniori, occafione peftis civitas illius fit bannita, & aditus præclufus ad eundem Ordinarium viciniorem, facultas daretur Inferiori prorogandi tempus concurrentium, & quod interim provideretur de æconomis, & Vicariis idoneis.

40 Intra decem vero dies edictum eft proponendum, Maffob. *requif.* 2. *dub.* 6. & totidem remanere debet affixum ad valvas Ecclefiæ, Zerol. *in praxi Epifc. p.* 1. *verb. Parochia*, §. 2. *dub.* 2. fed inveni facram Congr. Conc. *in una Tiburtina, fub die* 28. *Apr.* 1629. cenfuiffe, eveniente vacatione Ecclefiæ parochialis, poffe Epifcopum infra quatuor, vel fex menfes refpective a die vacationis apponere edictum pro concurfu dictæ parochialis; at non poteft apponi cum majori termino viginti dierum ex Conftit. Pii V. incipien. *In conferendis*, *fub dat. Romæ* 18. *Martii* 1567. Zerol. *d. verb. Parochia*, §. 2. *dub.* 3. Aloyf. Ricc. *d. refol.* 364. *n.* 2. Læl Zech. *d. c.* 28. *de Parocho, fub. n.* 6. Nicol. Garc. *d. p.* 9. *c.* 2. *n.* 46. & 47. Maffobr. *de requif.* 2. *dub.* 2. nam licet fit arbitrarium Epifcopo tempus, quo debet effe affixum, non debet tamen excedere viginti dies, Nicol. Garc. *d. c.* 2. *num.* 50. Maffob. *de requif.* 2. *dub.* 9. & fi ante lapfum termini examen, & concurfus fiat, erit nullus, ex Nicol. Garc. *d. p.* 9. *c.* 2. *num.* 326. *cum feq.* Salgado *d. c.* 9. *n.* 64. cenfuit S. Congreg. Concilii *in Pontentin.* 4. *Maii.* 1619. Et quod concurfus terminum non tenetur prorogare Epifcopus, fed quod bene facit prorogando, cenfuit eadem S. Cong. *fub die* 17. *Mar.* 1619.

Additio.

☞ In Decretali Gregorii X. edita in Concilio Lugdunenfi, & relata in Cap. XV. *Nemo deinceps de electione*, & in altera Decretali Alexandri III. edita in Concilio Lateranenfi, relata in cap. II. *Nulla de conceff. præben.* ftatuitur, ut in Ecclefia parochiali vacante conftituatur idoneus Vicarius ad eam regendam, donec illi provideatur de Rectore, prohibeturque, ne hujufmodi provifio ultra fex menfes differatur.

Verum cum Decreto Conc. Trid. *cap. XVIII. feff. XXIV. de refor.* inter cætera caveatur, ut Epifcopus ftatim, habita notitia vacationis, teneatur nominare coram deputandis Examinatoribus intra decem dies, aut aliud tempus ab eo præfcribendum, idoneos aliquos Clericos ad illam regendam, ortum eft dubium, an per dictum Decretum derogatum fit utrique cit. Decretali.

Fagnanus in *Cap. XIV. Cum fit ars*, *de ætat. & qualit. Præficien.* a num. 41. ad 46. probat, minime derogatum effe, quidquid in contrarium fentiat Zipæus in Analitica collectione Juris Pontificii novi *lib. III. num.* 15. *de Elect.* Licet enim ab eodem Trident. præfcribatur, debere Epifcopum intra decem dies dictos Clericos, ut fupra, nominare, non inde fequitur, hoc tempus præfcribendum effe ftatim ab habita notitia vacationis, cum li *ftatim* relationem habeat ad deputationem Vicarii, non vero ad concurfum pro examine nominandorum faciendo, ideoque concludit tam ex his Decretalibus, quam ex Trident. & Conftitut. S. Pii V. *In Conferendis* 18. Martii 1567. dictum terminum decem dierum præfixum effe Epifcopo pro defcriptione concurrentium tantum, non vero ad finem accelerandi edictorum affictionem, ac propterea, etiam juxta praxim diferre poffe electionem ufque ad fex menfes, fi parochia in fuis menfibus vacaverit, & ufque ad quatuor, fi vacaverit in menfe, Sedi Apoftolicæ refervato. ☜

Edictum hujufmodi apponi debet ab Ordinario 41
loci, ubi exiftit beneficium, & ibidem examen eft peragendum, etiamfi beneficium ab Ordinario alterius Diœcefis fit conferendum, Flamin. Parif. *de refig. benef.* 8. *c.* 9. *num.* 102. Gonzalez *ad reg.* 8. *Cancell. gloff.* 10. *n.* 31. Novar. *in fingul. Canonic. conclus.* 82. *n.* 2. Ego ipfe *d. alleg.* 60. *n.* 44. in quo edicto apponenda eft dies propofiti concurfus, Seraph. *decif.* 1148. Maffobr. *d. requif.* 2. *dub.* 19.

An autem fit de fubftantia, & forma concurfus 42
parochialium, ut hujufmodi edictum apponatur: affirmant Læl. Zæch. *de Republ. Eccl. c.* 28. *de Parocho num.* 6. Aloyf. Ricc. *in d. praxi*, *refol.* 364. Zerol. *diverf. Parochia*, §. 2. *dub.* 2. Novar. *d. conclus.* 82. *n.* 1. Ego ipfe *d. alleg.* 60. *n.* 43. & me citato in illo loco, Maffobr. *d. requif.* 2. *dub.* 3. ubi intelligit, quando Concilium provinciale hoc ftatuit, Contra Navar. *conf.* 4. *de præbend.* Nicol. Garc. *d. c.* 2. *n.* 38. Salgrado *d. c.* 9. *n.* 50. exiftimantes, collationem nullam non reddi ex omiffione edicti.

Termino autem decem, vel ad fummum vigin- 43
ti dierum elapfo, nullus eft admittendus ad examen, nifi qui defcripti fuerint ex Concil. Trident. *d. c.* 18. *verf. transacto conftituto tempore*, Seraphin. *decif.* 1148. *n.* 4. Aloyf. Ricc. *de refolut.* 364. *nu.* 2. Novar. *d. conclus.* 82. *num.* 4.

Re tamen integra, poft terminum edicti poteft 44
oppofitor admitti, etiam alio reclamante, fecundum Marefcot. *var. refolut. l.* 1. *c.* 52. *num.* 59. Gonzal. *ad reg.* 8. *Cancell. gloff.* 9. §. 1. *num.* 115. Nicol. Garc. *d. cap.* 2. *n.* 209. Maffobr. *in fua praxi requif.* 3. *dub.* 2. & alios, quos refero ego ipfe *d. alleg.* 60. *n.* 46. de quo eft bona Rotæ decifio *in una* Fir-

Firmana parochi ilis 6. Martii 1592. coram Cardin. Pamphilio sen. quæ sic cantat. *Domini cum præsupposito, quod D. Fabius comparuerit in loco examinis, re adhuc integra, de quo erit particulariter agendum, resolverunt, ipsum debuisse admitti ad concursum, non obstante quod comparuerit post decem dies præfixos in edicto se opponere volentibus, quia stante legitimo impedimento absentiæ, ex quo de tempore vacationis parochialis, & edicti publicati morabatur in Romana Curia, unde statim habita notitia profectus fuit ad locum examinis, subintrat communis Doctorum conclusio, quod comparens post terminum, etiam peremptorium, est admittendus, quando res est integra, & habuit justam causam excusationis, vel ratione ignorantiæ, vel absentiæ, seu alterius impedimenti*, gloss. *in cap. cum in sua*, quam ibi sequuntur Innocent. *post princ. vers. quid si ante*, Host. *numer. 6. vers. quid si lapsum est tempus*: Joan. Andr. *num.* 14. Card. *sub num.* 8. Henric. Boic. *num.* 2. Abb. *sub. n.* 10. *& seq.* qui loquuntur etiam in termino præfixo a lege, & *ibi* cæteri scribentes, *qui matrim. accusare possint*, gloss. *in c. fin in verb. peremptorio*, *& ibi* Joan. Andr. *n.* 8. & Gemin. *n.* 18. *in fin. de elect. in* 6. late Lambertin. qui alios citat, *de jurepatron. 2. part. 2. lib. 6. quæst. princ. art. 26. num. 2. in fine, cum seq.* ubi respondet ad cons. 3. *Oldrad. num.* 7. cum aliis in contrarium allegatis, quod procedunt, cessante impedimento, vel justa causa non comparendi infra terminum præfixum. *Neque obstat, quod Concil. Trident* sess. 24. cap. 18. *mandat, transacto constituto tempore edicti, examinari omnes qui descripti fuerint, quasi velit post dictum tempus, non posse alios admitti*, ex reg. *quod permissum ad tempus, censetur prohibitum post tempus*, ad leg. statu liberum §. Stichum ff. de legat. 2. cum simil. *quia Concilium non prohibet admitti comparentem post terminum, re integra, quando fuit legitime impeditus, & maxime, quia ubi concurrit æquitas etiam post tempus, re tamen integra, quis admittitur, quando non est effectum deterius jus illius, cujus causa tempus fuit limitatum, Jas. post Aretin. & Alex.* in leg. si ita quis, n. 6. ff. de vulg. & pupill. *prout in hoc casu, ubi æquitas suggerit, quod plures, quam fieri possit, admittantur ad concursum, si ex hoc non differatur in longius provisio ipsius Ecclesiæ, cujus favore, ut ei celerius de Pastore provideatur, ille terminus fuit præfixus*. Hactenus decisio; quæ bene dicit suam procedere resolutionem, quando comparens post terminum, re integra, fuit legitime impeditus; & ideo
45 proposito dubio *Sacræ Congr. Concilii*, utrum si quis non descriptus in tempore concursui præfixo comparuerit, legitimo impedimento cessante, ita ut potuerit nomen suum infra præscriptum terminum ferre, & elapso termino, examine nondum facto, seu re integra, petat se ad concursum admitti, sit ne audiendus? Eadem Sacra Cong. *sub die 7. Julii* 1625. censuit non esse audiendum.

46 Examen statim, elapso termino edicti, potest per Episcopum inchoari, sed non potest eadem die claudi, ubi plures fuerunt descripti, quia sunt expectandi, vel vocandi, alioquin vitiabitur concursus, si ex pluribus descriptis unus, aut non omnes examinentur, & eis non expectatis, claudatur concursus Nicol. Garc. *d. cap.* 2. *d n.* 33. Seraph. *decis.* 1148. *n.* 5. Massobr. *de requis.* 3. *dub.* 10. & cum in
47 *d. c.* 18. Concil. Trident. dicatur, quod omnes, qui descripti fuerint, examinentur, non poterit Episcopus statuere, seu limitare certum numerum personarum ad concurrendum in concursu parochialium, ut resolvit Aloys. Ric. *in decision. Curæ Archiep. Neapol. decis.* 31. *p.* 4. nec potest prohibere 48
Curatis, ne accedant ad concursum aliarum parochialium cum omnibus liber esse debeat, ut Episcopo civitatis Castelli rescripsit sacra Congreg. Cardinalium negotiis Episcoporum, & Regularium præposit. *die 26. Augusti* 1591.

Additio.

☞ Neque ex praxi Urbis Romæ prohibetur Parochus accedere ad concursum alterius Parochiæ. ☜

At uno tantum comparente ex pluribus descri- 49
ptis, poterit fieri concursus, nec opus erit, ut proponatur secundum edictum. Nicol. Garc. *d. c.* 2. *n.* 215. Massobr. *d. requis.* 3. *dub.* 7. Ubi vero unus tantum se describi fecerit, nec alii comparent oppositores ad se describi faciendum, fieri poterit 50
quoque concursus, nec opus erit alio edicto, aut termini prorogatione, secundum Nicol. Garc. *d. c.* 2. *n.* 215. Ugolin. *de offic. & potest. Episcopi, c.* 50. §. 10. *n.* 4. Filiuc. *d. tract.* 41. *c.* 4. *n.* 151. Massobr. *requis.* 3. *dub.* 8. memetipsum *d. alleg.* 60. *n.* 51. Sed, quando nullus comparuit, aut certe 51
nullus ex comparentibus vult subire examen, Episcopus assignare aliud debet tempus, sive edictum, & si adhuc nemo comparet, vel alias nemo idoneus reperitur, tunc poterit parochia absque concursu conferri, Nicol. Garc. *d. c.* 2. *n.* 218. Filiuc. *d. tract.* 41. *c.* 4. *n.* 152. Massobr *d. requis.* 3. *dub.* 9.

Examen faciendum est ab Episcopo, sive eo 52
impedito, ab ejus Vicario generali, atque ab aliis Examinatoribus non paucioribus, quam tribus, Concil. Trid. *d. c.* 28. *vers. transacto*, Massobr. *d. requis.* 3. *dub.* 4. possunt adhiberi in concursu plusquam tres Examinatores, sed non pauciores, ut resolvit Sacra Congregatio, cujus declarationis idonei nobis testes sunt Nicol. Garc. *par.* 5. *c.* 9. *n.* 52. Filiuc. *d. cap.* 4. *n.* 156. Massobr. *in d. praxi requis.* 12. *dub.* 1. Et etiam, Episcopo non impedito, poterit fieri examen coram Vicario, quia verba Concilii important tantum quandam convenientiam. Nicol. Garc. *d. cap.* 2. *num.* 119. Ego ipse *d. alleg.* 6. *num.* 41 & me citato *in illo loco*. Massobr. *d. requis.* 3. *dub.* 3 Et si examen omnium 53
concurrentium una die finiri non possit, poterit in alio continuari; si vero suspicio aliqua sit, quod examinandi secundo die veniant in cognitionem interrogationum examinis præcedentis, nova tunc poterunt fieri interrogatoria, ut censuit Sacra Congregatio Cardinalium negociis Episcoporum, & Regularium præpositorum, *sub die 20. Julii* 1592.

Animadversio.

☞ Si in casu proposito darentur nova interrogatoria resolvenda a concurrentibus altera die, fieri nequiret æqua collatio meriti ad meritum responsorum datorum a primis, & posterioribus: Unde videnda esset authografa Congregationis decisio, hic ab Auctore citata, an ita sonet. Hunc ob finem Romæ præfigitur tempus casuum resolvendo-

dorum, quo elapso, qui non exhibuerunt responsa
in scriptis, excluduntur a scrutinio, acsi non con-
currissent. Hnc tamen, sive examen responsorum
ab Episcopo, & Examinatoribus deputatis comple-
ri poterit altero die, si primo absolvi nequeat. ☜

54 Examinatores debent singulis annis proponi in
Synodo ad minus sex, & ab ea Synodo probari,
quorum officium, etiam post annum suæ electionis
non expirat Nicol. Garc. *d. cap. 2. num.* 73. Mas-
sobr. *in d. praxi requis.* 11. *dub.* 1. ubi *dub.* 5. re-
solvit Concil. Trid. nullam formam præscribere
super propositione examinatorum. Quibus autem
conditionibus, & qualitatibus hujusmodi Exami-
tores clarescere potissimum debeant, vide Homob.
de Bonis *de humana vitæ statibus*, *part.* 1. *capi-
tulo* 13.

55 Nominatim, & non in genere proponi debent
hujusmodi Examinatores, nisi proponerentur in
genere, qui revera tunc extarent, quia per hujus-
modi genericam expressionem haberetur etiam
expressa persona, Nicol. Garc. *d. cap.2.num.* 339.
56 Filliuc. *d. tr.*41. *cap.* 4. *num.* 157. Massobr. *d. re-
quis.*21. *dub.*3. ubi *dub.*7. subdit, quod ut Exami-
nator dicatur probatus a Synodo, debet dimidiam
partem suffragiorum ferre ab iis, qui vocem ha-
bent in Synodo, & ideo sacra Cong. Conc. *in una
Sutrina* censuit, non posse eligi Examinatorem sy-
nodalem sub nomine dignitatis.

Animadversio.

☞ Nescio quo jure in electione Examinatoris
attendenda sit medietas, & non pluralitas voto-
rum supra medietatem juxta generalem regulam
hodie usu receptam. ☜

57 Si ex sex Examinatoribus aliqui intra annum
suæ electionis mortui fuerint, tota facultas
examinandi una cum Episcopo ad superstites,
etiamsi unus tantum superesset, spectare debet eo
anno durante, sed in locum demortuorum eligen-
di alii cum approbatione Capituli, ita Nic. Garc,
*d. c.*2. *n.*8. Massobr. *in d. praxi requis.*12. *dub.* 2.

58 Quando vero omnes decedunt Examinatores,
vel in longinquas partes recedunt, Episcopus intra
annum ad celebrandam Synodum ex antiquis, qui
fuerint sex, non pauciores subrogare debet, & si
non extabunt tot antiqui, eligere poterunt illi, qui
extabunt, & alios supplere de novo approbatos
a Capitulo, usque ad sex; quod si nulli antiqui ex-
titerint, novos tunc a Capitulo probandos, non
pauciores quam sex deputare debet usque ad fu-
turam Synodum in fine anni a postrema Synodo
celebrandam, ut referunt a Sac. Congr. decisum
Nicol. Garc. *d. cap.* 2. *num.* 73. Maresc. *variar.
lib.* 1. *cap.* 22. Massobr. *d. praxi requis.* 12. *dub.* 3.
& censuit Rot. *in Panormitana Archipresbyteratus*
3.*Dec.*1618. coram bon. memor. Buratto, & *in ea-
dem* 5. *Junii* 1620. coram eodem, inter impressas
decis. 372. & 479. *n.*2. subdit, Clementem VIII.
speciali Constitutione concessisse Episcopis facul-
tatem deputandi Examinatores extra Synodum,
deficientibus, vel impeditis synodalibus, dum-
modo infra annum a Synodo celebrata, & decre-
visse, quod statim lapso anno, talis facultas, & eo-
rum auctoritas expiraret.

Examinatores synodales durant donec alii in 59
Synodo deputati fuerint; verum si, anno elapso, a-
liqui ex eis mortui fuerint, officium omnium expi-
rat, ut per Nicol. Garc. *in addit. ad d.cap.*2. *n.*75.
Gallet. *in Margarita casuum conscientiæ*, *verb. Exa-
minatores* 1. Aloys. Ricc. *in d. praxi fori Eccles. re-
sol.*361. *in* 2. *edit.* Marc Anton. Genuens. *in praxi
Archiepisc. Neapol. cap.* 66. *num.* 17. Massobr. *d.
requis.*12. *dub.*4. *num.*3. ubi subdit locum non ha-
bere, quando post annum supersunt sex adhuc,
ego ipse *d. alleg.*60. *num.*48.

Episcopus non excusatur, si post annum adhibeat 60
Examinatores superstites, non extantibus sex,
etiamsi caperet prætextum, quod ipse de novo es-
set adeptus possessionem Episcopatus, cum annus
celebrandi Synodum non incipiat currere a die 61
possessionis Episcopatus, sed a die Synodi ultimo
loco celebratæ, Nic. Garz. *d. c.* 2. *num.* 92. & 93.
Massob. *d. req.*10. *dub.*6. & censuit Rot. *in Panor-
mitana Archipresbyteratus* 5. *Junii* 1620. cor. bon.
memor. Burat inter illius impressas decisiones,
*decis.*479.

Unde sacra Cong. Conc. *in una Visionen. sub die* 62
13.*Nov.*1627. censuit, etiam in casu non existen-
tium Examinatorum synodalium non sufficientium
ad concursus faciendos, eo quia ob penuriam vi-
rorum habentium qualitates Doctoratus, & similes,
non potuerunt in Synodo diœcesana eligi, non li-
cere Episcopo auctoritate ordinaria sibi assumere
Examinatores non synodales extraneos, qui sup-
pleant. Item censuit, anno deputationis elapso di- 63
ctorum Examinatorum, non esse Episcopo permis-
sum, iisdem absentibus, vel alias legitime impeditis
alios in eorum locum subrogare.

Item censuit, Episcopum non posse in locum de- 64
mortuorum Examinatorum alios subrogare usque
ad novam Synodum.

Item censuit, Episcopo non licere subrogare alios 65
in locum Examinatorum synodalium, qui per sen-
tentiam de crimine simoniæ fuerint condemnati.

Quo vero ad condemnatos de adulterio, si sen- 66
tentia fecit transitum in judicatum, non esse adhi-
bendos, quia sunt infames: si vero causa pendet
per appellationem, posse adhiberi, sed non esse
conveniens. Et ad petitionem Episcopi, an in ca-
su concursus, in quo non interfuerunt Examinato-
res synodales, collatio beneficii devolvatur ad Se-
dem Apostolicam, vel potius eidem liceat propo-
nere novum concursum infra quatuor menses, sibi
de jure concessos, ipsa sacra Congregatio nihil
respondit.

Eadem sacra Congr. *in una Monopolitana sub die* 67
13. *Julii* 1630. censuit, concursus, in quibus fue-
runt adhibiti Examinatores deputati in Synodis
præcedentibus, fuisse nullos, quatenus tamen præ-
dicti Examinatores in Synodo posteriori non fue-
rint confirmati.

Annis elapsis significavit eidem Sac. Cong. Ar- 68
chiepiscopus Cæsaraugustanus, Prædecessores suos
in dicto Archiepiscopatu nunquam deputasse Exa-
minatores in Synodo diœcesana ad provisionem
parochialium Ecclesiarum, juxta formam Concilii
*in c.*18. *sess.*24. unde dubitasse ait, an provisiones
de hujusmodi parochialibus per dictos suos Præ-
decessores factæ, non servata forma Concilii, susti-
neri possint, an vero ad Sedem Apost. devolutæ,
juxta

juxta motum proprium felic.rec. Pii V. *An.1566. Kal.Apr.* & casu,quo sacra Congr. censeat,hujusmodi provisiones non suffragari, & ad Sed. Apost. esse legitime devolutas,dubitavit dictus Archiepiscopus, quid agendum esset cum hujusinodi provisis, qui per decennium, vel circa, dictas parochiales possident; *die 15.Maii 1582*. Congr. Conc. censuit, provisiones esse nullas, devolutasque ad Sedem Apostolicam, ex Const. f. m. Pii V. tamen referendum ad Sanctissimum, cui si videbitur, poterit cum his dispensare tam super perceptis fructibus, quam super retentione ipsarum parochialium. Varii tamen fuerunt Domini circa istorum examen: quidam enim voluerunt, hos ab Episcopo esse privatim examinandos, iisque, qui reperti fuerint idonei, parochiales relinquantur, cum his vero, qui minus fuerint idonei, utendum remedio Concilii *c. 6 sess. 21.* alios vero minus idoneos omnino privandos esse censuerunt: S.D.N. in Consistorio respondit, maturius rem per Cardinales esse considerandam, siquidem Bulla non videtur locum habere, nisi ubi facta est Synodus, & deputati sunt Examinatores. Sed *die 5.Junii* Congr. perstitit in decretis.Quoniam autem Rota interpretatur Bullam, quemadmodum Datarius ex stylo Datariæ, & ex mente Sanctissimi eidem Rotæ significavit interpretandam,Congregatio quoque ad interpretationem Sanctissimi se remisit, qui demum *23. Junii 1582.* in cubiculo per Signaturam respondit,ita servandum,& rescribendum,prædictam, Constitutionem non habere locum, nisi ubi facta fuit Synodus diœcesana, & deputati fuerunt Examinatores: contra vero imperitos, & turpiter viventes Archiepiscopum habere remedium Concil. *c.6.sess.21.* & rescribendum eidem Archiepiscopo, quod si non coegit Synodum, quam primum cogat, & deputari faciat Examinatores, & forma *cap.18. sess. 24. de refor.* super conferendis beneficiis curatis, sine aliqua exceptione deinceps servetur.

69 Eadem S.Cong. *in una Patavina* censuit=non potuisse Episcopum absque Synodo sibi assumere Examinatores, ideo nullas esse provisiones, & agendum cum Sanctiss. an novas provisiones ipse dare, vel tenere velit, ut Episcopus conferat, pro futuro autem tempore Synodum cogendam esse. Sanctissimus, audita relatione Congregationis, quoad provisos attinet, respondit, ii, qui ab Ordinario provisi sunt, eisdem Ordinarius conferat parochiales, qui vero a Sede Apostolica, capiant novas provisiones ab eadem Sede Apostolica: in futurum vero Sanctissimus declarat hos Examinatores pro legitimis habendos, donec Synodus diœcesana fieri poterit, cessante impedimento pestis = Cum autem in alia Zamoren.dubitaretur de validitate concursus cujusdam parochialis, quia in eo non intervenerunt Examinatores electi in Synodo, juxta formam Concilii, Congregatio censuit = si nulla Synodus facta unquam fuit, non valuisse examen per concursum, si aliqua Synodus facta, & electi Examinatores, licet non singulis annis, & præsertim eo anno, quo parochialis vacuit, non ideo vitiari examen. =

70 Vicarius, Sede episcopali vacante,in locum Examinatorum absentium, vel defunctorum, alios auctoritate propria sufficere non potest, sed curare debet, ut elapso anno, alii in locum demortuorum sufficiantur, seu eligantur in Synodo, alinquin pro legitimis non habentur, qui supererunt, ut refert decisum Sbroz *in addit. ad tr. de Offic. Vicar. l. 2. q. 211.*

Additio.

☞ Circa numerum Examinatorum in concursu ad Ecclesias parochiales, Benedictus XIV. de Synod. Diœc. lib. IV. cap. VII. a n. VII. ad totum IX. hæc habet = Synodalium Examinatorum officium durat usque ad novam Synodum, quæ intra unius anni spatium ad Tridentini normam esset celebranda, & in qua, aut iidem, aut alii de novo deputandi forent, sicuti idem Tridentinum sess.24. de Reform. cap. 18. præcepit: Examinatores autem singulis annis in diœcesana Synodo ab Episcopo, vel ejus Vicario, ad minus sex, proponantur. Si autem, vel omnes, vel aliqui ex designatis in ultima Synodo, decurrente anno, moriantur, aut e diœcesi se subducant; tunc, si sex saltem ex designatis remaneant (quoniam longe plures eligi posse jam diximus) cum adhuc tunc numerum exæquent aTridentino statutum,istorum opera Episcopus utetur, nec alios in demortuorum, aut longe absentium locum substituere poterit: si vero sex non supersint, tunc Clementis VIII. decreto, relato a Garcia cit. part. 9. cap. 2. num.72. & Fagnano in Cap. *Cum sit ars*, num. 54. *de ætate, & qualitate*, facultas data est Episcopis alios subrogandi, modo iis qualitatibus præstent, quas Tridentinum requirit, a Capitulo approbentur, & una simul cum superstitibus ex electis in Synodo, senos non excedant.

Verum hæc annum dumtaxat respiciunt a postrema Synodo ad aliam, quæ post annum habenda esset defluentem. Quid autem fiet, si annus elabatur, & nova Synodus non celebretur? Certum est, statim ac effluxit annus ab ultima Synodo, cessare officium Examinatorum, qui intra ejusdem anni intervallum in demortuorum, seu absentium locum forte fuerint ab Episcopo suffecti, ita enim diserte statuit Clemens VIII. in citato decreto: *Officium autem omnium prædictorum Examinatorum synodalium subrogatorum expiret, cum primum advenerit tempus novæ Synodi, juxta cap. 2. sess. 24. celebrandæ.* Quoad alios porro non subrogatos, sed in ultima Synodo electos, hoc censuit Sacra Congregatio Concilii, quandiu sex illorum superstites sunt, omnes perseverant in munere, & Episcopus in concursibus ad Ecclesias parochiales illis uti poterit: sed, si vel unus ex illis decesserit, ita ut, ex electis in Synodo sex non remaneant, omnium officium expirat, & nullus adhiberi poterit in concursibus ad parochiales; neque, post annum datum est Episcopo in demortui locum quemquam sufficere, quæ videri possunt apud Garciam cit. cap. 2. num. 73. Fagnanum in cit. Cap. *Cum sit ars*, eod. num. 54. & Massobrium in praxi habendi concursum requisit. 12. dub. 4.

Quapropter, ut, elapso anno, & non existentibus sex Examinatoribus, in Synodo electis, institui valeat validum experimentum concurrentium ad vacantes Ecclesias parochiales, necesse est, ut Episcopus, vel novam Synodum cogat, vel facultatem petat a Sacra Congregatione Concilii

D novs

novos Examinatores extra Synodum deputandi: etenim, si concursus fiat coram Examinatoribus, extra Synodum designatis ab Episcopo, nulla ad hoc instructo speciali facultate, Parochialium collationes, institutiones, seu provisiones erunt irritæ. Hinc, cum in Diœcesi Bracharensi plures Parochiales iis collatæ fuissent, qui approbati fuerant ab Examinatoribus, extra Synodum deputatis ab Archiepiscopo cum consensu Capituli, opus deinde fuit, ut qui illas obtinuerant, preces porrigerent summo Pontifici, ut suprema sua auctoritate earumdem collationes convalidaret, & Sacra Congregatio Concilii, ad quam preces remissæ fuerant, die 26. Januarii 1715. illas convalidandas censuit, quia supplicantes bona fide parochiales acceptaverant, atque ex Archiepiscopi attestatione constabat, multa exoritura scandala, si novus concursus ad illas foret indicendus, quod refertur in Thesaur. Resolut.tom.IX. pag.219.= ☜

71 Concursus est nullus, in quo cum Examinatoribus synodalibus intervenit alter, qui non sit Examinator synodalis, ut per Nicol.Garc. *d. c.2. n.83. & 324. & 342.* Massombr. *in d. praxi, requis.* 13. *dub.* 1. Ferentil. *in annot. ad dec.* 479. *Buratti littera A* censuit Sac. Cong. Conc. *in una Messanen. de anno* 1619. quam authenticam, & originalem vidi. Rot. *in Bassanen. Parochialis* 18. *Februarii* 1628. coram Card. Virili, & *in Nicien. Parochialis* 25.

72 *Junii* 1629. coram eodem, ubi fuit dictum, negativam illam, quod quis non esset Examinator synodalis, debere plene, & concludenter probari, uti fundamentum intentionis, & non sufficere, quod in registris Curiæ episcopalis non reperiatur nominatus, aut descriptus in Synodo ille, quem prætenditur non esse Examinatorem synodalem, quia possibile erat, quod fuerit deputatus Examinator synodalis ab Episcopo in Synodo, & non fuerit descriptus, Rot *decis.* 223. *num.* 4. *vers. ultra quod p.* 2. *recen.* quia omissio, & negligentia descriptionis non potest nocere parti *leg. Imperator, ff. de stat. hom.* Surd. *consf.* 535. *n.* 9. *in fin.* Novissime Rot. *in Seguntina Parochialis* 15. *Junii* 1638. *coram R.P.D.Roja* ibi, *Narratum, quod omnes Examinatores adhibiti in dicto concursu non fuerint synodales, verificatur ex eo, quia frater Alphonsus de la Torre, Guardianus Conventus Sancti Francisci, unus ex quatuor Examinatoribus, non erat synodalis, quod probatur ex lectura Synodi extracta cum citatione partis adversæ facta de anno* 1609. *ubi nullatenus dictus Frater Alphonsus reperitur Examinator nominatus, & tamen deputatio Examinatorum synodalium, juxta dispositionem Concilii, & Constitutionis sanctæ memor. Pii V. aliter quam in Synodo diœcesana fieri non potest.* Honded. *consf.* 80. *numer.* 25. *lib.* 2. Surd. *consf.* 28. *numer.* 114. Rot. *decis.* 611. *num.* 2. *part.* 1. *& decis.* 455. *numer.* 4. *p.* 2. recentior. *tum ex testibus deponentibus de ipsiusmet Fratris Alphonsi, & Procuratoris partis adversæ confessione, quæ nocet principali, tamquam facta per viam contentiosæ jurisdictionis* Rot. *dec.*652. *num.*5. *p.*2. *recentior. tum denique ex confessione D. Episcopi, in qua fatetur, dictum Fratrem Alphonsum non esse Examinatorem synodalem. Etiam constat, quod de anno* 1609. *usque ad tempus dicti concursus per dictam vacationem de anno* 1632. *nullam aliam Synodum diœcesanam fuisse celebratam, tam ex confessione partis, quam ex testibus ab utraque parte examinatis, ex quibus simul junctis resultat plena, & concludens probatio, quod dictus Frater Alphonsus non fuerit Examinator, Synodalis deputatus.* Gaor. *de probat conclus.* 1. Rota coram Greg. decis. 245. numer. 3. *Rursus patet dictum Fratrem Alphonsum intervenisse in dicto concursu examinasse, suffragium dedisse, jurasse, & propinam accepisse ex lectura ipsius examinis, & literis testimonialibus transmissis ad Datariam pro obtinenda provisione Apostolica, stante vacatione in mense reservato, & consequenter provisionem Ordinarii subsistere non posse, tamquam nullum ex defectu non servatæ formæ Concilii, quam ad unguem adimplendam sub pœna nullitatis concursus ajunt* Garcia *de benef. part.* 9. *cap.* 2. *num.* 83. 213. 339. & 341. Gonzal. *gloss.* 55. *num.* 48. Lotter. *de re benefic. lib.* 2. *quæst.* 31. *num.* 7. Massobr. *in praxi habendi concursum, requis.* 13. *dub.* 1. Aloys. Ricc. *in praxi fori Eccles. decis.* 414. *numer.* 1. Rot. *in Nicien. Parochialis* 25. *Junii* 1619. *coram Card. Virili, & in Bracharen. Parochialis* 10. *Martii* 1621. *coram bonæ mem. Patriarcha Manzanedo, & in Panormitana Archipresbyteratus* 3. *Decembris* 1618. coram D. Buratto, *quod sæpius ita declaravit Sacra Congreg. Concilii. Et ratio est, quia Concilium habet decretum irritans, quod inducit formam ad unguem servandam, ut fuit resolutum in eadem Panormitana,* coram eodem D. Buratto 5. *Junii* 1620. *Nec decretum Clementis VIII. tribuens facultatem deputandi Examinatores in locum demortuorum refragatur; habet enim locum, & procedit, si intra annum a die celebratæ Synodi Ordinarius illos nominat, non ultra.* Massobr. *ubi supr. requis.* 12. *dub.* 4. *num.* 5. *& fuit dictum in prææallegata Panormitana* 5. *Junii* 1620. *Non obstat, si dicatur, quod Concilium solum requirit tres Examinatores synodales, & ita nostrum casum non vitiari, cum hi intervenerint per assistentiam alterius, qui synodalis non erat, quoniam per ipsius solum interventum corruit concursus, juxta opinionem Sacræ Congreg. Concilii,* Garz. *ubi supra numer.*324. *Etenim à Concilio est inductum pro forma, quod omnes Examinatores sint synodales, & sint electi in Synodis diœcesanis, quo casu etiam utile per inutile vitiatur* Roland. *consil.* 72. *num.* 66. *vol* 1. Rot. *decis.* 552. *num.* 10 *part.* 2. *recentior.* Hactenus Rota.

Additio.

☞ Hodie neque Archidiaconus potest examinare promovendos ad parochiam per concursum, si non fuerit approbatus in Synodo, ex decreto Cong. Conc. relato a Fagnano in Cap. VII. *Ad hæc de Offic.* Archid. n. 225. ☜

Examinatores necessariò eligi debent, qui sint 73
Magistri, seu Doctores, aut Licentiati in Theologia, vel jure Canonico, si extent, alioquin alii Clerici sunt eligendi, qui ad id videbuntur magis idonei, ita resolvunt Ugolin. *de Offic. Episc. c.* 50. §. 5. *num.* 1. *vers.* 2. Homobon. de bonis *de humanæ vitæ statibus, p.* 1. *c.* 13. *vers. in his ergo, in fine,* refert novissime a Sacra Congregatione responsum Massobr. *in d. sua praxi, requis.* 11. *dub.* 2. & statuit Conc. Trid. *d. cap.* 18. *vers. sint vero Examinatores Magistri* &c. Unde Sacra Cong. Concil. *in una Savonen. sub die* 19. *Febr.* 1628. censuit, Epi- 74
scopum non posse eligere Examinatores synodales, qui non sint Doctores, seu Magistri, aut Licentiati

tiati in Theologia, aut jure canonico, si extent; alioqui alios Clericos esse eligendos, qui ad id magis idonei videbuntur, Et postea *in una Turritana,*
75 *sub die* 10.*Martii* 1629. censuit, in prædictos Examinatores synodales non posse eligi Clericos Sæculares, aut Regulares, qui dictis gradibus non sint insigniti, nisi ulli viri qualitatis superius expressæ non extent, quo casu sunt eligendi qui ad munus exercendum magis idonei videbuntur, eorumque vata æqualis valoris, & efficaciæ erunt sicut aliorum.
76 Debent quoque jurare, ita ut, si non juraverint, concursus coram eis habitus vitiabitur, ut decidit idem Concil. *dict. c. p.* 18. *vers. jurentque omnes*, Massobr. *in dict. sua praxi*, *requis.* 14. *dub.* 1. ubi *dub.* 2. cum Nicol. Garz. *d.*77. *c.* 2. *num.*356. subdit; esse de forma, ut præstetur hujusmodi jura-
77 mentum, tactis sacrosanctis Evangeliis, *dub.* 3. cum eodem Garz. *n.*256. asserit, posse præstari ex-
78 tra Synodum in manibus Notarii *dub.* 4. tradit probari per attestationem Notarii, & literas ipsorum Examinatorum Homobon. de Bonis *dict. c.* 13. *vers.* 2. Filliuc. *dict. tract.* 41. *c.* 4. *num.* 158. Et ideo Sacra Cong. Concilii *in una Bisignanen. sub die* 2.*Decembris* 1628. censuit, concursus factos non præstito juramento ab Examinatoribus synodalibus, fuisse nullos, sed ex gratia convalidandos, facto verbo cum Sanctissimo, qui confirmavit, & convalidavit, & novissime in Pennen. concursus 23. Junii 1708.
79 Examinatores hujusmodi non possunt quicquam prorsus occasione examinis, nec ante, nec post accipere; alioquin simoniæ vitium tam ipsi, quam alii dantes incurrunt, a qua absolvi nequeunt nisi dimissis beneficiis, quæ quomodocunque etiam ante obtinebant, & ad alia in posterum inhabiles redduntur, ita statuit Concil. Trid. *d. c.* 18. *vers. caveant ne quicquam*, per illud sic tenet Petr. de Ledesma *in summ. part.*2. *tract.* 7. *cap.* 1. *concl.* 6. *prope fin.*
80 Unde primo colligo, hos Examinatores privari beneficiis antea obtentis, si occasione examinis, sive antea, si post aliquid accipiant, etiam gratis, & liberaliter datum, & ad captandam benevolentiam etiamsi res modica sit, & levis momenti: nam Concilium prohibet quicquam prorsus accipi, ut bene resolvit Nic. Garc. *c.*2. *num.*390. Aloys. Ricc. *resol.*76. *num.*3. quamvis contrarium teneant Petr. de Ledesm. *d. p.*1. *concl.* 7. & Zerol. *in praxi Episcop. p.*1. *verb. Parochiæ*, §.2. *dub.*13.
81 Secundo colligo, non posse Examinatores quicquam pro labore, vel titulo stipendii ad sustentationem ex fructibus beneficii vacantis, vel alia ratione accipere, sicut tradunt Nicol. Garc. *p.* 5. *c.*7. *n.*11. *& d. p.*9. *c.*2. *num.*364. Bonacin. *d. differ.*1. *num.*5. *vers.*2. Aloys. Ricc. *d. resol.*76. *n.*4.
82 Tertio colligo, non posse Ordinarium statuere aliquod stipendium, etiam minimum, Examinatoribus deputatis in synodo pro concursu parochialium, & si Synodus diœcesana secus statuerit, decretum erit irritum, & nullum, ut referunt decisum Nic. Garc. *d. cap.*2. *n.*375. Massobr. *d. req.*15. *dub.*1. Bonac. *d.* 1. *n.*7. *vers.*3. ego ipse *d. alleg.*60. *n.*53. contra Petr. de Ledesm. *d. concl.*7. *prope fin. vers. la difficuldad*, attestantem in Eccl. Hispaniarum contrarium communi usu receptum esse.

Additio.

☞ Circa usum, qui hic asseritur receptus in Ecclesia Hispaniarum, notanda sunt allata a Benedict. XIV. lib. IV. cap. VII. de Synod. diœces. edict. 1755 = Unum tamen notatione dignum referimus, quod statutum reperimus in Concilio provinciali Toletano, habito anno 1566. act. 2. cap.24. tom.10. Collectionis Harduini col. 1155. his verbis: *Horum vero Examinatorum cuilibet, pro muneris suscepti labore, Ordinarius, post Beneficii collationem, ex redditibus Ecclesiæ vacantis, qui alioqui Rectori debeantur, justam aliquam mercedem, ejus arbitrio, reddi curabit; cum & dignus sit mercenarius mercede sua.*

Licet autem, quod a præfati Concilii Patribus gestum est, non improbemus, non tamen absolute approbamus, multoque minus imitandum proponimus: siquidem, cum redditus vacantis Ecclesiæ debeantur futuro Rectori, aut aliis, quibus forte fuerint ab Apostolica sede assignati, si Examinatores quidquam ex illis lucrarentur, viderentur quodammodo aliquid, occasione examinis, ab illo percipere, quem ad parochialem approbarunt; quod profecto quamdam simoniæ suspicionem posset indoctis ingerere, cujus vel solam speciem ab Examinatoribus arcere Tridentinum voluit. Quapropter cum de simili statuto, edito a Concilio provinciali Compostellano relatum olim fuisset ad sacram Congregationem Concilii, hæc illud adversari censuit menti Tridentini: proposito enim ab Episcopo Abulensi sequenti dubio = In Episcopatu Abulensi, & tota Provincia Compostellana, ex Decreto Concilii provincialis compostellani, post Concilium Tridentinum facti, datur stipendium Examinatoribus synodalibus ex fructibus parochialium, ad quas fit examen: dubitatur, an possit hoc dari, stante Decreto sancti Concilii Tridentini sess. 24. de reform. cap. 18. = sacra Congregatio respondit: Non posse: quod narrat Garcias de Beneficiis part.5. cap.7. num.11. ☜

Poterit tamen Episcopus aliquid de suo præfatis 83 Examinatoribus conferre titulo præmii, vel stipendii, seu sustentationis, ut resolvunt Nic. Garc. *d. cap.*2. *num.*379. Bonac. *d. diffic.* 1. *n.*6. subdens, hoc sibi non videri improbabile, quia Concilium non videtur loqui de Episcopo, *num.* 7. *in princ.* post Nicol. Garc. *d.* 2. *num.*380. *& seq.* resolvit, non posse Episcopum, vel ejus Vicarium assistendo examini aliquid accipere.

Peracto examine, debent Examinatores ex com- 84 muni sententia eos denuntiare Episcopo, quos idoneos repererint, ut referunt decisum Nicol. Garc. *d. cap.*2. *num.*104. Salgrado *c.* 9. *num.* 79. & illi possunt remittere ad Ordinarium, quia cumulative, & non privative *in d. cap.* 18. Concilii est attributa jurisdictio, ut censuit Rot. *dec.*647. *num.*1. *in* 1. *collect. noviss.* alias *p.*4. *divers.* & non solum consideratur idoneitas respectu scientiæ, sed etiam respectu ætatis, morum, & prudentiæ. Concil. Trid. *d. c.*18. ibi, *idoneis judicati fuerint ætate*, &c. Massobr. *dec.*22.*n.*23. *& dec.*90. *per tot.* Buratt. *dec.* 22. *n.*8. *& dec.*90. *per tot.* Non tenentur tamen Examinatores hujusmodi explicite referre singulas qualitates eorum, qui sunt examinati, sed sufficit re-

ferre omnes Examinatores fuisse idoneos. Cavaler. *dec.* 293. *a princ.* ubi *in verſ. neque præmiſſis*, ſubdit, nihil obſtare, quod in Concil. *d. c.*18. fiat expreſſa mentio, ut ſcilicet debeantur renunciari quotcumque ab Examinatoribus judicati fuerint idonei ætate, moribus, ſcientia, & prudentia, &c. quia ibi fit expreſſio earum, quæ tacite inſunt: exempli gratia, tantum, quod probatur ex eodem Conc. dum immediate ſubjungit, *& aliis rebus ad Eccleſiam vacantem gubernandam opportunis*. Multa enim illa ſunt, quæ requiruntur ad hoc, ut quis ſit idoneus ad Eccleſiam parochialem gubernandam, veluti quod ſit Clericus, ex legitimis natalibus procreatus, unde inferabatur, quod ſicut Conc. Trid. non exigit, ut ſuper iſtis aliis qualitatibus fiat explicita relatio, ita pariformis determinatio requiritur quoad mores, ætatem, doctrinam, & prudentiam, quæ in Concilio ſpecia-
85 liter exprimuntur. Et quod Examinatores etiam extrajudicialiter poſſint informari de qualitatibus examinandorum, tradit idem Cavaler. *d. dec.*293. *num. ult.*

86 Licet Conc. *ſæpe citato c.*18. non expreſſerit, an vota Examinatorum palam, aut ſecreto fieri debeant, magis tamen expedit, ut Examinatores palam inter ſe ſua vota conferant, deinde Notario jubeant, ut in actis ſuis ſimpliciter ſcribat Titium approbatum idoneum. Sejum vero reprobatum; ita referunt deciſum Nic. Garc. *d. c.* 2. *num.* 108. Franc. Leo. *in theſauro fori Eccleſiaſt. p.*2. *c.*3.*n.*35.

Additio.

☞ Hæc eadem praxis etiam Romæ ſervatur. ☜

87 Hæc autem vota dare debent, dum ſimul congregati ſunt cum Epiſcopo, non autem ſeparatim, ſicut etiam Epiſcopus, ubi datur locus acceſſui, debet accedere Examinatoribus ſimul congregatis, ſecundum Nic. Garcias *d.c.*2.*n.*58. Maſſobr. *in d. praxi*, *requiſ.*4. *dub.*2.

88 Quando vero unus tantum comparet ad ſe examinandum coram tribus Examinatoribus, uno illorum approbante, & cæteris reprobantibus, non poteſt Epiſcopus ei accedere, & examinatus dicitur reprobatus, ut per Nic. Garc. *d. c.*2. *num.*60. Maſſobr. *d. req.*4. *dub.* 7. Verum ſi pluribus examinatis aliqui ultra dimidium votum fuerint conſequuti, & ſic approbati, & unus omnia ſuffragia proſpera reportaverit, Epiſcopus, facta per Examinatores relatione, poterit poſtpoſito illo, in quem omnia ſuffragia confluxerunt, alium ex eis eligere, qui ultra dimidiam partem votorum habuerunt, cum omnes approbati dicantur, ut refert deciſum
89 Nic. Garc. *dict. c.*2. *n.* 109. Data enim in cæteris paritate, poteſt Epiſcopus gratificari, Lambertin. *p.*3. *lib.*2. *quæſt.*5. *art.*21. *in fine*, *verſ. alia ſit declaratio*. Rot. *in una Calaguritana beneficii*, 5.*Julii* 1621. coram Card. Veroſpio Senior. & in Urbinaten. parochialis 12. Feb. 1629. coram R. P. D. Veroſpio nepote.

90 Nunquam ſpectat ad Examinatores, ſed ad Epiſcopum ſolum judicare, quis ex concurrentibus ad Parochiam vacantem ſit magis idoneus, ſicut a ſacra Congregatione deciſum referunt Zerol. *in praxi Epiſcop. p.*1. *verb. Parochia*, Nic. Garc. *d. c.*2. *n.*105.*&* *p.*6. *c.*2.*n.*236.

Additio.

☞ Circa hoc judicium vide addita ex Conſtitutione Benedicti XIV. in fine hujus capituli. ☜

Et ad ipſum Epiſcopum ſpectat eligere ex ap- 91
probatis magis idoneum ſecundum Nicol. Garc. *d. c.*2. *n.* 108. Franc. Leo. *in theſauro fori Eccleſ. part.*2. *cap.*2. *num.* 34. Maſſobr. *d. requiſ.*4. *dub.*4. ubi quod Epiſcopus debet expectare, ut Examinatores renuntient, ſed non tenetur eligere ex collatione votorum habita ratione calculorum, & *dub.*5. aſſerit deciſum, Epiſcopum non habere vo- 92
tum deciſivum in concurſu, ſed tantum accederet, ubi vota ſunt paria, vel ſingularia, & *dub.*6. oſtendit, quando dicantur vota paria, & quando ſingularia.

Epiſcopus poteſt eligere extra locum examinis, 93
& etiam abſentibus Examinatoribus, ut poſt Nic. Garc. *d. c.*2. *n.*59. reſolvit Maſſobr. *in d. praxi*, *req.*5. *dub.*20. *ubi dub.*21. cum eodem Garc. *d.c.*2. *n.*109. tenet, quod poteſt Epiſcopus eligere eum, qui tantum dimidiam partem votorum tulerit, & *dub.*21. cum eodem Garc. id intelligit, etiam rejectis iis, qui omnia vota reportarunt, & *dub.* 22. differit, an, & quando electus in concurſus jus acquirat conſiderabile.

Electio facta de magis idoneo ſignificanda eſt 94
intra quatuor menſes, & ſi fuerit tranſmiſſa, nec pervenerit ad manus collatoris intra dictum tempus, proviſio devolvitur, ut per Maſſobr. *in d.praxi requiſ.*6. *dub.*2. cum Garc. *d. c.*2. *n.* 8. reſolvit ſignificationem electionis fieri poſſe extra præſentiam Examinatorum.

Electio hæc, & proviſio in concurſu parochia- 95
lium facta de digno, omiſſo digniore, eſt nulla, & ſubreptitia, uti forma Conc. & *d. conſt. Pii V.* non obſervata, ſtante decreto irritante in eis appoſito, ut tenet Azeved. *conſ.*9. *num.* 30. Nicol. Garc. *d. c.*2. *n.*225. Rot. *in Dertuſen. parochialis*, 18. *Decembris*, 1591. coram Giptio; & *in Tuden. parochialis*, 18.*Aprilis* 1603. coram bon. memor. Cardinal Sacrato, ubi firmavit, concluſionem in beneficiis curatis ex idoneis magis idoneum eſſe eligendum, iterum *in Ripana parochialis*, 1. *Junii* 1600. coram Ortembergo, refert, & ſequitur Beltramin. *in annot. ad deciſ.* 11. *Greg. XV.* & ſic conſequente digniore, revocaretur collatio facta digno de beneficio curam animarum habente, mediante concurſu, juxta Conſtitutionem Pii V. ut advertit Joan. Valer. *de differ. inter utrumque forum*, *verb. electio*, *differ.*2. *n.*4.

Prælati enim non aliter ſatisfaciunt ſuæ obliga- 96
tioni, quam ſi de digniore Eccleſiæ parochiali provideant *c.licet* 8.*q.*1. *c.*2. *& ibi* gloſſ.*verb.melioris*, *de offic. cuſtodis c.*3. *de jurepatr.* Conc. Trid. *ſeſſ.*24. *de reform. c.* 1. *&* 18. reſolvunt Sylveſt. *in ſumm. verb. electio*, 1. *n.*18. Rebuff. *in praxi*, *tit. requiſita ad bonam collat. a n.* 23. Covar. *in reg. peccatum*, *par.*2. §.7. *n.*3. nam in rebus publicis datur obligatio eligendi ſemper digniorem, *l. ad ſubeunda*, *C. de decurionib.l.* 10. *& Auth. de Monach.* §.*ordinatione*, *collat.*1. & conſtat inter res ad bonum publicum pertinentes non minimum locum habere pro-

provisiones Ecclesiarum, & ideo hanc partem multis conatur defendere Vasq. *in opusc. moralib. in tr. de benefic. c.2. §.3. num.50. cum seq.*

97 Quæ omnia supra resoluta procedere videntur, non solum quando per viam collationis Ecclesiæ providentur, sed etiam quando per viam electionis: adhuc enim providentes tenentur eligere illum, qui majoribus juvatur meritis, ut probatur *in cap. si forte 63. dist. & in d. Auth. de Monach. §. ult.* optime Conc. Trid. *d. cap.* 1. resolvunt Doctores supra citati, & dicit communem Covar. *d. n.* 3. Verum quamvis supradicta resolutio de stricto juris rigore procedat, tamen post dictam electionem, non videtur omnino recipienda, ex ea ratione, quam reddit S. Thom. 2.2. *qu.* 63. *art.* 2. *ad* 3. quia alias omnis electio, vel præsentatio calumniæ pateretur, dareturque locus prope infinitis litibus, si electiones de digno, prætermisso digniore, revocari permitterentur, quod quidem neque tolerandum, neque Reipublicæ christianæ convenire probant Covar. *d.§.7.n.4. & 5.* Prælat. & Menes. *in l.cum quidem, n. 8. ff. de legat.* 2. Molin. *de primog. l.* 2. *c. 5. num.* 47. Joan. Valer. *de differ. inter utrumque forum, verb. electio, diff.* 1. *a princ.* ubi ostendit, electionem factam de digno, omisso digniori, quoad Prælaturas valere, & sufficere in foro exteriori, idque propter tranquillitatem, & pacem Reipub. & quod alias daretur occasio ad multas lites, & quævis electio posset impugnari, & calumniam pati.

98 Unde Rota coram Emin. Card. Pamphilio jun. impressa per Farin. *dec.* 40. *part.* 1. *recen.* hac de re agens, ita loquitur. *Quamvis pro validitate electionis satis sit, si dignus eligatur, & electio de digno, omisso digniori, sustineatur, id tamen procedit, postquam celebrata est electio, quæ ex omissione dignioris non retractatur, ut litium occasiones amputentur; sed ante electionis celebrationem omnia jura clamant, quod meliores, & sane sanctiores eligantur, & ideo peccant, qui scienter, omisso dignori, eligunt dignum.* Quæ sane decisio fundatur communi illa Doctorum sententia, quæ habet, electores sub pœna peccati mortalis teneri digniorem, seu meliorem eligere, electionem tamen digni sustineri in foro fori. Ita S. Thom. 2. 2. *qu.* 63. *art.* 2. *in corpore*, ubi Cajetan. *in fin.* Doctores *in c. constitutus l.* 2. *de appell.* ubi Joan. Andr. *gloss.* 3. *nu.* 21. Zabarel. *gloss.* 3. *sub nu.* 2. Butr. *nu.* 4. Abb. *notab.* 3. *n.* 3. *& not.* 4. *nu.* 7. & Franc. *nu.* 4. *& seq. item in d. cap. licet* 8. *q.* 1. *gloss. verb. qui præstantior*, Archid. *nu.* 3. Bellarm. *nu.* 5. Turrecrem. *num.* 1. *cum seqq.* & Alex de Nevo, *notab.* 4. *sub num.* 13. *& sub num.* 20. *& seq.* S. Antonin. *par.* 2. *tit.* 1. *cap.* 20. §. 1. Martin. de Ledesm. 4. *p.* 2. *quæst.* 18. *dub.* 9. Sot. *de justit. lib.* 3. *q.* 6. *art.* 2. Lamber. *de jurepatron.lib.2. part.1. quæst.*10. *art.* 3. & præcipue *num.* 26. *vers. in circa*, Ego ipse *d. alleg.* 60. *n.* 67. ubi *numer.* 99. assero, hanc obligationem conferendi beneficia sub mortali digniori-bus, intelligi de possibilibus haberi in Diœcesi.

99 Amplia procedere etiam quoad illos, qui jus habent conferendi hujusmodi beneficia per provisionem liberam, ut sunt Reges, & Summus Pontifex, si vera loquitur Less. *de just. l.2. c.* 34. *dub.* 14. *numer.* 64. ubi sic ait: *Qui libere conferunt beneficia, graviter peccant, si digniores prætermittant, sive sit Papa, sive Princeps sæcularis, non enim sunt domini beneficiorum, sed œconomi*, & idem fere tenent Joann. Valer. *d. verb. electio, differ.* 2. *n.* 3. Fernandez *in exam. Theolog. moralis, par.* 4. *cap.* 7. §. 2. *num.* 10. & novissime Mauric. d'Alzedo, *de præexcellentia episcopalis dignitatis, part.*1. *cap.* 3. *num.* 13. ubi *num.*14. subdit, quod tenentur perquirere a suis Confessariis, & ab aliis Religiosis piis, & eruditis viris, quis sit dignior; hoc non cum tanto rigore admittit Valer Reginald. *in praxi fori pœnit tom.* 2. *lib.*30. *tract.* 3. *cap.* 14. *num.*179. dum ita loquitur; *Qui jus habent conferendi beneficia per provisionem liberam, ut Papa, & nonnunquam Princeps ex privilegio, vel consensu tacito Ecclesiæ, non tenentur eligere digniores, nisi in promptu sint, sed sufficit eligere dignos, alioquin enim semper tenerentur digniorem quærere, quod a Papa, vel a Rege exigere durum est*; & etiam ad Prælaturas Regula- 100
res tenetur Generalis di gniores eligere secundum Turian. *tom.* 2. *num.* 2. *disput.* 2. *dub.* 4. *num.* 1.1 Petr. Navar. *de restit. lib.*2. *c.*2. *n.*159. *in dub.Regular. verb. electio n.6.*

Limita primo supradictam resolutionem, quæ 101
habet, electores sub pœna peccati mortalis teneri digniorem, seu meliorem eligere, ut non procedat in renunciante beneficium suum in favorem alterius, quia cum iste resignans non sit distributor, jure permittitur, resignare in favorem digni, cui voluerit, neque hoc casu est locus concursui, tamquam ad commune bonum ex parte totius distribuendum, sed pars parti jus suum transfert; & ideo sic resolvunt Petr. de Arag. 22. *quæst.* 63. *art.*2. Valer. Reginald. *d. l.*30. *tract.* 3. *capit.* 14. *num.*179. Less. *d. cap.*34. *dub.* 13. *num.* 61. Mald. 2. 2. *tract.*9. *cap.*2. *dub* 7. quidquid dicant Sot. *de justit. lib.* 3. *quæst.*6. *art.* 2. *in fin.* Navar. *de Ora. miscel.* 38. *num.*7. Vas. *in opus. de benef. c.*2. §.4. *dub.*7. *num.*100.

Animadversio.

☞ Quod jure permissum sit, ut beneficium quis resignare possit, cui voluerit, nullibi reperitur. Debet enim vel libere resignare, vel si resignet cum pensione, resignatio non admittitur, nisi accedat consensus apostolicus.

Cum autem in sensu Auctoris ageretur de beneficio curato, cum asserat in hoc casu, non esse locum concursui, quo cæteroquin opus est in conferendis parochialibus, exceptis iis, quæ sunt de jurepatronatus, percipi nequit, quare resignans non teneatur digniorem proponere, quoties idem Auctor numero antecedenti senserit, ad id teneri quoscumque jus habentes beneficia conferendi.

Ex eadem ratione admitti nequit, Patronum laicum non teneri præsentare digniorem ad beneficium curatum, ut asserit Auctor numero sequenti, quod dumtaxat verum esset, quoties jus præsentandi restrictum esset ad personam certæ Familiæ, in quo quidem casu satis esset, hanc esse idoneam.

Neque ex eo, quod Tridentinum permittat Episcopo repellere non idoneum, a laico præsentatum, sequitur intendisse hunc eximere ab onere præsentandi digniorem, cum Episcopus non teneatur inquirere de judicio Patroni, sed id illius curæ,

ræ, & conscientiæ relinquere, sicuti neque tenetur quoad Patronum ecclesiasticum, ut declaravit Benedictus XIV. in secundo responso ad Archiepiscopum Florentinum, a me relato in Additamentis in fine hujus capituli §. *Quoad præsentatos*, quos tamen æque repellere potest, si idonei non fuerint.

Notanda est damnatio Propositionis post n. 103. transcriptæ. ☞

102 Limita secundo, ut non procedat in patrono laico, etiam quoad beneficia curata, illum enim non teneri præsentare digniorem, colligitur ex Conc. Trident. *sess.25. de reform. c. 9.* ibi, *ad hæc liceat Episcopo præsentatos a patronis, si idonei non fuerint, repellere*, & *sess.24. de reform. c. 18.* ubi differentiam facit inter patronos ecclesiasticos, & laicos, vultque, ut ecclesiastici teneantur præsentare digniores, laici vero, si præsentaverint dignos, admittantur, & ideo hanc limitationem tradunt Lambert. *de jurepatron. p.1. l.2. q.10. art. 3. n.17.* Petr. Navar. *de restit. l.2. c.2. n.150.* Banes 2.2. *q.63. dub.4.* Petr. de Ledesma *in sum. part.2. tr.7. cap.2. conclus.7. de offic. 9.* Nicol. Garc. *de benefic. p.7. c.16. num.19.* Aloys. Ricc. *in decis. Curiæ Archiep. Neapol. p.3. decis. 306. n. 4.* Joan. Valer. *de different. inter utrumque forum, verb. electio, differ.2.* Quamvis patronum, qui non est primus fundator beneficii, sub peccato mortali debere præsentare digniorem existimaverint Molin. *de primog. l. 2. c.5. n.69.* Azeved. *cons. 24. dub. 4. n. 4.* Turrian. 2. 2. *tom.2. disp.22. dub.5. n.6.* Gutier. *Canon. l.2. c.11. n.26.* Vasq. *in opusc. de benef. c.2. §.2. dub.5. n.75.* Less. *d. l.2. c.34. dub.14. n.55. in fine.* Azor. *instit. mor. p.2. l. 6. 21. q.5.* Malder. *d. c.2. dub.2.*

103 Limita tertio, ut non procedat in Canonicatibus, Personatibus, & Dignitatibus, cæterisque Præbendis, & dimidiis Præbendis Ecclesiarum Cathedralium, & Collegiatarum, & in præstimoniis, & aliis simplicibus beneficiis curam animarum non habentibus; in his enim licitum esse eligere dignum, prætermisso digniore, resolvunt Petr. Nav. *d. l. 2. c. 2. n. 172.* Petr Ledesma *d. concl. 8. diffic. 15.* Gutier. *d. c.11. n.12.* Nic. Garc. *d. p. 7. c.16. n.16.* quia Conc. Trid. in diversis locis sola episcopalia beneficia, & curata dignioribus esse conferenda decrevit, unde videtur concessisse cætera beneficia ad arbitrium Prælati distribui posse. Quamvis Vasq. *d. §.2. dub.8. numer.* 78 existimaverit, mortale esse in omnibus beneficiis digniorem prætermittere; quamvis Lessius *d. c. 34. dub.14. n.64.* Rebell. *de obligat. justit. p. 1. lib. 3. q.4. n. 12,* Mald. *d. c. 2. dub. 7.* distinguant inter electionem ad beneficia simplicia minora. Et denique, quamvis idem Less. *d. dub.14. n. 66.* & Valer. Reginald. *lib.30. tract.3. c.15. n.179. in fine*, putaverint in Canonicatibus, & cæteris beneficiis simplicibus minoris momenti non videri paccatum mortiferum semel, vel bis prætermittere digniorem, modo conferatur ei, qui vere dignus sit, videri tamen esse mortiferum, si quis id passim faciat, aut si raro curet, ut digniores præferantur:

Animadversio.

☞ Sententia communis, ac vera videtur, quod qui etiam semel, aut bis electionem digniores prætermittit, peccet mortaliter, sive agatur de beneficio curato, sive de semplici. Cujus sententiæ fundamentum repeti potest, tum a Tridentino, indistincte loquente de beneficiis curatis, & simplicibus, tum a sequenti Propositione ab Innocentio XI. proscripta, tum a non levi præjudicio Ecclesiæ obfuturo, quando beneficia tam curata, quam simplicia conferuntur minus idoneis; tum a non levi justitiæ commutativæ læsione; tum denique a contraria intentione eorum, qui talia beneficia instituerunt, ut nempe his Ecclesiæ utilitati, & decori consuleretur, ac præstantiores pietate, & doctrina iisdem instituerentur tamquam in præmium. Quæ omnia verificantur, sive passim, sive semel, aut bis aliter fiat.

Propositio autem ab Innocentio proscripta 2. Martii 1679. quæ est la XLVII. in ordine, ita sonat = Cum dixit Conc. Trident. eos alienis peccatis communicantes mortaliter peccare, qui nisi quos digniores, & Ecclesiis magis utiles ipsi judicaverint, ad Ecclesias promovent, Concilium vel primo videtur per hoc digniores non aliud significare velle, nisi dignitatem eligendorum, sumpto comparativo pro positivo, vel secundo locutione minus propria ponit digniores, ut excludat indignos, non vero dignos, vel tandem loquitur tertio, quando fit concursus. ☞

104 Superest nunc videre, an quando per concursum, & oppositionem beneficii provisio facienda est (prout in hoc casu, de quo agimus) teneatur quis ad restitutionem, si, omisso digniore, dignum eligat? Quæstio est dubia, in qua pars negativa ex eo suadetur: quia per edictum, seu per oppositionem tantum promittitur beneficium, præbenda, seu cathedra ipsis oppositoribus, & inter ipsos ille, qui secundum formam oppositionis dignior fuerit judicatus, atque ideo licet verum sit, quod ex eo habeant jus quæsitum oppositores contra illos, qui oppositores non sunt, etiam dignissimos, non vero inter ipsos habet ille jus quæsitum, qui vere dignior est, non enim promittitur beneficium, nisi tantum illi, qui fuerit electus a majori parte secundum formam oppositionis, is enim dignior reputatur, unde quamvis lex præcipiat, ut eligentes vere digniorem eligant; tamen, si contra fiat, læditur solum justitia distributiva, quæ ad restitutionem non obligat ex S. Thom. 2.2. *quæst.62. art.1.* ex quibus hanc opinionem tenent Martin. Ledesm. 24. *quæst. 18. ar. 2. ad fin. vers. secunda conclusio* Navar. *in man. cap. 17. §. yansi, dizen los Theologos, vers. esto no lo siguo.* Nicol. Garz. *de benefic. part.7. cap. 16. num. 43.* Et idem de quocumque eligente docent Sot. *de justit. lib.4. q.6. art.3. concl.2.* Covar. *in reg. peccatum, p. 1. §.7. n.72.* Nav. *in man. c.17. n.72.* Perez. *in l.2. tit.6. l.1. Ordin.* Molin. *de primog. l.2. cap.5. n.57.* Spin. *in speculo testam. gloss.29. princ. n. 9. & 10.* Gutier. *Canon. l.2. c.11. a n.47.* Tolet. *in instruct. Sacerd. l.5. c.4. vers.* Cavall. *commun. contra commun. q.639. num. 12.* Less. *de justit. l. 2. cap. 34. dub.15.* Azor. *instit. moral. part. 2. l. 6. cap. 15. quæst.12.* Rebello *de obligat. justit. part.1. l.3. q.4. & 5.* Joan. Valer. *de different. inter utrumque forum, verb. electio, differ.1. num. 2.*

105 Verum pars affirmativa, videlicet quod teneatur quis ad restitutionem, si dignum eligat, omisso digniore, quando per concursum, & oppositionem pro-

provisio facienda est, videtur verior, quia ex hujus edicti propositione, quidam quasi contractus obligatorius inter digniorem, & electores resultat, ex quo oritur obligatio, prout in causa subhastationis, in qua promittitur res plus offerenti, ut concludit Bar. *in l. licitatio*, *ff. de public.* unde omittens digniorem, censetur offendere non solum justitiam distributivam, verum etiam commutativam, ortam ex illo quasi contractu, & ex fide in illo data. Juvat, quia eligentes constituuntur judices a lege inter oppositores, ut illos examinent, & digniorem suo suffragio declarent: atque ideo si scienter inique judicent minus dignum esse digniorem, veluti lædentes in jure quæsito, ad restitutionem tenebuntur, juxta illa, quæ de judice injuste judicante resolvunt communiter Doctores, & ita in specie tradunt Molin. *de primog. lib.2. c.25. n. 59.* Barthol. de Medina *in instruct. Confess. in 7.præcepto*, §.32. Petr.Navar. *de restitut. lib.2. c.2. n.177.* Gutier. *Canon. lib.2. c. 11. n.55. cum seq.* Vasq. *in opusc. morali, tract. de benefic. c.2.* §.3. *n.117.* Fernandez *in examine Theologiæ moral. p.4. c.4.* §.1. *num.2. & c.7.* §. 2. *n.* 11. Ego ipse *de officio, & potest. Episcopi p.3. alleg.60. n.68.*

106 Simoniam igitur committet dignus, offerendo in concursu pecuniam digniori, ut desistat ab oppositione, & tenetur ad cedendum beneficio, & ad restituendos fructus perceptos, ut late probant Sot. *de justit.l.9.q.6. art.1. ad 2.*Navar. *in manual.c.23. n.102.* §.8. Beja *respons. casuum consc. p. 2. casu 5.* Fernandez *d. p. 4. c. 14.* §. & 2. Ratio est, quia dignior candidatus habet jus ad rem in illo beneficio concursui exposito; jus vero illud est quid annexum ad spirituale, scilicet ad beneficium: dare autem pecunias pro annexo spiritualibus, ut spiritualia sunt, est quædam emptio, & venditio rei annexæ spiritualibus, atque vendere, aut emere annexum spiritualibus, prout spiritualia sunt, est simonia, S.Thom. 2.2. *q.100. art.4.* Navar. *d. c.23. n.99.* ergo cum in hac datione, & acceptatione interveniat emptio, & venditio rei annexæ spiritualibus, ut spiritualia sunt, intervenit etiam simonia.

107 Simoniaca tamen non erit electio, nec illicita, si quis tradiderit pecuniam electoribus indignum eligere volentibus, ne illum eligant, Sotus *ubi supra.* Gregor. de Valent. *t.3. disp.6. q.16. puncto 3. col.16. vers.4.* Cajet. *t.2. opusc. tr.9. de simon. q.3.* Suar. *de Relig. t.1. lib.4. de simon. c.50. n.35.* Less. *de justit. l.2. c.35. dub.19.* Paul. Layman. *in Theolog. moral. l.4. tract.* 10. *c. ult.* §. 2. *n.* 23. Bonac. *de simon. q.4. punct.5. n.12.* Illustr. D. meus Rodericus a Cunha, *in comment. ad c. inutile, num. 4. dist.88.* Ratio est, quia hæc est mera redemptio injuriæ, seu læsionis injustæ; Ecclesia enim habet jus, ut non detur ei minister ineptus, tum quia non eligere ineptum, non est quid spirituale, nec directe

108 munit viam ad spirituale: pro electione autem particularis personæ, etiam dignissimæ, non est licitum pecuniam offerre, Lessius *d. dub.19.* Illustr. D. meus a Cunha *d. loco n.* 1. ex eo, quia hoc esset emere actionem spiritualem, & *num.5.* subdit, licitum tamen esse offerre prætium pro electione personæ idoneæ in genere.

109 Idonejor judicandus, ac propterea præferendus ille est, qui altero, cum quo concurrit, fuerit senior, ita Tiraq. *de jure primog. in præfat. num.182.* Lambert. *de jurepatron. p.2. l.2. q.2. princ. art.26. num.4.* Illustr. D. meus Rodericus a Cunha *in comment. ad cap. consuluit 9. n.2. dist.74.*

Originarius idonejor quoque judicandus, ac præferendus est, si alter sit extraneus, Dec. *cons.142. n.13.* Lambert. *l.2. p.3. q. 7. princ. art. 4. num. 3. & ar.5.* Covar. *pract. c.35. sub n. 5. vers. secundo notandum est.* Fusc. *de visitat. lib.2. cap.15. n. 13. & 14. & cap.21. num.25.* Rot. *decis.299. part. 1. divers.* Et ita potest eligi dignus de civitate, vel gremio Ecclesiæ, posthabito digniore extraneo, Læl. 110 111
Zech. *de benef. cap.12. n.36.* Piasec. *in praxi Episc. p.2. cap.5. n.19.* Ugolin. *de Offic. Episc. d. cap. 50.* §.8. *n.4.* Ego ipse *d. alleg.60. num.102.* Originarii enim semper præferuntur peregrinis, ad not. per 112
Alciat. *de præsumpt. reg.1. præs.36. num. 1.* Cassan. *in Catalog. gloriæ mundi, part.10. consil.82. & p.11. consid.22.* Ratio est, quia præsumuntur magis diligere patriam, Menoch. *illust. c.5.num.16. & c. 11.* 113
num.31. Flamin. Paris. *de resignat. benef. lib.5.q.3. num.142. cum seq.*

Animadversio.

☞ Si extraneus admissus est ad concursum, & est dignior originario, vel alio de gremio Ecclesiæ, nescio quomodo posthaberi possit citra justitiæ læsionem. ☜

Doctor præfertur non Doctori, Aloys. Ricc. *in decis. Curiæ Archiep. Neapol. dec. 135. num. 1. par.4.* Rot. *dec. 36. n.2. part. 2. recent.* & Doctor utriusque juris præfertur Doctori unius tantum, 114
Decian. *t.1. resp.21. num. 50.* Attamen minus doctus, modo idoneus, cujus mores sunt noti, & 115
approbati, præfertur Doctori, cujus vita ignoratur, Piasec. *d. c.5. n.19.* Gonz. *ad reg. 8. Cancell. glos.4. num.112.* Nicol. Garc. *part.9. cap.2. n.11.* Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori Eccles. decis. 425. in 1. edit.* alias *resol. 362. n. 1. in 2. edit.* Ego ipse *alleg.60. n. 102.* Rot. *in Barcinonen. parochialis 29. Novembr.* 1613. coram bon. mem. Buratto, inter ejus impressas, *dec.22. & ibi* Ferentil. *sub litera D.* qui alias Rotæ decisiones cumulat.

Nullum habens beneficium, præfertur habenti, Carol. de Grassi *decis.1. n. 10. de jurepatron.* Lambert. *par.3. lib.2. q.5. art.3.* Rot. *in decis. 16. n.7. part.2. recent. & in Calaguritana beneficii de Jecora 9. Junii* 1621. coram bon. mem. Ubaldo, *& in Urbinataten. parochialis 12. Februarii 1629.* coram R. P. D. Verospio. Ad concursum tamen admittitur habens aliam parochialem, Sac. Cong. Concilii, teste Rota, *decis.61. in fine p. 1. recentiss. alias imposthum. Farinacii.* 116

Habilior is dicitur, qui muneri, cui præficitur, est aptior, ut per Lambert. *d. p. 3. lib. 2. q. 5.* 117
art. 17. in fine. Covar. *in reg. peccatum p. 2.* §. 7. *nu. 4. vers. dignior. vero* Rot. *decis. 537. nu. 14. part. 1. recen. & in d. Urbinaten. Parochialis.*

Dives potius, quam pauper eligi debet, si Ecclesia, cui est providendum, sit pauper, gloss. *verb.* 118
impotentiam, in c. constitutis, de appellat. ubi Abb. *num.10.* dicit, quod melius providetur, seu consulitur Ecclesiæ per divitem, seu potentem, & *num. 11.* subdit, quod etsi pauper sit idoneus, non est tamen utilis Ecclesiæ, sicut dives, refert, & sequitur Grilenzon. *cons. 151. nu. 55.* & ideo dicit Fer-

Fernand. *in examine Theologiæ moralis*, *par.* 4. *cap.* 4. §. 1. *nu.* 5. quod si potentia divitiarum, vel nobilitas conferat ad comprimendos Christi adversarios, præferendi sunt ditiores, & nobiliores tenuibus, & ignobilibus.

119 Sacerdos præfertur alteri inferiori Ordine insignito, Roland. *d. cons.* 47. *nu.* 75. Dec. *cons.* 542. *nu.* 13. & in pari attenditur quis prius assequutus fuerit suos Ordines, & gradus, Joan de Platea *in lib.* 2. *nu.* 1. *cap. de Primicer. lib.* 12. Natt. *cons.* 638. *num.* 18.

120 Nobilitatem majorem habens, præferendus est, Lambertin. *lib.* 2. *part.* 3. *qu.* 2. *art.* 6. Grilenzon. *cons.* 55. *nu.* 55. Pereg. *cons.* 33. *n.* 32. *tom.* 1. ubi, quod nobilior ex præsentatis in paritate vocum præferri debet, Contra Sigis. a Bononia *de elect. dub.* 32. *n.* 4. existimantem non sine probabilitate nullo pacto esse attendendam nobilitatis qualitatem ad effectum eligendi digniorem. Et quod nobilitas sit triplex, Decian *t.* 1. *resp.* 21. *nu.* 41.

Additio.

☞ Quod non sit attendenda nobilitas in paritate vocum ad effectum eligendi digniorem, nedum est sententia probabilis, sed certa, & probabilior, juxta supra notata post n. 103. ☜

121 Dispensatione non indigens, præfertur indigenti, ut per Seraph *decis.* 767. *num.* 2. *part.* 1. ubi etiam, quod qui nullum obtinet beneficium, præferri debet in concursu obtinenti, refero ego ipse *d. alleg.* 60. *num.* 103.

122 Poterit tamen in electione parochialis vacantis etiam non doctior, nec sanctior præferri Doctori, si is juxta munus, & rem, cui præficiendus est, aptior rei ministerio apparet, & sic non solum consideratur idoneitas respectu scientiæ, sed etiam respectu ætatis, morum, prudentiæ, & hujusmodi ad Ecclesiam parochialem gubernandam, ita Covar. *in reg. peccatum*, *part.* 2. §. 7. *n.* 4. *ad med. vers. dignior vero* Gonz. *ad reg.* 8. *Cancell. gloss.* 4. n. 10. Joan. Valer. *de different. inter utrumque forum, verb. elect. diff.* 1. *n.* 1. Nic. Garc. *d. r. n.* 232. *& seq.* Aloys. Ricc. *in praxi aurea*, *resol.* 348. *& in decis. Curiæ Archiep. Neapol. p.* 4. *decis.* 135. & Fe-
123 rentil. concordantes adducit, *sub litera C.* Et ad Episcopum solum, non vero ad Examinatores spectat judicare, quis ex concurrentibus sit magis idoneus, ut resolvunt Doctores supra citati, n. 90.

Additio.

☞ Circa hoc judicium vide notata in fine hujus capituli in materia concursus ad parochiales Ecclesias. ☜

124 Quando vero Parochialis vacans fuerit jurispatronatus ecclesiastici, ac institutio ad Episcopum, & non ad alium pertineat, is, quem patronus digniorem inter probatos ab Examinatoribus judicabit, Episcopo præsentare tenetur, ut ab eo instituatur: cum vero institutio ab alio, quam ab Episcopo erit facienda, tunc Episcopus ex dignis eligat digniorem, quem patronus ei præsentet, ad quem institutio spectet, ita statuit Conc. Trid. *d. c.* 18. *vers. si vero jurispatronatus*, & tradunt Gonzal. *ad reg.* 8. *Cancell. gloss.* 6. *n.* 116. Aloys. Ricc. *in d. praxi fori Eccles. resol.* 351. *vers. amplia sexto.* Zerol. *in praxi Epist. p.* 1. *verb. jurispatronatus*, §. 10. Azor. *d. p.* 2. *lib.* 5. *cap.* 12. *qu.* 15. Ego ipse *d. alleg.* 60. *num.* 16. Salgrado de Protect. Regia tom. 1. part. 3. cap. 9. cit. n. 80. ubi n. 82. subdit, quod si patronus ecclesiasticus aliquem præsentaverit, antequam sit ita ab Examinatoribus approbatus in concursu, præsentatio erit nulla, nec ejus virtute facienda erit institutio ab Episcopo, tamquam minus legitime facta, nisi denuo iterum expresse, vel tacite fuerit præsentatus, postquam ipse sit intra terminum edictorum, seu re integra, oppositus, & inter cæteros descriptus, & inter dignos approbatus.

Si Ecclesia parochialis sit jurispatronatus, par- 125
tim Ecclesiæ, partim laici, vel pro duabus partibus pertineat ad laicum, & pro una tantum ad Ecclesiam, Doctores communiter docent, servandam esse formam examinis per concursum, *in d. c.* 13. positam, quam Concil. ibi præstitit in conferenda parochiali, quæ sit jurispatronatus mere ecclesiastici, ita Gam. *de. offic. Legati*, *l.* 3. *num.* 369. Gonz. *d. gloss.* 6. *n.* 135. Gallet. *in Margarita casuum conscient. verb. juspatronatus pag.* 145. *col.* 2. Nic. Gara. *d. r.* 2. *n.* 278. Aloys. Ricc. *in d. praxi rerum fori Eccl. dec.* 420. *in* 1. *edit.* alias *resolut.* 357. *nu.* 3. *in* 1. *edit.* Marescot. *var. resol. l.* 1. *c.* 52. *n.* 7. *addit. ad dec.* 498. *Greg. XV.* Vivian. *in praxi jurispatron. l.* 1. *c.* 1. *n.* 33. *&* 34. *in ult. impress.* Massobr. *in d. praxi habendi concursum præl.* 8. *dub.* 25. *n.* 2. Salgrado *d. c.* 9. *ex n.* 108. Ego ipse *d. alleg.* 60. *n.* 17. Ferentill. *ad d. dec.* 25. *in fin vers. & hoc procedit*, ex eo, quia favor Ecclesiæ est, quod provideatur per concursum, qualitas autem clericalis prævalet, quando illa Ecclesiæ prodest, ut ratiocinatur Nic. Garz. *d. c. a. n.* 279.

Verum novissime sacra Congr. Concilii Trid. *sub* 126
die 5. *Februarii* 1628. censuit, in collatione Eccl. parochialis jurispatronatus mixti, id est, partim ecclesiastici, & partim laicalis, non requiri formam examinis per concursum, quam declarationem authenticam, & originalem mihi (alias dubitanti) Romæ ostendit Reverendiss. D. Vivianus Episcopus Salonen, & illius meminit *in appendice suæ praxis jurispatronatus*, *ad lib.* 10. *c.* 1. *n.* 34. *pag.* 760. *in noviss. impress.* & hanc partem multis tuetur Gabriel Pereira *de manu Regia*, *part.* 1. *cap.* 7. *nu.* 32. *cum seqq.* ubi ad hoc ex eo principaliter movetur, quia juspatronatus laicorum adeo favorabile est, ut semper manere debeat illæsum, nisi de illo specifica fiat mentio, eo maxime, quia videtur hoc privilegium in remunerationem concessum patronis, scilicet propter Ecclesiarum ædificationem, ac proinde irrevocabile, ex juribus vulgaribus. Unde, cum *in d. cap.* 18. *Concilii* nulla derogatio generalis, nec specialis sit, per quam privilegio patroni laici derogatum sit, illæsum esse debet, etiam quando beneficium sit mixtum, ut suo præsentandi jure fruatur sine ulla diminutione, ex *reg. capit.* 2. *de privileg.* Nec est verum absolute, quod per concursum melius provideretur Ecclesiæ, quia possibile est per præsentationem, vel melius, vel æque bene provideri illi posse, ex his, quæ tradit Nav. *de pænit. fol.* 317. *post n.* 170. Neque obstat, quod qualitas ecclesiastica dignior est,

est, laicali, *gloss. fin. in c. unic. de jure patron. lib.6.* & magis dignum attrahit ad se minus dignum *c. quod in dubiis, de consecr. Eccles.* cum citatis per me *Axiom.72. n.1.* quia non procedit in jurepatronatus, ubi primum enim est mixtum, totum laicale reputatur quoad juris effectus, sicque debent exponi verba *Conc. d. c. 18.* quod concursus solum exigat, quando Eccl. sit liberæ collationis, aut patronatus ecclesiastici in solidum, nam verba illa debent intelligi in potiori significatu, *l.1. §. fin. ff. si ager vestig.* eo maxime, si consideremus juspatronatus, mixtum non dici simpliciter juspatronatus, sed cum illo additamento mixtum, ergo cum lex simpliciter loquatur de patronatu ecclesiastico, non debet intelligi de mixto: & sic ratio nos movet, ut interpretemur in favorem patroni laici, ne a fundatione retrahatur, vel a reædificatione, si modo contingat post Conc. quod Eccl. curruat, vel aliqua indigeat reparatione, late Gab. Pereira *d. c. 7. n.34.* ubi *n.36. vers. quam resolutionem*, id procedere affirmat non solum in jurepatronatus mixto, quando majorem, vel æqualem partem habet sæcularem, sed & quando ecclesiastica sit major; subditque, Eminentissimos Cardinales Conc. Trid. interpretes super beneficio de Ribadancora Barcharen. diœcesis interrogatos Romæ a Petro Leitano in Romana curia tunc degente, quem postea Canonicum Bracharens. agnovi, proposito dubio respondisse, prout sequitur.

Primo, si beneficium curatum juris patronatus ecclesiastici in mesibus Sedi Apostolicæ reservatis vacaverit, Episcopus ipse ordinarius, nulla habita ratione patronorum, debet edicta concursus proponere, & idoneum eligere, ac Romam mittere cum fide Ordinarii, a Summo Pontif. instituendum, sicut fit in aliis Curatis, quæ non sunt de jurepatronatus? Secundo, si juspatronatus mixtum sit laicale, & ecclesiasticum, quoad examen velut ecclesiasticum censendum est? Tertio, si in collatione Ecclesiæ parochialis, quæ sit jurispatronatus partim laici, servanda est forma examinis per concursum hic posita, quam Concilium præstitit in conferenda parochiali, quæ sit jurispatronatus mere ecclesiastici? Item quid dicendum est, quando patronatus pro duabus partibus pertinet ad laicos, & pro una tantum ad Ecclesiasticum?

Super primo Congreg.Conc. voluit, particulariter videri standum reg. 8. mensium reservatorum, per quam Sanctitas Sua reservat liberæ suæ dispositioni omnia beneficia etiam jurispatronatus ecclesiastici. Super secundo censuit, tamquam laicale esse judicandum. Super tertio, ut ad proximum, Hieron. Card. Maffæjus, quam declarationem apud se authenticam esse affirmat idem Gabr. Pereira *cit. loco*.

127 Si institutio ad parochiales Ecclesias, quæ jurispatronatus ecclesiastici sint, facienda erit a Summo Pontifice, quia forte in mensibus reservatis vacaverit; jus eligendi digniorem ad solum Episcopum pertinet, qui transmittere debet attestationem examinis facti per concursum, quotquot in eo fuerint approbati, & quem ex approbatis, ut digniorem, cui Sanctitas sua gratiam faciat nominare, refert decisum Salgrado; *d. cap. 9. num. 99.* ubi

128 etiam subdit, pariter fuisse decisum, quod si beneficium curatum jurispatronatus Ecclesiæ in mensibus Apostolicæ Sedi reservatis vacaverit, Episcopus ipse ordinarius, nulla habita ratione patronorum, debet edicta concursus proponere, idoneum eligere, ac Romam pro obtinenda collatione a Sede Apostolica, & fidem approbationis, ac rationem concursus manu sua, seu ejus Vicarii subscriptam intra quatuor menses a die habitæ notitiæ vacationis numerandos, mittere.

In vacatione autem Parochialium, quæ sunt ju- 129
rispatronatus laicorum, examen per concursum fieri non debet, sed sufficit, quod deputetur a patronis, & examinetur ab Examinatoribus in diœcesana Synodo deputatis, & idoneus judicetur, ita statuit Concil. Trident. *d. c. 18. vers. quod si juspatronatus laicorum*, tradunt Lælh. Zech. *de Republ. Ecclesiast. c. 28. de Parocho, n.6.* Flamin. Paris. *de resignat. benef. l. 8. q.9. num. 111.* Rot. *decis. 579. n. 4. p.2. recent. & in Pampilonen. Parochialis 26. Junii 1666.* coram bon. mem. Buratto, inter ejus impressas, *decis. 952.*

Quando vero in vacatione Parochialium de ju- 130
repatronatus laicorum plures sunt præsentati, requiritur examen per concursum inter ipsos præsentatos tantum, & ex his, qui, facto examine, idonei ab Examinatoribus renuntiati fuerint, Episcopus eum eliget, quem cæteris magis idoneum judicaverit, atque illum, & non alium instituat juxta decretum Concil. *d. cap. 18.* ut per Flamin. Paris. *de resignat. benef. l. 6. q.5. num. 21.* Gonz. *gloss. 6. num. 138.* & fuit resolutum *in Pampilonen. Parochialis 27. Januar. 1642.* coram D. meo Coccino Decano, *& in Verden. portionis de Pertusa 12. Decembris 1613.* coram bonæ memor. Buratto, inter ejus impressas *decis. 35.* ibi Ferentill. *in annot. num. 10.* Massobr. *requis. 7. dub. 25. num. 5.* ubi intelligit, quando inter plures præsentatos omnes æqualibus vocibus gaudent: nam si aliquis plures haberet voces, is solus esset examinandus, & idoneus repertus instituendus, ut per Nic. Garc. *c. 2. num. 357.* & fuit dictum *in Pampilonen. Parochialis 26. Junii 1626.* coram bonæ mem. Buratto inter ejus decisiones impressas, *decis. 952. num. 2.* nisi is se etiam subiiceret examini, & concursui cum cæteris nominatis, quia tunc sibi præjudicaret, cum faceret se eis parem, ita Beltramin. *in annot. ad decis. 493. Gregorii XV. num. 4.* Massobr. *in praxi, prælud. 3. dub. 3. n. 15.* Salgrado *d. c. 9. num. 128.*

Parochialis collatio si, cessantibus reservationibus Apostolicis, spectet ad inferiorem collatorem, & in concursu facto per Ordinarium sint renuntiati plures æque idonei, facultas eligendi magis idoneum ad ipsum Episcopum, non autem ad inferiorem collatorem pertinet, sive Parochialis in in mense Apostolico, sive ordinario vacet; ita censuit Sac. Cong. Conc. *in Asculana 1. Decemb. 1618.*

Juspatronatus laicale devolutum ad Ordinarium 131
confertur per concursum pro illa vice, ita a Sacra Congr. Concil. decisum fuisse referunt Galet. *in Margar. casuum consc. verb. jus patronatus*, Ego ipse *d. alleg. 60. n.18. in fin.* Salg. *d. tom. 1. p. 3. c. 11. n.89.* ubi attestatur, resolutum in collatione Parochialium, quæ jure devoluto conferuntur, servandam esse formam examinis per concursum, quia patronus non læditur, quia, sublato obstaculo præsentationis, & jurispatroni illa vice exclusi, res cedit ad Ordinarii potestatem, *n. 90.* subdit hoc

procedere etiam in Parochialibus Jurifpatronatus
laicorum , in quibus non habet locum concurfus ,
quando providentur ad eorum præfentationem per
Ordinarium, & in hoc cafu inftitutio, quam habe-
bat Epifcopus per devolutionem, refolvitur in vim
plenariæ difpofitionis , & collationis , fecundum
132 Parif. *conf.* 344. *num.* 20. *p.* 4. contra Maffobr. *in
praxi* , *requif.* 1. *dub.* 22. exiftimantem hujufmodi
Parochiam jurifpatronatus laicalis ad Ordinarium
devolutam , per eum abfque concurfu conferri
poffe .

Utrum autem in collatione Parochialium , facta
Jure devoluto, forma examinis , quæ coram in-
feriore requiritur , fervari debeat , quæftio eft du-
bia in qua non requiri , fed dumtaxat locum ha-
bere, quando Jure ordinario Parochialis confertur,
vel inftituitur , colligi videtur ex his , quæ tradit
Nicol. Garz. *de benef. p.* 5. *c.* 5. *n.* 222. dum refol-
vit,quod in doctoralibus, & magiftralibus præben-
dis devolutis ad fuperiorem ob non eorum factam
electionem intra fex menfes a jure ftatutos , non
requiritur forma concurfus , quia ea dumtaxat ap-
pofita videtur Epifcopo , & Capitulo .

133 Verum requiri formam examinis per concurfum
tuetur nervofe Salgrado *d. c.* 11. *n.* 84. *cum feqq.*
tum quia hoc cafu devolutio fit cum omnibus fuis
qualitatibus , quæ a principio inerant beneficio ,
& ad Superiorem devolvitur cum eifdem qualita-
tibus , cum quibus inferior providere tenebatur .
Gabed. *de patronat. Regiæ Coronæ c.* 22. *n.* 3. *&* 4.
Lufit. *decif.* 52. *n.* 4. *& decif.* 72. *n.* 9. *p.* 2. Gutier.
conf. 1. *n.* 31. *& conf.* 2. *n.* 15. Gonzal. *ad reg.* 8.
Cancell. gloff. 46. *n.* 33. tum quia natura beneficii
mutari non debet, Cephal. *conf.* 358. *n.* 8. *col.* 3.
Hier. Gabr. *conf.* 155. *n.* 2. *vol.* 2. tum quia fupe-
rior , ad quem eft devolutum , debet providere ha-
benti qualitates a fundatore requifitas , ut plures
referens tradit Ferez de Lara *de anniverf. & Ca-
pellan. lib.* 2. *c.* 10. *n.* 27. tum denique , quia Ma-
refcot. *l.* 1. *c.* 52. *num.* 24. *in fin.* refolvit , quod
Conc. *d. c.* 18. & Motus proprius Pii V. dum lo-
quuntur de Ordinario, habent locum etiam de Epi-
fcopo fubrogato .

134 Forma Concilii Trident. *d. c.* 18. ut fupra expli-
cata circa concurfum faciendum in vacatione pa-
rochialis Ecclefiæ, eft ad unguem obfervanda, nec
poteft per æquipollens adimpleri , ut refolvunt
Flamin. Paris *de refign. benef. l.* 8. *quæft.* 9. *n.* 86.
Moffobr. *in d. praxi requif.* 17. *dub.* 4. & *dub.* 2.
animadverti,t formam Concilii circa concurfum
fervandam effe dumtaxat , ubi Concilium ipfum
receptum fuerit , & jam effet coacta Synodus ,
ac in ea electi Examinatores fynodales .

135 Collatio Parochialis facta fine examine per con-
curfum, eft nulla, & irrita, & præfata Parochialis
eo modo collata vacat , ejufque collatio ad Sedem
Apoftolicam fpectat , ita Zerol. *d. p.* 1. *verb. Pa-
rochia* , §. 2. *dub.* 2. noviffime Aloyf. Ric. *in praxi
rerum fori Eccl. p.* 4. *refol.* 55. *n.* 1. Rot. *adud Fari-
nac. dec.* 151. *in* 1. *collect. noviff.* alias *p.* 4. *diverf.*
Et in foro confcientiæ non poteft acceptari , aut
retineri , ficut nec retineri valet beneficium pro-
vifum, non fervata forma requifita a jure, ut bene
refolvunt Petr. Navar. *de reftitut. lib.* 3. *cap.* 2. *nu-
mer.* 350. Salon. 2. 2. *quæft.* 5. *de dominio* , *artic.* 4.
& *in* Canon. *quæft.* 62. *de dominio* , *pag.* 160. Gabr.
Vafq. 1. 2. *quæft.* 163. Leff. *de juftit. lib.* 2. *cap.* 19.
dubit. 3. Aloyf. Ricc. *d. refolut.* 75. *n.* 2. Ita ut 136
etiam Vicarius Epifcopi , fi velit fubire concurfum,
teneatur obfervare formam pofitam a Concil. Tri-
dentin. *d. cap.* 18. ut bene refolvunt Sbroz. *de Offi-
cio Vicarii* , *lib.* 2. *quæft.* 188. Filliuc. *tract.* 41.
num. 439. Maffobr. *in d. praxi* , *requif.* 2. *dub.* 5.

Prædictorum autem Examinatorum relationem, 137
quominus executionem habeat , nulla devolutio ,
aut appellatio, etiam ad Sedem Apoftolicam, five
ejufdem Sedis Legatos, aut Vicelegatos , aut Nun-
cios , feu Epifcopos, aut Metropolitanos, vel Pri-
mates , vel Patriarchas interpofita impedire , aut
fufpendere poteft , ut ftatuit idem Conc. Trid. *d.
c.* 18. *verf. nec prædictorum* , & per illud. notant
Navar. *in man. c.* 25. *n.* 139. *in fine*, Gonz. *ad reg.*
8. *Cancell. gloff.* 9. 1. *in annot. contra nullis* , *num.*
186. *&* 209. *& d. gloff.* 6. *a num.* 163. Ugolin. *d.
capit.* 50. §. 13. *num.* 1. Aloyf. Ricc. *praxi re-
rum fori Ecclef. decif.* 426. *in* 1. *edit.* alias *refolut.*
373. *in* 2. *edit. & in decif. Curiæ Archiepifc. Neapol
p.* 4. *dec.* 19. Ego ipfe *alleg. num.* 104. Rot. *in Bar-
cinonen. Parochialis* , 29. *Novemb.* 1613. coram
bonæ mem. Buratto, inter ejus impreffas *decif.* 22.
ibi Ferentill. *fub lit. A.*

Dupliciter tamen hac in re appellari poteft; pri- 138
mo a reprobatione,feu mala relatione Examinato-
rum : fecundo , ab electione mala Epifcopi , feu
irrationabili ejus judicio in eligendo . Appellatio,
quæ primo modo fit , ideft a reprobatione Exami-
natorum, datur, non folum a relatione fuper fcien-
tia , fed etiam fuper idoneitate , & habilitate ,
ficut ex Rot. docet Aloyf. Ricc. *d. dec.* 19. *n.* 1.
p. 4. & tunc devolutivum tantum , non vero fuf-
penfivum effectum tribuit , ut refolvunt Camp. *in
diverf. juris Canon. rubr.* 11. *c.* 13. *n.* 476. *poft med.*
Nicol. Garc. *cap.* 2. *num.* 241. tenet dari appella-
tionem a relatione Examinatorum in Parochiali-
bus patronatis laicorum , quando unus tantum eft
præfentatus , & *dub.* 7. cum eodem Garc. *præcita-
to c.* 2. *num.* 275. fubdit, appellationem a reproba-
tione Examinatorum dari in provifis in forma
dignum .

Quando vero appellatur fecundo modo , ideft 139
a mala electione Epifcopi, advertendum eft, appel- 140
lationem non dari fimpliciter ab electione Epifco-
pi in concurfu ; non enim poteft quis appellare ab
irrationabili judicio Ordinarii , dum fuit approba-
tus ab Examinatoribus fynodalibus , ficut & ele-
ctus , quia tunc locus eft gratificationi , *cap. cum
autem*, ubi Abb. *n.* 3. & alii *de jurepatron.* Lamber-
tin. *de jurepatron. quæft.* 5. *part.* 3. *lib.* 2. *n.* 1. Se-
raphin. *decif.* 152. *in fin.* Rot. *in Calagurritana bene-
ficii de Murillo* , 13. *Novembris* 1620. coram bonæ
mem. Ubaldo fen. *& in Pampilonen. Abbatiæ de
Areffo* , 22. *Aprilis* 1622. coram R. P. D. Navar-
ro, libera eft enim Epifcopi facultas unum ex æquo
idoneis eligendi, a laicis quolibet tempore præfen-
tatum , *cap. cum autem* 24. *de jurepatron. cap. de
caufis* , *de offic. deleg.* non datur appellatio , nifi ubi
conftaret de dolo , & irrationabili ejus judicio
Marefcot. *var. refolut. lib.* 1. *cap.* 52. *num.* 23. *&*
24. Gonzal. *ad reg.* 8. *Cancell. gloff.* 4. *numer.* 139.
& in annot. ad gloff. 9. *num.* 209. Maffobr. *d. re-
quif.* 5. *dub.* 2. *n.* 42. Gregor. *decif.* 538. *ad fin.* Rot.
in Hieracen. jurifpatronatus 1. *Maii* 1722. coram
bonæ

bonæ mem. Buratto, inter ejus impreſſas, *deciſ.*
625. ubi Ferentill. alias Rotæ deciſiones affert.
Ratio eſt, quia facta electione per Epiſcopum, in-
141 terpretatio eſt facienda ad illius favorem, quod
omnia conſideraverit, & magis idoneum arbitrio
ſuo elegerit, *arg. c. in præſentia de renunc.* Achil.
dec. 1. *n.* 4. *de confeſſ.* Gonz. *d. gloſſ.* 4. *n.* 132.
142 quem refero ego ipſe *d. alleg.* 60. *in fine;* ille enim
præſumitur inſtructus de vita, & moribus concur-
rentium, Ferentill. *in annot. ad deciſ.* 20. *Burat.*
quare pro ejus judicio multum præſumitur, ita ut
irrationabilitas debeat eſſe manifeſta, ut fuit di-
ctum *in Ravennat. Paroch.* 2. *Dec.* 1592. coram
Card. Arigonio, cujus meminit Maſſobr. *d. requiſ.*
143 5. *dub.* 2. *ex n.* 7. Quibus autem conjecturis ar-
guatur doloſum, & irrationabile Epiſcopi judicium
in hac materia, oſtendit Aloyſ. Ricc. *in deciſ. Cu-*
144 *riæ Archiep. Neapol. dec.* 95. *p.* 4. Et quod ex fa-
miliaritate multum tollatur de præſumptione,
quæ alias eſſet pro Epiſcopo, tradit Aloyſ. Ricc.
d. dec. 96. n. 20. Rot. *in Sabinen. concurſus*, 6.
April. 1609. cor bon. mem. Card. Sacrato, *& in*
Urbinaten. Parochialis, 12. *Febr.* 1629. coram
R. P. D. Veroſpio, *& ex d.ᵃ Ravennat. Parochialis*
collegi ego ipſe *in collect. ad* r. 18. *n.* 2. *in fin de ju-*
repatron..

145 Quæ quidem appellatio a mala electione, ſive
irrationabili judicio Epiſcopi admmittitur ſolum
ad effectum devolutivum, non autem ſuſpenſivum,
quia interim proviſus, appellatione pendente, a
Parochiali amoveri non debet, ut ex dicta conſtit.
Pii V. *verſ. hæc tamen* notant Nicol. Garc. *d. cap.*
2. *nn.* 236. *&* 246. Beltramin. *in annot. ad deciſ.*
538. *Gregorii XV. num.* 7.

146 Verum hæc reſolutio dupliciter limitatur, pri-
mo, quando appellatur a ſententia Metropoli-
tani, ſeu alterius judicis appellationis revocato-
ria electionis prius factæ ab Ordinario in concurſu
ad Parochiales, quia tunc datur appellatio ad ef-
fectum ſuſpenſivum, & devolutivum, ut per Gu-
tier. *Canon. lib.* 2. r. 11. *n.* 25. Nicol. Garc. *d.* r. 2.
n. 247. Beltramin. *in annot. ad dec.* 538. *Gregor. XV.*
n. 8. & Ferentill. *ad dec.* 22. *Buratti ſub littera A.*
147 Secundo, quando, facto concurſu, appellatur inter
præſentatos, vel patronos laicos ſuper pertinentia
jurispatronatus, videlicet ab inſtitutione facta ad
præſentationem alicujus ex patronis, quo caſu poſ-
ſeſſio per appellationem ſuſpendi debet, ut fuit
dictum *in Placentina Archipresbyteratus*, 4. *Julii*
1614. coram Eminentiſſ. Cardin. Panphilio jun.

148 Illud hac de re nove, & ſingulariter adverten-
dum duxi, quod ſacra Congr. Conc. *in una Urbi-*
naten. ſub die 9. *Septembris* 1628. cenſuit, rejectum
in concurſu Parochialis poſſe provocare præele-
ctum ad novum examen coram judice appellatio-
nis, etiam antequam doceat de irrationabili judi-
cio Epiſcopi, atque ita intelligendam eſſe Conſtitu-
tionem Pii V. alias dixit eadem Sac. Congreg. *in*
una Montis Regalis 2. *Auguſti* & noviſſime *in*
149 *alia Piſana*, *ſub die* 17. *Junii* 1630. pariter cenſuit,
rejectis, dum in concurſu parochialis Eccleſiæ ap-
pellant a mala electione, dandum eſſe novum con-
curſum in Urbe, ad quem vocandus eſt præele-
ctus. Et iterum *in Reatina*, *ſub die* 16. *Mar.* 1630.
cenſuit, rejectum in concurſu parochialis poſſe ap-
pellare a mala electione, & permittendum eſſe
novum concurſum in Urbe, ubi debeat vocari
præelectus ab Epiſcopo, ſed quia in caſu illius de-
ciſionis ſacræ Cong. præelectus noluit accedere,
eadem ſacra Cong. *ſub die* 17. *Aug. ejuſdem anni*
mandavit ſignificare D. Datario, ut expediret Bul-
las ad favorem appellantis, amoto a beneficio de-
tentore.

Perfecto examine juxta formam Conc. Trid. 150
præſati, & electione per Epiſcopum de magis ido-
neo facta, ſi Parochialis vacavit in menſe ordi-
nario, debet ipſe intra ſex menſium ſpatium a die
vacationis ejuſdem proviſionis, & collationis
hujuſmodi patentes litteras conficere. Si au-
tem ejus collatio Summo Pontifici, & Sanctæ
Sedi generaliter, vel ſpecialiter, & ex quaſi cau-
ſa reſervata, ſeu affecta exiſtit, aut aliis, ex in-
dulto Sedis Apoſtolicæ competit, tenetur Epiſco-
pus perſonam per examen, concurſu mutuo habi-
to, juxta d. Conc. Trid. formam approbatam, &
magis idoneam electam, Summo Pontif. aut iis,
ad quos collatio ſpectabit, pro collatione obtinen-
da intra quatuor menſium ſpatium, a die illius va-
cationis ſignificare, ut clare diſponitur *in dict. Con-*
ſtit. Pii V. ſuper collatione parochialium Eccleſia-
rum, ita ut, ſi intra præfixum tempus approbatam
perſonam, & magis idoneam non elegerit, aut
electam, ut ſupra non ſignificaverit, omnimoda
ejus diſpoſitio ipſi Summo Pontif. & Sedi Apoſto-
licæ reſervetur, ut *in d. Conſt.* latius continetur. 151

Debet parochialis Eccleſia, quamvis concurſu
conferenda non ſit, in titulum conferri, ac pro-
pterea eſt interdictum curatas Eccl. conductitiis
committi Presbyteris, r. *fin.* 21. *q.* 2. quia dicitur
in c. quoniam ne Prælati vices ſuas, dum Sacerdo-
tium ſub hujuſmodi mercede venale diſponitur,
ad æternæ retributionis præmium conſideratio non
habetur. Sed nec plures uni ſunt commitendæ Re-
ctori, quia ſolus per totas Eccleſias, nec officium
valet perſolvere, nec rebus earum neceſſariam
curam impendere, ut dicit Tolet. Conc. *in r. uni-*
co §. *pen.* 10. *q.* 3. ita nec una Eccleſia eſt inter
duos dividenda, ſed unum tantum habere debet
Sacerdotem, qui eam tamquam ſponſam caſte, &
ſincere regat, ut dicitur in Remen. Concil. rela-
to *in r. ſicut* 21. *qu.* 2.

In parochialibus Eccleſiis, quæ ſubſunt Mona- 152
chis, non Monachus, ſed Clericus per Monacho-
rum tamen conſilium eſt inſtituendus, *cap.* 1. *de*
Capell. Monach. Greg. Lop. *l.* 25. *verb. yglesias*,
tit. 7. *p.* 1. Paul Fuſc. *de viſitat. lib.* 1. r. 16. *n.* 1.
Fr. Em. *qq. Regul. t.* 1. *q.* 24. *art.* 4. quamvis in
aliis poſſit, neceſſitate cogente, Religioſus inſti-
tui, r. *in Parochia*, 16. *q.* 1. & ſic ad arbitrium
ſuperioris ipſorum Regularium, non autem ad ar-
bitrium Epiſcopi, niſi quod examinari, & appro-
bari prius ab eo debeat, ut referunt deciſum Gon-
zal. *ad reg.* 8. *Cancell. gloſſ.* 5. §. 3. *nu.* 34. Piaſec.
in praxi Epiſc. part. 2. *c.* 3. *n.* 46. *pag.* 183. & ſub-
eſt Epiſcopo in omnibus, quæ ad curam pertinent
animarum, quamvis ipſi Monachi, vel Eccleſia-
ſtici ſint ab Epiſcopi juriſdictione exempti, Con-
cil. Trid. *ſeſſ.* 25. *de Regular.* r. 11. ubi diſponi-
tur, quod in Monaſteriis, aut domibus virorum,
ſeu mulierum, quibus imminet cura animarum,
præter eas, quæ ſunt de illorum Monaſteriorum,
ſeu locorum familia, perſonæ tam Regulares,

quam Sæculares, hujusmodi curam exercentes subsint immediate in iis, quæ ad dictam curam, & Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi, & correctioni Episcoporum, in quorum diœcesi sita sunt, de quo late diximus *de officio, & potest. Episc. p.3. alleg.73. n.18.* & novissime Greg.XV. *in sua Constit, Inscrutabili, sub dat, 9.Februar.* 1622. nec ibi aliqui, etiam ad nutum amovibiles, possunt deputari, nisi de eorum Ordinariorum consensu, & prævio examine per eum, vel ejus Vicarium, & Examinatores synodales faciendo, exceptis aliquibus Monasteriis, & capitibus Ordinum. Ab ipsis vero Monachis Clericus in parochiali Ecclesia ab Episcopo instituendus, præsentatur. Vide *supra, hoc cap.* 219.

153 Hanc autem de Vicariis ad Parochiales præsentationem Episcopi non admittant, nisi tantum præsentato de proventibus ipsius Ecclesiæ fuerit coram eo assignatum, unde jura episcopalia solvere, & congruam possit sustentationem habere, tum ex jure communi, *in cap. ex Lateranensi, & in cap. extirpanda, §. qui vero, de præbend.* ubi notat Abb. *num. 3. in fine,* Azor. *institut. moral. p. 2. l. 6. c. 29. q. 2.* tum ex Conc. Trident. quod septem in locis hujus congruæ portionis meminit. Primo, quippe *in c. 2. sess. 6. de reform.* ibi. *Episcopi tamquam Sedis Apostolicæ delegati per deputationem idoneorum Vicariorum, &c. congruæ portionis fructuum assignationem providere debent, ne cura animarum negligatur.* Secundo, *in c. 5. sess. 7. etiam de reform.* ibi. *ipsi Ordinarii etiam per idoneorum Vicariorum deputationem, & congruæ portionis fructuum assignationem omnino provideant, ut animarum cura nullatenus negligatur.* Tertio *in cap. 7. ejusdem sess.* Ibi, *cum tertiæ partis fructuum, aut majori, vel minori, arbitrio ipsorum Ordinarium, portione, etiam super certa re assignanda, ibidem deputandos animarum cura laudabiliter exerceatur.* Quarto *in c. 2. sess. 21. de reform.* ibi, *illis autem Sacerdotibus, qui de novo erunt Ecclesiis noviter erectis præficiendi, competens assignetur portio arbitrio Episcopi ex fructibus ad Ecclesiam Matricem quomodocumque pertinentibus.* Quinto *in c. 6. ejusdem sess.* ibi, *aut Vicarios pro tempore deputare, partemque fructuum ejusdem pro sufficienti victu assignare, vel aliter providere possint.* Sexto, *in d. cap. 18. sess. 24. de reformat.* ibi, *idoneum in ea Vicarium cum congrua ejus arbitrio fructuum portionis assignatione constituere, qui onera ipsius Ecclesiæ sustineat, donec ei de rectore provideatur.* Septimo, & ultimo, *in c.16. sess.25. de refor.* ibi *illa deinceps in simplex beneficium, etiam assignata Vicario perpetuo congrua portione, non convertantur.* Multa tamen perscrutari oportet, antequam Episcopus hanc decernat congruam portionem, nempe qualitates, & circumstantias loci, beneficii, personarum, morum regionis, & alia quamplurima recensita a Rebuff. *in tract. de congrua, q.8. præcipue, nu. 61.* Valenzuela *consil. 54. a nu. 42.* Surd. *de aliment. tit. 4. q. 23. n. 44.* Stephan. Gratian. *disceptat. forens. c. 366. a nu. 17. & c. 399.*

154 Qua de re post Conc. Trid. supervenit sanctæ mem. Pii V. Constitutio, incipit. *Ad exequendum sub dat. Kalend. Novembr. anno Incarnationis Dominic.* 1567. quæ circa congruam portionem istam definiendam pro Vicariis Parochialium ita statuit, *& Episcopos præfatos in assignatione portionis ipsis Vicariis perpetuis ex prædicto Concilio ipsorum Prælatorum arbitrio facienda, sic continere, & arbitrari debere, ut non major centum, nec minor quinquag. scutorum annuorum summa, computatis omnibus etiam incertis emolumentis, & aliis obventionibus communiter percipi solitis eis omnino assignetur, &c.* Ex qua constat quotidianas distributiones, aliaque incerta numerari in hujusmodi portione, ut animadvertit Gonzal. *ad reg.8. Cancel. §.7. præm. n.185.* Et consuluit Joan. Gutier. *cons.8.* eleemosynas vero, Altarium, funeralium (addo, & aliorum similium jurium parochialium) in congrua hujusmodi numerandas non esse, recte admonuit Franc. Leo. *in thesauro fori Eccles. p.... c.31. sub n.6.* eo quod isthæc percipit Vicarius ex suo officio, & labore, & verba illius Constitutionis intelliguntur de obventionibus, & emolumentis, quæ sunt incerta respectu summæ, quæ in specie ignoratur; venit tamen verificanda ex eo, quod in præteritum communiter, atque ut plurimum consuevit percipi. Illud advertere oportet, quod ad sciendum, an sit Vicaria perpetua, vel temporalis, attendendus est ultimus status, Gonz. *ad reg.8. Cancel. gloss.5. §.3. n.18.* Nicol. Garc. *de benef. p. 11. cap. 2. num. 6.* ubi subdit, quod si non constat de erectione tituli in Vicariam perpetuam, & non præsumitur, cum sit quid facti, non est attendendus ultimus status, nempe quod sit collata, ut Vicaria perpetua, nisi probetur spatio 40. annorum, & addit, stante Bulla unionis cum facultate ponendi Vicarium amovibilem, & decreto irritanti, requiri immemorialem.

Post Parochorum canonicam electionem, & collationem modo relato factam, deveniri debet ad parochialis Ecclesiæ possessionem, Censeretur autem acquisita, & probata possessio illius per exercitium curæ animarum, & spiritualium actuum ad Curatum pertinentium, & per actus divinorum officiorum, ac per administrationem temporalium, Feret. *cons.2. sub num. 7.* Menoch. *remed.3. retin. n. 586.* Mascard. *de probat. concl.1180. n.7.* Rot. *decis.560. sub n.4. part.2. recent.* Cavaler. *decis.609. n.2.* Atque per perceptionem fructuum, decimarum, primitiarum, & oblationum, Rot. *d. decis. 560. sub num. 4. part. 2. recentior.* refert Ludov. Post. *in tractat. mandati, de manutenendo observ.30. num.1.*

Animadversio.

☞ Circa scuta, de quibus sermo est in Piana Constit., licet Rota *Decis.18. num.14. part. 19. recentior.* & juxta eam Pitonius *part. 2. discept. 46. n.4.* senserit, intelligenda esse de moneta loci, in quo Ecclesia existit, ex posteriori tamen declaratione Innocentii XIII. Constit. *Apostolici ministerii* 23. Maii 1723. confirmata a Benedicto XIII. Constit. *In supremo militantis Ecclesiæ* 23. Sept. 1724. intelligenda sunt de argenteis juliorum decem monetæ romanæ.

Insuper, licet in dicta Innocentii Constit. declaretur laudatam Pii Constit. pertinere dumtaxat ad Vicarios perpetuos illarum Ecclesiarum parochialium, quæ aliis Ecclesiis, Monasteriis, Collegiis, beneficiis, & locis piis unitæ sunt, attendenda est tamen novissima Constit. Bened. XIV. ad

ad omnes locorum Ordinarios, per Italiam constitutos, *Cum semper* 19. *Augusti* 1744. *in qua* §. *X.* comprehensi sunt etiam temporanei; & quoad congruam, tam his, quam illis assignandam dicta Piana Constitutio redacta est ad terminos Conc. Trid.

Quia vero sæpe laudata Piana Constit. statuit in dicta respective summa scutorum centum, vel quinquaginta computanda esse omnia etiam incerta emolumenta, & alias obventiones communiter percipi solitas, ortum est dubium, an nomine incertorum veniant emolumenta ratione stolæ. Cui dubio satisfacit Pitonius *part.* 2. *discep.* 46. *num.*4. = Inter incerta (ait) alia esse, quæ sunt mere eventualia, & voluntaria, quæ pendent a sola populi devotione, quorum non esse habendam rationem pro congrua firmat de Luca de Parocho *discurs.* 18. *n.* 12. & alia incerta solvenda occasione Sacramentorum, vel sepulturæ, quæ sunt aliqualiter certa, quorum ratio haberi debet, cum proinde populus non possit non mori, non nasci, non baptizari, & non contrahere matrimonium, ut subjungit idem Cardinalis: ubi etiam notat, quod in plerisque parochiis nullum alium redditum habentibus, ista sola emolumenta ob populi numerositatem, adeo magnum redditum constituunt, quod sufficiat etiam ad sustentationem Collegii, cujus beneficia adeo pinguia reputantur, ut etiam pensionibus graventur =

Quoad undecim perpetuas Vicarias Urbis, idem S. Pius Constit. *Etsi omnibus* 5. *Novem.* 1571. unicuique suam respectivam taxam præscripsit: quibus præficiendi sunt tantum ex approbatis a Cardinali Urbis Vicario, prævio examine per concursum coram Examinatoribus ejusdem Urbis, ad nominationem tamen Capituli Basilicarum, & Ecclesiarum, in quibus dictæ Vicariæ constitutæ sunt.

Aliam etiam Vicariam perpetuam erexit in Ecclesia parochiali S. Mariæ in Aquiro Orphanorum Urbis, ut ex ipsius Constit. *In præclara B. Petri* 19. *Febr.* 1571. registrata *Tom. LXXX.* Bullarum ejusdem Pontificis in Archivio secretiore Apostolico Vaticano; quæ etiam asservatur in Archivio Venerabil. Hospitalis S. Mariæ Pietatis pauperum dementium Urbis. ☜

Additio.

☞ Circa Concursum ad Ecclesias parochiales, de quo in hoc cap. tractat Auctor a num. 14. ad totum 53. notanda sunt a me addita in calce hujus ejusdem capituli in Opere *Expositio* juris Pontificii.

Cum in *Cap. XVIII. Sess. XXIV. de refor.* fieri præcipiat Tridentinum hunc concursum, ac nulla in eo certa, ac peculiaris proponatur forma, seu methodus servanda pro examine concurrentium, hæc hodie statuta legitur tum in literis encyclicis Clem. XI. quam in Constit. Bened. XIV. *Cum illud* 14. Decem. 1741. in quibus, hæc servanda statuuntur.

I. Ut Episcopus, habita notitia vacationis beneficii curati, statim in ea deputet Vicarium cum congrua fructuum assignatione ad curæ onera sustinenda, donec de Rectore provideatur.

II. Ut edicto intimetur concursus, præfigaturque terminus, intra quem tantum Cancellario Episcopi, vel alii ab hoc deputato exhibeantur in Actis Concurrentium requisita. Romæ præfigitur terminus decem dierum.

III. Ut hæc redigantur in compendium, & ejus copia die concursus tradatur tam Ordinario, quam Examinatoribus, ut hi una cum illo judicium ferant / ne dum super doctrina, sed etiam super vitæ honestate, aliisque Concurrentium dotibus ad animarum curam exercendam necessariis. Romæ, si scrutinium fieri nequeat eadem die, differtur ad duos, vel tres dies, obsignatis interim responsis sigillo Eminentissimi Vicarii.

IV. Ut coadunatis Concurrentibus, omnes claudantur in eodem conclavi, unde nemo egredi, vel alius quispiam eo ingredi possit, donec confecerint intra certum, & idem temporis spatium omnibus constitutum, exhibuerintque scripta, & subscripta propria cujusque manu responsa casuum, uno, eodemque tempore dictatorum latine exarata, & sermonem, seu Oratiunculam conscriptam eo idiomate, quo ad populum haberi solet, super textu Evangelii, eodem pariter tempore omnibus tradito. Romæ proponuntur resolvendi novem Casus.

V. Ut singula responsa, & Oratiunculæ subscribi debeant ab Ordinario, vel ejus Vicario, Examinatoribus, & Cancellario Concursus.

VI. Cavetur etiam, ne peracto hoc modo concursu, collataque Ecclesia parochiali magis idoneo, ac digniori, admittatur appellatio, aut a mala relatione Examinatorum, aut ab irrationabili judicio Episcopi, nisi intra decem dies a die collationis interponatur, & ne judex ad quem, possit pronuntiare, nisi secundum acta concursus, ad ipsum clausa, & obsignata trasmittenda, vel originalia, vel eorum authentica exempla confecta a Cancellario concursus, & ab altero Notario collata coram Vicario, vel alio in ecclesiastica dignitate constituto, eligendo ab Episcopo, ac subscripta ab Examinatoribus, qui concursui interfuerunt. Et hoc juxta cit. Bened. Constit. diserte vetantem, posse recipi documenta cujuscumque generis post concursum expiscata; derogando hac in parte præfatis literis encyclicis id permittentibus.

VII. Quod si Ordinarius, posthabito uno, vel altero ex approbatis, parochiam contulerit magis idoneo ex informata conscientia, hanc sibi tantum notam causam per literas familiares indicabit judici appellationis; qui nec illam revelare, nec postulare poterit, ut ea juridice probetur. At si eidem Ordinario suspecta sit fides Judicis, ad quem, dictam causam aperire teneatur Præfecto Congr. Conc.

VIII. Statuitur præterea, ut si sententia Judicis appellationis sit uniformis prælectioni factæ ab Ordinario, non possit ulterius provocari; si vero fuerit contraria, possit prælectus ab Ordinario ad alium appellare; retenta tamen interim parochiæ possessione: sed ubi secundus Judex pronuntiaverit, is parochiam obtinere debeat, cui duæ assistunt sententiæ, ne cum animarum curæ jactura, justo longiores sint provocationes.

IX. Ultimo cavetur, ut semper liceat Episcopo, nulla petita a sancta Sede licentia, concursum

sum indicere, & complere pro parochialibus, aut aliis dignitatibus animarum curam adnexam habentibus; sive vacaverint in mensibus reservatis, sive ex alio capite eidem S. Sedi reservatæ sint: hac tamen lege, ut si reservatæ tantum sint ratione mensium, eligat magis idoneum, & Datariæ significet absque transmissione actorum concursus, nisi ab eadem Dataria requirantur. Si vero reservatæ sint ex alio capite, abstineat a ferendo digenioris judicio, & acta concursus ultro Datariæ exhibeat. Relinquitur tamen Ordinariorum arbitrio familiaribus literis denuntiare Datario personam magis dignam, eumdenque monere, an occulta aliqua, & in actis justa reticita subsit causa, quæ cuipiam obstet ad parochiam obtinendam.

Circa tempus decem dierum Episcopo, & Patronis præfixum ad nominandum idoneos Clericos coram deputatis Examinatoribus, in Const. S. Pii V. *In conferendis* 18. *Martii* 1567. §. V. iisdem prohibetur, ne illud audeant, vel presumant ultra alios decem dies prorogare. Verum Fagnanus in cap. XIIII. *Cum sit causa de ætat. & qualitat. Præficiendor.* a n. 41, ad 46. (quidquid in contrarium sentiat Zypæus *in Annalitica enarratione juris Pontificii novi lib. III. n. 15. de Elect.*) probat, quod licet a Tridentino Cap. XVIII. sess. XXIV. de refor. præscribatur, debere Episcopum intra decem dies dictos Clericos, ut supra, nominare, non inde sequitur, hoc tempus præscribendum esse statim ab habita notitia vacationis, cum *li statim*, relationem habeat ad deputationem Vicarii, non vero ad concursum pro examine nominandorum faciendo: ideo concludit tam ex hac Decretali, quam ex Trident., & Constit. S. Pii V. *In conferendis*, dictum terminum decem dierum præfixum esse Episcopo pro descriptione Concurrentium tantum, non vero ad finem accelerandi edictorum affixionem, ac propterea, etiam juxta praxim, differre posse electionem usque ad sex menses, si parochia in suis mensibus vacaverit, & usque ad quatuor, si vacaverit in mense, Sedi Apostolicæ reservato.

In eo autem, quod Tridentinum præcipit, ut si prædictum examen factum fuerit, non servata forma ab eo præscripta, concursus, & collatio nulla sit, ut declarat circa finem cit. cap. ampliatum est a S. Pio V. *Constit.* mox cit. decernente, præter dictam collationis nullitatem hanc devolutam esse ad Sedem Apostol. seu ad eos, quibus jus competit parochiam conferendi.

Præterea in cit. Bened. Constit. §. VII. statuitur, ut si Episcopus minus habilem elegerit, magis idoneis rejectis, possint hi a mala hac electione ad Metropolitanum, vel si ipse eligens Metropolitanus sit, vel exemptus, ad viciniorem Ordinarium, ut Sedis Apostolicæ delegatum, vel alias ad eamdem Sanctam Sedem appellare, ac prælectum ad novum examen coram ipso appellationis Judice, ejusque Examinatoribus provocare. Verum cum ex hac appellationis forma plura subsequerentur absurda, enumerata lib. XIII. *de Synod. diæc. cap.* 9. *num.* 19. decretum est a Clemente XI. per encyclicas literas ad locorum Ordinarios expeditas 10. *Jan.* 1721. insertas in cit. Constit. *Cum illud*, ut salvo concessæ a S. Pio appellationis remedio, examina Concurrentium, tam quoad consuetam Evangelii expositionem, quam quoad resolutionem moralium quæstionum eisdem propositarum, non amplius fiant oretenus, ut prius, sed scripto proprio eorumdem charactere exarentur, ipsorumque authentica documenta super meritis, & qualitatibus inter acta concursus serventur, ad effectum ea omnia in casu interpositæ appellationis ad superiorem Judicem transmittendi: qui, eis inspectis, decernere possit, an recte appellatum fuerit, & an rationabiliter, aut secus ab Episcopo judicatum, absque eo quod provisus Ecclesiam interim relinquere cogatur.

Circa Examinatores, de quibus agit Auctor a n. 52. ad tot. 91. hi juxta Tridentinum cap. XVIII. sess. XXIV. de refor. singulis annis in diæcesana Synodo ad minus sex proponendi sunt. Quod si ex designatis in ultima Synodo, durante anno, sex saltem non supereffent, vel ob mortem, vel ob discessum a Diæcesi, in vim decreti Clementis VIII. relati a Benedicto XIV. lib. IIII. de Synod. diæcesana cap. VII. n. 7. potest Episcopus alios subrogare, modo prædicti sint qualitatibus a Trid. requisitis, & a Capitulo approbentur, qui una cum superstitibus electis in Synodo senos non excedant, duraturi usque ad futuram Synodum, elapso anno cogendam juxta cap. II. sess. XXIV.

Quæ si, elapso anno, non celebretur, licet ex eodem decreto dictorum subrogatorum officium expiret, non expirat tamen munus illorum, qui electi fuerunt in ultima Synodo, dummodo sex ex iis remanserint. Si autem vel unus ex his decesserit, nullus ex superstitibus adhiberi potest in concursu ad parochiales, sed obtinenda est facultas unum, vel plures subrogandi, ut probat idem Bened. loco cit. n. 8., & 9.

Iidem autem Examinatores ex declaratione laudati Benedicti in literis encyclicis ad omnes Episcopos, incipien. *Cum illud* 14. Decembris 1742. suo deessent muneri, si doctrinæ tantum judices essent: ideoque, juxta etiam plura decreta ab ipso relata lib. IV. de Synod. diæc. cap. VIII. n. 3. *edit. an.* 1755. nullus esset concursus, si non retulerint idoneos quoad omnes supra enunciatas qualitates.

Quamvis vero ad eos pertineat simul cum Episcopo hanc relationem facere, non tamen ad eos spectat una cum Episcopo relatio magis idonei ex approbatis, ut declaratum est in dictis litteris §. XI. in quo confirmatur decretum Congr. Conc. relatum in cit. lib. IIII. de Synod. n. 6.

Circa appellationem a mala relatione præfatorum Examinatorum, de qua agit Auctor n. 137. a Trid. interdictam d. cap. 18, hodie, attentis supra citatis encyclicis literis Clemen. XI, & Constit. Benedicti XIV. *Cum illud*, permittitur, eo pari modo, quo permissa est a S. Pio V. cit. Constit. *In conferendis* ab irrationabili judicio Episcopi.

Circa præsentationem factam a patrono laico ad parochialem, de qua agit Auctor a n. 129. ad 131. in Decretali Lucii III. relata in cap. XXIV. *Cum autem de jure patronat.* statuitur, ut si patronus laicus præsentaverit unum, & successive, non revocata priori præsentatione, præsentaverit alterum æque idoneum, relinquendum sit Episcopi judicio præferre, quem maluerit. Si vero præsenta-

ſentati fuerint a patrono eccleſiaſtico, præferendum eſſe primo præſentatum.

Ex hoc tamen non inferas, poſſe patronum eccleſiaſticum plures ſucceſſive præſentare: quidquid enim ſit, quod una, & eadem vice ſimul poſſit plures præſentare, non minus ac patronus laicus, ea conditione, quod Epiſcopus unum ex iis inſtituat, quem maluerit, ut cum Rocho a Curte affirmat Gonzalez ad cap. V. *Quod autem*, hoc tit. n.6. circa finem, nihilominus DD. in hoc communiter conveniunt, ſoli patrono laico competere facultatem plures ſucceſſive præſentandi; & quidem prius unum, & poſtea alium tantum, & non amplius, prout ſervatum fuiſſe in praxi tum in conſulendo, cum in judicando teſtatur Lambertinus *de Jurepatron. part.II. lib.II. quæſt.2. art.23.* Imo cum patronus laicus ſecundum præſentat, juxta communiorem ſententiam nequis primum excludere, ſed huic tantum illum accumulare, adeo ut Epiſcopus gratificari poſſit ex iis, cui vult, ſuppoſita in utroque idoneitate: circa quam, & quoad exceptiones, vide Fagnan. ad hoc cap.& Gonzal. loc. cit.

Unum hic placet addere, ſcilicet, quod ſi patronus laicus præſentavit indignum, non per huc excidit pro ea vice a jure præſentandi; lex enim hanc pœnam imponens, loquitur de patrono eccleſiaſtico, ut pluribus relatis notat Benedict. XIV. *de Synod. diœceſ. lib. IX. cap.VII. num. 6.* ſubdens, nec eamdem afficere quemlibet patronum eccleſiaſticum, ſed eos tantum, qui ſcienter indignum præſentaverint. Unde qui ignoranter id fecerit, ſive ſint patroni laici, ſive eccleſiaſtici, ſi tempus ipſi a jure præſcriptum elapſum non fuerit, poſſunt alium idoneum præſentare; quia cum præcedens præſentatio de jure fuerit nulla inculpabiliter, inter præſentationes computari non debet, nec ponit impedimentum; cum hoc non præſtet, quod nullum de jure ſortitur effectum. Neque dicendum, indigni facta præſentatione, Epiſcopum jure ſuo poſſe Eccleſiam ordinare; id enim verum eſt, ſi talis præſentatio facta fuiſſet culpabiliter, ac expiraſſet tempus præſentationi præſcriptum. Dici etiam poteſt, valere inſtitutionem alterius idonei factam ab Epiſcopo, ſi intra tempus præſcriptum patronus alium idoneum ipſi prius non præſentet; ſecus vero, ſi e contra; cum enim, nondum elapſo tempore, patronus adhuc jus habeat idoneum præſentandi, electio non eſt adhuc Epiſcopo in rigore juris devoluta.

Cum vero præſentari poſſint plures a patrono laico ad beneficium, etiam curatum, non ſemel ortum eſt dubium, an in hoc caſu requiratur forma examinis per concurſum, eo pari modo, quo ex Trid. cap. XVIII. ſeſ.XXIV. de refor., & Conſtit. S. Pii V. *In conferendis* 18. *Martii* 1567. neceſſaria eſt in proviſionibus parochialibus, tam liberis, quam de jure patronatus eccleſiaſtici, in quarum vacatione proponenda ſunt edicta ad vocandos quoſcumque, etiam non præſentatos. Cui dubio proviſum ſatis eſt a Cong. Conc. a qua declaratum fuiſſe refert Fagnanus ad hanc eamdem Decretalem n.31. non requiri.

Addit tamen n.33. = *Declarationem Sac. Cong. non excludere hunc concurſum*, ſed ex mente Conc. & Conſtitutionis S. Pii omnes præſentatos examinandos eſſe, eumque inſtituendum, quem ex cæteris approbatis magis idoneum ad Eccleſiam gubernandam Epiſcopus judicaverit = Quod ſummopere attendendum eſt ab Epiſcopo, ne præciſe ſilendo in diſpoſitione tranſcriptæ Decretalis, utendo libertate, ſibi indultæ gratificationis, minus ſalubriter provideat Eccleſiæ parochiali =

An autem requiratur forma concurſus, quando Juſpatronatus eſt mixtum, puta laicorum ex una parte, & eccleſiaſticorum pro duabus, vide cit. Fagnan. ad cap. XXVII. *Cum propter*, hoc eodem *tit. n.* 80. dicentem, non requiri, ex declaratione S. Cong. Conc. ad Eccleſias parochiales, pro quibus juxta Tridentin. cap.XVIII. ſeſſ.XXIV. de refor. indicendus eſt concurſus.

Quoad præſentatos a patronis eccleſiaſticis faciunt reſponſa Benedicti XIV. ad ſequentia poſtulata, ſibi facta ab Archiepiſcopo Florentino, ut in ejus Epiſtola Decretali, *Redditæ nobis* eidem reſcripta ſub die 9. Aprilis 1746.

I. An Patronus eccleſiaſticus teneatur in foro externo præſentare ad beneficium curatum eum, qui inter approbatos ab Examinatoribus magis idoneus, & magis dignus eſt?

II. An Epiſcopus, ad quem ſpectat dare inſtitutionem, debeat ſequi judicium patroni de magis idoneo, magiſque digno, an potius inquirere, rectum ne ſit patroni judicium, an ſecus?

III. Si apellaverit, qui ſe diginorem eſſe putat, & poſthabitus eſt, an ſuſpendi debeat inſtitutio præſentati, an vero hæc debeat ſuum effectum ſortiri (paucis, ideſt uno verbo) an apellatio interpoſita locum habeat in devolutivo tantum, an potius etiam in ſuſpenſivo?

Summa autem reſponſorum eſt

Ad I. Patronum eccleſiaſticum teneri in foro externo præſentare ad beneficium curatum magis idoneum, & magis dignum inter approbatos ab Examinatoribus.

Ad II. Epiſcopum debere beneficium conferre præſentato a patrono abſque eo quod inquirat de illius judicio, ſi inter examinatos nemo de hoc queretur; ſi vero ſit, qui queratur, teneri in dictum judicium inquirere.

Ad III. Admittendam eſſe apellationem in devolutivo tantum, interpoſitam ab eo, qui ſe digniorem exiſtimat, & eſt poſthabitus, non retardata poſſeſſione præſentati, ſi Epiſcopi, & patroni judicium de magis digno conveniat: ſi vero non conveniat, tunc ſi quis ex approbatis ab Examinatoribus, & tanquam magis dignus prælectus a patrono putet, ſe gravatum eſſe ab Epiſcopo, & ideo apellat, ejus apellationem operari debere ad effectum ſuſpenſionis; & interim Eccleſiam parochialem remanere ſub Epiſcopo, donec lis finiatur.

Notandum, quod quamvis Conſtitutio S. Pii V. *Quanta* 1. *Aprilis* 1568. prohibens §. *Præcipimus*, ne Epiſcopi, beneficia in eorum manibus reſignata, ſuis, aut dimittentium conſanguineis, affinibus, vel familiaribus conferant, alioquin irrita ſit collatio, non loquatur de beneficiis vacatis per concurſum conferendis, Gregorius tamen XIII. ex ſententia Cong.Conc. in *Cremonenſi an.*1573, ut *lib.1. decretor. ejuſd. Cong. pag.* 145, declaravit, eam etiam locum habere in beneficiis curatis conferendis

dis per concursum magis idoneis juxta Trident. cap. XVIII. sess. XXIV. de Refor. ideoque præfati Consanguinei, affines, & familiares non sunt admittendi ad concursum; & si fuerint admissi, quamvis reperti fuerint magis idonei, beneficium, seu Ecclesia nemini ex ipsis conferri potest, ut patet ex eodem responso per extensum relato a Benedicto XIV. *de Syn. Diœc. lib. XIII. cap. XXIV. num. 4.* Oppositum tamen dicendum, si beneficium, aut Ecclesia non vacaverit per resignationem, sed per obitum; cum enim Bulla Piana loquatur in casu vacationis per resignationem, ad illum vacationis per obitum extendi non debet: præcipue cum in hoc casu cesset illa ratio suspectarum pactionum, & fraudum, quæ in resignationibus facilius intervenire possunt. Atque ita occasione causæ Patavinæ statuit Sixtus V. cujus decretum *die 15. Junii* 1589. S. Conc. Cong. commendavit, & in posterum sic in casibus occurrentibus respondendum decrevit, ut videri potest apud eundem Benedictum ibid. *num. 5, & 6.* qui pariter animadvertit *num. 9, & 10.* Pianam Constitutionem complecti quidem, ac prohibere etiam beneficiorum permutationes, quæ mala fide, ac fraudulenter coram Ordinariis fiunt, eas tamen admittere, quæ bona fide, ac seclusa omni fraude; uno verbo, quæ a canonicis sanctionibus, & Apostolicis Constitutionibus permittuntur: quæ nimirum respiciunt utilitatem, vel necessitatem Ecclesiæ, aut in quibus permutantium utilitas quodammodo vergit in utilitatem Ecclesiæ.

In *Eluen. Jurisdictionis* inter alia ortum fuit dubium, septimo loco propositum Congregationi Conc. = An in concursu parochialium (sede vacante) debeat intervenire arbitrium Vicarii capitularis, vel debeat pendere ab arbitrio Capituli, facto concursu in præsentia Capituli, vel in absentia, & an debeat attendi consuetudo Regni in casu &c. = S. Cong. *die 1. Decem. 1736.* respondit = Ad VII. affirmative quoad 1. partem ad formam juris, in reliquis negative = Ut in folio dicti diei in Thesauro Resolut. ejusd. Congreg. tomo VII. pag. 352.

C A P. III.

De gravitate formidandi oneris, quod Parochorum humeris imponitur, dum illis animarum cura committitur.

S U M M A R I U M.

1 *Animarum curam gerere nihil aliud est, quam illarum esse necessario quidem laborantem, & sollicitum.*
2 *Parocho ducis nomen, & officium convenit.*
3 *Dux viatorum, qui ad Dei Regnum per iter arduum contendunt, est Parochus.*
4 *Ægrotantium multorum medicus est Parochus.*
5 *Navium gubernatoris nomen, & munus Parocho convenit.*
6 *Judex spiritualis est Parochus.*
7 *Parochus, antequam manus pascendi animas suscipiat, accurate consideret, quanti Deus illas fecerit.*
8 *Peccata aliena Parocho damnationis causa erunt, si ut verus Pastor oves suas non curaverit, aut ipsæ ejus negligentia, & incuria perierint.*
9 *Parochus Dei honorem, & lucra animarum, non bona fugacia quærere tenetur.*
10 *Animæ unius dignitas magna est.*
11 *Animæ Deo gratissimæ sunt, & earum lucrum gratissimum.*
12 *Præmium maximum, & eximium propositum est illis, qui animas a diabulo ad Deum, a vitio ad virtutem traducunt.*
13 *Ratio accurata, & exacta exigenda erit ab iis, quibus animarum cura commissa est.*
14 *Curatores salutis animarum ardentes, & seduli maxima gloria, & honore in judicio ornabuntur.*
15 *Negligentes animarum curatores gravissimas Deo daturi sunt pœnas.*

NIhil aliud omnino est animarum curam ge- 1
rere ei, qui rem exacte perpenderit, quam illarum Pastorem esse necessario quidem laborantem, & sollicitum, quam ipsos de suis ovibus Pastores, quibus omni æstimatione pretiosiosæ sunt tam unæ, quam alteræ. Hoc plane ex ore Christi Domini accepimus, qui quidem cum animarum nostrarum provinciam primo, & præcipuo Ecclesiæ Pastori Petro commendaret, eas sæpe oves dixit, atque ut tales illi pascendas demandavit. Quin etiam apud Ezechielem hujusmodi Pastorem plerumque nuncupat, & apud sacras Canonum institutiones, ejus, qui Pastoris spiritualis partes suscipit, pastorale officium vocatur. Caveat igitur Parochus, ne hoc nomen in Episcopis, ac cæteris Superioribus præcipuum esse cernens, sibi convenire existimet, imo ipsa præcipue veritas proximum animarum Pastorem quemquam esse, cui Parochiæ suæ proxime adhæret cura.

Nec satis est Parocho, se hominum Pastorem in- 2
tueri, sed alia ex parte illorum quoque ducem, & præfectum considerare oportet. Ipse ejusmodi dux armorum vi cœlum expugnaturus prævius fiectus, suos monere, & hortari, ac docere industriam milites eo animosius, & ardentius ad pugnam debet, quo adversarii, qui aditum impediunt, fortiores sunt, & in vincendo callidiores. Quod autem hoc ducis nomen, & officium Parocho conveniat, inficias iri non potest, qui ut debet, vitam hominum ceu Jobus ait, militem esse fateatur: atque æterni Patris sapientia satis innuit, memorans a diebus Joannis Baptistæ cælum cæleste pati se expugnari, & Apost. *in Epistolis ad Hebræos* nos admonet, ut ad bellum nobis propositum curramus, quia etiam alibi arma ad id necessaria describit. Cum igitur animas nostras in assiduo versari bello videamus, æquum est, ut Parochus animarum se præfectum fateatur;

Præterea meminerit, viatorum se esse ducem, 3
qui ad Dei Regnum per iter arduum, perplexum, angustum, & periculosum contendunt. Quod autem viatores simus, quis dubitat, ex Christo Domino viam esse agnoscimus, qui duas nobis ante oculos proponens vias, unam quidem arctam esse docet, quæ dirigit ad vitam, alteram vero spatiosam, quæ ducit ad interitum. Ejusdem quoque rei monitos nos jubet Apostolus, videlicet dum omnes hic lutea vasa portamus, peregrinari,

ri, neque hic civitatem nos habere permanentem, sed futuram conquirere. Quæ cum ita sint obstricti per fidem omnes viatores esse confiteri, & illos profecto hujus viæ indices, & duces dicere debemus, quorum quidem potissimæ partes sunt ejusmodi semitam explorare, & docere alios.

4 Deinde manifeste verum est, ipsummet Parochum multorum ægrotantium esse medicum, quorum ita periculosi, & diversi sunt morbi, ut qui ex illis intereunt, viventes perpetuo moriantur. Quid enim peccata præter languores animæ, atque ægritudines esse solent? Itaque David hujusmodi ægrotantem se intelligens, sanitatemque anhelans, Deum precabatur: *Sana animam meam, Domine, quia peccavi tibi*, & alibi, *Sana me Domine, quoniam infirmus sum*. Ex quo fit, ut ad ejusdem Regii Profetæ sententiam longe sit ab omnibus peccatoribus salus. Quamobrem qui animas his malis tergendi curam suscipit, medicus spiritalis optime meretur appellari.

5 Nec minus navium gubernatoris nomen, & munus cum eodem cohæret. Victores enim, re vera sunt, qui istius vitæ mare ad portum cælestis patriæ, quo conditæ eorum sunt animæ, pernavigant: cum minime fieri possit, ut alium præter hunc, qui verus, & tutus sit portus, capere valeant, ad quem, ut perveniant ob periculorum multitudinem passim naufragari contingat. Vitam vero nostram navigando periclitari probe novit S. Doctor August. idque diserte *in suis Soliloquiis, c.* 35. explicavit, sic dicens. *Infelices, heu nos, & miseri, qui per hujus magni maris fluctus, procellasque, & voragines navem trahimus, ignorantes, an ad portum salutis pervenire valeamus, guberna Domine navem nostram tua dextera clavo Crucis tuæ, ne pereamus in fluctibus, ne nos demergat tempestas aquæ, ne absorbeat nos profundum, sed unco Crucis retrahe nos ab hoc pelago ad te solamen nostrum.* Cum hoc, ubi jactamur, exilium mare sit, ut etiam sanctus asserit Chrysostomus super Matthæum, his verbis. *Habeamus pro mari mundum, pro navi Ecclesiam, pro velo pœnitentiam, pro gubernaculo Crucem, pro nauta Christum, pro vento Spiritum Sanctum*. Idemque censet Ecclesia Virginem Dei matrem stellam ante omnes certissimam omnibus navigantibus appellans, hinc necessario sequitur, illos animarum nostrarum gubernatores esse, qui earum custodiis, & excubiis præcipue, & in universum indulgent.

6 Tandem his alius, hoc est spiritualis judicis accedit titulus, quod ad eum cogitationes, opera, & exempla audire pertinet, nec non & pronunciare, si perpetuum pro illis luere supplicium, aut ad tempus expugnari mererentur, ut satisfactionem quantam brevis vitæ terminus tolerare debet, ac potest, adjudicet, & imponat.

7 Cum denique hoc officium tot, ac talia contineat officia, tantaque doctrina, & experientia indigeat, æquum est, ut antequam quis illud suscipiat, accurate consideret, & ita consideratum, & susceptum diligenter exequatur. Memoria recolet, quanti Deus animas fecerit, ut cum millia millium Angelorum possideret, qui fidele semper ei obsequium præstiterunt, & quosvis alios plures suæ gloriæ participes adhuc condere potuisset, Filium suum unigenitum mittere voluerit, qui nostro indutus spolio, mortem, quam ignominiosissimam ei inferre noverunt, & potuerunt, pro illis occumberet. Cogitet etiam, quo studio, & amore ipsas præcipuo Vicario suo Petro commendaverit.

Meminerit etiam ipsæ, qui earum curam susce- 8
perit, utcumque propriis virtutibus præditus existat, aliena vitia, & peccata propriæ damnationis sibi causam fore, si ut verus Pastor, & Parochus, quantum in se fuerit, oves suas non curaverit, aut ipsæ ejus negligentia, & incuria perierint. Quod si (ut christiani hominis interest) animæ suæ bene velit, & cupiat, nunquam sibi acquiescat, intelligens, in eo salutem sibi esse positam, dum illos, quorum se medicum ipse obtulit, ægrotantes viderit, propterea jam non ei justitia ad salutem sufficit, & dicere jure optimo poterit, quamvis antea in manu sua propriæ animæ salutem positam habuerit, nunc ipsam dependere a multis, & salutem propriam, quam cum Deo dumtaxat negotiari poterat, jam deinde cum aliis involutam procurare debere etiam cum Davide, ut sibi ab alienis parcat, Deo supplicare compelli.

Dei honorem, & lucra animarum, non bona fugacia quæret Parochus, Christi sanguinem pro ani- 9
marum salute profusum præ oculis habeat. Deique præsentiam assidue cogitet, advertatque Parochos sanctitate, prudentia, zelo amimarum, fortitudine, vigilantia, patientia, comitate, diligentia instructos esse oportere. In eam curam toto animo incumbat, ne se mortiferi sceleris labe inficiat, ne divinum sacrificium polluto animo per summum sacrilegium offerat, neve Sacramenta indigne suscipiat, aut ministret. In iis, quæ ad se pertinet, forti animo ferat contemni se, & maledictis proscindi, si contemptus, divino honori, saluti ejus, aut creditarum ovium noceat, non ferat, sed sedato animo justa remedia adhibeat, expleat munus suum, etiamsi id viris improbis displiceat: Evangelica enim, & Apostolica instituta carnalibus viris non placent, horum vocibus aures claudat, Christum audiat, mente reponat Apostoli dictum, *Si hominibus placerem, Christi servus non essem*.

Animadvertat, quanta sit unius etiam animæ 10
dignitas,, quam nec totus aspectabilis mundus exæquare potest, quod Christus Dominus noster confirmat Matth. 16. vers. 26. *Quid prodest homini, si universum mundum lucretur, & animæ suæ detrimentum patiatur?* Quare & sapientissimus ille mercator Deus, qui pro mille mundis nec sanguinis guttulam dedisset, pro anima vitam cum sanguine universo libentissime profudit; paratissimus pro singulis animabus eadem, & acerbiora tormenta sustinere, quæ sustinuit pro omnibus, si operæ prætium fuisset. Hæc anima expressa Dei imago, & similitudo est, capax divinitatis, qua sola ejus cupiditas expleri potest par Angelis, filia, & sponsa Dei, hæres æternæ felicitatis, quis labor, quis sumptus pro hac recusandus?

Attendat, & reputet, quam Deo charissimæ sint 11
animæ, & earum lucrum gratissimum. Parcis, inquit Salom. Sapient. 11. v. 27. *omnibus, quoniam tua sunt, Domine, qui amas animas.* Hoc ingens gaudium suum declaravit *Lucæ* 15. cum ait: *Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam, quæ perierat; dico vobis, quod ita gaudium erit in cælo super uno peccatore pænitentiam agente*. S. Chrysostomus homil.

mil. 3. in Genesi: *Nihil ita gratum est Deo, & ita cura, ut animarum salus*. Quod sciens Apostolus Paulus, semper charitatis flamma in proximum mirabiliter exarsit. Optavit enim, si Deus voluisset, aut fieri potuisset, anathema esse a Christo, ejusque gloria, & beatitudine divelli, ut Judæi converterentur, & salvarentur, & pro multis ipse solus hanc pœnam sine culpa sua, & Dei offensa lueret. *Optabam*, inquit ad Romanos 9. vers. 3. *ego ipse anathema esse a Christo pro fratribus meis*. Sic & Corinthis scribens, 1. epist. cap. 9. vers. 19. *Cum liber essem ex omnibus* (nulli obstrictus) *omnium me servum feci*, (abiiciendo me ad quamcunque indigentiam, & miseriam, accomodando me ad aliorum voluntatem, & infirmitatem) *ut plures lucrifacerem*, & vers. 22. *omnibus omnia factus sum, ut omnes facerem salvos*. Et eadem 1. Epist. capitul. 20. vers. 33. *Ego per omnia omnibus placebo* (placere satago, ut omnes ædificem, neminem offendam) *non quærens quod mihi utile est, sed quod multis, ut salvi fiant*. Qui rursus *epist. 2. ad Corinth. 7. c. 7. vers. 3.* ostendit, se tanto in illos flagrare amore, ut cum illis, & pro illis vivere, & mori paratus sit: *In cordibus nostris*, inquit, *estis ad commoriendum, & convivendum*.

12 Consideret, & perpendat eximium, ac maximum præmium iis propositum, qui animas a diabolo ad Deum, a vitio ad virtutem traducunt, Math. 5. vers. 19. *Qui fecerit, & docuerit, hic magnus vocabitur in regno Cælorum*. Servum, qui, acceptis talentis lucrum fecerat, ita Deus alloquitur Matth. 25. *Euge serve bone, & fidelis, quia super pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam, intra in gaudium Domini tui*. Qui ad aliorum salutem procurandam invigilant, propriorum peccatorum veniam impetrant, Dei gratiam conciliant, virtutem, meritum, & gloriam sibi exaugent. *Ut anima*, inquit S. Chrysostom. homil. 3. in Genes. *corpore melior est, ita hi, qui indigentibus pecunias, & facultates suppeditant, majoribus præmiis digni sunt his, qui admonendo, & continuo docendo, in viam rectam supinos, & desides inducunt, monstrando eis divinarum virtutum fragrantiam, & vitiorum malevolentiam*.

13 Expendat, quam accurata, & exacta ratio ab iis exigenda sit, quibus animarum cura commissa est. *Unicuique quidem*, ut ait Ecclesiasticus cap. 17. vers. 12. *mandavit Deus de proximo suo, ut eum diligat, sicut se ipsum quisque diligit*, & proinde ut sibi ita, & illi velit efficaciter salutem, eumque pro virili portione promoveat, & qui hoc non facit, pœnæ reus est, multo tamen magis delinquunt, qui ex officio hoc præstare deberent, & exactionem rationem reddituri, & acerbiores pœnas daturi sunt, Ezech. 34. vers. 10. *Ecce ego ipse super pastores requiram gregem meum de manu eorum*. Apost. ad Hebræos. 13. vers. 17. *Obedite Præpositis vestris, & subjacete eis, ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddituri*. Bene ergo argumentatur S. Augustinus homil. 7. lib. 50. *Si pro se, fratres charissimi, unusquisque vix possit rationem reddere, quia de Sacerdotibus futurum est, a quibus sunt omnium animæ exquirendæ?*

14 Ante mentis oculos ponat quanta gloria, & honore in judicio ornantur seduli, & ardentes animarum salutis curatores, Apost. 1. ad Thess. 2. vers. 19. *Quæ est enim spes, & gaudium, aut corona gloriæ nonne vos ante Dom. Jes. Christ. estis in adventu ejus? vos enim estis gloria nostra, & gaudium*. Quanta vero ignominia, in extremo judicio negligentes animarum Pastores afficientur? qua de re S. Gregorius *homil 17. in Evangelia*, monet. *Pensandum, qui opera nostra conversi, luxuriam, avaritiam, superbiam deseruerunt, quod animarum lucrum accepto talento fecerimus, quomodo in illo districto judicii examine Petrus Judæam, Paulus Mundum, Andreas Ancham, Joannes Asiam, Thomas Indiam, a se conversam in judicis conspectu ducent, & alii alias provincias, & populos; quo tempore Sacerdotes pudefacti obmutescent, nescientes, quid dicturi sint*.

Cogitet, & ponderet, quod etiam negligentes 15 gravissimas Deo daturi sunt pœnas, Matth. 25. vers. 30. *Inutilem servum eiicite in tenebras exteriores; ubi erit fletus, & stridor dentium*. Inutilem ait, non prodigum, non dissipatorem, non fraudolentum, non impium, non sceleratum, sed otiosum, torpentem, lucrum, & quæstum animarum non facientem. Hinc & D. Prosper lib. de vita contemplat. cap. 20. *Ille, cui divini Verbi dispensatio commissa est, etiamsi sancte vivat, & tamen perdite viventes, aut arguere erubescat, aut metuat, cum omnibus, qui eo tacente, perierunt, perit*. Et S. Greg. hom. 11. super Ezechiel. *Tot occidimus, quot ad mortem ire quotidie tepidi, & tacentes videmus. Et si homicida, non habet vitam æternam in se manentem*. 1. Joan. 2. *quæ supplicia in animarum interfectores expendentur?*

CAP. IV.

De professione Fidei per Parochum intra duos saltem menses a die adeptæ possessionis facienda, & obedientia Romano Pontifici præstanda.

SUMMARIUM.

1 *Parochi Ecclesiis parochialibus præfecti post adeptam possessionem, intra duos saltem menses Fidei professionem emittere tenentur.*

2 *Professio Fidei potest fieri coram Vicario, etiam Episcopo non impedito.*

☞ *Vide Additionem.*

3 *Professio Fidei potest fieri per procuratorem, speciale mandatum habentem, contra citatos, num. 4.*

☞ *Animadversio.*

5 *Professio Fidei facienda est a proviso de Parochiali tam per obitum, quam per resignationem, & etiam Sede episcopali vacante, ut num. 6.*

7 *Professionem Fidei tenetur emittere etiam qui semel emisit in adeptione alterius Parochiæ.*

8 *Provisi de Parochialibus tenentur ultro se offerre ad Fidei professionem emittendam, adeo ut non requiratur de necessitate monitio ad eam faciendam.*

9 *Provisus de Parochiali habitu, non tenetur emittere Fidei professionem, quamvis contingat illam ad actum revocari.*

10 *Provisus de Parochiali semper tenetur ad Fidei pro-*

professionem emittendam etiam elapsis duobus mensibus post captam possessionem.

☞ *Ignorantia non excusat.*

11 *Terminus duorum mensium a die captæ possessionis computandorum ad professionem Fidei emittendam, non currit proviso, qui possessionem non accipit, quamvis per ipsum stet, quominus illam accipiat.*

12 *Possessio pacifica requiritur, ut post illam currant duo menses, ad emittendam Fidei professionem præfixi.*

13 *Probare tenetur provisus, se fecisse Fidei professionem, quando Ordinarius super illam inquirit.*

14 *Parochi omittentes facere Fidei professionem, peccant mortaliter, nisi id per ignorantiam faciant.*

☞ *Vide Animadversionem.*

15 *Professionem Fidei non facientes, fructus decursos post lapsum duorum mensium a die pacificæ possessionis computandorum amittunt.*

16 *Ordinarius non potest condonare fructus amissos ob non factam Fidei professionem.*

17 *Provisus ante Fidei professionem non potest haberi pro præsenti in Capitulo, nisi faceret ex indulto Apostolico.*

☞ *Vide Additionem.*

18 *Professionem Fidei omittens, non potest regula de annali aut longissima possessione se tueri, quoad dictos fructus percipiendos, quamdiu professionem non emiserit.*

19 *Fructus amissos ob non factam Fidei professionem non tenetur in conscientia restituere provisus, donec condemnetur, seu sequuta sit sententia, contra citatos, num. 20.*

☞ *Vide Additionem.*

21 *Fructus amissi ob non factam Fidei professionem sunt impendendi, vel in usus pauperum, vel in fabricam Eccl.*

☞ *Vide Animadversionem.*

22 *Possessio non suffragatur Fidei professionem non emittendi quoad fructuum perceptionem.*

23 *Possessio adepta per provisum, qui tenebatur facere Fidei possessionem, est manutenibilis etiam post tempus.*

24 *Possessores non emittentes Fidei professionem, non possunt molestari super titulo, & possunt se tueri quocumque remedio possessorio, etiam reintegrandæ, ut numero 25.*

1 Parochi Ecclesiis parochialibus præfecti, post adeptam possessionem, intra duos saltem menses Fidei professionem emittere tenentur, sicut Tridentina Synodus præcipit *sess. 24. de reform. c. 12.* his verbis: *Provisi etiam de beneficiis quibuscumque, curam animarum habentibus, teneantur à die adeptæ possessionis, ad minus intra duos menses, in manibus ipsius Episcopi, vel eo impedito coram generali ejus Vicario, seu Officiali, orthodoxæ suæ Fidei publicam facere professionem, & in Romana Ecclesiæ obedientia se permansuros spondeant, ac jurent.* Formam vero dictæ professionis faciendæ ordinavit Pius IV. *in ejus Constit.* incip. *Injunctum, sub dat. Idibus Nov.* 1564. quam referunt Archiepisc. Bononiens. *part. 2. in princip.* Quarant. *in sum. Bullarii, verb. Fidei professio.* Piaf. *in praxi Episcop. part. 2. c. 5. num. 26. pag.* 540. novissime Lavor. *var. lucubrat. tom. 1. tit. 4. cap. 16. num. 41.*

Potest præfato Concilii decreto satisfieri, faciendo hanc professionem coram Vicario, etiam Episcopo non impedito, ut optime resolvunt Nicol. Garc. *de Benefic. p. 3. c. 3. n.* 33. Filliuc. *in qq. moral. tom. 3. tract. 41. cap. 6. n. 8.* Squillante *de oblig. Cleric. p. 1. n. 92.* Ego ipse *de offic. & potest Episcop. p. 3. allegat. 61. n. 16.* advertentes, verba illa Conc. *in manibus ipsius Episc. vel eo impedito*, &c. solum poni ad admonitionem, & denotandum, convenientius esse eam facere coram Episcopo, cessante impedimento. 2

Additio.

☞ Ab hoc onere non eximuntur deputati ad beneficia curata Ord. S. Jo. Hierosolymitani ex decreto Cong. Conc. in Pragen. Jurisdict. 14. Jan. 1708. relato in thesaur. Resolution. ejusd. Cong. tom. IX. in Indic. dicti Tomi pag. 227. ☜

Non solum fieri potest per seipsum, sed etiam per Procuratorem, speciale mandatum habentem, ut resolvunt Navar. *cons. 4. sub n. 2. de sum. Trinit. in antiq. alia cons. 11. de jurejur. in novis* Petr. de Ledesma *in sum. p. 2. tract. 1. c. 4. post 10. concl. diffic. 6.* Azor. *Institut. moralium, part. 2. l. 7. cap. 2. quæst. 6.* Zerol. *in praxi Episcop. part. 1. verb. Fidei professio* Sanchez *in præcepta Decalogi tom. 1. lib. 2. cap. 5. num. 7.* Campan. *in diversorio juris Canon. rub. 8. cap. 3. num. 19.* Ricciul. *de jure personarum extra gremium Ecclesiæ existent, lib. 1. cap. 13. a n. 21.* Vivian *in praxi jurispatr. lib. 15. cap. 3. num. 27. in ultim. impress.* Novar. *in singul. Canonic. sign. 114. numer. 8.* in citato in hoc loco late, & eleganter Massobr. *in tr. de Synodo Diœcesana c. 40. dub. 40. per tot. secundum Romanam impres.* ubi disertissimis fundamentis hanc sententiam enixe pro me defendit, Tamburin. *de jure Abbatum tom. 1. disp. 8. q. 3. n. 11.* Ego ipse *d. allegat. 61. num. 20.* Rot. *in Varmien. Canonicatus*, 13. *Junii* 1608. coram Cardin. Sacrato, ubi etiam fuit dictum, speciale mandatum ad hoc censeri datum, non solum quando datur expressum ad faciendam Fidei professionem, sed etiam ex mandato ad capiendam possessionem. Ratio principalis resolutionis est, quia neque Concil. Triden. neque Constitutio Pii IV. utuntur verbis significantibus personalitatem, & propterea succedit reg. = Quicumque potest aliquid facere per semetipsum, potest illud facere per Procuratorem, = *lib. 1. ff. de procurator. c. qui per alium, &c. potest quis de reg. jur. in 6.* tum quia id expresse colligi videtur ex *cap. optatum in fin.* 100. *dist.* in illis verbis, *nec aliquem, qui hanc jurejurando firmaret, miseris*, ubi Præpos. hoc expresse notat. 3

Animadversio.

☞ Hodie corrigendi sunt asserentes Fidei professionem fieri posse per Procuratorem, attenta clarissima declaratione Congr. Conc. in Cathacen. sub die 25. Jan. 1726. ad secundum dubium, ut in thesauro resolutionum ejusdem Congr. tom. 3. pag. 269. ☜

Contra *Addict. ad dict. cons. 11. Navarri*, Gonzal. *ad reg. 8. Cancel. §. 7. proæm. n. 169. vers. similiter* Ugolin. *de officio Episcopi, c. 50. §. 16. n. 1.* Nic. Garc. *de Benefic. part. 3. cap. 3. num. 75.* Squillante 4

de oblig. Cleric. part. 1. *num.* 91. Steph. Gratian. *disceptat. forens. cap.* 166. *n.* 22. Fr. Sigism. à Bononia *de elect. dub.* 50. *num.* 3. parum religiose de me loquentem, existimantes absque bono fundamento, hanc Fidei professionem debere fieri per semetipsum, adeo ut non sufficiat fieri per Procuratorem, quorum fundamentis abunde respondet Massobr. *d. dub.* 40.

5 Amplia primo, præfatam Concilii dispositionem procedere in proviso, tam per obitum, quam per resignationem, ut per Flamin. Paris. *de resign. ben. l.* 3. *qu.* 9. *in princ.* Ricciul. *d. l.* 1. *cap.* 13. *n.* 17.

6 *Secundo* amplia in proviso, Sede episcopali vacante, Nic. Garc. *dict. c.* 3. *n.* 24. Squillante *dict. part.* 1. *n.* 94. Ego ipse *d. alleg.* 61. *n.* 17. & 18. Ricciul. *d. c.* 13. *n.* 15. qui etiam resolvunt, non sufficere facere hujusmodi professionem coram Capitulo, sed coram ejus Vicario.

7 *Tertio* amplia etiam in eo, qui semel emisit Fidei professionem in adeptione alterius similis Parochialis, ut per Ugolin. *d.* §. 16. *in princ.* Azor. *d. part.* 2. *l.* 7. *c.* 2. *q.* 8. Nicol. Garc. *d. c.* 3. *n.* 17. ubi *in addit. sub n.* 18. id procedere ait etiam in eo, qui denuo adipiscitur Parochialem, quam antea habuerat, & amisit, Squillante *d. par.* 1. *n.* 90. Campan. *in divers. juris Canon. rub.* 8. *c.* 3. *num.* 20. Ricciol. *d. c.* 13. *n.* 19. Sigismd. a Bononia *d. dub.* 50. *n.* 4. Tambur. *d. q.* 3. *n.* 8. Mochado, *d. docum.* 4. *n.* 5. plures refero ego ipse *d. alleg.* 61. *n.* 8.

8 *Quarto* amplia, seu potius declara, ut provisi teneantur ultro se offerre, adeo ut non requiratur de necessitate monitio ad faciendam Fidei professionem. Nicol. Garc. *d. c.* 3. *n.* 19. & 29. Ricciul. *d. c.* 13. *n.* 18.

9 Limita in Parochiali habitu, utpote quia olim habuit Parochianos, sed nunc habere desiit, de ea enim provisus non tenetur Fidei professionem emittere, cum de illa judicetur, perinde ac si esset beneficium simplex, gloss. *verb. Parochialis Ecclesia, vers. quod si Ecclesia, in c. licet canon. de elect. l.* 6. Feder. de Senis *cons.* 183. *per tot.* & præsertim *n.* 1. *vers. & posito* Rebuff. *in praxi, tit. de promotis intra annum, n.* 34. Ricciul. *in terminis, d. l.* 1. *c.* 14. *a n.* 2. Quod adeo verum est, ut si contingat hujusmodi Parochialem habitu ad priorem statum revocari, videlicet quia Parochiani redeunt ad habitandum, etiam tunc provisus de illa, minime tenebitur emittere Fidei professionem, ut optime resolvit Ricciul. *dict. l.* 1. *c.* 15. *per totum*, quia quando Ecclesia revertitur ad pristinum statum, titularis non dicitur de novo provideri, sed continuare, & persistere in antiqua provisione, qui casus non videtur comprehensus in Concilio, cujus dispositio tanquam pœnalis convenit restringi magis, quam dilatari *c. statutum de elect. l.* 6. *c. in pœnis*, & *c. odia, de reg. juris, eodem l.* qui enim continuat, non attentat, gloss. *in Clement.* 2. *ut lite pend.* Natt. *cons.* 606. *n.* 13. *l.* 3. plene Lancellot. *de attent. part.* 2. *c.* 4. *limit.* 1. *n.* 2.

10 Datus est terminus duorum mensium ad minus a die captæ possessionis computandorum pro hac Fidei professione emittenda, ut decrevit Conc. Trident. loco citato, non tamen si intra præfatum tempus non fiat, ob id facere debens, solutus remanet ab obligatione illam in posterum emittendi, sed nihilominus semper ad eam faciendam tenetur, quia hujusmodi terminus a Concilio assignatus, non est præfixus ad remittendam, ac terminandam obligationem, sed ad differrendam pænam, ita Fr. Emman. *in sum. tom.* 1. *c.* 119. *n.* 7. Petr. de Ledesm. *d. c.* 4. *post.* 10. *conclus. differ.* 3. Azor. *d. part.* 2. *l.* 7. *cap.* 2. *q.* 5. Nicol. Garc. *d. p.* 3. *cap.* 3. *num.* 29. Aloys. Ric. *in decis. Curiæ Archiepisc. Neapol. decis.* 220. *num.* 4. *part.* 1. Anton Ricciul. *d. cap.* 13. *n.* 37. Tamburin. *d. q.* 3. *nu.* 9. Squillante *d. p.* 1. *nu.* 96. Ego ipse *d. alleg.* 61. *num.* 22.

Non currit proviso, qui non accepit possessio- 11
nem, quamvis per eum stet, quo minus illam accipiat, ut tenet Nicol. Garc. *dict. c.* 3. n. 32. quem refero ego ipse *d. alleg.* 61. *n.* 25. addo Anton. Ricciul. *dict. c.* 13. *n.* 50 ubi *n.* 62. dicit, quod ad effectum, ut incipiant currere præfati duo men- 12
ses, non sufficit adeptam fuisse possessionem, sed requiritur pacifica possessio, *n.* 63. subdit possessionem dici pacificam, si sit pacifica respectu curæ, in cujus exercitio non fuerit statim turbatus de jure, vel de facto, sed in eo steterit sine turbatione per unum, vel duos menses absque molestia, quamvis illa pacifica possessio deinde non duret continuo, nec sit pacifica respectu omnium fructuum, seu majoris partis ipsorum.

Probare autem tenebitur provisus, se fecisse Fi- 13
dei professionem, quando Ordinarius super illam inquirit ex officio, ut per Nicol. Garc. *d. p.* 3. *c.* 3. *n.* 48. *cum seqq.* Ricciul. *d. cap.* 13. *n.* 40. Emissa vero creditur, si pars dicat illam fecisse, dummodo collatio beneficii sit decennalis, ita Campan. *d. c.* 3. *a n.* 24. Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori Eccles. dec.* 681. *in* 1. *edit.* alias *resolut.* 580. *in.* 2. Ego ipse *d. allegat.* 61. *num.* 21.

Contra Parochos omittentes facere Fidei professionem imponuntur plures pœnæ.

Prima est peccati mortalis, ut colligitur ex 14
Conc. Trid. *d. c.* 12. quod utitur gravibus verbis, & infert gravem pœnam, quo casu obligat ad culpam mortalem, juxta notata *in cap. nam concupiscentiam, de Constitut.* ita Petr. de Ledesma *d. tract.* 1. *c.* 4. *concl.* 10. Fr. Emman. *d. c.* 19. *num.* 7. Nicol. Garc. *d. c.* 3. *n.* 65. *in fine* Squillante *d. p.* 1. *num.* 95. Sanch. *d. l.* 2. *c.* 5. *ante n.* 2. Verum si Parochus per ignorantiam, incogitantiam, seu inadvertentiam illam non fecerit, mortaliter peccare non videtur, cum bona fide legem humanam transgrediens, mortale peccatum non committat, sicut resolvunt Navar. *consil.* 2. *de summa Trinit. decis. in antiq.* alias *cons.* 12. *de jurejur. in novis* Sayr. *in floribus, dec. sub illo tit. de summa Trinit. dec.* 3. Azor. *d. c.* 2. *q.* 2. Flamin. Paris. *de resign. benef. l.* 10. *q.* 9. *n.* 8. *cum seq.* Sanch. *d. l.* 5. *c.* 13. *num.* 5. Ego ipse *d. alleg.* 61. *num.* 29. Aloys. Ricc. *d. part.* 1. *decis.* 220. *a num.* 6.

Animadversio.

☞ Non videtur excusandus Parochus, omittens professionem Fidei ob ignorantiam, quandoquidem sub gravi pœna id onus a Trid. cap. XII. sess. XXIV. injungitur, & cæteroquin cum Parochus ratione sui status hoc scire teneatur, sequitur, hanc ignorantiam etiam sub gravi illi esse imputandam. Nec opinio Navarri citati est in sensu absolutæ ignorantiæ, sed in facti specie cujusdam Canonici,

qui

qui omisit Fidei professionem, non quia ignoraverit ad eam teneri, sed quia bona fide credidit, se huic oneri satisfecisse, ex quo eam emiserit in receptione doctoratus, antequam adeptus esset canonicatum, eamque postea iterum emiserit una cum Episcopo in Synodo, ut videre est in cit. cap. XII. de jurejurando. ☜

15 *Secunda* pœna est fructuum amissio, quam expresse statuit Conc. Trid. *d. c.12.* decursorum scilicet post lapsum duorum mensium, non vero in ipsis duobus mensibus, secundum Nicol. Garcias *d. p.3. c.3. n.39.* quem refero ego ipse *d. alleg.61. n.23.* Aloys. Ric. *d. p. 1. decis.* 200. *n.* 10. Non enim facta professio proficit ad recuperandos fructus amissos post dictos duos menses, sed tantum ad quærendum futuros, ut per Navar. *dict. conf.4. alias 11. n.3.* Flamin. Paris. *d. lib.10. q. 9. n.12. & seq.* Nicol. Garc. *d. c.3. num.30.* Ricciul. *d. c. 13. num.39.* Ego ipse *dict. alleg.61. n. 23.* Rot. *in Oveten. mercedis 12. Decembris* 1605. coram Rev. D. meo Coccino Decano, impressa post tract. Alexandri Monet. *de destribut. quotid.*

16 Quæ pœna procedit usque adeo, ut nec Ordinarius possit condonare fructus amissos ob non factam Fidei professionem, quia Ordinarius non potest remittere pœnam inflictam a Concilio, nisi in casibus ibi expresse permissis; Navar. *conf.3. n.1. de Cleric. non resid.* ita docent Paul. Fusc. *de visitat. libr.2. cap.3. num.14. in fine.* Nicol. Garc. *d. c.3.*

17 *num.53.* Ego ipse *d. alleg.61. num.32.* Neque ante Fidei factam professionem provisus potest haberi pro præsente in Capitulo, secundum Nicol. Garc. *d. cap.3. num.50.* Rot. *in d. Oveten. mercedis.* Ricciul. *d. lib.1. cap.16. num.8.* ubi *num.9.* declarat, nisi forte hoc factum fuisset ex indulto Apostolico, non solum explicite concedendo, ut possit percipere fructus ante factam Fidei professionem, sed etiam implicite; nempe si paulo post provisionem concedatur sibi indultum de percipiendis fructibus in absentia.

Additio.

☞ Fructus male percepti ob omissionem professionis fidei condonari solent a Sede Apostolica, si omissa fuerit, vel male emissa bona fide, injuncta aliqua eleemosyna arbitrio Episcopi, vel Confessarii juxta plura exempla relata in folio Congreg. Conc. 13. Aprilis 1728. in Toletana pag. 175. cum onere eam emittendi, vel repetendi, si male fuerit emissa, coram Episcopo, & Capitulo juxta decreta in supradicto thesauro tom. VIII. pag. 219. 6. Octobris 1738. in Capuana Profess. fidei.

Ita tenentur eam repetere qui ex Indulto Cong. Conc. illam emiserunt coram Urbis Vicario, quando ob locorum distantiam coram Episcopo, & Capitulo intra duos menses a die provisionis emittere non poterant, ut de praxi testatur Bened. XIV. Institut. Ecclesiast. VI.

Non tenentur autem repetere, si eam emiserunt Romæ coram Datario, neque omittunt fructus, ex Decreto dictæ Cong. 26. Maii 1739. in Toletana ad dub. IV. in folio ejusdem diei in cit. thesauro pag. 162. ☜

18 Nec Fidei professionem omittens, potest regula de annali, aut longissima possessione se tueri, quoad dictos fructus percipiendos, quamdiu professionem non emiserit, ut resolvunt Flamin. Paris. *de resignat. benef. lib.8. q.9. num. 122.* Fr. Emman. *in sum. tom.1. c.119. num. 7.* Nicol. Garc. *d. cap. 3. num.34.* Prosper de Augustino *d. verb. beneficiorum possessio, lit. 8. in fine.* Aloys. Ricc. *in decis. Curiæ Archiepisc. Neapol. decis.220. num.14. part.1.* Ricciul. *d. c.16. num.13.* Ego ipse *d. alleg.61. n.26.*

Additio.

☞ Illam omittens, neque juvatur Regula XXXVI. de triennali, cum hæc constituta sit non ad obviandum hæresibus, ut inductum est onus professionis fidei, sed ad convalidandum dumtaxat titulum, possessionem, cæteraque beneficii jura, quibus provisus minime privatur per dictam omissionem, ut ex decreto laudatæ Cong. 2. Septembris 1591. relato a Gallemart. ad Tridentin. cap. XII. sess. XXIV. de Refor. n. 7. & ex altero relato in mox cit. Cathacen. ☜

Non tenetur tamen in conscientia fructus sic amissos restituere, donec condemnetur, seu sequatur sententia declaratoria, ut per Navar. *conf. 3. n.1. de sum Trinit. in antiq. alias conf.12. num.1. de jurejur. in novis* Fr. Emm. *q. Regul. tom.2. quæst.72. art.3.* Ego ipse *d. alleg.61. num.28.* Sanchez *dict. cap.5. num.10.* Ratio est, quia Concilium *d. c.12.* est pœnale, ac proinde etiamsi pœnam ipso jure irroget, non obligat in foro conscientiæ. 19

Contra Azor. *d. cap.2. q.1. in fine.* Petr. de Ledesma *d. tract.1. cap.4. conclus.10. diffic.1.* Nicol. Garc. *d. c.3. n.35.* Squillante *d. p.1. n.98.* Ugolin. *d. §.16. num.4.* Ricciul. *d. cap. 13. num. 43.* existimantes intra dictos duos menses Fidei professionem non emittentes ita fructus suos non facere, ut in conscientia teneantur illos restituere, etiam non interveniente aliqua sententia. 20

Additio.

☞ Hæc secunda sententia est verior, cum hujusmodi pœna non sit privatio, & proprie pure pœnalis, privans jure perfecte quæsito, sed conventionalis, & imperfecte ob defectum conditionis. Thesaur. de pœnis Ecclesiasticis cap.1. Verb. fidei professio n.2, & 3. ☜

Sed cui assignandi, & applicandi sint fructus amissi ob non factam Fidei professionem, cum id Conc. non determinet, solet ab aliquibus in dubium revocari: in quo communis omnium fere sententia tenet, eos esse impendendos vel in usus pauperum, vel in fabricam Ecclesiæ, sicut fructus eorum, qui non resident, per *c.1. vers. si quis autem, sess.23. de reform.* firmant Paul. Fusc. *de visit. l.2. c.13. n.4.* Læl. Zech. *de benefic. & pension. cap.1. n. 4. vers. quod si Parochiales.* Flamin. Paris. *d. lib.10. quæst.9. num.123. & seq.* Nic. Garc. *d. cap.3. num.36.* 21

Additio.

☞ Hæc sententia locum habet quoad Parochum, ac Canonicos omittentes dictam professionem, quoties hi habent fructus distinctos, & separatos a massa capitulari, non vero quando habent a massa communi; tunc enim distribuendi sunt inter cæteros Canonicos, prout refertur in supracitata causa Toletana ☜

Ter-

22 *Tertia* pœna est, ut possessio minime suffragetur isti Fidei professionem non emittenti, ut habetur *in d.c.*12. *Concil. Trid.* quod non tollit omnino possessionem, sed impedit ejus effectum quoad fructuum perceptionem, ita Navar. *cons.*5. *in antiq. alias* 3. *in novis*, *de verb. signific.* & *cons.* 7. & 8. *de jurejur.* Sayr. *in floribus*, *decis. sub illo tit. de verb. signific. dec.* 6. Sanchez *d. lib.*2. *c.*5. *num.*10. Azor. *d. cap.*2. *q.* 3. Ego ipse *d. alleg.* 61. *n.* 26. Rot. *in Varmien. Canonicat.* 28. *April.* & 13. *Junii* 1608. & 4. *Febr.* 1611. coram bonæ mem. Card.
23 Sacrato, ubi etiam fuit resolutum, possessionem adeptam per provisum, qui tenebatur facere Fidei professionem, esse manutenibilem etiam post tempus, & *in Tiburtina Parochialis*, 27. *Junii* 1629. co-
24 ram R. P. D. meo Pirovano, ubi quod ita censuit Sacra Congregatio ejusdem Concilii in illa causa.

Unde infertur, tales possessores juvari reg. de triennali, quia Concilium non tollit neque titulum, neque possessionem, præterquam ad effectum lucrandi fructus, ut bene scribunt Flam. Paris. *d.l.*10. *q. ult. n.*4. & *seq.* Sanchez *d. c.*5. *num.*9. Ricciul. *c.*16. *num.*12. quod verum intelligit ad effectum, ne possit molestari super titulo, & ad hoc possit
25 se tueri quocumque remedio possessorio, secus vero, ut possit consequi fructus, ut supra ostendimus.

Deinde infertur, talem possessionem suffragari etiam remedio reintegrandæ, dummodo ad illud non agatur respectu fructuum, ita Ricciul. *d. cap.* 16. *num.* 4.

C A P. V.

De Sacerdotio per Parochos suscipiendo infra annum a sibi commissi regiminis tempore numerandum.

S V M M A R I V M.

1 *Parochus tenetur se facere ad Sacerdotium promoveri infra annum a sibi commissi regiminis tempore numerandum.*
Declaratur text. in capit. licet canon. de elect. in 6. *ibid.*

2 *Parochialis Ecclesia conferri potest illi, qui Sacerdos non est tempore provisionis, si tamen in ea sit ætate, & alias idoneus, ut intra annum possit promoveri ad Sacerdotium.*
Beneficium curatum obtinens, non tenetur esse Diaconus, aut Subdiaconus. ibid.
☞ *Vide Animaverfionem.*

3 *Declaratur text.* in cap. si pro Clericis 8. de præbendis lib.6.

4 *Parochialis, qua datur in commendam, debet Sacerdoti conferri, qui statim possit per seipsum ei deservire.*

5 *Annus, intra quem provisus de parochiali tenetur ad Sacerdotium se facere promoveri, incipit a tempore suscepti regiminis, & pacificæ possessionis.*

6 *Possessionem pacificam habere dicitur ille, qui nedum illam tenet ratione beneficii, & tituli, seu exercitii, & curæ, sed etiam bonorum, & fructuum beneficii, seu majoris partis.*

7 *Possessionem beneficii pacificam non videtur pacifice adeptus, qui statim ex ea fuit deturbatus, seu lis ei fuit mota.*

8 *Provisus de parochiali, si illius possessionem aliquando, idest saltem per duos menses obtinuit sine litigio, tenetur infra annum ad Sacerdotium promoveri, & sufficit, quod semel cæperit pacifice possidere, quamvis postea lis ei moveatur.*

9 *Pœna eorum, qui intra anni spatium ordinati non sunt ad Sacerdotium, quando beneficium obtinent parochiale, est privatio illius ipso jure.*

10 *Declaratur* cap. cum in cunctis §. inferiora, verb. admoniti *de elect.*

11 *Parochialem obtinens, & intra annum non faciens se ad Sacerdotium ordinari, beneficium in conscientia retinere non potest, ad fructusque restitutionem tenetur.*

12 *Beneficium vacans per non promotionem ad Sacerdotium intra annum, licet possit per alium impetrari, possessio tamen in conscientia non vacat, quousque spolietur.*

13 *Beneficio privato, eo quod intra annum ad Sacerdotium non se promoveri fecit, non poterit ea vice id beneficium iterato conferri.*

14 *Fructuum ad restitutionem tenetur, qui parochialem suscepit animo absoluto eam dimittendi, & non suscipiendi Sacerdotium.*
☞ *Vide Additionem.*

15 *Beneficium curatum recipiens animo assumendi Sacerdotium intra annum, non tenetur fructus perceptos eo tempore, quo sanam habuit mentem, restituere, quamvis postea mutata voluntate, minime promoveatur intra annum ad Sacerdotium.*

16 *Parochialem Ecclesiam adeptus, si infra annum Sacerdos factus non est, potest illi cedere aut in favorem resignare ultimo die anni, dummodo absque dolo, & fraude id faciat.*

17 *Pœna* cap. licet canon. de elect. c. 6. *non habet locum, quando parochialem obtinens, justo impedimento intra annum non potuit promoveri; quid si impedimentum proveniat sua culpa, ostenditur, & num.*20.

18 *Impedito non currit tempus.*
☞ *Vide Animadversionem.*

19 *Parochus intra tempus, quo promoveri tenetur, legitime impeditus, cessante impedimento, quoad utrumque forum non alium annum integrum, sed tantum complementum partis anni, in qua legitime impeditus fuit, ad promovendum acquirit, & quid si culpa sua non se promoveri fecit, n.*20.

21 *Parochialem Ecclesiam adeptus, si intra annum non faciat se ad Sacerdotium ordinari, an excusetur, si impedimentum interveniat eo tempore, quando ordinari non potest, scilicet in fine anni, ostenditur.*

22 *Dispensare potest Episcopus de jure communi cum habentibus Parochialem causa studii, ne usque ad septennium ad Sacerdotium promoveatur, & quid post Conc. Trident. ostenditur.*
☞ *Vide Additionem.*

23 *Licentia de non promovendo ad Sacerdotium usque ad septennium causa studii hodie non conceditur.*

24 *Annum, intra quem Parochialem adeptus tenetur ad Sacerdotium se promoveri facere, an possit Episcopus prorogare, ostenditur.*

25 *Pœna privationis ipso jure, de qua* in cap. licet canon. de elect. l. 6. *non habet locum in Ecclesiis, etiam parochialibus, si Collegiatæ sint.*

26. *Mi-*

26 *Mixtum non continetur appellatione simplicis.*

27 *Jura loquentia de parochialibus non habent locum in Collegiatis curatis.*

28 *Beneficiorum appellatione in generali dispositione qualificata beneficia sæpe non includuntur.*

29 *Parochiali Ecclesiæ habitu tantum, & non actu Parochianos habenti, qui præficitur, non tenetur intra anni spatium Presbyter fieri.*

30 *Parochialis habitu regulatur ad modum beneficii simplicis.*

31 *Pœna* cap. licet canon. de elect. lib. 6. *non habet locum in Decanis, Præpositis, Abbatibus, Prioribus, & Archipresbyteris, curam animarum, sed non parochialem Ecclesiam habentibus.*

32 *Pœna ejusdem* capit. licet canon. *non habet locum in parochialibus Ecclesiis accessorie unitis.*

33 *Canonicatus, vel alia beneficia sacrum Ordinem requirentia, præter parochiales obtinentes, non incurrunt pœnam privationis, de qua* in capitul. licet canon. de elect. in 6. *si intra annum non susceperunt Ordinem requisitum, annexum suis beneficiis.*

34 Cap. licet canon. de elect. l.6. *solum procedit in Parochialibus.*

35 *Parochialem Ecclesiam insufficientem ad victum obtinens, non tenetur se promoveri facere ad Sacerdotium infra annum, sed eam dimittere cogitur.*

1 INfra annum a sibi commissi regiminis tempore numerandum, debet Parochus se facere ad Sacerdotium promoveri, quod si infra id tempus promotus non fuerit, Ecclesia sibi commissa, nulla etiam præmissa monitione, est ipso jure privatus, ut disponitur expresse *in c. licet can.* 14. *de elect. l.6.* & late docent Rebuff. *in prax. tit. de non promot. intra ann.* Navar. *in man. c.* 25. *n.* 118. *vers.* 8. *& consil.* 1. *in antiq. alias* 12. *in novis de rescript.* Sayr. *in flor. dec. sub eod. tit. decis.* 1. ubi quod ignorantia non excusat, Hojed. *de incompat. benef. part.* 1. *c.* 24. *n.* 19. Spin. *in spec. testam. gloss.* 4. *prin. n.* 65. Petr. Henriq. *consil.* 9. *n.* 7. Morl. *in emptorio juris, p.* 1. *tit.* 1. *q.* 9. *n.* 45. ubi intelligit text. *in d. c. licet canon.* quod necessario requiratur sententia ad omnimodam privationem, per glos. celebrem, *verb. justo impedimento cessante, in c. commissa de elect. l.6.* Azor. *institut. moral. p.* 2. *l.* 6. *cap.* 8. *q.* 2. Aloys. Ricc. *in coll. dec. par.* 5. *collect.* 1988. Ugol. *de off. Episc. c.* 25. §. 2. Gozal. *ad reg. Cancell.* 15. *n.* 17. Nicol. Garc. *de benef. p.* 3. *c.* 4. *n.* 3. *& n.* 52. *cum seqq.*

2 Hinc notabis obiter, parochialem Ecclesiam conferri posse ei, qui Sacerdos non est tempore provisionis, si tamen in ea sit ætate, & alias idoneus, ut intra annum possit promoveri ad Sacerdotium, sicut colligitur ex *c. cum in cunctis, §. inferiora, de elect. & ex c.* 2. *de instit. l.* 6. notant Rebuff. *in praxi tit. requisita ad collationem bonam n.* 34. Roch. *de jurepatron. verb. honorificum, n.* 24. Rolan. *cons.* 47. *n.* 59. *l.* 1. Unde S. Cong. Conc. teste Garc. *de benef. p.* 7. *c.* 4. *n.* 48. censuit, obtinentem beneficium curatum, non teneri esse Diaconum, aut Subdiaconum, sed intra annum debere promoveri ad Sacerdotium. Et sic primam Tonsuram sufficere, & requiri tempore provisionis per text. *in c. ex literis, de transact.* ibi *nondum fuisse tonsuratum*, &c. docent Abb. *ibi*, & Rebuff. *loco prox. cit. num.* 33.

Additio.

☞ Ex praxi, teste Fagnano ad cap. V. *Præterea* de ætate, & qualitate Præficiend. n. 8. Parochialis Ecclesia conferri potest sine ulla dispensatione, etiam Prima Tonsura tantum initiato, si intra annum obtentis dispensationibus pro temporum interstitiis, promoveri se faciat ad Presbyteratum: idque probat ex decreto Cong. Conc. approbato a Clem. VIII; consulta enim = an matrimonium contractum coram Parocho, adhuc intra annum ad Sacros non promoto, sed prima tantum Tonsura initiato, sit validum, nec ne, censuit esse validum. ☜

3 Non obstat *text. in c. si pro Clericis* 8. *de præb. l.* 6. ibi, *nec de effectu Ordinum in eisdem literis mentio habeatur*; quia verba hæc intelligenda sunt de defectu materiali, vel simplici carentia Ordinum sacrorum, non vero de defectu formali, quasi aliquid deficiat de Jure necessarium, atque ita facile cessant plura, quæ circa illum text. disputant scribentes, ut per Bero *in c. ad aures, n.* 26. *de rescrip.* Rebuff. *tit. forma mandati §. volentes, verb. pro expressis, vers.* 24. & alios, de quibus Roland. *cons.* 47. *n.* 57. *l.* 1.

4 Intellige autem *primo*, seu potius declara, omnia supradicta procedere in ea Parochiali, quæ datur in titulum; illa namque, quæ datur in commendam, debet Sacerdoti conferri, qui statim possit per se ipsum ei deservire, ut expresse probat *c. nemo deinceps, de ele. l.* 6. Azor. *inst. mor. p.* 2. *l.* 6. *c.* 8. *q.* 7. quem refero Ego ipse, *de off. & pot. Ep. p.* 3. *all.* 59. *n.* 23.

5 *Secundo* intellige, annum præfatum, intra quem Parochialem adeptus, se ad Sacerdotium promoveri facere tenetur, incipere a tempore suscepti regiminis, & illius pacificæ possessionis, ut decidit tex *in c. commissa* 35. *vers. annus autem de elect. l.* 6. ex quo notarunt Tiraq. *de retract. lig.* §. 1. *glos.* 10. *n.* 113. & §. 36. *glos.* 3. *n.* 5. Cal. Per. *de renovat. emph. q.* 5. *n.* 31. Azor. *inst. mor. p.* 2. *l.* 7. *c.* 16. *q.* 11. & obtinentibus Dignitates, Præbendas, aut portiones, qui infra annum initiari tenentur iis Ordinibus, quos hujusmodi Præbendæ, seu Dignitates requirunt, idem censuit S. Conc. Congr. his verbis, *die* 13. *Septembris* 1631. *Sacra Congr. Cardin. Conc. Trident. Interpretum respondit, annum de se promoveri faciendo ad sacros Ordines computari debere a die habitæ possessionis, dummodo per provisum non steterit, quo minus antea possessionem perceperit*, R. Cardin. Ubaldinus, Franc. Paulutius, Sac. Cong. Conc. Secr. quam declarationem originalem, & authenticam vidi, & præ manibus habui.

6 Ille dicitur habere pacificam possessionem, qui nedum illam habet ratione beneficii, & tituli, seu exercitii, curæ, sed etiam bonorum, & fructuum beneficii, seu majoris partis eorum, gl. *verb. pacificam vers. licet possess. in d. c. commissam*, Rebuff. *in tract. de pacific. poss. n.* 168. Menoch. *remed.* 3. *retin. num.* 582. Nic. Garc. *de benef. par.* 11. *cap.* 5. *num* 123.

7 Non videtur tamen adeptus fuisse pacificam beneficii possessionem, qui statim ex ea fuit deturbatus, seu super illa lis mota, gl. *d. verb. pacificam*

cam verf. quod fi in continenti. Tiraq. in l. fi nnqnam
verb. fnfceperit liberos, n. 149. & 185. C de revoc.
don. Bell. decif. 169. Caffad. decif. 9. de caufa
poff. Hojed. de incompat. benef. p. 1. c. 13. n. 40.
& 80. Mafc. de probat. concl. 143. num. 42. Fla-
min. Parif. de refig. benef. l. 3. q. 1. n. 130. ubi
num. 131. fubdit, quod relinquitur arbitrio judicis,
quomodo interpretetur verbum illud in continenti,
8 Nicol. Garc. d. p. 11. cap. 5. nu. 118. Verum fi
provifus de Parochiali, poffeffionem illius aliquan-
diu, ideft faltem per duos menfes, obtinuit fine
litigio, tenetur infra annum ad Sacerdotium pro-
moveri, & fufficit quod femel cœperit pacifice
poffidere, quamvis poftca lis ei moveatur, ita gl.
d. ver. pacificam, in verf. fi autem poffeffionem Sta-
phil. de lit. grat. tit. de qualit. & ftatu benef. §.
hujufmodi n. 12. Sarn. in reg. de triennali, q. 53.
verf. & ideo Petr. Greg. de re benef. c. 25. num. 10.
quidquid dicat Nicol. Garc. d. p. 11. c. 5. n. 118.
ubi tamen n. 121. refert Sacr. Cong. Epifcopo
Veronen. fic refpondiffe. Obtinentes parochialem
Ecclefiam per provifionem Sedis Apoft. habentes libe-
rum curæ exercitium, & omnium bonorum fructuum,
& proventuum poffeffionem, licet in limine adeptæ
poffeffionis prædictæ mota lis fuerit per aliquem in pe-
titorio, tenetur fe promoveri facere intra annum, lite
pendente Et iterum fic. Quod fi beneficium effet liti-
giofum, & curam animarum haberet, tenebitur obti-
nens facros Ordines fufcipere, fi modo liberum habeat
Curæ exercitium. In cafu tamen particulari excu-
faretur Parochus pacifice poffidens, fi facris Or-
dinibus fe initiari non fecerit, ut in feq. declara-
tione, quam ad literam refert Nicol. Garc. dict.
tract. p. 3. c. 4. n. 9. parochus, fi eo morbi genere te-
neatur, ut ad functionem fui Sacerdotii, nec ad res di-
vinas per fe obeundas minus idoneus effe videatur, non
tenetur, durante talis morbi genere, facris Ordinibus fe
initiari facere.

9 Tertio intellige pœnam eorum, qui intra anni
fpatium ordinati non funt ad Sacerdotium, quan-
do beneficium obtinent parochiale, effe privatio-
nem illius ipfo jure, ut probat text. in d. c. licet ca-
non, verf. quod fi, ibi, nulla etiam præmiffa moni-
tione fint præfentis conftitutionis auctoritate privati,
& docent Rebuf. Navar. Hojed. Gonzal. & alii,
quos fupra citavi, n. 1. Petr. Gregor. d. c. 25. n. 8.
Azor. d. par. 2. lib. 7. cap. 16. quæft. 11.

10 Quibus tamen non leviter obftat text. in d. c. cum
in cunctis §. inferiora ibi, moniti juncto, ibi, remo-
veantur, quod verbum non latam fententiam, fed
ferendam importat, per ea, quæ late tradit Tira-
quel in l. fi unqnam verb. revertatur, ex n. 132.
Quare Doctores communiter ex eodem Tiraquell.
cit. loco, interpretantur olim per d. §. inferiora,
monitionem fuiffe neceffariam, & fententiam fe-
rendam; fed jam de jure Sexti privationem in-
currit ipfo jure, fed non plane fatisfaciunt, ficut
multo minus nec alii citati a Petr. Greg. ubi proxi-
me, qui aliter, atque aliter conciliare nituntur.
Ego igitur advertendum dico, in d. §. inferiora,
agere Pontif. non folum de beneficiis, fed etiam
de Decanatu, & Archidiaconatu, at vero in d. c.
licet canon, non de his dignitatibus, neque etiam
de omnibus Curatis, fed folum de Parochialibus,
ut patet ibi, decernentes collationes de Paroch. &c.
Unde cum lex illa pœnalis fit, in folis Parochia-
libus obtinebit, in reliquis autem beneficiis etiam
curatis, falva manet decifio d. §. inferiora dum
monitionem, & judicis fententiam requirit, ut be-
ne explicat gl. verb. privatus ad med. in d. c. licet
canon., confirmaturque ex vulgari l. præcipimus
Cod. de appellat.

Ex qua privationis pœna ipfo jure irrogata col- 11
liguntur plures effectus, & in primis fe offert ille
quod, anno elapfo, beneficium in confcientia reti-
neri non poteft, fructufque reftitui debent ante
judicis fententiam, ut notant in terminis Navar.
in man. dict. c. 27. n. 118. & conf. 1. num. 2. in
antiq. alias conf. 12. in novis de refcript. & de Orat.
c. 22. num. 46. Squill. d. p. 1. n. 101. in fine, Salz.
ad Bern. in pract. c. 55. in princ. in ult. impreff. Leff.
de juftit. l. 2. c. 34. n. 101. Nicol. Garc. de benefic.
p. 11. c. 10. ex n. 28. & p. 3. c. 4. n. 5. Fernandez d.
§. 5. num. 2. non obftante doctrina illa vulgari,
quod pœna in confcientia non debetur ante fen-
tentiam, quia conftat de mente legislatoris vo-
lentis, quod ante monitionem, & judicis fenten-
tiam privatio incurratur, ut in d. c. licet canon. ibi,
nulla etiam præmonit. quamvis Zerol. in praxi
Epifcop. p. 1. verb. benefic. §. 4. dict. 4. Sabag. in
c. fin. de fequeftrat. poffeff. n. 81. Moral. in emptorio
juris, p. 1. tit. 1. q. 9. num. 45. exiftimaverint, non
teneri Parochum dimittere parochialem, nifi poft
latam fententiam, ante judicis pronunciatio-
nem.

Verum licet hujufmodi beneficium vacans per 12
non promotionem ad Sacerdotium intra annum,
poffit per alterum impetrari, poffeffio tamen in
confcientia non vacat, quoufque fpolietur, fecun-
dum Henriq. in fumm. l. 10. c. 23. §. 5. juncto com-
mento lit. V. Garc. d. c. 30. n. 34. Ant. Ricc. de jure
perfonarum extra gremium Ecclef. exiftent. l. 7. c. 5.
num. 33.

At fi quis privatus declaratur beneficio hujufmo- 13
di, eo quod intra annum ad Sacerdotium non fe
promoveri fecit, non poterit ea vice iterato id be-
neficium eidem conferri, ut probat d. c. commiffa,
ibi, nullatenus ea vice poterit iterato conferri, & tra-
dunt Tiraq. de retractu lig. §. 8. gloff. 7. n. 16. & in
l. boves, §. hoc fermone, limit. 1. n. 31. ff. de verb.
fignific.

Circa fructus autem perceptos intra annum ab 14
eo, qui parochialem fufcepit animo eam dimit-
tendi, & non fufcipiendi Sacerdotium, text. eft
principalis in d. c. commiffa, verf. cæterum, qui
probat ad fructuum reftitutionem teneri; explicant
Navar. de Orat. cap. 21. num. 4. Gutier. canonic.
lib. 1. cap. 5. numer. 50. Mexi in tract. taxæ panis,
concl. 6. num. 108. late, & eleganter Squill. de oblig.
Cleric. p. 1. n. 193. cum feqq. Azor. d. p. 2. l. 6. c. 8.
q. 10. verf. quæres, & c. 9. q. 1. Sanch. de matr.
l. 7. difp. 45. à princ. Quod tamen intelligendum eft
de impetrante parochialem animo abfoluto non
fufcipiendi Ordines; non ita, fi animo dubio, &
conditionali, nifi aliud convenientius fibi offeratur,
ut in exemplo quotidiano de fratre minore natu,
qui Ecclefiam fufcepit eo animo, ut fi fucceffio
fratris majoris fibi obvenerit, vel majoratus, be-
neficium dimittat, & ita fervare confuetudinem
totius chriftiani orbis teftantur Nav. conf. 17. de
Cler. non refid. & in man. d. c. 25. n. 118. ante fin.
& de Ora. d. c. 21. n. 45. Fernand. d. §. 5. n. 4. Nic.
Garc.

Garc. *d. p.*3. *c.*4. *n.* 40. Squill. *d. p.*1. *n.* 107. *&* 108. quidquid dicant Sot. *de justit. l.*10. *q.*5. *art.*6. *col.*2. & Sanch. *d. disp.*45. *n.* 10. patetque, si advertamus, legem Canonicam hoc casu non requirere animum certum, & deliberatum suscipiendi Ordines, ut beneficiarius fructus suos faciat, sed magis requirere certum, & deliberatum animum non suscipiendi ad effectum, ut fructus non acquirat, sicut patet ex verbis *dict. vers. cæterum* ibi, *promoveri ad Sacerdotium non intendens*, juncto, ibi, *ipsam postmodum dimissurus*, qualem animum non suscipiendi non habet is, qui modo vult Ordines suscipere, sub conditione tamen, ut si postea aliud convenientius sibi contingat, beneficium dimittat.

Additio :

☞ Romæ, antequam quis admittatur ad examen pro cura animarum, hoc præstat juramentum = Ego NN. Juro, spondeo, ac promitto, quod non eo animo, nec ea intentione me examini subjicio, ut si parochialem Ecclesiam S. N. N. assequar, illam postea dimittam, sed ad illius residentiam quantocitius me conferre intendo: sic me Deus adjuvet, & hæc Sancta Dei Evangelia &c. = ☜

15 Si autem quis parochialem suscipiat animo assumendi Sacerdotium infra annum, sed postmodum, voluntate mutata, minime promoveatur, non tenebitur fructus perceptos eo tempore, quo sanam habuit intentionem, restituere, *gloss. verb. non intendens*, *in d. c. commissa*. Franc. Emm. *in sum. tom.*2. *c.*30. *concl.*6. *num.*6. Azor. *d. p.*2. *l.*6. *c.* 8. *q.*10. *vers. quæres* Paul. Comitol. *respons. moral. l.*1. *quæst.* 79. *n.*2. Sanch. *de matrim. l.*5. *disp.*45. *n.*1. *cum seqq.* Less. *de justit. l.*2. *c.*34. *dub.*26. *num.*134. Squillante *d. p.*1. *n.*103. quia *ex d. c. commissa* §. *cæterum*, solum ad illius fructus restitutionem obligatur accipiens Curam, nec promoveri intendens, sed iste intendebat revera promoveri ad Sacerdotium, nec est aliud jus, in quo hoc sit expressum, & hoc est certum quantum ad fructus perceptos a tempore, quo fuit voluntas suscipiendi Sacerdotium; at vero quoad fructus perceptos a tempore, quo voluntatem mutavit, magna est inter scribentes controversia, in qua ob allatam proximam rationem non esse restituendos existimant Navar. *d. cap.*25. *num.*118. *vers.* 10. Fr. Emman. *d. c.*30. *n.*6. *conclus.*6. Less. *dist. c.*34. *n.*134. Sed ego contrarium existimo, cum hoc casu militet illa ratio text. ac si ab initio non habuerit intentionem; nam negari non potest, istum peccare mortaliter, & cum fraude beneficium ipsum retinere, & percipere illius fructus, dum mutato animo non se promovendi, ad fructus lucrandos residui temporis illud retinet; & ideo hanc partem tenent Sot. *dict. art.*6. *conclus.*1. *col.* 1. Jacob. de Graff. *in aureis decis. par.*1. *lib.*2. *c.* 97. *n.* 54. Cardin. Tolet. *in Instruct. Sacerd. lib.* 4. *c.*18. *n.* 4. Nicol. Garc. *dict. part.* 4. *c.* 4. *num.* 55. Squillante *dict. part.*1. *num.* 104. ubi *num.*106. resolvit, illum, qui accepit curatum beneficium sine intentione assumendi Sacerdotium, si intra annum mutata voluntate promoveatur, non teneri restituere fructus, quos percepit ante mutatam voluntatem.

16 Unde infertur, posse illum, qui parochialem Ecclesiam adeptus infra annum Sacerdos factus non est, illi cedere, aut in favorem resignare ultimo die anni, cum adhuc jus in beneficio habeat, ut bene resolvunt Rebuff. *in praxi tit. de promotis intra annum*, *n.* 48. Salzc. *ad Bernard. in practic. c.* 55. *littera A. in fine*, *vers. prædicta*, *in ultima impress.* Flamin. Paris. *de resignat. benefic. l.* 3. *quæst.* 2. *n.* 9. *&* *q.* 5. *num.* 4. Azor. *d. part.* 2. *lib.* 7. *cap.* 20. *q.*4. Nald. *in sum. verb. Parochus*, *n.* 18. dummodo absque dolo, & fraude id faciat, per ea, quæ tradit idem Azor. *institut. moral. dict. part.* 2. *lib.* 6. *c.* 8. *quæst.* 10. *vers. quæres*, ex ea ratione, quia si Clericus in ultima anni die mortuus fuerit, beneficium vacabit per mortem, Paris. *consil.* 19. *num.* 24. *volum.* 4.

Quarto intellige obligationem hanc; & pœnam 17 non habere locum, quando justo impedimento intra annum non potuit promoveri, ut probat expresse text. *in d. c. commissa*, ibi, *tibi non currit, si promoveri justo impedimento*, &c. notant Rebuff. *dict. tit. de promotis intra annum*, *n.* 49. Bernard. Diaz. *dict. c.* 55. *nu.* 3. Navar. *dict. cons.* 1. *alias* 12. *num.* 1. *cum seqq. de rescript.* Emmanuel Sà *in aphorism. verb. beneficium*, *num.* 7. Tiraquel. *de retract. lign.* §. 35. *gloss.* 4. *n.* 14. *&* 22. Cald. Pereira *de renovat. emphyt. q.* 6. *num.* 25. qui omnes varia adducunt impedimenta, & inter alia de infirmo, ignorante, & similibus.

Sed illud usu frequentissimum est de Episcopo, 18 qui non potuit, vel noluit Ordines conferre, ut in terminis notant Bernard. *dict. n.* 3. Nald. *d. ver. Parochus*, *n.* 11. & optime Petr. Gregor. *d. c.* 25. *num.* 9. Confirmaturque eadem declaratio ex generali regula, quæ docet, impedito non currere tempus, *c. quia diversitatem*, *de concess. præb.* cum similibus, de quibus Pinel. *in auth. nisi*, *num.* 47. *C. de bonis mater.* Gutier. *Canon. lib.* 1. *c.* 28. *num.* 2. & plena manu ego ipse *de Axiomat. juris usu. freq. Axiom.* 116. *n.* 1.

Illud in hac materia est consideratione dignum, 19 quod Parochus intra tempus, quo promoveri tenetur, legitime impeditus, cessante impedimento, quoad utrumque forum, non alium annum integrum, sed tantum complementum partis anni, in qua legitime impeditus fuit, ad promovendum requirit, ita Navar. *cons.* 1. *de tempor. ordin. in antiq. alias cons.* 1. *de in integr. restit. in novis*. Sayr. *in floribus decis. sub illo tit. de tempor. ordinationum*, *decis.* 1. Nic. Garc. *de benefic. p* 11. *c.* 5. *nu.* 120. Galet. *in sua Margarita casuum conscientiæ verb. impedimentum* 1.

Dixi, requiri impedimentum justum, hoc est 20 proveniens sine culpa illius, qui impeditur sacros Ordines suscipere, quia si culpa præcesserit, annum currere impedito receptum est communiter ex *gloss. verb. privati*, *in d. c. licet canon.* Bernard. & Petr. Gregor. *locis proxime citatis*, sic intelligentes textum difficilem *in c.* 1. *de ætate*, *& qualit.* juxta *gloss. ult.* ibi dum probat amittere beneficium, qui propter justam causam ordinari non potest, præcedente scilicet culpa sua. Verum hæc resolutio non transit sine difficultate, quia impedito etiam culpabiliter tempus non currere optime probat text. *in d. cap. quia diversitatem*, ibi, *& si culpa sua fuerit suspensus*, & Doctores communiter secundum Quesad. *divers. quæstion. capit.* 1.

numer. 7. Pinel. & Gutier. *num.* 6. *dictis locis*. Sed solvitur difficultas, generali illa præhabita distinctione, an culpa ad casum impedimenti fuerit ordinata, & procedit communis resolutio, de qua supra, vel sufficienter ordinata non fuerit, & habet locum dictum *cap. quia diversitatem*, & juxta hoc ultimum distinctionis membrum existimo absque dubio, intelligendam esse decisionem Sacræ Congregationis, quam referunt Salzed. *ad Bernard. d.c.*55. *in princ.* & Anton. Fernandez *in examine Theologiæ moralis*, *part.*3. *cap.*13. §. 5. *n.* 1. ut sequitur. *Pœna Canonis præscripta eis, qui intra annum Sacerdotium non susceperunt, non habet locum in Rectore, qui intra annum a die adeptæ possessionis pacificæ, vel infra tempus comparuit, & se promoveri petiit, offerens, quantum in eo erat, se paratum ad suscipiendum Sacerdotium, sed Ordinarius noluit eum propter illiteraturam, vel aliam causam promovere*.

21 Dubium occurrit non omittendum, in quo Doctores quærunt, an excusetur iste, si impedimentum interveniat eo tempore, quando ordinari non potest, scilicet in fine anni? Et excusandum non esse probatur ex regula receptissima, quod impedimentum superveniens tempore, quo actus fieri non potest, non excusat, docente Jureconf. *in l.qui commeatus*, ibi *dum tamen tam tardius &c. ff. de milit. & in libro* 2. *vers. si quis tamen, ff. si quis caution.* prosequitur Dec. *in c. ex ratione*, *n* 16. *cum seq. de appell.* Menoch. *de arbitr. casu* 118. *num.* 5. *& casu* 153. *num.*15. Gutier. *lib.* 2. *Canonic. c.* 6. *n.* 11. *vers. similiter*, ex quibus in his terminis ita resolvit Bellem. *decis.*83. contra quem tamen scripsit Rebuff. *de tit. de promotis intra annum*, *n.* 48. & Salzed. *d. c.*55. *lit. C.* ea scilicet ratione, quia etiam in fine anni quamvis promoveri non possit, potuit tamen resignare beneficium, vel permutare, vel impetrare rescriptum Summi Pontif. ut omnes Ordines susciperet, ac subinde impedimentum tunc superveniens, dicit excusare. Ego tamen adverto, si proponamus casum, in quo impedimentum superveniat, quando jam ordinari non poterat, priorem sententiam veriorem esse, & omnino tenendam, & concludit ipsius fundamentum, quod si casus proponatur, in quo per rescriptum possit ordinari, vel alias renuntiare, aut permutare, nisi impedimentum supervenisset, excusabit impedimentum, ut evincit ratio contrariæ sententiæ: non autem admitto potentiam illam remotam, quod poterit renuntiare, vel permutare, nisi appareat de renunciando agere, cum impedimentum supervenit, quod confirmatur ex vulgari doctrina, secundum quam potentia proxima, non autem remota in unoquoque actu attenditur, *l. naturalem*, §.1. *in fine*, ibi, *multa accidere possunt, ut ex ea non capiamus, ff. de acquir. rerum domin. l. quemadmodum*, §. *item Labeo*, ibi *cum incertum sit &c. ff. ad legem Aquil.* cum aliis, quæ Doctores communiter notant in materia lucri cessantis, ut per Gutier. *de juran. confir. p.*1. *c.*2. *n.*8. D. Barbo. *in l.*2. *ff. soluto matr. p.*1. *n.*47. *vers. est sane advertendum*, Petr. Navar. *de restit. l.* 3. *c.* 2. *num.* 301.

22 *Quinto* nota cum habentibus parochialem Ecclesiam posse Episcopum causa studii dispensare, ne usque ad septennium ad Sacerdotium promoveantur, ita tamen ut ad Subdiaconatum intra annum suscipiendum adstringantur, ut decidit text. *in c. cum ex eo*, 34. *de elect. lib.* 6. & resolvunt Hojed. *de incompatib. benefic. p.*1. *c.* 24. *n.* 19. Navar. *in man. c.*25. *n.*118. *verf. potest. autem*, Petr. Gregor. *de re benefic. c.*25. *n.*9. Emman. Sà *in aphoris: verb. beneficium*, *n.*8. Rebuff. *de privileg. Scolast. privileg.* 36. Monet. *de distribut. quotid. p.* 2. *q.*10. *n.*4. Sanch. *de matrim. l.*8. *disp.* 1. *n.* 24. ubi quod talis Parochus, cum quo sic dispensat Episc. ne intra annum promoveatur, minime incurrit pœnam amissionis beneficii, de qua *in d. c. licet canon.* Ratio autem hujus dispensationis est, quia multi recusabant Ecclesias parochiales cum eo onere acceptare, & cum facultates eis aliunde non suppeterent, studendi opportunitas auferebatur in maximum damnum universalis Ecclesiæ, quæ viris literatis noscitur indigere, quam rationem expressit text. *in d. c.cum ex eo*, ubi quoque eam præstat, quare dispensati ad studendum teneantur intra annum ad Subdiaconatum promoveri, dum dicit, *ne sicut à multis de Christi patrimonio sublatis factum esse dignoscitur, à statu retrocedere valeant clericali*. Et ubi Episcopus dispensaverit in septennio hujusmodi, ante illud tempus finitum non poterat dispensationem revocare, gloss. *verb. septennium*, *in d. c. cum ex eo*. Rebuff. *de priv. Schol. priv.* 37. Sanch. *d. l* 8. *dis.*33. *n.*12. Et ad illum tamen, non vero ad Prælatum spectabit, illo septennio durante, Vicarium deputare, idem Sanchez *de matrim. l.*3. *disp.*31. *n.*11.

Sed restat, ut videamus, an post Concil. Trident. facultates istæ de non promovendo ad Sacerdotium usque ad septennium causa studii licitæ sint? Partem affirmativam suadere videtur idem Concil. Trid. *sess.*7. *de reform. c.* 12. dum facultates de non promovendo ad annum adstringit, excipit tamen casus a jure expressos, inter quos hunc nostrum præcipuum esse, & expressum *in d. c.cum ex eo*, ex dictis constat, & notavit gloss. marginalis, *in d. c.* 12. juvatque idem Concil. *sess.* 5. *de reform. c.*1. *in fine*, dum generaliter inquit, docentes, & studentes sacram Scripturam gaudere omnibus privilegiis a jure concessis de perceptione fructuum beneficiorum in absentia. Pars autem negativa probari videtur ex eodem Trident. *sess.*8. *de reform. c.*2. dum revocat omnia privilegia, seu exemptiones, quæ tollunt residentiæ necessitatem, quod repetit idem Trident. *sess.*23. *de reform.c.*1. *ad fin.* In quo advertebat D. Ludovicus Correa, olim in celebri Conimbricensi Accademia Pontificii juris primarius Professor, Concilium *d. c.*2. agere de privilegiis perpetuis de non residendo, & *in d. c.* 1. de exemptionibus, quæ personis propter particulares necessitates conceduntur, atque ita non revocari ibidem privilegia, quæ ad tempus Accademiis, & studentibus in illis a jure sunt concessa, in quibus salvum esse voluit suum privilegium Concil. *dict. sess.* 5. *c.* 1. *in fine*, quæ interpretatio licet forsan placere posset, & eam amplecti mihi foret jucundissimum, ob debitam eximio Præceptori reverentiam, magis tamen apud omnes valere debet Eminentiss. D. D. Cardinalium a Sanctissimo D. Papa approbata auctoritas, qui responderunt, quoad Parochiales impetratas post confirmationem Tridentini nullam licen-

centiam dandam ad percipiendos fructus in absentia ratione studii, cujus declarationis meminerunt Petr. Henriq. *conf.* 23. *num.* 4. Gonzal. *ad reg.* 8. *Cancell. glos.* 6. *n.* 251. Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori Eccles. decis.* 502. *in* 1. *edit. alias resolut.* 393. *in fine*, *in* 2. *edit.* Sanctarel. *var. quæst.* 3. *num.* 25. Ego ipse *de officio*, *& potestate Episcopi*, *p.* 3. *alleg.* 53. *n.* 77. *& alleg.* 56. *n.* 30. Unde cum ex hujusmodi declaratione DD. Cardinalium constet, licentias ad studendum hodie dari non posse habenti parochialem, necesse est, ut dicamus, cessare jam dispositionem *dict. c. cum ex eo*, & supra resoluta circa licentiam Episcopi ad septennium, & minime excusandum Parochum a suscipiendo Sacerdotio propter causam studii.

Animadversio.

☞ Quoad facultatem tributam Episcopo a Bonifacio VIII. in Cap. XXXIV. *Cum ex eo* de electione in VI. dispensandi Parochum a residentia per septennium causa studiorum, Episcopus post Conc. Trident. ea amplius uti non potest. Cum enim in cap. XVIII. sess. XXIV. de Reform. Concilium statuerit, parochiales Ecclesias non esse conferendas, nisi per concursum, conferri nequeunt, nisi personis actu idoneis repertis, ideoque cessat ratio a Bonifacio considerata. Præterea cum, teste Fagnano, in Cap. V. *super specula* de Magistris propositum fuisset in S. Cong. Conc. seq. dubium = An Ordinarius possit concedere licentiam Parocho, qui parochialem post Concilium obtinuit, ut in publica Universitate studiis S. Theologiæ, vel Canonum vacare possit? = Sanctissimus respondit, non posse, jussitque Episcopum ab ejusmodi licentiæ concessione abstinere = Idem pluries declaravit laudata Cong. ut videre est lib. I. decretor. ejusdem, pag. 46. lib. VIII. pag. 129. & 140. a tergo, & lib. XVI. pag. 292. Propterea nullo modo audiendi sunt Castropalaus disp. III. punct. 9. §. IX, Mendo de Jur. Accadem. Lib. IV. in Append. q. 2. aliique, negantes a Trident. revocata fuisse privilegia jure communi concessa causa studiorum, immo dictitantes, eadem potius reservata, ac renovata ab eodem cap. I. sess. V. in fine de reform. eoquod studiorum causa sit vere rationabilis, & tot Juribus probata, signanter in Cap. V. *super specula* de Magist. Non sunt, inquam audiendi cum Tridentini interpretatio non ad privatos Doctores, sed privative spectet ad Sac. ejusdem Congregationem. Quam futilis vero sit relatorum D. D. ratio, satis ostendit Card. Petra tom. IV. Comment. ad Constit. X. Bonifacii VIII. n. 14. & seqq. ad quem Lectorem remitto. Ex stylo receptissimo Datariæ nec SS. Pontifex tales dispensationes concedit, sed præcise servatur Constitutio Gregor. X. *Licet Canon.* de Elect. & elapso anno ab eodem Greg. præscripto, passim conceduntur impetrationes contra illos, qui non fuerunt ad Sacerdotium promoti ☜

23 *Sexto* nota, exceptis casibus a jure expressis, qualis, illo attento, erat causa studii ex modo dictis, non posse Episcopum prorogare hujusmodi annum; ratio facilis est, cum enim hoc tempus a generali Conc. Lugdun. fuerit statutum *in dict. c. licet canon*, succedit regula receptissima, quæ docet, contra generale Concilium Episcopum, atque etiam Legatos Sum. Pont. dispensare non posse, notat gloss. *verb. ætate*, per text. *ibi in cap. cum dilectus*, 32. *de elect. in c. dilectus*, *in verbo*, *cum se facultas de præbend.* sequuntur Doctores communiter ex Dec. *in c. at si Clerici*, §. *de adulteriis n.* 9. *in vers. quarto fallit. de judic.* Duen. *reg.* 248. Gutier. *Canon. l.* 1. *c.* 5. *n.* 10. & confirmatur ex Concil. Trident. *sess.* 7. *de reformat. c.* 12. ubi facultates de non 24
promovendo minime suffragari ultra annum expresse constituit: quibus omnibus addo non posse Episcopum annum istum a jure concessum restringere, neque monere, neque cogere Rectorem Ecclesiæ parochialis, ut intra brevius tempus Sacerdotium suscipiat, cum enim annus iste a jure concedatur, non est ab Episcopo auferendus, juxta *reg. indultum*, *de reg. juris*, *lib.* 6. ex quo in terminis notavit Bonif. *in Clement. unic. num.* 45. *de offic. Vicar.* Rebuff. *d. tit. de non promotis intra annum*, *n.* 19. Petr. Greg. *d. c.* 25. *n.* 8. *post med.* Si vero ante annum finitum dispenset Prælatus in anno illo ad assumendos Ordines præfixo, prorogando terminum, non incurritur pœna *d. c. licet canon.* ita Sanch. *in præcepta Decalogi*, *tom.* 1. *l.* 4. *c.* 22. *n.* 25.

Septimo nota, in Ecclesiis etiam parochialibus, 25
si collegiatæ sint, locum non habere pœnam privationis ipso jure, de qua *in d. c. licet canon.* ita in terminis probat text. *in c. statutum*, 22. *de elect. l.* 6. & resolvunt Selv. *de benef. p.* 1. *q.* 3. *n.* 6. Reb. *d. tit. de non promotis intra annum*, *n.* 27. Azor. *dict. p.* 2. *l.* 6. *c.* 8. *q.* 4. Navar. *consil.* 3. *de tempor. ordin.* Gonzal. *ad reg.* 8. *Cancel. glos.* 5. §. 7. *n.* 12. Galet. *in Margarita casuum conscientiæ verb. Sacerdos*.

Ratio est, quia unum mixtum, quale est Ec- 26
clesia collegiata parochialis, non continetur appellatione simplicis, quale est parochialis, de qua fit mentio *in d. c. licet canon.* arg. text. *l. si ita scriptum ff. de liberis*, *& posthum.* & sic jura loquentia 27
de Parochialibus non habent locum in collegiatis curatis, gloss. *verb. Collegiatas*, *in dict. c. statutum* Flamin. Paris. *de resignat. benefic. l.* 8. *q.* 9. *num.* 94. quia in generali dispositione beneficiorum qualifi- 28
cata beneficia sæpe non includuntur, ut per Gonz. *ad reg.* 8. *Cancel. gloss.* 9. *n.* 2. nec sub dispositione simplici comprehenditur casus qualificatus, Valasc. *cons.* 51. *num.* 51.

Octavo nota, illum, qui Ecclesiæ parochiali ha- 29
bitu tantum, & non actu Parochianos habenti præficitur, non teneri lege, quæ lata est *in d. c. licet canon.* nempe quod debeat intra anni spatium Presbyter fieri, ita gloss. *verb. Parochialis*, *vers. quid si Ecclesia olim habuit Parochianos*, *in d. c. licet canon.* Rebuff. *d. tit. de promotis intra annum*, *num.* 34. Federic. de Senis *cons.* 184. Navar. *cons.* 4. *alias* 13. *de præbend.* Azor. *dict. p.* 2. *lib.* 6. *c.* 8. *q.* 9. *& l.* 9. *c.* 3. *quæst.* 14. *vers. quæstionis dubia est*, Rota *decis.* 112. apud Farinac. *part.* 4. *suæ praxis crim.* Valenzuela *cons.* 26. *num.* 25. *cum seq. tom.* 1. Steph. Gratian. *discept. forens. c.* 291. *num.* 22. Anton. Ricciul. *de jure personarum extra gremium Ecclesiæ existent. l.* 1. *c.* 14. *n.* 2. ubi *num.* 4. *&* 5. subdit hujusmodi parochialem, habito respectu populi, non obligare ad residentiam, neque ad Sacerdotium, neque inducere incompabilitatem. Unde in Rot. apud Caval.

30 val. *decis.* 164. *n.* 3. fuit dictum, parochialem habitu regulari ad modum beneficii simplicis, nec faciendam esse mentionem curæ habitu in impetratione.

31 *Nono* nota, pœnam *dict. c. licet canon.* vires, & locum non habere in Decanis, Præpositis, Abbatibus, Prioribus, & Archipresbyteris, curam animarum, sed non parochialem Ecclesiam habentibus, gloss. *d. verb. Parochialis*, *vers. sed nunquid erit idem in Decanatu*, Boer. *decis.* 119. *in fine* Azor. *d. p.* 2. *lib.* 6. *cap.* 8. *q.* 3.

32 *Decimo* nota, eandem pœnam locum etiam non habere in parochialibus Ecclesiis accessorie unitis, ut resolvunt Rebuff. *dict. tit. de non promotis intra annum*, *n.* 29. *vers. ideo qui possedit*. Boer. *d. decis.* 119. *n.* 7. Azor. *d. lib.* 6. *cap.* 8. *q.* 8.

33 *Undecimo* nota, obtinentes dignitates, Canonicatus, vel alia beneficia sacrum Ordinem requirentia, non incurrere dictam privationem ipso jure, si intra præfatum annum non susceperint Ordinem requisitum, & annexum suis beneficiis, quia *d. c.*
34 *licet canon.* solum procedit in Parochialibus, ita Squillante *de obligat. Cleric. p.* 2. *n.* 102.

35 *Duodecimo* nota, quod in Sac. Congr. Concilii propositum fuit sequens dubium, an obtinens parochialem Ecclesiam insufficientem ad victum, teneatur promoveri ad Sacerdotium infra annum, juxta *c. licet canon.* cum Concil. *sess.* 21. *de reform. cap.* 2. videtur declarasse, *d. cap. licet*, intelligi de beneficio ecclesiastico sufficienti ad victum, imo prohibeat, posse promoveri ad sacros Ordines. Sacra Congr. censuit, non teneri, sed tantum expedire, ut Sanctissimus declaret, eum debere dimittere: Sanctitas sua probavit hanc sententiam, ut dimittat, refert Nicol. Garc. *de benefic. p.* 2. *c.* 5. *num.* 121.

CAP. VI.

De vita, & honestate Parochorum.

SUMMARIUM.

1 *Parochi ad exemplum eorum, quorum cura sibi commendata est, debent suam vitam, & mores componere:*
2 *Vestimenta, aut calceamenta Parochis non licet habere, nisi quæ Religionem deceant.*
☞ *Vide Additionem.*
3 *Color viridis, aut rubeus Clericis prohibetur.*
4 *Color rubeus permittitur tantum Cardinalibus, & viridis Episcopis.*
5 *Anulos deferre in digitis non possunt Parochi.*
6 *Cultu nimio in vestitu uti, peccatum est.*
7 *Decor, & competens vestium ornamentum morum manifestissima solent esse signa.*
8 *Vestibus nec fulgidis, nec sordidis se ornare debent Parochi, sed inter utrumque medium quoddam est capiendum.*
9 *Parochi non possunt mulieres in habitationes suas recipere, aut retinere, & multo minus cum suspectis fœminis conversari.*
10 *Parochus etiam senex famulam quamtumvis senem ad mandatum Episcopi removere tenetur.*
☞ *Vide Additionem.*
11 *Convivia inhonesta, & comessationes fugere debet Parochus.*
12 *Conviviis honestis, & quæ fiunt gratia charitatis, & dilectionis, Parochi interesse possunt.*
13 *Convivium benedictione inchoari debet, & gratiarum actione terminari.*
14 *Lectio divinarum Scripturarum in omni clericali convivio misceri debet.*
15 *Ebrietatem, & crapulam fugere debent Parochi, & sub qua pœna ostenditur.*
16 *Ebrietas quot mala gignat ostenditur.*
17 *Propinare populis in publico Clerici non debent, secus in cellis adinvicem.*
18 *Mimis, joculatoribus, & histrionibus intendere non debent Clerici.*
19 *Citharam pulsare, & saltare non semper licet Clericis, nisi secreto, & in suis ædibus.*
20 *Cauponas, vel tabernas ingredi non licet Parochis, nisi longioris itineris causa.*
21 *Tabernæ sunt hodie loca, & fomenta intemperantiæ, & incontinentiæ.*
22 *Choreis, & saltationibus interesse non licet Parochis, ne propter motus obscenos oculi eorum contaminentur.*
23 *Comœdiis interesse non licet Parochis.*
24 *Comœdiarum impudicarum auctores mortiferi criminis rei fiunt.*
25 *Comœdiis interesse ob solam vanam curiositatem, absque periculo probabili lapsus, & cessante scandalo, non est peccatum.*
☞ *Vide Animadversionem.*
26 *Taurorum agitationibus adesse non debent Parochi, & qualiter id permittatur in Regnis Hispaniarum, ostenditur.*
27 *Ludere non licet Parochis, & aliis Clericis ad aleas, & taxillos.*
28 *Ludus, qui consistit in ingenio, aut virtute corporis, Parochis est permissus, si secreto, & in suis ædibus ludant, dummodo admixtos laicos non habeant.*
29 *Sacchorum, sive latrunculorum ludus non est Clericis prohibitus, modo ludatur causa recreationis, non causa voluptatis, aut avaritiæ, vel cupiditatis, & dummodo non distrahantur a divinis propter longum tempus, quod in tali ludo conteritur.*
30 *Ludus scacchorum non multum convenit literatis hominibus.*
31 *Canes, accipitres, vel hujusmodi ad venandum habere non licet Parochis, nec venationes facere periculosas, seu clamorosas.*
32 *Clerici sanitatis, vel recreationis causa venationibus uti non prohibentur, dummodo id faciant cum silentio, & modestia.*
33 *Venatio in dubio præsumitur facta causa recreationis.*
34 *Venationi deditus dignus est reprehensione.*
35 *Venatorem cur nunquam legisset sanctum asserat D. Hieronymus, ostenditur.*
36 *Piscare Parochis, & Clericis licet, si id non assidue exerceant.*
37 *Negotiari, & mercaturam facere lucri causa non possunt Parochi, & alii Clerici.*
38 *Emere, vel vendere, aut conducere possessiones propter cupiditatem Clericis non licet, nisi necessitas instet.*
39 *Conductori succedere possunt Clerici, ac perseverare*

re in conductione usque ad tempus, quo durare debet conductio.

☞ *Vide Additionem.*

40 *Clerici emere non possunt, vel contractu oneroso acquirere, ut ex illius venditione lucrum referant, secus si emant rem eo animo, ut domi consumant, aut ut vendant, quæ de rebus suis recollecta fuerint.*

41 *Negotiationem exercere possunt Clerici non lucri, sed necessitatis causa, ut se, suosque alant, cum aliunde, unde vivant, non habeant.*

42 *Clerici, si semel, vel iterum negotiaverint, non peccant mortaliter.*

☞ *Vide Additionem.*

43 *Clerici negotiari possunt per alios, justa causa interveniente, & sine avaritiæ, vel ambitionis vitio.*

☞ *Vide Animadversionem.*

44 *Clerici pretio currenti, vel etiam cariori, quam emerant, possunt vendere, quæ supersunt ex emptis ad se, suamque familiam sustentandam.*

45 *Locare animalia, boves, & oves possunt Parochi, si habent ex decimis, aut successione.*

46 *Clerici agros proprios colere possunt, & greges in suis prædiis alere, ut fructus vendant.*

47 *Clerici possunt a locis piis terrena in affictum accipere.*

☞ *Vide Additionem.*

48 *Vinum suum etiam minutim vendere possunt Parochi.*

49 *Parochi, quibus non suppetit ex Sacerdotio, possunt honesto aliquo artificiolo victum quærere, dummodo non impediantur munera obire, quibus incumbere debent.*

50 *Apostoli laborabant manibus suis, ne quemquam gravarent.*

51 *Arma deferre non possunt Clerici.*

52 *Clericorum arma sunt orationes, & lacrymæ.*

53 *Arma portare possunt Clerici, si subsit justa causa, & quæ illa sit, ostenditur.*

54 *Clerici, quæ pro honestate, ac bonis moribus vitare teneantur, ostenditur, & n. 55.*

☞ *Vide Additionem.*

1 QUod sacrum Concil. Triden. de omnibus Clericis dixit *sess.22. de reformat. c.1.* ad Pastores animarum præcipue pertinet, in eos enim potissimum plebes oculos suos coniiciunt, & ad exemplum eorum suam vitam,& mores componunt; & ideo plurimum refert, quod Parochi suam instruant vitam ad ipsius Concilii præscriptum, cujus verba sunt quæ sequuntur. *Nihil est, quod alios magis ad pietatem, & Dei cultum assidue instruat, quam eorum vita, & exemplum, qui se divino ministerio dedicarunt. Cum enim a rebus sæculi in altiorem sublati locum conspiciantur, in eos tanquam speculum reliqui oculos coniiciunt, ex iisque sumunt, quod imitentur. Quapropter sic decet omnino Clericos in sortem Domini vocatos, vitam, moresque suos omnes componere, ut habitu, gestu, incessu, sermone, aliisque omnibus rebus nil, nisi grave, moderatum, ac Religione plenum præseferant, levia etiam delicta, quæ in ipsis maxima essent, effugiant, ut eorum actiones cunctis afferant venerationem. Cum igitur quo majore in Ecclesia Dei, & utilitate, & ornamento hæc sunt, ita etiam diligentius sint observanda, statuit sancta Synodus, ut quæ alias a Summis Pontif. & a sacris Conciliis de Clericorum vita, honestate, cultu, doctrinaque retinenda, ac simul de luxu, comessationibus, choreis, aleis, lusibus, ac quibuscumque criminibus, nec non sæcularibus negotiis fugiendis copiose, ac salubriter sancita fuerunt, eadem in posterum eisdem pœnis, vel majoribus, arbitrio Ordinarii imponendis, observentur, nec appellatio executionem hanc, quæ ad morum correctionem pertinet, suspendat. Si qua vero ex his in desuetudinem abiisse compererint, ea quam primum in usum revocari, & ab omnibus accurate custodiri studeant, non obstantibus consuetudinibus quibuscumque, ne subditorum neglectæ emendationis ipsi condignas, Deo vindice, pœnas persolvant.* Ex quo.

Primo colligitur, parochis, & aliis quibuscumque Clericis non licere uti, aut habere vestimenta, aut calceamenta, nisi quæ Religionem deceant, ut ex text. *in c. Clerici 23. dist. c. fin.41. dist. & 21. q.4. per tot. c. Clerici officia, de vita. & honest. clericor.* Concilio Trid. *sess.14. de reform, c.6.* quia inquit Anicet. Papa in epist. sicut discreti debent esse in conversatione, ita & in omni habitu apparere tenentur, specialiter autem illis prohibetur, & præcipue in Constit. quam Pius V. de Cleri Romani reformatione edidit, secundum antiquorum Canonum auctoritatem, ne vestes holosericas, aut pelles pretiosiores habeant, sed a variis quoque laicorum consuetudinibus induendi, atque odoramentis abstineant, eorum autem vestes debere esse talares, idest, longas usque ad talos, decrevit Sixtus V. *in sua Constit. incip. Sacrosanctam, sub dat. 5. Id. Januarii 1588. in Bullario novo, tom.2. pag.653.* 2

Additio.

☞ Quoad Sixti V. Constit. statuentem, Clericos in Sacris constitutos, & Beneficiatos vestem talarem non deferentes sub pœna privationis beneficiorum, & extinctionis pensionum ipso jure incurrenda, videtur emollitum fuisse rigorem ejusdem Constit. a Benedicto XIII. Constit. *Catholicæ Ecclesiæ* 2.Martii 1725. quandoquidem, licet in hac Constitut. mentio fiat Sixtinæ Constit. infliguntur tamen pœnæ in solos Beneficiatos, laicales dumtaxat vestes deferentes, & ne ullum quidem verbum legitur de talaribus.

Rursum, quamvis idem Benedictus in Concilio Romano *tit. XVI. de Vita, & honest. Cleric. cap. III.* confirmaverit edictum circa vitam, & honestatem Ecclesiasticorum Almæ Urbis, ipsius jussu publicatum sub die 20. Decembris 1724. injungatque Episcopis, aliisque respective, ut illud in suis Diæcesibus publicandum, & omnimodo observandum curent, in quo præcipitur, ut constituti in Sacris, & Beneficiati, tenue etiam beneficium possidentes, juxta resolutionem Cong. Conc. sub die 13.Septembris 1677. deferant talarem vestem ab ortu solis, usque ad dimidium noctis horæ; nihilominus valde admodum in eo recessum est a rigore Sixtinæ Sanctionis, cum in contravenientes infligatur pœna dumtaxat decem scutorum pro qualibet vice, & totidem dierum detrusionis in carcerem.

Huic moderationi accessit etiam usus, & praxis timoratorum, ac tollerantia, & acquiescentia

Suc-

Successorum Pontificum, & ecclesiasticorum Præsulum, quos videmus summopere quidem inniti super delatione vestium clericalium, non autem talarium, nisi quando supra enunciati Clerici Ecclesiam sunt ingressuri, sive ad Missarum, sive ad divina officia, & ecclesiastica munia obeunda, ut clarissimè patet ex eorum edictis, & synodalibus statutis, Sacrorum Canonum rigorem emollientibus, relatis a Benedicto XIV. in cit. *Synod. diæc. lib. XI. cap. VIII*, imo ipsemet, cum esset Archiepiscopus Bononiensis, in binis suis Institutionibus ad Clerum Bononiensem la XXXIV, & LXXI. in ordine, non obstante Sixti Constit. *Sacrosanctum*, quam citat. dicta Instit. LXXI. obligationem vestem talarem deferendi limitavit ad solos Sacerdotes, Missam celebrantes: de qua obligatione iterum sermonem instituens *cit. cap. VIII. Synod. diæc.* se ad easdem Institutiones duntaxat retulit.

Nota II. cum eodem *cap. VIII.* quod quamvis Tridentinum talaris vestis non meminerit, cum tamen remittat judicio Episcoporum statuere quænam vestis ordini, & dignitati Clericorum conveniat, hi nullatenus contravenire possunt eorumdem edictis, in quibus sub certis pœnis præcipiatur delatio vestis talaris. ☞

3 Requiritur præterea honestas in vestium colore,
viridem enim, aut rubrum expresse improbat text.
*in c. pen. vers. pannis, de vita, & honest. Cleric.
Clem. 2. in fine, eod. tit.* ubi multa habentur de hac
vestium honestate, de quo etiam Garcia *in sum.
moral. tr. 1. diffic. 2. dub. 1. puncto 1. n. 4.* nam ru-
4 beus color permittitur tantum Cardinalibus, &
viridis solum Episcopis, secundum Menoch. *de ar-
bitr. casu* 392. *n.* 12.
5 Aliud quoque indecens in vestitu prohibetur il-
lis, puta deferre anulos in digitis, nisi quibus
competit ex officio, & dignitate, *d. c. pen.* Bellet.
disquisit. Cler. p. 1. tit. de discip. Cleric. §. 16. *n.* 22.
Carol. de Grassis *d. tr. effectu.* 41. *n.* 1. ubi *num.* 2.
subdit, posse Doctores, vel in aliqua dignitate
6 constitutos in suis manibus deferre anulos. In
vestitu nimio cultu uti peccatum erit, ut scribit
S. Gregor. *homil. ult. Quadrag.* his verb. *Sunt non-
nulli, qui cultum subtilium, pretiosarumque vestium
non putant esse peccatum, quod si videlicet culpa non
esset, nequaquam sermo Dei tam vigilanter exprime-
ret, quod dives, qui torquetur apud inferos, bysso, &
7 purpura indutus fuisset.* Laudandus quippe est decor,
& competens vestium ornamentum, quæ morum
manifestissima solent esse signa, inquit enim Ambr.
*l. 1. offic. Decor. corporis non sit affectatus, sed natu-
raliter simplex, neglectus magis, quam exquisitus, non
præcisis, aut albentibus indutus sit Clericus vestimen-
tis, sed communibus, ut honestati, & necessitati nihil
8 desit, nihil accedat nitoris.* Debent enim nec ful-
gidis, nec sordibus vestibus se ornare, sed inter
utrumque medium quoddam est capiendum, quod
eleganter describit Hieronym. *epis. 2. ad Nepot.
c.* 11. *Vestes pullas æque devita, ut candidas, orna-
tæ, ut sordidæ pari modo fugiendæ sunt, quia alte-
rum delicias, alterum gloriam redolet. Forma vestium,*
inquit Bernardus L. 3. de considerat. c. 11. *deformi-
tatis mentium, & morum indicium est, quid sibi vult,
quod Clerici aliud esse, aliud videri volunt, nempe
habitu milites, quæstu Clericos, actu neutrum exhi-
bent, nam neque pugnant ut milites, neque ut Clerici
evangelizant.*

Secundo colligitur, Parochum teneri omnem In- 9
continentiæ suspicionem evitare, ac proinde non posse mulieres in habitationes suas recipere, aut retinere, & multo minus cum suspectis fœminis conversari, ut id aperte probant *cap. præter hoc, cap. interdixit, cum seq. 32. distinct. c. Clerici 81. distinct. cap. 2. cum seq. 34. d. c. ut Clericorum, de vita, & honest. Cleric. & per tot. de cohabit. Cleric. & mulier.* optime multis comprobant Crespet *in sum. Catholicæ Fidei, verb. Clericus, §. Clericis mulierum contubernium, & verb. mulier, in princip.* Squillante *de obligat. Cleric. part. 2. n. 48.* Bellet. *disquis. Clerical. p. 1. tit. de discipl. Cleric.* §. 25. Carol. de Grassis *de effectib. Cleric. effect.* 26. Galgagn. *de jure publ. l. 3. tit. 5. ex num. 29.* Machado *en se perfetto Confessor. l. 4. p. 1. tract. 13. docum. 2.* Joan. Baptista Finus *de regul. juris, hom. 22. versic. adde*, ubi ex Sanctis Patribus ostendit fœminarum consortium quatenus a viris spiritualibus fugiendum.

Unde conquerente apud Sacram Congreg. Epi- 10
scoporum, & Regularium Presbytero Jacobo Sanctino, in 60. ætatis suæ anno constituto Episcopum Senogal. sibi injunxisse, ut famulam ætatis 60. annorum removeret, eandem Sac. Congregat. supplicavit, ut Oratorem hac de causa molestari minime permitteret. Sacra vero Congreg. *die 15. Feb.* 1619. eundem Jacobum parere debere respondit. Idem censuit *in una Ferrar. die 7. Junii ejusdem anni* contra Presbyt. Joannem Baptistam Rebollum annor. 64. & ejus famulam annor. 66.

Additio.

☞ Praxis fere universalis Episcoporum in stabilienda in Synodo ætate mulieris a Parocho domi pro famulatu retinendæ, ea est, ut hæc annis quinquagiota sit major, ut refert Bened. XIV. Instit. Ecclesiast. LXXXIII. ac videre est in Synodo Fulginatensi §. III. n. 13. habita an. 1722. & Civitatis Castellanæ tit. IV. cap. I. n. 15. habita an. 1756. in quibus etiam præcipitur, ut antequam Parochus eam domi recipiat, teneatur licentiam petere ab Episcopo in scriptis gratis concedendam, & quotannis renovandam sub pœna arbitrio ejusdem Episcopi infligenda: a quo numquam concedatur, nisi sub his binis conditionibus, ut mulier sit honestæ vitæ, & communi opinione probata; pro quarum verificatione laudatus Bened. Instit. Ecclesiast. LXXXII. hæc addit = Magnum sane discrimen interest cum plures simul mulieres, aut mulier una cum viro suo, aut consanguinea cum Parocho eadem domo continentur. Diverso modo se res habet, cum sola mulier, nulla sanguinis propinquitate, sed famulæ tantum conditione accita, cum Parocho versatur, qui fortasse per hyemem longissimum noctis spatium non precibus, aut libris impendit, sed cum ipsa famula prope ignem vanis colloquiis insumit. Itaque necesse est, ut eædem mulieres testimonio sui Parochi, cui subjectæ sunt, omnino commendentur: Sin autem ad eumdem Parochum spectent, qui ipsas mulieres famulas accersit, testimonium vicinioris Parochi, aut Vicarii foranei requiritur.

tur. Pro ætate illarum cognoscenda testimonium obsignatum baptismi proferatur =

Cæterum Parochus, cujuscumque provectæ ætatis, & probatæ vitæ sit, tam ipse, quam famula, sibi dictum putet illud S. Hieronymi Epist. ad Nepotianum = Nec sub eodem tecto maneas, nec in præterita castitate confidas, nec sanctior David, nec Sampsone fortior, nec Salomone potes esse sapientior. Memento semper, quod Paradisi colonum de possessione sua mulier ejecerit =

11 *Tertio* colligitur, Parochos, & alios Clericos commessationes, & inhonesta convivia fugere debere, *c. cum decorem de vita, & honest. Clericor. & in c. 1. ne Cleric. vel Monach.* Nam Hieron. ep. 2. ad Napol. de vita Cleric. cap. 23. *Convivia*, inquit, *tibi vitanda sunt sæcularium, & maxime eorum, qui honoribus tument*, & cap. 17. *Consolatores nos christianis potius in mœroribus suis, quam convivas in prosperis noverint, facile contemnitur Clericus, qui sæpe vocatus ad prandium, non recusat.* Idem omnino subdit Sanctus Amb. lib. 1. offic. cap. 20. *Habet suos scopulos*, ait, *verecundia, non quot ipsa invehit, sed quos sæpe incurrit, si in intemperantium incidamus consortia, qui sub specie jucunditatis venenum infundunt bonis, hi assidui sunt, & maxime in convivio, ludo, ac joco enervant gravitatem illam virilem. Caveamus itaque, cum animum relaxare volumus, solvamus omnem harmoniam quasi consensum quemdam bonorum operum. Usus enim cito inflectit naturam, unde quod prudenter facitis, convenire ecclesiasticis, & maxime ministrorum officiis arbitror, declinare extraneorum convivia, vel ut ipsi hospitales sint suis peregrinantibus, vel ut ea cautione nullus sit obbobrii locus. Convivia quippe extraneorum occupationes habent, tum etiam epulandi produnt cupiditates, surrepunt etiam fabulæ frequenter de sæculo &c.*

12 Honestis vero conviviis, & quæ fiunt gratiâ charitatis, & dilectionis, possunt bene interesse, *c. quando l. 1. & 2. dist.* 44. Cov. *in c. ult. n. 1. de test.* Bellet. *disquisit. cleric. p. 1. tit. de disc. cler. §. 2. n.* 24. item, & iis, quæ fiunt in anniversariis defunctorum, sive in solemnitatibus Sanctorum, *c. nullus 44. dist. c. nullus de consec. dist.* 5. Cov. *in d. c. ult. n.* 2. Joan. Gar. *de expens. c. 8. n.* 12. Cened. *ad decretum, coll.* 46. *num.* 5. Bellet. *d. tit. de discip. cler. §. 22. n.* 23. ubi admonet, quod in hujusmodi conviviis nulla absentium vita morderi permittatur, nullus ex irrisione reprehendi, nec in eis inanes sæcularium negotiorum fabulæ plausus, risus inconditi audiendi, seu referendi, aut cantandi, nec turpia joca, vel urso, vel tornatricibus,
13 aut larvas ante se fieri patiantur. Imo convivium benedictione inchoari debere, & gratiarum actione terminari probatur, *in d. c. quando autem*, 44. *dist.* & a S. Jo. Chrys. didicimus, qui *hom.* 79. *ad Antiochum*, ita ait: *Opus est, nos, & mensam petentes, & desistentes, Deo gratias agere. Mensa ab Oratione sumens initium, & in Oratione desinens, nunquam deficiet, sed fonte largius omnia nobis afferet bona*. S. Hieron. epist. 22. ad Eustach. c. 16. *Nec cibi sumantur, nisi oratione præmissa, nec recedatur a mensa, nisi referatur Creatori gratia*, alias adducit SS. Patrum auctoritates Gisb. Schevic. *de Ecclesiasticorum vita, moribus, & officio, lib.* 3. *c.* 36.
14 Bellet. *d. §. 2. n.* 26. ubi *n.* 27. subdit, quod in omni clericali convivio lectio divinarum Scripturarum misceri debet, *per cap. pro reverentia*, 54. *dist.* & advertit Navar. *de Or. c.* 18. *n.* 42. quod Sacerdotes non benedicentes mensam, peccant tantum venialiter; quamvis Præp. *num.* 2. *in d. c. non liceat*, 44. *dist.* existimaverit, peccare mortaliter.

Quarto colligitur, Parochos, & omnes Clericos a crapula, & ebrietate diligenter abstinere 15
debere, ita ut si non abstinuerint, & a Superiore commoniti non satisfecerint, ab officio, & beneficio suspendendi sint, ita *c. A crapula, de vita, & honest. cler.* Menoch. *de arbitr. casu* 404. *num.* 4. Superioris autem arbitrio relinquitur, quando Clerici a crapula, & ebrietate non abstinentes, ab officio, vel benef. sint suspendendi, gloss. *verb. vel benef. in d. c. a crapula*. Menoch. *d. casu* 404. *n.* 4. Gut. *canon. l. 2. c. 4. num.* 63. Soar. *tom. 5. de cens. disp. 2. n.* 12. nam vinolentum Sacerdotem & Apostolus damnat, & vetus lex prohibet, *c. vinolentum* 35. *dist.* quia multa ex ebrietate mala gignuntur; aufert enim memoriam, dissipat sensum, 16
corrumpit sanguinem, obtundit visum, infirmat nervos, obturbat auditum, onerat cerebrum, resolvit viscera, balbutit linguam, confundit intellectum, enervat, & fœdat corpus, omnia membra debilitat, exhaurit substantiam, secreta pandit, libidinem provocat, rixas excitat, prout hæc & multa alia referunt Menoch. *d. casu* 404. *a prin.*

Specialiter vero usum illum, quo in quibusdam partibus ad potus æquales suo modo se obligant potatores, & ille judicio talium plus laudatur, qui plures inebriat, & calices fœcundiores exhaurit, penitus abolendum, præsertim in Clericis decernit Innocentius III. in Lateranensi Concilio, de quo *in d. c. a crapula*, sub suspensionis pœna ab officio, & beneficio refert Bellet §. 22. *n.* 33. & Zozimus Papa (ut dicitur *in libro Pontificum*) constituit, ut nullus Clericus pocula in publico populis propinaret, possent tamen Clerici in cellis sibi ad invicem propinare, ut habetur in Conc. Nannaten. *de quo in c. quando autem* 44. *distinct.* ubi modus præscribitur servandus a Clericis in conviviis, *& in c. quando Presbyteri eadem distinctione*, sic dicitur *qui volunt panem cum charitate in domo fratris sui, simul cum fratribus frangant, & singulis singulos bibere faciant, & maxime ultra tertiam vicem populum non constringat*, item *in c. nullus Presbyter eadem dist.* legitur, quod nec præsumant alios ad bibendum cogere, vel aliena precatione ingurgitare.

Quinto colligitur, Parochos, & alios quoscumque Clericos mimis, joculatoribus, & histrionibus 17
intendere non debere, *d. c. penult. de vita, & honest. cleric. c. Presbyteri*, 34. *dist. c. non oportet, de consecrat. dist.* 5. scurrilibus, aut joculatoriis verbis, vel adulationibus inservire, aut vacare, *c. clericum* 46. *distinct.* ubi sic dicitur *clericum scurrilem, & verbis turpibus joculatorem ab officio esse retrahendum censemus*, *c. 1. ne cleric. vel Monachi* Sicut & maledicere, vel detrahere, & calumniare, maxime in Sacerdotes, *capitul. clericus maledicus, ead. distinct.* 46. & denique risus, & fabulas vanas, & tumultus in consessu, & Ecclesia vitare monentur, aut indiscretis vocibus perstrepere, vel obstinatis disceptationibus tumultuosas voces effundere, & his similia, quibus vituperetur ministerium eorum, facere prohibentur, *c. quando*

18 *quando autem* 44. *distin. c. in loco* 5. *quæst.* 4. Qui
vero, inquit Bonifacius VIII. *in c. unic. de vita & honest. cler. l.6.* se joculatores, aut gogliardos faciunt, vel buffones, si per annum artem illam ignominiosam exercuerint, sunt ipso jure infames; si vero breviori tempore, & moniti non resipuerint, ipso jure omni privilegio clericali carent, refert Ugol. *de offic. Episc. cap.* 13. §. 20. *n.* 2. ubi subdit, præfatum annum requiri continuum, & excipit, ut pœnam hanc evadant, ubi in oculto id facerent, utpote inter amicos, vel infirmitatis alterius, aut honestatis gratia.

19 *Sexto* colligitur, Parochis, & aliis Clericis ob honoris gravitatem, & dignitatem citharam pulsare, & saltare non semper licere, nisi secreto, & in suis ædibus, ut per Abb. *in c. cum decorem, de vita & honest. cleric.* Viv. *opin.* 467. *n.* 3. *vers. & hinc est.* Ugol. *dict. c.* 13. §. 26. *n.* 2.

20 *Septimo* colligitur, Parochis, & Clericis cauponas, vel tabernas, nisi longioris itineris causa, ingredi non licere, *c. non oportet, cum duobus sequentibus*, 45. *dist. dict. c. penult.* late Bellet. *tit. de disciplina cler.* §. 20. *a princ.* ubi *n.*15. subdit, quod sicut vitium frequentandi tabernas reprehenditur in Clericis, ita nec est laudabile in sæcularibus. Quamvis enim olim cauponarum institutio non fuerit voluptatis causa, sed necessitatis, *l. licet gratis §. in factum, ff. naut. caupon. stab.*
21 hodie tamen tabernæ sunt loca, & fomenta intemperantiæ, & incontinentiæ *l. quæ in adulterium in princ. & ibi* gloss. *C. ad legem Iul. de adulter. l. athlas, §. ait prætor, ff. de his, qui notantur infamia l. palam §. si qua cauponam, ff. de ritu nuptiarum.* Quæ autem dicantur tabernæ, & illarum nomine quid veniat, dixi *in meo tract. de appellativa verborum utriusque juris signific. appell.* 257. *n.* 1.

22 *Octavo* colligitur, Parochis minime licere choreis, & saltationibus interesse, ne propter motus obscœnos oculi eorum contaminentur, *c. Presbyteri* 19. *dist.* 34. *l.*57. *tit.* 5. *p.* 1. ubi Greg. Lopez. *in gloss.* 1. *& lib.*34. *tit.*6. *part.* 1. ubi *gloss.* 7. Ugolin. *d. cap.*13. §. 30. *num.*1.

23 *Nono* colligitur, eis quoque minime licere comœdiis interesse, cum ut plurimum sint de rebus lascivis, turpibus, & amoribus mundanis, provocantes auditores ad malum, & libidinem, ac spectatores suo accessu, & præsentia causam afferunt scœnicis turpia agendi, Paul. Comitol. *respons. moral. l.*5. *q.*11. *n.*8. *cum seqq.* ubi *a princip.*
24 *illius quæst.* probat, comœdiarum impudicarum auctores multiferi criminis esse reos, easque ob id damnant Petrus Gregor. *syntagm. juris, l.*39. *c.*15.

25 Verum, si comœdiæ audiantur ob solam vanam curiositatem absque periculo probabili lapsus, etiam si res turpes repræsententur, & modus repræsentandi sit turpis, ego puto, non esse peccatum mortale, cessante scandalo, quod existimo modo non esse, quia frequentissimum est Clericis comœdiis interesse: non obstat probibitio *d. c. penult.* quia secundum Innocent. ibi est tantum de honestate, vel quod verius credo cum Cajet. *in summ. verb. clericorum peccata*, ille text. non obligat sub mortali, cessante scandalo, & contemptu; quare ita resolvunt Fr. Emma. *in sum. tom.*3. *c.*71. *n.* 1. Joan. Salas *in* 1. 2. *tom.*2. *tract.* 13. *disp.*6. *sect.*24. *n.*165. Paul. Squillante *de obligat. cleric. par.*2. *n.*45. Galet. *in sua Margarita casuum conscientiæ, verb. comœdiæ*, Sanchez *de matrim. l.*9. *disput.*46. *n.*41. Bonacin. *eodem tract. quæst.* 4. *puncto* 9. *n.* 22. Anton. Dian. *resol. moral. part.* 2. *tract.*3. *Miscel. resol.* 35. addo Lezana *sum. quæst. Regul. cap.*10. *num.* 7.

Animadversio.

☞ Hæc verba *verum, si comediæ* usque ad *interesse*, jam transcripserat Lucius Ferraris, Prompta Bibliotheca, verbo *Clericus* cap.IV. n.17. in prima ejus editione, quæ tamen in posteriori, Romæ Typis data an.1757. dempta sunt. Quæ opinio jam reprobata fuerat a Bened. XIV. lib.XI. cap. X. numer.12. de Synod. diœc. edit. an.1755. tamquam = Nimis laxa, ne dicam, aperte erronea, & scandalosa = Et merito quidem, cum percipi nequeat, quomodo Sacerdotes, & Clerici, ac Parochi potissimum, non essent scandalo laicis, interesentes comediis, quando in iis res turpes repræsentantur, & modo repræsentandi est turpis. Nonne sua præsentia eisdem laicis ansam præberent ad efformandum judicium, idipsum sibi licere? ☜

Decimo colligitur, illos minime adesse debere 26
agitationi taurorum, cum id eis prohibuerit Greg. XIII. quadam sua Constit. cujus tenorem recenset Salzed. *ad Bernard. in pract. c.*72. *alias* 75. *in noviss. edit.* Stephan. Quarant. *in sum. Bullarii, verb. torneamenta.* Postea Clem. VIII. pro Regnis Hispaniarum pœnas, & censuras contra eos, & alios Clericos imposita sustulit, & amovit (exceptis Monachis, & Fratribus Mendicantibus, cæterisque Regularibus cujuscumque Ordinis, & Instituti) ad terminos juris reducendo. Monet tamen sua Sanctitas, & in Domino hortatur Clericos sæculares, beneficia ecclesiastica obtinentes, vel in sacris Ordinibus, seu in ecclesiastica dignitate constitutos existentes, ne paterna hac ejus benignitate abutantur, prout plenius in suis literis *sub die* 13. *Januarii* 1596. continetur, quarum literarum contextum referunt Quarant. *ubi supra*, & Fr. Emman. *quæst. Regul. tom.* 3. *quæst.*68. *ar.*2. & de illis meminere Azor. *instit. moral. part.* 3. *l.* 2. *c.* 15. *in princip.* Lezana *ubi supra cap.* 10. *num.* 7.

Undecimo colligitur, Parochis, & aliis Clericis 27
ad aleas, & taxillos ludere non licere, *d. c. pen. de vita, & honest. Cleric. c. cum inter dilectos, de excess. Prel.* Conc. Triden. *sess.* 24. *de reformat. c.* 12. *l.*57. *tit.*5. *p.*5. Paul. Comitol. *respons. moral. l.* 1. *quæst.*90. Ugolin. *de offic. Episcop. c.* 13. §.22. *n.* 2. ubi subdit, hoc procedere in omnibus Clericis, qui ordine sacro initiati sunt, vel in minoribus constituti, si beneficium habeant ecclesiasticum, & n.3. addit, quod nec per alium ludere possunt, & in fine restringit, ubi animi gratia secreto, & modice luderent absque scandalo, & §. 23. *n.* 1. resolvit, eos peccare mortaliter, si aleis, & taxillis ludant.

Ludus tamen, qui consistit in ingenio, aut virtu- 28
te corporis, illis est permissus, si secreto, & in suis ædibus ludant Ugolin. *d. c.*13. §. 25. *&* 26. Bell. *d.* §.24. *n.*8. *&* 9. ubi *n.* 15. intelligit, modo non ludant in publico: dummodo etiam admixtos laicos non habeant, gloss. *in verb. ejusdem, in c. contin-*

tinebatur de homicid., ubi Hoſt. *num.* 1. & Abbas *num.* 3.

Unde ſcacchorum, ſive latrunculorum ludum non eſſe Clericis prohibitum reſolvunt Abb. *n.* 4. *verſ. & hoc intellectu*, *& n.*12. Jo: Andr. *num.*13. Paul. Comitol. *d. lib.* 1. *q.*91. Bellet. §. 24. *num.*7. ubi *n.* 10. intelligit, modo ludatur cauſa recreationis, & non cauſa voluptatis, aut avaritiæ, vel cupiditatis, & *n.* 15. etiam dummodo non diſtrahantur a divinis propter longum tempus, quod in tali conteritur. Et quamvis hujuſmodi ludus ingenio conſtet, ac proinde permiſſus cenſeatur, non multum tamen literatis hominibus convenire arbitramur, quod mentem jam literarum ſtudiis fatigatam recreare magis ceſſatione, & quiete, quam novo meditationis labore gravare oporteat, ut bene advertit Joan. Baptiſta Finus *de reg. juris*, *homil.*22. *in fin.*

31 *Duodecimo* colligitur, eiſdem quoque non licere canes, accipitres, vel hujuſmodi ad venandum ha-
32 bere, *cap.*2. *in fin. de cleric. venat.* Sanitatis, vel recreationis cauſa Clerici, venationibus uti non prohibentur, dummodo id faciant cum ſilentio, & modeſtia, quod etiam poſt alios advertit Illuſtriſs. D. meus Roderic. *in comment. ad cap.* 9. *num.* 2.
33 *diſt.* 86. In dubio autem venationem præſumi factam cauſa recreationis tenent Anam. *in d. cap.* 1. *de Cleric. venat. col.* 2. Alex. *conſ.*71. *n.*13. *vol.* 1. Menoch. *dict. conſ.* 221. *n.*51. *& de præſumpt. lib.*5. *præſ.*3. *num.*116. Belle *d.* §. 19. *num.*7. Illuſtriſs. D. meus Rudericus *in comment. ad cap. viden.*10. *diſtinct.* 86.

34 Unde Nicolaus Papa *in dict. cap.* 1. *diſt.*34. Laufredum venationi deditum reprehendit, additque
35 ex S. Hieronymo, venatorem numquam legiſſe ſanctum, cujus dicti ratio poterit eſſe, quia venatores miſerandam in animalibus exercendo carnificinam, multum inde ſanguinariæ crudelitatis aſſumunt, & ſic mentem induunt ab omni pietate alienam, Pined. *in Job. cap.* 16. *verſ.*10. *num.*3. *&.* 7. Ferdinand. Salazar. *proverb. cap.* 12. *verſic* 27. *num.*123. ubi fraudolentos homines venatori dicit perſimillimos, ipſamque artem venatoriam multis fraudibus, ac dolis eſſe conjunctam, & Martin. Delr. *in adag. ſacra*, *adag.*13. *per tot.* firmat, quod ſacer textus venationis nomine omnem tyranidem, crudelitatemque deſignat. Non obſtat, quod objicit gloſſ. *verb. venatorem in eod. cap.* 1. *diſt.*34. de Sancto Euſtachio, quia benè ſolvit, dicens, quòd deſerviens venationi non eſt ſanctus, ſed qui ſemel fuit venator, poteſt poſtea effici ſanctus, peracta jam pœnitentia, ſequitur Abb. *in dict. cap.* 1. *verſ. & pro illa, de Clerico venatore*, declarat Abulenſ. *in Matth. cap.*6. *q.*43. *verſ. ſi autem objiciatur*.

Additio.

☞ Cum duo ſint genera venationum, una ſcilicet clamoroſa, ſeu ſaltuoſa, quæ fit magno armonum, canum, accipitrum apparatu, & tumultu ad capiendos apros, cervos, & majores feras: altera quieta, quæ nimirum exercetur ſolis laqueis, & retibus, aut etiam cum armis, ſed paucis adhibitis canibus, ſine ullo ſtrepitu ad occidendum volucres, minoreſque feras, non feroces, communior DD. ſententia eſt, ut clamoroſa dumtaxat ſit interdicta: quamvis contraria ſit ſanctioni Decretalis relatæ *in cap.* 1. *de Cleric. venat. & canonis XV. Concil. IV.* Lateranenſis conformior. Juxta hanc diſtinctionem animadvertit Zipæus *in Juris Pontificii novi analytica narratione*, *tit. de Cleric. venator.* videri non male accipi poſſe *cap. XII. Concil. Trident. ſeſſ. xxiv. de reform.* dum non ſimpliciter, ſed ab illicitis venationibus Canonicos omnes jubet abſtinere, & ſic etiam accipiendum eſſe *cap. I. Epiſcopum de Cleric. venat.*, quod præcipit abſtinere ab immoderata omnium beſtiarum, & volucrum venatione, prout ſibi præſefert ly *ſæpius*.

Cæterum audiendi non ſunt, qui auſi fuerunt aſſerere, ut eos redarguit laudatus Zipæus *loc. cit. tit. de vit. & honeſt. Clericor. num.*11. Titulum de Clerico venatore hodie non obtinere, uſuque abrogatum eſſe: ſed argumentantur ex facto abuſivo, quod juri non derogat, apud pios Clericos jus nihil immutatum eſt, qui meminerint illud Hieronymi, quod venatorem nunquam legimus ſanctum, *Can. quorumdam diſtinct. xxxiv.* Nemroht non ſanctus, ſed robuſtus venator dicitur = Aliud enim eſt, dictum *cap. Epiſcopum*, una cum allatis textibus contraria conſuetudine abrogatum eſſe quoad prohibitionem venationis clamoroſæ, & aliud, non eſſe communiter uſu receptas juxta præſentem Eccleſiæ diſciplinam pœnas ibi inflictas contra Clericos eidem vacantes: quas quidem hodie relinquendas videtur Epiſcoporum arbitrio ex deductis a Benedicto XIV. *de Synod. Diœceſan. edit. ann.* 1755. *lib. XI. cap. x. num.* 8, *&* 9. Quæ tamen pœna non debet eſſe nimis rigoroſa, præſertim pro prima vice, nec ſub excommunicatione ipſo facto, aut privatione privilegij clericalis, ut ex Decretis *Congreg. Epiſcop. & Regul. in Aſſiſien.* 16. *Martii* 1622. & in *Eugubina* 16. *Januar.* 1596. *in Licien.* 18. *Junii* 1602, *&* 5. *April.* 1604, ac in *Squillacen.* 15. *Juli i* 1605. relatis a Lucio Ferraris *Prompt. Biblioth. verbo Clericus art.* 6. *n.*35.

Clericis autem in ſacris conſtitutis prohiberi poteſt ab Epiſcopo delatio ſclopi ſub pœna ſuſpenſionis a divinis, ipſo facto incurrenda, ut declaravit Congreg. Concil. *in Sarſinaten.* 12. *Aug.* 1641. *lib. XVII. Decretor. pag.* 499.

Nequit autem Epiſcopus aliis Clericis, arma deferentibus comminari, aut infligere pœnam privationis privilegii fori, ſed aliis pœnis animadvertendi ſunt ad præſcriptum Concilii Viennenſis *in Clem. I. de vita*, *& honeſt. Clericor.*, ut eadem Concil. Congr. reſpondit ad dubium ann. 1625. prout legitur *lib. XI. Decretor. pag.*317. ☜

Piſcari autem eiſdem licere non eſt dubium, 36
exemplo Apoſtolorum, quos piſcatores ad ſe Salvator noſter vocavit *Matth.* 4. *Marc.* 1. *Luc.*5. Ita Salzed. *ad Bernard. dict. cap.*70. *lit. A*, *verſ. piſcatio*. Bellet. *dict. tit. de diſcipl. cleric.* §. 19. *n.* 8. Ugolin. *dict. cap.*13. §. 22. *num.*10. qui, id dupliciter reſtringunt, & primo, dummodo artem illam piſcandi diebus præſertim ſolemnibus (quibus eccleſiaſticis officiis intereſſe debent, & inſervire) non exerceant, in aliis feſtis permittitur, ubi neceſſitas ſuaderet, *cap. licet*, *de feriis*. *Secundo*, ſi non aſſiduè id exerceant, non enim Apoſtoli, poſtea-

poſteaquam gratiam Dei noverunt, piſcationibus operam dabant aſſiduè, ſed relictis retibus, ſecuti ſunt Chriſtum Dominum.

Additio.

☞ Cum piſcatio ſit opus ſervile, æque ac venatio, interdictum eſt omnibus, etiam laicis, eidem operam dare quibuſcumque diebus feſtis, excepta conſuetudine, ſi ſit tolerata, vel excepta neceſſitate, & hac ingruente, & quidem gravi, a locorum Ordinariis cognoſcenda, & cum eorumdem licentia, ut declaravit Alexander III. in cit. cap. Licet. Quare non ob quamcumque neceſſitatem dictis diebus licita eſt. ☜

37 *Decimotertio* colligitur, Parochos, & alios Clericos negociari, & mercaturam facere lucri cauſa non poſſe, ut probat text. *in cap. negociatio* 88. *diſt. & cap. cum ſecundum 6. ne Cler. vel Monachi*, ubi decernitur, ut excommunicentur, *& in cap. ſed nec eod. tit.* ubi præcipitur, ut ſuſpendantur ab officio eccleſiaſtico, *& in cap. clericus, diſt.*94. ubi imponitur eis depoſitionis pœna, & in *cap. canonum* 14. *qu.* 4. Ubi jubetur, ut explodantur a clericali conſortio.

38 Amplia *primo*, procedere quocumque contractu negociatio fiat, utpotè vel emendo, vel vendendo, ut reſolvit Ugol. *dict. cap*13. §.16. *num.*1. *in fine*, vel conducendo poſſeſſiones propter cupiditatem, ut probat text. in *cap.* 1. *vel Monac.* ubi Abb. *n.* 8. Marc. Anton. Genuenſ. *in tract. Archiep. Neapol. cap.* 62. *num.* 12. Bellet. *dict.* §. 21. *num.*31. niſi neceſſitas inſtet, videlicet ad ſui, vel ſuorum ſuſtentationem, ut declarant Hoſt. *in cap.* 1. *num.*2. *de obligat. ad ratiocin.* Sylveſt. *in ſum. verb. Clericus* 3. *num.*2. Marc. Anton. Genuen. *cit. loco.* Bellet. *dict.* §. 21. *num.* 33. ubi *num.* 25. ſubdit, quod poſſunt conducere omnes obventiones Eccle-
39 ſiæ. Vel niſi conductores ſuccedant, quia poterunt perſeverare in conductione uſque ad tempus, quo durare debet conductio Gloſ. *verb. conductore, in dict. cap.*1. ubi Abbas *num.* 8. Felin. *in c. quia lit. C. num.*3. *verſ. ideo ipſe, de judic.* Barbat. *conſ.*1. *n.*50. *vol.*3. Sylveſt. *in ſum. verb. Clericus* 3. *num.*2. Gregor. Lop. *l.* 45. *verb. arrendatores, tit.* 6. *par.*1. Bonacoſ. *commun. crimin. par.*2. *verb. Curiales, fol.*20. Redoan. *de ſpoliis Cleric. in præfat. qu.*2. *num.*12. Bellet. *dict.* §. 21. *num.*32. Molin. *dict. tract.* 2. *diſp.* 342. *n.*7. Leſſ. *dict. l.* 2. *cap.*21. *num.* 6. Ugol. *dict.* §. 16. *num.*2. *verſ. quid igitur*.

Additio.

☞ Circa proſequutionem negociationis vide addita poſt num. 43. ☜

40 Amplia *ſecundo*, ſeu potius declara, procedere in illis, qui aliquid emunt, vel contractu oneroſo acquirunt, ut ex illius venditione lucrum referant, ſecus autem ſi emant rem eo animo, ut domi conſumant, vel ut eam reducant ad aliquam formam, aut ea vendant, quæ de rebus ſuis recollecta fuerint. Vide Tiraq. *in præfat. retractus lig. num.*78. Mexi. *in tract. taxæ panis, concluſ.*1. *num.* 170. Mart. *dict. caſu* 3. *num.* 10. Ceval. *commun. contra commun. qu.* 810. *num.* 16. & 17. Quarant. *in ſumm. Bullarii, verb. vectigal verſ. tertio quatenus* Suar. *tom.*5. *diſp.* 23. *ſect.* 4. *num.* 21.

Limita *primo*, quando negociationem exercuerint non lucri, ſed neceſſitatis cauſa, ut ſe, ſuoſque alant, cum aliunde, unde vivant, non habeant, & bona Eccleſiæ ad eorum victum non ſufficiant, ita Salzed. *ad Bernard. dict. cap.*58. *verſ. neceſſitatis tamen cauſa*, Navar. *conſ.*3. *num.*3. *ne Clerici, vel Monach.* Ugolin. *dict. cap.* 13. §. 16. *num.* 2. *verſ.* 2. Fario. *dict. lit. C. verb. Clericus*, *num.*169. ubi *num.*170. ſubdit, quod in dubio negociatio præſumitur facta ex cauſa cupiditatis, & lucri, niſi probetur neceſſitas. 41

Secundo limita, ubi ſemel, vel iterum negociatio fiat, quia in hoc caſu non peccarent mortaliter, Cened. *ad Decretum, collect.*37. *num.*2. *in fin.* Ugolin. *dict. cap.*13. §.15. *num.*2. & §.16. *num.*1. Carol. de Graſſis *dict. effectu* 6. *num.* 19. Anton. Diana *moral. reſol. tract. de contract. reſolut.* 72. *verſ. limita*. 42

Additio.

☞ Circa hanc Sententiam in praxi caute procedendum crederem, attenta ſequenti prohibitione. ☜

Tertio limita, ſi negocientur per alios, juſta interveniente cauſa, ut per Navar. *de ſpoliis Clericor.* §. 8. *in fin.* Tabien. *verb. emptio qu.*26. Malder. 2. 2. *tract.*5. *cap.* 2. *dub.*4. Molin. *d. tract.*2. *diſp* 342. *num.*10. Leſſ. *dict. l.* 2. *cap.* 21. *dub.* 1. *num.* 6. Contrarium tamen tuentur Megal. 2. 2. *l.* 2. *cap.*5. *qu.*157. Marc. Ant. Genuen. *in pract. Archiepiſc. Neapol. cap.* 62. *num.* 6. Ugolin. *dict.* §. 17. *num.*2. ſed eorum opinionem exiſtimo, procedere eo caſu, quo Clerici quæſtui potiſſimum anhelantes negociationem per alium exercent, ſecus vero dicendum, ubi negociatio per modum alicujus liciti artificii exercetur, & nullum avaritiæ, vel ambitionis vitium in Clericis notari poteſt, in quibus terminis ſunt intelligendi DD. primo loco citati. 43

Animadverſio.

☞ Circa Clericos ſub alieno nomine negociationem exercentes, tranſcribo a me jam addita ad Theſaurum de pœnis eccleſiaſt. in fine cap. 1, verb. *Negociatio*. Quæcumque ſtatuta ſunt a Summis Pontificibus, & Conciliis contra Clericos, ſæcularibus negociis ſe immiſcentes ſub pœnis ab iiſdem impoſitis, & etiam majoribus, arbitrio Ordinariorum infligendis, ex decreto Conc. Trident. ſeſſ.22. cap.1. de reform. ampliata ſunt a Bened. XIV, Conſtit. *Apoſtolica* 25. *Febr.*1741. dictas pœnas extendente ad Clericos, illicite ſub alieno nomine negocia exercentes, perinde acſi per ſe, & proprio eorum nomine, eadem exercerent.

Et nota, nomine negociorum Clericis prohibitorum, venire etiam cambia activa, per interpoſitam licet perſonam contracta, ut poſt citat. Conſtit. magis declaravit idem Bened. lib. X. de Synod. Diœceſ. edit. 1755. cap. 6. num. 4, & 5.

Idem declaravit Clemens XIII, in epiſtola ad Pa-

Patriarchas &c. *Cum primum* 17. Sept. 1759.

Insuper in cit. Bened. Constit. decernitur:

I. Ut omnia, & singula bona, sic ab eis alieno nomine acquisita, sub spolii pœna subjiciantur, juxta Constit. Pii IV. *Decens* 5. *Novemb.* 1560.

II. Ut negocia per laicos prius inchoata, & ad ipsos Clericos delata continuari nequeant sub iisdem pœnis, nisi urgeat necessitas, & de licentia Congreg. Concil., aut etiam Ordinarii extra Italiam, ad tempus dumtaxat concedenda; ita tamen, ut pertractentur per interpositam laici personam.

III. Ut exempti a spolio ad effectum testandi, aut transmittendi in hæredes, ab eo non eximantur, quoad bona sic acquisita, non obstante Indulto Pii IV. Constit. *Romanus Pontifex* 5. *Februar.* 1560, & Pauli V. *In eminenti* 8. *April.* 1606. favore Curialium, incolarum, & originariorum Urbis, etiam presbyterorum in ipsa urbe, & ejus districtu intra decem milliaria, quibus Constitutionibus a Sanctitate sua in hac parte derogatur.

Licitum tamen est eis in terris propriis, non tamen conductis, agriculturam exercere ex Constitut. Clement. VIII. *Inter multiplices* 4. *December* 1600.

Addere hic libet, quæ de quæstuosa negociatione a Missionariis exercita habet idem Bened. cit. lib. X. de Synod. Diœces. cap. 3. num. 4. ibi = Ad idem præcavendum scandalum, Evangeliique præconum consulendum famæ, & dignitati, Summus Pontifex Clemens IX. sub pœna excommunicationis latæ sententiæ prohibuit quibuscumque ecclesiasticis, tam sæcularibus, quam regularibus, degentibus, sive in Insulis, provinciis, & regnis Indiarum orientalium, sive in partibus Americæ, tam australibus, quam septentrionalibus, ne unquam cujusvis causæ, occasionis, & tituli prætextu, quæstuosam exerceant negociationem, sive per se, sive per alios, sive nomine proprio, sive religiosorum Ordinum, quorum forte sint alumni; voluitque, statutas a se in prædictos negociatores pœnas neque eum evadere, qui semel tantum mercaturam facit: quod videre est in Constitutione ejusdem Pontificis impressa inter Apostolicas Constitutiones, respicientes missiones Sinarum, & Tunchini in unum volumen collectas, editasque Parisiis anno 1676. par. 1. pag. 73. = ☜

44 *Quarto* limita, si emissent pertinentia ad se, suamque familiam sustentandam per totum annum, & præter propositum empta superessent, vel diminutione familiæ, aut alia ratione; tunc enim pretio currenti, etiam cariori, quam emerant, absque negociationis periculo vendere possunt, ut per Prosp. de Augustin. *in addit. ad Quarant. verb. vectigal. vers. tertio*, ibi *idque extendit* Ugolin. *dict.* §. 16. *vers.* 5.

45 *Quinto* limita, ubi mercaturam exercuerint cum suis animalibus, & prædiis, possunt enim locare animalia, ut boves, & oves, si habent ex decimis, aut successione, vel si habentes pascua multa, emunt eadem animalia, ut illa depascerent ad sustentationem sui, & suorum, ut per Redoan. *de spol. Cleric. qu.* 2. Molin. *dict. disput.* 342. *n.* 14. Bellet. *dict. tit. de favore Cleric.* §. 11. *n.* 34.

46 *Sexto* limita, ubi agros proprios colerent, ut fructus vendant, lapides, vel metalla ex suis fundis cederent, vel eruerent, sive ea mutent in aliam speciem, sive non, greges in suis prædiis alerent, ut ex fætu, lacte, lana pecuniam conficiant, aut ut ipsa animalia adulta, & saginata vendant, ita Less. *dict. l.* 2. *cap.* 15. *dub.* 1. Paul. Comitol. *dict. lib.* 1. *qu.* 53. *num.* 2. Fernandez *ubi sup. num.* 5.

Septimo, limita, ubi a locis piis terrena in affictum acceperint, quia non debent hoc casu prætextu illicitæ negociationis molestari, ut Nuncio Neapolis rescripsit Sacra Congr. Episcoporum, & Regularium *sub die* 19. *Januar.* 1593. 47

Additio.

☞ Hoc decretum ita indistincte hic relatum, intelligendum est cum limitatione, quæ legitur in responso Cong. Concil. ad sequens dubium V. ei inter alia propositum a Clericis Diœcesis Caputaquensis, relatum ab eodem Auctore lib. XI, Jur. Ecclesf. univers. cap. 1. num. 127.

An Clerici pauperes ad suam, suæque familiæ sustentationem possint terras Ecclesiæ conducere.

Ad V. Clericos pauperes ad suam, suæque familiæ sustentationem posse terras Ecclesiæ conducere absque reatu illicitæ negociationis; bona vero laicorum non posse, nisi ex mera, & præcisa necessitate. ☜

Octavo, limita, ubi vinum suum, etiam minutim, vendiderint: cum advertentiis tamen sibi per Episcopum præscriptis, prout Aversano Episcopo eadem Sacra Congregatio rescripsit, *sub die* 5. *Maii* 1593. 48

Decimoquarto colligitur, Parochos, & quoscumalios Clericos ab omni sordido quæstu, & vili, aut ignominioso artificio abstinere debere: quibus vero non suppetit ex sacerdotio, possunt honesto aliquo artificiolo victum quærere, *cap. Cleric.* 1. *&* 2. *disp.* 91. Strach. *de mercat. par.* 3. *num.* 5. Vivi. *tom.* 1. *comm. opin. lib.* 4. *tit.* 11. *num.* 43. *vers. & Concilium*, *pag.* 565. Navar. *comment.* 2. *de Regular. num.* 37. Less. *dict. lib.* 2. *cap.* 15. *dub.* 2. Ugolin. *dict. cap.* 13. §. 18. *num.* 1. *vers. excipio*. Fernandez *in examine Theologiæ moralis*, *par.* 4. *cap.* 5. §. 8. *num.* 7. 49

Sic Apostoli laborabant manibus suis, ne quempiam gravarent, D. Paul. 1. *Thessal.* 2. *&* 1. *ad Corinth.* 4. *& Actor.* 2. *cap.* 18. *cap. nunquam de consecr. dist.* 5. Et Sanctus Lucas manibus operabatur in pingendo, & S. Antonius in colendo terram, & texendo fiscellas; unde eis permissum erit, & maximè quibus Ecclesia non sufficit, ut victum, & vestitum quærant, ut exerceant opera rusticalia, veluti fiscellas juncis texere, canistra viminibus plectere, sarrere humum, areolas æquo limite dividere, in quibus cum olerum jactata fuerint semina, vel plantæ per ordinem positæ, aquæ ducantur irriguæ inserere fructuosas arbores, vel gemmis, aut surculis, apum alvearia fabricare, & lina texere pro capiendis piscibus, proprias vineas putare, vel fodere, domus suas reficere, & alia hujusmodi facere, *capitulo Presbyter, cap. Clericis victum, nonagesimaprima distinctione*, dummodo tamen non impediantur 50

 mu-

munera, quibus incumbere debent, Stephanus Grat. *discept. forens. cap.57. num.* 27.

51 *Decimoquinto* colligitur, eos arma deferre non posse, portantes enim excommunicari debent,
52 *cap. Clerici 2. de vita, & honestat. clericor.* Clericorum enim arma sunt orationes, & lachrymæ, *cap. final. 36. dist. cap. porro 16. qu. 3. cap. convenior, cap. non pila, cum aliis 23. qu. 8.*

53 Verum si subsit justa causa, poterunt arma porre, veluti si per loca periculosa iter faciant, ad terrorem latronum, ut per gloss. *verb. Clerici, in dict. cap. Clerici*, ubi Bald. *num.2.* & Abb. *num* 8. Soccin. *reg.30. lim.6.* Menoch. *de arbitr. casu* 394. *n.58.* Decian. *in tract. crim. lib.8. cap.3. n.34.* Farin. *dict. qu.* 108. *num.*110. Ugolin. *dict. cap.*13. §.12. *vers. excipitur*, Carol. de Grassis *dict. effectu* 20. *num.33. cum seq.* Bellet. *d.* §.18. *num.* 15. Vel si essent in obsidione, aut haberent inimicitias, seu ex aliqua juxta alia causa, Bald. *in dict. cap. Clerici num.*7. Jacob. de Graff. *in aureis, decis. par.2. lib.3. cap.7. num.3.* Ugolin. *d.* §. 12. *vers.* 2.

54 Denique de his, quæ Clerici pro honestate, ac bonis moribus vitare tenentur, Isidor. *de Eccles. offic. lib.2. cap.2.* relatus in *cap. his igitur 23. dist.* quasi omnia, quæ dicta sunt supra, compendiosè complectens, scribit in hæc verba: *His igitur lege Patrum cavetur, ut a vulgari vita seclusi, a mundi voluptatibus sese abstineant, non spectaculis, non pompis intersint, convivia publica fugiant, privata non tantum pudica, sed & sobria colant, usuris nequaquam incumbant, neque turpium occupationes lucrorum, fraudisque cujusquam studium appetant, amorem pecuniæ, quasi materiam cunctorum criminum fugiant, & sæcularia officia, negociaque abjiciant, honoris gradus per ambitiones non subeant, pro beneficiis medicinæ Dei munera non accipiant, dolos, & conjurationes caveant, odium, æmulationem, obtrectationem, atque invidiam fugiant, non vagis oculis, non effræna lingua, aut petulanti, fluidoque gestu incedant, sed pudorem, & verecundiam mentis, simplici habitu, incessuque ostendant, obscenitatem etiam verborum, sicut & operum pœnitus execrentur, viduarum, & virginum frequentationem fugiant, contubernia extranearum fœminarum nullatenus appetant, castimoniam quoque inviolati corporis perpetuo conservare studeant, aut certè unius matrimonii vinculo fœderentur, senioribus quoque debitam obedientiam præbeant, neque ullo jactantiæ studio semetipsos attollant, postremò doctrinæ lectionibus, Psalmis, Hymnis, Canticis exercitio jugiter incumbant. Tales enim debent esse, qui divinis cultibus se mancipando student exhibere, scilicet, ut dum scientiæ operam dant, doctrinæ gratiam populis administrent.*

Additio.

☞ Interdictum etiam eisdem, & potissimum Parochis, exercere officium Judicis tam criminalis, quam civilis, Procuratoris, Advocati in foro sæculari, Notarii, Tabellionis, Principis vicesgerentis, Cancellarii, Officialis, & similis, cap. Clericus, cap. sicut, ne Clerici, vel Monach. cap. ut officium §. verum de Hæret. in VI. *cap. Clerici de vita, & honestat. clericor. cap. 1. de postulan.*

Ex Constit. Clem. XIII. *Cum primum* 17. Septemb. 1759. interdictum est etiam tam Sacerdotibus, quam Clericis, se in laicorum domibus obsequiis, abjectisque servitiis addicere, licet sub quovis honestiori titulo susceptum servitii genus obtegere nitantur. ☜

Debet igitur Parochus vitam suam ita institue- 55
re orationis frequentia, cibi, ac potus temperantia, corporis castitate, locutionis modestia, in pauperes misericordia, erga omnes humanitate, & charitate, ut quod verbis in Ecclesia populum edocet, ipse opere confirmet, ac veluti in imagine ostendat, & quod aliis tanquam ad salutem necessarium, aut utile suadet, idem consilium sibi det, & exequatur, alioquin enim apparet subditis, Pastorem non ex animo hortari ad charitatem Dei, & proximi, continentiam, & temperantiam, vitiorumque omnium fugam, si videant ipsummet talia facere, quæ in aliis damnat; nam qui sibi malus est, quomodo aliis bonus esse posset, cum proximus quisque sibi sit? & *Eccl. c. 30.* dicat, *Miser. animæ tuæ, placens Deo.* Si, inquam, Pastor propriam animam sibi conjunctissimam non curat, quomodo curam aliarum geret ex animo? aut quomodo cum fructu alios excitabit ad charitatem Dei, & rerum cælestium desiderium, si ipsemet eo igne cœlesti privatus sit, quomodo alios exortabitur ad temperantiæ, & castitatis virtutem, si ipsemet vino deditus, & impurus existat; quomodo commendare poterit mutuam charitatem, pacem, & mansuetudinis christianæ decorem, si ipsemet lites alat, impatientia, & iracundia æstuet?

CAP. VII.

De vigilantia Parochorum erga suas plebes.

SUMMARIUM.

1 *Parochi oves suas non solum in genere, sed etiam in specie, & in individuo agnoscere debent.*
2 *Baptizatos describere debet Parochus cum nominibus parentum, si de legitimo matrimonio nati sunt, & patrinorum, qui eos de Baptismo susceperunt de die, mense, & anno.*
3 *Formula describendi baptizatos ponitur.*
4 *Baptismi liber per Parochum descriptus probat quem baptizatum, & illius ætatem.*
☞ *Vide Additionem.*
5 *Origo probatur ex partita libri Baptismi per Parochum extracta.*
6 *Parochus tenetur describere illos, qui contrahunt matrimonium in Parochia sua.*
7 *Matrimonium probatur ex libro Parochi, in quo illud describit.*
8 *Parochus tenetur sub mortali peccato librum describere eorum, qui in sua Parochia matrimonium contrahunt.*
☞ *Vide Additionem.*
9 *Formula observanda a Parochis in describendis matrimoniis ponitur.*
10 *Matrimonium plene probatur ex partita, extracta de libro Parochi, etiam mortuis testibus, & Parocho.*

11 For-

11 *Formula partitæ in libris mortuorum per Parochum describenda ponitur.*
☞ *Vide Additionem.*

12 *Mors, & sepultura probatur ex partita extracta per Parochum de libro mortuorum, etiam ad effectum reservationis.*

13 *Parocho adnotanti mortem Parochiani creditur.*

14 *Mors probatur ex libro Societatis, si Confraternitas habet pro instituto hoc officium generale sepeliendi mortuos.*

15 *Mors probatur ex libro hospitalis, cui consuevit fides adhiberi.*

16 *Confirmati, an, & quando, & quomodo scribendi ostenditur.*
☞ *Vide Additionem.*

17 *Matriculam omnium, qui sunt sub sua Parochia pro ejus arbitrio conficere debet Parochus.*

18 *Parochus notare debet eos, quibus de bonis Ecclesiæ subvenit.*

19 *Parochus fidem de libris suis faciens, potest accipere pro sua mercede illud, quod in loco consuetum est dari; si vero solitum sit fieri gratis, gratis & ipse faciet.*

20 *Libri matricularum non sunt per Episcopum de Parochorum potestate extrahendi, sed penes illos debent conservari.*

21 *Fides extracta per Parochum ex suis libris, ut in judicio probet, est necessario facienda cum formali transcriptione partitæ de verbo ad verbum.*

22 *Fides extracta per Parochum, lite pendente in Rota, sine citatione, & recognitione, non probat.*

23 *Parochus debet facere diligentem instructionem ingeniorum suæ curæ.*
☞ *Vide Animadversionem.*

24 *Parochus tenetur curare, ut sana, & orthodoxa doctrina, & boni mores in plebibus suis conserventur, & vitia avertantur, & profligantur.*
Parochus curet discordias inter filios spirituales quantocius componi.

25 *Parochus invigilare debet circa pauperes, & miserabiles personas.*

26 *Infirmos suæ Parochiæ visitare, eosque opportunis remediis juvare debet Parochus.*
☞ *Vide Animadversionem, & Additionem.*

1 CUræ animarum Præfecti debent in primis, quemadmodum Tridentina Synodus docet *sess.* 24. *de refor. c.* 1. oves suas agnoscere, non solum in genere quoad earum numerum, sed in specie familias singulas, & in individuo personas quaslibet, earumque ætatem, & qualitates, ut possint ipsimet, vel si opus fuerit, Ordinarii locorum necessaria ad salutem singulorum opportune subministrare, quod facilius exequentur, si juxta novum Rituale librum componant, in quo familias, & personas subditorum cum ætatis nota, & Sacramentorum, præsertim ad salutem necessariorum receptione, & alia hujusmodi describant.

2 Ultra hunc librum principalem debent Parochi alios quatuor, sive matriculas habere, in quibus describant primo omnes, qui in Ecclesia sua Baptizantur, cum nominibus parentum, si de legitimo matrimonio nati sint, & patrinorum, qui eos de Baptismo susceperunt, ac die ... mense ... & an... Conc. Trid. *sess.* 24. *de reform. matrim. c.* 2. Possevin. *de officio Curati, cap.* 8. *n.* 48. ubi ponit formam videlicet, *Die ... mense ... ann ... Paulus filius* 3
Petri de N. & Bertæ de N. ejus uxoris baptizatus est a me N. compatre, & commatre N. & N. (Et si baptizatus fuerit domi, post verbum baptizatus, addatur nomen baptizantis,) *& reliqua Sacramentalia perfecta sunt a me N.* &c. Vel melius ita potest hæc formula concipi. *Die ... mense ... ann. Ego N. Archipresbyter, sive Rector, aut Curatus Ecclesiæ Sancti N. baptizavi N. Filium* (hic ponantur nomina, & cognomina, & loca, ubi habitant, *secundum ritum, & præscriptum S. R. E. patrinus, & matrina fuerunt N. & N.* (hic ponantur nomina, & cognomina patrini, & matrinæ.) Quod si infans spurius, & illegitimus fuerit, & parentes cognosci nolint, scribatur; Ego N. &c. ut supra, *baptizavi N. filium parentum ignotorum, secundum ritum*, &c. ut *supra*. Quod si domi baptizatus ad exorcismum fuerit allatus, adnotentur nomina patrinorum, qui in exorcismo eum tenuerunt in hac forma. *Fuit Baptizatus, & susceptus N. filius, & N.* &c. *secundum ritum*, &c. ut supra, *quem ego N.* &c. *exorcizavi, & fuerunt patrini N. & N.* (hic ponantur eorum nomina, & cognomina, ut supra, qui ad exorcismum tantum eorum tenuerunt,) Datum, &c. Titulus autem sic concipiatur: *Liber baptizatorum in Ecclesia parochiali Sancti N. pro ann.*

4 Ex partita ab hujusmodi libro Baptismi, per Parochum extracta probatur quis baptizatus, & illius ætas, sicut docent communiter.

Additio.

☞ Quæres hic obiter, an Parochus citra Irregularitatem dare possit absque ulla protestatione ad petitionem judicis fidem baptismi alicujus, rei sententiæ capitalis, certo sciens, ideo eam peti, ut si minoritatem excedat, prout revera ex libro Baptizatorum excedere constat, morte mulctandus sit. Cong. Conc. in hac eadem facti specie sibi ab Episcopo Liciensi propositi, sub die 10. Decemb. 1661. respondit, *non contrahi irregularitatem*, prout ego ipse legi in lib. XXII. Decretor. ejusd. Cong. pag. 756. ☜

5 Et probatur etiam origo per librum Baptismi, secundum Rebuff. *de pacific. possess. n.* 217. Genoa *d. l.* 5. *q.* 3. Piasec. *in praxi Episcop. p.* 1. *c.* 1. *n.* 9. Mascard. *de probation. concl.* 1147. *n.* 21. Gonzal. *ad regul.* 8. *Cancell. gloss.* 9. §. 1. *a n.* 112. ubi *n.* 13. hoc intelligit, cessante fraude. Et per illum probatur impedimentum cognationis spiritualis, Marc. Anton. *var. l.* 1. *resol. fin. casu* 33.

6 *Secunda* matricula fieri debet a Parocho, illorum scilicet, qui contrahunt matrimonium in Parochia sua, ut si dubietas aliqua contingat, possit fidem de matrimonio contracto præstare, unde & nomina testium, & locum contractus describere debet, ut statuit Conc. Trid. *d. sess.* 24. *de reform. matr. c.* 1. *vers. habeat Parochus.*

7 Ex quo libro probari matrimonium tenent Lancel. Gallia *cons.* 15. *num.* 3. Genoa *d. lib.* 5. *quæst.* 6. Franc. Vivi *decis.* 489. *num.* 9. Camill. Borell. *par.* 2. *tit.* 22. *num.* 27. cum Parocho deponenti de pertinentiis ad suum officium credatur, Menoch.

ch. *de arbitr. casu* 99. *n.* 3. Surd. *dec.* 70. *n.* 13. Stephan. Gratian. in terminis *discept. forens. tom.* 4. *c.* 653. *num.* 60. Et cum supradicta ad solemnitatem Sacramenti pertineant propter finem necessa-
8 rium vitandi lites, obligare sub mortali tenent Sanchez *de matrim. l.* 3. *disp.* 15. *n.* 22. Possevin. *cap.* 12. *nu.* 44. Ego ipse *de offic. & potest. Episcop. p.* 2. *alleg.* 32. *n.* 174.

Additio.

☞ Si agatur de matrimoniis occultis, conscientiæ vulgo nuncupatis, de licentia Ordinarii attendenda est dispositio Constitutionis Benedicti XIV. *Satis vobis* 17. Novemb. 1741. in qua statuitur.

I. Ut hujusmodi matrimonia contrahenda cum denunciationum dispensatione celebrentur coram parocho alterius ex contrahentibus: nec sine gravi causa adhibeatur alius sacerdos; & tunc a solo Episcopo deputandus.

II. Ut documenta sic celebrati matrimonii, statim a parocho, vel alio sacerdote, ut supra deputato, ad Episcopum transmittantur, transcribanturque in libro distinto ab altero, in quo adnotantur matrimonia publice contracta, in episcopali cancellaria sigillis obsignato asservando, & nunquam aperiendo, nisi de licentia Episcopi: documenta autem a parocho transmissa, vel sacerdote, qui illius vices gessit, serventur in secretiori loco penes ipsum Episcopum.

III. Ut proles inde suscepta baptizetur in Ecclesia, in qua aliis baptismus distincte confertur, denuncieturque Episcopo intra triginta dies a nativitate dictæ prolis numerandos, vel per parentes, vel per literas eorum charactere exaratas, vel per aliam personam, ab ipsis designatam, ac ejusdem prolis, & utriusque parentis vera nomina in libro adnotentur distincto ab altero matrimoniorum eodem modo, quo hic, custodiendo.

IV. Ut Conjuges aperte moneantur a parocho, vel sacerdote, ut supra deputando, harum binarum conditionum adimplendarum, lege & pacto eis permitti secreti matrimonii celebrationem sub pœna evulgationis matrimonii per Episcopum faciendæ licet hoc contractum sit, data per eundem Episcopum secreti fide.

Cum autem in eadem Constitutione §. 12. caveatur, dicta matrimonia evulganda esse ab Episcopo in eo solo casu, quo eidem certo constiterit, prolem ex his procreatam, & baptizatam fuisse, suppressis Parentum nominibus, nulla sibi præstita notitia intra triginta dies a nativitate numerandos, ut dictum est supra; quæri potest quid faciendum sit a Parocho, si his connubiis non evulgatis, scandalum oriatur, quod indubitanter contingere potest, in parvis præsertim oppidis, ac in vicinia, respectu eorum, qui secreta hæc matrimonia ignorantes, videntesque occultos conjuges istos continuo se maritali affectu tractare, aut saltem secum invicem sæpe frequentare, non conjuges, sed concubinarios vel reputant, vel de iis palam, acsi tales essent, obloquuntur.

Circa hoc dubium sæpius ego consultus, fui in sensu, evulganda omnino esse, & quidem a Parocho, cujus præcipuum munus est scandala a populo sibi commisso removere. Cum vero præfatum scandalum eidem parocho innotescere possit, vel quia parochiani hunc in fidem ipsum adeunt, ut illud impediat, vel quia, nemine etiam reclamante, publicum est. In primo casu satis erit, consulto tamen prius Episcopo, eis suadere, sibi constare, tuta illos conscientia simul cohabitare posse. In secundo autem casu Mumeri suo satisfaciet, si serio monuerit dictos occultos conjuges, ut vel secretum matrimonium evulgent, vel eo modo se gerant, quo scandalum omnino removeatur: quod quidem sub mortali peccato avertere tenentur tam lege naturali, quam divina. Quod si post seriam monitionem evulgare detrectent, onus erit Parochi Episcopum, & de scandalo, & de hac conjugum reluctantia certiorem reddere, cujus partes erunt, quando nullum aliud suppetat remedium, dictum scandalum avertendi, initum conjugium manifestare.

Neque in his casibus manifestatio adversatur menti Pontificis, præcipientis, ne hujusmodi matrimonia evulgentur, excepto casu in §. XII. expresso; cum & ipse §. II. optime animadverterit, per occultam matrimonii celebrationem = non rependi illata per scandalum dispendia = ideoque quoties hoc adsit, ut plurimum contingit, dicendum est, tacite declarasse, & in tali casu manifestandum esse.

Quæri hic tamen posset, quid consilii capiendum, si ex hujusmodi manifestatione, sive ab Episcopo, sive ab ipsismet conjugibus ex parochi monitione facta, gravissimum aliquod damnum iisdem obveniret? In hoc certe discrimine aliud fortasse remedium, meo judicio, non suppeteret, quam, vel ut se ad remotas terras transferrent, vel ita caute se invicem frequentarent, ut qualibet mali consortii suspicio penitus adimi posset. Quod si nec hæc sine gravissimo incommodo adhiberi possent, notissimum est, divino, sub pœna damnationis æternæ, obstringi præcepto, quodcumque potius malum, ac mortem ipsam subire, quam Deum offendere.

In pluribus Germaniæ locis, matrimonium conscientiæ vocatur matrimonium morganaticum, seu ad morganaticam contractus, cum videlicet vir nobilis, defuncta prima uxore, pariter nobili, susceptisque ex ea liberis, ad vitandum periculum incontinentiæ, nubit cum fœmina inferioris conditionis coram parocho, & testibus, dispensatis tamen denunciationibus, sed eo pacto, ut tam ista, quam liberi ex eis nascituri contenti sint alimentis dumtaxat, habeanturque extranei ab omnibus titulis, dignitatibus, insignibus, ac paternorum, avitorumque bonorum successione, ut statuitur lib. II. Feudorum, tit. XXIX. Circa hoc matrimonium, ejusque validitatem adeantur Scriptores Germani, inter quos Remigius Maschat Scholar. Piar. Instit. Canonic. a me novissime cum additionibus typis editæ, lib. IV. tit. V. de Condit. apposit. in desponsation. num. 24.

Adeatur etiam Liber singularis de Matrimonio conscientiæ, Francisci Mazzei, a cap. XIII. ad XX. nuper editus Romæ 1766. ☜

Formula autem observanda a Parochis in describendis matrimoniis in libris ad id deputatis, 9
talis

talis esse poterit, *Die ... mense ... ann ... Petrus, & Berta, factis intra Missarum solemnia trinis denunciationibus tribus diebus festivis continuis, videlicet die .. mense .... dicti anni, & nullo impedimento aliato, servatisque aliis servandis, conjuncti sunt matrimonio a me N. in Parochia N. talis loci, & inter Missarum solemnia ibidem benedictionem matrimonialem receperunt* (quando est danda) *præsentibus N. & N. testibus*. Si fuerit dispensatio obtenta a Sanctissimo Domino super aliquo gradu, post illa verba, *nullo impedimento aliato*, addatur, *& obtenta dispensatione a Sanctissimo super gradu ... & admissa per D. Vicarium*, &c. Vel forsan melius hæc formula sic concipi potest. *Ego N. Rector parochialis Ecclesiæ Sancti N. fidem facio. me tribus diebus festivis continuis, videlicet primo die ... mense... ann... secundo die mense ... anno, tertio die mense ... anno... in Ecclesia parochiali Sancti N. inter Missarum solemnia publice denuntiasse matrimonium inter A, & B, nulloque legitimo opposito impedimento, ac viro, & muliere a me interrogatis, eorumque mutuo consensu intellecto, matrimonium inter dictos A, & B in facie Ecclesiæ, juxta formam Tridentini Concil. die... mense ... ann. in dicta Ecclesia Sancti N. fuisse legitime celebratum, præsentibus N. & N. testibus* &c. *Ego N. Rector parochialis Ecclesiæ Sancti N. manu propria*.

10 Ex supradicta partita, etiam mortuis testibus, & Parocho scribente, absque aliis probationibus matrimonium plene probatur, ut bene resolvunt Cavalc. *dec. 12. sub n. 22. vers. & liber Parochi, part. 2.* Mascard. *de probat. concl. 672. num. 18. cum seq.* Aloys. Ricc. *d. resol. 318. a princ.* Menoch. *cons. 199. n. 3.* Sanchez *de Matrim, lib. 3. disp. 15. num. 22.*

11 *Tertia* matricula erit mortuorum, qui in Parochia sua sepulti fuerint, cujus descriptionis formula ita concipi solet, *Die ... mense ... ann. N. de N. omnibus Sacramentis susceptis, cum animæ commendatione obiit in sua domo plateæ nuncupatæ N. & sepultus fuit in hac paroch. Eccl. Sancti N.* &c.

Additio.

☞ Nedum in dicta matricula notari debent eorum nomina, qui in Ecclesia parochiali sepulti fuerunt, sed etiam in quacunque alia, ut parochus semper testari possit de eorum morte juxta opportunitatem petentium. ☜

12 Ex qua partita probari mortem, & sepulturam tradunt Menoch. *d. l. 1. præs. 51. num. 53. cum seq.* Paul. Fusc. *d. l. 2. cap. 3. n. 28.*

13 Parocho enim adnotanti mortem Parochiani creditur, quia ad illum, & onus sepeliendi defunctos suæ Parochiæ, & hujusmodi adnotatio spectat, ut per Cravet. *de antiq. temp. p. 1. §. vidimus*, & abunde *n. 1.* Joseph Lodovic. *concl. 29. amp. 24* Rot. *in Elven. eremitorii, 7. Febr. 1631.* coram R. P. D. Merlino, ubi etiam fuit dictum,
14 quod circa mortem alicujus credendum est libro Societatis, si Confraternitas habet pro instituto hoc officium generale sepeliendi mortuos, & quod credatur Scribis deputatis ab istis Confraternitatibus in Regno Lusitaniæ, consuluit Valasc. *consul. 10. n. 1. p. 1.* quem refert Perez. de lara *De Capel-*
lan, & aniversar. l. 2. c. 4. n. 92. & 93. novissime
post aliquas hujus tract. impressiones a me visas
Escobar *de puritate, & nobilit. probanda p. 1 q. 6.*
§. 1. n. 30. prout etiam ex libro Hospitalis, cui 15
consuevit fides adhiberi, probari mortem dicit
Surd. *cons. 355. num. 36.*
Quarta matricula est Confirmatorum, maxime 16
in oppidis, ad quæ Episcopus ad confirmandum accedit, non habens secum Notarium scribentem, nam in civitatibus illa necessaria non erit, cum Confirmatio conferatur in Cathedrali, & ibi notentur Confirmati, ita Possevin. *d. tract. de officio Curati, c. 12. num. 43.* In hoc autem libro describi debent nomina, & cognomina Confirmatorum, patrumque, & matrum Parochiæ, in qua habitant item similiter patrinorum, seu matrinarum, nec non ipsius Episcopi administrantis: tum dies, mensis, & annus, & nomen ipsius Ecclesiæ, in qua Chrisma fuit administratum, in hanc formam, *Die ... mense ... ann.. N. ætatis annorum, filius N. N. ex Parochia S. N. Chrismatis Sacramento fuit confirmatus a Reverendiss. D. Episcop. N. patrinus, seu matrina fuit N. ex Parochia S. N. administratum vero fuit hoc Sacramentum in Ecclesia parochiali Sancti N.* Titulus libri sic concipiatur. *Liber Confirmatorum Sacramento Chrismatis Sancti N.*

Additio.

☞ Parochi præter onus conferendi Baptismum, tenentur sæpius monere suos Parochianos inter missarum solemnia, tunc maxime, cum iisdem innotuerit proxima futura Confirmationis administratio, ut filios, & servos mittant ad illam recipiendam *Conc. Mediolanen. IV. part. 2.* ad Sacram. Confirm. *§. Videant*, & *§. Quare* postquam tamen pervenerint ad rationis usum, & ordinarie post septimum ætatis annum, juxta *Cathech. Rom. de Confirm. cap. XIII. §. 17.* nisi ex justa causa hoc tempus præveniendum esset, putas, si puer tali sit indole præditus, ut manifeste ratiocinari dignoscatur; vel si post illam, quam nunc habet opportunitatem, non possit postea facile confirmari, Braschius in *Promptuar. Synod. cap. XXII. a. 9.* ac *Benedict. XIV. de Synod. Diœces. lib. VII. cap. X. n. 6, & 7.* & tunc potissimum, si morbo decumbens, sit cito moriturus, ut cum *S. Thom. part. 3. q. 72. art. VIII. ad 4.* tamquam limitationem, *Cathech. Roman.* sustinet idem *Bened. XIV. loc. cit.* Idque ob eam rationem, quod cum Confirmatio, per quam Spiritus Sanctus traditur, quasi perficiat Baptismum, juxta eumdem *S. Thom. d. p. 3. de Sacram. p. 65. art. 4. in corpor. ac Cathech. Roman. de Sacram. Confirm. §. 21. puer* tunc evadit plene christianus, Can. *Omnes Fideles, cum Can. 3. & 5. part. III. de Consecr. dist. V.* & sicut hanc recipiendo, majorem obtinet gratiam, ita majorem in Cælo consequitur gloriam, præfatus Doctor Angelicus *loc. primo cit.*

Monere etiam debent confirmandorum parentes, eos gravi peccato obnoxios esse, si ex contemptu, vel cum scandalo, vel etiam ex sola negligentia, negligant suos filios mittere ad hoc Sacramentum suscipiendum *Conc. Costantien. sess. ult. in Constit. Martini V.* circa medium, *S. Thom. par. 3. q. 27. art. 8.*

Quod

Quod si monitioni obstinate non paruerint, onus erit Parochi eorum contumaciam Episcopo referre, ut præscribitur in *Conc. Mediolanensi IV. par. 2. tit. Quæ pertin. ad Sacram. Confirm.* §. videant, & §. Quare.

Antequam autem confirmandi, quicumque illi sint, accedant ad illud recipiendum, præcipuæ partes erunt Parochum illos instruere circa rudimenta Fidei, Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam, Symbolum Apostolorum, Præcepta Dei, & Ecclesiæ, Sacramentum, quod sunt recepturi, ac mysteria præcipua christianæ Religionis, Actus Fidei, Spei, Charitatis, & Contritionis, quorum inscii admittendi non sunt. *Pontif. Rom. de Sacram. Confirm.*

Nec erit immunis a gravi culpa, si eos non instruat, ut cum communi sentit Bened. XIV. *Instit. Eccles.* VI. n. 10.

Eosdem insuper hortabitur, si sint rationis usu pollentes, ad præmittendam huic Sacramento confessionem sacramentalem, etiamsi peccati mortalis conscios prudenter non esse se sciant, sicuti & ut sint jejuni juxta consilium Pontificalis Romani.

Qua instructione perhabita, ipsis tradere debent schedulam a se subscriptam, deferendam Episcopo confirmanti, in qua exprimatur nomen, agnomen, parochia, ætasque confirmandi, ac nomen, agnomen, & Parochia Patrini, & respective Matrinæ *Conc. Narbonens. an.* 1609. *cap.* 15. atque confessionis præmissæ, si confirmandus sit adultus, *Cathech. Rom. p.* 2. *cap. III. n.* 18. *Synod. Isclan. an.* 1716. *p.* 2. *cap. VI. n.* 3. in qua etiam exprimatur inesse confirmando necessaria requisita, *Conc. Benevent. an.* 1693. *tit.* 36. *cap. XIII.*

Et quamvis schedulæ a Cancellario episcopali describendæ sint in libro ad hoc designato cum expressione Episcopi, diei, mensis, & anni collatæ Confirmationis, modo a Rituali Romano præscripto *tit. Formulæ scribendi in libris*, & ulterius ut exaratæ fuerunt a Parochis; potest tamen Episcopus præcipere, ut ita etiam describantur a Parocho illius Ecclesiæ, in qua Confirmatio conferri solet, Braschius *loc. cit. cap. XXII. n.*43. Qui insuper *n.* 44. addit = Sed & cunctis Parochis inesse debet suus liber peculiaris (in quo nihil aliud scribatur) grandior, bene compaginatus, & chartulatus, ubi nomina Confirmatorum illius parochiæ, prout supra, notentur: ut & ibi par memoria conservetur, *Concil. Mediolan. I. p.* 2. *tit. quæ pert. ad Sacram Confirmat.* §. *Omnem*, *Synod. Islen. an.* 1716. *c.* 6. *n.* 6. =

Ac n. 45. subdit, attestationi susceptæ Confirmationis ab ipsis respective parochis exaratæ fidem adhibendam esse, acsi exaratæ fuissent ab episcopali Cancellario.

Notandum vero, quod nedum pueri ante septennium proxime morituri muniri possint, & debeant Chrismate, sed etiam muti, & surdi, ac perpetuo amentes, & multo magis, qui ante amentiam sacramenta petebant, *Barbos. de Offic. & Potest. Episcop. p.* 2. *alleg.*30. *n.* 20, & 21. cum D D. ab eo allegat. Verum Antistes provide sanciet, hos non esse inserendos numero Confirmandorum, ipso inconsulto.

17 Alias quoque duas matriculas aliqui pro suo arbitrio conficere solent, non tamen de necessitate, sicut ad supradictas obligantur. *Una* est omnium omnino, qui sunt sub Parochia sua, ut scilicet notent continuo eos, qui successive nascuntur, vel domicilium sub Parochia sua statuunt, & eos, qui inde discedunt, ut sciant etiam, pro quibus sit orandum, & eleemosyna facienda, *arg. c. a nobis*, *l.* 2. *de sentent. excomm.* *Altera* eorum, 18
quibus de bonis Eccl. subvenit, ut sic possit Ecclesia servari indemnis, cum teneantur rationem singulis annis de redditibus, & beneficii sui possessionibus per Archidiaconum Episcopo reddere secundum juris communis dispositionem, ne in nihilum contingat redigi, aut aliter dilabi, & ne quod in eleemosynam datum est, fiat in peccatum, ut dicitur *in c. injustum*, *de rerum permut.*

Quatuor matriculis, seu libris supradictis bonam custodiam adhibere tenetur Parochus, ne 19
possint ad aliorum manus facili negocio pervenire, falsentur, vel rumpantur, & ubicumque requisitus fuerit, tenetur de illis fides facere necessarias, potest accipere pro sua mercede illud, quod in loco solitum est dari; si vero solitum sit fieri gratis, gratis & ipse faciet, quia Sac. Congreg. Episcoporum, & regularium Episcopo Caven. 20
sub die 3. *Junii* 1604: rescripsit, nihil pro hujusmodi fide recipi posse, subdens, hujusmodi libros non esse per Episcopum de Parochorum potestate extrahendos, sed penes illos debere conservari, dummodo tamen, si necessarium fuerit, copia pro illorum conservatione detur.

Fides autem ut in judicio probet, est necessario 21
facienda cum formali transcriptione partitæ de verbo ad verbum, sicut jacet, præmittendo hæc verba, videlicet, *Ego N. infrascriptus Parochus Ecclesiæ Sancti N. de N. fidem facio, qualiter in libro defunctorum dictæ Ecclesiæ, fol ... adest sequens partita, videlicet, die ...* &c. *In quorum fidem*, &c. *Datum*. &c. *Ego N. de N. Parochus supradictus manu propria*. Aliter autem facta fides, seu attestatio Parochi, quibuscumque verbis concepta sit, absque formali, ut supra, transcriptione partitæ, non probat, Gregorius *dec.* 359. *n.* 5. Beltramin. *in annot. ad dec.*359. *ejusdem n.* 9. & fuit dictum *in Toletanæ Capellæ* 18. *Maii* 1615. coram R. P. D. meo Pirovano, & *in Aesina bonorum*, 17. *Maii* 1617. coram bon. mem. Andræa, Ferentil. *in annot. ad dec.* 11. *Baratti*, *n.*5. Prout nec probat, si extracta 22
sit lite pendente in Rota sine citatione, & recognitione, quæ tamen necessaria non erit, si tempore productionis non fuerit de hoc oppositum, ut censuit Rot. *in Romana nullitatis obligationis*, 16. *Januar.* 1626. cor. R.P.D. Duran. *vers. non obstat* 1. Judex enim, parte non opponente, potest adhibere fidem scripturis, etiam informibus, cum possint quandocumque recognosci, Socinus *in Auth. si quis in aliquo n.*18. & *ibi* Dec. *n.*27. *vers. si vero judex*, *C. de edendo*, Pute. *dec.* 405. *l.* 1. Rot. *dec.* 487. *p.* 1. *recent.*

Præter hos libros, quos Parochi ex debito officio facere tenentur, & penes se habere debent, in aliis nonnulla annotare solent, quæ Ecclesiæ, & Parochianis necessaria videntur, veluti cum scribunt, aliquem fuisse excommunicatum, quæ scriptura probat, ut tenet Joseph Ludovic: *conclus.* 29. *col.*2. *in fin.* Mascard. *de probat. conclus.* 673. *n.*12.

*n.*12. Genoa *de scriptura privata*, *l.* 5. *tit. de plebanorum libris q.* 4. *in fine*. Vel notant dominium alicujus rei ad dominium suarum Ecclesiarum spectantis; quæ adnotatio similiter probat, nisi sit contra tertium, quia tunc solum præsumptionem, & indicium facit, Mascad; *d. conclus.*673. *n.*7. *&* 8. Genoa, *ubi supra quæst.*5.

23 Deinde, libris, seu matriculis confectis, debet facere Parochus diligentem instructionem ingeniorum suæ curæ, redeundo in primis ad pacem eos, qui longa, & diuturna obstinatione in odio proximi existere reperti fuerint: arcere enim eos poterit a fidelium cœtu, si noluerint obedire, ut colligitur ex text. *in c. placuit* 90. *dist.* quem commendat, & notabilem appellat Abb. *in c.ult. n.*2. *de major. & obed. & in c. cum pridem*, *n.* 6. Felin. *in rubr. de tregua*, *& pace*, *n.* 4. Nec in quacumque re agenda considerare prius omittat, an liceat, an deceat, an expediat id agere, sapienter, prudenter, humiliter præesse studeat, lente festinet, oculatam manum gerat, nec temere quæcumque credat; præteritorum memor, præsentia intueatur, & consideret, futuraque præcogitet, pertinaciam, & inconstantiam fugiat, illa superbiam, hæc levitatem matrem agnoscit.

Animadversio.

☞ Hic Auctor ex Can. IX. *Placuit* XC. dist. desumpto ex Can. XXXI. Concil. Agathen. adstruit Parocho facultatem excommunicandi suos Parochianos. Sed cum in hoc Can. hæc potestas tributa sit non quibuscumque Sacerdotibus, sed *Sacerdotibus Civitatis*, pro his intelligi debent Episcopi: olim enim in primitiva Ecclesia idem erat Presbyter, qui & Episcopus, Can. V. *Olim* dist. XCV. ut fuse Fagnanus ad hunc eumdem Can. in Cap. IV. *Quanto* de consuetud. n. 10. & seqq. De hac asserta potestate fusius notatum est supra part.1. cap.1. post n.9. ☜

24 Curet quammaxime, ut sana, & orthodoxa doctrina, & boni mores in plebibus suis conserventur, & vitia, ac mali mores, potissimumque falsa dogmata, & hæreses ab eis omni conatu avertantur, & profligantur; quod enim præcipit Trid. Synodus *sess.* 24. *de reform. c.* 3. Visitatoribus, qui præcipue in Republica ecclesiastica instituti sunt pro salute animarum, merito transferri potest ad Parochos, quibus peculiariter post Episcopos cura animarum demandata est.

25 Debet quoque invigilare circa pauperes, & miserabiles personas, quas illi Conc. Trident. *sess.*23. *de reform. c.*1. commendatas esse vult: quod autem in ista velit Concil. commendatione, declaravit perspicue S. Carol. *Actor. Mediolanen. part.* 1. *in cap. de diligentia ab Episcopo adhibenda in statu uniuscujusque Parochiæ cognoscendo*, in hunc modum: *Inquirat autem*, scilicet Parochus, *studiose de pauperibus suæ Parochiæ, præsertim puellis nubilibus*, *de viduis*, *orphanis*, *pupillis*, *ægrotis*, *senio confectis*, *aliisque personis temporali*, *vel etiam spirituali misericordia indigentibus*, *quibus & ipse pro viribus opitulari*, *& alios suo exemplo*, *& hortatu ad id officium incitare studeat*. *Præcipue vero de his hominibus sæpe certiorem faciat Episcopum*, *ut qui communis eorum pater est*, *iisdem paternam curam*, *& pietatem quacumque potcrit ratione præstet*.

Discordias inter filios spirituales nequaquam permittere debet Parochus, sed velociter illas componere curet, instet, & arguat. Ita Petr. Sot. *in instit. Sacerd. tract. de officio Pastoris* §. *secundum vero requisitum ad officium Pastoris.* Joan. Sanc. *in select. disput.* 47. *num.*23. *& num.*21. ait Parochum nimiam cum Parochianis familiaritatem evitare debere.

Demum tenetur, ubi necesse fuerit, ad visitandos infirmos accedere, eosque opportunis remediis juvare, ad quam rem in promptu semper habere debet argumenta ad animum consolandum, & erga res divinas, ac æternas exercitandum opportuna, conquisitis Psalmorum versiculis, & aliis Scripturæ locis, Sanctorum exemplis, atque hortetur infirmum, ut peccatorum suorum dolore concepto, spem in divina misericordia concipiat, atque infirmitatis suæ molestias, ipsamque mortem Deo in satisfactionem pro peccatis suis offerat: commonefaciat, quandoque ægritudines provenire a Deo, ita disponente, ut homo ad cor redeat, vitamque suam emendet, cujus proinde firmum propositum concipere debeat, si corporis sanitatem recepturus sit; nam, ut inquit S. Chrysostom. homil. 38. in cap. 8. Matth. *ægrotationes plurimæ ab animæ peccatis originem trahunt*, & Innocentius III. *in Concil. generali*, prout refertur *in c. cum infirmitas*, *de pœnit. & remiss.* ait, infirmitatem corporis nonnunquam ex infirmitate animi procedere. Et si infirmus incipiat agonizari, advertat Parochus majorem ei incumbere adjuvandi obligationem, ac magnum, & necessarium ministerium esse moribundis opem ferre in eo statu, a quo, vel in bono, vel in malo dependet æternitas. Dionys. Cartus. *de quatuor novissimis*, *ar.* 37. Homobon. *in tr. de arte adjuvandi infirmos in spiritu par.*1. *cap.*1. & novissime *in respons. quæst. moralium*, *p.*1. *respons.*49. *in fine*. 26

Animadversio.

☞ Ob hanc rationem penitus rejicienda est quorumdam opinio, eximens Parochum a mortali culpa, non assistentem Infirmo morti proximo post recepta sacramenta, gravissimæ enim culpæ reus esset, si cum commode posset, eum desereret; cujus quidem culpæ gravitas repetenda est ab ea temporis circumstantia, in qua infirmus, si quando sui Pastoris ope indiget, tunc certe est, cum Diabolus ipsius calcaneo insidiatur.

Huic necessitati accedit, & alia gravior animadversio, quod nempe infirmus indigeat iterum ob aliquod novum peccatum confiteri, qui casus cum non raro contingat, quisque intelligit, Parochum dictum infirmum deserentem a mortali culpa excusari non posse.

Non omittat insuper Parochus, antequam infirmus morti proximus, sensibus destituatur, si fieri potest, quatenus subdelegatus sit ab Episcopo, eidem impertiri benedictionem in articulo mortis, ut indulgentiam plenariam consequi possit, pro qua acquirenda specialiter injungere ei debet, tamquam conditionem, sine qua non, ut mortem

acceptet in spiritu resignationis ad Dei voluntatem. Sciat autem Parochus subdelegatus ab Episcopo suam subdelegationem non expirare per cessum, aut decessum ejusdem Episcopi, ut hæc omnia statuuntur a Benedicto XIV. *Constit. Pia Mater, nonis April.* 1747., in qua insertus est modus cum precum formula pro impertienda dicta benedictione, pro opportunitate temporis servandus, ab eodem Benedicto approbatus, quem hic transcribimus:

Benedictio in articulo mortis, cum soleat impertiri post Sacramenta Pœnitentiæ, Eucharistiæ, & Extremæ Unctionis illis infirmis, qui vel illam petierint, dum sana mente, & integris sensibus erant, seu verisimiliter petiissent, vel dederint signa contritionis, impertienda iisdem est, etiamsi postea linguæ, cæterorumque sensuum usu sint destituti, aut in delirium, vel amentiam inciderint; Excommunicatis vero, (intellige, nisi prius absoluti fuerint) impænitentibus,& qui in manifesto peccato mortali moriuntur, est omnino deneganda.

Habens prædictam facultatem, ingrediendo cubiculum, ubi jacet infirmus, dicat: Pax huic domui &c; ac deinde ægrotum, cubiculum, & circumstantes aspergat aqua benedicta, dicendo Antiphonam: Asperges &c.

Quod si ægrotus voluerit confiteri, audiat illum, & absolvat. Si confessionem non petat, excitet illum ad eliciendum actum contritionis; de hujus benedictionis efficacia, ac virtute, si tempus fuerit, breviter admoneat; tum instruat, atque hortetur, ut morbi incommoda, ac dolores in anteactæ vitæ expiationem libenter perferat, Deoque sese paratum offerat ad ultro acceptandum quidquid ei placuerit, & mortem ipsam patienter obeundam in satisfactionem pœnarum, quas peccando promeruit. Tum piis ipsum verbis consoletur, in spem erigens fore, ut ex divinæ munificentiæ largitate eam pœnarum remissionem, & vitam sit consecuturus æternam. Postea dicat.

℣. Adjutorium nostrum in nomine Domini.

℟. Qui fecit Cælum, & Terram.

Antiphona.

Ne reminiscaris Domine delicta famuli tui (vel Ancillæ tuæ) neque vindictam sumas de peccatis ejus. Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison. Pater noster &c. ℣. Et ne nos inducas in tentationem. ℟. Sed libera nos a malo. ℣. Salvum fac servum tuum (vel Ancillam tuam, & sic deinceps.) ℟. Deus meus sperantem in te. ℣. Domine exaudi orationem meam. ℟. Et clamor meus ad te veniat. ℣. Dominus vobiscum. ℟. Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Clementissime Deus, Pater misericordiarum, & Deus totius consolationis, qui neminem vis perire in te credentem, atque sperantem, secundum multitudinem miserationum tuarum respice propitius Famulum tuum N., quem tibi vera fides, & spes christiana commendant. Visita eum in salutari tuo, & per Unigeniti Tui Passionem, & mortem, omnium ei delictorum suorum remissionem, & veniam clementer indulge, ut ejus anima in hora exitus sui Te Judicem propitiatum inveniat, & in sanguine ejusdem Filii tui ab omni macula abluta, transire ad vitam mereatur perpetuam. Per eumdem Christum Dominum nostrum &c.

Tum, dicto ab uno ex Clericis adstantibus Confiteor &c. Sacerdos dicat, Misereatur, &c. Deinde.

Dominus noster Jesus Christus Filius Dei vivi, qui Beato Petro Apostolo suo dedit potestatem ligandi, atque solvendi, per suam piissimam misericordiam recipiat confessionem tuam, & restituat tibi stolam primam, quam in Baptismate recepisti, & ego facultate mihi ab Apostolica Sede tributa, Indulgentiam plenariam, & remissionem omnium peccatorum tibi concedo. In nomine Patris &c.

Per sacrosancta humanæ Reparationis mysteria remittat tibi Omnipotens Deus omnes præsentis, & futuræ vitæ pœnas. Paradisi portas aperiat, & ad gaudia sempiterna perducat. Amen. Benedicat te omnipotens Deus, Pater, Filius, & Spiritus Sanctus. Amen.

Si vero infirmus sit adeo morti proximus, ut neque Confessionis generalis faciendæ, neque præmissarum precum recitandarum tempus suppetat, statim Sacerdos benedictionem ei impertiatur.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum confirmationis, prorogationis, ampliationis, & concessionis, mandatorum, statutorum, decretorum, ac derogationum infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum &c. ☜

Additio.

☞ In editione veneta hujus Operis an. 1705. apud Natalem Feltrini in fine hujus Capitis legitur hæc opinio = Parochus sub mortali non obligatur Infirmum reducere, ut testamento res suas disponat = quæ in hac editione pariter veneta an. 1720. apud Antonium Mora non legitur. Circa quam opinionem pro Parochi regula adnotandum credere, quod quamvis prædicta opinio, ordinarie loquendo, posset esse vera, in aliqua tamen facti specie esset falsa, puta, si Infirmus testamentum condere nollet, & inde post ejus mortem orirentur lites, & damna; vel si forte esset obnoxius restitutioni, incertis personis faciendæ, nec hæc fieri posset, nisi aliquod pium Legatum relinqueret favore pauperum. In quibus casibus nemo non videt, Parochum sub mortali teneri illum inducere ad testamentum condendum. Quia vero posset dari casus, in quo ob defectum temporis, vel vocari nequiret Notarius, vel non adesset in loco; tunc Parocho liberum esset testamentum scribere; sicuti etiam, si Infirmus illud condere vellet coram eo, & non coram Notario. In utraque hypotesi testamentum coram eodem Parocho, ac tribus, vel duobus testibus factum valeret, acsi scriptum fuisset a Notario, nedum ad pias causas, quod in universo terrarum orbe valeret, etiam factum coram duobus dumtaxat testibus) sed & ad profanas, hoc tamen valiturum intra totum Ecclesiasticæ ditionis ambitum, ut satis ostendi in novissimo meo Opere, cui titulus = Expositio Juris Pontificii &c. a pag. 310. ad tot. 313. cum Benedicto XIV. Institut.

ftit. Ecclesiaft. CV. ex cap. X. *Cum esset*, & XI. *Relatum de Testam. & ultim. volunt.*

Pro valida vero Testamenti confectione sequentes formulæ a Parocho adhibendæ erunt.

FORMULA TESTAMENTI

Quod, absente Notario, conficitur a Parocho.

In Nomine Domini, Amen.

N. N. quondam N. N. ditionis, ac diæcesis N. N. Dei beneficio, sana mente, ac sensibus præditus, visu, loquela, atque intellectu, sed corpore ægrotus, & lecto decumbens, ne ipsum improvisa mors opprimeret, antequam de bonis suis testaretur, me inferius obsignatum ore suo, & clara voce rogavit, tanquam ipsius Parochum, absente notario publico, ut ejus testamentum exciperem, & scriberem; ac reipsa coram testibus inferius adnotatis, & ob hanc causam accitis ab eodem testatore N. N. ego excepi, iterumque excipio idem testamentum, quod manu mea describo, tum testator ipse tractim enunciat quæ suprema voluntate deliberat; hasque tabulas, re peracta, notario committam: quibus N. N. bona sua divisit, ac dividit eo modo, qui subjicitur, nempe.

Primum, animam suam testator Deo Optimo Maximo commendat; cujus opem implorat, morte præsertim proxime impendente, ut ad sempiterna Cœlitum gaudia essipiatur.

Præcipit, corpus suum sepulturæ mandari in Ecclesia N. N. postquam in cadaver redactum fuerit, proque animæ suæ expiatione sacra fieri.

Item ratione legati, & quocunque meliori modo, relinquit summam pecuniæ N. numerandam N.

Pro reliquis autem bonis, mobilibus, immobilibus, semoventibus, rebus, rationibus, & actionibus, tum præsentibus, tum futuris idem testator N. ote suo, & clara voce hæredem suum instituit, nominat, declarat, & vult N. N. libera voluntate, ac ratione (hoc loco addantur substitutiones, aliæque conditiones, quas testator præscribet, & quæ notari clare debebunt.)

Commissarios autem, & executores postremæ hujus voluntatis idem testator N. designat N. N. quibus facultatem tribuit, ut &c. (hoc loco describantur facultates generales, seu peculiares, quas illis conferendas testator judicabit.)

Porro ipse testator declaravit, hanc esse suam postremam voluntatem, ac testamentum; quod si ratione testamenti vim non assequatur, decernit, illud valere tanquam codicillum, vel donationem causa mortis, aut cujuscumque postremæ voluntatis, quæ valida, & efficax habeatur. Revocat autem, obliterat, & irritam facit aliam quamcumque voluntatem, aut testamentum, quod ipse alio quocumque tempore, vel ratione condiderit, ita ut hoc postremum valere solum debeat, & perpetuo observari a suis hæredibus, & ab aliis, ad quos pertinebit; idque totum fieri præcipit quocunque meliori modo, qui rationi consentaneus sit.

His omnibus, & singulis continue præsentes adfuerunt in eodem oppido, ac domo testatoris, nempe in cubiculo, ubi ipse ægrotus decumbit, jam nominati testes N. filius N. &c. qui testatoris ore proprio rogati fuerunt, ut testimonium facerent. In fidem &c. manu mea has supremas testamenti tabulas obsigno, & sigillum Ecclesiæ meæ superaddo.

FORMULA SERVANDA.

Dum Parochus testamentum Notario publico committit.

Reverendus D. N. Filius D. N. N. Rector Ecclesiæ parochialis N. coram testibus inferius signatis, ut observantiam testamenti inferius descripti certam, ac perpetuam redderet, commisit, deditque mihi notario publico folium, in quo asseruit, contineri testamentum, & voluntatem ultimam N.N. in sua parochia commorantis (nempe, si adhuc superstes fuerit, sin autem e vivis decesserit, addatur) in sua parochia commorantis, dum viveret, & dum animam postremo exhalavit, quod testamentum ab eodem reverendo Parocho conditum fuit, rogante ipso testatore, & absente notario publico die mensis   hujus anni   Idem testamentum exceptum coram testibus, in ipso descriptis, & similiter ab eodem testatore rogatis, scriptumque fuit manu ipsius reverendi Parochi, testatore dictante, quæ vellet; qui sane testator, dum supremas has tabulas conficeret, corporis quidem ægritudine tenebatur, mentis tamen sanitate, sensu, visu, auditu, intellectuque præditus erat; in quibus tabulis testator affirmat, legata decrevisse, hæredem ore suo declarasse, & reliqua omnia, prout in testamento continentur, libere constituisse; & insuper postulat, ut traditum mihi, exceptumque suum testamentum publica fide confirmarem, & illud in acta mea referrem; quæ omnia meliori modo &c. Sententia vero ejusdem testamenti est hujusmodi (hoc loco referatur testamentum.

FORMULA DEPOSITIONIS PAROCHI,

Cum interrogatur de iis, quæ in testamento continentur.

Ac deinde interrogatus a me notario idem reverendus Parochus de iis, quæ habentur in testamento, mihi tradito, ipse, jurejurando interposito, & tacto de more pectore sacerdotali, deferente me notario publico, respondit hæc, quæ sequuntur.

In testamento peracto, ut superius expositum fuit, tibique tradito N. testator, anima sua prius Deo commendata, decretoque sibi tumulo in Ecclesia N. & pro animæ expiatione Missarum Sacrificiis indictis præcepit, numerari N. summam pecuniæ N. (hoc loco cætera legata, & alia, siquæ proposita fuerint a testatore, singillatim enumeret.)

Hæredes bonorum suorum generales instituit N. N. ore suo, & clara voce (hoc loco explicentur siqui alii substituti sint, vel aliquid aliud circa hæredis institutionem a testatore decretum fuerit.)

Postremo Commissarios suoa designavit N. N. & reliqua omnia, prout in testamento describuntur, quod ego testor, & approbo, illud idem esse, quod excepi, scripsi, obsignavi, addito pariter sigillo Ecclesiæ meæ parochialis.

FORMULA DEPOSITIONIS TESTIUM,

Cum interrogantur de eodem testamento.

Post hæc idem reverendus Parochus adduxit Jam nominatos, & inferius scriptos testes, qui condendo testamento interfuerunt.

Ac primum N. filius N. N. oppidi N. interrogatus a me de rebus in eodem testamento contentis, jurejurando interposito, tactisque scripturis, deferente me notario publico, in hunc modum respondit.

Die .... Mensis .... Anni .... accersitus domum .... in oppido .... ubi ipse gravi morbo decumbebat, ore suo, claraque voce me rogavit, & etiam N., ut testes essemus postremis suis tabulis, ultimæque voluntati. Quare reverendum N. Parochum suum illic præsentem exoravit; ut, absente notario publico, testamentum suum exciperet; illud reverendus idem Parochus N. excepit, scripsitque, enunciante testatore, quæ vellet. Ia quidem anima sua Deo commendata, sepeliri corpus jussit in Ecclesia &c. (hoc loco describatur responsum ejusdem testis ad singula capita testamenti, quemadmodum in responsione, a Parocho facienda superius exposuimus; deinde notarius hoc modo prosequatur.)

Insuper testamenti tabulas ego notarius testi N. N. palam ostendi, quas ipse diligenter expendit, & nomen suum in fine obsignatum, vel ejus loco crucis signum perspexit, cui subjiciebantur ipsius nomen, & cognomen; quibus peractis, testis ipse jurejurando dixit. Hoc est revera testamentum N. N. cui ego testis interfui cum alio teste, quem superius nominavi. Super his omnibus &c.

Post hæc notarius depositionem eliciet ab illo, vel aliis testibus, qui forte interfuerint, & pro hac eadem causa coram adducantur.

Quod si testamentum manu testatoris obsignatum fuerit, nullum tunc examen Parochi, vel testium requiritur, & satis erit, si ipsi testamentum idem agnoscant eo modo, quem explicavimus, & etiam superaddant legata, hæredis institutionem, aliaque omnia decreta ab ipso testatore, prout in ejus supremis tabulis exhibetur; nec opus est, ut singillatim enumerent &c. ☙

CAP. VIII.

De residentia Parochorum.

SUMMARIUM.

1 *Residere tenentur de jure divino in suis Ecclesiis Parochi, & alii animarum Rectores.*

2 *Papa qualiter possit dispensare in residentia, ostenditur.*

3 *Parochus non solum habens curam animarum, quæ exercetur in foro animæ, sed etiam obtinens illam, quæ pertinet ad forum exterius, tenetur de jure divino in sua Ecclesia residere.*

4 *Residere tenetur, Parochialem etiam tenuem habens, & etiamsi tres, vel quatuor incolæ remanserint.*
☞ *Vide Additionem.*

5 *Residere non tenetur Parochus in Ecclesia, qua in totum Parochianos habere desierit.*

6 *Monasterium, seu Abbatiam obtinens, quæ cura, & Conventu caret, residere non tenetur.*

7 *Baptismalem Ecclesiam obtinens, cui incumbit sola cura baptizandi omnes infantes oppidi, & existentes sub cura Archipresbyteri, tenetur ad residentiam.*

8 *Residere tenetur obtinens parochialem Ecclesiam cum libero curæ exercitio, & omnibus fructibus, licet ei in limine adeptæ possessionis mota lis fuerit per aliquem in petitorio.*

9 *Parochus, si duas habet Ecclesias unitas, tenetur residere in digniori, si vero non constet, quæ sit dignior, in frequentiori.*

10 *Residere tenetur Parochus in civitate, si populus dividatur, & pars una habitet in civitate, & altera extra.*

11 *Parochiales duas perpetuo invicem æque principaliter unitas habens, potest, in qua maluerit residere.*

12 *Parochialem Ecclesiam cum Canonicatu ex legitima dispensatione habens, in Parochiali residere debet; sed si sunt in eodem loco, & potest utrique servire, quotidianas distributiones percipiet.*

13 *Parochialem in civitate, & Canonicatum in Cathedrali habenti non est molestia inferenda, si potest utrique inservire.*

14 *Parochialis si vacet, non potest Episcopus illam habenti Canonicatum conferre, etiamsi tenues admodum præbendæ essent.*

15 *Parochialis Ecclesia, inconsulto Papa, conferri non debet habenti dignitatem tenuem in Ecclesia cathedrali, quæ de distributionibus quotidianis non participat.*

16 *Residens in Parochiali, si non longe absit ob Ecclesia, in qua habet Canonicatum, potest ex indulgentia diebus ferialibus ad Ecclesiam accedere, & in ea Divinis inservire.*

17 *Canonicatum, & Parochialem in duabus Diœcesibus habens, & non residens in Parochiali ex permissu Episcopi, cogendus est residere in Canonicatu.*

18 *Parochialem obtinens, in qua Vicarium perpetuum legitime instituit, eo vivente, residere non tenetur, intellige, ut ibi.*

19 *Capellanus in Parochiali auctoritate Apostolica institutus Coadjutor, tenetur residere, sicut ipse Rector.*

20 *Coadjutor, ubi datur ratione infirmitatis, non ob id proprius Parochus excusatur a residentia.*

21 *Vicarius amovibilis in exercitio curæ arguit curam esse penes deputantem.*
☞ *Vide Additionem.*

22 *Residere in Parochiali, vel Prioratu curato unito Dignitati, aut Canonicatui accessorie, & in perpetuum, non tenetur ille, qui obligatur residere in Ecclesia dignitatis, vel Canonicatus.*

33 *Parochi extra residentiam in servitio Episcopi, aut Eccle-*

Ecclesiarum cathedralium permanere non possunt, ut sint Vicarii, Visitatores, Secretarii, Fiscales, &c.

23 Parochus Ecclesiæ cathedralis potest Vicariatus officio fungi.

Presbyteri parochiales obtinentes Ecclesias non possunt esse judices ordinarii, vel delegati illius in Provincià Toletana ibid.

Extenditur ad omnes Ecclesias parochiales regni Castellæ, & Legionis. ibid.

25 Subcollectoris Apost. officio fungentes non excusantur a residentia parochiali.

26 Inquisitoris officium exercentes non excusantur a residentia in suis Ecclesiis parochialibus.

Privilegium Inquisitorum, Consultorum &c. ad lucrandos fructus in absentia quorumcumque beneficiorum, excipit parochiales Ecclesias, & perpetuos Vicarios, cæteraque beneficia curam animarum habentia ibid.

27 Parochiales Ecclesias obtinentes non possunt hodie ab illis studiorum causa abesse.
☞ Vide Additionem.

28 Parochus non potest abesse a sua Ecclesia, ut doceat in civitate, quamvis non inveniatur alius idoneus ad legendum.
☞ Vide Additionem.

19 Parochus propter intemperiem aeris minime excusatur a residentia, ut alibi possit habitare, etiam relicto Vicario approbato.
☞ Vide Additionem.

30 Parochus, si esset infirmus, & in loco parochialis curari non valeret, tunc posset ab Ordinario dari ei trium, aut quatuor mensium dilatio, ut in locis vicinioribus maneat recuperandæ sanitatis causa.
☞ Vide Additionem.

31 Parochus non excusatur a residentia propter Principis, & populi furorem, seu ob pestem, aliumve morbum contagiosum.
☞ Vide Additionem.

32 Inimicitiæ capitales non excusant Parochum a residentia, sed solet Sacr. Congr. licentiam concedere, ut se absentare possit ad sex menses, ut interim aut resignet, aut permutet.
☞ Vide Additionem.

33 Senectus non excusat Parochum a residentia, quamvis Ordinarius jam provideret illius insufficientiæ, apponendo idoneum Vicarium.
☞ Vide Additionem.

34 Parochus debet residere in domo ipsius Parochiæ, vel in alia intra limites Parochiæ, quatenus propriam non habeat.

35 Parochus si non habuerit domum parochialem, debet eam in Parochia conducere.

36 Parochus non excusatur hodie, quin intra Parochiam residere debeat, quamvis non adsit commoda domus parochialis.

37 Parochus, parochiali domo relicta, poterit in paterna, vel cognatorum domo intra fines Parochiæ habitare, si ex ea possit residentiæ muneri satisfacere.
☞ Vide Additionem.

38 Parochia si sit intra, & extra civitatem, tenetur Parochus habitare prope Ecclesiam civitatis.

39 Parochus non potest haberi pro residente, si inhabitet in civitate, etiam docendo, a qua distat sua parochialis duobus, aut tribus miliaribus, etiamsi Dominicis, & festis diebus ad eam accedat.
☞ Vide Additionem.

40 Residere tenetur Parochus personaliter, nec alio modo satisfacit officio suo, etiamsi populo per alium æque bene, & forte melius serviatur.
☞ Vide Additionem.

41 Parochus officio suo non satisfacit, si residet quidem, sed totam curam relinquit Capellano.
☞ Vide Animadversionem.

42 Parochus, qui parvo tempore abest, non efficit quominus dicatur continuo adesse.

43 Parochus debet talem sui copiam facere, ut indigentes non careant necessaria copia, sed non arctatur, ut debeat manere quasi in compedibus.
☞ Vide Additionem.

44 Parochus, si rationabiliter judicaverit, se non fore necessarium, puta quia nullus infirmatur, potest abesse per aliquas horas, etiamsi nullum substituat, tota vero die potest esse damnosum.

45 Parochis poterit prohibere Episcopus sub pœna pecuniaria, ne ultra biduum a sua Ecclesia absint.

46 Christiana charitas,
47 Necessitas urgens,
48 Obedientia debita,
49 Utilitas Ecclesiæ, vel Reip. evidens.
} Parochum a residentia excusant.

50 Parochi quando, & quo tempore relaxandi animi causa possint a suis Ecclesiis abesse, ostenditur.

51 Parochus justa de causa abesse volens, sive cum licentia, sive absque ea, tenetur relinquere Substitutum, qui pro se populo serviat, & quid si absentia sit repentina.

52 Parochus abesse volens, Vicarium sive Substitutum etiam idoneum, & admissum in illo Episcopatu pro administratione Sacramentorum relinquere, inconsulto Episcopo, non potest, nisi ad sex, vel septem dies.
☞ Vide Animadversionem.

53 Curatus vicinus bene potest substitui in absentia Parochi.

54 Parochus sine licentia Episcopi ex justa causa an possit abesse ad duos menses continuos, vel divisos, ostenditur, & num. 55.

56 Parochus non potest per hebdomadam abesse, non petita, vel non obtenta licentia, etiam relicto Vicario idoneo per Ordinarium approbato.

57 Constitutio Episcopi valet, ne Parochi possint abesse ultra duos dies sine licentia.

58 Parochus, ut legitime ultra bimestre possit abesse, quæ requirantur, ostenditur.

59 Parochus habens justam causam abeundi extra parochiam per duos menses, aut tres, non satisfacit suæ conscientiæ, si petat licentiam, jurans se gravem habere causam, quam non expedit manifestare.

60 Parochus petens licentiam, fingendo causam justam, quam revera non habet, peccat mortaliter, & tenetur restituere fructus.

61 Absentiæ justa causa in Parochis an judicialiter, probari debet remissive.

62 Episcopus cognoscere debet de causis absentiæ, etiam ab Ecclesiis parochialibus, quarum collatio ad inferiores spectat.

63 Ordinarii locorum Episcopo inferiores possunt dare licentiam Parochis se absentandi a suis Ecclesiis.

64 Vicarius idoneus relinquendus in absentia Parochi quis, remissive.

65 Li-

65 *Licentiam expressam Episcopi obtinere debet Parochus abesse volens, quia tacita non sufficit.*

66 *Parochum non excusat distantia loci, etiam cum necessitate eo discedendi, ut possit abesse a sua Ecclesia sine licentia in scriptis obtenta, nisi talis necessitas repente se offerat, quæ non patiatur dilationem.*

67 *Parochus, qui absque legitima causa a sua Ecclesia abest, præter culpam mortalem incurrit privationem fructuum pro rata absentiæ.*

68 *Restitutio fructuum ob non residentiam amissorum facienda est fabricæ Ecclesiæ, vel pauperibus, nec obtineri potest compositio.*

☞ *Vide Additionem.*

69 *Restituere tenentur Parochi fructus amissos ob non factam residentiam, etiam ante ullam judicis sententiam.*

70 *Fructuum appellatione in materia restitutionis ob non factam residentiam veniunt naturales solum, ac naturales artificiales, non autem industriales.*

71 *Parochus aliis juris remediis, etiam usque ad privationem, compelli potest ad residentiam.*

72 *Parochus non residens, etiam monitus, non est hodie ipso jure privatus parochia.*

73 *Parochi ad privationem ob non residentiam non est necessarium, quod prius procedatur per alias pœnas, nempe per censuras, ac sequestrationem, & subtractionem fructuum.*

74 *Conc. Trid.* sess.24. c.12. vers. præterea, *non afficit Episcopos, qui possunt procedere ad privationem ob non residentiam, tametsi illa temporum intervalla non fuerint observata.*

75 *Beneficio, ut quis legitime privetur ob non residentiam, debet prius personaliter citari, & quid si personaliter citari non potest.*

☞ *Vide Additionem.*

1 PArochi, & alii animarum Rectores tenentur de Jure divino in suis Ecclesiis residere, ut aperte colligitur ex Conc. Trid. *sess.* 23. *de refor. c.*1. dum sic ait: *Cum præcepto divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere, pro his sacrificium offerre, verbique divini prædicatione, Sacramentorum administratione, ac bonorum omnium operum exemplo pascere, pauperum, aliarumque miserabilium personarum curam paternam gerere, & in cætera munia pastoralia incumbere, quæ omnia nequaquam ab iis præstari, & impleri possunt, qui gregi suo non invigilant, neque assistunt: sed mercenariorum more deserviunt, Sacrosancta Synodus eos admonet, & hortatur, ut divinorum præceptorum memores, factique forma gregis, in judicio, & veritate pascant, & regant.* Hactenus Conc. quod licet loquatur de Episcopis, tamen quia in fine habet omnia, quæ dixerat superius de Episcopis, intelligenda etiam esse de Parochis, bene ex eo evincitur, illorum residentiam esse de Jure divino; quia isti sunt Pastores, ac proinde tenentur residere, cum non possint recte fungi proprio officio, nisi personaliter resideant; tum quia isti sunt veluti gubernatores, & præfecti gregis sibi commissi, ac Princeps non constitueret Gubernatores urbium, & præfectos oppidorum, quos putaret frequenter abesse ab iis locis sibi commissis, & solum eos gubernare per alios. Et quamvis non reperiatur hoc præceptum de residentia expresse in sacris literis; ex illis tamen necessario, & non obscure deducitur, & præcipue Proverb. 27. *Cognosce vultum pecoris tui, & greges tuos diligenter considera.* Ecclesiast. 7. *Pecora tibi sunt, attende illis.* Act. Apost.20. *Attendite universo gregi, in quo vos Spiritus Sanctus posuit.* Nec est enim necesse, ut omnia præcepta divina expresse in Sacra Scriptura exprimantur; nam cum Parochi sint Pastores, quibus committitur cura gregis, eo ipso ex hoc deducitur, de Jure divino teneri eos residere. Quare ita resolvunt Cajetan.2.2. *q.*185. *art.* 5. *& in sum. verb. beneficium, l.* 1. *vers. & si beneficium est curatum*, præclaræ mem. & summæ sanctitatis vir D.Barthol. de Martyribus Archiep. Bracharen. *in stimulo Pastorum p.* 2. *fol.* 51. *cum sequentibus*, Silvest. *in sum. verb. residentia num.* 1. Alphons. à Castro *de justa hæreticorum punit. l.* 3. *cap.*4. Covar. *lib.*3. *var. cap.* 13. *n.*9. Navar. *in man. c.* 25. *num.* 121. Paul. Camitol. *respons. moral. l.*1. *q.*59. *n.* 1. Gonzal. *ad reg.*8. *Cancel. glos.* 24. *n.*139. *& glos.*41. *n.*8. *& glo.*43. *n.*163. Azor. *instit. moral. p.*2. *l.* 7. *c.*4. *q.* 1. Less. *de justit. l.* 2. *c.*34. *dub.* 29. *n.* 153. Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori eccles. resol.* 393. *n.* 5. Sanch. *de Matrim. l.* 8. *disp.*6. *n.* 5. *& in præcepta Decalogi, tom.* 1. *l.* 4. *c.*37. *n.*15. Possevin. *d. tr. de officio Curati c.* 1. *n.*1. Nicol. Garc. *de benefic. p.* 3. *c.*2. *n.* 16. Ego ipse *de officio, & potest. Episcopi p.*3. *alleg.*53. *n.* 2.

Et quamvis hinc inferri videatur, Papam in residentia dispensare non posse, utpote quia dispensare non potest in iis, quæ sunt de Jure divino, 2
c. sunt quidam 25. *quæst.*1. gloss. *verb. auctoritate*, *in c. non est de voto*, junctis late adductis per citatos à Sanctarel. *var. res. q.*1. *n.* 5. & per me *in tr. de jure Eccl. l.*1. *c.*2. *n.*120. nihilominus hæc illatio non est indistincte vera, quia in hoc casu non dispensat proprie, tollendo vinculum, quo Parochus obstrictus est ad residentiam, sed justa, & legitima existente causa, declarat, vinculum illud cessare ob rationabilem causam, quæ supervenit, & Parochum non teneri in aliquibus casibus residere, & Dei voluntatem esse, ut tunc non cogatur ad residentiam; & quando Pontifex id facit, Deus talem declarationem ita approbat, ut ab obligatione præcepti divini hominem ipso facto liberet. Quare Papa non dispensat ut agens principale, sed ut agens instrumentale, seu ministeriale, quatenus ex officio, & cum auctoritate declarat, esse justas causas, ob quas Deus relaxat obligationem, & ita Deus tunc ut agens principale tollit illam obligationem. Videant Parochi, an allegata causa sit legitima, & sua absentia valde utilis, & necessaria universali Ecclesiæ, vel saltem propriæ, quia si Papa sine hac, vel alia justa causa dispensaverit, ipsi tamen peccabunt, si non resideant. Sot. *dicto l.*10. *q.*3. *art.* 4. Valen. *tom.* 3. *disp.* 3. *q.* 10. *puncto* 5. *vers. & hactenus*, Azor. *d. p.* 2. *l.*7. *c.*4. *quæst.*1. *ad fin. & c.*5. *q.*6.

Quod adeo verum est, Parochum teneri de Jure divino in suis Ecclesiis residere, ut ad id non solum adstringatur habens curam animarum, quæ exercetur in foro animæ, sed etiam obtinens illam, quæ pertinet ad forum exterius circa correctionem morum, qualis est, qui potest visitare, corrigere, excommunicare, suspendere, & interdicere, non quod de illo loquatur Concil. *d. c.* 1. 3

sed

ſed quia comprehenditur aliis auctoritatibus, quas ex S. Scriptura ſupra adduximus, & ſub diſpoſitione Conſtitutionis bonæ mem. Pii IV. incip. *In ſuprema*, *ſub dat. 7. Kalend. Decembris*, 1564. ita Sanctarel. *d. q. 1. n. 11.* Armend. *loco infra citando*, *n.* 173. Unde Præpoſituram curam tantum juriſdictionalem obtinentem eſſe comprehenſam in Bulla Pii V. *de reſidentia Parochorum*, quæ incip. *Cupientes*, *ſub dat. 8. Idus Julii* 1568. referunt deciſum Nicol. Garc. *de benef. p.3. c.2. n.179. in* 10. *declarat.* & Armendar *loco proxime citato*, *n.*140.

4 Et procedit etiamſi parochialis ſit tenuis, Rebuff. *in tr. nomin. q.3. n.37.* Valer. Regin. *in praxi fori pænit. l.30. n.294. verſ. ſi objicies*. Ego ipſe *d. p.3. alleg.53. n.70.* me citato illo loco, Sanctarel. *var. reſol. q.4. num.45.* Et etiamſi in Parochia tantum remanſerint tres, vel quatuor incolæ, Nicol. Garc. *de benefic. p.3. cap. 2. n.* 179. Armendar. *in addit. ad recopil. legum, Navarræ*, *l.2. tit. 23. l.2. §. 2. ſub rub. ſed an Parochi debeant reſidere in ſuis Curatis*, *n.* 142.

Additio.

☞ Ita etiam declaravit Cong. Conc. 3. Octob. 1671. ut lib. XXVII. Decretor. pag. 229. Cum enim Bernardus Monuzzi Parochus Fognani petierit = eximi a reſidentia, ſtante parvo numero familiarum, cui vicinus Parochus ſupplebit, reſpondit, etiamſi in illa Parochia eſſent tres tantum, vel quatuor incolæ, teneri reſidere. ☜

5 Niſi parochialis Eccleſia in totum Parochianos habere deſierit, quia tunc de illa proviſus non teneretur perſonaliter reſidere, cum de ea judicari debeat, ac ſi eſſet beneficium ſimplex, ut late probat Anton. Ricciul. *de jure perſonarum extra gre-*
6 *mium Eccleſ. exiſtent. lib.1. cap.14.* ſicut nec teneretur reſidere obtinens Monaſterium, ſeu Abbatiam, quæ cura, & Conventu caret, Nicol. Garc. *dicto num.* 179. *in 9. declar.* Armenda *dicto loco*, *num.* 139.

7 Baptiſmalem Eccleſiam obtinens, cui incumbit ſola cura baptizandi omnes infantes oppidi, & exiſtentes ſub cura Archipresbyteri, tenetur ad reſidentiam, ad minus tanquam Coadjutor Eccleſiæ parochialis, ita Armend. *d. loco*, *num.*178.

8 Parochialem Eccleſiam obtinens per proviſionem Sedis Apoſtolicæ, habens liberum curæ exercitium, & omnium bonorum, fructuum, & proventuum ad dictam Eccleſiam parochialem pertinentium poſſeſſionem, licet in limine adeptæ poſſeſſionis prædictæ mota lis fuerit per aliquem in petitorio, tenetur ad reſidentiam in dicta Eccleſia: ita Aloyſ. Ricc. in *praxi rerum fori eccleſ. reſ.* 393. *num.* 5.

9 Parochus, ſi duas habeat Eccleſias unitas, reſidere tenetur in digniori, ſi vero non conſtet, quæ ſit dignior, in frequentiori, ſed ſi una fuerit extra, & altera intra Urbem, reſidere debet in ea, quæ eſt intra. Ita referunt deciſum Nicol. Garc. *d. numer.*179. *in declar.* 14. Armenda *d. loco n.* 142.

10 Unde, ſi populus dividatur, & una pars habitet in civitate, & altera extra, & idem Parochus ex conſuetudine ambas parochias obtineat, reſidere debet in civitate, Nicol. Garc. *d. n.* 179. *in decl.* 15. Armendar. *dicto loco*, *num.*143.

Et hinc habens Parochiales duas unitas perpetuo invicem æque principaliter, & non unam alteri acceſſorie, ita ut una non ſit dignior, & principaliter altera, poteſt in qua maluerit, reſidere, idem Nic. Garc. *dict. n.* 179. *in declarat.* 16. Armendar. *dicto loco*, *n.*144. 11

Parochialem Eccleſiam cum Canonicatu habens ex legitima diſpenſatione, in Parochiali reſidere debet, cum prima, & præcipua debeat eſſe cura animarum, juxta d. Conſtit. Pii V. quæ incip. *Cupientes*, & percipere fructus præbendæ, & ſolum ejus diſtributiones quotidianas perdit, & ſi quid præterea abſentes juſta alia de cauſa non percipiunt, ita Armendar. *d. loco n.* 135. advertens ibi, quod ſi Canonicatus eſt in eodem loco, ubi eſt Parochialis, poteſt utrique ſervire, & quotidianas diſtributiones percipere, & citat Nicol. Garc. *d. n.*179. *declar.*7. 12

Unde Parochialem in civitate, & Canonicatum in Cathedrali habenti, ſi poſſit utrique inſervire, non eſſe moleſtiam inferendam deciſum refert idem Armendar. *in addit. ad recopilat. legum, Navarræ lib.4. tit.7. de benefic. incompat. num.*49. ubi *n.*48. 13
ſubdit, ſi vacet Parochialis, non debere Epiſcopum illam Canonicatum habenti conferre, etiamſi tenues admodum præbendæ eſſent, ſed Papam conſulere debere, & veros redditus Canonicatus, & Parochialis exprimere: idem fuit dictum in Rota *in una Leodien. Canonicatus* 5. *Junii* 1610. coram Reverendiſſimo D. meo Coccino Decano, prout refert Jo. Cochier, *in comment. ad reg.* 52. *Canc. a n.4. p.577. cum ſeqq.* 14

Et ideo nec habenti dignitatem tenuem in Eccleſia cathedrali, quæ de diſtributionibus quotidianis non participet, Eccleſiam parochialem, inconſulto Papa, conferri debere dicit reſolutum Armend. *d. tit.7. de benef. incompatib. n.* 51. 15

Si autem reſidens in Parochiali non longe abſit ab Eccleſia, in qua habet Canonicatum, poteſt ex indulgentia diebus ferialibus ad Eccleſiam accedere, & in ea Divinis inſervire, dummodo Parochus omnibus diebus, & horis ſuis, & congruis parochiali inſerviat, & nihil prorſus relinquat ex debito ſervitio ipſius, prout a ſacra Congr. fuiſſe deciſum teſtantur Nic. Garc. *dicto num.*179. *in declarat.*8. Armend. *ſub dicta rub. ſed an Parochi debeant reſidere in ſuis Curatis*, *num.* 136. At obtinens Canonicatum, cui eſt unita parochialis ad vitam obtinentis tantum, tenetur in parochiali reſidere, ut pariter reſolutum referunt idem Nic. Garc. *d. num.*179. *in declar.*13. & Armendar. *ſub dicta rub. ſed an Parochi debeant reſidere in ſuis Curatis*, *n.*137. 16

Canonicatum, & Parochialem in duabus diœceſibus habens, & non reſidens in parochiali ex permiſſu Epiſcopi, ut tenetur ex *dicta Conſt. Pii V.* cogendus eſt reſidere in Canonicatu, ut per Nic. Garc. *d. p.3. c.2. n.*184. Armend. *in addit. ad recop. legum Navarræ l.2. tit.23. l.2. §.2. de reſident. Canon. num.* 14. quos refero ego ipſe *d. p. 3. alleg.* 53. *num.* 113. 17

Parochialem obtinens, in qua Vicarium perpetuum legitime inſtitui obtinuit, eo vivente, reſidere non tenetur, ut per Armendar. *ſub d. rub. ſed an Parochi debeant reſidere in ſuis Curatis*, *n.*193. ubi *n.*126. intelligit, ſi tota animarum cura tranſlata fuerit legitime in ſolum Vicarium perpetuum, & *n.*127. 18

*n.*127. subdit, quod Parochus Ecclesiæ, in qua fuit constitutus Capellanus, cui ex institutione Capellaniæ imposita fuit tota animarum cura, seu perpetua Vicaria, quoad Capellanus vixerit, non te-
19 netur in ea residere. Teneretur tamen sicut ipse Rector, parochialis Capellanus in illa Coadjutor auctoritate Apostolica institutus, ut bene resolvunt Gonzal. *ad reg.* 8. *Cancel. gloss.* 5. §.9. *n.*17. Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori eccles. resolut.* 393. *ampl.* 5.

20 Si autem datus sit Coadjutor ratione infirmitatis, non ob id proprius Parochus excusatur à residentia, ut dicit resolutum Armendar. *d. tit. sed an Parochi debeant residere in suis Curatis*, *num.* 129.

21 In exercitio curæ Vicarius amovibilis arguit curam esse penes deputantem, & ideo ipsum teneri ad residendum, ut pariter decisum attestantur idem Armendar. *citato loco n.* 141. & Nic. Garc. *dict. n.*179. *n.* 11. *in declar.*

Additio.

☞ Circa Coadjutores Parochorum attendenda sunt laudatæ Congregationis responsa sub die 6. Novem. 1620. in Brixien. ad sequentia dubia.

I. Quæritur, utrum Coadjutores omnes, quomodocumque sint Capellaniæ institutæ, teneantur ad residentiam personalem, eadem lege Conc. sess. 23. cap. 1. de reform. qua Rectores ipsi Parochialium tenentur. = Congregatio censuit, teneri =

II. Quæritur, an saltem ab ea lege excipiantur ii, qui ex institutione possunt per alium servire = Cong. censuit, hosce duntaxat excipi =

III. Utrum Episcopus teneatur cogere ad residentiam illos etiam Coadjutores, quibus nulla expressa personalis residentiæ obligatio injuncta est = Congr. censuit, teneri cogere hos, sicut ipsos Ecclesiæ Rectores. =

IV. Utrum possit Episcopus cum aliquo ex his Coadjutoribus dispensare super residentia = Cong. censuit, non posse, prout nec cum Rectoribus ipsis potest. =

V. Utrum illi, qui ad beneficia hujusmodi proponuntur admittendi, sint eodem jure examinandi, quo Rectores ipsi earumdem Parochialium examinari jubentur ad parochiales Ecclesias ipsas obtinendas ex cap. 18. sess. 24. = Cong. censuit, ita esse examinandos. = ☜

22 Residere in Parochiali, vel Prioratu curato unito dignitati, aut Canonicatui accessorie, & in perpetuum, non tenetur ille, qui obligatur residere in Ecclesia dignitatis, vel Canonicatus, ex eodem Armendar. *cit. loco n.* 136. & Nicol. Garc. *d. numer.* 179. *in* 12. *declar.*

23 Et hodie est adeo præcisa residentia in Parochis, ut illi ab ea excusari non valeant, etiam ex illis causis, ob quas Canonici residere non coguntur; & ideo eos minime posse in servitio Episcopi permanere, aut Ecclesiarum Cathedralium, ut nempe sint Vicarii, Visitatores, Secretarii, Fiscales, &c. resolvunt Gonzal. *ad regul.* 8. *Cancell. gloss.* 6. *n.*258. Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori ecclesiastici dec.* 502. *in* 1. *edit. alias resol.* 393. *in* 2. *edit.* Piasec. *in praxi Episcop. p.*2. *c.*3. *num.*27. Nicol. Garc. *de benefic. p.*3. *c.*2. *n.* 43. Possev. *de officio Curati*, *c.*1. *num.* 12. Congr. Conc. *sub die* 12. *Maji* 1623. nam ultra duos menses Episcopus non potest uti opera Parochi, ut censuit S. Congr. Concil. *sub die* 8. *Januarii* 1628. si autem Ecclesiæ Ca- 24
thedralis Parochus sit, poterit Vicariatus officio fungi, ut bene resolvit Aloys. Ricc. *in dec. Curiæ Arch. Neap. p.*4. *dec.* 319. In tota Provincia Toletana Presbyteri parochiales Ecclesias obtinentes, non possunt esse judices ordinarii, vel delegati Ordinarii appellationum, ut statuit Paulus V. *in sua Constitut.* incip. *Ecclesiæ universæ sub die* 17. *Aug.* 1615. quam Gregor. XV. *in sua Constit.* incip. *Alias a fœlicis*, *sub die* 9. *Maji* 1622. extendit ad Ecclesias omnes parochiales totius Regni Castellæ, & Legionis.

Nec etiam a residentia parochiali excusari 25
Subcollectoris Apost. officio fungentes, tenent Nic. Garc. *d. c.*2. *n.*42. *in* 3. *declar.* Aloys. Ricc. *d. resol.* 393. *n.* 4. Ugolin. *de offic. Episc. c.*15. §. 3. *num.*3. *vers. decimo*, Gonzal. *d. gl.*6. *num.*266. Armendar. *d. tit. sed an Parochi debeant residere in suis Curatis*, *n.* 168. aut Inquisitoris officium exercen- 26
tes, ut contra Spin. & Cened. docent Gonzal., *d. gl.*6. *n.*266. & *glos.*43. *n.*264. Aloys. Ricc. *d. resol.*393. *n.*3. Ceval. *commun. contra commun. q.*585. *n.*12. Ego ipse *d. p.* 3. *alleg.*52. *num.* 156. me citato in illo loco, Sanctarel. *var. resolut. q.*11. *n.*4. & Alzedo *de præstantia Episc. dignit. p.* 2. *c.*9. *num.*7. Privilegium concessum Inquisitoribus contra hæreticam pravitatem, Consultoribus, & Procuratoribus in Romana Curia, & alias ubilibet residentibus, Secretariis Fiscalibus, Relatoribus ac Commissariis actu servientibus ad lucrandos fructus in absentia quorumcunque beneficiorum, excipit parochiales Ecclesias, & perpetuos Vicarios, cæteraque beneficia, curam animarum habentia, Paulus V. *in sua Const.* incip. *Alias per nos accepto sub die Martii* 1610.

Quamvis olim potuerit Parochus studiorum 27
causa abesse per septennium ex consensu, & licentia Episcopi, ut deciditur *in cap. cum ex eo, de elect. lib.* 6. hodie tamen id non permittitur, cum illius text. dispositioni derogatum videatur per Conc. Trident. *sess.* 23. *de reform. cap.*1. dum tenet, ut habentes curam animarum non possint abesse, nisi causa prius per Episcopum cognita, & probata, & discedendi licentiam ultra bimestre tempus non obtineant, nisi ex gravi causa; at declaratum est per Sacr. Congregat. studium non esse gravem causam, ut obtinentes beneficia curata possint abesse, cum illa obtineantur per concursum, juxta Conc. Trid. *sess.* 24. *de reformat. cap.* 18. & supponitur illos, quibus conferuntur, esse idoneos, & jam studuisse, & consequenter non esse necesse, ut studiorum causa absint a suis Ecclesiis, ne ob absentiam debito servitio defraudentur, eo vel maximè, quia hodie sunt alii, qui Theologiæ, & Juri canonico, absque tanto Ecclesiarum, & animarum detrimento studere possint. Unde non semel Concil. Trident. Congreg. censuit, post Concil. Trident. obtinentes Ecclesias parochiales non posse ab illis studiorum causa abesse, & si absunt, non posse percipere fructus, nec Ordinarios posse talem licentiam concedere, prout referunt Aloys. Ricc. *dict. resol.* 393. *in fine*, & *resol.* 310. *num.* 1. Prosper de Augustino *in addit. ad Quarant. in summ.*

Bul-

Bullarii, *verb. residentia*, *vers. item limita*. Gonzal. *d. gloss. 6. n.* 51.

Additio.

☞ Congreg. Concil. pluries ita censuit, & præsertim 1. Octob. 1594. ☜

28 Et quamvis docentes in theologica facultate, dum in scholis docuerint, integrè per annos quinque percipere possint de licentia Sedis Apostol. proventus præbendarum, & beneficiorum suorum, non obstante aliqua alia consuetudine, vel statuto, cum denario defraudari non debeant in vinea Domini laborantes, ut expressè habetur *in cap. ult. in fin. de magistr.* tamen post Concil. Trid. Parochus non poterit abesse a sua Ecclesia, ut doceat in civitate, quamvis non inveniretur alius idoneus ad legendum etiam grammaticam, & fuerit quoque relictus idoneus Vicarius, & approbatus cum congrua mercede, & solemnibus diebus pariter ipse Parochus interesset, ex allatis rationibus, prout testantur a Sac. Cong. resolutum, Gonzal. *glos.* 6. *n.* 254. Aloys. Ricc. *de resol.* 393. *num.* 2. Armendar. *dict. loco num.* 124. *in fin.* Ego ipse *dict. alleg.* 53. *num.* 76. me citato Sanctarell. *dict. qu.* 3. *num.* 32.

Additio.

☞ Resolutionem hanc Congr. Concil. refert etiam Quaranta in summa Bullarum verb. *Residentia*, sicut & quamplurimas alias hic ab Auctore citatas. ☜

29 Propter intemperiem aeris Parochus non inde oriundus minimè excusatur a residentia, ut alibi possit habitare, etiam relicto Vicario approbato, ut per Ugolin. *de offic. Episc. cap.* 15. §. 3. *vers.* 6., Zerol. *in praxi Episc. par.* 1. *verb. residentia* §. 7. Armendar. *sub dict. titul. sed an Parochi debeant residere in suis Curatis*, *num.* 32.

Additio.

☞ Ita declaravit Congreg. Concil., die enim 7. *Julii* 1646., *ut lib. XVIII. Decretor. pag.* 164. respondit = Aeris intemperiem non excusare Parochum a residentia, etiamsi Parochia sub tanta cæli inclementia constituta sit, ut nemo, nisi indigena ibidem, absque vitæ periculo immorari possit = ut respondit *ann.* 1573. ad dubium: sibi propositum ab Episcopo Regiensi, prout *lib.* 1. *decretor. pag.* 51. ☜

30 Advertendum, quod si Rector infirmus esset, & in loco Parochialis curari non possit defectu Medicorum, medicinarumve, tunc posset ab Ordinario dari ei dilationem trium, aut quatuor mensium, ut in locis vicinioribus maneat, recuperandæ sanitatis causa, interea ab ipso Ordinario in Parochiali idoneo Vicario cum congrua portione ex redditibus Parochialis constituto, & ideo Armend. *dicto loco num.* 18 asserit, decisum cum Ordinarii consensu intemperiem aeris excusare a residentia.

Additio.

☞ Ita etiam respondit eadem Sacra Congregatio dicto anno 1573. laudato Episcopo Regiensi. ☜

Nec propter Principis, & populi furorem, seu ob pestem, aliumve morbum contagiosum a residentia Parochus excusatur, ubi detrimentum ovium suarum immineret in spiritualibus, & nulli adessent ministri, qui sufficienter id præstarent, juxta ea, quæ supra resolvimus *hoc eodem capite vers. quinto est notandum*. 31

Additio:

☞ Quod tempore pestis teneatur in parochia residere, Fagnanus in cap. XVII. *Clericos de Cleric. non residentibus a num.* 37. *ad* 41. refert, ita declaratum fuisse a Congreg. Concil. cum approbatione Gregorii XIII. *die* 11, & 26. *Octob.*, ac 6. *Decemb.* 1576. Unde infert Benedictus XIV. *de Synod. Diœces. lib.* VIII. *cap.* XIX. *num.* 2. = post hujusmodi rescripta, sive resolutiones aditus, locusque amplius relinqui non potest eorum DD. opinioni, qui affirmarunt, & docuerunt, licere ei, qui animarum curam exercet, a residentiæ loco abscendere, modò Sacerdotem idoneum adinveniat, qui accedente Episcopi licentia, vices ejus adimpleat; veluti rectè perpendit Muratorius, in suo Tract. *de Peste lib. III. cap. IV. pag.* 359. primæ editionis Mutinensis. =

Nec Parochis suffragatur sententia quorumdam Theologorum, & Canonistarum, opinantium, quod sicut eis licet non residere propter capitales inimicitias ex cap. *IX. Ad supplicationem de Renunciat.*, ita & propter pestem: optimè enim refellitur hujusmodi sententia, discrimenque inter casum, & casum palam fit per ea, quæ Gratianus adnotavit post *Canon. XLVIII. Adversitas*, *caus. VII. quæst.* 1. §. *Hoc tunc servandum*, ibi = Cum vero (Pastor) specialiter quæritur, fugiat exemplo Christi, qui a facie Herodis fugit in Ægyptum; fugiat exemplo Pauli, qui a fratribus per murum submissus est in sporta. Unde Augustin. ait: Fugiat Minister Christi, sicut ipse Christus in Ægyptum; fugiat, & qui specialiter quæritur, dum per alios firma est Ecclesiæ salus. Hinc etiam ait Dominus discipulis: si vos persecuti fuerint in una civitate, fugite in aliam. Hinc etiam idem abscondit se, & exivit de Templo, quando Judæi lapides tulerunt, ut jacerent in eum. Cum vero non Prælato tantum, sed generaliter periculum omnibus imminet, & animarum salus salva esse non potest, debet Prælatus animam suam ponere pro ovibus suis = Quam doctrinam, & rationem secutus est etiam S. Thom. 2. 2. *quæst.* 185. *art.* 5., & novissime Petrus Ballerin. *in Notis ad summam Theologiam S. Antonini par. I. tit. V. cap.* 1. *col.* 358. *edit. Veron. ann.* 1740. ubi paucis complectens, celebrem hac in re S. Augustini epistolam CCXXVIII. ad Honoratum Episcopum Thiarensem, ita ex illius mente distinguit Sanctus Doctor, & universim statuit = Pastoribus illicitum eo in periculo a suis gregibus rece-

recedere, idoneis licet Vicariis relictis: tum vero eum solum casum fugæ approbat, ac supplendi per alios, cum periculum proprium solius Pastoris est, uti cum Pastor ipse per se ad oecem quæritur, non autem cum periculum commune est Pastoris, & ovium. =

Quod autem Gregorius XIII. ex sententia Congreg. indulserit Parochis, administrare posse tempore pestis Baptismi, & pœnitentiæ Sacramenta, etiam per alios, dummodo personaliter, & formaliter resideant, licet Trident. illis injuogat, ut per se ipsos Sacramenta administrent, id ita provisum fuisse advertit Fagnanus *loc. cit. num.*47. in favorem, & commodum parochianorum, quorum aliqui nondum peste infecti, nollent ea ab ipsis recipere, quos scircot eadem administrasse aliis peste laborantibus.

Non defuere Auctores, inter quos novissime Muratorius, qui loco supra citato *pag.*355. censet, in praxi licere absolutionem impertiri peste infecto, quamvis integram peccatorum confessionem non expleverit, quoties ex diuturniori mora, cum hoc Confessarius probabiliter timeat, ne & ipse morbum contrahat. Quam tamen opinionem acriter cum aliis non paucis oppugnat Marchinus *Tract. de peste par.III. cap. IV. num.*5, *& seqq.* tum ad rectum ferendum judicium de statu pœnitentis, quod haberi nequit ex dimidiata confessione; tum ad in tuto ponendam Sacramenti validitatem, juxta rei naturam, & Pontificum decreta. Et quamvis pœnitens excusetur ab integritate confessionis, quando aliquod grave damnum sive sibi, vel alteri probabili fundamento obventurum timeat, quando tamen pœnitens proximus morti integre confiteri cupit, non excusatur Confessarius ab onere audiendi integram illius confessionem, etiam cum periculo contrahendæ pestis; quandoquidem ex officio propriam ipse vitam pro concreditarum sibi animarum salute cuilibet periculo exponere tenetur. ☜

32 Nec propter inimicitias capitales, ut colligitur ex decisione quadam Sacr. Congr. negociis Episcoporum, & Regularium præpositæ, apud quam cum Laurentius Siscarellus terræ Ripæ Archipresbyter ob capitales inimicitias ab ejus Ecclesia absentari supplicasset, in eadem idoneo Capellano relicto, de quibus quidem inimicitiis, per Episcopum Bojanen. plena fides. Sacr. Congregat. facta extitit, eadem Sacr. Congreg. *sub die* 15. *Februarii* 1619. ad sex menses licentiam concessit ad effectum, ut interim aut resignet, aut permutet. Sed quando inimicitiæ absque Parochi culpa contractæ fuerint, & post obtentam parochialem exortæ, Episcopi dispensare solebant, ut per annum in alio viciniori, & tutiori loco manere possit, & crescentibus inimicitiis dabatur alius annus, dummodo semper in parochiali expensis Parochi maneret idoneus Vicarius, si credimus Zerol. *in praxi Episc. par.*1. *verb. privatio* §. 4. *dub.*1. Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori Eccles. resol.* 645. *in secunda editione*, Bonacina *variis tractat. disputatione* 5. *de onere, & obligat. benef. puncto* 5. *n.* 2. Armend. *dicto loco, num.*133, 134, 182. *& seqq.* Hinc referunt Paul. Comitol. *resp. moral. lib.*1. *qu.* 60, & Ludov. de Sancto Joanne *de administr. Sacrament. art.*1. *de resident. num.*2. *vers. nota tertio*, Sacram Congregat. censuisse, Parochum propter inimicitias absentem a Parochia non posse abesse nisi per annum, puto tamen id hodie non licere, & melius esse consulere Sacram Coogregationem.

Additio.

☞ Licentia absendi propter inimicitias concedi debet non ab Episcopo, sed a Cong. Concil., ut eadem respondit mense *Decemb.* 1589. in Faventina = Prætexto inimicitiarum minime excusandos esse (Parochos) nisi obtinuerint literas a Congr. Concil., quæ ubi petitæ fuerint, dabuntur juxta formam = ☜

Nec denique propter senectutem, quamvis 33
Ordinarius jam provideret illius insufficientiæ, apponendo idoneum Vicarium cum assignatione congruæ portionis ex ipsius parochialis redditibus, secundum Zerol. *in praxi Episc. par.* 1. *verb. residentia* §. 9. sicut nec est causa sufficiens non resideodi infirmitas Parochi, etiamsi ratione illius datus ei fuisset Coadjutor, ut per Armend. *in addit. ad recopill. legum Navarræ, lib.*2. *tit.*23. *lib.* 2. §. 2. *sub tit. sed an Parochi debeant residere in suis Curatis, num.*129.

Additio.

☞ Ita etiam declaravit Congregat. Concil. 6. *April.* 1647., videlicet = Nec ætatem senilem, nec malam valetudinem excusare Parochum a residentia personali = *ut lib. XVIII. Decretor. pag.* 329. ☜

Ut Parochus verè resideat, tria requiruntur: 34
primo, ut in propria Ecclesia: secundo, ut personaliter: tertio, ut continuo. Et circa quodlibet eorum aliquid adnotabimus. Et in primis, quoad primum, illud est sciendum, Parochum de-
bere residere in domo ipsius Parochialis, si ve- 35
rò illa non habeat domum, tunc in alia domo, quæ sit intra limites Parochiæ, aut saltem ita vicina parochiali Ecclesiæ, ut inde commodè possit per se ipsum ei inservire, habitare tenetur, ita Nicol. Garc. *de benefic. par.*3. *cap.* 2. *n.* 179. *in decl.*21. Armendar. *dict. tit. sed an Parochi debeant residere in suis Curatis, num.* 149, *&* 150. Aloys. Ricc. *in decis. Curiæ Archiepisc. Neapol. par.* 4. *dec.*4. Si enim non habet ibi domum propriam, aliquam conducere debet, ut ex sententia Sacr. Congr. deducit Nicol. Garc. *dict. cap.*2. *n.*179. *in declar.* 21.

Fuit tamen dispensatum, ut Parochus non ha- 36
bens commodam habitationem in Parochiali, posset degere in loco vicino, dummodo propè Ecclesiam substitutus ejus habitet, & nonnunquam hæc facultas eadem de causa concessa fuit sine illa conditione, quod substitutus propè Ecclesiam habitet, teste Nicol. Garc. *dict. num.*179. *declarat.* 25. nunc vero nequaquam id esse concedendum existimo, prout ex aliquorum repulsis mihi constitit, & in una Sarzanen. 13. *Novemb.* 1627. censuit Sac. Congr. Concilii, Parochum non excusari, quin intra Parochiam residere debeat, quam-

vis

vis non adsit commoda domus parochialis, & sit magna aeris intemperies, & retineat Capellanum in Parochia, & ipse accedat singulis diebus festis.

37 Sed si habeat domum propriam Ecclesia, & Parochus, ea relicta, habitet in paterna, vel cognatorum domo infra fines Parochiæ existente propter honesta servitia, & suis majus commodum sciente, & tacente Episcopo, credo residentiæ muneri satisfacere, quia licet ex vicinitate Ecclesiæ posset facilius Sacramenta ministrare, tamen necessitati populi sufficienter ex propria sua habitatione providere poterit, & sic non est, quod in hac parte scrupulis angatur, ut benè advertit Possevin. *dict. tract. de offic. Curati*, *lib.* 1. *num.* 7.

Animadversio.

☞ Quoad residentiam in domo parochiali, & in illius defectu in propinquiori Ecclesiæ intra limites parochiæ, Congr. Concil. declaravit in *citat. Faventina mense Decemb.* 1589, *& die* 10. *Februar.*, *ac* 15. *Martii* 1618. *in Turritana* = Rectores, si domum parochialem non habent intra limites parochiæ, cogi possunt domum, sibi construere ex fructibus, & proventibus; aut saltem aliam conducere intra eosdem limites =

Attento negativo responso dictæ Congreg. in Pontis Corvi Residentiæ 20. Decembr. 1755. ad dubium = An Abbati Curato Lucernari liceat habitare in domo paternâ, sita in Regione Civita = recipi nequit opinio Possevini hic relata. Quod responsum emanavit, licet tunc probatum fuerit ex dicta domo eum potuisse munus suum implere.

Imò, nec, relicta domo parochiali, habitare potest in Ecclesia filiali, sita in districtu suæ parochiæ, in qua Sacramenta administrentur, ut sensit Rota in Tarraconen. Juris residendi 15. Martii 1734. §. 3. coram Harrah.

Sensit insuper §. 8, & 9. nec Episcopum dare posse licentiam habitandi extra domum parochialem, nisi ad breve tempus; & dummodo altera domus sit proxima domui parochiali. Quod intelligendum est, etiamsi pro aeris intemperie nequeat Parochus in parochiali domo habitare, cum ex nulla causa possit Episcopus licentiam illi dare in perpetuum habitandi extra dictam domum parochialem.

Non videtur tamen teneri ad restitutionem fructuum, ut tenetur Parochus non residens, si non resideat in domo parochiali, aut intra limites parochiæ, ut censuit eadem Congr. 8. *Junii* 1624. concepto dubio his verbis = Cum jam decretum sit, Parochum teneri residere in ædibus parochialibus Ecclesiæ, seu intra limites parochiæ, an ad restitutionem fructuum teneatur ille Parochus, qui nunquam sic resedit, licet Ecclesiæ parochiali deservierit = Congregatio censuit, non teneri, sed cogendum esse in posterum residere in domo Ecclesiæ, vel si Ecclesia eam non habeat, in alia propinquiori intra limites parochiæ. = ☜

38 At si Parochia sit intra, & extra civitatem, tenetur habitare prope Ecclesiam civitatis, licet in ea minor pars Parochianorum inhabitet, & major longe sit in oppidis, succurrendo tamen illis, qui longe habitant, secundum loci antiquam consuetudinem, per *c.* 4. *sess.* 21. *de reform.* ita referunt a S. Congr. decisum Nic. Garc. *d. n.* 179. *declar.* 20. Armendar. *d. loco, num.* 148.

Et non potest Parochus haberi pro residente, si inhabitet in civitate, a qua distet sua Parochialis tribus, aut quatuor milliaribus, etiamsi Dominicis, & Festis diebus ad eam accedat, ita Nic. Garc. *dict. num.* 179. *in* 17. *declar.* Armendar. *dict. n.* 145. Unde Parocho villæ Mirtetti extra terram Massæ Sarzanen. diœcesis, qui se excusabat a residentia, & morabatur in dicta terra, eo quod non adesset commoda domus parochialis, item propter aeris intemperiem, & quia retinebat in parochia Capellanum, & ipse accedebat singulis diebus festis, sacra Congreg. Concilii *die* 13. *Novembr.* 1627. respondit, quod intra mensem conduceret domum in Parochia, & intra sex menses domus parochialis reaptetur. Unde Monachus exercens curam animarum in parochiali unita Monasterio Ordinis S. Benedicti, tenetur habitare in domo parochiali, & non in Monasterio distanti a cura, ut declaravit S. Congr. Conc. *in Curien.* 5. *Apr.* 1631. Nec etiam excusatur a residentia, si doceat grammaticam in civitate per duo milliaria distante a sua parochiali, quamvis singulis diebus festis vellet ad eam accedere, ut per Nic. Garc. *dict. n.* 179. *in declar.* 19. Armend. *d. loco nu.* 147. Sanctarel. *d. q.* 3. *n.* 33. metipsum *d. alleg.* 53. *numer.* 75. etiamsi non inveniretur alius idoneus in civitate ad docendum, & fuisset relictus idoneus Vicarius, & approbatus cum congrua mercede, ut supra diximus *in vers. & quamvis*. 39

Additio.

☞ Non licet Parocho moram trahere in civitate, aut oppido, quamvis non longe distet a parochia extra illud sita, etiamsi alium sacerdotem subroget, qui, si aliquid forte contingeret, præsto esset ad operam suam impendendam, ut declaravit eadem *Congr.* 16. *Januar.* 1638. *lib. XV. Decretor. pag.* 649. *&* 24. *Maii* 1670. *lib. XXVI. pag.* 346. ac magis perspicue in responsis ad hæc dubia sibi proposita sub *die* 10. *Maji* 1687. ab Episcopo Fulginatensi, relata a Benedicto XIV. *Institut. ecclesiast. XVII.* = Ad eliminandos plures abusus, quos circa residentiam Parochorum in sua diæcesi irrepsisse refert Episcopus, supplicat ab hac Sac. Cong. declarari.

I. An Rectores Ecclesiarum parochialium a civitate distantium per duo, tria, aut quatuor milliaria circiter, possint sine expressa Episcopi licentia abesse a suis Ecclesiis parochialibus, relicto ibidem Substituto, ab eis deputato, & in civitate tam diurno, quam nocturno tempore jugiter commorari, exceptis solis diebus festis, in quibus ad dictas Ecclesias se conferunt, revertentes illico ad civitatem.

II. An Parochi, qui nocturno cæteroquin tempore resident apud suas Ecclesias, possint, celebrata summo mane Missa in dictis Ecclesiis, se conferre ad civitatem, & in ea diurno tempore

totius, vel majoris partis anni commorari, licet apud dictas Ecclesias adsint eorum Substituti.

III. An dicti Parochi, qui cæteroquin diurno tempore resident apud suas Ecclesias, possint nocturno tempore totius, vel majoris partis anni commorari in civitate, licet apud dictas Ecclesias adsint eorum Substituti = Sac. Cong. respondit ad I. II., & III. negative. = ☜

40 Quod ad secundum attinet de personali residentia, illud est observandum, Parochum teneri residere personaliter, & non alio modo satisfacere muneri suo, etiamsi populo per alium æque bene, & forte melius serviatur, quia Conc. *d. sess. 23. de reformat. c. 1.* requirit industriam personæ, quæ per alium non potest suppleri, ita Ludov. a S. Jo: *d. loco n. 2. ver. nota 6.* ubi *n. 3.* ait posse, antiquam consuetudinem excusare Parochum, a residentia personali ad hoc, ut possit fructus percipere, per Capellanum deserviendo, Possevin. *d. tract. de officio Curati, cap. 1. n. 8.* ubi *n. 11.* subdit, Parochum residentem quidem, sed non exercentem officium suum, minime satisfacere præcepto residentiæ, nec in foro exteriori, nec in interiori, cum utrobique punibilis sit, ac proinde peccare mortaliter, vel venialiter pro qualitate culpæ. Nihil enim prodest Parochi præsentia ministerio destituta, cum potius offendat, ut recte notavit Sot. *de justitia, l. 10. q. 3. art. 1. ante argum. solut.* Jacob. de Grassis *tom. 1. cons. lib. 3. cons. unic. de Cleric. non resid. n. 7.* & idem sit inutiliter adesse, quod abesse, ut docet Barthol. Carranza *in tract. de residentia Episcoporum, c. 3. fol. 25.* Unde fructus nequaquam acquiri Parocho non ministranti, quatumvis materialiter residenti, solvunt Cov. *l. 3. var. c. 13. n. 13.* Sylvest. *in sum. verb. residentia, in princ. & num. 6.* Cordub. *in q. l. 1. q. 9. fere in fine.* Jacob. de Grass. *in dec. aureis, l. 2. c. 97. numer. 57.* Ludov. de S. Joann. *tract. de officio divino, art. 13. fol. 611.* Joan. Sanci *in select. disp. 47. n. 4.* quicquid dicat Nicol. Garc. *de benefic. p. 1. cap. 2. num. 53.*

Additio.

☞ Falsum est, antiquam consuetudinem excusare a residentia juxta notanda infra ad *Cap. XVII. post num. 39.* ☜

41 Nec etiam Parochus officio suo satisfacit quoad Deum, si residet quidem, sed totam curam relinquit Capellano; quem tamen potest habere in coadjutorem ad majorem quietem, licet illi omnia ardua relinquat, veluti ire de nocte, audire multas confessiones, & similia: dummodo tamen eo non utatur ut homine, qui portet pondus diei, & æstus, sed ut socio laboris, ita Cajet. 2. 2. *q. 185. art. 5.* Sot. *de justic. lib. 10. qu. 3. art. 5.* Fr. Emm. *in sum. tom. 2. c. 33. n. 2.* Possevin. *de officio Curati c. 1. n. 10.* ubi addit, se non excusare saltem a gravi veniali Parochum, si dum nominatim vocatur, & expectatur, nolit ire, cum debeat populi sui amori cum comitate, & benevolentia respondere. Ludov. a Sancto Joanne *d. tit. de resident. 8.* Joan. Sanc. *d. disp. 47. num. 4. vers. nec Parochus* ibi; *Nec Parochis proderit, ut ab onere peccati, & restitutione liberentur, aliquibus saltem inservire ministeriis, aliquibusve Sacramentis ministrandi incumbere, nisi major pars, aut saltem æquivalens per Ipsumet exerceatur, veluti illa, quæ a quolibet Vicecurato administrantur. Ut ergo unico verbo comprehendam, nota, illis Sacramentis ministrandis operam dare debent, quæ ex æquitate ministrari ab eis possint, ut notavit Vasquez tom. de Pænit. quæst. 93. artic. 3. dub. 6. in fine, vel ad minus se præsentem in Ecclesia debet constituere Parochus, ut Parochiani, si velint, ipsum eligant Sacramentorum administratorem, præsertim confessionis. Non tamen tenebuntur Parochi noctu administrare, communiter loquendo, sufficiet enim, ut id muneris exequatur Vicarius.* Deinde *n. 7.* concludit his verbis: *Hinc infero proh dolor: quam male aliqui Parochi se gerant, Sacramenta nunquam, aut fere administrantes, & suarum ovium curam mercenariis committentes: qui, cum ut plurimum Sacerdotes inopes, & egentes sint, timeri non imprudenter poterit, potius rationem habituros quærendi ab ovibus victum, quam curam medendi infirmitatibus animæ, complacere eis studentes, quando respuenda, & reprehensionis gladio sunt ferienda. Nec scio qua cæcitate ducti Parochi, hæc non advertant tam clara, & quasi cæcis nota,* &c.

Animadversio.

☞ Opinio Possevini superius relata, asserens, peccare dumtaxat venialiter graviter Parochum nolentem ire, quando nominatim vocatus, & expectatus est a suo parochiano, non videtur sic absolute admittenda, sed repetenda est a circumstantiis: posset etiam esse negocium grave, pro quo vocatur, & tunc non excusaretur a mortali, cum teneatur ex justitia populo sibi commisso providere.

Quod autem non satis sit, ut animarum curam habentes resideant intra limites parochiæ corpore tantum, leviora munera sibi obeunda desumentes, reliqua vero Substitutis committendo, sed insuper requiritur, ut per se ipsos ea præstent, ad quæ etiam cogendi sunt, exceptis casibus, infra recensendis ob rationabile impedimentum, ut declaravit eadem Congr: *in Spoletana 7. Octob.* 1604 =

Item censuit, cogendos esse Rectores parochialium ad subeunda per se ipsos, & non per Substitutos omnia munia, ad quæ Parochi tenentur; tolerandos autem, ut per Substitutos suppleant illis, in iis tantum casibus, in quibus expressis verbis Canonum, decretorumque Conciliorum permissum est Parochis, ut per Vicarios coadjutores, vel Substitutos possint officio suo fungi, quales sunt *sess. V. cap. 2. vers. Archipresbyteri, sess. 6. cap. 2. in fin. sess. XVI. cap. 4.* in princ. sess. XXII. *de Sacrific. Miss. cap. 8. in fin. sess. XXIII. cap. 1. vers. Ad eadem omnino, sess. XXIV. de refor. matr. cap. 1. vers. Qui aliter, & vers. Præterea eadem, & eadem sess. de reform. cap. 4.*

Qui casus contenti in citatis Tridentini locis sunt.

I. Scilicet contentus *cap. 2. sess. V.* est, plebem sibi commissam pascere, vel per se, vel per alios, justo cessante impedimento, salutaribus verbis, & docere quæ necessaria sunt ad salutem.

II. Con-

II. Contentus in cap. 2. sess. VI., & *cap.* 1. *sess. XXIII. de reform.* est absentia ab Episcopo approbata, & concessa.

III. Contentus in cap. IV. *sess. XXI. de reform.* est insufficientia ipsius Parochi pro administrandis Sacramentis ob populi numerositatem.

IV. Contentus in *cap.* 8. *sess. XXII. de Sacrif. Miss.* est expositio, & declaratio eorum, quæ in Missa leguntur, & potissimum Mysterii, quod in ea peragitur, diebus præsertim Dominicis, & festis peragenda.

V. Contentus in *cap.* 1. *sess. XXIV. de reform. matrim.* est assistentia in matrimoniis contrahendis, & benedictio nuptiarum.

VI. Denique casus contentus in *c.* 4. *sess. XXIV. de reform.* est prædicatio verbi Dei tempore, & diebus ibidem statutis.

Quod autem spectat ad causas absentiæ ab Episcopo cognoscendas, & probandas ad præscriptum allati Trident. decreti; harum cognitio, & approbatio ita est necessaria, ut Sac. Cong. Conc. *die 7. Octob.* 1604. declaravit = Nec Parochum, habentem justam causam abeundi extra parochiam per duos menses, vel tres satisfacere suæ conscientiæ, si petat licentiam, jurans, gravem se habere causam, quam non expediat manifestare, ut sic petita licentia abesse possit, licet Episcopus non concedat. Similiter abesse non posse in casu, quo causam rationabilem expressit, quam vir bonus, & æquus rationabilem judicaret, licet rigidus Prælatus minus æquam judicet, & licentiam deneget, vel quia movetur suspicione, quod ficta sit, cum tamen sit vera, sed habere posse recursum ad Superiorem =

Nec posse per hebdomadam abesse, non petita, vel non optenta licentia, etiam relicto Vicario idoneo, ab ipso Ordinario approbato = Nec esse liberum a culpa, & a pæna amissionis fructuum qui veluti per quatuor mensium spatium ex urgenti admodum causa ad curandam suam valetudinem, morbo gravi instante, recessit, & ad hujusmodi absentiam non petiit licentiam ab Episcopo, quia bona fide putavit, evidentiam causæ satis esse, nisi periculum fuisset in mora petendi licentiam, ut supra dictum est. Nec sufficere licentiam tacitam, sed opportere esse expressam juxta formam ejusdem Concilii sess. XXIII. cap. 1. = Ita reperitur *lib. X. Decretor. ejusdem Cong. pag.* 100.

Et notandum, quod facultas tributa Episcopo cognoscendi, & approbandi causas absentiæ competit etiam Prælatis inferioribus Nullius diæcesis, proprium territorium, & juritdictionem quasi episcopalem habentibus, ut declaravit eadem Cong. *in Nullius, 26. Januarii* 1625.

Sententia Joannis Sanchez superius relata, quod nempe Parochus non liberetur ab onere peccati, & restitutionis fructuum faciendæ pro rata omissionis, etiam ante Judicis sententiam fabricæ Ecclesiæ, vel pauperibus loci, nisi major pars parochialium munerum per se ipsum exerceatur, vere aurea est, naturalique, ac divino juri conformis, & omnium animarum Pastorum in hoc peccantium menti alte imprimenda. Quin trita illa iis regula suffragetur = Qui per alium facit, per se ipsum facere videtur = cap. *Qui per alium de Regul. Jur. in VI.* Hæc enim locum dumtaxat habet, quando non requiritur industria personæ, quod idem est, ac quando onus non est personale, ut revera est onus Parochi, cum ipsi, & non alteri proprium gregem pascendi cura commissa sit.

Non autem tenerentur ad restitutionem integrorum fructuum, si omnia pastoralia munia a mercenariis exercenda committerent, possent enim partem eorumdem fructuum, Horarum Canonicarum recitationi respondentem suam facere. Quam autem partem sibi retinere possint ratione hujusmodi recitationis, videatur *Thesaurus de Pœnis Ecclesiasticis verb. Residentia cap. I. & II.*, quam secundum magis communem sententiam modernorum opinatur, esse tertiam. ☜

Circa vero tertium de continuatione in residen- 42
tia, est adnotandum, quod qui parvo tempore abest,
non efficit, quominus dicatur continuo abesse, ut
per Jacob de Graf. *in aureis dec. p.* 1. *lib.* 2. *c.* 9. *nu-*
mer. 57. Lud. a Sancto Joanne *de administ. Sacra-*
ment. art 1. *tit. de residentia*, *n.* 9. Possevin. *d. c.* 1.
num. 3. *in fine*, qui volunt, continue verificari cum
ista modificatione, & addit Possevin. *ibid. num.* 6.
quod Parochus debet talem sui copiam facere, ut 43
indigentes non careant necessaria ope, sed non ar-
ctatur, ut debeat manere quasi in compedibus, nisi
habeat infirmos graves, quia tunc non debet vaga-
ri per Parochiam, sed propria in domo manere;
potest enim fieri, ut requiratur ab infirmis, & non
repertus, illi moriantur sine Sacramentis.

Additio.

☞ Quod autem, qui parvo tempore abest, non videatur abesse, declaravit etiam Conc. Trident. sess. XXIII. de Refor. cap. I. ibi = Quoniam autem, qui aliquantisper tantum absunt, ex veterum Canonum sententia non videntur abesse, quia statim reversuri sunt. = ☜

Unde, si Parochus rationabiliter judicaverit, pu- 44
ta quia nullus infirmatur, potest abesse per aliquas
horas, etiamsi nullum substituat: quia consuetu-
do optima legum interpres ita declarat etiam apud
timoratos. Abesse vero tota die, quando nullus
infirmatur, raro in anno, nec laudo, nec vitupe-
ro. Abesse autem per duos, aut tres dies, nullo in-
firmante, & nulla alia causa justificante, credo,
esse mortale propter multa, quæ possunt eo tem-
pore evenire, maxime in villis, ubi non est alius
Sacerdos a Parocho. In civitatibus vero, vel in
oppidis, ubi sunt alii Sacerdotes, erit majus, mi-
nusve peccatum ratione periculi, & damni possi-
biliter eventuri, cui tamen facilius, quam in villis
potest obviari, ita Ludovic. a Sancto Joanne, *ubi*
supra. Possevin. *dict. c.* 1. *n.* 4. vide Ludov. Bejam.
respons. casuum conscientiæ, *p.* 4. *casu* 21. ubi de
Parocho rurali, qui singulis quibusque hebdoma-
dis ad Urbem accedebat causa invisendi parentes.

Quare Episcopus poterit prohibere Parochis 45
sub pœna pecuniaria, quæ tamen dimidiam non
excedat, ne ultra biduum a sua Ecclesia possint
abesse; non tamen id prohibere poterit sub pœna
excommunicationis latæ sententiæ, prout a Sacra
Congregatione decisum attestantur. Nic. Garc. *p.* 2.
num. 23. *declar.* 2. & Armendar. *dict. tit. sed an*
Parochi debeant residere in suis Curatis, *n.* 156. sed

sub

ſub pœna pecuniaria eſſe permiſſum cenſuit Sacra Congregatio Concilii *in una Terracinen.* 11. *Februarii* 1628. *& in Monopolitana* 16. *Decembris* 1628.

46 Ex quatuor tamen cauſis in ſcripto ab Epiſcopo approbandis poteſt Parochus pro tempore neceſſario abeſſe, ut diſponitur in Concil. Trident. *ſeſſ.* 23. *de reformat. cap.* 1. ubi obligatio de approbandis cauſis reſtringitur, quando illæ ſunt notoriæ, vel repentinæ, dummodo tamen diſceſſurus ita ovibus ſuis providendum curet, ut quantum fieri poterit ex ipſius abſentia nullum damnum accipiant: quod quidem Concilii decretum licet in principio loquatur de Epiſcopo, tamen paulo infra eadem ſancta Synodus declarat, & decernit, omnia ibi ſtatuta quoad culpam, amiſſionem fructuum, & pœnas, Curatis inferioribus, & aliis quibuſcunque, qui beneficium aliquod eccleſiaſticum cum cura animarum habent, locum habere.

Prima cauſa eſt *Chriſtiana Charitas*, ad hanc reducit Azor. *inſtit. moral. p.*2. *lib.*7. *cap.* 4. *qu.*4. cum quis abeſt ad juvandam aliquam privatam Eccleſiam ad dirimendas lites, controverſias, & odia, dummodo ex tali abſentia in propria Eccleſia non ſequatur notabile detrimentum, quia eſſet contra ordinem charitatis.

47 *Secunda* eſt *urgens neceſſitas*, ad hanc reducit idem Azor. *dict. quæſt.* 4. *verſ. ad ſecundum*, cum quis ad tempus abeſt ob morbum curandum, bellum, hoſtium incurſus, peſtem ſævientem, aeris intemperiem, vel ob inimicitias, odium, aut offenſionem Principis, vel populi declinandam, denique ob vitæ, vel ſalutis, aut libertatis periculum ad tempus devitandum: dummodo tamen non immineat detrimentum ovium in ſpiritualibus, nam ſi illud immineret, ex nulla cauſa poſſet abeſſe, quia bonus Paſtor animam ponit pro ovibus ſuis, *Jo.* 10. ita Vaſquez. *in opuſ. de benefic. cap.*4. §.2. *art.*1. *dub.* 2. *nu.* 135. Molfeſ. *in ſumm. Theologiæ moralis*, *tr.*6. *cap.*11. *num.*31.

48 *Tertia eſt debita obedientia*, quæ Superioribus debetur, puta Papæ, vel Epiſcopo, ad quam idem Azor. *d. quæſt.* 4. *verſ. ad tertium*, redigit, cum quis abeſt, ut pareat Papæ, vel ejus Legato, ſeu Epiſcopo, ac præſtet obſequium, & officium juſtum, & debitum imperanti, quale eſſet ad viſitandam Provinciam, vel diœceſim, ſeu ad pacem componendam.

49 *Quarta* eſt *evidens Eccleſiæ, vel Reip. utilitas*, ad quam idem Azor. *d. q.*4. *verſ. ad quartum*, reducit, cum quis abeſt ad Synodum generalem, vel Provincialem, aut diœceſanam rite, & legitime vocatus, vel cum quis abeſt pro lite Eccleſiæ, vel pro obtinenda a Superiore reformatione in variis emergentibus,

50 Extra prædictas quatuor cauſas concedit Concil. Trident. d. c.1. Epiſcopis, proindeque Parochis juxta ſupradicta, ut ſingulis annis cauſa animi relaxandi poſſint abeſſe per duos menſes, ſive continuos, ſive interpollatos, dummodo id fiat æqua ex cauſa, quæ an talis ſit, ipſorum conſcientiæ relinquitur, & ſine gravi gregis detrimento, & dummodo præſentes in ſuis Eccleſiis adſint quo tempore anniverſaria Adventus Domini, Natalis, Quadrageſimæ, Reſurrectionis, Pentecoſtes, & celebritatis Corporis Chriſti memoria celebratur, & paulo inferius Presbyteris item cura animarum habentibus expreſſe datur facultas, ut poſſint ad duos tantum menſes recedere, alioqui diſcedendi licentiam ultra bimeſtre tempus non obtineant, niſi ex juſta, & gravi cauſa cognita, & approbata ab Epiſcopo, & dummodo facultas in ſcripto detur. Hæc ibi mandatur.

Tenetur igitur Parochus, juſta de cauſa abeſſe 51
volens ſive cum licentia, ſive abſque ea, relinquere Subſtitutum, qui pro ſe populo ſerviat, ut expreſſe habetur *eodem cap.*1. Conc. Trid., & tradit Poſſevin. *dict. c.* 1. *n.* 13. niſi abſentia ſit per aliquot dies, cum cauſa eſt urgens, & non patitur dilationem pro obtinenda licentia, puta quia hoſtiliter petitur, & non habet quem ſubſtituat, nec recurrere poteſt ad Epiſcopum pro licentia, & pro Vicario ſubſtituendo, Azor. *dict. c.* 4. *q. ult.* Ludov. a S.Jo. *adminiſt. Sacram. art.* 1. *tit. de reſidentia*, *n.*15. Poſſevin. *in d. c.* 1. *n.* 14. ubi *n.* 15. ſubdit, ob repentinum incommodum, vel periculum poſſe illum legitime diſcedere, etiamſi in loco non habeat quem ſubſtituat, & non adſint infirmi, vel ſi adſint, adeſt alius, qui poteſt conferre Sacramenta neceſſaria ſaltem Pœnitentiam, vel ſi non adſit alius Sacerdos, infirmus tamen commode poſſit expectare alium Sacerdotem, aliunde accerſendum, additque, quod ſi iſta omnia deeſſent, & periculum inſtaret, diſcedente Parocho, aliquem moriturum ſine Pœnitentia, vel Parochum ipſum occiſum iri, ſi non fugeret, tenetur Parochus ſubire quodvis periculum potius, quam deſerere talem infirmum; nam Parochus, cum populus ex illius abſentia notabiliter læditur, non ſolum ſuo periculo probabili, ſed nec certo excuſatur a deſerendo populo, juxta doctrinam, S.Tho. 2. 2. *q.*185. *art.*5.

Nullo modo poteſt Parochus Vicarium, ſeu Subſtitutum etiam idoneum, & admiſſum in illo Epiſcopatu pro adminiſtratione Sacramentorum relinquere ad longum tempus, inconſulto Epiſcopo; nam dicitur in Concil. Trid. *d. c.* 1. *Vicarium idoneum relinquat, ab Ordinario approbandum*, ſi tamen abſit per ſex, vel ſeptem dies, poterit relinquere Suſtitutum ſine Epiſcopi approbatione, ita declarante conſuetudine univerſali, niſi Epiſcopus per ſuas Conſtitutiones inhibeat, ut bene reſolvunt Ludov. a S. Joan. *ubi ſupra numer.* 16. & Poſſevin. *d. c.*1. *num.* 19.

Animadverſio.

☞ Congregatio Concilii die 7. Octobris 1604, ut lib. X. Decretor. pag. 100, declaravit, Parochum nec per hebdomadam abeſſe poſſe, non petita, vel non obtenta licentia, etiam relicto Vicario idoneo, ab ipſo Ordinario approbato. Quæ quidem licentia debet eſſe expreſſa, & non tacita, ut pariter declaravit dicta die 7. Item cenſuit, = ſolam diſtantiam loci, etiam cum æqua cauſa diſcedendi non excuſare Parochum, ut poſſit abeſſe a ſua Eccleſia ſine licentia in ſcriptis obtenta, niſi talis neceſſitas repente ſe offerat, quæ non patiatur dilationem hujuſmodi licentiam petendi, quo caſu quamprimum de diſceſſu, & de neceſ-

necessitate Ordinarium certiorem faciendum esse, ut de causa cognoscere possit. =

Si autem ageretur de absentia modici temporis, refert Fagnanus in cap. *Relatum*, *de Cleric. non residen.* n. 32. quod non semel = Etiam S. Congreg. permisit, ut in casibus repentinis pro absentia modici temporis sufficeret licentia Vicarii foranei = Exceptis tamen repentinis casibus, non licet Parocho abesse absque expressa licentia ultra biduum, ut etiam declaravit Bened. XIII. in Conc. Romano tit. XVII. cap. VI. ☜

53 Subdens Possevinus, vicinum Curatum bene posse substitui, quia licet non habeat ordinariam jurisdictionem nisi super gregem suum, tamen est ita admissus, ut ei aliqua jurisdictio delegari possit, sicut de antiquo jure poterat, prout colligitur ex Conc. Trid. *sess. 23. de refor. c. 15.*

Animadversio.

☞ Si agatur de jurisdictione pro audiendis confessionibus Parochianorum alienorum, ab hac opinione, quamvis a pluribus sustineatur etiam post Conc. Trid. omnino recedendum crederem, attentis sequentibus decretis Cong. Conc. & quidem cum distinctione, scilicet, vel Parochus vicinus habet parochiam in eadem civitate, vel extra in eadem Diœcesi. Si primum, poterit tuto illas audire: secus, si secundum, ut declaravit eadem Congreg. in Tyburtina 17. Augusti 1600 = Posse audire confessiones omnium commorantium in civitate, vel oppido, in quo sita fuerit parochialis; non autem alienorum diœcesanorum = ut lib. LVI. Memorialium pag. 711. Idem respondit 23. Maii 1585. & 16. Septem. 1613.

Si vero Parochus sit alterius Diœcesis, easdem nullatenus audire poterit, etiamsi vocatus fuerit a Parocho pro audiendis confessionibus suorum subditorum, ut declaravit laudata Cong. in una Posnanien. 3. Decem. 1707. in responso ad hoc sequens primum dubium = An Curati unius Diœcesis vocati a Parochis alienæ Diœcesis, possint in illa audire confessiones, tam suorum subditorum, quam alienorum absque licentia Episcopi? Responsum fuit: Affirmative quoad subditos: negative quoad alios = Quod responsum refertur etiam a Benedict. XIV. *Instit. Eccles. LXXXVI. §. Primum sane* = ☜

Tenet insuper (prædictus Possevini) quod si Substitutus, vel Vicarius voluerit servire gratis, non tenetur Parochus, cum justa de causa abest, illi in conscientia assignare partem fructuum pro debita mercede, ut disponit Conc. *d. c.* 5. quia quod merces assignetur, est ne populus patiatur defectum servitii, quod facilius obtinetur, ubi adest merces, & in hoc casu cessat ratio mercedis, & per consequens ratio legis.

54 Quæstio est dubia, an Parochus sine licentia Episcopi ex justa causa possit abesse ad duos menses continue, vel divisim? Una sententia affirmat, tum quia ante Conc. Trid. hoc ipsum licebat per *c. præsentium 7. qu. 1.* tum quia idem Conc. hoc concedit Episcopis, qui magis tenentur residere, tum etiam quia absentia ad duos menses est modica, ac proinde pro nihilo reputanda, cum non videantur abesse, qui statim reversuri sunt, *l. post liminum*, *§. captivis l. nihil ff. de captivis*, *& post l. rev.* tum denique, quia hoc apparet ex Conc. *d. c. 1. vers. discedendi autem licentia*, quæ verba licet trahi possint in oppositum, facilius tamen, & multo proprius intelliguntur, quod ea licentia discedendi ex gravi causa in scriptis, gratisque concedenda exigatur ad prolixius tempus, & ultra duos menses: esset enim perquam grave, quod nunquam liceret Parocho impune sine licentia recedere, maxime urgente aliqua necessitate, ut puta, quod nuncium habeat de adversa valetudine, & morte imminente patris, aut matris suæ, aut amicorum in distanti loco habitantium, quos cupit videre, antequam moriantur, vel etiamsi prosequatur furem, qui rapuit bona, & in longinquas partes defert; quoniam licebit Parocho in fragranti crimine furem insequi quocunque vadat, ut ab eo bona ablata recuperet, nec in his, nec similibus casibus licentia discedendi necessaria videtur, quoniam copia Superioris non semper haberi potest propter instantem necessitatem, & tempus, & locus non patiuntur dilationem, & licentiæ petitionem, & tamen si præfata verba Concilii generaliter, prout sonant, intelligerentur, sequeretur, quod etiam in prædictis casibus Parochus non posset sine licentia discedere, quod absurdum videretur. Et ideo hanc partem affirmativam sustinent Emman. Sà *in aphorism. verb. residentia*, *num.* 7. Paul. Comitol. *respons. moral. lib. 1. quæst. 59. num. 3.* Zerol. *in praxi Episcop. p. 1. verb. privatio*, *§. 4. dub. 3. & verb. Parochus*, *§. 2.* Franc. Leo *in thesauro fori Eccles. p. 3. cap. 1. numer. 19. & 21.* Azor. *Instit. moral. part. 2. l. 7. cap. 4. q. 10.* Fr. Emman. *in sum. tom. 2. cap. 36. in fine, & explicat. Bullam compositionis, n. 18.* Ceval. *commun. contra communes, qu. 585. n. 6.* ubi tamen dicit, in praxi fieri contrarium, Sanchez *de Matrim. lib. 3. disp. 31. num. 11.* Joan. Valer. *de different. inter utrumque forum*, *verb. Parochus differ. 5. nu. 5.* Bonacin. *var. tract. disp. 5. num. 9.* Jo. Sanc. *in selectis disp. 47. n. 5.*

Contrarium tamen, imo Parochum non posse 55
abesse primo bimestri sine Episcopi facultate, probabilius tenent Joan. Ocon. *in repet. cap. 1. de Cleric. non resid. in 6. n. 51.* Ant. Gom. *in explic. Bullæ Cruciatæ*, *c. 7. in 4. claus. n. 22.* Ugolin. *de officio Episcopi*, *c. 15. §. 5. num. 2.* Possevin. *d. cap. 1. num. 11.* Less. *de justit. l. 2. cap. 34. dub. 29. n. 159.* ubi tamen dicit, se credere hoc non esse usu receptum, Vasq. *in opusc. de benefic. cap. 4. §. 2. art. 5. dub. 3. n. 149. & art. 2. dub. 3. nu. 188.* Filliuc. *in quæst. moral. part. 3. tract. 41. cap 6. num. 26.* Squillante *de oblig. Cleric. p. 1. num. 116.* Ludov. a Sancto Joan. *loco citato n. 17.* ubi utramque opinionem dicit securam, & probabilem, Sanctarel. *var. resol. q. 4. n. 12.* Nicol. Garc. *de benef. part. 3. cap. 2. num. 23. in 1. declar. & part. 9. c. 2. num. 295. in 2. dub.* & addit ipse Garc. *d. p. 3. c. 2.* nn. 26. Parochum, qui a sua Ecclesia per unum, vel duos menses abfuit absque facultate Episcopi in scriptis, vel absque alia legitima causa, non posse percipere fructus pro rata absentiæ, sed teneri eos restituere, asseritque, sic fuisse declaratum a sacra Congregatione Concilii. Ratio autem, in qua fundatur istorum resolutio, est quia Concil. Trid.

d. c. 1.

d. c.1. ait, quandocumque eos abesse contingerit, debere causam esse prius cognitam, & probatam per Episcopum.

56 Unde non posse Parochum per hebdomadam abesse, non petita, vel non obtenta licentia, etiam relicto Vicario idoneo ab ipso Ordinario approbato, resolutum asserunt Nicol. Garc. *ead. part.* 3. *cap.*2. *num.*23. *in* 3. *declar.* Armendar. *dict. tit. sed an Parochi debeant residere in suis Curatis, num.*157.

57 Et valere Constitutionem Episcopi, ne Parochi possint abesse ultra duos dies sine licentia, pariter referunt decisum idem Garc. *num.* 23. *in* 1. *declar.* & Armen. *num.*155. proxime citatis locis.

58 Ultra bimestre tempus, ut legitime Parochus possit abesse, quatuor requiruntur, & primum, ut sit ex justa, & debita causa, secundum, ut causa prius per Episcopum cognoscatur, & approbetur, tertium, ut cum impetratur facultas ultra bimestre tempus ab Ecclesia recedendi, Parochus relinquat Vicarium idoneum ab ipso Ordinario approbandum cum debita mercedis assignatione; quartum, ut ejusmodi facultas scripto, & gratis concedatur.

59 Circa primum est adnotandum, quod Parochus habens justam causam abeundi extra Parochiam per duos menses, aut tres, non satisfacit suæ conscientiæ, si petat licentiam, jurans se gravem habere causam, quam non expediat manifestare, ut petita licentia abesse possit; licet Episcopus non concedat; similiter quod abesse non potest in casu, quo causam rationabilem expresserit, quam vir bonus, & æquus rationabilem judicaverit, sed rigidus Prælatus minus æquam judicat, & licentiam denegat, vel quia movetur suspicione, quod ficta sit, cum tamen sit vera, sed habere potest recursum ad Superiorem, ita respondisse Eminentissimos Cardinales Sacr. Congregationis Concilii referunt Nicol. Garc. *d.cap.*2. *num.*37. Squillante *de obligat. Cleric. part.* 1. *num.* 117. Armendar. *d. loco num.* 155. Joann. Valer. *de different. inter utrumque forum, verb. Parochus, differ.* 5. *numer.* 1.

60 Parochus petens licentiam, fingendo causam justam, quam re vera non habet, peccat mortaliter, & tenetur restituere fructus, ut resolvunt Azor. *d. p.*2. *l.*7. *c.*10. *q.*3. Possevin. *d. c.* 1. *n.* 24. Ego ipse *d. p.*3. *alleg.* 53. *n.* 99. me citato Sanctarel. *d. q.*4. *num.*15.

61 An justam causam absentiæ judicialiter probare debeat Parochus, vide Aloys. Ricc. *decis. Curiæ Archiep. Neapol. p.*1. *decis.*152.

62 Quoad secundum vero est advertendum de causis absentiæ etiam ab Ecclesiis parochialibus, quarum collatio ad Inferiores spectat, etiamsi Inferiores essent Abbates Regulares, Episcopum cognoscere referunt decisum Nicol. Garc. *d.p.*3.*c.*2. *n.*179. *in* 2. *declar.* Armendar. *d. loco n.*153.

63 Ipsi vero locorum Ordinarii Episcopo inferiores, ut Abbates, & alii similes, habentes jurisdictionem, possunt dare talem licentiam, sicut resolvunt, Azor. *d. p.*2. *l.* 6. *c.* 10. *q.* 4. Possevin. *d. c.*1.*n.*29. ubi n.28. subdit, eamdem licentiam posse dare Capitulum, Sede vacante, & de his omnibus Sanctarel. *var. resol. quæst.*3. n.64.

64 Circa tertium de Vicario idoneo relinquendo in absentia Parochi, ab ipso Ordinario approbando cum debita mercedis assignatione, plura diximus supra *in vers. nullo modo, a numero* 52.

Quoad quartum est observandum, licentiam, quam Parochus abesse volens, petere debet ab Episcopo, non sufficere tacitam, sed oportere esse expressam, ut resolvunt Nicol. Garc. *d.c.*2 *n.*35. Armen. *d. l.n.*164. Ego ipse *d. p.*3. *alleg.*53. n.95. me citato Sanctarel. *d. q.*5. *n.*16. 65

Et sola distantia loci, etiam cum necessitate eo discedendi, non excusat Parochum, ut possit abesse a sua Ecclesia sine licentia in scriptis obtenta, nisi talis repente se offerat, quæ non patiatur dilationem hujusmodi licentiam petendi, quo casu quamprimum de discessu, & necessitate Ordinarius certior faciendus est, ut de causa cognoscere possit, ita Nicol. Garc. *d. c.*2. *n.*34. *in* 1. *declar.* Armend. *dict. loco num.*162. 66

Parochus, qui absque legitima causa a sua Ecclesia abest, præter culpam mortalem, incurrit privationem fructuum pro rata absentiæ, quia ita statuit Conc. Trid. *sess.*3. *de reform. c.*1. *ver. si quis autem*, tum quia ita jus naturale dictat, par enim non est, ut fructus ministrorum Ecclesiæ recipiat qui ministerium non exercet; & sicut stipendium datum ob causam, recipi, vel retineri non potest, causa non subsequuta, ita fructus beneficii, qui Parocho causæ residentiæ, & muneris parochialis conferuntur, non possunt a Parocho non residente, & munia parochialia non obeunte, capi, & ideo ita resolvunt Valent. *tom.*3. *disp.*10. *q.* 3. *punct.* 5. *versic.*5. *certum est.* Less. *l.*2. *de Instit.* 0.34. *dub.*29. *num.* 157. Nicol. Garc. *de benefic. p.*3. *cap.*2. n.26. qui ait, ita declarasse Sacram Congreg. Concilii. 67

Restitutio hujusmodi fructuum ob non residentiam amissorum ex eodem Concil. Trident. *d. capitulo* 1. facienda est fabricæ Ecclesiæ, vel pauperibus, nec obtineri potest compositio, ut docent Navar. *in man. cap.*25. *num.*121. & *consilio* 20. *de celebrat. Missarum, num.*4. Henric. *in sum. libro* 7. *cap.* 36. *num.*3. Fr. Emm. *in explicatione Bullæ compositionis, num.*18. Nicol. Garc. *d. p.*3. *c.*2. *num.*30. Sanctarell. *d. q.*4. n. 2. Lud. de sancto Joanne *loco citato de residentia num.* 19. ad quam tenetur Parochus etiam ante Judicis sententiam, ut patet ex sæpe citato *cap.*1. 68

Additio.

☞ Circa compositionem obtinendam pro fructibus omissis ob non residentiam, in casibus non occultis nec Major Pœnitentiarius condonare potest; in occultis vero potest, sed cum limitatione præscripta a Bened. XIV. Constit. *Pastor Bonus* 13. Aprilis 1744. *ibi* §. = A compositione pariter, & condonatione fructuum beneficialium, & episcopalium Ecclesiarum, ac etiam distributionum quarumcumque, quovis modo male perceptorum, in casibus non occultis abstineat. In occultis vero possit cum Gallis, Belgis, Germanis, Polonis, & ulterioribus componere, vel etiam condonare, injuncta eisdem pœnitentibus erogatione eleemosynæ ipsius majoris Pœnitentiarii, vel Confessarii ab ipso deputandi, arbitrio limitandæ. Cum reliquis autem, videlicet Italis, Hispanis, Lusitanis, & adjacentium Insularum personis, discrete compositionem concedere, & ea mediante, fructus con-

condonare valeat; pecuniis exinde redactis arbitrio nostro, & Successorum nostrorum pro tempore erogandis; pauperibus autem, quorum inopia compositionem non admittit, possit condonare, injuncta pro eorum viribus eleemosyna modo supradicto. Porro quæ hic ordinantur sine præjudicio illorum, quibus distributiones accrescere, vel non decrescere debent, sint, & censeantur ordinata. ☞

69 *Concilium enim dict. cap.* 1. *vers. si quis autem* dicit, eos, qui absque legitima causa absunt a suis Ecclesiis, non facere fructus suos, nec illos tuta conscientia, alia etiam declaratione non sequuta, posse retinere, quod quidem ipsamet ratio suadet, quia hujusmodi Parochi absentes a suis Ecclesiis non acquirunt jus in bonos fructus, cum Concilium velit, ut illi applicentur fabricæ, vel pauperibus loci: ergo tenentur statim illos restituere, quare sic resolvunt Cardin. Tolet. *in instruct. Confess. lib.*5. *c.*4. *n.*1. Valent. *d. pu.* 5. *vers. præterea hinc etiam*, Vasq. *de benefic. cap.*4. §.2. *art.*1. *dub.* 4. *n.*152. Ugolin. *de officio Episcopi*, *c.*15. §.4 *n.*2. Possevin. *d. tract. de officio Curati*, *c.* 1. *n.* 32. *versic. tertio*, Azor. *d. p.*2. *l.*7. *c.*6. *q.*2. ubi *q.*4. disputat, an ante Concil. Trident. tales Parochi fuissent obligati restituere fructus perceptos in absentia ante judicis sententiam, Sanctarel. *d. q.*4. *n.* 4. ubi dicit, illorum sententiam post Concil. Trid. omnino esse veram, si Parochus absit ultra tempus a Concilio præfixum, Flam. Paris. *de resignat. benef.*
70 *l.*1. *q.*10. *n.*32. Appellatione fructuum in hac materia veniunt naturales solum, ac naturales simul, & artificiales, non autem industriales, quales sunt qui percipiuntur ex mera industria hominis, vel ejus labore, veluti prædicando, Sacramenta administrando, & similia agendo, ut tenet Possev. *d. c.*1. *n.*31. Ludov. de S. Joanne *d. loco n.*22.

71 Ulterius Parochus aliis Juris remediis, etiam usque ad privationem compelli potest ad residentiam, ut expresse statuit Conc. Trid. *d. sess.*23. *c.*1. his verbis. *Quod si per edictum citati, etiam non personaliter, contumaces fuerint, liberum esse vult Ordinariis per censuras ecclesiasticas, & sequestrationem, & subtractionem fructuum, aliaque juris remedia, etiam usque ad privationem compellere, nec executionem hanc quolibet privilegio, licentia, familiaritate, exemptione, etiam ratione cujuscunque beneficii, pactione, statuto, etiam juramento, vel quacumque auctoritate confirmato, consuetudine, etiam immemorabili, quæ potius corruptela censenda est, sive appellatione, aut inhibitione, etiam in Romana Curia, vel vigore Eugenianæ Constitutionis suspendi posse.* Ex quo satis apparet, licet, attento jure, incurreretur pœna privationis ob non residentiam in Parochialibus, *c. conquerente de cler. non resid. cum similibus*,
72 hodie Parochum non residentem, etiam monitum, non esse ipso jure privatum Parochiali, alias enim statim procedendum esset ad declarandum illum privatum, & non esset in arbitrio Episcopi, quo remedio ex relatis *in d. c.* 1. uti vellet, ita Nic. Garc. *de benef. part.*3. *cap.*2. *n.*139. ubi subdit, sic declarasse Sacram Concilii Congr. & videtur sentire Flamin. Paris. *de resign. benef. lib.*1. *quæstione* 10. *n.* 61. dum ait, stylum servare, et si habentes curam animarum discedant absque licentia Episcopi, post monitiones possint privari.

Et ex his etiam apparet, quod ad privationem 73
Parochi ob non residentiam, non est necessarium, quod prius procedatur per alias pœnas, nempe per censuras ecclesiasticas, ac sequestrationem, & subtractionem fructuum, aliaque juris remedia, nam licet id de jure communi requiri videretur, *c. ex tua* §.1. *de cleric. non resid:* tamen Concilium d. loco id relinquit arbitrio Ordinarii, ibi, *liberum esse vult Ordinariis*, ita Nic. Garc. *in addit. ad d. c.* 3. *sub n.* 139. Et hoc modo Domini de Rota apud Mantic. *dec.* 67. *n.*7. dixerunt, intelligendum etiam esse idem Concil. *sess.* 24. *de reform.* 74
c. 12. *vers. præterea*, quemadmodum per Eminentissimos S. Congr. Interpretes fuit declaratum, ut non afficiat Episcopos, qui possunt procedere ad privationem ob non residentiam, tametsi illa temporum intervalla non fuerint observata.

Ut quis legitime privetur beneficio ob non resi- 75
dentiam, juris ordine servato, debet prius personaliter citari, ut ejus contumacia convincatur, *c. ex par. il primo de clericis non resid. glos. verb. in Canonibus*, *in cap. quoniam frequenter*, §. *si vero ut lite non contestata*, quam sequuntur Caputaq. *dec.* 375. *n.*3. & *decis.* 378. *par.* 2. Seraph. *decis.* 1346. *num.* 5. & *dec.* 290. *num.* 4. sive absens sit de licentia Episcopi, sive absque ea, *c. clericos*, & *ibi gloss. verb. redierint*, *c. pervenit*, *l.* 2. *de appellat.* Seraph. *dec.* 1548. *n.* 5. & de utroque Rot. *in Oriolen. Decanatus* 14. *Martii* 1622. coram R. P. D. Navarro, & si personaliter citari non possit, quia ignoratur, ubi sit, vel longe absit, ita ut commode non valeat citatio ad ipsum pervenire, debet in ejus Ecclesia trinæ citationis edictum publicari (non sufficit enim una citatio pro tribus) & post ultimum edictum per sex menses expectari, ut colligitur ex *d. c. ex tua*, nam aliter factam, privationem esse nullam docent Lel. Zech. *de Repub. eccles. titulo de benef. num.* 6. *versiculo quod attinet vero ad praxim* Zerol. *in praxi Episcop. p.* 1. *verb. privatio*, §. 3. & 4. Piasec. *in simili praxi*, *p.* 2. *c.* 3. *n.* 10. *v. necessario autem*, Rot. *in d. Oriolen. Decanatus*, coram R. P. D. Navarro, Mantic. *dec.* 12. Nic. Garc. *d. p.* 3. *capitul.* 2. *numero* 154. ubi *numero* 155. subdit, in personaliter citato non requiri trinam monitionem, sed sufficere unam etiam extrajudicialem, nec debere expectari per sex menses, sed tempus esse arbitrarium, & *n.* 157. refert decisionem *in causa Terdonen. Præpositura* 17. *Mart.* 1600. coram Cardin. Seraphino, quæ extat inter ejus impressas *decis.* 1346.

Additio

☞ Ordo præscriptus a Trident. cap. XII. sess. XXIV. de Refor. §. *Præterea obtinentibus*, procedendi ad privationem beneficii contra Beneficiatos non residentes, non est servandus contra non residentes Parochos, sed statim procedi potest per censuras simul, & sequestrationem, ac subtractionem fructuum, aliaque juris remedia, quemadmodum præscribit idem Trident. sess. XXIII. cap. 1. §. *Quod si* juncto cap. 1. sess. VI. de Reform. ea potissimum ratione, quia ut optime animadvertit Zipæus loco cit. num. 15... cura animarum mox ex mora periculum habet,

Quod autem contra hos ita procedi possit, declaravit etiam Sac. Cong. Conc. in *Gerunden.* 26. Aprilis 1621. dummodo tria edicta publica præcesserint, & lapsi fuerint sex menses ad præscriptum Const. Innoc. III. cap. *ex tuæ* hoc tit.

Cumque quæsitum fuisset, an Episcopus, præmissis dictis tribus monitionibus pro revocandis Parochis ad residentiam, posset procedere ad privationem Parochiæ, & sic, an verba illa Triden. = *etiam usque ad privationem* = intelligerentur inclusive, vel exclusive, eadem Cong. 8. Junij 1624. sensit, intelligenda esse inclusive, dummodo præcesserint tria edicta publica, & lapsi sint sex menses, juxta cap. *ex tuæ* de *Cler. non resid.* ☞

76 Quarum pœnarum executio suspendi non potest privilegio, licentia, familiaritate, exemptione, statuto, consuetudine, etiam immemorabili, sive appellatione, aut inhibitione, ut habetur *in citato cap.* 1. *Conc.* cujus decretum, dum disponit executionem sententiæ per appellationem, seu inhibitionem non impediri, generaliter accipiendum esse contra absentes, sive inobedientes, sive contumaces, resolvunt Joan. Ocon. *in cap.* 1. *n.* 60. *de cleric. non resid. lib.*6. Sahag. *in c.* 2. *de sequestrat. possess. n.* 54. Anton. Gom. *in explicat. Bullæ Cruciatæ*, *c.* 7. *ad* 4. *claus. n.* 35. *&* 36. quos refert, & sequitur Nic. Garc. *d. c.*2. *n.*161. Et Concilium ibi solum tollere appellationem suspensivam, ut patet, non vero devolutivam, in terminis tenent Nic. Garc. *d. c.* 2. *n.* 162. Stephan. Quarant. *in sum. Bullar. verb. Archiepiscopi auctoritas*, *ver. quinto, quæro pag.*66. Salgado *de protectione Regia, tom.*1. *p.*2. *c.*15. *ex n.*8. Circa residentiam in patriarchalibus, primatialibus, metropolitanis, & cathedralibus Ecclesiis faciendam, etiam per S.R.E. Cardinales, & de pœnis contra eos non residentes, & a suis diœcesibus quocumque prætextu absentes, emanavit Constitutio S. D. N. Urbani VIII. incip. *Sancta Synodus, sub die* 7.*Decemb.* 1634.

CAP. IX.

De Præcedentia Parochorum.

SUMMARIUM.

1 *Parochus in actu curæ animarum gerit vices Episcopi.*
2 *Parochum Canonico esse præferendum tenuit Molin.* de Canon.
3 *Parochus in propria Ecclesia habet tantam potestatem, quantam Episcopus in propria diœcesi.*
☞ *Vide Animadversionem.*
4 *Parochus in propria Ecclesia loco Imperatoris, & Regis habetur.*
5 *Parochus in propria Ecclesia omnes quantumvis in dignitate constitutos præcedere debet.*
6 *Canonici cathedralium Ecclesiarum in Processionibus, ubi collegialiter incedunt, præcedunt Parochis.*
7 *Refertur declaratio S. Cong. Rituum.*
8 *Parochi quod præcedant Canonicis collegiatarum Ecclesiarum videtur aliquando decisum, sed contrarium verius, ut num. seq.*
9 *Canonicis collegiatarum Ecclesiarum supra Parochum semper, & ubique competit præcedentia, etiam in associandis funeribus defunctorum propriæ ipsius Parochiæ; jus tamen faciendi officium circa corpus defuncti ad Parochum in sua parochiali Ecclesia spectat.*
10 *Capitula cathedralium, & collegiatarum Ecclesiarum semper, & ubique præcedere debent Ecclesiis inferioribus, etiam quod sint ultimo loco erectæ ipsæ Cathedrales, & Collegiatæ, & inferiores essent. in quasi possessione præcedendi ante erectionem.*
11 *Respondetur ad decisiones, quæ Parochis respectu Canonicorum collegiatarum Ecclesiarum præcedentiam dare videbantur.*
☞ *Vide Additionem.*
12 *Præcedentia inter ipsosmet Parochos, seu Curatos Ecclesiarum parochialium, sive sint sæculares, sive regulares, datur secundum prærogativam suarum Ecclesiarum, & non secundum prærogativam regulæ.*
13 *Præcedentia unius Parochi, in cujus Ecclesia quis est mortuus, respectu alterius Parochi Ecclesiæ, ad quam defunctus sepeliendus effertur, qualiter concedenda, ostenditur.*

Parochus, cum in actu curæ animarum gerat vices Episcopi, qui dicitur Rector parochialis *c. bonæ rei*, 12. *q.*2. Germon. *de indultis Cardin.* §. *ac beneficio*, *num.*45. Aloys. Ric. *in praxi rerum fori eccles. p.*4. *resol.*304. *num.* 2. *in fine*, ideo tanquam subrogatus in ejus locum videtur aliis præferendus, juxta regul. *l. si eum*, §. *qui injuriam ff. si quis caut. & l.unic.* §. 1. *C. de rei uxoriæ act.* cum plene adductis per me *de Axiom. Juris usu freq. Axiom.*213. *a n.*1. Curæ namque exercitium continet in se magnum periculum, cum sit ars artium *capitulo penul. de ætat. & qualit.* Vital. *in Clem.* 1. *n.*29. *de præben.* ubi *n.*32. dicit, quod est tanto pretiosior, quanto periculosior, refert Theod. de Rubeis apud Stephan. Graf. *discept. forens. tom.* 2. *c.* 298. *num.*95. 1

Unde Parochum Canonico esse præferendum concludit Molin. *de Canon. l.* 2. *c.* 14. his verbis, *Semper igitur Canonici honorent Pastores, & sese coram Deo humiliter inferiores cognoscant, etsi prava quædam hujus sæculi judicia aliud acclamant, est enim cura dignior Canonicatu. Item habet Curatus administrationem majorem, quæ præcedentiam inducit,* c.cum illis, de præbend. *Curæ namque exercitium continet in se magnum periculum, cum sit ars artium, & est tanto pretiosior, quanto periculosior, nec omnis Sacerdos est idoneus ad curam animarum*, cap. penultim. de ætate, & qual. *Cura etiam superat Canonicatum ratione scientiæ, cum in Curato major, quam in Canonico requiratur scientia, cum teneatur confiteri, & discernere peccata, Evangeliumque declarare, & demum superat ratione Ordinis, cum in Canonico sufficiat Ordo Subdiaconatus, Parochus autem debet esse Sacerdos, cum debeat administrare Sacramenta, & Missas celebrare, ut muneri suo satisfaciat.* Conc. Trid. *sess.*21. *de refor. c.* 4. sequitur Hier. Garat. *de jurib. Paroch. tit.*1. *c.ult.* 2

Quamvis supradicta vera crederem, ubi Parochus est in propria Ecclesia, in qua tantam habere potestatem, quantam habet Episcopus in sua diœ- 3

diœcesi, putavit Abb. *in c. 1. n. 28. de dolo, & contumac.*

Animadversio.

☞ Assertio Abbatis hic relata n.3. Parochum scilicet in propria Ecclesia tantam habere potestatem, quantam habet Episcopus in sua diœcesi, est penitus falsa, ut hæc alia, Episcopum nempe jure divino in sua diœcesi posse quidquid potest Papa in tota universali Ecclesia, exceptis iis, quæ Papa sibi specialiter reservavit, (quas insolubilibus rationum momentis refellit Fagnan. in cap.1. Periculosum de Offic. Judic. Ordin. a n.28. ad 70.) quasi Parochus habeat jurisdictionem contentiosam, vi cujus possit, puta Sacerdotes approbare ad audiendas suorum parochianorum confessiones, sibi reservare casus, excommunicare, vota aliqua simplicia dispensare, & commutare, dispensare super aliquibus irregularitatibus, & alia complura his similia facere, quæ longum esset referre, quemadmodum facere potest Episcopus vi suæ ordinariæ jurisdictionis ex statutis Sacror. Canonum. Vide notata supra cap. I. post n. 9. ☜

4 Parochum loco Imperatoris, & Regis haberi, *per cap. duo* 23. *quæst.* 4. dixit idem Abb. *in c. venerabilis n.* 19. *de elect.* ac Vices Apostolorum obtinere existimavit Roman. quem refert Theod.

5 de Rubeis, *d. c.* 298. 1. 88. *v. denique*, & ideo ibi omnes, quantumvis in dignitate constitutos præcedere debere tenuerint Gonzal. *ad regul. 8. Cancel. glos.6. ex num.6. cum seq.q.* Zypæ. *in analytica postremi juris eccles. enarrat. lib. 1. tit. de majorit. & obed. num.*8. Rot. *in Calaguritana præeminentiarum* 16. *Novembris* 1592. coram bonæ mem. Penia, & *in Pampilonen. decimarum* 22. *Martii* 1604. coram Litta; Rector enim intra propriam Ecclesiam debet præcedere omnes alios majores, & superiores in dicendis Missis solemnibus, & aliis quibuscumque præeminentiis, concernentibus ipsius Rectoris officium, Cassan. *in dict. catalog. p.* 4. *consider.*81. Theodos. de Rubeis dict. *c.* 298. *n.*88. *vers. hinc Rector*, ubi plura ad hoc propositum adducit, quibus ostenditur, majores debere cedere minori, dum est in domo minoris, ob idque dicit num. 36. quod Episcopus patri in domo reverentiam exhibere debet, licet postea in Ecclesia illum præcedat, quia quilibet in proprio officio præfertur omnibus aliis, licet extra dictum officium eisdem aliis postponeretur, & ideo Curatus, sive Rector Ecclesiæ parochialis, tanquam caput Ecclesiæ, thurificandus est ante dominum loci. Sacr. Congr. Rit. *in Turritana* 7. *Augusti* 1610. cujus memini *in collectan. Bullarii verb. Curatus*, licet idem Curatus in sua Ecclesia sedere debeat in scanno, non autem in Sede, ead. Sac. Congr. Rit. *in Turritana* 14. *Februarii* 1632. cujus memini *in d. collect. Bullarii, verb. Parochia, & parochia-*

6 *lis ult.* Nihilominus tamen extra propriam Ecclesiam, & sic in Processionibus, ubi Canonici cathedralium Ecclesiarum capitulariter incedunt, contrarium verius mihi videtur; ut colligitur ex quadam declaratione Sacræ Rituum Congregationis, quam mihi originalem, & authenticam ostendit amicus meus Julius Lavorius, tenoris sequentis, videlicet.

In Sacra Rituum Congr. expositum fuit, oriri differentias inter Canonicos, & Clerum Cathedralis Viterb. ex una, ejusdem civitatis Parochos ex alia partibus, dum simul ad funus alicujus defuncti associandum accedunt, prætendentibus Parochis, stola, & cotta indutis, præcedentiam in casu proposito super universum Ecclesiæ cathedralis Clerum, & Capitulum, Archidiacono, & Archipresbytero dumtaxat exceptis, & e contra non convenire existimantibus Dignitatibus, & Canonicis Ecclesiæ cathedralis, ut simplex Parochus supra Clerum, & Canonicos Ecclesiæ cathedralis, qui simul cum Archidiacono, & Archipresbytero unum corpus constituunt, locum obtineat. Quibus auditis, eadem Sacra Rituum Congr. a decretis factis similibus non esse recedendum censuit; nempe, ut locus dignior in funeralibus semper relinquatur Capitulo, & Clero Ecclesiæ cathedralis, Parochum vero defuncti, vel Parochum Ecclesiæ, ad quam corpus defuncti defertur, digniorem locum obtinere debere, & præcedere quoscumque alios Presbyteros, non autem Ecclesiæ cathedralis. In Ecclesia vero, ubi corpus defuncti sepelitur, ad Parochum ipsius Ecclesiæ pertinere officium facere, & expresse declaratum fuit in una Pisaurien. sub die 20. Decembris 1603. & sic etiam in civitate Viterbii servandum esse censuit, nisi alias immemorabilis consuetudo ad favorem Parochorum legitime probetur, & ita declaravit die 25. Junii 1611. Dom. Episc. Ostien. Cardin. Pinellus, Joan. P. Mucant. Secret. * 7

Novissime eadem Sacræ Congr. Rituum *in Turritana* 14. *Februarii* 1632. pariter censuit, in Ecclesia parochiali digniorem locum deberi Canonicis Cathedralis immediate post Episcopum, & post Canonicos sedere debere Rectorem, cujus declarationis memini *in collect. Bullarii verb. Parochia, & parochialis Ecclesia ult.*

Utrum autem idem dicendum sit de Canonicis collegiatarum Ecclesiarum, diversæ reperiuntur decisiones; nam pro Parocho, quod scilicet in funeralibus præcedat Canonicis Collegiatæ apparet fuisse resolutum a Sac. Rituum Congreg. *in una S. Angeli terræ Saxiferrati* 24. *Octobris* 1609. *& in alia Eugubina sub die* 15. *Junii* 1614. & denium *in alia Prænestina Cavarum* 13. *Julii* 1619. quibus concordare videtur Rituale Romanum *tit. de exequiis, pag.* 150. ubi Parochus in omnibus funeribus præcedit, incedendo ante feretrum, & hanc partem conatur defendere Stephan. Gratian. vel potius Theod. Rubeus apud ipsum *discept. forens. tom.*2. *cap.*298. *n.*83. *& tom.*3. *cap.* 492. 8

Pro Canonicis vero stant aliæ declarationes *in una Sutrina* 30. *Aug.* 1602. *&* 2. *Aug.* 1603. *& in Meliten.* 18. *Nov.* 1606. *& in alia Ostien. terræ Cori* 9. *Maii* 1617. & demum *in alia Prænestina Cavarum die Sabbati* 14. *Aug.* 1618. ubi in causa præcedentiæ inter Archipresbyterum, & Canonicos Ecclesiæ collegiatæ S. Mariæ, & Parochum S. Stephani declaratum fuit, præcedentiam semper, & ubique competere Archipresbytero, & Canonicis supra Parochum prædictum, etiam in associandis funeribus defunctorum propriæ ipsius Parochiæ, jus tamen faciendi officium circa corpus defuncti ad Parochum in sua parochiali Ecclesia spectare; & expresse quod Canonici hujusmodi præcedere debeant omnibus Rectoribus, 9

Curatis, Plebanis, ac Presbyteris Ecclesiarum parochialium in publicis Processionibus, & functionibus, etiam synodalibus, censuit eadem S. Rituum Congr. *in Verulan.* 11. *Dec.* 1613. *& in Senogagl.* 23. *Martii* 1619. *&* 4. *April.* 1620.

10 Et hæ decisiones, quæ dant præcedentiam Canonicis, videntur juri consonæ, nam capitula cathedralium, & collegiatarum Ecclesiarum semper, & ubique precedere debent Ecclesiis inferioribus, etiam quod sint ultimo loco erectæ ipsæ Cathedrales, & Collegiatæ, & inferiores essent in quasi possessione præcedendi ante erectionem, secundum Seraph. *decis.* 1445. *in una Illerden. præeminentiarum* 26. *Junii* 1602. ubi habetur, hoc procedere, etiamsi in erectione adsit clausula *sine præjudicio alicujus*, & etiamsi ante erectionem in Collegiatam mixti incederent Clerici cum dictis Rectoribus, ut declaravit eadem Cong. *in una Syracus.* 20. *Decembr.* 1601. Et ideo Rot. *dec.* 313. *n.* 6. *p.* 2. *recentis.* alias *p.* 3. *recent.* per Seraph. *d. decis.* 1445. *n.* 2. ait, quod Ecclesia filialis, quæ prius præcedebatur a Matrice, si erigatur in Collegiatam, debet præcedere ipsam Matricem, quia scilicet, mutato statu, mutatur antiquum jus; & eadem Rot. *ubi supra n.* 7. subdit, hac ratione Archidiaconum, qui habet monasterium sibi subjectum, si illud monasterium erigatur in Cathedralem, de domino fieri subjectum, nisi aliud in erectione caveatur, per Hostiens. *in cap. cum inferior n.* 13. *de major. & obed.*

11 Qua ultima opinione retenta, non obstant decisiones pro prima adductæ; nam ad illam *Sancti Angeli terræ Saxiferrati*, in qua videtur declaratum illum Presbyterum, seu Curatum, aut Priorem, qui defert stolam, & ad ejus Ecclesiam funus defertur, aliis omnibus præcedere debere, & sic etiam Canonicis Ecclesiæ collegiatæ, posset responderi, non loqui de præcedentia, quando funus defertur ad Ecclesiam ejus, qui stolam defert, seu quando ab eo fit officium in sua Ecclesia, in qua præcedentiam habere debet. Ad illam vero Eugubinam respondetur, loqui inter Curatum Cathedralis, & Curatum S. Petri Monachorum Olivetanorum, non autem inter Cap. Collegiatarum. Ad Rituale Romanum respondetur, habere locum inter Presbyteros ejusdem Ordinis, & aliam prærogativam non habentes, cujusmodi non sunt Canonici collegiatarum Ecclesiarum, in quibus terminis loquitur etiam Steph. Gratian. *locis citatis*; & sic dico, Parochum debere præcedere ratione officii, quando est inter pares, non autem quando est inter majores: item quod dum incedit per viam, non videtur exercere officium, sed sociare una cum aliis; nec dicendum, quod gerit vices Episcopi, sed potius asserendum, quod habet curam, uti habet Episcopus, nec ratione stolæ videtur habere præcedentiam, quia stola non dat jurisdictionem, & prærogativam, sed tantum est signum sacerdotale.

Additio.

☞ Deducta hic ab Auctore circa præcedentiam favore Canonicorum Collegiatarum, non obstantibus Decretis relatis favore Parochorum, confirmari possunt aliis Decretis ejusdem Cong. Rituum, quæ utpote posteriora Decretis hic n. 3. relatis, firmant regulam, ex vulgatis, favore eorumdem Canonicorum; etenim mense *Augusti* 1666. *ut refert Pignatel. Tom. VI. Consult.* 74. ad I. Dubium respondit, Canonicos Collegiatæ capitulariter incedentes in omnibus esse præferendos Parochis, & etiam Parocho Ecclesiæ matricis: Et novissime *in Januensi* 19. *Julii* 1710., proposito enim dubio eidem Cong. An Canonicis Collegiatæ (S. Mariæ Vinearum) debeatur præcedentia adversus Parochos urbanos, ad III. respondit; Affirmative = ☜

Circa præcedentiam plurium Parochorum, seu 12
Curatorum Ecclesiarum, sive sint regulares, sive
sæculares, est observandum, quod ea datur secundum prærogativam suarum Ecclesiarum, & non secundum prærogativam regulæ, ut censuit Sac. Rituum Cong. *in una Asten.* 21. *Martii* 1609.
Quoad vero præcedentiam unius Parochi, in 13
cujus Ecclesia quis est mortuus, respectu alterius Parochi Ecclesiæ, ad quam defunctus sepeliendus defertur, extat optima dispositio inter acta Ecclesiæ Mediolan. *p.* 2. *tit. de funere ducendo vers. cum ex Parochia, p.* 286. ubi sic legitur. *Cum ex Parochia, cui sæcularis Sacerdos præsit, mortuus effertur, ut in parochiali Ecclesia sepeliatur, cui Regularis sit præfectus, vel e contra, tunc utrique Parochi, superpelliceo, & stola induti, pares progrediantur, reliqui vero Regulares eum locum teneant, quem in generalibus Processionibus tenere consueverunt, non obstante quavis consuetudine, vel pactione, quam inter se fecerunt.* Idem vidi Romæ servari, ubi quoque præcedentia datur Parocho illius Ecclesiæ, ad quam defunctus defertur.

Circa præcedentiam, quam debet habere Cle- 14
rus sæcularis respectu Regularium, Clemens VIII. *in sua Constit. incip. Decet Romanum Pont. sub die* 20. *Februarii* 1601. ex decreto S. R. E. Cardinalium super sacris Ritibus, & cæremoniis deputatorum declaravit, Rectores, & Clericos sæculares præcedere debere Regulares tam Monachos, quam Fratres quorumcunque Ordinum, etiam Mendicantium, in funerum associatione, Processionibus, & aliis hujusmodi publicis actibus, nec debere ipsos Monachos, seu Fratres cum Parochis, vel Clericis mixtim incedere, etiamsi aliquando ex sæcularium indulgentia, aut humanitate, seu alia forsan de causa, secus factum fuerit; & quamcunque contrariam consuetudinem tanquam abusum corrigendam esse, atque ita ubique locorum in Regnis Hispaniarum perpetuo observari debere. Idem Clemens VIII. *per aliam suam Con-*
stit. incip. Ad removendum, sub die 5. *Novembris* 15
1603. ex voto eorumdem Cardinalium Congregationis Sacrorum Rituum similiter declaravit, Clerum sæcularem in omnibus locis, etiam in propriis Ecclesiis, & Conventibus Fratrum, Monachorum, & Religiosorum quorumcunque in universo Regno Castellæ, & Legionis præferendum esse, ac præcedere debere, quas Clementis VIII. Constitutiones observari mandavit Greg. XV *in quadam sua incip. Alias a fælicis, sub die* 3. *Augusti* 1622. commissa earum executione quibusvis locorum Ordinariis in Regnis Hispaniarum exi-
sten-

llentibus, quoties pro parte alicujus ex Clero sæculari fuerint requisiti.

Additio.

☞ Referre hic juvat alia Decreta circa præcedentiam.

I. Capellanus Curatus ratione stolæ in funeribus debet præcedentiam habere super alios quoscumque sacerdotes Curatos, simplici cotta indutos, S.R.C. 10. *Junii* 1656. *in Maceraten.*

II. Præcedentia debita Parochis perpetuis, eadem debetur Parochis amovibilibus, eadem *Cong. in una Comensi* 27. *Martii* 1706. quod procedit etiam in eorumdem Substitutis, & subrogatis, dicta *Congregatio* 20. *Jannarii* 1691.

III. Præcedentia inter Curatos danda est Curatis, ratione antianitatis, seu prærogativæ Ecclesiæ parochialis, dicta *Cong. in Asten.* 21. *Martii* 1609.

IV. In Processionibus, aliisque functionibus ecclesiasticis, quæ fiunt unitim cum aliis Curatis, præcedentia competit unicuique Parocho in propria Parochia, dicta *Cong. in Cassanen.* 3. *April.* 1756. *ad III. Dubium.*

V. Præcedentia inter simplices Presbyteros debetur antianis, ratione ordinationis, nisi Presbyteri minores suppleant vices, & munus Parochi, dicta *Cong. in Prænestina præcedentiæ* 13. *Aug.* 1701.

VI. Clerici Seminarii in Processionibus debent primi incedere ante Crucem sæcularem, & relinquere locum digniorem Curatis; *dict. Cong.* 1. *Septem.* 1607.

Benedictus XIV. *Instit. Ecclesiast. CV.* ex traditis *a Cardinali de Luca de Præeminentiis, Discur.* 16. *n.* 3. *& 4. circa præcedentiam Parochi urbani, & diœcesani* 5. Parochus primum locum, hæc habet = Parochus primum locum semper occupat, donec in sua ditione versetur. Quare urbanus Parochus dextero incedet latere, donec Parochi diœcesani limites attigerit. Tunc enim ipsi primum locum concedet. Eodem pacto, cum Parochus urbanus cadaver efferre debebit ex diœcesi, tum Rector diœcesanus in sua parochia dexterum latus occupabit, donec ad fines alterins diœcesis pervenerint. Hunc ordinem per urbem, & diœcesim tenebunt, donec venerint ad Ecclesiam, ubi defunctus sepulturæ mandetur =

Circa præcedentiam tamen semper attendenda est legitima consuetudo, quæ in hac materia inducitur per decem annos, licet contraria sit juris dispositioni, cum ipsa habeatur pro jure, & prævaleat etiam ipsi juri, Rota *in Mutinensi præcedentiæ* 25. *Junii* 1638. *& part. V. recentior. decis.* 483. *n.* 1. Consulendæ sunt etiam Rotæ Decisiones in Capuana, seu Casertana Processionum super præcedentia 10. *Martii* 1743. §.8. *coram Vajo & 17. Junii* 1746. §.8. *coram Eminen. Elephant.*, & ubi res postulat Jacobus Gotbophredus de Jure præcedentiæ. Adeatur etiam opus meum cui titulus = Expositio Juris Pontificii &c. ubi plura de præcedentia inter alios continentur pag. 123, & 129. ☜

CAP. X.

De Officio divino per Parochum recitando.

SUMMARIUM.

1 *Parochus tenetur ad divinum Officium recitandum.*

2 *Officium divinum recitare tenetur Parochus, seu quilibet alias Beneficiarius, perexiguos redditus ex beneficio habens, ad congruam sustentationem minime sufficientes, contra citatos num.* 3.

☞ *Vide Animadversionem.*

4 *Parochus ad divinum Officium recitandum tenetur, etiamsi nullos fructus ex suo beneficio percipiat.*

5 *Parochus tenetur ad recitandum divinum Officium a tempore captæ possessionis Parochiæ, ut n.* 6.

7 *Officium divinum recitare nullus ex provisis tenetur ante captam possessionem, si neuter litigantium illam adhuc habeat, & uterque dubius sit de jure, & de causa litis.*

Nec obligandus Parochus, sive Subdiaconus Officium recitare, nisi ab illa parte, a qua obligatio incepit ibid.

8 *Parochus post adeptam sui beneficii possessionem debet divinum Officium studiose, & devote recitare, quamvis pedester, equitans, procumbens, ambulans, vel quiescens.*

9 *Officii divini in recitatione tenetur quis se cum Rubricis Breviarii conformare, non enim facere potest mutationem ritus.*

10 *Parochus, qui redimendi temporis causa officium unius diei commutat pro breviori Officio alterius, peccat mortaliter contra citatos n.* 11.

☞ *Vide Animadversionem.*

12 *Officia a Sede Apost. non approbata, fuerunt damnata a S. Congr. Rit. sub pœna librorum vetitorum, & non satisfaciendi muneri recitandi divini Officii.*

13 *Festa Kalendarii Romani non possunt Episcopi elevare ad nobiliorem ritum.*

14 *Officium Breviarii debitum non est relinquendum pro Officio devotionis.*

15 *Officium de festis particulariter concessis per Breve Apost. Regno Hispaniæ, non potest recitari in Regno Portugaliæ.*

☞ *Vide Additionem?*

16 *Hispaniæ Regnorum appellatione comprehenditur Regnum Lusitaniæ.*

17 *Officium, & Missa de Sancto celebrari potest in ipsius Sancti Ecclesia Titulari, seu ubi asservatur insignis reliquia.*

18 *Reliquia insignis alicujus Sancti est corpus, caput, brachium, crus, & ea pars, non parva tamen, in qua passus est martyrium.*

19 *Officium, duplex potest fieri de Sancto, cujus Reliquia insignis habetur, & approbata.*

20 *Officium, si concedatur de Sancto, cujus Reliquia non insignis habetur, debet esse semiduplex, vel prout recitatur in Breviario Rom.*

21 *Officium extra propriam Ecclesiam non potest fieri de Sancto canonizato sine novo decreto.*

22 *S. Caroli officium ritu duplici celebrari potest in Provincia Mediolanensi* ☞ *Hodie ubique, sicut & S. Francisci.*

23 *S. Conradi officium Placentiæ, & Messinæ in Sicilia, ac Ordini S. Francisci conceditur.* 24 *Sti-*

24 *Stigmatum S. Francisci Officium concessit Paulus V. celebrari posse ubique ad libitum cleri, duplici quidem Officio in Religione S. Francisci, extra eam semiduplici.*

☞ *Vide Additionem.*

25 *Angeli Custodis Officium est duplex minus, & celebrandum prima die non impedita Officio novem lectionum,* ☞ *Hodie est de praecepto.*

S. Michaelis Officium hodie est de praecepto ubique ex Clem. X.

26 *S. Elisabet Reginae Portugaliae Officium recitandum die 4. Julii in Regno Portugaliae sub ritu duplici, extra vero Regnum sub ritu semiduplici, ad libitum.*

☞ *Hodie in universali Ecclesia est de praecepto die 8. Julii.*

27 *S. Antonii de Padua Officium proprium sub ritu duplici, & cum octava in Regno Portugaliae conceditur.*

28 *Dedicationis Cathedralis anniversarium celebrandum est, in civitate quidem cum octava, in diœcesi vero sine octava.*

29 *Matutinum defunctorum cantandum non est in vespere festi omnium Sanctorum, sed recitandum ipsamet die Commemorationis omnium fidelium defunctorum post laudes diei.*

☞ *Vide Animadversiones etiam quoad Litanias majores Rogationum, & S. Marci.*

30 *Missa, & Officium S. Rocchi est concedendum de communi Confessoris non Pontific. pro ejus die in iis tantum locis, ubi adsunt Ecclesiae in ejus honorem aedificatae.*

31 *Parochus divinum Officium non recitans, quatenus teneatur fructus restituere, ostenditur.*

32 *Parochus, omittens recitare divinum Officium, tenetur ad fructuum restitutionem, quantumcumque curam animarum gerat celebrando, & administrando Sacramenta Parochianis, contra citatos, num. 33.*

☞ *Vide Additionem.*

33 *Parochus, mente ultro distracta Officium divinum recitans, tenetur ad fructuum restitutionem.*

34 *Fructuum restitutio pro rata omissionis divini Officii non est facienda, nisi elapsis sex mensibus post obtentam beneficii possessionem.*

35 *Restitutio fructuum amissorum ob non recitatum Officium divinum cui facienda, ostenditur.*

36 *Beneficiario divinum Officium recitare omittenti liberum est restitutionem facere pauperibus, vel fabricae beneficii, etiamsi pauperes sint alterius loci, & fabrica sit alterius Ecclesiae.*

☞ *Vide Animadversiones.*

37 *Pauperum appellatione in materia restitutionis fructuum amissorum ob non recitatum divinum Officium, non solum veniunt personae pauperes, sed etiam monasteria, xenodochia, & Ecclesiae, ornamentis, & aliis similibus indigentes.*

38 *Pauperum appellatione non solum veniunt, qui ex pane mendicato vivunt, sed etiam alii, quibus necessaria ad decentem statum desunt.*

39 *Parochi, si vere pauperes sint, aut ejus mater, vel sorores, possunt sibi, aut illis facere restitutionem fructuum amissorum, ob non recitatum divinum Officium.*

40 *Fabricae beneficiorum nomine in materia restitutionis fructuum amissorum ob non recitationem Officii divini venit fabrica domus beneficii pro fructibus colligendis, & conservandis.*

Cum primum officium, pro quo datur beneficium, sint Horae canonicae, ideo ad eas persolvendas jure ecclesiastico teneri Parochum, *primo* probatur ex *c. quia per ambit. de rescr. in 6.* ubi Pontifex reprehendit quosdam Beneficiarios, quod Officium divinum, propterquod beneficium datur, omitterent, *Secundo*, *ex c. fin. 92. dist.* ubi dicitur, omnes Presbyteros, Diaconos, & Subdiaconos, ac omnes, qui sunt Ecclesiae deputati, debere Officium divinum recitare, *Tertio* ex Conc. Lateran. a Julio II. incœpto & a Leone X. continuato *sess. 9. de refor. §. statuimus*, ubi privantur fructibus beneficiorum illi, qui divinum Officium non recitant. Demum id ipsum constat ex Bulla Pii V. quam refert Navar. *in man. c. 35. num. 122.* 1

Quod quidem recte procedit, quamvis ipse Parochus, prout quilibet alius beneficiarius, per exiguos redditus ex beneficio haberet ad congruam sustentationem minime sufficientes; quia ratio, ob quam beneficiarius tenetur Officium divinum recitare, non praecise, quod integre sustentatur fructibus beneficii, sed quod beneficium habens, aliquos reddant fructus, qui dantur propter officium: tum quia beneficium exiguum quoad substantiam est vere, & proprie beneficium, & ut tale in jure reputatur, *c. is, cui de praebend. lib. 6.* ergo qui illud habet, ad Officium divinum tenetur: tum denique quia id expresse probari videtur *in c. Clericus victum dist. 91.* ubi statuitur, ut Clericus, quem sui Sacrificii fructus alere non possunt, manibus operando, victum quaerat, dummodo officio suo satisfaciat; & si id sibi difficile fiat, imputet sibi, qui beneficium tale acceptavit, aut beneficium dimittat, ergo ex hoc loco clare colligitur, teneri Clericum Horas canonicas persolvere, etiamsi non possit ex beneficio victum, & vestitum habere. Et ideo ita resolvunt Sylvest. *in sum. verb. hora* §. 3. Cov. *l. 2. var. c. 13. n. 8. ver. 12.* Nav. *in man. c. 25. n. 102. & de Orat. c. 7. n. 27. c. 21. n. 11.* Axor. *instit. moral. p. 1. l. 10. cap. 3. q. 3.* Paul. Comitol. *respons. moral. l. 1. q. 68.* Gavant. *in rubricas Missalis, tom. 2. sect. 1. cap. 4. num. 3.* 2

Contra Sot. *de Justit. lib. 10. q. 5. art. 3.* Fr. Emm. *in sum. p. 1. cap. 140. n. 3.* Verg. etiam *in sum. p. 1. c. 128. cas. 14.* Petr. Ledesm. *etiam in sum. p. 2. tract. 9. c. 4. concl. 6. diffic. 4.* Less. *de Just. lib. 2. c. 34. dub. 31. n. 169.* Malder. *de virtutibus tract. 10. cap. 2. dub. 3. vers. nihilominus,* Vasq. *de benef. cap. 4. §. 1. dub. 4. num. 17.* Molf. *in summ. Theol. moral. tract. 5. cap. 3. n. 29. & tract. 6. c. 2. n. 36.* existimantes, non teneri Beneficiarium, saltem quotidie, recitare divinum Officium, cujus beneficii fructus non attingunt mediocrem sustentationis partem. 3

Animadversio.

☞ Horum Auctorum opinio est penitus reicienda; quoties enim tam quilibet Beneficiatus, quam Parochus beneficium suo victui insufficiens scienter acceptavit, sibi imputare debet, si se ad illud

illud fecerit intitulari Canl. in *Clement. I. de celebrat. miss. n. 9.* quod magis confirmatur argumento desumpto ex Cap. VI. *Conquerente de Cleric. non resid.* in quo declaratur, provisum de beneficio insufficienti cum onere residendi in Ecclesia non excusari a residentia, ita nec a recitatione horarum: eo pari modo, quo sibi imputare debet qui volens, & libens uxorem duxit sine dote, & ideo sustinere nolit onera matrimonii. Præterea, cum tam a Conc. Lat. V. quam a Piana Const. *Ex proximo* onus recitationis, & respective restitutionis absolute injungatur cuicumque beneficium possidenti, sive cum cura, sive sine cura, absque ulla exceptione, & insuper, cum in præfata Constitut. legatur clausula = qualiacumque alia beneficia possidentes = consequens est, non excipi tenue.

4 Dictorum Auctorum opinioni opponenda est damnatio hujus seq. Propositionis = la XXXIV. in ordine, facta ab Alex. VII. 18. martij 1666 = In die Palmarum recitans Officium Paschale, satisfacit præcepto. ☜

Imo puto, Parochum ad divinum Officium recitandum teneri, etiamsi nullos fructus ex suo beneficio percipiat, quia titulum, & possessionem beneficii habet, ac proinde vere, & simpliciter est Beneficiarius, nam fructus, vel spes eorum non pertinent ad substantiam beneficii, ita Palud. *in 4. dist. 15. q. 5.* Silv. *verb. d. hora q. 2.* Medina *in Cod. de oratione q. 9.* Fr. Barthol. a S. Fausto *de horis canon. lib. 2. q. 42.* ubi *in vers. 2.* id intelligit, si habeat spem moraliter certam obtineudi illos, & *in vers. 8.* resolvit, non excusari ab onere recitandi illum, qui in pensione omnium fructuum consentit ei, qui in suum favorem beneficium resignavit.

5 Sed utrum Parochus teneatur ad recitandum divinum Officium a tempore acceptæ tantum suæ Parochiæ collationis, aut non aliter, nisi captæ possessionis; quæstio est dubia, in qua Navar. *in man. cap. 7. n. 29.* tenet ex eo quod collationem acceptavit, illico ad recitandum quempiam obligari, quia per solam collationem acceptatam acquiritur jus in beneficio, & fit beneficium ejus, cui collatum est: tum quia ab eo tempore, etiam antequam apprehendat possessionem, debentur Clerico beneficii fructus, & cum possessionem capit, Beneficiarius percipit fructus, non solum præsentes, sed etiam præteritos a die collati sibi beneficii, sequitur Carol. Macig. *de horis Canon. c. 10. n. 25.* & plures, quos refert, & sequitur Nicol. Garc. *de benef. p. 3. c. 1. n. 92.*

6 At non teneri, nisi post captam pacificam possessionem beneficii melius sustinent omnes fere Doctores, qui hac de re scripserunt, quia beneficium ut sit jus efficax cum titulo, requirit pacificam ejus possessionem, tum quia ante captam possessionem non potest jura beneficii exercere, ita neque tenetur ipsius onera sustinere; tum etiam, quia ante initam possessionem jus est incertum, cum contingere soleat, ut qui impetravit beneficium, videat, se nil impetrasse, multis de causis, ut quia non vacabat, vel alius ante eum prius impetraverat; tum denique quia in Bulla Pii V. dicitur, *post beneficii consecutionem*; ille autem proprie dicitur beneficium consequutus, qui pacificam illius possessionem adeptus est cum titulo; & ideo sic resolvunt Menoch. *de arbitr. l. 2. casu 429. num. 24.* Flam. Paris. *de resign. benef. l. 1. p. 9. nu. 15.* Soar. *d. l. 4. c. 19. n. 7.* Henriq. *in sum lib. 13. c. 13. §. 1.* Fr. Emman. *etiam in sum p. 1. c. 141. nn. 4.* Azor. *d. l. 10. c. 4. q. 7.* Vasqu. *in opusc. de benef. c. 4. §. 1. ar. 1. dub. 6.* Galet. *in margarita casuum consc. verb. Officium divinum,* Valer. Reg. *d. l. 30. n. 38.* Less. *d. l. 2. c. 34. dub. 30. n. 167.* Nald. *in sum. verb. Officium divinum n. 5.* Pet. Ledes. *in sum p. 2. tr. 9. c. 46. concl. 9.* Vega *etiam in sum. p. 1. ca. 128. casu 18.* Squill. *de oblig. cler. p. 1. n. 16.* ubi *n. 17.* id intelligit, dummodo per ipsum non stet, quominus consequatur beneficii possessionem, Bonae. *de horis Canon. dis. 1. q. 2. punct. 4. n. 2.* Gavant. *in comm. ad rubr. Missalis, t. 2. sess. 1. c. 4. n. 5.* Ant. Diana *ref. mor. p. 2. tit. de horis Canon. ref. 21.* novissime Hier. Roder. *in compendio q. Reg. reg. 24. n. 35.* Barthol. a S. Fausto *de horis Canon. l. 2. q. 39.* ubi *q. 41.* te- 7
net, adhuc nullum teneri ad horas canonicas recitandas ante obtentam possessionem, si neuter litigantium illam adbuc habeat, & uterque dubius sit de jure, & de causa litis, & *q. 42. & 43.* idem resolvit, quamvis unus litigantium probabiliter credat, & expectet se victorem futurum in lite, & fructus percepturum, & amplius habeat titulum. Non est tamen obligandus sub mort. peccato Parochus, (si nondum sit constitutus in sacris) sive Subdiaconus, Officium totum recitare illius diei, quo possessionem Parochiæ accepit, vel ad Subdiaconatus Ordinem fuit promotus, sed solum ab illa parte, a quo obligatio incepit. v.g. si quis accepit possessionem Parochiæ, vel Subdiaconatum, aut emisit professionem hora undecima ante meridiem, non tenetur recitare Matutinum illius diei, neque Primam, neque Tertiam, ad summum Sextam, & reliquas horas, quia ab illa hora undecima incepit obligatio. Ita Castro Palaus *to. 1. disp. 2. puncto 4. n. 3.* Homobon. de bonis *in consult. casum consc. vol. 2. p. 5. c. 240.* quos refert. Diana *ref. mor. p. 5. ref. 218. tract. 4.*

Additio.

☞ Hæc opinio non caret ratione, sed nimis æconomica quoad sacrificium laudis Deo reddendum ☜

Debet igitur Parochus post adeptam sui be- 8
neficii possessionem divinum Officium studiose, & devote recitare, ut dicitur *in c. Dolentes, de celeb. Missar.* ubi in nostris Collectaneis plura circa ejus materiam cumulavimus, quamvis pedester, equitans, procumbens, ambulans, vel quiescens, secundum Silv. *verb. hora, q. 2.* Navar. *de horis Canon. c. 4. n. 17.* Paul. Comit. *resp. mor. l. 1. qu. 64. num. 1.* & in eo recitando tenetur se cum ru- 9
bricis Breviarii conformare, non enim facere potest mutationem ritus, ut scilicet duplici ritu celebretur festum, quod alias simplici sub ritu, vel semiduplici decretum est, cum Pius V. in Bulla Breviarii non modo præcipiat substantiam, sed etiam modum, & formam horarum canonicarum.

Unde existimo, peccare mort. Parochum, qui 10
redimendi temporis causa Officium unius diei commuta

mutat pro breviori Officio alterius. Ratio est, quia Eccl. non solum præcipit divini Officii recitationem in communi, & veluti in genere, sed præcipit recitationem hujus Officii in particulari, ergo qui facit contrarium, violat præceptum Eccl. in re gravi, & consequenter peccat mortaliter, ita Tabien. *in sum. verb. hora*, *q.* 10. Nav. *de Ora. c.* 19. *n.* 201. Jac. de Graff. *in aureis dec. p.*1. *lib.*2. *c.* 51. *num.* 10.

11 Contra Silvest. *d. verb. hora*, *q.* 12. *num.* 15. Vega *d. p.* 1. *c.* 117. *casu* 57. Valent. *tom.* 3. *disp.* 6. *quest.* 2. *punct.* 10. *vers. quid si recitandum* Zerol. *in praxi Episc. p.* 1. *verb. hora Canon. n.* 6. Azor. *d. l.* 10. *c.* 10. *quæst.* 2. Vasq. *in opusc. de benef. cap.* 4. *dubio* 2. Less. *d. lib.* 2. *cap.* 37. *num.* 77. existimantes, talem Parochum solum venialiter peccare.

Animadversio.

☞ Sententiæ horum Auctorum existimantium, peccare solum venialiter, opponitur Propositio proscripta ab Alex. VII. die 18. Martii 1666. in ordine la XXIV. = In die Palmarum recitans Officium paschale, satisfacit præcepto = ☜

12 Fuerunt a S. Rituum Congr. damnata Officia, a Sede Apostol. non approbata sub pœna librorum vetitorum, & non satisfaciendi muneri recitandi divini Officii, *sub die* 8. *Aprilis*, *&* 28. *Oct.* 1628.
13 ubi *in resp. ad* 8. fuit dictum, non potuisse, nec posse Episcopum, nec Regulares elevare festa Kalendarii Romani ad nobiliorem ritum, puta a semiduplici ad duplicem, sine licentia Sedis Apost. refert, me citato, in hoc loco Lezana *in sum. quæst.*
14 *Regul. c.*12. *n.*20. *&* *n.*33. Et quod non est relinquendum Officium Breviarii debitum pro Officio devotionis, censuit eadem S. Congr. *sub die* 29. *Novemb.* 1603.

Item rejecit, damnavit, & reprobavit eadem S. Congr. Missas, quæ circumferuntur, a Sacr. Congr. non approbatas, Sancti Gregorii pro vivis, & defunctis, quindecim Auxiliatorum, & de Patre æterno, & quascunque alias, exceptis iis, quæ sunt permissæ Regularibus tantum, veluti Rosarii, Sanctæ Mariæ dè Carmelo, & alias, sicut etiam Officia ab eadem non approbata refert Lezana *d. c.*22. *num.* 33.

Gregorius XIII. in quodam Brevi incip. *Pastoralis officii de anno* 1573. advertens, quod in Ecclesiis Hispaniæ concessum erat, ut possent celebrare Officia propria Sanctorum illius provinciæ, illique sint plures numero, ideo declaravit unamquamque Hispaniæ Ecclesiam eorum tantum Sanctorum, qui in Breviario non sunt descripti. Officia propria celebrare posse, qui illius diœcesis sunt naturales, vel ejus Ecclesiæ, seu diœcesis sunt Patroni; vel eorum corpora, seu notabiles Reliquiæ in Ecclesia, seu diœcesi requiescunt: de aliis vero Sanctis, etiamsi illorum corpora, vel notabiles Reliquiæ in aliqua Ecclesia alterius diœcesis requiescant, non celebretur Officium proprium, sed servetur ordo Breviarii Romani, refert Lazana *d. cap.* 12. *num.* 34. ubi *num.* 36. post Gavant. *in rubr. tom.* 2. *sect.* 1. *c.* 5. *tit.* 2. advertit, quod Clerici sæculares, & Regulares in civitate, vel diœcesi commorantes, non tenentur recitare Officia propria Sanctorum illius diœcesis, vel quæ de consuetudine in eadem Ecclesia recitantur in choro.

Dubitatum fuit ab eadem S. Rituum Cong. *in* 15
una Visen. an in Regno Portugaliæ recitari possit Officium de festis particulariter concessis per Breve Apost. Regno Hispaniæ, ut est festum Expectationis, & alia similia, attento, quod Regna sunt di- 16
versa, quamvis sub unius Regis potestate existant? Ead Sac. Cong. negative respondit *sub die* 11. *Junii* 1605. cujus resolutio ex eo procedit, quia concessio præsupponitur facta tantum pro Regno Hispaniæ, si enim fuisset facta pro Regnis Hispaniarum in numero plurali, tunc crederent, venire Regnum Lusitaniæ, ut tradit Navar. *cons.* 1. *n.* 2. *de decimis in novis*, & post maturam considerationem, semel, & iterum causa proposita, fuit in simili resolutum per Rotam *in Brachiren. fructuum* 3. *Decembr.* 1627. cor. R.P.D. meo Pirovano, nam cum ibi acerrime disputaretur, an Lusitania, uti unum ex Hispaniarum Regnis gauderet generali illa consuetudine Regnorum Hispaniæ, quod hæredes Beneficiatorum succedant in fructibus a solo separatis, & nondum exactis, canonizata, & firmata per eamdem Rotam quoad Regna Castellæ, Navarræ, Valentiæ, Aragoniæ, & Comitatus Cathaloniæ, ut in decisionibus ibidem citatis, tandem affirmative fuit responsum ex rationibus ibidem adductis, *& in meo tract. de appellativa verborum utriusque juris signif. Appell.* 115. *num.* 1.

Officium, & Missa de Sancto celebrari potest 17
in ipsius Sancti Ecclesia titulari, seu ubi asservatur insignis Reliquia, quæ erit corpus, caput, 18
brachium, crus, & ea pars, non parva tamen, in qua passus est martyrium, ead. S. Cong. *dicta die* 8. *Aprilis* 1628. & antea *sub. die* 23. *Novemb.* 1603. censuerat de Sancto, cujus Reliquia insignis habetur, & approbata, fieri posse Officium 19
duplex, refert Lezana *dict. cap.*12. *num.* 33.

De Sancto vero, cujus Reliquia non insignis 20
habetur, si concedatur Officium, debet esse semiduplex, vel prout recitatur in Breviario Romano, ad differentiam insignis Reliquiæ, eadem S. Rituum Congr. *in una Calaguritana*, *& in alia Viterbien. sub. die* 1. *Septemb.* 1612. refert Lazana *d. c.* 12. *n.* 37.

De Sancto canonizato non potest fieri Officium 21
extra propriam Ecclesiam sine novo decreto, ead. S. Congr. *sub die* 9. *Decembr.* 1628.

Sancti Caroli Officium in provincia Mediolanensi celebrari posse ritu duplici, concessit eadem 22
Cong. *sub die* 2. *Novembr.* 1610. ☞ Nunc concessum est omnibus ab Alex. VII. ☜

Sancti Conradi Officium Placentiæ, & Mettinæ in Sicilia concessit ead. S. Cong. *sub die* 19. 23
Maii 1614. & Ordini Sancti Francisci *sub die decima tertia Septemb.* 1625.

Stigmatum S. Francisci Officium concessit Pau- 24
lus V. celebrari posse ubique ad libitum cleri, duplici quidem Officio in Religione S. Francisci, extra eam vero semiduplici, ead. Sac. Cong. *sub die* 28. *Augusti* 1616. *&* *sub die* 1. *Octob.* 1627. refert novissime Fr. Hier. Roder. *in compedio quæst. Regul. resolut.* 65. *n.* 8. & in die festo adhibendus

est

est color albus, eadem S. Congr. Rit. 9. *Novemb.* 1623. ☞ Hoc Officium nunc pro omnibus est de præcepto ex Clem. IX. ☜

Additio.

☞ Postremo Clemens XIV. die 11. Augusti 1770. sub ritu duplici ab omnibus idem recitandum decrevit ☜

Angeli Custodis Officium est duplex minus, eadem S. Congr. *sub die* 2. *Octob.* 1627. Et celebrandum est prima die non impedita Officio novem lectionum post festum S. Michaelis, cedit etiam Dominicæ, ead. S. Rituum Congr. 12. *Martii* 1618.

☞ Nunc est duplex de præcepto celebrandum die 2. Octobris ex Clemente X. ☜

S. Elisabeth Reginæ Portugaliæ Officium recitandum die 4. Julii in Regno Portugaliæ sub ritu duplici, extra vero Regnum sub ritu semiduplici ead. Sacr. Congr. de mandato SS. D. N. Urbani VIII. approbavit, & ut libere, & licite ab omnibus recitari possit, & valeat, licentiam, & facultatem dedit, & concessit *sub die* 7. *Aug.* 1628.

☞ Vide Additionem in Summario sub hoc numero ☜

Nomine Regis Catholici supplicatum fuit Sanctiss. concedi, posse recitari Officium proprium S. Antonii de Padua nuncupati, sub ritu duplici, & cum octava in Regno Portugaliæ, cum sit dictus Sanctus oriundus ex prædicto Regno, & supplicatione per Sanctitatem suam ad Sac. Rituum Congr. remissa, ead. Sac. Cong. ad relationem Eminentissimi, & Reverend. D. Cardin. de Torres censuit, concedendum pro civitate, & diœcesi Ulixiponen. tantum juxta rubricas, & idem quod observatur in civitate Patavina, die 5. Junii 1631. Die vero 23. ejusdem, facta relatione per me Secretarium Sanctitati suæ de hoc decreto, Sanctiss. extendit gratiam ad totum Regnum Portugaliæ *C. Episc. Portuen. Card. Pius, Tegrimius Episcop. Assisien. Secret.* Officium S. Franciscæ Romanæ quod possit sub ritu semiduplici in urbe ad libitum recitari, concessit S. Congr. Rit. 13. *Martii* 1632. ☞ Hodie est duplex de præcepto ex Innoc. X. ☜ Multa alia sanxerunt Pontif. præcipueque Clem. IX. & X. Circa ritus multorum tenet quando in libello jam impresso ostenditur.

28 Præter propriæ Ecclesiæ dedicationem, celebrandum est etiam anniversarium dedicationis Cathedr. in civitate quidem cum octava, in diœcesi vero sine octava, ead. S. Rituum Cong. 2. *Maii* 1619.

29 In festo omnium Sanctorum prohibuit ead. S. Cong. *die* 1. *Septem.* 1607. cantari Matutinum Defunctorum in Vespere, & jussit recitari ipsamet die Commemorationis omnium fidelium defunctorum post Laudes diei, me citato in hoc loco, Lezana *in sum. quæst. Regul. c.* 12. *n.* 23. Et quod adsit obligatio recitandi Officium Defunctorum in die secunda Novembris affirmant Card. Tolet. *in sum. l.* 2. *c.* 13. *n.* 3. Armil. *in sum. verb. Horæ Canonic. n.* 9. Jacob. de Graff. *in aureis decis. part.* 1. *lib.* 2. *cap.* 53. *num.* 24. Lezana *in sum. quæst. Regul. c.* 12. *n.* 13. late Diana *resol. moral. in fine part.* 4. ubi contrarium defendere, & probare nititur.

Animadversio.

☞ = Quando recitatio Officii defunctorum 2. Novem. pro generali eorumdem commemoratione fieri possit pridie post Vesperas diei antecedentis, transcribo decreta Congr. Rituum, relata in collectione decretorum ejusdem Cong. a Spiridione Talù, dicata Bened. XIV. sub n. 21. & 1201. = Matutinum Defunct. pro generali eorum commemoratione, non debet cantari pridie Vesperi in festo omnium Sanctorum, sed recitandum est mane die 2. Novem. post laudes diei. S. R. C. 23. Maji 1603. in Egitanien. Episcopo præsente, concedit S. R. C. posse recitari die 1. Novem. ante horam Completorii in cathedralibus Ecclesiis, modo infra exponendo sub n. 698. & 740. Similiter & in aliis non Cathedralibus, & Episcopo absente, quando consuetudo esset in contrarium, dummodo pro commoditate, & frequentia populi esset introducta. Extra chorum vero licite absolvi posse post vespertinas horas statuit rursus S.R.C. n.1201. = An, non obstante decreto 1. septem. 1607. aut alio quocumque, possit quis in festo omnium Sanctorum post secundas vesperas, etiam vesperas Vigiliæ Defunctorum una cum Matutino, & laudibus recitare, facereque fructus suos? responsum fuit. = Privata Officii Defunctorum recitatio pro generali illorum commemoratione absolvi licite potest post vespertinas horas festi Omnium Sanctorum; in choro autem, juxta Rubricas adimplenda est mane die 2. Novem., nisi ut populi commodius, & frequentius illis interesse possint, contraria jam faceret consuetudo, S.R.C. 4. Septembr. 1745. in Ratisbonen. Præsente vero Episcopo, etiam sine causa in hac sanctione expressa, recitari potest, ut supra dictum est = Postremo notatu dignum est a præfato Talù positum num. 741. Matutinum diei commemorationis omnium Fidelium defunctorum non potest recitari in choro in die festivitatis Omnium Sanctorum post Completorium; sed servandæ sunt Rubricæ, S. R. C. 22. Januarii 1701. in una Camaldulensium Montis Coronæ. ☜

Aliis vero diebus in Breviario præscriptis recitantes juxta Breviarium Romanum, non obligantur ad Officium defunctorum, ut tenent Less. *de just. l. c.* 37. *dub.* 12. *n.* 76. Villal. *in sum to.* 1. *tract.* 24. *diffic.* 6. *num.* 3. Roder. *in compendio. q. Regul. resol.* 24. *num.* 14.

Additio.

☞ Extra dictam diem 2. Novem., nedum non obligantur ad recitationem hujus Officii aliis diebus in Breviario præscriptis, sed neque ad recitationem Officii B. V., Psalmorum pœnitentialium, & Gradualium diebus in eodem Breviario statutis, si sermo sit de choro non addictis, quos certum est non teneri ex Decreto Sac. Congreg. Rituum 2. Septem. 1741. in Aquen., sed neque tenentur sub peccati periculo choro addicti, excepto Officio parvo B. V., ubi dici consuevit, ut ex Const. S. Pii V. *Quod a nobis* 7. Idib. Julii 1565. ad quod

recitandum alias cogi non possunt, ut declaravit Congr. Episcopor., & Regul. 18. Martii 1587. per hæc verba = Canonicos deberi hortari ad recitandum in choro Officium B. Virginis, non autem cogi, ubi non est solitum = Neque attendendum est dictum decretum, prout mendose refertur a Crispino in *Visitat. Pastor. part. II.* §. *XX.* cum solo verbo *cogi*, cum ibi legatur tantum, *hortari*, non *cogi*, qui error in causa fuit quibusdam Episcopis litis instituendæ contra Canonicos, in qua propterea succubuerunt, ut videre est in folio Cong. Conc. in causa Montis Alti, 28. Sept. 1754.

At circa harum omnium precum recitationem placet hic transcribere animadversa a Benedicto XIV. *Instit. Ecclesiast. CVII.* §. *I.* ibi = Quæstio fuit olim, an Defunctorum Officium etiam extra chorum omitti possit, Sanctus Thomas censuit, illud omnino præcipi Canonicis, & Clericis, beneficio præditis, qui addicti sunt choro ejus Ecclesiæ, ubi semel in hebdomada hujusmodi Officium fieri consuevit, etiamsi illo die minime ad chorum conveniant. S. Antoninus docet, ab universis, qui ad chorum tenentur, nullo habito discrimine, Officium Defunctorum etiam extra chorum deberi persolvi. At S. Pius V. interpretatione declarans ea, quæ in Rubricis continentur circa Officium B. Virginis, Defunctorum, Psalmos Pœnitentiales, & Graduales, sanxit, onus ejusmodi non immutari pro illis, qui Breviario, recenter ipsius jussu in novam formam redacto, nequaquam uterentur; Reliquos autem, qui novum Breviarium sibi deligerent, si choro interesse deberent, vehementer hortatur, ne memorata Officia, ac Psalmos prætermitterent iis diebus, qui a Rubricis indicantur: atque hoc consilium, & institutum sequentibus varias Indulgentias impartivit; eos vero, qui id omitterent, peccati periculo liberos, & immunes asseruit, nisi forte Officium B. Virginis veteri consuetudine recitari in aliqua Ecclesia consueverit. Qua de re discrimen posuit inter Officium B. Virginis, & illud Defunctorum, Psalmos Pænitentiales, ac Graduales, pro quibus veterem etiam consuetudinem minime retinendam decrevit =

Est hic notandum, quod paragrafus laudatæ Pianæ Constit., in quo prædicta declaratio continetur, non legitur in exemplari Typis impresso in Bullario novissimæ editionis Romanæ, ex errore fortasse Typographi omissus, prout revera legitur in exemplari impresso in fronte Breviarii Romani, & prout etiam integer refertur ab eodem Benedicto loc. cit. ☜

Nec ad Litanias decantandas, aut recitandas in die Sancti Marci, & diebus Rogationum, quia rubrica apposita in Breviario in illis diebus non obligat, secundum opinionem probabilem, sub culpa lethali ad eas dicendas extra chorum, Jacobi de Graff. *in decis. aureis par.* 1. *lib.* 2. *cap.* 53. *numer.* 24. Dian. *moral. resolution. tract. de Horis Canon. resolution.* 56. Homobon. de bonis *in consul. casuum conscient. vol.* 2. *par.* 5. *resp.* 245. quidquid aliud post Suarez, & Bonacinam existimaverit Lezana *d. cap.* 12. *n.* 23. *in fine*. *

Animadversio.

☞ Opinio, asserens recitationem Litaniarum in diebus S. Marci, & Rogationum non obligare sub mortali, est contra communem Theologorum, & usum Ecclesiæ, id præcipientis sub præcepto, ut notari etiam solet quotannis in Calendariis. Recitari autem debent etiam privatim. Verum tamen est, quod a privatim recitantibus possunt singulis præfatis diebus Litaniæ anticipari pro toto eo tempore, quo Laudum anticipatio permittitur; cum juxta particularem Rubricam dicantur *post Benedicamus Domino*; & ex Rubrica Breviarii tit. 30. num. 3. omittatur ℣. *Fidelium animæ*, incipiendo absolute flexis genibus Kirie eleyson, Christe eleyson &c. continuando cum precibus, & Orationibus, prout habentur post Psalmos Pœnitentiales. ☜

Cum actum fuisset pluries in ead. S. Rituum 30
Cong. de concedenda Missa, & Officio in festo sancti Rocchi, qui penes omnes Christifideles in maxima veneratione semper est habitus, tandem *sub die* 30. *Junii* 1629. eadem S. Congr. negotio mature discusso, censuit, esse concedendam Missam, & Officium in die S. Rocchi, de communi Confessoris non Pontificis, in iis tantum locis, ubi adsunt Ecclesiæ in ejus honorem ædificatæ, & servatis rubricis Breviarii, quam resolutionem SS.D.N. approbavit, & laudavit *die* 4. *Julii* 1629.

Ultra peccatum mortale, quod Parochus incurrit, divinum Officium non recitando statim post adeptam pacificam beneficii possessionem, ad fructuum restitutionem tenetur eo modo, quo exprimit Pius V. *in Constit. sua*, incip. *Ex proximo Lateran. Concilio*, *de anno* 1571. = Qui Horas omnes canonicas uno, vel pluribus diebus intermiserit, omnes beneficii, seu beneficiorum suorum fructus, qui illi, vel illis diebus responderent, si quotidie dividerentur; qui vero matutinum tantum, dimidiam; qui cæteras omnes horas, aliam dimidiam; qui harum singulas sextam partem fructuum ejusdem diei amittat =. Hactenus Pia- 31
na Constitutio, quam esse usu receptam testatur Barth. a S. Fausto *de Horis Canonicis*, *lib.* 2. *quæst.* 277. *in fine* subdens, viros pietate, & doctrina claros censere restitutionem fructuum faciendam esse juxta eam Constitutionem, & *qu.* 285. *in fine* addit, quod dum dicitur ibi sextam partem esse restituendam pro singulis Horis, intelligendum idest de sexta parte fructuum dimidii diei naturalis, vel de fructibus diei artificialis, ita ut, qui uno die recepit, verbi gratia, duodecim argenteos, si omittat Horam, teneatur tantum reddere unum argenteum, quia illa est sexta pars fructuum diei artificialis, nam alii sex respondent Officio Matutino. Sed quid, si Parochus omittat partem notabilem alicujus Horæ, an teneatur ad aliquam restitutionem? Affirmativam sententiam tenet Castro Palaus *t.* 2. *disp.* 2. *punct.* 7. *n.* 5. quia omittens partem notabilem alicujus Horæ, absolute dicitur illam omittere. Negativam vero defendit Oliver. Bonart. *de horis Canon. l.* 1. *c.* 11. *n.* 10. quem refert, & sequitur Dian. *res. mor. p.* 4. *tr.* 4. *res.* 220. asserentes, in his terminis nihil fructuum necessario tribuen-

buendum pauperibus ratione partis Horarum omissæ, quantumvis magnæ, & sufficientis, ad materiam peccati mort. nisi pro omissis laudibus, quia multi putant, illas esse Horas disjunctas: cum enim lex sit pænalis, saltem ex parte, & fundamentum ejus sit culpa, ob quam irrogatur pœna, solumque de Horis integris in illa mentio fiat, non debet ad earum partes extendi, sed suis terminis arctari.

Animadversio.

☞ Adherendum crederem affirmativæ sententiæ, utpote magis conformi dispositioni Concilii Lateranensis V. & Pianæ Constit. licet enim non sit omissio integræ horæ, est tamen omissio gravis. An vero onus restitutionis obliget sub mortali, decisio repetenda esset a quantitate ratæ fructuum beneficii respondente diei. ☜

32 Hoc verum esse intelligo, quantumcunque Parochus curam animarum gerat celebrando, & administrando Sacramenta suis Parochianis; quia, hoc non obstante, reus est peccati mortalis, quod committitur omissione recitationis Horarum, quod unum tali privatione punitur tamquam ea sufficienter dignum, sicut, & sufficienter dignus est æterno supplicio, quantumcunque in nullo alio deliquerit, juxta illud Jacob. 1. *Quicumque totam legem servaverit, offendat autem in uno, factus est omnium reus*; tum quia Piana Constitutio absolute, & indistincte loquitur de restitutione fructuum singulis diebus respondentium facienda pro rata omissionis divini Officii, ut Beneficiarii a tali omissione retrahantur, & ad illius recitationem incitentur, & quasi cogantur; tum denique, quia si ratione regiminis Ecclesiæ, & curæ animarum posset Parochus aliquam partem sibi retinere, esset quoque eam amissurus, si in dicto regimine, & cura deficeret, sed hoc nullus dicit, ergo nec & illud, & ideo ita sentiunt Petr. Nav. *de restit. lib.* 2. *c.*2. *n.* 143. Valent. 2. 2. *disp.* 6. *q.* 2. *pun. ult.* Vasq. 1.2. *dis.*168. *n.* 34. Soar. *d. l.* 4. *c.* 30. *n.* 6. Azor. *d. l.*10. *c.*14. *q.* 5. Valer. Reginald. *dict. l.* 30. *n.*46. Vicen. Figliuc. *inq. moral. p.*2. *tract.*23. *c.* 10. *q.*5. probabiliorem dicit Barthol. a S. Fausto *de horis Canon. l.* 2. *q.*288. ubi optimum remedium adhibet, ut facta fructuum computatione, Bullam compositionis accipiat, vel a Romano Pont. sive ab ejus Commissario Cruciatæ dispensationem petat: quia hac ratione, neque omnia, quæ Bulla Pii V. præcipit, restituet, & in conscientia tutus erit.

33 Contra Lop. *in instr. Conscient. p.*1. *c.*95. Tolet. *in instruct. Sacerd. l.* 2. *c.*12. *n.* 5. Henriq. *in sum. l.*13. *c.*13. §.2. Arag. 2.2. *q.* 83. *art.*13. Emman. Sa *in aphor. verb. beneficium n.* 58. Fr. Emman. *in sum. p.* 1. *cap.* 145. *num.* 4. Ludov. Beja *respons. casuum conscientiæ part.* 1. *casu* 55. Carol. Macign. *in horis Canon. c.* 28. *num.* 7. Moltes. *in sum. Theologiæ moral. tract.*5. *cap.* 3. *num.*8. Less. *d. lib.* 2. *cap.*34. *dub.* 32. Vasq. sibi contrarius *in opusc. de benef. c.* 4. §. 1. *art.*1. *dub.*7. *n.*38. Nald. *in sum. ver. divinum officium n.* 12. Sanch. *in consil. moral. lib.*2. *cap.*2. *dub.*83. existimantes, non improbabiliter Parochum hoc casu minime teneri restituere, nisi partem correspondentem obligationi recitandi horas, ut si v. g. pro fructu in die recipit tres aureos, omittens totum Officium, teneatur restituere unum aureum, retinendo alios pro onere administrandi Sacramenta.

Animadversio.

☞ Circa quæstionem, an in hoc casu Parochus teneatur ad restitutionem tantum partis fructuum respondentis horarum recitationis omissioni, si attendatur clara dispositio tam laudati Conc. Lateranen., quam Pianæ Constit. quæ absolute, & sine ulla exceptione loquitur, huic quæstioni negative respondendum esset, ut tenent Azorius, Valentia, Reginaldus, & Figliucius. Verum Cabasutius Jur. Canon. theoria lib. VI. cap. XIV. n. 13. cum Lopez, Toleto, Medina, Vasquez, Rodriquez, Lessio, & Laymano, ex æquitate assignat parocho pro integra totius anni horarum recitatione quartam partem fructuum sui beneficii; Canonicis vero, & Capellanis quotidianæ residentiæ vinculo adstrictis dimidiam; ideoque juxta hanc proportionem eos eximit ab onere restitutionis, si omittant hanc recitationem propter reliqua onera præstita. ☜

Quod quidem extendendum esse existimo ad il- 34
lum, qui mente ultro distracta divinum Officium recitat, quia hic non solum male orat, sed revera simpliciter non orat, licet enim legat, vel verba proferat, illa non est oratio, quæ ab Ecclesia præcipitur, cum ergo de substantia orationis sit attentio, sequitur, recitantem sine attentione non satisfacere præcepto quoad substantiam, ac proinde non posse fructus retinere, ut tenent Navar. *de orat. c.*13. *n.*18. Jacob. de Graff. *in aureis decis. part.*1. *lib.*2. *cap.*51. *num.* 7. Petr. Navar. *d. lib.*2. *cap.*2. *num.*140. Fr. Eman. *d. par.*1. *cap.*143. Azor. *d. lib.*10. *cap.*12. *quæst.* 6. Soar. *d. lib.* 4. *cap.* 30. *num.*4. Barthol. a S. Fausto *d. lib.*2. *q.* 82. Contra Medin. Cordub. & Tolet, & alios, quorum plures refert, & sequitur Sanc. *in consil. moral. l.*2. *c.* 2. *dub.* 85. existimantes, Beneficiarium recitantem Horas sine attentione, etiam data opera, non teneri restituere fructus.

Animadversio.

☞ Merito hæc opinio reprobatur ab Auctore, Jam tacite etiam reprobata a Conc. generali Lateran. IV. in cap. IX. *Dolentes de celebr. Miss.* ac Conc. Trident. cap. XII. sess. XXIV. de Refor., in quibus præcipitur horas canonicas recitandas esse a Beneficiatis studiose, & devote, *quantum eis* dederit Deus, aperte declaratur recitari debere cum attentione, & elevatione mentis in Deum, quod est de substantia orationis, nedum mentalis, sed etiam vocalis, qualis est recitatio dictarum Horarum, cum & hæc sit vera oratio, alias nec studiose, nec devote recitarentur. ☜

Intellige hujusmodi fructuum restitutionem pro 35
rata omissionis Officii non esse faciendam, nisi elapsis sex mensibus post obtentam beneficii possessionem, ex Const. Conc. Later. sub Leone X. *sess.* 9. §. *statuimus*, ibi, *post sex menses*, & ex dicta

Bulla Pii V, Ita Navar. *de Orat.* c.21. n.58. Tolet. *d.lib.2.* c.12. *num.*5. Less. *d. lib.2. cap.*34. *dub.*32, *num.*179. Vasq. *in opuscul. de beneficio cap.* 4. §. 1. *art.* 1. *dub.* 8. Soar. *d. lib.* 4. *cap.* 29. *num.* 12. *d.* ubi *quæst. sequent*, per dictam Bullam Pii V. tenet illum, qui intra primos illos sex menses ab impetrato beneficio absque justa causa divinum Officium prætermittit, peccare mortaliter, de quo etiam novissime Hieronym. Roderic. *in compend, q. Regul. resol.*25. *num.* 37.

Cui autem sit facienda hæc restitutio, expressit dicta Constitutio Pii V. in illis verbis, *in fabricas hujusmodi beneficiorum, vel pauperum eleemosynas erogare teneantur*; quæ verba disjunctiva sunt, & ideo liberum esse beneficiario restitutionem facere pauperibus, vel fabricæ beneficii, resolvit Nastar. *in man.* ..25. *n.*122. & *de Orat. c.*7. *num.*32. quamvis pauperes sint alterius loci, quia cum Bulla generaliter loquatur de pauperibus, non debet intelligi restricte de pauperibus illarum Ecclesiarum, ubi sita sunt beneficia, ita Soar. *d. l.*4. *c.* 39. *num.*20. Molfes. *d. c.quinto num.*22. Figliuc. *d. tr.*23. *c.*10. *q.*6. Bonaciu. *de horis Canon. disp.*1. *q.*5. *puncto* 4. *num.*3. Barthol. a S. Fausto *in simili tr. l.*2. *q.* 294. ubi advertit, posse Parochum computare in partem restitutionis eleemosynas omnes, quas ex fructibus beneficii fecit toto eo tempore, in quo divinum Officium prætermisit, & *q.* 2198. similiter ait, quod non requiritur, ut fiat hujusmodi restitutio fabricæ illius Ecclesiæ, ubi situm est beneficium.

Additio, & Animadversio.

☞ Quamvis S. Pius V. generaliter loquatur de pauperibus, sentirem tamen cum celeberrimo Viro, quidem non Probabilista, P. Vincentio Patutio de Præc. Decal. cap. 10. dicente: *Tuta conscientia quibuslibet vere pauperibus prædictos fructus posse distribui revera docent Theologi, etiam sanioris doctrinæ, animadvertunt enim nec in Concilio, nec in Bulla S. Pii expresse designari pauperes loci, sed universaliter omnes pauperes nominari. Menti tamen fidelium beneficium instituentium, nec non Ecclesiæ conformius erit, si pauperes loci extraneis præferantur.* = Potissimum, si obligatio restitutionis Parochum obstringat, cum ex lege ordinatæ charitatis, & si mavis, etiam justitiæ, providere teneatur propriis indigentibus parochianis, non alienis. Putat nihilominus loco suprac. laudatus Patutius, non posse in defunctorum suffragium applicari, cum & Concilium, & S. Pontifex aperte statuant vel Ecclesiæ, vel pauperibus erogandos. Nomine vero pauperum communiter non designantur Defunctorum animæ in Purgatorio detentæ; & alias solent Pontifices speciatim eas compellare, quando illis prodesse volunt; ut patet in Bullis Indulgentiarum, in quibus expresse declaratur, Indulgentias etiam Defunctis posse applicari.

Quod vero possit parochus computare in partem restitutionis eleemosynas, quas ex fructibus beneficii fecit toto tempore, in quo divinum Officium prætermisit, si eas fecerit ante omissionem est Propositio proscripta ab Alex. VII. 18. Martii 1666. la 33. in ordine = Restitutio fructuum ob omissionem horarum suppleri potest per quascumque eleemosynas, quas antea Beneficiarius de fructibus sui beneficii fecerit: ☜

Pauperum appellatione in hac materia non solum comprehenduntur personæ pauperes, sed etiam monasteria, xenodochia, & Ecclesiæ, ornamentis, luminaribus, & aliis similibus indigentes, aut alia pietatis opera, ita Nav. *de reddit. eccles. man.* 26. *n.* 2. Barthol. a S. Fausto *d. l.*2. *q.* 292. Item non solum veniunt illi, qui ex pane mendicato vivunt, verum etiam alii, quibus necessaria ad decentem statum desunt, quales sunt multi Nobiles, quia statu deciderunt, & ægre admodum sustentantur, licet ob verecundiam petere, vel recipere eleemosynam non soleant; ita Barthol. a S. Fausto *d. l.*2. *q.*293. ubi *q.*295. tenet Parochum, seu Beneficiarium, si vere pauper sit, aut ejus mater, vel sorores, posse sibi, aut eis hanc restitutionem facere, & *q.*296. resolvit, eum non posse sibi retinere fructus, si remissionem eorum a pauperibus obtineat, quibus fructus nondum tradiderat, quia ille non dicitur restitutionem fecisse juxta Summi Pont. intentionem, & citat. Nav. *de Orat. Miscel.* 19. *n.*4. Soar. *d. l.*4. *c.*30. *n.*17. & alios. Denique & veniunt ipsi defuncti, qui & pauperes sunt valdeque indigentes, ut pro illis celebrentur Miss. & & alia suffragia offerantur, si ad hæc facienda restitutio fiat Nav. *in man. c.*25. *num.* 122. & *de Or. c.*7. *n.*32. Soar. *d. l.*4. *c.*30. *n.* 18. Bonac. *d.disp.*2. *q.*5. *punct.*4. *num*..... Barthol. a S. Fausto *d. l.*2. *disp.*297.

☞ Vide notata supra §. *Quamvis*.

Nomine autem fabricæ beneficiorum in hac materia venit fabrica domus beneficii, in quo Beneficiarius habitat, vel alterius domus ipsius beneficii pro fructibus colligendis, & conservandis, & quicquid in utilitatem agrorum ipsiusmet beneficii insumitur, ut ejus fructus in perpetuum augeantur, ita Vasq. *in opusc. ad benef. c.* 4. §. 1. *ar.* 1. *dub.*9. Soar. *d. l.*4. *c.*30. *n.*19. Molfes. *d.c.*5. *n.*24. Bonacina *d. disp.*1. *q.*5. *punct.*4. *n.*5. Bartholom. a S. Fausto *d. l.*3. *disp.*298.

Additio.

☞ Monitum tamen hic velim Parochum, ne, quamvis nomine fabricæ beneficii venire possit etiam fabrica domus parochialis, existimet, se satisfecisse oneri restitutionis, si eosdem fructus eroget in illius ampliationem ad voluptatem, & non ad necessitatem juxta proprium statum. ☜

CAP. XI.

De Missis per Parochos ex obligatione celebrandis.

SUMMARIUM.

1 *Licentia celebrandi Missam in Oratorio, vel Ecclesia de novo fabricata, dari non debet, nisi cum clauf.* salvo jure, & sine præjudicio Ecclesiæ parochialis.

2 *Clauf.* salvo jure & sine præjudicio Ecclesiæ pa-

parochialis, intelligitur de praeiudicio circa ea, quae spectant ad Sacramentorum administrationem, & alia, quae sunt ipsi Parochiae de jure debita, in aliis vero non.
☞ Vide Additionem.

3 Missam in propria Ecclesia, & non in alia celebrare tenetur Parochus in diebus festis.

4 Populus, si adeo numerosus sit in aliqua Parochia, ut unus Rector non possit sufficere pro ecclesiastici Sacramentis ministrandis, Parochi ab Episcop. cogi poterunt tot Sacerdotes ad hoc munus adjungere, quot sufficiant ad Sacramenta exhibenda.
☞ Vide Additionem.

5 Parochi in Ecclesiis suis diebus Dominicis, & festis solemnibus, ac aliis etiam diebus ita frequenter celebrare tenentur, quod muneri suo satisfaciant.

6 Parochus tenetur saltem diebus Dominicis, & festis, quibus Populus obligatur audire Missam, celebrare per se, vel per alios ex juxta causa.

7 Parochi, deficiente sibi copia Confessoris, poterunt, praemissa contritione, celebrare illis diebus, in quibus tenentur ex officio ad sacrum faciendum, ne Parochiani careant Missa, dummodo tamen quam primum confiteantur.
☞ Vide Additionem.

8 Missas tres in die Nativitatis Domini celebrare non tenetur Parochus, sed satisfacit, si unam dicat, sicut & satisfacit qui unam audit.
☞ Vide Additionem.

9 Parocho concedere potest Episcopus ob defectum Sacerdotum, & existente magna necessitate, ut in diebus festis bis celebret.
☞ Vide Additionem.

10 Parochus non videtur obligandus ad applicationem sacrificii pro populo singulis diebus festis, sed juxta boni viri arbitrium.
☞ Vide Additionem.

11 Parochus non potest pro Missa, quam singulis diebus festis populo celebrare debet, stipendium ab alio accipere.

12 Sacerdotes, quibus diebus tenentur Missas celebrare ratione beneficii, seu capellae, legati, aut salarii, si eleemosynas pro aliis etiam Missis celebrandis susceperint, non possunt eadem Missa utrique obligationi satisfacere.

13 Parochi, quibus diebus tenentur Missam celebrare, non possunt manualem eleemosynam recipere.
☞ Vide Animadversionem.

14 Populum obligatur monere Parochus, ut Missas frequentet, cogere tamen non potest, ut Missam audiant in Parochia.

15 Missam audientes in Ecclesiis Fratrum Ordinum Mendicantium Dominicis, & festis diebus, non contempto proprio Sacerdote parochiali, satisfaciunt praecepto Ecclesiae de audienda Missa; nec in aliquod peccatum incidunt.

16 Missae sacrificio in Ecclesiis Regularium interesse festivis diebus liberum jam est populo, neq; iisdem Regularibus, vel populo praestare Ordinarii possunt desuper impedimentum.

17 Parochis non licet compellere Parochianos, ut in suis Ecclesiis, non vero Regularium Missam audiant.

18 Praecepto Ecclesiae de audienda Missa satisfaciunt Parochiani audiendo quamcumque Missam, vel cantatam, vel recitatam extra Parochiam, etiam in sacello.

19 Declaratur tex. in c. 2. de Parochiis.

20 Episcopi non possunt Constitutionem facere, qua praecipiant suis subditis, ut non audiant Missam, nisi in propriis Parochiis.
☞ Vide Additionem.

21 Missas celebrare, & campanas pulsare in Ecclesiis Regularium non prohibetur ante celebrationem Missae, & pulsationem campanarum in Ecclesia parochiali.

22 Regularibus non est prohibitum inter Missarum solemnia vertere se ad populum, & generalem Confessionem pro eo facere, atque etiam in medio Altaris sistendo, eleemosynas, & oblationes ab offerentibus recipere, non autem eis licet ab Altari discedere, & per Ecclesiam circumire.

23 Missae celebratio prohiberi non potest in Oratorio ruri aedificato per laicum, antequam celebretur Missa in parochiali Ecclesia.
☞ Vide Additionem.

24 Missae votivae dici possunt quocunque die, non Dominica, nec Officii duplicis, nisi ex rationabili causa, quae erit voluntas d functorum, necessitas, aut pietas vivorum, votivas Missas postulantium.

25 Missa pro defunctis celebrari potest ritu de requiem in Dominicis, & festis, insepulto, & in Ecclesia praesente corpore, ubi nimirum viget consuetudo sepeliendi defunctos simul cum Missa, quod intelligitur de Missa solemni solum.

26 Missae de requiem tolerari possunt in festo duplici, quod non est de praecepto, pro voluntate testatoris implenda, non autem ad arbitrium vivorum.

27 Festum duplex, si cadat in diem assignatum pro Altari privilegiato, & illud sit festum de praecepto, non potest in eo Altari diei Missa de Requiem, dicitur Missa de sancto cum aplicatione sacrificii ex Clem. X.
☞ Vide Additionem.

28 Missae Defunctorum certo die dicendae, eo impedito, transferuntur in sequentem.

29 Missae quindecim Auxiliatorum, & de Patre Aeterno prohibitae fuerunt.

30 Missae triginta Sancti Gregorii non sunt prohibitae, & quomodo dicendae ostenditur.
☞ Vide Additionem.

31 Missa Rosarii prohibita fuit, concessa tantum Ordini Praedicatorum.

32 Missa, & Officium Rosarii celebrari possunt, ut in festo S. Mariae ad Nives, cum lectionibus secundi Nocturni de Nativitate, ubi adest capella, seu Altare Rosarii.

33 Missam de Rosario celebrare obligatus, satisfacit, dicendo Missam votivam de B. Virgine, ut in Missali.
☞ Vide Additionem.

34 Missae certis Regularibus concessae non possunt ab aliis dici, etiam in ipsorum Regularium Ecclesiis.

35 Anuli usus in Missa prohibetur omnibus, etiam Doctoribus, & Canonicis Cathedralium, ac Protonotariis non participantibus.

☞ Vide

☞ *Vide Additionem.*

36 *Pilei usus in Missa etiam extra Canonem concedendus est a Papa, & non ab alio.*

37 *Parochus peccat, si absque Papæ licentia sacrificaret tecto capite.*

38 *Parochi singuli tenentur habere Clericum, qui eis in Missa, & divinis Officiis inserviat.*

☞ *Vide Additionem.*

39 *Ecclesia non debet dedicari, nisi tantum assignetur, quod duobus sufficiat.*

40 *Parochus sine ministro celebrare poterit cum gravis necessitas premit.*

41 *Parochus, si nullum ministrum habeat, qui respondere sciat, dummodo adsit masculus, qui urceolos ministret, poterit ipse celebrans absque necessitate sibi respondere, vel melius poterit praire dicendo, quæ veniunt respondenda, & facere, ut minister sequatur, recitando ejus verba.*

42 *Parochus in nullo casu potest fœminam in ministrum admittere.*

43 *Sacerdos non potest fœminam in necessitate pro responsione Missæ ministrum adhibere.*

44 *Parochus cum uno lumine olei, vel adipis poterit in necessitate celebrare.*

☞ *Vide Additionem?*

45 *Annunciationis festum, si venerit in die Sabbati majoris hebdomadæ, an possit Parochus in illa die celebrari facere plures Missas ostenditur.*

46 *Annunciationis festum, si acciderit in die Parasceves, non tenetur quis sub reatu peccati mortalis Missam illius diei audire.*

47 *Missa diei Parasceves non est Missa, neque proprie sacrificium.*

48 *Missa celebrari nec potest in die Parasceves.*

49 *Missam dicere in Feria quinta majoris hebdomadæ Sacerdotibus licet, quamvis prudens consilium sit secreto & absque concursu populi id facere.*

50 *Missam in Sabbato sancto dicere non est peccatum mortale.*

☞ *Vide Animadversionem.*

51 *Parochi non possunt ab Episcopo cogi, sed hortari, ut subministrent necessaria Presbyteris volentibus celebrare in eorum Ecclesiis.*

☞ *Vide Additionem.*

52 *Regularibus non licet in suis Ecclesiis ad celebrandum admittere Presbyteros sæculares extra prohibitionem Episcopi.*

53 *Parochiani ad divina audienda in parochia sunt conveniendi.*

☞ *Vide Additionem.*

54 *Fructus provenientes ex Parochianorum præsentia in Missa parochiali.*

☞ *Vide Additionem.*

55 *Incommoda provenientia ex absentia Missæ parochialis.*

1 IN celebrandis Missis Parochi ea omnia observare, & evitare debent, quæ a Sacro Concil. Trid. in decreto, ea de re edito *sess.* 22. Ordinariis locorum præscripta sunt, nec ab aliis debet Episcopus permittere, ut celebretur in Oratoriis intra Parochiam existentibus, nisi cum clausula, *Salvo jure, & sine præjudicio Ecclesiæ parochialis*, ut per Piasec. *in praxi Episcop. p.*3. *cap.*3. *n.*21. & ex sequenti declaratione S. Congr. Concilii manifestum est. *Licentia celebrandi Missam in Oratorio, vel Ecclesia de novo fabricata dari non debet, nisi cum clausula, Salvo jure, & sine præjudicio Ecclesiæ parochialis.* Quod quidem præjudicium quomodo intelligendum sit, eadem S. Congr. declaravit, his verbis: *Hoc autem præjudicium intelligitur in his, quæ spectant ad Sacram. administrationem, & ad alia, quæ sunt ipsi parochiæ de jure debita, in aliis vero non.* 2

☞ Vide addita supra *c.*1. *sub n.*26.

Tenetur igitur Parochus in Dominicis, & aliis festivis diebus suis subditis Missam celebrare, ut comprobat Gutier. *can. l. pr.*30. *n.*1. *cum seqq.* & sic in propria Ecclesia, & non in alia, unde Sacr. Congr. Concil. *in Lucana* 15. *Sept.* 1629., censuit, onus injunctum Parocho Tempagnani se transferendi diebus festivis ad parochialem alterius villæ Antrocoli, ibique Sacrum faciendi, esse abrogandum. Et iterum in ea proposito dubio, an Parochi terræ Urceani Fanen. diœcesis soliti á tempore forte immemoriali accedere ad celebrandam Missam in ea Ecclesia ejusdem loci, ubi festa aliqua per annum solemnizantur, relicta sine Missa propria Ecclesia, quod fit juxta intentionem eleemosynas eo die pro Missa largentium, & absque ullo populi incommodo, & sine ullius reclamatione, & ex tolerantia Ordinarii, tamen eadem S. Congr. die 17. *Novemb.* 1629. censuit, consuetudinem supradictam, secundum ea, quæ proponuntur, non esse admittendam, sed diebus festivis celebrandum in propria Parochia. Et *in dicta causa Lucana*, cum Rector parochialis Ecclesiæ Tempagnani reperiretur obligatus accedere in octo festis diebus, cum toto suo populo, ad Ecclesiam Antrocoli ad celebrandam Missam, remanente Ecclesia Tempagnani iis diebus sine Missa. S. Cong. Conc. *sub die* 15. *Septembris* 1629., censuit, onus hujusmodi eundi ad aliam Ecclesiam esse tollendum. 3

Et quoniam in aliquibus Parochiis populus adeo numerosus est, ut una Missa satisfieri non possit, sciant Parochi, se posse ab Episcopis cogi ad observandum id, quod in Conc. Trid. cavetur, *sess.* 21. *de reform. c.*4. in hæc verba *Episcopi, etiam tanquam Apostolicæ Sedis delegati, in omnibus Ecclesiis parochialibus, vel baptismalibus, in quibus populus ita numerosus sit, ut unus Rector non possit sufficere ecclesiasticis Sacramentis ministrandis, & cultui divino peragendo, cogant Rectores, vel alios, ad quos pertinet, sibi tot Sacerdotes ad hoc munus adjungere, quot sufficiant ad Sacramenta exhibenda, & cultum divinum celebrandum.* Cujus quidem decreti vigore non poterit Episcopus erigere Coadjutoriam, sed utique cogere Rectorem ad adjungendum sibi tot Sacerdotes, qui sufficiant Ecclesiis in Sacramentis ministrandis, ut refert decisum Armend. *in addit. ad recopil. legum Navarr. l.* 1. *tit.* 18. *l.* 7. *de Episc. num.*43. Rot. *decisio* 434. *n.*5. *p.*1. *recentior.* 4

Additio.

☞ Romæ, ex Edicto Card. Guadagni, Urbis Vicarii, publicato *sub die* 21. *Martii* 1749. jussu Benedicti XIV., ut in libro existente in Secretaria Tribunalis ejusd. Vicarii = Notizia per i Parochi = Parochi, in quorum parochiis animæ eorumdem curæ commissæ millenarium numerum excedunt, tenen-

tenentur, quacunque contraria consuetudine non obstante, Sacerdotem in sui adjutorium deputare, non pro incidenti aliqua temporis, aut necessitatis circumstantia, sed statim, & continuum, licet ad nutum amovibilem: approbandum tamen ab Examinatoribus ejusd. Vicarii, juxta Edictum ab eodem publicatum *sub die 4. Julii* 1735. ☚

5 Parochi quidem ob plebium suarum commoditatem, ac subditorum ædificationem debent in Ecclesiis suis diebus Dominicis, & festis solemnibus, ac aliis etiam diebus ita frequenter celebrare, quod muneri suo satisfaciant, ut dicit Trid. Concil. *sess.* 23. *de reform. cap.* 14. & per illud ste tradunt Navar. in Manual. *cap.* 25. *n.* 135. Azor. *Instit. Moral. part.* 1. *lib.* 10. *cap.* 24. *quæst.* 2., & 3.
6 Possevin. *de Offic. Curat. cap.* 2. Et tenentur saltem in diebus Dominicis, & festis, quibus populus obligatur audire Missam, celebrare per se, vel per alios ex justa causa, Sylvius *in* 3. *p. q.* 83. *art.* 1. *quæst.* 17. Piasec. *in praxi Episcop. part.* 2. *cap.* 3. *num.* 20. & an in nonnullis aliis intra hebdomadam, standum est consuetudini regionum toleratæ, & observandæ absque scrupulo, ut tradit Fernandez *in examine Theolog. moral. p.* 5. *c.* 15. §. 5. *num.* 2. & bene Ludov. a sancto Joanne *de administr. Sacram. art.* 1. *tit. de residentia n.* 13. *in fine*, ubi addit, Parochum teneri celebrare diebus non festivis ad benedictiones nuptiales impartiendas, & pro sepeliendo mortuo, ubi cum Missa sepelitur, unde extra tempus, quo populus tenetur ex præcepto Missam audire, ablata consuetudine, vel statuto, non esse obligandos Parochos ad sacrificandum tenent Stephan. Fagundez *de quinque Ecclesiæ præceptis*, *p.* 1. *l.* 3. *c.* 15. *n.* 8. novissime Philibert Marchin. *de sacram. Ordinis tr.* 3. *p.* 2. *cap.* 30. *n.* 1. ex eo, quia hæc duo videntur correlativa, in quibus diebus populus non tenetur Missam audire, nec tenetur Parochus sacrum facere, contra Sot. & Svar. quos refert Marchin. ubi supra, existimantes, frequentius teneri Parochos celebrare, quam populos Missam audire.

Additio.

☞ Sententia Soti, & Suaresii nedum, ut pia, sed ut conformior Parochi officio retinenda omnino est, quippe qui magis, quam populus sibi commissus divino indiget auxilio pro recta illius gubernatione, quod non efficaciori certe modo obtinere potest, quam frequentius celebrando. Imo cum teneatur, se pii Pastoris specimen præbere, non excusaretur a mortali culpa ob scandalum, quod esset populo, cum laxiorum laicorum more eum viventem videret; eumdem insuper privando commoditate, & devotione sæpius Sacrificio interessendi.

Nec itidem, meo judicio, excusaretur a mortali, si diebus, in quibus Missam pro populo applicare tenetur, sine legitima causa per alium sæpius applicaret; licet enim nihil Sacrificii fructui, quoad opus operatum, detraheretur, privaret tamen populum fructu ex ipsius opere operantis, cum longe minor soleat esse fervor mercenarii, quam proprii Pastoris, qui cum ex officio pleniorem habeat, & habere debeat notitiam necessitatis sui Gregis tam spiritualis, quam temporalis, ferventiori certe charitatis motu se inter illum, & Deum mediatorem exhibebit, si memor fuerit sibi, & non mercenario suas curam pascendi oves commissam esse.

Adeo autem ad hanc applicationem per se ipsum arctatur, ut neque præsente cadavere, in Dominicis, aliisque festis diebus celebrare possit Missam pro defuncto, & ad alium diem transmittere Missam pro populo applicandam, neque huic applicationi supplere possit per alium, ut novissime declaravit Cong. Conc. *in Fesulana Missæ parochialis* 26. *Januarii* 1771. ☚

Et licet existentes in peccato mortali, debeant, 7
antequam celebrent, confessionem sacramentalem præmittere, ut disponitur a Tridentino *sess.* 13. *cap.* 7. Parochi tamen, deficiente sibi Confessoris copia, poterunt, præmissa contritione, celebrare illis diebus, in quibus tenentur ex officio ad Sacrum faciendum, ne Parochiani careant Missa, innuit Conc. Trid. *citato loco*, tenetur tamen quamprimum confiteri, ex eodem Conc.

Additio.

☞ Quamvis Parochus peccati mortalis sibi conscius ex Triden. cap. VII. sess. XIII. non habens copiam Confessarii, celebrare possit illis diebus, in quibus celebrare tenetur ex officio ad evitandum scandalum, & ne parochiani careant Missa, non præmissa sacramentali confessione, sed contritione dumtaxat, id meo judicio, intelligendum est, quando per alium supplere non possit. Ex quo autem Concilium expresse asserat, hunc teneri quamprimum confiteri, manifestæ falsitatis evincitur illorum opinio, qui dicere ausi fuere, Concilium hoc loco non inducere præceptum, sed consilium, quæ sententia proinde jure, ac merito damnata, ac reprobata fuit ab Alexandro VII. qui 18. Martii 1666. proscripsit seq. Propositionem la 38. in ordine = Mandatum Tridentini factum Sacerdoti sacrificanti ex necessitate cum peccato mortali, confitendi *quamprimum*, est consilium, non præceptum = & alteram la 39. in ordine = Illa particula *quamprimum* intelligitur, cum Sacerdos suo tempore confitebitur.

Quamvis autem aliqui sentiant, li *quamprimum* habere moralem latitudinem, ac proinde extendi posse ad unum, vel alterum diem, crederem tamen hoc onus restringendum esse ad tempus immediatum post Missam, si cessante motivo infamiæ, & scandali, ei suppetat copia Confessarii, & in crastino celebraturus incertus sit, an huic, vel alteri Confessario prius poterit confiteri.

Si autem quæras, quæ dicatur urgens necessitas, ob quam tam Sacerdos sine prævia confessione, solo contritionis actu elicito, celebrare posset, quam laicus Eucharistiam suscipere. Communi saniorum Doctorum calculo ea est, quando ex omissione celebrationis, aut Eucharisticæ communionis sibi gravis infamia, aut cæteris probabiliter grave scandalum oriretur.

Hoc idem præceptum de emittenda quamprimum confessione, *Navar. in manual. cap.* 2. *n.* 10. *extendit etiam* ad laicum, qui conscius peccati mor-

mortalis, necessitate urgente, Eucharistiam sumeret, & quamvis Azorius *Institut. moral. part. I. lib. X. cap. XXXI. quæst. IX.* dicat, quod aliis Doctoribus probabilius videatur oppositum, cum Conc. loquatur de solo Sacerdote celebrante, sibi tamen magis placere concludit sententiam Navarri; *Nam eadem videtur ratio* de laico, quæ est de Sacerdote, licet Conc. meminerit solum Sacerdotis. Vide addenda ad cap. XX. post n. 39. ☜

8 Non obligatur in die Natalis Domini ad tres Missas celebrandas, sed satisfacit, si unam dicat, ut per Navar. *consf.* 1. *n. a. de celebr. Missar.* Ugolin. *de officio Episc. c.* 16. *in prin. n.* 5. Sicut & satisfacit, qui unam audit, Sylv. *in sum. verb. Missa*, 2. *n.* 1. *vers.* 7.

Additio.

☞ Quamvis, rigorose loquendo, non teneatur Parochus, nec ceteri Sacerdotes tres Missas celebrare, neque fideles easdem tres audire, crederem tamen quoad parochum recedendum esse ab hac opinione, saltem ad satisfaciendum parochianorum devotioni, & obviandum eorumdem oblocutionibus. Notandum autem est, quod si parochus tres Missas celebret, post primam in media nocte celebratam nequit immediate alias duas celebrare, neque fidelibus Eucharistiam distribuere, juxta sequens decretum S. Rituum Congregationis in *Pisaurensi* 20. *Aprilis* 1641. = In nocte Nativitatis Domini post cantatam primam Missam, nullo modo possunt aliæ duæ immediate celebrari, nec fideles communicari = Insurrexerunt contra hoc decretum nonnullæ Religiones, prætendentes, eo non obstante, vigore suorum privilegiorum a suis id posse fieri, iisque auditis, nihilominus S. Cong. stetit in decisis, ac iterum respondendum censuit die 7. Decembris 1641. Iterumque 15. Septemb. 1668., *prohibendum, tam Sacerdotibus celebrare volentibus, quam confluentibus in media nocte ad Ecclesiam, & communionem deposcentibus*. Cumque postea nonnulli adhuc insisterent, prædictisque decretis se minime comprehendi dictitarent, eadem Sac. Cong. die 23. Martii 1686. celebre hoc aliud decretum edidit in Senensi = Præceptum, quod in nocte Nativitatis Domini post Missam decantatam non possint successive aliæ duæ Missæ celebrari, nec Communio exhiberi Eucharistica fidelibus deposcentibus, ligat etiam omnes Regulares, tum Ordinum Mendicantium, tum Congregationum, tum etiam Patres Soc. Jesu, tum omnes cujuscumque alterius Instituti, etiam speciali mentione nominandi. Neque possunt excipi in Ecclesia confessiones, maxime mulierum, durante tempore nocturno, sed expectandum est, ut lucescat aurora, tam pro confessionibus mulierum excipiendis, quam pro Eucharistia ministranda fidelibus utriusque sexus =

De jure autem communi nulli Sacerdoti prohibitum est celebrare primam Missam ante auroram, ut probat Navarrus loc. cit. n. 1. & alii ex can. XLVIII. *Nocte Sancta*, dist. 1. tributo Telesphoro Papæ; verum crederem, attendendam esse Ecclesiarum consuetudinem. Notandum est etiam, quod si una tantum Missa celebraretur, discrepant Doctores, quæ ex tribus legi deberet. Aliqui autumant, licite legi posse a Sacerdote quam maluerit; alii primam, vel tertiam; alii tandem sentiunt, celebrari debere illam, quæ respondet tempori, in quo celebratur, ita ut, si celebretur nocte, legi debeat prima Missa; si in aurora, secunda; si post hanc, tertia. Hinc PP. Buongiovanni, & Magri in Sacra Cæremon. Sylva lib. VI. cap. 1. versus finem hæc habent = Qui in nocte Nativitatis Domini vult tantum unam Missam celebrare, dicat, vel congruam tempori, in quo celebrat, vel tertiam, cujus Oratio concordat cum officio = ☜

Parocho concedere potest Episcopus ob defectum 9
Sacerdotum, quod in diebus festis bis, urgente necessitate, celebret, ut dicitur, censuisse S. Congr. Conc. 17. *August.* 1626. Sed hac de re melius est eandem Sacram Congregat. consulere; nam die 13. Maii 1628. cum peteretur nomine Administratoris Passav. ob propter penuriam Sacerdotum in Austria superiore, a qua postremo expulsi sunt hæretici, liceret Sacerdotibus in Dominicis, & festis diebus duas Missas in die celebrare, Sacr. Congr. censuit, concedendum, stante necessitate.

Additio.

☞ Sentio cum Bened. XIV. *de sacrif. Missæ lib. III. cap. V. n.* 1. *& seq.* non opus esse quoad Parochum duarum parochiarum recurrere ad Sac. Cong. pro celebratione secundæ Missæ, cum satis sit licentia Episcopi, quæ licet etiam juxta exultam aliquorum opinionem non requiratur, necessarium tamen semper est =, ut ille rem cognoscat, ac prospiciat, num revera necessitas urgeat, ut Sacerdos, duas Ecclesias parochiales habens, duas Missas cogatur celebrare = qua etiam recognita necessitate, non posset Parochus celebrare secundam Missam, si in prima sumpsisset purificationem Calicis, utpote non jejunus, idem Bened. loco cit. n. 4.

Neque in ullo alio casu, excepto die Nativitatis Domini, ac privilegio Apostolico, licet Parocho, aut alii cuique Sacerdoti plures eadem die Missas celebrare, puta, ut veteres Theologi autumabant, pro adventu hospitum, pro iter agentibus, pro Principe, aut Episcopo, qui die festo Missam non audierint, nec pro nuptiis celebrandis cum benedictione, nec tandem pro Viatico moribundis ministrando, cum Sacramenti copia deest, & Parochus non sit jejunus, neque ita facile permittendum, etiamsi jejunus sit, ut animadvertit laudatus Bened. loc. cit. n. 3. & lib. III. cap. XII. num. 8.

Adeatur celeberrimum votum R. P. D. Zelada Sacr. Cong. Conc. Secretarii (nunc S. R. E. Cardinalis) relatum in folio dici 20. Augusti 1768. in caus. *Berthonen. Dertusen.* ☜

Nec videtur obligandus ad applicationem Sacrificii pro populo singulis diebus festis, ex illa ratione, quia obligatio ad celebrandum, & obligatio ad applicandum sunt diversæ, non debentur enim proventus pastorales præcise, ut celebrent ad intentionem populi, sed ratione potius officii pastoralis; ita Navar. *in man. cap.* 25. *numer.* 92. 10

mer.92. Possevin. *dict. t. 2. n.* 4. Gavant. *in comment. ad rubr. Missal. p.*3. *tit.*12. *n.* 27. Verius tamen puto, Parochum teneri Missæ sacrum pro suis ovibus applicare juxta boni viri arbitrium, motus auctoritate Conc. Trid. *sess.* 23. *de refor. c.*1.

Additio.

☞ Ab his sententiis, & limitationibus hodie recedendum est, attentis pluribus Cong. Conc., decretis, & novissima Bened. XIV. Constit. *Cum semper* ad Italiæ Ordinarios 19. Augusti 1744, cujus summa est.

I. Parochos, seu alios curam animarum habentes, licet congruis redditibus destitutos, teneri ad applicationem Missæ pro populo Dominicis, aliisque per annum, diebus festis dumtaxat de præcepto, iis etiam comprehensis, quibus populus tenetur Missam audire, licet permissum sit opera servilia exercere, sive redditus sint pingues, sive tenues, non obstante quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili.

II. Teneri etiam Vicarios amovibiles, & temporarios, ac Parochos regulares.

III. Episcopum posse dispensare cum Parochis pauperibus ab hac applicatione diebus festis, ita tamen, ut celebrent in Ecclesia parochiali, ac totidem Missas intra hebdomadam applicent pro populo, quot in diebus festis intra hebdomadam occurrentibus juxta peculiarem intentionem alicujus benefactoris obtulerint.

IV. In Patriarchalibus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Collegiatis quotidie applicandam esse pro benefactoribus in genere primam Missam conventualem, contraria consuetudine non obstante, non vero secundam, & tertiam, nisi aliud fuerit usu receptum.

Nota ex decreto Congr. Conc. in Ostien. 29. Jan. 1724. ut in Thesauro Resolutionum ejusdem Cong. tom. III. pag.12. Parochos, etiam amovibiles, teneri ad dictam applicationem, licet nihil percipiant a parochianis, sed exiguos tantum menstruos proventus accipiant a locorum, vel parochiarum dominis. ☜

Additiones.

☞ Ex Decreto Cong. Conc. in Lucana 18. Decemb. 1668. ut lib. Decretor.38. pag.579. a terg. Parochis, dictis diebus Missam pro populo non applicantibus imponi potest ab Episcopo pœna suspensionis ipso jure, & ejus arbitrio. = ☜

11 Parochi Urbis Romæ ex edicto Bened. XIII. 17. Jan. 1727. ut in Statuto Cleri Rom. cap.V. de ordine proceden. in funeralibus Procefs. post §. X. tenentur applicare Missam gratis pro anima defuncti pauperis, præsente cadavere.

Sed esto, quod Parochus non teneatur ad applicationem Sacrificii pro populo singulis diebus festis, utrum possit stipendium pro illa Missa accipere, alteri applicando, quæstio est dubia, in qua una sententia tenet, quod quando datur stipendium non pro applicatione Sacrificii, sed pro cultu Ecclesiæ, vel commoditate populi, tunc potest Sacerdos eleemosynam accipere pro applicatione Sacrificii absque ullo peccato, & obligatione restitutionis, ita Alphons. de Leone *de Jubileo, p.*3. *q.*20. *n.*27. Fraxinel. *d. tr. de oblig. Sacer. sect.* 4. *concl.*4. §.8. Homobon. de Bonis *de examine ecclesiast. p.* 1. *tr.*4. *c.* 13. *qu.*121. animadvertentes, in dubio non præsumi datum, vel relictum pro cultu Ecclesiæ, sed pro applicatione Sacrificii, nisi aliud constet ex claris verbis testatoris, vel circumstantiis personarum, hinc quoque colligentes Confratres in Oratorio, seu eorum Ecclesia facientes celebrare festis diebus, vel ob commoditatem ipsorum, ut Missam audiant, & ibi communicent, aut ob commoditatem gentis vicinæ, absque alia expressione, non intelligi Sacrificii applicationem velle. Verum, his non obstantibus, existimo, Parochum non posse pro illa Missa stipendium ab alio accipere: quia obligatus alicui celebrare, absque applicatione Sacrificii ad divinum cultum tantum, ita debet ibi celebrare, ut nullo modo accipiat stipendium ab alio, ut illi applicet Sacrificium sibi liberum, quod expresse vetuit S. Conc. Trident. Congr. *in decreto de celeb. Missarum*, de mandato S. D. N. Urbani VIII. emanato, ita Gavan. *in comment. ad rubric. Missali*, *t.*1. *p.*3. *tit.* 12. *n.*5.

Verba vero S. Congr. hæc sunt. *Ad quartum respondetur, Sacerdotes, quibus diebus tenentur Missas celebrare ratione beneficii, seu capellæ, legati, aut salarii, si eleemosynas pro aliis etiam Missis celebrandis susceperint, non posse eadem Missa utrique obligationi satisfacere*. Et magis in terminis, proposito dubio, *an Parochi terræ Urceani Fanen. diœcesis, qui-* 12 *bus diebus ex proprio officio, & obligatione tenentur Missam celebrare, possint pro eadem Missa in propria, vel aliena Ecclesia celebrandam manuales eleemosynas recipere?* Sacra Congr. *die* 1. *Septembris* 1629. respondit, *quibus diebus Parochi tenentur Missam celebrare, non posse manualem eleemosynam recipere*. Quamvis post Lud. a Cruce, Dianam, Turrian., & alios contrariam sententiam tueatur novissime Marchin. *de sacram. Ord. tract.* 3. *p.*2. *c.*27. *a n.*7.

13

Animadversio.

☞ Videtur hic statui, ut Parochus, qui Missam suscepit celebrandam cum certa eleemosyna, posse eandem Missam alteri celebrandam committere, parte sibi retenta. Verum, si agatur de eleemosyna manuali, ista retentio eidem prohibita est eodem modo, ac Sacerdoti simplici; si vero agatur de Missa perpetua celebranda a Parocho, prout Rector est beneficii, pro qua assignata est major eleemosyna, locum habent hic dicta ab Auctore, & in hoc sensu est declaratio Cong., ut ipse notat infra §. *Superest*.

Hic sunt notandæ declarationes Cong. Conc. *in Anconitana Eleemosynæ* I. an Sacerdos illud transgrediens, peccet mortaliter. II. an muneri suo satisfaciat. III. an ad restitutionem teneatur? Ad quæ S. Cong. respondit. Ad I. peccare mortaliter. Ad II. negative in casu, & ad effectum, de quo agitur, hoc est, non satisfacit muneri suo quoad distributionem eleemosynæ, licet satisfaciat quoad sacrificium Missæ. Ad III. affirmative. Si autem quæras, cui facienda sit restitutio (ad quam quidem tenetur ex mente SS. Pontificum, & præ-

ſertim laudati Benedicti, ut ſupra) an Sacerdoti celebranti? dico faciendam eſſe huic; cum enim in hunc tranſtulerit onus celebrandi, tranſtulit quoque jus ad integrum ſtipendium, ac proinde hunc eundem læſit. Vide Matthæucci cap. X. §. XI. Official. Curiæ quoad celebrationem Miſſar. numer. 49. ☜

Hinc etiam Capellanus, qui tenetur quotidie celebrare, non poteſt novam eleemoſynam accipere, & duabus obligationibus unica Miſſa ſatisfacere, niſi in fundatione expreſſe cautum ſit, quod non teneatur Sacrific. applicare, ita Sac. Congr. Conc. *ſub die* 13. *Julii* 1630.

Supereſt nunc, ut videamus, an Parochus, qui Miſſam ſuſcepit celebrandam cum certa eleemoſyna, poſſit eandem Miſſam alteri, parte ejuſdem eleemoſynæ ſibi retenta, celebrandam committere? In Sacerdote ſimplici hoc ipſum tanquam damnabile lucrum probibuit S. Congr. *in decretis de celebrat. Miſs.* §. 4. *ſub die* 21. *Junii* 1625. & ipſum abſolute debere integram eleemoſynam tribuere Sacerdoti celebranti, nec ullam illius partem ſibi retinere poſſe, quamvis eleemoſyna major ſolita ei fuiſſet oblata, declaravit ead. Sacr. Congr. *ad dub.* 9. *de anno* 1616. In Parocho, ſeu Rectore beneficii id locum non habere cenſuit eadem S. Cong. *ad dub.* 8. reſolvens ſatis eſſe, ut ipſe Rector beneficii, qui poteſt Miſſam per alium celebrare, tribuat Sacerdoti celebranti eleemoſynam congruam ſecundum morem civitatis, vel provinciæ, niſi in fundatione ipſius beneficii aliud cautum fuerit. Et noviſſime ipſa Sacra Congregatio Concilii *in Neapolitana* 17. *Auguſti*, *&* *in Fanen.* 7. *Septembris* 1630. cenſuit, Capellanos amovibiles, qui ſunt nominati, vel electi ab hæredibus teſtatorum ad celebrandas Miſſas cum aſſignatione certi redditus, juxta diſpoſitionem teſtatorum, poſſe aſſignare certam mercedem, jux-
14 ta morem regionis Sacerdoti pro Miſſis celebrandis, & poſſe aliam partem retinere.

Populum item obligatur monere Parochus, ut Miſſas frequentet, cogere tamen non poteſt, ut Miſſam hanc audiat in Parochia; quia nimirum Conc. Trid. *ſeſs.* 22. *in decreto de obſervandis, & evitandis in celebr. Miſſ.* utitur verbo, *moneant*, & ita fuiſſe deciſum a ſacra Congr. referunt plures citati per me, *de officio, & poteſt. Epiſcop. p.* 2. *alleg.* 24. *n.* 17. quibus addo Hieronym. Roder. *in compend. q. Regul. reſ.* 25. *num.* 5. Berti Lucen. *in prax. crim. Reg. tit.* 4. *c.* 34. *n.* 5. *verſ. populum item*, quinimo extat declaratio Leon. X. ut ſequi-
15 tur. *Intelleximus, quoſdam in dubium revocare, & perinde conſcientiis timoratis ſcrupulum injicere, ſi Chriſtifideles, qui Dominicis, & feſtis diebus extra Eccleſias ſuas parochiales Miſſas audiunt in Eccleſiis Fratrum Ordinum Mendicantium, Eccleſiæ praecepto de Miſſa audienda ſatisfaciant? Nos ambiguitatem hujuſmodi penitus tollere volentes, ut eum ſinceriori conſcientia fideles quique Deo Creatori ſuo ſerviant, auctoritate Apoſtolica tenore præſentium notum facimus, omnes Chriſtifideles utriuſque ſexus, qui, non contempto proprio Sacerdote parochiali, in Eccleſiis Fratrum Ordinum Mendicantium, Dominicis, & feſtis diebus Miſſas audiunt, ſatisfacere praecepto Eccleſiæ de Miſſa audienda, nec in aliquam labem mortalis peccati pœnam, vel propterea incurrere, in contrarium facientibus non obſtantibus quibuſcunque*, &c. *Datum Romæ ſub annulo Piſcatoris*, die 13. *Nov.* 1517. refert Berti Lucenſ. *ubi ſupra*, Et hoc idem declaratum fuiſſe a Clemente VIII. Brevi quodam, directo ad Nuncium Sedis Apoſt. inferioris Germaniæ de anno 1592. *die* 2. *Sept.* refertur *in collect. priva* Fr.
Emman. *pag.* 520. *ſub n.* 4. & ſic liberum jam erit 16
populo feſtivis diebus Sacrificio Miſſæ in Eccleſiis Regularium intereſſe, neque iiſdem Regularibus, vel populo præſtent Ordinarii deſuper impedimentum, ut cenſuit S. Congr. Eminentiſs. Card. *ne-*
gotiis Epiſc. & Regul. præpoſita, *ſub die* 1. *Junii* 17
1606. Nec Parochis licet hoc impedire, compellendo Parochianos in ſuis Eccleſiis Miſſas audire, Portel. in *addit. ad dubia Regularia*, *verb. Miſſa*, *n.* 1. *&* 2. Hier. Rod. *in compendio quæſt. Regul. reſol.* 109. *num.* 6.

Imo jam hodie ex conſuetudine, univerſo pene 18
Orbe recepta, ſcita, & tolerata ab ipſis Parochis, ſatisfaciunt fideles huic præcepto, audiendo quamcunque Miſſam, vel cantatam, vel recitatam extra Parochiam, etiam in ſacello, aut Oratorio privato, ubicumque voluerint, etiam in majoribus ſolemnitatibus totius anni, dummodo in contemptum proprii Parochi id non efficiant. Ita Navar. *in man. c.* 21. *num.* 5. Soar. *t.* 3. *in* 3. *diſp.* 18. *ſect.* 2. *verſ.* 2. *dicendum*, Azor. *inſtit. mor.*
p. 1. *lib.* 7. *cap.* 6. *q.* 4. *&* 8. Nomine *contemptus* in- 19
telligitur expreſſus contemptus cum indignatione, & conviciis in proprium Parochum.

Additio.

☞ Circa Miſſam audiendam in Oratorio privato, intellige de iis, qui gaudent hoc privilegio. ☜

Non obſtat *cap.* 2. *de Paroch.* quia ibi ſolum ad ſummum dicitur, peccare illos lethaliter, qui, proprio contempto Parocho, Parochiam deſerunt, ut alibi Miſſam audiant, quod nos non negamus, imo inde a contrario ſenſu deducimus, ſatisfacere omnes huic præcepto, ſi eam alibi audiant, & ideo in præcitato text. merito jubentur ejici a Parochiis alieni Parochiani, ſi ibi ante Miſſam inveniantur; quia in foro externo præſumuntur per contemptum Parochi parochiam propriam deſerere: in utrumque tamen eventum, ſive Miſſam audiant in aliena parochia per contemptum, ſive abſque contemptu, ſemper implebitur præceptum, ut optime docent Card. Tolet. *in inſtruct. Sacerd. l.* 6. *c.* 7. *n.* 1. Theoph. *Paroch. par.* 2. *art.* 3. & adeo eſt vera hæc opinio, ut dicant. Nav. *d. n.* 5. Soar. *d. ſect.* 2. §. *ſed imprimis*, Gutier. *c.* 30. *numer.* 14. *in fine*,
Azor. *d. c.* 6. *q.* 6. non poſſe Epiſcopos Conſtitutio- 20
nem facere, quæ præcipiant ſuis ſubditis, ut non audiant Miſſam, niſi in propriis parochiis, & excommunicationem eſſe nullam, ac irritam, ſi forte ſub ea id ipſum præcipiant.

Circa contemptum vide gloſs. *verb. contempto*, *in d. c.* 2. ubi ita loquitur. *Bene dicit* contempto, *quia ex juſta cauſa abſens, bene poterit audire divina in Eccl. ad quam venerit*, &c. ubi Abb. ait, contemptum præſumi, dum Parochianus caret cauſa legitima, cum ſit honeſtum, & quam neceſſarium, ut in præcipuis Feſtivitat. ut in Paſch. Nativi-

civitate, & similibus audiant Divina in sua propria Parochia, Mich. Lochmajer in sua Parochiali Curatorum cap. 5. ubi quærens, utrum quilibet Parochianus teneatur sub mortali ad audientiam Missæ in sua parochia Dominicis, & Festis? sic respondet. *Potest aliquando esse mortale, aliquando veniale, aliquando nullum, si causa suppetat legitima, ut si ex pigritia, vel quia alia Ecclesia est vicinior: tunc autem est mortale, quando omittit ex contemptu vero, vel interpretativo.* *Voco*, inquit, *contemptum interpretativum, quando sine causa legitima alibi audit, & præsumitur contemptus, si non habet licentiam a proprio Parocho, vel non habet causam legitimam, tunc enim peccat mortaliter, quia contemnit, & contra præcepta Superioris, & juris venit.*

Additio.

☞ Circa hunc contemptum placet hic referre a me allata in Opere, cui Titulus = Expositio Juris Pontificii &c. = pag. 327., & seq. Successive ad Constit. Leonis X. S. Pius V. suis Apostolicis literis datis 17. Kal. Septem. 1567. relatis a Bened. XIV. de Synodo diœcesan. lib. XI. cap. XIV. n. 8. edit. ann. 1755. definivit = Christifideles, audiendo Missas in Ecclesia Fratrum hujusmodi (Mendicantium) diebus Dominicis, aut festivis, præcepto Ecclesiæ de illis audiendis satisfecisse censeantur. Postremo idem statuendo, declaravit Clem. VIII. in Brevi incipienti = *Significatum* an. 1592. relato ab eodem Benedicto loco citato ibi. = *Præsenti nostro Decreto sancimus, sæculares universos libere Missas diebus Dominicis, & aliis majoribus festis audire in Ecclesia tam Fratrum Prædicatorum, quam aliorum Mendicantium, nec non etiam Societatis Jesu licite posse, dummodo in contemptum parochialium Ecclesiarum non faciant.*

Non obstantibus his declarationibus, non desunt Auctores, ut notat laudatus Benedictus loc. cit. n. 8. inter quos Juvenin. de Sacramentis dissert. 5. q. 7. cap. 2. n. 2. & Van-Espen Juris Eccles. p. 2. tit. 5. cap. 2. propugnantes, ne hodie quidem citra grave peccatum, fas esse fidelibus, solemnioribus saltem festis diebus, rei divinæ alibi, quam in propria parochia interesse, neque enim juri communi derogatum ajunt per præfatas Constitutiones, quibus potestas fit sæcularibus Missam audiendi in Ecclesiis Regularium, quoniam in illis hæc adjicitur limitatio, nimirum, dummodo id non faciant in contemptum parochialium Ecclesiarum: est autem impossibile, pergunt, contemptum abesse, cum iidem sine ulla rationabili causa a propria se subducunt parochia.

Quos tamen n. 9. ita confutat = Verum hac explicatione præfata Summorum Pontificum indulta penitus evertuntur; nullo etenim opus fuerat privilegio ad hoc, ut fideles, legitima urgente causa, alienam adirent Ecclesiam, ut ibi Missæ assisterent Sacrificio, quod ex præfatis juris communis sanctionibus perspicuum est: quare, ne dicamus, Leonem X. S. Pium V. & Clem. VIII. verb. lusisse, nec quidquam specialis privilegii Regularibus concessisse, necessario fateri debemus cum Azorio Instit. par. 1. lib. VII. cap. 6. q. 4. in fine; Facundez lib. II. cap. III. n. 9. aliisque ab his citatis, nomine contemptus ab illis intelligi actum aliquem distinctum ab ipsa auditione Sacri extra parochiam, quo quis sive expresse, sive tacite se a proprio Pastore aversum ostendat.

Cæterum licet præcepto non adigendi sint parochiani, ut ad suas parochiales Ecclesias accedant ad Missam audiendam, monendi tamen sunt, ut ad ipsas accedant juxta mentem Trident. quod sess. XXII. in decreto de observand., & evitandis in celebrat. Missæ, ita Episcopos alloquitur = Moneant eundem populum, ut frequenter ad suas parochias, saltem diebus Dominicis, & majoribus festis accedant.

Ex his patebit, quomodo intelligendus sit S. Carolus Borromæus in prima ejus litera monitoriali ad Parochos infra impressa in eodem cap. post num. 53. ☜

Hinc Sacra Congr. Concil. *in causa Nullius Provinc. Raven.* respondit *sub die* 15. *Septemb.* 1629. nequaquam prohibitum esse Regularibus Missas celebrare, & campanas pulsare in suis Ecclesiis ante celebrationem Missæ, & pulsationem campanæ in Ecclesia parochiali, ideoque Ordinarium minime hoc illis prohibere posse, sed tantum monere populum, ut accedat ad Ecclesiam parochialem ad S. Conc. Trid. præscriptum. Itemque ipsis Regularibus non esse prohibitum inter Missarum solemnia vertere se ad populum, & generalem Confessionem pro eo facere, atque etiam in medio Altar. sistendo, eleemosynas, & oblationes ab offerentibus recipere, non autem eis licere ab Altari discedere, & per Ecclesiam circumire, me citato *in hoc loco*, Lezana *in summa qu. Regul. tom.* 1. *c.* 9. *num.* 45. *&c.* 12. *n.* 41. *vers. ad* 2. ubi refert S. Congr. Conc. *in una Bononien.* 2. *Julii* 1620. censuisse, posse Regulares inter Missarum solemnia recipere ea, quæ sibi offeruntur, dummodo a perambulationibus per Ecclesiam, ac similibus eleemosynarum extorsionibus se abstineant. 21 22

Nec potest prohiberi celebratio Missæ in Oratorio ruri ædificato per laicum, antequam celebretur Missa in parochiali, & matrice Ecclesia, ut censuit eadem Sacra Congreg. *in una Cajetana* 18. *Septembris* 1627. Idem etiam censuit Sacr. Rituum Congreg. *in una Capuana* 31. *Mart.* 1629. dum respondit ad relationem Eminentissimi Cardinal. Pii, Curatum Casalis Casæ pullæ Capuanæ diœcesis, non posse prohibere Alicornio Natali ejusdem terræ, quod non faciat celebrare Missam in Ecclesia per ipsum Alicornium ædificata, diebus festivis ante Missam parochialem. 23

Additio.

☞ Quamvis a Cong. Conc. sæpius hoc decisum fuerit, hodie tamen attendenda est dispositio Benedicti XIV. qui Constit. *Etsi minime* 7. Februar. 1742. §. XIV. prohibuit, ne in Ecclesiis parochiali proximis, ruri potissimum existentibus, quis Missam celebret ante Missam parochi, ut sic confluens populus illum sermocinantem facilius audire possit. ☜

Missæ votivæ, & de Requiem dici possunt quacumque die non Dominica, nec Officii duplicis, nisi ex rationabili causa, quæ non erit, ut Missa 24

brevior celebretur, neque quodlibet arbitrium laicorum, sed voluntas defunctorum, necessitas, aut pietas vivorum, votivas Missas postulantium, & ejusmodi. Unde posse celebrari Missam pro defunctis ritu de Requiem in Dominicis, & festis, insepulto, & in Ecclesia præsente corpore, decrevit Sacra Rituum Congr. *die* 23. *Maji* 1603. ubi nimirum viget consuetudo sepelliendi Defunctos simul cum Missa, quod intelligitur de Missa majori, sive cantata. Si quis autem moriatur in die Paschæ, corpus ejus reservetur in sequentem diem ob reverentiam Paschæ, ex Rituali Romano Pauli V. *tit. de exequiis*. Tolerari tamen possunt Missæ de Requiem in festo duplici, quod non est de præcepto, pro voluntate testatorum implenda, ut censuit eadem Sac. Congr. *sub die* 13. *Junii* 1607. *&* 20. *Junii* 1626. ex qua notabis, non dicere ad arbitrium vivorum, sed pro implenda lege Defunctorum. Unde si festum duplex cadat in die assignato pro Altari privilegiato, & illud sit festum de præcepto, non potest in eo Altari dici Missa de Requiem, eadem Sac. Cong. *sub die* 24. *April.* 1627. Et quod Missæ Defunctorum certo die dicendæ, eo impedito, transferantur in sequentem, decrevit eadem Sac. Cong. *sub die* 27. *Septembr.* 1608. *& in una Egitanien.* 23. *Maji* 1603. *in* 3. *dub.* Tamen Sac. Cong. de mandato Alexandri Papæ VII. *sub die* 5. *Aug.* 1662. aliud decrevit his verbis. Quod si ex benefactorum præscripto Missæ hujusmodi celebrandæ incidant in festum duplex, tunc minime transferantur in aliam diem non impeditam, ne dilatio animabus suffragia expectantibus detrimento sit, sed dicantur de festo currenti cum applicatione sacrificii juxta mentem eorundem benefactorum, quod intelligitur de Missis privatis, ita eadem Sac. Congr. in una Novariens. *die* 22. *Nov.* 1664. quo declaratum fuit, Anniversaria, & Missas defunctorum cantu ex dispositione Testatorum quotannis, recurrente ipsorum obitus die, celebrandas, tametsi dies obitus hujusmodi in festum ritus duplicis majoris incideret, non comprehendi in dictu Decreto; ac in Altari privilegiato privilegio perpetuo pro animabus fidelium Defunctorum, in quibus proinde quotidie etiam in festis ritus duplicis celebrandæ essent Missæ defunctorum ex obligatione, declaravit per celebrationem Missarum de festo currenti satisfieri per applicationem Sacrificii, injunctis obligationibus, & Indulgentias per privilegia Apostolica concessas suffragari animabus defunctorum, ac si celebratæ fuissent Missæ defunctorum, & Clemens Papa IX. hoc privilegium extendit etiam ad Altaria privilegiata, non perpetua, sed ad tempus, vel in aliquibus diebus intra hebdomadam, prout habetur in ejus literis in forma Brevis *sub die* 23. *Septem.* 1669. Pontificatus ejus anno tertio. In diebus vero, quibus prohibetur fieri de festo duplici, non possunt dici Missæ votivæ, neque de Requiem, ead. Sac. Cong. *sub die* 28. *Aug.* 1626. nimirum infra octavam Epiphaniæ, Paschatis, Pentecostes, in hebdomada majori, feria quarta Cinerum, & in vigiliis Nativitatis Domini, & Pentecostes. Potest pro Missa de Req. dici Missa de Sancto, vel de Feria currenti, quando majori devotione afficimur in his Missis, & multo magis, si Rubricæ obstent, quibus est obediendum, ut late probat Gavant. *tom.* 1. *p.* 3. *tit.* 12. *num.* 20. *cum seq.*

Additio.

☞ Circa Altare privilegiatum attendendum est sequens Decretum Innoc. XI. incip. = Alias postquam fel. rec. Alexander PP. VII. Prædecessor noster per quasdam suas in simili forma Brevis *die* 22. *Januarii* 1667. expeditas literas, dubia in diversis mundi partibus, occasione Decreti Cong. tunc existentium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Card. Sacris Ritibus præpositorum, *die* 6. *Augusti* 1662. emanati, & ab ipso Alexandro Prædecessore approbati, de non celebrandis Missis Defunctorum in festis ritus duplicis, exorta dirimere cupiens, inter cætera, quoad Altaria privilegio Apostolico pro animabus fidelium defunctorum in perpetuum decorata, & in quibus proinde quotidie, etiam in festis ritus duplicis celebrandæ fuissent Missæ defunctorum ex obligatione, declaraverat, per celebrationem Missarum de festo currenti satisfieri injunctis obligationibus, & Indulgentias per ejusmodi privilegia Apostolica concessas animabus fidelium defunctorum in Purgatorio existentibus suffragari perinde, ac si celebratæ fuissent Missæ defunctorum ad formam dictorum privilegiorum. Rec. mem. Clemens Papa IX, pariter Prædecessor Noster, aliam subinde ortam dubitationem, utrum scilicet dictarum Alexandri Prædecessoris literarum dispositio, quoad Altaria, pariter quidem privilegiata, sed non in perpetuum, nec pro omnibus hebdomadæ diebus, & ad quæ Missæ non ex obligatione, sed ex sola fidelium devotione celebrarentur, locum haberet, similiter tollere desiderans, declarationem a memorato Alexandro Prædecessore, sicut præmittitur, editam ad Altaria, ut præfertur, non in perpetuum, sed ad septennium, seu aliud brevius, vel longius tempus, ac non in omnibus, sed in aliquo, vel aliquibus tantum hebdomadæ diebus, tunc, & in futurum quandocumque privilegiata, Auctoritate Apostolica extendit, & proinde, ut Missæ, quæ ibidem de festo currenti, in quo Missæ defunctorum calebrari non possent, sive ex obligatione, sive ex sola fidelium devotione celebrandæ essent, suffragentur, itaut animæ Christifidelium, pro quibus celebrarentur, Indulgentias per privilegia hujusmodi concessas consequerentur, in omnibus, & per omnia, perinde, ac si Missæ defunctorum ad formam eorumdem privilegiorum celebratæ fuissent, eadem auctoritate concessit, & indulsit, & alias, prout in ipsius Clementis Prædecessoris literis, etiam in forma Brevis die 23. *Septembris* 1669. desuper expeditis, quarum, & præfatarum Alexandri Prædecessoris literarum tenores præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis haberi volumus, uberius continetur. Cum autem postmodum, sicut accepimus, novum circa præmissa excitatum fuerit dubium, videlicet, an supradictæ Alexandri, & Clementis Prædecessorum declarationes sibi pariter locum vindicarent etiam in diebus Dominicis, infra octavas Paschatis Resurrectionis, Pentecostes, & Corporis Christi, aliisque diebus, quibus, licet a festo duplici non impediantur, adhuc tamen Missæ

Missæ defunctorum juxta ritum, & morem Ecclesiæ celebrari nequeunt, quatenus nimirum Missæ, quas iisdem diebus celebrare licet, servata exteroquin dictorum privilegiorum forma, ad præfata Altaria privilegiata celebrarentur. Nosque dubium hujusmodi Congregationi Ven. Fratrum Nostrorum S.R.E. Cardinal. Sacris Ritibus præpositorum examinandum commiserimus, ac eadem Cardinalium Congregatio, re mature discussa, nuper per suum decretum *die 3. Aprilis* proximi præteriti editum præfatas Alexandri, & Clementis Prædecessorum declarationes intelligendas esse pro omnibus diebus, quibus juxta Rubricas Missæ defunctorum celebrari non possunt, responderit; hinc est, quod nos ex commissæ nobis cælitus dispensationis munere fidelium defunctorum animarum in Purgatorio existentium suffragiis per amplius consulere cupientes, Decretum hujusmodi a memorata Cardinalium Congregatione editum, ut præfertur, Apostolica auctoritate tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illique inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; salva tamen semper in præmissis auctoritate supradictæ Congregationis Cardinalium. Decernentes, easdem præsentes literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, ac obtinere. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub anulo Piscatoris die 4. Maji an. 1668. Pontificat. Nostri anno XII.

Attendenda sunt & hæc alia Decreta circa dubia orta super clausula apponi solita in Brevibus Altarium privilegiatorum, aut Jubilæi, videlicet. = *dummodo in dicta Ecclesia tot Missæ quotidie celebrarentur* = quæ debet intelligi juxta declarationem datam de mandato Sanctissimi a Sac. Cong. Conc. ad sequentia dubia.

I. An, absentibus Religiosis ex causa Prædicationis tempore Quadragesimæ, & Adventus, vel quando occasione Festivitatum, vel funerum, aut similium a Superioribus ad celebrandum alibi transmittuntur, Indulgentiæ concessæ cum certo numero Missarum, qui ob dictas causas adimpleri non potest, prorsus cessent, vel pro eo tempore, quo dictus numerus Missarum non fuerit adimpletus, sint suspensæ, vel potius remaneant in suo robore?

II. An idem sit statuendum, deficiente præfixo numero Missarum ob infirmitatem Sacerdotum, tam regularium, quam sæcularium?

III. An pariter idem sit statuendum, deficiente prædicto numero Missarum ob absentiam ab Ecclesiis sæcularibus Canonicorum, & Sacerdotum per aliquot dies, & menses?

Sacra Congreg. Conc. Trident. &c. 30. *Julii* 1701. respondit.

Ad I, quoad primam partem, pro tempore Adventus, & Quadragesimæ remanere suspensas, non autem in reliquis, dummodo raro contingat.

Ad II. remanere suspensas.

Ad III. provisum in primo.

Sub generali Indulgentiarum suspensione, quæ fit anno Jubilæi, non comprehenduntur Altaria privilegiata, nec aliæ Indulgentiæ pro solis defunctis concessæ. Sacra Congregatio, Indulgentiis, sacrisque Reliquiis præposita 24. *Januar.* 1700. = Altaria privilegiata pro defunctis non comprehenduntur sub clausula illa = *Volumus autem, ut si alias Cristifidelibus dictam Ecclesiam visitantibus, aliqua alia Indulgentia perpetua, vel ad tempus, nondum elapsum duratura, concessa fuerit, præsentes literæ nullæ sint*; *nec sub alia clausula consimili*, ut declaravit; Sacra Congregatio 13. *Junii* 1676. Quod decretum, utpote alia comprehendens, & de mente Sanctissimi Innocentii XI. editum, per extensum hic datur.

Cum a Sacra Congr. Indulgentiis, sacrisque Reliquiis præposita Cameracensis Archiepiscopus quæsivisset, quæ sit vis, & sententia clausulæ, quæ hodie in Brevibus Indulgentiarum apponi solet, videlicet *volumus*, ut supra, Sacra Cong. re diligentius examinata, clausulam sic explicandam censuit, si videbitur Sanctissimo Domino Nostro, in ea minime contineri Altaria privilegiata pro Defunctis, neque Indulgentias, aut certo personarum generi concessas, ut Confraternitati, Regularibus, & Capitulo, aut certum pium opus in ipsa Ecclesia peragentibus, ut Litanias, aliisque hujusmodi preces recitantibus, ac iis, qui cristiana Doctrina erudiuntur, vel alios erudiunt, & qui Sanctissimæ Eucharistiæ Sacramenti expositioni cum oratione Quadraginta horarum intersunt, neque stationum Urbis, & septem Altarium Indulgentias, instar septem Altarium Basilicæ Vaticanæ concessas, neque demum quæ pro unica vice conceduntur. Cæterum, si alia Indulgentia, sive plenaria, sive non plenaria in perpetuum, vel ad tempus, tum ab eodem, tum ab alio Romano Pontifice generatim Cristifidelibus, Ecclesiam, vel aliquod ejus Altare, seu capellam visitantibus eadem anni die, vel diverso, concessa fuerit, de qua non fiat in literis Apostolicis mentio, has literas ob adjectam clausulam esse prorsus irritas, ac nullas. Dat. Romæ 23. *Junii* 1676. De his autem facta relatione ad Sanctissimum Dominum Nostrum *die* 16. *Martii* 1677. sententiam Congregationis approbavit. Cardinalis Maximus, Michael Angelus Riccius Secretarius.

Bened. XIII. in literis in forma Brevis incip: *Omnium saluti die* 20. *Julii* 1724. concessit Altare privilegiatum quotidianum perpetuum omnibus patriarcalibus, metropolitanis, & cathedralibus Ecclesiis, quæ prius illo carebant, a prædictarum Ecclesiarum Ordinariis respective semel tantum designandum.

Clemens vero XIII. in Decreto incip. *Ut erga die* 19. *Maji* 1759. concessit idem Altare privilegiatum quotidianum omnibus parochialibus Ecclesiis ad septennium, ea tamen adjecta lege, ut quilibet Episcopus pro sua diæcesi illud exposceret, & unum dumtaxat breve pro omnibus diæcesis parochialibus suffragetur = Expleto vero septennio, sede plena, ipsimet Episcopi, sede autem vacante, Vicarii Capitular. pro ejusmodi privilegii renovatione preces porrigant. Ne autem Parochi expensis graventur, voluit insuper Sanctitas sua, nihil omnino exigi posse sub pæna nullitates privilegii, ab Officialibus tum Episcoporum, tum Abbatum in certiorandis Parochis, sive in expediendis literis pro designatione Altaris privilegiati in unaquaque parochiali Ecclesia diæcesis =

Idem

Idem Pontifex alio Decreto perpetuo valituro, incip. *Cum ex veteri die 19. Maji 1761.* concessit, ut Missa die commemorationis defunctorum = a quocumque Sacerdote sæculari, vel cujuslibet Ordinis, & Instituti regulari celebranda gaudeat privilegio, ac si esset in Altari privilegiato celebrata; dummodo tamen nonnisi consuetam eleemosynam unusquisque sacerdos pro dicta Missa, licet privilegiata, accipiat, & in ea tantum quantitate, quæ a synodalibus Constitutionibus, seu a loci consuetudine regulariter præfinita fuerit =

29 Missas, quæ circumferuntur, a Sacra Rituum Congr. non approbatas, Sancti Gregorii pro vivis, & Defunctis; quindecim Auxiliatorum, & de Patre æterno, quascunque alias, exceptis his, quæ sunt permissæ certis Regularibus tantum, ead. S. Cong. prohibuit, reiecit omnino, & damnavit respective, & pro prohibitis rejectis, & damnatis haberi voluit, *sub die 8. Apr. 1628.* Unde cessant quæ hac de re scripserunt Portel. *in dub. Regul. verb. Missas, n. 9.* Villalob. *in sum. p. 1. tract. 8. diffic. 31. n. 6.* Hieronym. Roderic. *in*
30 *compendio quæst. Regul. resolut. 25. n. 1.* Lezana *d. sum c. 21. n. 21.* Missæ vero triginta Sancti Gregorii non sunt prohibitæ, ut decrevit eadem S. Cong. *sub die 28. Octob. 1628.* Dici debent hoc modo ex eodem Sancto Gregor. *in dialog. 4. cap. 55.* nimirum per triginta dies continuos ab uno, sive a pluribus successive Sacerdotibus, recitata Missa, quæ occurrit, vel de Requiem, juxta rubricas Missalis, cum applicatione Sacrificii animæ illi, pro qua dicitur. Si intra hos triginta dies occurrat Parasceves cum Sabbato Sancto, imo etiam Feria quinta in cœna Domini, non tamen dicuntur triginta dies discontinuati; quia Ecclesia prohibet celebrationem Missæ duobus primis prædictis diebus, & Feria quinta in Cœna Dom. jubet Communionem Sacerdotum in unica Missa solemni. Qui vero celebrant in Feria quinta, & Sabbato prædictis, possunt continuare triginta dies, omisso die Parasceves, in quo non proprie fit Sacrificium. Si dicantur triginta Missæ uno die, vel pluribus discontinuatis diebus proderunt quidem; sed non ex institutione Sancti Gregorii, de qua *in dial. loco cit.* Et eodem modo, si intra triginta, Missas, eas enumeres, quas ter in die Nativitatis Domini celebrabis; sufficit enim, ut eo die unam Missam titulo Missarum S. Gregorii pro defuncto facias, alias duas pro quibus volueris. De his Missis S. Gregorii vide Fr. Emman. *q. Regul. tom. 1. q. 43. art. 10.* Sanch. *in præcepta Decalogi tom. 1. l. 2. c. 40. n. 40. & 41.* ubi damnat continuationem Missarum per 30. dies, si superstitiose fiat, Hieron. Reder. *in compend. quæst. Regular. resol. 25. num. 8.*

Additio.

Circa has XXX. Missas continuatas hæc habet Bened. XIV. Instit. Eccles. XXXIV. n.22 = Sac. Rituum Cong. non vetuit piam consuetudinem a S. Greg. inductam, ut per triginta dies continuos totidem Sacrificia Deo offerantur pro illius expiatione, qui e vivis decedit. Cavendum tamen est, si eo dierum spatio pro defunctis Sacrum fieri nequeat, eam Missam, quæ tunc ab Ecclesia præscribitur, pro defuncto peragendam, cum præsertim S. Greg. Missas, quæ pro defunctis agi solent, minime indixerit. Quod si intra trigesimum dierum numerum postremi tres dies Majoris Hebdomadæ occurrant, diebus insequentibus numerus absolvatur =

Missa Rosarii prohibita fuit, concessa tantum 31
Ordini Prædicatorum ab eadem Sac. Cong. *sub die 25. Junii 1622.* Ubi vero adest capella, seu Alta- 32
re Rosarii, ex decreto Gregorii XIII. in prima Dominica Octobr. in Kalendis, vel post Kalen. ejusdem Octob. celebrando, Officium, & Missa celebrari possunt ut in festo Sanctæ Mariæ ad Nives cum lectionibus secundi Nocturni de nativitate,
Et si quis habet onus celebrandi Missam de Rosa- 33
rio, eadem S. Rituum Cong. respondit *sub die 6. Maii 1623.* posse dicere Missam votivam de B. Virgine, ut in Missali, & satisfaciet. Sic etiam, quando relinquuntur legata pia cum onere celebrandi peculiarem Missam de Rosario, loco Missæ Rosarii celebranda est Missa votiva B. Virginis de tempore, ita Sac. Congreg. Rit. *in Polignanen. 31. Julii 1632.*

Additio.

Hodie concessa est omnibus una cum Officio proprio, recitanda in Dominica secunda Octobris.

Missæ certis Regularibus concessæ non possunt 34
ab aliis dici, etiam in ipsorum Regularium Ecclesiis, eadem Sac. Congr. *sub die 19. Novembr. 1622.*

Additio.

Circa Missarum celebrationem in Ecclesiis Regularium, ac in aliis Ecclesiis, quoad Sacerdotes exteros, ad eas confluentes, notanda sunt sequentia Decreta Congregationis Rituum sub hic citata die 19. Novembris 1622, & sub die 9. Julii 1668 = Qui celebrat Missam in aliqua Ecclesia Regularium, aut etiam Monialium, in qua fit de festo duplici, habente Missam propriam, quæ non sit concessa omnibus, Missam quidem dicat de Festo, sed cum Missali Romano = Item Decreta, seu responsa ejusdem Cong. ad sequentia dubia, ei proposita ad instantiam PP. Tertii Ordinis Sancti Francisci.

I. An diebus Dominicis, aliisque diebus, quibus in ipsorum Ecclesiis celebratur de Sanctis Ordinis sub ritu duplici, Sacerdotibus exteris, ad eam confluentibus permitti debeat celebratio de Dominica, vel alio Festo, vel etiam de Requiem? & quatenus affirmative, an in Missa de Dominica, aliisque Festis debeant Sacerdotes exteri uti paramentis competentibus dictis Dominicæ, & Festis, vel possint se conformare paramentis, quibus eisdem diebus utantur Fratres?

II. An Fratres diebus, quibus propria Officia celebrant sub ritu duplici, celebrantes in alienis Ecclesiis, possint celebrare Missas cum dictis Officiis concordantes, vel possint celebrare de aliis, con-

conformando se ritui earumdem Ecclesiarum, ac etiam de Requiem ? & quatenus affirmative, quoad primam partem, quid quoad colores paramentorum ?

III. An Sacerdotes exteri, confluentes ad ipsorum Ecclesias, ut supra, & celebrantes de Sanctis Ordinis fer. fer. possint in Missis se uniformare cum Fratribus quoad Credo, & quoad numerum Orationum more duplicium?

IV. An diebus Dominicis, quibus tam Fratres, quam exteri celebrant de Dominica, possint exteri uti coloribus paramentorum, quibus utuntur Fratres ratione alicujus Octavæ, & Fratres celebrantes in alienis Ecclesiis uti coloribus juxta ritum earumdem, & an tam exteri in Ecclesiis Fratrum, quam Fratres in alienis possint apponere commemorationem Octavæ, ut supra occurrentis, servata Rubrica de duplici Oratione, habenda in Dominicis infra Octavam ?

Sacra Congreg. die 11. Junii 1701. respondit = Ad I. quoad primam partem dubii negative, quando Festum celebratur cum solemnitate, & concursu populi, & quoad secundam partem jam provisum = Ad II. ut ad primum = Ad III. posse = Ad IV. posse =

Item quoad Regulares attendendum est sequens Decretum ejusdem Cong. sub die 23. Aug. 1704. in una Erem. Camald. Religiosi celebrantes ex quacumque causa in aliena Ecclesia, ubi non agitur Officium duplex, & fiunt Exequiæ pro aliquo defuncto, vel Anniversaria, seu simile Officium pro defunctis, etiamsi ipsi Religiosi recitaverint Officium Sancti duplicis, possunt se conformare cum Ecclesia, in qua celebrant =

Quoad Confessarios vero, & Capellanos Monialium attendendum est latet hoc aliud laudatæ Cong. sub die 20. Novem. 1717. approbante Clem. XI. die 1. Decembris in Decreto generali, contento in ejus Bullario sub num. XXVIII. nempe = licere in posterum tum Confessario, tum Capellanis, quarumcumque Monialium servitio addictis Missas Sanctorum, de quibus ipsæ recitant Officium, celebrare, sed cum Missali Romano, & de Communi, non vero Missas proprias Sanctorum, variis Ordinibus a Sac. Cong. concessas, & ita decrevit, & servari mandavit. =

Ex altero dictæ Cong. Decreto sub die 27. Aug. 1672. relato a Lucio Ferraris, Prompta Bibliotheca, Verbo Missa Not. XII. n. 5. si Moniales non habeant Missale a Romano diversum, Sacerdotes in earum Ecclesiis possunt dicere proprias Missas ipsis Monialibus concessas. ☞

35 Usus anuli in Missa prohibetur omnibus, etiam Doctoribus, & Prothonotariis non participantibus, ead. S. Congr. *sub die 11. Febr. 1623.* & Canonicis cathedralium Ecclesiarum, ead. S. Cong. *sub die 20. Novemb. 1628.*

Additio.

☞ Quoad Doctores, & Prothonotarios Apostolicos idem statuit die 3. Martii 1674. in Baren. ut in collectione decretorum Congr. Rituum, a Simone Talù dicata Benedicto XIV. sub num. 492.

Quoad Canonicos vero Cathedralium, ita eadem Cong. statuit 4. Aug. 1663. in una Dalmatiarum, ut in dicta collectione sub num. 442 = Canonici, quando Missam celebrant, de rigore uti possunt anulo aureo, sed sine gemma, & sine aliqua effigie = ☞

Pileoli usus in Missa, etiam extra Canonem, concedendus est a Papa; & non ab alio, ut censuit Sacr. Congr. *negociis Episcoporum, & Regularium præposita sub die 1. Januar. 1590. & 17. Januar. 1595.* concessit extra Canonem usum pileoli Episcopo Faventino, & respondit Archiepisc. Urbinati, eo non posse uti sine licentia Sedis Apostol. Idem postea decrevit Sac. Rituum Congr. *sub die 31. Januar. & 24. Apr. 1626.* & idem censuit etiam S. Congr. *sub die 16. Feb. 1619.* Unde peccaret Parochus, si absque hujusmodi licentia sacrificaret, tecto capite, ex Azor. *instit. moral. p. 1. l. 10. c. 28. q. 15.* Squillante *de oblig. cleric. p. 2. num. 67.* 36 37

Tenentur Rectores singuli habere Clericum, qui eis Missæ, & divinis Officiis in Ecclesia inserviat, & in docendis pueris parochiæ suæ eos valeat adjuvare, ut statuit Maticense Concilium, de quo *in cap. ut quisque de vita, & honest. cler.* & tradunt Rebuff. *intr. congruæ portionis n. 65.* Cened. *ad Decret. collect. 65. n. 1.* Cavaler. *dec. 498. n. 1.* Raguc. *de Missa in Ecclesia q. 35. n. 1.* 38

Additio.

☞ Onus hoc Parochis injunctum, secum retinendi Clericum coadjutorem pro Missa, solemniter canenda, hodierna praxis, non amplius vigere, satis demonstrat, cum fere ubique id eis exequendum a Superioribus non præcipiatur, vel quia Ecclesiarum parochialium redditus non suppetunt, vel quia, cum canendæ Missæ casus occurrit, de necessariis ministris ipsimet sibi provideant.

Et quamvis juxta Decretalem Alexandri III. relatam in cap. VI. *Proposuit de Filiis Presbyteror.* non possit Sacerdos Missam celebrare sine ministro, ibi = Non enim solus Presbyter Missarum solemnia, vel alia Divina Officia potest sine ministri suffragio celebrare = excipit tamen Sylvius casum necessitatis, III. part. quæst. 83. art. 5, ibi, = „ In casu tamen gravis necessitatis boni Auctores existimant, Sacerdotem non male facturum, „ si solus celebret, sibique respondeat, ac mini„ stret, ut si alioquin, aut ipse Sacerdos, aut „ alius sit sine Viatico moriturus. Addunt e„ tiam nonnulli, si sit festum solemne, ne„ que Sacerdos possit Missam audire: sed nul„ lam eo casu dicere, ipsum ab auditione Mis„ sæ excusari, quam consulere, ut solus ce„ lebraret: quamquam nec celebrantem da„ mnarent. „

In quocumque autem casu, numquam licet adhibere pro ministro mulierem, juxta prohibitionem Decretalis desumptæ a Conc. Moguntino, & relatæ in cap. I. *Prohibendum de Cohabit. Cleric. & Mulier.* ibi = Prohibendum quoque est, ut nulla fœmina in Altare præsumat accedere, aut Presbytero ministrare, aut infra cancellos stare, sive sedere. Quod etiam prohibitum legitur in Missali Romano §. X. de defectibus &c., & in Const. Benedicti

nedicti XIV. *Et si pastoralis* 26. Maii 1742. §. VI. ,, n.21. Mulieres autem servire ad Altare non audeant, sed ab illius ministerio repellantur omnino.

Quod spectat ad magistri munus, per Clericum coadjutorem obeundum, ut præscribitur in cit. Decretali *Ut quisque*, & hoc pariter in desuetudinem abiit; cujus neglectu, cum crassa in populo ignorantia, & morum corruptela, propter neglectam teneræ juventutis educationem deprehenderetur, curæ fuit Episcopis, & Magistratibus, ut ubique per civitates, & pagos scholæ substituerentur, ad instructionem, & informationem puerorum. ☜

39 Unde Ecclesiam non debere dedicari, nisi tan-
tum assignetur, quod duobus sufficiat, voluerunt
Cass. *dec.* 19. *de præbend.* Rot. *dec.*56. *n.* 19. *p.* 2.
divers. imo in Trid. Conc. *sess.* 21. *de reform. c.* 4.
est constitutum, ut in omnibus Ecclesiis parochia-
libus, vel baptismalibus, quibus populus ita nu-
merosus sit, si unus Rector non possit sufficere
ecclesiasticis Sacramentis ministrandis, & cultui
divino peragendo, cogantur Rectores ab Episco-
pis, ut sibi tot Sacerdotes ad hoc munus adjun-
gant, quot sufficiant ad debitum parochiale per-
solvendum.

☞ Quæ circa hoc Romæ sit praxis, vide Additionem post num.4. ☜

40 Cum autem gravis necessitas premit, poterit
Parochus sine ministro celebrare, ut per Sylvium
in 3. *p. quæst.* 63. *art.* 5. Azor. *instit. moral. p.* 1.
41 *l.* 10. *c.* 19. *q.* 3. Possevin. *de officio Curati, c.*2. *n.*9.
ubi subdit, quod si nullum ministrum habeat, qui
respondere sciat, dummodo habeat masculum,
qui urceolos ministret, poterit ipse celebrans, e-
tiam absque necessitate, sibi respondere, & addit
Soar. *tom.*3. *q.*83. *disp.*88. *sect.*2. *in fine*, in defe-
ctum ministri nescientis respondere, posse Sacer-
dotem, præire dicendo, quæ veniunt respondenda,
& ministrum sequi, recitando verba Sacerdotis.
42 Debet tamen Parochus cavere omni casu, ne
in ministrum admittat fœminam, ut bene adver-
tunt Illustr. D. meus Roder. a Cunha *in com. ad
c.* 31. *n.*3. *dist.* 23. Fagundez *d.* 1. *c.* 21. *n.* 2. Bo-
nac. *de Sacrament. disp.* 4. *q.ult. punct.*9. *n.*32. sub-
dens, magis indecens, & periculosum esse fœmi-
43 nam adhibere, quam sine ministro celebrare. Non
potest enim Sacerdos illam, etiam in necessitate
pro responsione Missæ ministram adhibere, ita
Soar. *t.* 3. *disp.* 87. *sect.* 1. Squillante *dub.* 23. *nu-
mer.* 70. Villalob. *d. diffic.*34. *n.*1. Paul. Layman.
*in Theologia morali, l.*4. *tr.*5. *c.*6. *n.*13.
44 Cum uno lumine olei, vel adipis in necessitate
poterit Parochus absque mortali peccato celebra-
re, ut per Jac. de Grass. *in aureis dec. p.*1.*l.*2. *cap.*
43. *n.*1. Azor. *instit. moral. p.*1. *l.* 10. *c.* 18. *quæst.*
13. Zanard. *in direct. Theolog. p.* 1. *de sacrific. Mis-
sæ, c.* 14. *in fine*. Pitigian. *in* 4. *tom.* 1. *disp.* 13.
*q.*2. *art.* 3. Nugn. *in* 3. *p.* 83. *art.*3. *dub.* 5. *pag.
mihi* 509. ubi subdit, esse tantum peccatum venia-
le, celebrare cum unica candela cerea, in casu ne-
cessitatis, Homob. de Bonis *de examine eccles. p.*1.
tr. 4. *cap.* 15. *qu.* 143. qui etiam tenet, Sacerdo-
tem neque peccare mortaliter, si celebret Missam
in Altari, in quo imago Crucis non existit, de quo
etiam Villalob. *in sum. p.* 1. *tr.* 8. *diffic.* 26. *n.* 6.
Quamvis illum peccare mortaliter, qui cum uno
lumine olei, vel adipis in necessitate celebraret,
existimaverint Soar. *in* 3. *p. tom.*3. *disp.* 81. *sect.*6.
Vasq. *in* 3. *p. t.*3. *disp.*233. *c.*3. *n.* 26. Molfes. *in
sum. Theolog. moralis, t.*1. *tr.* 3. *c.* 12. *n.* 57. Fer-
nandez *in examine Theolog. moralis, p.*3. *c.*5. §.13.
*n.*12. Villalob. *d. p.* 1. *tr.* 8. *diffic.* 26. *n.* 4. Valer.
Reginald. *in praxi fori pœnit. lib.* 29. *capit.* 9. *nu-
mer.* 196. Aloys. Ricc. *in dec. Curiæ Archiep. Neap.
pol. p.*3. *decis.* 213. *n.*1. Fagundez *in quinque Eccle-
siæ præcepta, præc.*1. *lib.*3. *c.*23. *num.*17. nisi adesset gravis necessitas, & secluso scandalo, ac contemptu, ut plures ex his Doctoribus declarant, & præcipue Soar. Valer. Reginald. & Fagundez, ac Paul. Layman. *d. lib.*5. *tract.* 5. *c.*6. *num.*17.

Additio.

☞ Transcribo hic jam a me notata in Opere = Expositio Juris Pontificii &c. p.441. ad Decretal. Honorii III. relatam in Cap. XIV. *Literas de celebr. Missar.* Quam graviter peccet Sacerdos, celebrans sine lumine, audiatur Silvius, qui in III. parte S.Thom. quæst.83. art.VI. quæstiunc.3. ita loquitur=debet in Altari esse lumen, itaut, qui sine lumine sacrificaret, mortaliter peccaret= illud autem lumen, excepto casu necessitatis, debet esse sub pœna peccati lethalis ex cera, ut prosequitur idem Auctor; unde qui citra necessitatem celebraret cum alio lumine, non effugeret peccatum mortale; ubi tamen haberi non posset lumen ex cera, & scandalum abesset, probabile est, quod sufficeret lampas, aut lucerna ex oleo: non similiter candela sebacea, nisi forte magna esset celebrandi necessitas, nec haberi posset lumen ex cera, vel oleo= Adhibendæ sunt igitur pro lumine duæ candelæ = *Si vero lumen alterum*, ita notat Bened. XIV. de Sacrif. Miss. lib. III. cap. VII. num.2. *ex cera reperiri non posset, & necessitas urget celebrandi Missam, unicum tandem lumen adhiberi potest*, ut animadvertit Gavan ad Rubr. XX. de præparat. Altar. =

Huc spectant notata a S. Antonin. part. III. summ. XIII. cap.III = Nota ergo, quod si aliquid eorum defuerit, quæ requiruntur ad ritum celebrationis, ut Calix consecratus, Palla, Altare, vel lumen, vel aliqua vestis sacra, ut manipulus, stola, & hujusmodi, debet potius dimittere Missam, etiam die festo, quam sic celebrare, quia sic celebrando advertenter, quamvis sine dubio existentibus aliis, quæ sunt de substantia consecrationis, tamen peccaret mortaliter, & idem credo celebrando sine Missâli, seu libro, in quo sit saltem Canon, alias mente retentus dicendo, nam talis se exponit periculo errandi in verbis Canonis, immo & consecrationis, cum & optimæ memoriæ viros aliquando fallat memoria, tum etiam quia facit contra generalem Ecclesiæ consuetudinem. =

Attendenda etiam sunt circa celebrationem Missæ sine sacris indumentis animadversa ab eodem Benedicto loc. cit. cap. VII. n. 3. Card. Gottus Theolog. tom. 14. quæst. 2. de sacrif. Miss. dub.4. §. 2. docet, graviter peccaturum Sacerdotem, qui vel viatici ad infirmum in limine mortis positum deferendi gratia, vel ne populus die festo Missa careat, Missam sine sacris vestibus celebret.

bret. Mitius sentit de eo, qui, gravi premente necessitate, puta ad evitandum scandalum, & Susurrum, qui oriretur in populo, si ibi die festo Missæ non esset copia, Missam celebraret cum Amictu, Alba, & Planeta, omissis Stola, vel Manipulo, aut Cingulo benedicto, quæ reperire non potuisset. Cajetanus Card. in 1. 2. quæst.96. negat, sine peccato Sacerdotem posse, omissis vestibus sacris Missam celebrare, etiam metu mortis deterritum; idque propter gravem irreverentiam. Eam sequitur Sylvius 3. part. quæst. 83. art.6. quod durum videtur Baldello, nisi Ecclesiæ contemptus existeret,tom.1. l.1.disp.15. n.10.

45 Dubitare poterit parochus, an si festum Annunciationis venerit in die Sabb. majoris hebdomadæ, possit in illa die celebrari facere plures Missas in sua Eccl. Negativam partem tenere videtur Villalob. *in sum. p.*1. *tr.* 8. *dub.* 20. *n.* 4. Verum contrariam sententiam affirmativam merito tuentur Petr. de Ledesma *in sum. t.* 1. ubi *de sacram. Eucharistiæ c.*18. *concl.*5. Sylvius *in* 3. *p. q.*83. *ar.* 2. Molfes. *in sum. Theol. moral. tom.*1. *tr.* 3. *c.*17. *n.*41. Joann. de la Crux *in director. consc. p.* 2. ubi *de sacrific. Missæ*, *q.* 2. *dub.* 2. *concl.* 1. ubi ita ait. *Anno* 1617. *occurrente festo Annunciationis in Sabato sancto, plures Missæ celebratæ sunt in singulis Ecclesiis Toletanæ diœcesis*, refert Anton. Diana *res. mor. p.*2. *tr. de celeb. Miss. res.*21. ubi subdit cum Ledesma *cit. loc.* dicendam esse vel Missam Beatæ Virginis, vel Missam ordinariam illius diei.

46 Si quando acciderit idem festum Annunciationis in die Parasceves, non tenetur quis sub reatu peccati mortalis Missam illus diei audire, ut bene resolvunt Fagundez *in quinque Ecclesiæ præcepta*, *præc.*1. *l.*3. *c.* 4. *n.*17. Gavan. *in commet. ad rubr. Missalis, p.*3. *tit.*29. *num.*24. ubi attestatur, ita declarasse S. Congr. *sub die* 19. *Februarii* 1622. Ego ipse *in collect. Bullarii verb. Annunciatio* 2. Ratio

47 est, quia Missa illius diei non est Missa, neque proprie Sacrificium, cum non adsit nova Hostiæ consecratio, secundum Bonac. *de Sacram. dis.* 4. *q. ult. pun.*2. *n.*3. Sebast. Parec. *in tr. de sacrif. Missæ c.*14. contra Nugn. *t.*1. *in* 3. *p. q.* 83. *art.*1. *diffic.*2. *pag.*484. Vasq. *t.*3. *in* 3. *p. dis.* 232. *cap.* 2. *num.*18. existimantes,totum populum interesse debere officio illius diei, si in eo festum aliquod consuetum ab Ecclesia servari incidat.

48 Non possunt enim Sacerdotes eo die ullam Missam celebrare, Vasq. *d. disp.* 232. *c.*2. *n.* 17. & 18. Azor. *d.p.*1. *l.*10. *c.*24. *q.*3. ubi subdit, Sacerdotem celebrantem tali sexta feria peccare mortaliter. Sed novissime Homob. *in resp. quæst. mor. p.*2. *resp.* 67. post Azor. Soar. Reginald. & Molfes. resolvit, posse Episcopum dare licentiam Sacerdotibus, ut illa die delebrare possint, in quo populus Missam audire, & Ecclesiæ præcepto satisfacere valeat, subditque *ibidem*, Fideles in illo die, in quem post Pascha translatum est festum Annunciationis, Missam audire non teneri, quia festum quoad Officium, non quoad præceptum Sacro interessendi transfertur. Quoad hanc festivitatem S. Cong. Rit. *in Ulixbonen.* 2. *Sept.* 1612. censuit, in hujusmodi festo, si occurrat in Dominica Quadragesimæ, non fieri officium de Annunciatione, nisi in Ecclesiis sub Annunciationis invocatione dedicatis. Et *in Spoletana* 15. *Mart.* 1614. quod hoc festum non licet celebrare in majori hebdomada.

An in feria quinta majoris hebdomadæ, & in 49
Sabbato sancto liceat privatim celebrare, hujus loci est investigare. De feria quinta (licet aliqui existiment, eo die non licere singulis Sacerdotibus Missam dicere) Doctores communiter tenent, secure posse Sacerdotem in eo sacrificare, quamvis sit prudens consilium, secreto, & absque concursu populi id facere, quia circa hoc non est prohibitio, nec etiam consuetudo, quæ vim legis habeat, cum Sacerdotes docti, & timorati sine ullo scrupulo eo die sacrificent, & qui omittunt, id non faciunt, quia existiment, oppositum esse malum, sed vel ex devotione, vel ob nimiam illius diei occupationem, & alia impedimenta, & ideo sic docent Navar. *in man. c.* 35. *num.*88. *versic. in die Jovis*, Azor. *c.*24. *q.*5. Bonac. *de Sacram. disp.* 4. *q.*7. *punct.*2. *n.*17. Gavant. *in comment. ad rub. Missalis p.*4. *l.*8. *n.* 7. Paul. Layman. *in Theologia moral. lib.*5. *tract.*2. *cap.*4. *num.*8. Vasq. *d. tom.*3. *disput.* 232. *cap.*2. *num.*14. *sequentibus*, cum quo observa, eo die solum licere celebrare, antequam Missa solemnis sit finita, & Corpus Christi in locum designatum recondatur.

De Sabbato Sancto major est difficultas, nam 50
quidem probabiliter existimant, minime licere eo die privatim celebrare, ex quorum numero sunt Navar. *d. c.* 24. *num.* 88. Francolin. *de horis Canon. c.*30. *n.*8. & 9. Vasq. *d. t.* 3. *disp.*223. *cap.* 2. *num.* 23. Azor. *d. par.*1. *lib.* 10. *cap.* 24. *quæst.*4. Valer. Reginald. *d. lib.*29. *cap.*9. *n.* 170. *per cap. Sabbato*, *de consec. dist.* 3. dum probare videtur, Sacerdotes non debere celebrare biduo, quod proxime Pascha antecedit, videlicet die Parasceves, & Sabbato Sancto. Sed alii plures probabilius docent, non esse peccatum mortale; quia jam prohibitio, de qua *in d. cap. Sabbato*, abrogata est, & ideo per se licere, secluso scandalo; maxime ubi fuerit loci consuetudo, eo die privatim celebrare, tenent Sot *in* 4. *dist.* 13. *qu.*2. *art.*2. §. *secundo igitur*, Gutier. *d. cap.* 30. *num.* 36. Fr. Emman. *in sum. verb. Missa*, *capitulo* 243. *conclus.*3. Emman. Sa *in aphorism. eodem verbo*, *n.* 13. Petr. de Ledesma, *in sum. ubi de Sacram. Eucharistiæ*, *cap.* 19. *dub.*3. Ægid. de Coninc. *d. dub.*2. *n.*210. Bonac. *de Sacram. disp.*4. *quæst.*7. *puncto* 2. *n.* 18. Gieron. Roderic. *in compend. quæst. Regul. resol.* 25. *num.*22. & post Gutier. Steph. Fagundez, & alios tenet Marchin. *d. c.*8. *num.*1.

Animadversio.

☞ A DD. opinionibus hic relatis a num. 45. ad totum 50. circa celebrationem Missæ privatæ feria V. VI, & Sabato Majoris Hebdomadæ, penitus recedendum est, nedum ob contrarium Decretum Congreg. Rituum de mandato *Alexand. VIII.* 12. *Feb.* & 11. *Martii* 1690. sed etiam ob posterius Decretum Clement. XI. promulgatum 15. *Martii* 1712. insertum in ejus Bullario sub n. XVII. Quod insuper die 3. April. 1719. ejusdem Pontificis jussu promulgatum fuit ab Urbis Vicario his verbis = Sanctitas sua, juxta ea, quæ pluries a S. Rituum Congregatione sancita sunt,

præcipit omnibus Sacerdotibus, ut a Missis celebrandis privatim abstineant, non modo feria VI., sed etiam feria V., ac Sabato Majoris Hebdomadæ, tum in privatis sacellis, tum in publicis Regularium, vel sæcularium Templis, quibuscumque privilegiis prædita sint, quæ omnia, & quamlibet contrariam consuetudinem penitus abrogat.

Circa quas omnes DD. opiniones, qui fuerit sensus Benedicti XIV. clare patet ex sequentibus ipsius verbis, quæ leguntur in XXXVIII. Instit. Ecclesiast. in fine ibi = Neque æstimanda sunt eorum testimonia, qui Sacrum eadem feria V. confici posse scripserunt; fatentur enim, se ignorare, utrum id vetitum unquam fuerit. Quare post tot Decreta, quæ in medium protulimus, illorum sententias penitus corruere necesse est. Postremo illud monendum videtur, eos, qui Scriptores de ecclesiastica disciplina, sacrisque ritibus percurrunt, nec Pontificum Constitutiones, & Decreta super iisdem rebus antea cognoverunt, cum illis merito conferri posse, qui libros de moribus, & christiana lege tractantes assidue manibus terunt, nec antea sententias a Summis Pontificibus proscriptas menti demandarunt. Utrique sane in apertissimos errores labuntur, dum lectionibus ejusmodi detinentur =

Si dies S. Josephi festus, & Annunciationis B. V. incidat in feriam V., tunc, licet Officium in alium diem transferatur, præceptum tamen indicitur audiendi Sacrum, & a servilibus operibus abstinendi juxta Decretum Cong. Rituum editum *die 13. Septem. anni 1692*, in quo præterea hæc adduntur = Adeoque per Ordinarios locorum accurate providendum, ut eo die aliquæ Missæ quidem privatæ ante celebrationem solitæ Missæ conventualis celebrandæ pro præcepti adimplemento non desint, sed tamen propterea antiquus mos communionis Cleri in Missa solemni ejus diei, quo Ecclesia sanctissimi Eucharistiæ Sacramenti institutionem, & memoriam recolit, summa religione hactenus retentus nullatenus omittatur = Ac etiam juxta alterum Decretum ejusdem *Cong. sub die 12. Septem.* 1716. ☜

51 Utrum feria quinta in Cæna Domini, & Sabbato sancto posset fieri Sacrum in Ecclesia, seu Oratoriis Confraternitatum, vel confici sepulcrum, cum asservatione Sanctissimi Sacramenti, Resp. non posse cum, non sint Ecclesiæ parochiales, vel regulares, quibus id conceditur ex privilegio; atque sic fuisse decretum a Sacra Congregatione Rituum *sub die 18. Maii 1602.* ex Piasec. *in praxi Episcop. p. 2. capitulo 3. numero 34.* refert Marchin. *dict. part. 3. cap. 8. num. 6.* his verbis. *In Ecclesiis non parochialibus, & quæ sub magistrorum Laicorum gubernio, & directione esse solent, ex statutis nuncupatis, sacerdotalia munera, ac præsbyterales functiones, quæ populis, & animarum curam quoque modo concernere videntur, quales sunt, Candelarum, cinerum, Palmarum, fontis baptismalis benedictiones, Sanctissimi Sacramenti delationes, celebrationes Missarum Feria quinta in Cœna Domini, & Sabbati sancti aspersiones domorum, & quæ in Dominicis diebus in Ecclesia fiunt, quæque circa cultum Sanctissimi Sacramenti Corporis Christi Quadraginta horarum orationes, & similes, non ad Capellanos, seu Sacristam Ecclesiarum hujusmodi, ab eisdem laicis deputatos, sed ad Parochum, seu Rectorem animarum curam habentem in Ecclesiis hujusmodi institutum, præcedente examine, & aliis requisitis ab Ordinario loci provisum, spectare debere censuit sacrorum Rituum Congreg. die 18. Maii* 1602. Ex quo idem Marchin. colligit, de licentia Episcopi hæc posse peragi, & se vidisse Florentinæ testatur. At non posse eisdem Ecclesiis concedere facultatem asservandi continuo, & permanenter Sanctissimum Sacramentum pro adoratione Fidelium, sed requiri licentiam Summi Pontif. quod etiam ex decisione S. Congr. Conc. de anno 1609. referunt Marc. Anton. Genuens. *in praxi Archiepiscop. Neapol. c. 92.* secundæ impress. Roman. anni 1619. Piasec. *d. p. 1. cap. 3. n. 34. vers. huc pertinet.*

Animadversio.

☞ Circa celebrationem Missarum in dictis Oratoriis feria V. in Cœna Domini, & Sabato Sancto satis provisum est in Decretis Urbis, & Orbis *n. XXVI. & XXVII.* referendis post *n. 16. seq. cap. XII.* ☜

52 Illud superest animadvertendum, quod non possunt Parochi ab Episcopo cogi, sed hortari, ut subministrent necessaria Presbyteris volentibus celebrare in eorum Ecclesiis, sicut censuit S. Rituum Congreg. *in una Egitanien. 10. Junii 1602. in 3. dub.* de quorum consensu tantum liberum erit Regularibus in eorum Ecclesiis sæcularibus absque Ordinarii loci licentia celebrare, ut declaravit S. Congr. *negotiis Episcop. & Regularium præposita, sub die 10. Januarii* 1617.

53 * Non licere tamen Regularibus in suis Ecclesiis ad celebrandum admittere Presbyteros seculares contra prohibitionem Episcopi, censuit S. Congreg. Concil. *in una Bononien. sub die 2. Junii* 1620. quam refert Lezana *in sum. quest. Regul. tom. 1. cap. 12. numer. 41. vers. ad duodecim.*

Additio.

☞ Decretum Cong. Rituum hic relatum, quod Parochi cogi nequeant ab Episcopo ad subministrandum necessaria Presbyteris, celebrare volentibus in eorum Ecclesiis, confirmatum fuit ab ead. Cong. in Sorana 21. Maii 1698., & a Cong. Episcopor. in Montis Falisci 15. Maii 1699. Sed hæc decreta, quamvis intelligenda sint tam de illis Sacerdotibus, qui in iisdem Ecclesiis tenentur celebrare ex onere beneficii, seu capellaniæ, quem de celebrare volentibus sine hoc onere, ut declaravit Cong. Conc. in Dertonen. ad II. dubium 6. Julii 1726. in Thes. ejusdem Cong. tom. III. pag. 341. non videntur tamen habere locum, si raro ex devotione, vel ex alia causa celebrare vellent: tunc enim indecens esset, ut ex avaritia Parochorum divinus cultus minuatur.

Respectu autem Sacerdotum celebrantium ratione beneficii, vel capellaniæ, taxa solvenda pro utensiliis Missæ quotidianæ determinata fuit a Cong. Conc. in Romana Legati Missarum 16. Martii 1679. lib. Decretor. XXXIX. pag. 109. in an-

annuis scutatis quatuor. Quod idem servandum esse crederem, a quotidie, vel ut plurimum celebrare volentibus.

Quod vero non liceat Regularibus admittere Sacerdotes seculares ad celebrandum contra Episcopi prohibitionem, jam prius declaraverat ead. Cong. 17. Novemb. 1594. lib. Decretor. VIII. pag. 78. Quam prohibitionem factam a Trident. sess. XXII. in decreto *de observand. & vitand. in celebr. missar.* falso nonnulli autumarunt, non extendi ad Sacerdotes regulares, utpote expresse non nominatos: Sac. enim Cong. Universalis Inquisitionis declaravit suis literis encyclicis sub die 20. Feb. 1649. & 26. Jan. 1692. Sacerdotes advenas tam regulares, quam seculares admittendos non esse ad celebrationem Missæ = nisi literas Episcopi, ac Prælati regularis prius ostendant, quibus Sacerdotes ita probentur, ut nulla falsitas, umbra, vel suspicio relinquatur = Ita autem hoc Triden. & dictæ Cong. decretum servandum est, ut neque ipsis Regularibus privilegium ullum suffragetur, quin prohiberi possint ab Episcopo, ne Sacerdotes seculares exteros ad Sacrum peragendum in suis Ecclesiis admittant, nisi prius horum literæ commendatitiæ recognitæ, & approbatæ fuerint per Ordinarium, legitur in cit. declaratione Cong. ☜

Literæ monitoriales S. Caroli Borromæi de conveniendo ad propriam Parochiam.

54 FUit olim tanti apud antiquos Patres frequens ille in Ecclesiam propriam parochialem conventus, ut ad hanc disciplinam populi christiani institutionis valde accomodatam retinendam ex certis decretis cautio aliqua adhibita sit. Primo enim hoc justum est, ut Dominicis, festisque diebus Parochi, antequam Missam celebrent, plebem interrogent, an alterius Parochiæ fidelis adsit, qui, proprio contempto Præsbytero, ibi Missam audire velit, quem si invenerint, statim inde eiiciant, & in parochialem suam Ecclesiam ad Missam audiendam redire compellant. Deinde illud plane vetitum fuit alienæ Parochiæ fidelem a Parocho ad Missam non recipi, nisi in itinere fuerit, & placitum ibi habuerit. Cujus disciplinæ restituendæ, in usumque revocandæ desiderio flagrans olim summus Pontifex Urbanus VI. eo de genere Apost. sanctione diligentissime cavit, & nuper sacra Tridentina Synodus Æcumenica ab Episcopis fideles non solum hæc moneri voluit, ut frequenter ad proprias parochiales Ecclesias, saltem Dominicis diebus, Festisque majoribus accedant, sed illud etiam diligenter ostendit, unumquemque teneri, ubi commode fieri potest, Parochiæ suæ interesse ad audiendum verbum Dei. Ac proinde id prætera statuit a Parochis, animarumque Curatoribus inter Missarum solemnia aliquid ex iis, quæ in Missa leguntur, exponi, & Sanctissimi illius Sacrificii misterium aliquod explanari: plebes sibi commissas salutaribus verbis pasci, easdemque doceri, quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, in lege Domini erudiri, & sacra eloquia illis explanari, tum in unaquaque Ecclesia parochiali pueros Fidei rudimentis instrui.

Additio.

☞ Circa præceptum ejiciendi parochianum alienum, ne Missam audiat in Parochia non sua, & contemptum Parochi, de quibus hic S. Carolus Borromæus loquitur, vide notata supra ad cap. XI. post n. 20. ☜

Prosequuntur dictæ literæ, ostendendo, qui fructus proveniant ex Parochianorum præsentia ad Missam parochialem.

HIs igitur ejusdem Trident. Synodi decretis, 55
& veteri salutari exemplo adducti, cum populum Urbis, Diœcesis, Provinciæque Mediolanensis nostræ rebus ad salutem necessariis instructum, per bona opera ad præmium sempiternum perducere summopere in Domino cupiamus. Hac nostra monitione eos universos, & singulos cohortamur, & per viscera misericordiæ Jesu Christi obsecramus, atque obtestamur, ut quamvis in viciniis oppidis, & suburbiis oratoria, capellas, aliasque Ecclesias habeant, ubi Sanctissimo Missæ sacrificio interesse possint, frequenter tamen Dominicis saltem, aliisque solemnibus festis diebus ad suam quique parochialem Ecclesiam conveniant, ubi a Parocho, cui eorum cura commissa est, verbo Dei pascantur, Fidei christianæ rudimentis, aliisque animarum saluti necessariis præceptis erudiantur, ad Sanctissima Sacramenta religiosius percipienda instruantur, ad eorumque frequentem usum; ut illa sacra Synodus optat, paternis ejus cohortationibus in dies magis inflammentur. Tum ab eodem item audiant, qui dies festi, (si qui in hebdomadam inciderint) colendi, quæ vigiliæ, jejuniave servanda sint.

Discant ab ipso item quæ christianæ pietatis officia in illis religiose colendis præstari oporteat; ac quæ præterea supplicationes, processiones, aut stationes, orationes, indulgentiæ, Jubilæa indicantur, quæ matrimoniorum denunciationes fiant, quæ ista pro ratione temporum, admonitu, jussuque episcopali ad diligentiorem eorum institutionem promulgentur. His, atque, ideo aliis fructibus, quæ ex paternis Parochi, vel in cohortando, vel in monendo officiis existunt, eos carere continget, qui ad Missam iis diebus in suam parochialem Ecclesiam non conveniunt.

Quæ autem incommoda proveniant ex absentia Missæ parochialis, indicant dictæ literæ.

IMo vero quod hoc audiendæ illis diebus Missæ parochialis munus a Fidelibus minime diligenter præstatur, & a quibusdam plane negligitur, multa incommoda inde existunt. Hinc in prelisque sæpe Fidei articulorum, & Dei, sanctæque Matris Ecclesiæ præceptorum, quæ ad salutem consequendam christianum hominem nosse oportet, imperitia festorum dierum cultus neglectus, debita christianæ pietatis opera non exulta, non cognita christiana familiarum institutio, languescens Sacerdotum Parochorum omne offi-

 cium,

cium, eorum aliquis contemptus, sanctissimorum institutorum, & sacrorum Canonum violatus usus. Hinc denique in Ecclesiis parochialibus, quæ a majoribus tanto pietatis studio exædificatæ sunt, instaurandis, ornandis, sartis, tectisque habendis, cura multis in partibus neglecta, in illisque nulla, aut pene exigua ecclesiastica ad divina Officia obeunda necessaria supellex. His tot, tantisque malis, atque incommodis unusquisque occurrere studeat, id diligenter exequendo, quod sanctorum Patrum suadet auctoritas, quod Tridentina Synodus moneri jubet, quod ex illius jussu nos de uniuscujusque vestrum salute soliciti paternis vicibus cohortamur, & monemus in Domino.

C A P. XII.

De functionibus Parochialibus.

S V M M A R I V M.

1 *Functiones parochiales sunt illæ, quæ a proprio Parocho, & non ab alio fiunt.*
2 *Benedictio fontis baptismalis ad solum proprium Parochum spectat.*
3 *Sanctissimi Sacramenti delationes, & celebrationes Missarum, feria 5. in Cœna Domini, & Sabbati Sancti non spectant ad Capellanos, sive Sacristas Ecclesiarum, sed ad proprios etiam Parochos.*
4 *Candelarum benedictio in die Purificationis B. Virg. & earum dispensatio ad proprios Parochos spectat.*
5 *Candelas benedictas in die Purificationis non transmittat Parochus ad ædes sæcularium, sed in Ecclesia distribuat.*
☞ *Vide Additionem.*
6 *Candela benedicta in Ecclesia cathedrali debet Episcopo ministrari a prima Dignitate.*
7 *Candelam ab Episc. accipere debet ante omnes, etiam ante Vicarium, ille, qui candelam Episcopo ministravit.*
* *Candelæ annuatim dantur laicis in die Purificationis in aliquibus Ecclesiis, ibid.* *
8 *Cinerum benedictio primo die Quadragesimæ a proprio Parocho est facienda.*
9 *Palmarum benedictio in die Dominica proxima Paschati spectat ad Parochos.*
10 *Celebrantes, qui distribuunt candelas, cineres, & palmas, detecto capite distribuere debent.*
11 *Aspersiones domorum in Paschate Resurrectionis ad Parochos privative quoad alios Ecclesiæ Clericos spectant.*
☞ *Vide Additionem.*
12 *Regulares non possunt in Sabbato Sancto benedicere domos, cum non possint hoc munus extra Conventus suos exercere.*
☞ *Vide Additionem.*
13 *Processiones facere per Parochiam ad Curatos spectat, & sine eorum consensu illas dirigere nullus, etiam Regularis, valet.*
☞ *Vide Animadversionem.*
14 *Fratres Dominicani possunt processionem Sanctiss. Sacramenti Dominica infra Octava Corporis Christi facere per vicos, & plateas ab eis semel eligendas absque Parochorum consensu, & 15. vide Animadversionem & post num. 16. vide Additionem.*

Functiones parochiales sunt illæ, quæ a proprio Parocho fiunt, & quibus capellarum, seu quorumvis beneficiorum simplicium Rectores, Sacristæ, & Capellani se intromittere nequeunt; sed tale officium ad ipsum tantum Parochum spectat, ita novissime Aloys. Ricc. *in praxi rer. fori eccl. p.*4. *resol.* 304. prout in casibus, qui sequuntur. 1

Benedictio fontis baptismalis inter functiones parochiales connumeratur, ac proinde ad solum proprium Parochiæ Rectorem spectat, ut per Quarant. *in sum. Bullarii, verb. Missa, in fine pag.* 403. Hier. Carat. *in opusc de Juribus Parochial. tit.*1. *cap.*6. Aloys. Ricc. *d. p.*4. *resol.* 308. 2

Sanctiss. Sacram. delationes, & celebrationes, Missarum Feriæ quintæ in Cœna Domini, & Sabbati Sancti inter functiones parochiales connumerantur, & propterea tale munus non spectat ad Capellanos, sive Sacristas Ecclesiarum, sed ad proprium Parochum, seu Rectorem, animarum curam habentem, in Ecclesia institutum, ita declaravit S. Rituum Congr. *sub die* 18. *Maji* 1602. prout referunt Quarant. *d. verb. Missa*, & Aloys. Ricc. *d. p.*4. *resol.* 309. 3

Candelarum benedictio in die Purificationis B. V. & earum dispensatio inter parochiales functiones connumerantur, ac proinde ad proprios Paroch. spectat, ita ex Quarant. & Carat. resolvit Aloys. Ricc. *d. p.*4. *resol.*305. & censuit S. Congr. Rit. *in Alatrina* 5. *Martii* 1633. cujus memini *in collect. Bullarii verb. palma* 3. 4

Caveant utique Parochi hujusmodi candelas transmittere ad ædes sæcularium; sed juxta laudabilem, & observatam ab Ecclesia universali consuetudinem in Ecclesia populus eas recipere teneatur, ut censuit S. Cong. *negotiis Episcoporum, & Regularium præposita in una Fug inen. de an.* 1585. 5

Additio.

☞ Ex Decreto Cong. Episcopor. sub *die* 31. *Januar.* 1581. 26. *Martii* 1585. *in* Triventina, 14. *Januar.* 1633. in Spoletana, candelæ benedictæ transmitti nequeunt etiam a Regularibus ad domos privatas, nisi forte alicui personæ, ægritudine, vel aliter legitime impeditæ. Concilium Beneventanum *an.*1646. *tit.* 48. *n.*3., & *an.* 1693. *num.* 2., excipit ab hac prohibitione Patronum Ecclesiæ, si jus habeat candelam exigendi. Relinquit etiam arbitrio Episcopi eam transmittendi ad Dominum alicujus loci. Quod si Patronus fuerit præsens candelarum benedictioni, præferendus est in receptione candelæ de manu Celebrantis cunctis laicis, Braschius in Promptuario *Synodo cap.* xciv. *n.* 37.

Teneri autem Parochum propriis sumptibus populo distribuere dictas candelas, pluries decrevit Sac. Cong., ut notat laudatus Braschius loc. cit. num. 4., additque ex Decreto dictæ Cong. in una *Nullius Fasanelli* 2. *Aprilis* 1601. quod si Parochus,

chus, vel qui tenetur eas distribuere, id explere neglexerit, cereorum pretium erogari debeat in comparandis sacris paramentis, vel aliis Ecclesiæ usibus, sed si hæc pœna parvi pendatur, poterit Episcopus competenter eam augere. Debet autem mandare, ut distribuantur juxta solitum, quoad pondus, nulloque prætextu hoc diminui, ex Decreto Cong. Episcopor. in *Andrien. 12. Martii 1623, & in Ripatranson. 27. Julii 1646.* Nec laici se ingerere possunt in iisdem candelis ponderandis, eadem *Cong. in Hieracen. 15. Januarii 1578.* Quatenus vero facultates Ecclesiæ multum decreverint, potest quoque pondus diminui, ut declaravit dicta *Congregat. in Aurien. 25. Julii 1616.* ☜

6 In Ecclesiis autem cathedralibus candela benedicta debet Episcopo ministrari a prima Dignitate, ut declaravit Sacra Rituum Cong. *in una Eri-*
7 *xien. 28. Maji 1616.* Et candelam ab Episcopo accipere debet ante omnes, etiam ante Vicarium, ille, qui candelam Episcopo ministravit, ex ead. S. Cong. *in una Lucerina 14. Junii 1608.* Et novissime ead. S. Cong Rit. *in causa S. Marci 5. Martii 1633.* censuit, quod, Episcopo distribuente candelas, cineres, & palmas, præferendus est ille, a quo Episcopus prædicta recepit, post quem Dignitates, & Canonici sacris vestibus induti, & ante omnes Vicarius generalis. Et eodem die, & anno *in una Volteran. terræ Gualdi*, declaravit, quod in distributione candelarum, cinerum, palmarum, & similium supra omnes alios, etiam supra Vicarium generalem, præferenda est illa Dignitas, vel Canonicus, a quo Celebrans recepit candelam, cinerem, palmam, & alia, post quem immediate Vicarius generalis in præmissis omnibus anteponendus est.

In aliquibus Ecclesiis viget consuetudo dandi laicis annuatim candelas in die Purificationis, quia multum confert ad devotionem, Feder. de Senis *cons.* 155. Greg. Lop. *l.* 15. *in glo. verbo de tuo officio, in fine tit.* 17. *p.* 1. & est tolerabilius, si non præjudicetur nimis Ecclesiæ, & abundet redditibus, ut post alios tradit Grutier. *l.* 2. *canon. c.* 21. *num.* 159. quem refert Perez de Lara *d. capellan. c.* 21. *num.* 26. ubi attestantur, hanc consuetudinem servari in alma Ecclesia toletana eo die Purificationis, & in festo Corporis Christi, & num. 28. differit pro utraque parte, & Doctores referens, an hæc candelarum præstatio præscribatur contra Ecclesiam quadraginta annorum spatio.

8 Cinerum benedictio, quæ solet fieri primo die Quadragesimæ, connumeratur etiam inter functiones parochiales, & ideo a Parocho est facienda, ut post Quarant. Carat. & Novar. tenet Aloys. Ricc. *d. p.* 4. *resol.* 306. Sac. Cong. Rit. *in d. Alatrina 5. Martii* 1633.

9 Palmarum benedictio, quæ in toto christiano orbe in die Dominico proximo Paschati fieri solet, cum inter functiones parochiales connumeretur, spectare debet ad Parochos locorum ordinarios, ita post citatos tradit Aloys. Ric. *d. p.* 4. *re-*
10 *sol.* 307. & Celebrantes, qui distribuunt candelas, cineres, & palmas, quod detecto capite distribuant, censuit Sacr. Rit. Congr. *sub die 18. Julii* 1626. Et novissime ead. S. Rit. Congr. de omnibus supradictis functionibus parochialibus agens, *in una Alatrina 5. Martii 1633.* censuit, benedictionem candelarum, cinerum, palmarum, & similium a Curatis in eorum Ecclesiis parochialibus peragi debere.

Aspersiones domorum in die Sabbati Sancti post 11
factum fontis benedictionem, ut in Italia fieri solet, vel in primo, aut secundo die post Dominicam Resurr. secundum morem, qui viget in Lusitania, cum inter functiones parochiales similiter connumerentur, spectant solum ad Parochos privative quoad alios Ecclesiæ Clericos, ita post citatos resolvit Aloys. Ricc. *d. p.* 4. *resol.* 310.

Additio.

☞ Circa functiones relatas a n. 3. ad totum II. videnda sunt Responsa Congr. Rituum ad dubia sibi proposita, quæ leganda sunt in fine hujus Capituli. ☜

Unde Congr. Conc. *sub die 23. Novemb.* 1616. 12
censuit, Regulares non posse in Sabbato Sancto benedicere domos, cum non possint hoc munus extra Conventum suum exercere. Et ead. Sacr. Congr. *in una Bonon. sub die 4. Julii* 1620. censuit, non posse Regulares in hebdomada sancta benedicere domos in Diœcesi existentes, cum hoc sit munus Parochi, refert Lezana *in sum. q. Reg. t. 1. c. 12. num. 41. vers. ad quartum decimum, in ver. ad novum* subdit, fuisse ab ead. S. Congr. decisum, Regulares non prohiberi in eorum Ecclesiis mulieres post partum ad purificationem admittere.

Animadversio.

☞ Quod Regulares possint in suis Ecclesiis benedicere mulieres post partum, novissime declaravit Cong. Conc. in Derthonen. 3. Decembris 1718. ad dub. VII. his verbis conceptum = An jus benedicendi sponsas, & puerperas spectet privative ad Parochos = Respondit = Ad VII. affirm. quoad primam partem, & negative quoad secundam, ut in Thesaur. resolut. ejusd. Cong. tom. 1. pag. 132. & clarius in eadem Derthonen. 7. Decembris 1720. respondit = Item quoad VII. in decisis quoad primam partem, & quoad secundam esse in libertate puerperarum accedere ad quamcumque Ecclesiam sibi benevisam, ut cit. tot. 1. pag. 399. Præterea cum in causa Aquen. *jurium parochialium* inter PP. Carmelitas, & Præpositum loci *Incisæ* propositum fuisset eidem Cong. sequens dubium X. = an possint in propria Ecclesia mulieres post partum benedicere, & ad purificationem admittere, = diebus 19. Maii & 9. Junii 1708., respondit = ad X. affirm. & sic relatum legitur in Bullario Clem. XI. decret. III. inter decreta Cong. Conc. fol. 542. & 543. impressionis romanæ. ☜

Processiones facere per Parochiam ad Curatos 13
spectat, & sine eorum consensu illas dirigere nullus, etiam Regularis, valet, ut censuit S. Rit. Congr. *in una Hispalen. sub die 26. Februar.* 1628. cujus decisionis copiam hic transcribo: *Abbas major, & univers. Paroch. Civitatis Hispalen. citatis procuratoribus Ordinum, supplicaverunt, diffiniri, an Regulares possint facere processiones extra-*
clau-

claustra Monasteriorum. *Hinc, an stante consuetudine aliqua faciendi processiones extra claustra per vias publicas, sine consensu Paroc. talis consuetudo Regularibus suffragetur, & sit attendenda? Et S. Rit. Cong. ad tollendas difficultates, quæ quotidie oriuntur circa processiones faciendas, tam per Regulares, quam per Confraternitates in Ecclesiis Regularium, inhærendo decretis, alias in similibus factis, & signanter in Cæsaraugustana 17. Martii 1617. censuit, in processionibus fiendis, tam per Regulares, quam per Confraternitates laicorum, ita in posterum servari debere, ut in Eccl. habentibus claustrum processiones fieri non possint, nisi intra claustra tantum, & non extra. In Ecclesiis vero carentibus claustro fieri possint intra ambitum, hoc est, prope muros Ecclesiæ, sive exeundo a janua Ecclesiæ, & intrando per aliam, sive per eandem, & semper prope muros Ecclesiæ, extra vero ambitum Ecclesiæ non licere, neque Regularibus, neque Confraternitatibus facere processiones, nisi de licentia, consensu, aut cum Cruce Parochi: exceptis tamen illis Ecclesiis, quæ habent in hoc speciale privilegium faciendi processiones per alia loca, quibus per hoc decretum S. Congr. non intendit præjudicare*. Et novissime ead. S.Cong. Rit. *in Liman. 15. Decemb.* 1632. censuit, non licere Regularibus, & Confraternitatibus laicorum, habentibus claustra, processiones facere extra claustra monasterii; carentibus vero claustris, nonnisi intra ambitum, hoc est, prope muros Ecclesiarum, sive exeundo a janua Ecclesiæ, & intrando per aliam, sive per eandem, & semper prope muros Ecclesiæ; extra vero ambitum Ecclesiarum, non nisi de licentia, consensu, aut cum Cruce parochiali. Et idem fuisse rescriptum Cardinali Ludovisio Archiepiscopo Bononien. a Sacra Congr. Conc. *sub die 2. Julii* 1620. refert Lezana *in sum. quæst. Regul. c. 12. num. 41. vers. ad octavum, ubi in vers. tertio* subdit, ibidem fuisse decisum, non posse Regulares portare pluviale, aut stolam per Parochiam extra Ecclesiam, aut claustrum.

Animadversio.

☞ Hæc quidem licentia peti debet, sed si denegetur, sufficit petita, & non obtenta, ut declaravit Cong. Conc. in Aquen. 6. Junii 1708, & 27. April. 1709. occasione Processionis B. Virginis de Monte Carmelo. ☜

14 Excipiuntur tamen Fratres Dominicani, juxta declarationem ejusdem S. Rit. Cong. *in causa Pisaurien. sub die 14. Novemb. 1615.* quæ sic cantat. *Sacra Congr. Rit. audita relatione Illustrissimi, & Reverendissimi D. Card. de Monte., coram quo de mandato ejusdem S. Congr. Rituum deducta fuerant voce, & scripto jura, & rationes Fratrum Prædicatorum civitatis Pisauriensis, prætendentium, posse virtute literarum Clem. VIII. ampliare viam, ab illis alias electam, pro Processione sanctissimi Sacramenti facienda Dominica infra Octavam Corporis Christi, eadem S. Cong. audita relatione, ut supra, juxta formam literarum fel. record. Pap. Clem. VIII. in quibus expresse dicitur, quod Fratres Dominicani possint dictam processionem sanctissimi Sacramenti facere per vicos, plateas, & loca, ab eis electa, semel tantum eligenda, declaravit, dictos Fratres Dominicanos in dicta eorum processione, quam in civitate Pisauri facere solent Dominica infra Octavam festivitatis sanctissimi Corporis Christi, debere incedere per eandem viam, per quam processionaliter prima vice incesserunt, quando dictam processionem facere inceperunt*. Eadem quoque Sac. Cong. *in Materan. 25. Maji 1632.* censuit, Parochum non posse, nec debere impediri a Fratribus Dominicanis in sua solita processione in Dominica infra Octavam Corporis Christi, quia dictum Breve Clem. VIII. non afficit Parochos.

Item eadem S. Cong. *in causa Mat. sub die 10. Julii 1629.* respondit, non licere Fratribus Dominicanis civitatis Materiæ in processione Santiss. Sacram. quem faciunt in Dominica infra Octavam Corporis Christi, mutare, aut variare vias, & loca semel, ab eis electa, sed incedere debere per easdemmet vias, per quas processionaliter prima vice incesserunt, quando dictam processionem facere cœperunt. 15

Animadversio.

☞ Nedum excipiuntur PP. Dominicani quoad processionem Sanctiss. Sacramenti in quacunque die infra octavam Corporis Christi, sed etiam quicumque Clerici, tam sæculares, quam regulares, ex Constit. Greg. XIII. *Cum interdum 11. Martii 1575*, in qua §. II, sic statuitur = Universis, & singulis Clero, & Clericis, ac personis ecclesiasticis, tam sæcularibus, quam Ordinum, Religionum, ac Militiarum Regularibus, ac etiam &c., liceat ipsis, tam die ipsa Dominica infra octavam Corporis Christi, quam aliis totius Octavæ prædictæ diebus, processiones suas celebrare &c. Nec super eo, tam ab Ordinis Prædicatorum hujusmodi, quam aliis quibuscunque personis &c. quomodolibet molestari, inquietari, vel perturbari =

Item præfati PP. peragere possunt Processionem Sanctissimi Rosarii prima Dominica Octobris sine licentia Episcopi, & interventu Parochi, nedum ex pluribus decretis Sacrarum Congregationum relatis a Card. Petra *tom. V. in Commentar. ad Constit. XVIII. Sixti IV. n. 15. & 16.* sed etiam ex literis in forma Brevis *Benedicti XIII. 10. April. 1725*, in quibus iisdem indulsit, ut prima Dominica mensis Octobris, ingrediendo limites cujuscunque parochiæ, Ordinarii licentia minime requisita, & absque assistentia Parochi, ac cum omni pompa, peragere licite, & libere possint. ☜

Hactenus de functionibus parochialibus quæ sunt diversæ a jure Paroc. quod septem modis consideratur, in quibus ipsum consistit, videlicet in audiendo Missam in diebus festivis in Parochia, ut *in cap. Dominicis de Paroch.* in decimis, in oblationibus, in Pœnitentiis recipiendis, in exhibitione Sacramentorum, in sepulturis, & in benedictionibus nubentium, de quibus vide Roman. *cons. 356. Circa primum col. 1.* Grutier. *alleg. 8. num. 7. & Canon. lib. 1. cap. 30. numer. 2.* de quibus ex professo tractabimus *part. 2. & 3. hujus tractatus*. 16

Addi-

Additio.

DECRETA

☞ Congregationis Sacrorum Rituum.

Circa Jura parochialia, functiones, & praeminentias inter Parochos, & Confraternitates Laicorum, earumque Capellanos, & Officiales.

URBIS, ET ORBIS.

AD debitum imponendum finem controversiis, quæ inter Parochos, & Confraternitates sæculares, earumque Capellanos, & Officiales super juribus parochialibus, & functionibus ecclesiasticis, nonnullisque præeminentiis, seu prærogativis frequenter exoriri solent, in Sacrorum Rituum Congregatione ab Eminentissimo, & Reverendissimo Domino Cardinali Colloredo propositis infrascriptis dubiis, videlicet;

I. An Confraternitates laicorum, legitime erectæ in Ecclesiis parochialibus, habeant dependentiam a Parocho in explendis functionibus ecclesiasticis non parochialibus?

II. An dictæ Confraternitates erectæ in Capellis, vel Oratoriis tum publicis, tum privatis, adnexis parochialibus Ecclesiis, & ab eis dependentibus, habeant dictam dependentiam a Parocho quoad dictas functiones?

III. An Confraternitates erectæ in aliis Ecclesiis publicis habeant, quoad easdem functiones, aliquam dependentiam a Parocho, intra cujus parochiæ limites sitæ sunt Ecclesiæ?

IV. An Confraternitates erectæ in Oratoriis tum publicis, tum privatis, sejunctis ab Ecclesiis parochialibus, quoad dictas functiones ecclesiasticas, habeant dictam dependentiam a Parocho?

V. An benedictiones, & distributiones Candelarum, Cinerum, & Palmarum sint de juribus mere parochialibus?

VI. An benedictiones mulierum post partum, fontis baptismalis, ignis, seminis, ovorum, & similium, sint de juribus mere parochialibus?

VII. An functiones omnes Hebdomadæ sanctæ sint de juribus mere parochialibus?

VIII. An celebratio Missæ solemnis feria quinta in Cœna Domini sit de dictis juribus parochialibus?

IX. An prima pulsatio campanarum in Sabbato Sancto sit de dictis juribus parochialibus?

X. An celebratio Missarum solemnium per annum, sive pro vivis, sive pro defunctis, sit de dictis juribus parochialibus?

XI. An expositio Quadraginta horarum, & benedictio, quæ fit super populo, sit de dictis juribus mere parochialibus?

XII. An expositio, quæ fit cum Reliquiis, vel sacris Imaginibus, & benedictio, quæ cum eis fit super populo, sit de dictis juribus parochialibus?

XIII. An functiones in præcedentibus octo dubiis, videlicet a dubio quinto ad duodecimum expressæ, peragi possint in Oratoriis privatis, contradicente Parocho?

XIV. An in dictis Oratoriis privatis Confraternitatum per Confratres, statis horis, recitari possint horæ canonicæ cum cantu, vel sine, absque alia licentia Parochi?

XV. An in dictis Oratoriis privatis sit licita celebratio Missæ privatæ, assentiente Ordinario loci, & contradicente Parocho?

XVI. An Capellani Confraternitatum possint populo denunciare Festivitates, & vigilias occurrentes in hebdomada absque licentia Parochi?

XVII. An Parochus, invitis Confratribus, docere possit Doctrinam christianam in prædictis Ecclesiis, & Oratoriis publicis, & privatis, a parochiali divisis, & separatis?

XVIII. An in sæpe dictis Ecclesiis publicis Confraternitatum possint haberi publicæ conciones, etiam per totum cursum Quadragesimæ, vel Adventus, cum licentia Ordinarii, & absque licentia Parochi?

XIX. An in eisdem Ecclesiis possit celebrari Missa, sive lecta, sive cantata, ante Missam parochialem, sive lectam, sive cantatam?

XX. An ad Parochum spectet facere Officium funebre super cadaveribus sepeliendis in sæpedictis Ecclesiis, & Oratoriis publicis Confraternitatum?

XXI. An intra ambitum earumdem Ecclesiarum fieri possint Processiones juxta cujusque Confraternitatis institutum, absque interventu, vel licentia Parochi?

XXII. An eædem Processiones fieri possint extra ambitum dictarum Ecclesiarum absque licentia illorum Parochorum, per quorum territorium transeundum est?

XXIII. An in dictis Processionibus Capellani Confraternitatum possint deferre stolam?

XXIV. An Episcopo accedenti ad Ecclesias publicas Confraternitatum, quæ non sint Regularium, neque proprium Rectorem beneficiatum habeant, porrigendum sit aspersorium a Parocho, in cujus territorio sunt sitæ dictæ Ecclesiæ?

XXV. An earumdem Ecclesiarum, & Confraternitatum Rectores, & Capellanos possit Parochus, cessante alio speciali, ac legitimo titulo, & ex solo jure parochialitatis, compellere invitos ad assistendum functionibus Ecclesiæ parochialis?

XXVI. An in sæpe dictis Ecclesiis Confraternitatum, neque parochialibus, neque regularibus, retineri possit Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum sine speciali indulto Sedis Apostolicæ?

XXVII. Præsupposita facultate retinendi, an possit infra annum publice exponi sine licentia Ordinarii?

XXVIII. An possit Parochus se ingerere in administratione oblationum, vel eleemosynarum, in sæpedictis Ecclesiis recollectarum, vel capsulæ pro illis recipiendis expositæ clavem retinere?

XXIX. An in Ecclesia parochiali Confratres, vel eorum Capellani immiscere se valeant, inuito Parocho, in ejusdem Ecclesiæ functionibus, sive parochialibus, sive non parochialibus?

XXX. An Confraternitates, sive sint erectæ in Ecclesia parochiali, sive extra illam, possint pro libito, & juxta uniuscujusque peculiaria statuta, Congregationes suas facere absque interventu, vel licentia Parochi?

XXXI. An

XXXI. An possint propria bona administrare, ac de illis disponere absque ulla dependentia a Parocho?

XXXII. Quando Parochus eisdem Congregationibus intersit de mandato Ordinarii, & tanquam ejus delegatus, an possit suffragium decisivum ferre? & quatenus affirmative.

XXXIII. An etiam suffragium duplex?

Sacra eadem Rituum Congregatio, re mature discussa, respondendum esse censuit,

Ad I. affirmative = ad II. affirmative = ad III. negative = ad IV. negative = ad V. negative = ad VI. negative; sed benedictiones mulierum, & fontis baptismalis fieri debere a Parochis = ad VII. negative, prout jacet = ad VIII. negative, prout jacet; sed spectare ad Parochos = ad IX. negative, prout jacet, sed spectare ad Ecclesiam digniorem ad formam Constitutionis Leonis X. 22. §. 14. = ad X. negative, prout jacet, sed licere Confratribus dumtaxat in festivitatibus solemnioribus ejusdem Ecclesiæ, vel Oratorii, ut in Brundusina sub die 1. Junii 1601. = ad XI. negative = ad XII. negative, & quoad benedictiones cum Reliquiis, & Imaginibus serventur decreta = ad XIII., satis provisum in superioribus = ad XIV. affirmative, nisi aliter Ordinarius statuat ex rationabili causa = ad XV. affirmative = ad XVI. affirmative = ad XVII. negative = ad XVIII. affirmative = ad XIX. negative, nisi aliter Episcopus disponat = ad XX. affirmative, quando tumulandus est subjectus Parocho, intra cujus fines est Ecclesia, vel Oratorium = ad XXI. affirmative = ad XXII. negative, nisi adesset licentia Episcopi = ad XXIII. negative extra propriam Ecclesiam = ad XXIV. negative ad XXV. negative = ad XXVI. negative = ad XXVII. negative = ad XXVIII. negative = ad XXIX. negative = ad XXX. affirmative, dummodo non impediant functiones, & divina officia = ad XXXI. affirmative = ad XXXII. negative = ad XXXIII. negative = Et ita, salvis tamen conventionibus, & pactis in erectione Confraternitatum forsan factis, concordiis inter partes initis, & a Sancta Sede approbatis, Indultis, Constitutionibus synodalibus, ac provincialibus, consuetudinibus immemorabilibus, vel saltem centenariis, declaravit, ac decrevit, si Sanctissimo Domino nostro videbitur = Die decima Decembris 1703. =

Et facta deinde per me Secretarium de prædictis Decretis Sanctissimo Domino nostro relatione, prævia eorum integra lectura, Sanctitas sua laudavit, benigneque approbavit, & publicari, & non obstantibus quibuscumque aliis in contrarium facientibus, servari mandavit. Die 12. Mensis Januarii 1704.

G. Cardinalis Carpineus.

Loco ✠ Sigilli.

F. Inghirami Sac. Rit. Congreg. Secret. ☜

☞ Circa benedictiones mulierum post partum, vide a me addita in hoc eodem Capitulo post num. 12. ☜

C A P. XIII.

De Parochorum cura circa propriæ Ecclesiæ, & habitationis reparationem, & debitam reverentiam ipsi Ecclesiæ habendam, ejusque bona, & res conservandas.

S V M M A R I V M.

1 *Parochi Ecclesias, cum indigent, reparare, & restaurare debent, pro rata scilicet redditum, ut num. 2. & deducto prius necessario ad suam sustentationem, ut num. 4.*
☞ *Vide Additionem.*

3 *Commendatarii perpetui tenentur ad reparationem Ecclesiarum.*
☞ *Vide Additionem.*

5 *Beneficiorum fructus non ad erescendos, aut augendos, seu fovendos mundanos titulos, sed ad pauperes alendos, & divinum cultum instituendum sunt concessi.*

6 *Parochiani ad Ecclesiæ reparationem tenentur contribuere in defectum Parochi.*
☞ *Vide Additionem.*

7 *Onus contribuendi ad Ecclesiæ reparationem per Parochianos in defectum Parochi, spectat ad dominum, & non ad conductores domus.*
☞ *Vide Additionem.*

8 *Patroni, quatenus Ecclesia, quæ indiget reparatione, de jure patronatus sit, tenetur contribuere in defectum Parochorum.*
☞ *Vide Additionem.*

9 *Parochiani, licet nobiles sint, & exempti, tenentur contribuere in defectum Parochorum, & ad hoc cogendi sunt, quacunque appellatione non obstante.*

10 *Parochiani non possunt usui Ecclesiæ cedere, & recedere a parochia, nec ipse Parochus renuntiare beneficio, ut evitent onera reparandi Ecclesiam.*
☞ *Vide Additionem.*

11 *Parochiani, quando sunt pauperes, nec possunt reficere Ecclesiam parochialem, illa debet transferri ad Matricem, seu viciniorem Ecclesiam.*
☞ *Vide Additionem.*

12 *Domus parochialis, id est habitationis Parochorum, debent reparari, & instaurari eodem modo, quo Ecclesia parochiales.*
☞ *Vide Additionem.*

* *Rector, & Parochiani a quibus compellantur ad reparationem Ecclesiæ ibid.*

13 *Parochus studere debet, ut suæ Ecclesiæ debitus deferatur honor, nec quicquam in ea indecens, aut inhonestum fiat.*

14 *Negocia secularia, placita, vel contractus, aut seculare judicium in Ecclesia fieri non debent.*

15 *Citatio in Ecclesia fieri non debet.*

16 *Actus ecclesiastici ad jurisdictionem voluntariam pertinentes, possunt in Ecclesiis celebrari, non sic ad jurisdictionem contentiosam spectantes.*

17 *Actus in Ecclesia facti, an sint validi, ostenditur.*

18 *Conclamationes, seditiones, & publica, ut vocant, parlamenta, seu Universitatum consilia, aut Congregationes in Ecclesia fieri non debent.*

19 Con-

19 *Congregatio, etiam per laicos, fieri potest in Ecclesia pro actu pietatis, aut pro spiritualibus exercitiis, vel piis operibus.*

20 *Negocia ecclesiastica, & spiritualia in Ecclesia tractari possunt.*

21 *Judicia omnia Ecclesiæ possunt fieri in Ecclesia.*

22 *Ludi theatrales, & monstra larvarum, & chori sæcularium, vel cantica puellarum in Ecclesia fieri non possunt.*

23 *Theatralico more non est in Ecclesia canendum.*

☞ *Vide Additionem.*

24 *Cantores ecclesiastici honeste, religiose, & non lascive in Ecclesia cantare debent.*

25 *Cantus religiosus quis dicatur, ostenditur.*

26 *Saltationes in Ecclesia fieri permittere* non debent *Parochi.*

27 *Clamores, & strepitus in Ecclesia fieri* non debent.

28 *Convivia in Ecclesia cum irreverentia loci sacri fieri non debent, nisi aliquid frugale, & parvulum* in *angulo Ecclesiæ, sine tumultu, & luxu, ac perturbatione adstantium sumatur.*

☞ *Vide Animadversionem.*

29 *Pernoctationes, & vigiliæ, quæ olim in Ecclesiis pro solemnitatibus ad Martyrum corpora fieri solebant, hodie non permittuntur.*

30 *Supellectilia, seu utensilia domus in Ecclesia reponi* non debent, *nisi propter hostiles incursus, aut incendia repentina, & similem necessitatem.*

31 *Excommunicati, & nominatim interdicti, & illi, quibus specialiter est ingressus Ecclesiæ interdictus, ab Ecclesia ejici debent.*

☞ *Vide Additionem.*

32 *Infideles permittuntur ingredi Ecclesiam ad Verbum Dei audiendum, & ibid. stare possunt usque ad Missam Cathecumenorum.*

33 *Pænitentes solemniter, & criminosi ab Ecclesiæ ingressu arcentur ad tempus.*

34 *Ecclesiam olim intrare non poterat vir, qui cum propria uxore copularetur, nisi lotus aqua.*

35 *Ecclesiæ* in *ingressu singuli aqua asperguntur ad veniales saltem maculas abstergendas.*

☞ *Vide Animadversionem.*

36 *Sacrilegii species, & modi quot?*

37 *Illicita in Ecclesia facientes, quas pœnas incurrant, ostenditur.*

38 *Res, seu bona etiam mobilia ad parochiales Ecclesias pertinentia quomodo conservanda, ostenditur.*

☞ *Vide Additionem.*

39 *Parochi cavere debent a locationibus bonorum suæ Parochiæ cum anticipatis solutionibus.*

☞ *Vide Additionem.*

40 *Bona immobilia Ecclesiæ ultra triennium locari, aut alia ratione alienari prohibentur sub excommunicationis, aliisque gravissimis pœnis.*

41 *Alienationes factæ de bonis immobilibus Ecclesiæ cum clausula,* reservato Sedis Apostolicæ beneplacito, *irritæ, & invalidæ censendæ sunt, si ante impetratam confirmationem possessio rei ecclesiasticæ alteri tradita fuerit.*

42 *In alienatione rerum seniorum, licet immobilium Ecclesiæ non requiritur Apost. auctoritas, dummodo causa cognita, & evidente Ecclesiæ utilitate comperta, ea Ordinarius auctoritate sua probaverit.*

☞ *Vide Additionem.*

SCiant Parochi, Ecclesias, cum indigent, reparare, & restaurare debere, quemadmodum jubet Alex. III. *in capit. de his, de eccles. ædific.* hoc enim modo ad Lexovien. Episcopum rescripsit. *De his, qui parochiales Ecclesias habent, duximus respondendum, quod ad reparationem, & instaurationem Ecclesiarum cogi debent, cum opus fuerit, de bonis, quæ sunt ipsius Ecclesiæ, si eis supersint, conferre, ut eorum exemplo cæteri invitentur.* Quod rescriptum innovavit Conc. Trid. *sess.21. de reform. cap.7.* addita nova provisione in casibus, in quibus Parochi, vel etiam parochiani tanta laborent inopia, ut nequeant parochiales Ecclesias reparare. Concilii autem contextus hujusmodi est. *Parochiales vero Ecclesias, etiamsi jurispatronatus sint, ita collapsas refici, & instaurari procurent ex fructibus, & proventibus quibuscunque ad easdem Ecclesias quomodocunque pertinentibus, qui si non fuerint sufficientes, omnes patronos, & alios, qui fructus aliquos ex dictis Ecclesiis provenientibus percipiunt, aut in illorum defectum, Parochianos, omnibus remediis opportunis ad prædicta cogant, quacunque appellatione, & exemptione remota.* 1

Additio.

☞ Cum Alexander statuat, cogendum esse Parochum ad restaurationem Ecclesiæ de bonis ipsius Ecclesiæ, si supersint, intelligendus sit, si supersint a congrua ejusdem Parochi vitæ sustentatione, ut declaravit etiam Cong. Conc. Quæri potest, in qua quantitate constitui debeat hæc congrua: prudentis arbitrio credo, esse statuendam, considerata qualitate personæ, loci, & temporis. Neque hic locum habere potest, quod de hac eadem congrua edixit Nicolaus Papa, scribens Hosbaldo Chorepiscopo Quadrantino *Canon. XXXIX. studeat. distin. L. in fine*, quod scilicet talis sit, qua ipse, & sui sufficienter possint habere suæ sustentationis solatium. Quem Canonem amplexa est Glossa in *Can. XVII. Cum adeo, verb. sufficientem, de Rescript.* nequaquam enim, ut animadvertit *Benedict. XIV. Instit. ecclesiast.* C. admiscendæ sunt expensæ = quæ fiunt pro alendis Consanguineis, aut pro servanda generis sui conditione; ea solum numeranda sunt, quæ ad Parochum ipsum sustentandum necessaria ducuntur. Equidem Barbosa scriptum reliquit *ad Cap. VII. sess. XXI. de Reform. n. 9. &* 10. = Teneri Rectorem ad reparationem, si beneficii bona sustentandæ vitæ supersint, quamvis ad tuendam conditionem, seu statum non sufficiant; quia beneficiorum fructus non ad erescendos, seu erigendos, vel fovendos mundanos titulos, sed ad pauperes alendos, & divinum cultum instituendum sunt concessi. =

An autem ex allato Tridentino Decreto teneatur etiam contribuere Pensionarius, Congr. Concil. *in Civitatis Plebis 18. Martii 1628. in lib. XIII. Decretor. pag.*418. declaravit, teneri, nisi forte pensio prorsus immunis sit ab hoc onere, ut plerumque contingit, concessa fuerit. ☜

Ex quibus juribus collige, ad reparationem Ecclesiæ, ubi certa pars, aut redditus sufficientes deputati non fuerint, gloss. *verb. ad recta in cap. 1.* 2

 de

de Eccles. ædif. ubi Abb. *num.*3. teneri Rectorem, seu illum, qui decimis, & ecclesiasticis gaudet redditibus, pro illorum rata contribuere, ut resolvunt Surd. *cons.* 60. *a num.* 1. Flamin. Paris. *de resign. benefic. l.*3. *q.*15. *num.*1. Rip. *resp.*22. *n.* 3. Aloys. Ricc. *in praxi aurea, resol.* 476. *numer.* 4. Azor. *instit. moral. part.* 2. *l.* 9. *cap.*3. *qu.* 10. Valasq. *cons.*179. *num.*12. ubi quod, si in Ecclesia est certa portio, seu sunt certi redditus deputati ad fabricam ipsius, & sufficientes, & Clerici, qui talem portionem, vel redditus percipiunt, tenentur ex illis Ecclesiam reficere, vel ædificare, & num.12. quod, si portio deputata ad fabricam non sufficit, tum Prælatus, & Clerici beneficiarii tenentur supplere ei, quod deficit, secundum redditus, quos unusquisque eorum habet ex tali Ecclesia, novissime idem Aloys. Ricc. *in praxi rer. fori eccl. p.*4. *resol.*336. *& res.*346.

Additio.

☞ Nedum Beneficiati tenentur supplere, sed etiam Pensionarii in hypotesi, qua supra. ☜

3 Tenet Commendatarios perpetuos teneri ad re-
4 parationem Ecclesiæ, deducto scilicet prius necessario ad sustentationem, Sarmien. *de redditib. p.*1. *mon.*82. *num.*3. Cened. *d. num.* 1. *in medio* Gutier. *alleg.* 10. *num.*7. *ad fin.* Paul. Comit. *respons. moral. l.*1. *q.*82. *conclus.* 3. Bellet. *disquisit. clericor. p.*1. *tit. de clerico debitore*, §. 15. *num.* 1. Salgado *de potest. Regia, tom.*1. *p.* 3. *cap.* 5. *num.* 16.

Additio.

☞ Quoad Commendatarium ita etiam declaravit eadem Congregatio *in Bossanen. restaurationis Ecclesiæ parochialis* 25. *Feb. &* 11. *Mart.* 1741. *tom. X. dicti Thesaur. pag.* 30. *&* 35. *ac Rota cor. Ratta in Constantien. restaurationis Ecclesiæ* 3. *Martii* 1758. §. *VIII. & seqq.* ☜

5 Non autem ad tuendam conditionem, seu statum, quia beneficiorum fructus non ad crescendos, aut augendos, seu fovendos mundanos titulos, sed ad pauperes alendos, & divinum cultum instituendum sunt concessi, ut bene advertunt Paul. Comitol. *d. concl.*3. Aloys. Ricc. *in decis. Curiæ Archiep. Neapol. p.* 4. *dec.* 293.

6 At, si Parochus non habeat ab Ecclesia tot redditus, quibus præstare possit talem reparationem, tunc in illius defectum tenentur Parochiani contribuere, Abb. *cons.*70. *num.*2. *p.* 1. Lambertin. *de jurepatron. art.*2. 7. *qu. princ. l.*3. *num.*4. *vers. tertius est casus, & num.*7. *vers. & si isti beneficiati*, Azor. *instit. mor. p.*2. *l.*9. *c.*3. *q.* 10. Aloys. Ricc. *d. resol.* 476. *num.* 7. *& in decis. Curiæ Archiep. Neapol. p.*4. *decis.*15. *num.*7. *& in d. praxi, p.* 4. *resol.*336. *num.*8. *& resol.*349. ubi ampliat etiam, nulla existente consuetudine contribuendi, & *resolut.* 330.

Additio.

☞ Parochiani tenentur in defectum simul redituum parochiæ, beneficiorum, ac pensionum. ☜

Quod hoc onus spectat ad dominum, & non ad 7
conductorem domus, Cabed. *Lusitan. dec.* 91. *numer.*8. *art.* 1. Valas. *Cons.*179. *n.* 16. Bellet. *d. tit. de clerico debitore*, §. 14. *num.*5. & expresse Conc. Trid. *d. cap.*7. ibi, *aut in illorum defectum Parochianos &c.*

Additio.

☞ Dominum, etiam degentem extra parochiam, non conductorem, ad id onus teneri, declaratum fuisse refert *a Cong. Episcop., & Regul.* 10. *Octob.* 1581. *Benedictus XIV. Instit. Eccles. la C. in ordine* §. *Congregatio.* ☜

Et a fortiori patroni, quatenus Ecclesia de ju- 8
repatronatus sit, quia percipiunt emolumentum a dicto jurepatronatus, quod in præsentatione consistit, & habent honorantias primi loci in processionibus, & in sessionibus, ac percipiunt alimenta ab ipsa Ecclesia in necessitate, Bellet. *d.* §. 14. *num.* 10.

Additio.

☞ Circa Patronos, quibus ad inopiam redactis danda sunt alimenta, hæc debentur ex dispositione Sacrorum Canonum, ad quos se refert *Clemens III.* in Decretali relata *in cap. XXV. Nobis de Jur. Patronat.*, videlicet ad *Can. XXXVIII. Concilii Toletani IV. celebrati an.* 633. his verbis expressum = Præbendum est a Sacerdotibus vitæ solatium indigentibus, & maxime his, quibus restituenda vicissitudo est. Quicumque ergo fidelium de facultatibus suis Ecclesiæ aliquid devotione propria contulerunt, si forte ipsi, *aut filii eorum redacti fuerint ad inopiam*, ab eadem Ecclesia suffragium vitæ pro temporis usu percipiant. Si enim Clericis, vel Monachis, seu peregrinis, aut, quamlibet necessitatem sustinentibus pro solo religionis intuitu in usum res ecclesiasticæ largiuntur, quanto magis his consulendum est, quibus *retributione justa debentur*. = Ac ad alterum Can. XXIX. *Contra Sanctorum*, relatum a Gratiano caus. 16. q.7. in quo sic legitur = Si vero Fundatores Ecclesiarum ad inopiam vergere cœperint, ab eisdem Ecclesiis temporalis vitæ suffragia percipiant =

Cum autem ex his Canonibus, & Clementis Decretali jus percipiendi alimenta competat *Patronis, eorumque Filiis, & successoribus de familia*, cum & hi veniant nomine Filiorum, quæri hic obiter potest, an id juris competat etiam personæ extraneæ, ad quam jus dumtaxat præsentandi ad Ecclesiam, vel beneficium juris patronatus translatum est? Negativam sententiam cum Florentio sustinet *Van espen. part.II. tit. XXV. de Jure patronat. cap. VI. num.* 8. *& novissime Card. Petra in Commentar. ad Constit. VII. Gregorii IX. tom. II. num.* 23. *& seqq.* Si enim ab Ecclesia patronata justa retributio debetur, hæc ejusdem auctoribus, eorumque successoribus facienda est, non extraneis, qui nihil de bonis suis in eandem Ecclesiam transtulerint; potissimum si jure tantum præsentandi ex testamento gaudeant.

Non obstante autem hac clara allatorum Canonum dispositione, censuit Rota, hoc jus alimentorum,

torum, ex eorumdem benignitate concessum Patrono, ejusque filiis ratione fundationis, extendendum esse etiam ad illius hæredes, licet extraneos, in quos jus patronatus transivit; *in Alatrina Jurispatronatus* 7. *Decemb.* 1705. §. *final. coram Molino*; *in Salernitana Alimentorum, & 11. Januarii* 1712. *coram Scotto, & in alia Salernitana Alimentorum* 20. *Junii* 1712. *coram Scotto, impressa apud Pitonium tom. I. de Controvers. patronor. allegat.* 44. *num.* 66., *& seqq. ac* 22. *Febr.* 1723. *coram Falconerio, inter impress. decis.* 6. *&* 8. *de Aliment.*

Advertendum tamen, quod Rota fuit in hoc sensu respectu hæredis fundatoris, non vero respectu Legatarii, ad quem non hæreditas ex integro, sed pars tantum, & ne quidem ad corporalia bona, sed ad incorporale translata est. ☜

9 Quod procedit, licet Parochiani hujusmodi nobiles sint, & exempti, cum hoc sit opus publicum, & communem omnium utilitatem concernens, ut docent Avendan. *de exequend. mand. l.*2. *c.*14. *num.*19. Cened. *d. collect.*153. *num.*3. Cabed. *d. dec.* 91. *num.* 1. *cum seq.* Aloys. Ricc. *d. dec.*15. *num.*4. *p.* 4. Ego ipse *de officio, & potest. Episcop.* 3. *alleg.*64. *num.*7. quia nihilominus cogendi sunt, quacunque appellatione non obstante, Gonzal. *ad reg.*8. *Cancel. glos.*9. *in annot. num.* 218. Salgado *d. p.*3. *cap.*5. *num.*15. 10 In tantum, ut illi non possint usui Ecclesiæ cedere, & recedere a parochia, nec ipse Parochus renunciare beneficio, ut evitent onera, & eorum præstationem, secundum Greg. Lop. *l.*11. *tit.*10. *p.* 1. Lambertin. *d. q.* 7. *art.* 2. *num.* 7. *vers. & si isti beneficiati, & art.*5. *num.*2. Bellet. *d.* §.14. *num.*7. *vers. & in tantum.*

Additio.

☞ Cum tota ratio, quare Parochiani cogendi sint in defectum omnium prædictorum ad contribuendum pro Ecclesiæ restauratione, sita sit in eorumdem commodo, ob quod constituta est Ecclesia parochialis, in instructione scilicet circa rudimenta fidei, & Doctrinam christianam, in audienda Missa, & receptione Sacramentorum, videtur, eosdem licite recedere posse a Parochia, seque ad aliam transferre, cum hujusmodi commodum non amplius relaturi sint a parochia, quam deserunt. ☜

11 At quando Parochiani sunt pauperes, nec possunt reficere Ecclesiam parochialem, debet servari dispositio Conc. Trid. *d. c.* 7. *in fine*, sic statuentis: *Quod, si nimia egestate laborent, ad Matrices, seu viciniores Ecclesias transferantur, cum facultate, tam dictas parochiales, quam alias Ecclesias dirutas in profanos usus, non sordidos, erecta tamen ibi Cruce, convertendi*, referunt Valasc. *consult.*179. *num.* 22. Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori eccles. p.* 4. *resol.* 348. *a principio.*

Additio.

☞ Cong. Conc. censuit, ruinas, & lapides Ecclesiæ dirutæ converti posse arbitrio Episcopi in viarum publicarum ædificium, seu etiam in privatarum domorum usus. ☜

Quod diximus de reparatione, & restauratione Ecclesiarum parochialium, idem omnino dicendum est de domibus parochialibus, id est habitatione Parochorum, ut declaravit Sacra Congreg. Conc. *ad c.*7. *sess.*21. *de reform.* in hæc verba: *Idem censuit Cong. de domibus pro necessaria Parochi habitatione intelligendum, quod de Ecclesiis parochialibus decisum est, omni contradictione remota.* 12

Additio.

☞ Anno nempe 1592. 22. Junii in Nullius, & 10. Junii 1595. ☜

Superest videndum, a quibus Rector, & Parochiani compellantur ad reparationem Ecclesiæ? Et in primis citra dubium est, quando Rector compellitur, agendum fore in judicio ecclesiastico: nam illa obligatio apud Rectorem residet, quia quarta pars fructuum Ecclesiis de jure communi concessa est ad earum reparationem, Doctores *in d. c.* 1. *de Eccles. ædif.* unde illud onus tanquam reale, possessionem sequitur; ita Gabr. Pereira *de manu Regia p.*1. *c.* 18. *num.* 7. Quando vero Parochiani sunt compellendi ratione fabricæ, & alimentorum Rectoris, de jure ad Prælatos spectat examinare, & decernere, quænam opera in Ecclesia fieri debeant, vel reparari, contributionemque per capita distribuere, & tandem compellere, quando opus est; hæc enim omnia privative ad Prælatos spectant, cum divinum cultum respiciant, & administrationem Ecclesiarum, quæ solis Prælatis incumbit *cap. omnes Basilicæ* 16. *quæst.*7. Reb. *dec. q.* 6. *num.* 22. *& de congrua portione num.*94. Conc. Trid. *d. c.* 7. ibi, *in eorum defectum Parochianos omnibus remediis opportunis ad prædicta cogant*, Gabr. Pereira *d. cap.* 18. *num.*8. ubi *num.*9. hinc colligit, quod non solum ad Prælatos spectat hæc cognitio, & discussio, qualia opera debeant fieri, sed etiam contributiones decernere, & ad illas subeundas cogere; subditque, quod si Prælati in talibus collectis excesserint, poterunt gravati ad legitimum superiorem appellare. 13

Plures assertiones circa hanc materiam congerit Valasc. post primam hujus tract. impressionem a me visi, *cons.* 179. *n.* 7. ubi admonet, ante omnia in hac obligatione fabricæ attendendam esse consuetudinem: nam si consuetudo legitime præscripta fuerit, quod vel Episcopus, vel Rector, vel beneficiarii, vel etiam laici parochiani præstent sumptus fabricæ, vel quod Rector Ecclesiæ, & beneficiarii reficiant capellam majorem, Parochiani vero corpus Ecclesiæ, ut fit in multis locis Regni Portugaliæ, talis consuetudo, non obstantibus Canonibus, servanda erit: ita Petrus Gregor. *Syntag. jur. d.*2. *cap.*1. *num.*12. Surd. *consil.*62. *num.*16. Valasc. *dict. concil.* 179. *num.* 7. ubi extendit, valere talem consuetudinem etiam contra laicos parochianos, ut ipsi teneantur ad fabricam.

Debet quammaxime Parochus studere, ut suæ Ecclesiæ debitus deferatur honos, nec quidquam in ea indecens, aut inhonestum fiat, ut monet Concil. Trid. *sess.* 22. *in decreto de observ. & evit. in celeb. Miss.* his verbis. *Ab Ecclesiis musicas eas,* ubi

ubi sive organo, sive cantu, lascivum, aut impurum aliquid miscetur, item seculares omnes actiones, vana, atque adeo prosana colloquia, deambulationes, strepitus, & clamores arceantur, ut domus Dei vere domus orationis esse videatur, & dici possit, refert Sanchez *in praecepta Decalogi, tom. 1. l. 2. cap. 37. numer. 7.* Jo. Sanch. *in select. disp. 47. num. 22.* ubi sic ait: *Abige nimium garrientes, & inhonestius in Ecclesia loquentes, etsi potentes, animosus esto,*
14 *rubeat licet vultus, suffer pro Deo &c.* Et ideo *primo* debet efficere, ne sæcularia negocia, ac placita, vel contractus, & alia hujusmodi ibi fiant, *cap. 1. &c. cum Ecclesia, de immun. eccles.* Navarr. *de horis Canon. cap. 5. num. 31. cum seq.* Azor. *inst. mor. p. 2. l. 8. c. 9. q. 7.* Doctor. Ludov. Correa, nobilis Lusitanus *in eleganti repet. cap. inter alia, de immun. eccles. par. 2. num. 26.* Et ita nec sæculare Judicium etiam civile. Rebuff. *ad l. appellatione 72. vers. item sient, pag. 350.* Azor. *d. p. 2. l. 9.*
15 *cap. 9. q. 1.* Nec etiam citatio, quia est actus judicialis, *cap. quoniam 11. de probat.* Tiraquel. *de ir. lig. ad finem tit. num. 82.* Azeved. *ad Curiam Pisanam l. 1. c. 5. num. 4. lit. E.* Ludov. Correa. *d. p. 2. num 27.* late Valasc. *consil. 81. num. 1. cum seqq.*

16 Actus vero ecclesiastici, ad jurisdictionem voluntariam pertinentes, possunt in Ecclesiis celebrari, ut sunt promoveri aliquem ad doctoratum, & similia, ita Sylvest. *in summ. verb. immunitas 1. num. 3. in fin* Armill. *eod. verbo num. 3.* Ludovic. Correa. *in repert. d. c. inter alia, p. 2. num. 26.* ubi addit, idem non esse dicendum, si ad jurisdictionem contentiosam spectent, quia licet fiant per personas ecclesiasticas, strepitum tamen juris habent, quod in Ecclesiis prohibetur, & concordat text. *in cap. qua fronte, in princ. de apellat.* ibi *jam, enim non Ecclesia sient est Canonicum*, &c. *cum e. decet, vers. cessent*, ibi, *fori cujuscunque tumultus, de immunit. Eccles. l. 6.* ut scilicet illud intelligatur de actibus voluntariis, hoc vero de contentiosis.

17 Utrum autem actus in Ecclesia facti (supposito quod ibi fuerint celebrati) sint validi? Sub distinctione est quæstio resolvenda, hoc modo: vel actus in Ecclesia gesti sunt sæculares judiciales, & extrajudiciales, vel ecclesiastici tantum, sæculares judiciales in Ecclesiis facti non valent, ex text. *in cap. decet §. Ordinarii, de immun. Eccles. l. 6.* ibi, *communi omni careant robore firmitatis*, ubi solum processus judiciales annullantur. Si vero sint extrajudiciales, quamvis sæculares, valent; quia Constitutio loquitur de judicialibus solummodo, & cum pœnalis sit, non debet extendi ad extrajudiciales, juxta reg. *in pœnis, l. 6.* Unde contractus omnes in Ecclesiis celebratos validos esse, utpote quia actus extrajudiciales sunt, tradit gloss. *verb. processus, in d. §. Ordinarii*, Armill. *in sum. verb. immunitas, num. 4.* Actus vero ecclesiastici judiciales habent suam firmitatem, licet sint contentiosi, & prohibiti; ex eo enim, quod sint ecclesiastici, videntur conducere ipsi Ecclesiæ. Ita eleganter Lud. Correa *in d. cap. inter alia, p. 2. num. 27.*

18 *Secundo*, ne conclamationes, & seditiones, aut impetus, & publica, ut vocant, parlamenta, seu Universitatum consilia, aut Congregationes, & his similia ibi fiant, *d. c. decet, de immun. eccl.*
lib. 6. nisi pro actu pietatis, aut pro spiritualibus 19
exercitiis, vel piis operibus congregatio etiam per laicos fieret secundum Joan. Andr. quem refert, & sequitur Panor. *in c. cum Ecclesia, de immun. eccles.* Franc. *in d. c. decet*, puta pro faciendo aliquo festo, vel instituendo aliquam Confraternitatem, vel eligendo judicem in ea, aut curatorem dando, Bald. *in l. nemo, la 1. C. de sacr. eccles. ex num. 2.* Lud. Correa *in repet. d. c. inter alia*
p. 2. num. 27. Vel nisi in Ecclesia tractarentur ec- 20
clesiastica alia, & spiritualia negocia, ut est Synodum facere, tractare de libertate Ecclesiæ, de statu cleri, & reformatione morum in populo, ut tenet Domin. *in d. cap. decet num. 16.* ubi tamen §. *num. 17.* declarat, dummodo fiat non tumultuose, & *ibi* Archid. *num. 6.* Præpos. *in cap. qua fronte, num. 4. de appel.* ubi inquit, quod omnia judicia
Ecclesiæ possunt fieri in Ecclesia, refert Illustriss. 21
D. meus Roder. a Cunha *in commentar. ad c. oratorium 6. num. 3. dist. 42.*

Tertio debet quoque prohibere, ne ludi thea- 22
trales, & monstra larvarum, aut lubricæ festivitates, & chori sæcularium, vel cantica puellarum, & prosana hujusmodi in Ecclesia fiant, *cap. cantantes 92. dist. cap. cum decorem, de vita, & honest. cleric.* Navarr. *in tract. de Orat. cap. 5. numer. 25.* Paul. Fusc *de visitat. l. 1. cap. 26. sub n. 1.* ubi Episcopos monet, ne in Ecclesiis, & divinis Officiis theatrales ludos exercere permittant, Zerol. *in prax. Episcop. p. 1. verb. repræsentationes*, fructuos. Bisbe. *en el tratado de las Comedias cap. 3. fol. 13.*

Unde Gloss. *in verb. Theatrales in cap. 1. 92. dist.* 23
ait, non esse in Ecclesia canendum theatralico more, idest, corporis gestus exercendo, qui magis ostentationis causa, quam devotionis fiant, veluti histriones, & comici vide S. Thom. 2. 2. q. 91. *art. 2. ad 2.* Duran. *de ritibus Ecclesiæ lib. 3. cap. 21. num. 8.* Nam ut bene ait S. Chrys. *homil. 19. in cap. 6. Matthæi, cum autem oratis, non gestibus corporis, neque clamoribus vocis, sed intentione optimæ voluntatis orationum vota reddamus.* Et Concil. Trid. *sess. 22. de observandis, & evitandis in celeb. Miss.*

Additio.

☞ Ad musicam lascivam, & theatrali more habitam quod spectat, accessit etiam prohibitio *Benedicti XIII. in Concilio Romano celebrato an. 1725. a quo tit. XV. de celeb. Missæ, Sacram. Eucharist. & Divin. Offic. cap. VI.* innovatur *Extravagan. Joannis XXII. Docta Sanctorum* inter communes *de Vit. & honest. Cleric.*, ac Constitutio Alexandri VII. *Pia solicitudinis*, edita pro Urbe Romæ 23. Aprilis 1657. in qua musico cantui in Ecclesiis modus imponitur.

In citata autem Extravaganti Joannis nedum improbatur lasciva melodia, & decantatio motetorum vulgari lingua, sed etiam præcipitur, delinquentes musicos suspendendos ab officio per octo dies, non exemptos per Ordinarios; exemptos vero ab eorum Prælatis; in dicta vero Alexandri Constit. probibetur omnibus quibuscumque Ecclesiarum dictæ Urbis Rectoribus, etiam

Lai-

Laicis = sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, necnon privationis fructuum unius mensis, ac suspensionis ab officio respective probibemus, ne in eorum Ecclesiis, & Oratoriis, dum officia divina celebrantur, vel sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum manet expositum, quidquam cantari permittant, præter ea verba, quæ a Breviario, vel Missali Romano in officiis de proprio, vel de communi pro currenti cujusque diei festo, vel Sancti solemnitate præscribuntur, vel quæ saltem a Sacra Scriptura, aut Sanctis Patribus desumpta sint; quæ tamen prius a Congregatione Venerab. etiam Fratrum nostrorum ejusdem S. R. E. Cardinalium sacris Ritibus præpositorum specialiter approbentur, exclusis modulis iis, qui choreas, & prophanam potius, quam Ecclesiasticam melodiam imitantur. =

Et sub iisdem pœnis injungitur, ne musicæ Præfectos ad hujusmodi munus recipiant, vel receptos in posterum admittant, nisi prius præstito ab iisdem juramento de observandis præsentibus literis, cui juramento si contravenerint, a dilecto filio nostro, & pro tempore existentis Romani Pontificis Vicario in Urbe prædicta in spiritualibus generali, tamquam perjurii, etiam corporaliter puniantur, ac exercitio officii hujusmodi perpetuo privati remaneant, absque spe reintegrationis, quæ a nemine, quacumque auctoritate prædito, etiam specialem expressionem requirente, præterquam a Nobis, & Romanis Pontificibus Successoribus nostris concedi possit.

Verum circa allatam Alexandri Constitutionem Bened. XIV. in Epistola encyclica ad omnes Episcopos ditionis ecclesiasticæ, incipien. *Annus* 19. Febr. 1749. §. VIII. hæc refert, ibi = Porro ex hujusmodi pontificia Const. videtur cantus motetorum, quæ, servata ratione ab eodem Alexandro Prædecess. nostro præscripta, composita, & a Sac. Congr. recensita, & probata sunt, procul dubio approbatus fuisse. Alexandri Constitutionem Ven. Servus *Dei Innoc. XI. Decreto suo die* 3. *Decemb.*1678. confirmavit. Aliqua tamen dubitatione exorta in intelligenda, atque interpretanda Constit. Alexandri, & Decreto Innoc. XI. fel. rec. Innocentius XII. prædecessor Noster die 20. Augusti 1692. aliud Decretum promulgavit, quod est *num.*76. *in ejus Bullario*. In eo autem offusis variarum interpretationum tenebris penitus dispulsis, rem totam aperiens, ac declarans, generatim quarumcumque cantilenarum, seu motetorum cantum probibuit. In sacrarum autem Missarum solemnibus solumodo permisit ultra cantum Glo. riæ, & Symboli, ut cani posset Introitus, Graduale, & Offertorium: in Vesperis vero, nulla mutatione, etiam minima, facta, Antiphonæ, quæ initio cujuscumque Psalmi, vel in ejus fine dicuntur. Insuper voluit, & jussit, ut cantores musici omnino legem chori sequerentur, & cum eo prorsus convenirent, & quemadmodum in choro fas non est aliquid addere Officio, vel Missæ, ita etiam musicis noluit id licere, & illud dumtaxat concessit, ut ex Officio, & Missa, quæ in solemnitate Sanctissimi Sacramenti Corporis Domini celebrari solet, nimirum ex hymnis S. Thomæ, vel ex Antiphonis, aliisque relatis in Breviario, ex Missali Romano, carmen aliquod, seu motetum, nulla verborum varietate, desumi, & cantari posset ad fidelium devotionem excitandam, dum sacra Hostia elevatur, vel publice veneranda, & colenda exhibetur. =

Moneat cantores ecclesiasticos, ut honeste, & 24
religiose, & non lascive in Ecclesia decantent; re- 25
ligiosum autem cantum indicat S. Bernar. *in epist. ad Arem.* qui ita est gravitate plenus, ut neque lasciviam resonet, neque rusticitatem; qui ita est suavis, ut non sit levis, ita demulcens aures, ut promoveat corda, sensum literæ non evacuans, sed fœcundans; alioquin, ait, non est levis jactura gratiæ spiritualis levitate cantus adduci a sensus utilitate, & plus sinuandis attendere vocibus, quam rebus insinuandis. Et ideo eligendos esse ad Ecclesiæ cantores bomines probatæ vitæ, & deperditos a choro dejiciendos propter morum cum divinis laudibus dissonantiam, advertit. Durant. *d. rapitul.*21. *ex num.*9.

Sic etiam saltationes in Ecclesia fieri, permit- 26
tere non debent Parochi, saltatoribus enim hujusmodi recordandum est, quod in Saxonia accidit saltantibus in Ecclesia S. Magni, qui in pœnam, ut creditur, per totum annum sine cibo, & somno saltarunt, ut referunt Pined. *in monarch. eccl. p.* 3. *lib.* 19. *cap.*17. §.1. *fol.* 180. Alphons. Veneto *en el enchiridion de los tiempos*, *fol.* 139. libellus, qui inscribitur *instruction. de la Muger. Christiana, lib.*1. *cap.*16. & alter cujus titulus est, *Compendio de las bistorias prodigiosas p.*2. *cap.* 13.

Quarto debet quoque prohibere, ne in Ecclesia 27
strepitus, & clamores fiant cum S. August. serm. 215. de tempore dicat, *qui in Ecclesia verbosari voluerit, & pro se, & pro aliis redditurus est rationem, dum verbum Dei nec ipse audit, nec alios audire permittit*, & B. Cæsar: Arelatens. serm. 12. *Rogo vos fratres, & admoneo, ut venientes ad Ecclesiam, boc solum, quod in Ecclesia competit, agite, idest, aut orate, aut psallite, aut orando psallite*. Et S. Chrysost. bomil. 38. ad populum Antioch. *Nibil Ecclesiæ tam congruum, quam silentium, & tranquillitas, theatris convenit tumultus, & balneis, & pompis, & focis, ubi vero de talibus dogmatis doctrina, tranquillitas, & quies, & philosophia, & multa pax esse debet? Dic mibi nunquid ullus est misteriis tumultus? nunquid ulla turbatio? Cum baptizamur, cum alia cuncta facimus, nonne quiete, & silentio cuncta sunt ornata? boc in cœlo disseminatum est ornamentum*.

Quinto non debet permittere, ut in Ecclesia 28
cum irreverentia loci sacri convivia fiant, nisi aliquid frugale, & parvulum in angulo Ecclesiæ sine tumultu, sine luxu, & perturbatione adstantium sumatur ex causa rationabili, verbi gratia, quia non est alius locus sufficienter accomodatus, ita *cap. nulli* 42. *dist.* Navarr. *de Orat. cap.* 5. *n.* 3. Berti Lucens. *in praxi crimin. Regul. tit.*4. *cap.*34. *vers. ad decorem item Ecclesiæ* Soar. *tom.* 1. *de Relig. l.*3. *de reverentia debita loco sacro*, *cap.* 6. *n.* 7. Fr.Raph. de la Torre *in* 2. 2. *D. Thom. t.* 2. *q.* 99. *art.* 3. *disp.*8. *pag.* 621. *cum seqq.* Illustr. D. meus Rod. a Cunha *in comm. ad c. nulli num.* 1. *dist.* 42. ubi pie excusandas ait mulieres, quæ ob devotionem in Ecclesiis per aliquot dies commorantur, comedunt, & dormiunt.

Ani-

Animadversio.

☞ Quænam hæc esset devotio cum irreverentia loci sacri, ut in eo permitti possit etiam dormitio mulierum extra casum gravis necessitatis? ☜

29 *Sexto* est a Parochis quammaxime observandum, pernoctationes, & vigilias (quæ olim in Ecclesiis, pro solemnitatibus ad Martyrum corpora fieri solebant, de quibus Pined. *in monarch. eccl. l.*12. *cap.* 12. §. 3. Fr. Hieronym. Roman. *de Republ. Christ. l.*5. *cap.* 13. Illesca *in chronica Pontif. l.* 4. *c.*11. *fol.*143. Cened. *ad Sextum collect.* 11. *num.*4. Card. Baron. *in addit. ad Martyrologium Romanum sub die* 15. *Januarii*) jam hodie sublatas esse, multis ex causis, quas referunt Raban. *de institut. Cleric. l.*2. *cap.*9. Sot. *de Instit. l.*10. *qu.* 5. *art.* 1. *vers. sed tertio* Boer. *decis.* 212. *num.* 13. Covar. *Var. l.*4. *c.* 19. *num.* 10. Marcel. Francolin. *de horis Canon. p.*1. *cap.*1. *ex num.*8. Fusc. *de visitat. lib.* 1. *cap.* 28. *num.* 8. quod experimento patet, frequentissime vigilantes Templis abuti, & quod certe scelus deplorandum sit videre interdum religionis prætextu Templa frequentari, & Martyrum sancta loca visitari ea animi libidine, ut viri, & mulieres sese aspiciant, & opportunitatem alloquendi nanciscantur, adversus quas personas scribunt Tiraquel. *lib.*15. *connub. ex num.*108. Cened. *d. collect.* 11. *n.* 3. & ab Ecclesia abigendas dicit. Joan. Sanci *in selectis disp.*47. *num.*22. Unde gloss. *verb. sed suas in c. odi* 24. *qu.*1. invehit adversus scholasticos, qui vadunt ad Templa videndarum fœminarum causa, cujus glossæ dictum extollunt Navar. *in man. cap.* 16. *num.* 13. *vers. nono qui vadit*, Tiraquell. *d. l.* 15. *tit.* 110 *in fine* Ferdinan. Paez. *in repet. cap. Missas, de consuet. dist.* 1. *n.*102. prout eos refert Cened. *loco citato*. Dum essem Matriti vidi de ordine expresso Regis nostri pie observari, ut, positis speculatoribus in qualibet Ecclesia, multarentur in ea alloquentes ad illorum relationem, prout de facto vidi in summa scutorum trium, vel quatuor plures condemnari, & solvere de mandato Illustrissimi Præsidis Archiepiscopi Granatensis, viri quidem pii, & qui justitiam æqua lance distribuit, ut talem decet Prælatum.

30 *Septimo* non debet permittere supellectilia, seu utensilia domus in Ecclesia reponi, nisi propter hostiles incursus, aut incendia repentina, vel similem necessitatem id fieri oporteat *cap. relinqui, de custodia Euchar.* Berti Lucens. *ubi sup.* Fagundez *in quinq. Ecclesiæ præcepta præc.*2. *l.* 4. *c.*4. *num.*10. *in med.* Sed nec in ea accubitus sterni debent, *cap. non oportet, cum seqq.* 42. *dist.* Imagines vero vanæ, & nugaces, aut inhonestæ in eisdem fieri, aut haberi omnino prohibentur, Conc. Nicænum II. *act.* 4. *in epist. B. Nili, & in Sexta Synodo Constant. can.* 100. Vidi Romæ ex certa Ecclesia a summo Pont. Urbano VIII. imagines piorum hominum, qui pro Religione Catholica martyrium subiisse dicebantur, & a parietibus dictæ Ecclesiæ pendebant, ejici foras juberi.

31 *Octavo* debet excommunicatos, & nominatim interdictos ab Ecclesia ejicere, item & illos, quibus specialiter est ingressus Ecclesiæ interdictus. Advertit tamen Grutier. *canonic. l.* 1. *c.*1. *n.* 41. quod licet Parochus habeat penes se denunciatoriam scripturam, qua specialiter, & nominatim quis sit excommunicatus, sibique præcipiatur, ut statim, visis literis, teneatur eundem vitare, atque denuntiare, nihilominus tamen non tenetur eum vitare, donec eum denuntiaverit, aut denunciatum esse constiterit. Et *eod. l.*1. *cap.* 5. *num.*20. disputat insignem quæst. an Sacerdos proprius, curam animarum habens, possit absolvere subditum a majori excommunicatione Juris pontificii, vel episcopalis, absolutione alteri minime reservata; & affirmativam sententiam probabiliorem asserit.

Additio.

☞ Quod inferior absolvere possit ab excommunicatione latæ sententiæ Juris pontificii, vel episcopalis, quoties alteri non est reservata, est quæstio penitus inutilis, nec pro ea resolvenda opus est probabiliori DD. sententia, cum certum sit, eum absolvere posse ex claro textu Innocentii III. relato in cap. XXIX. *Nuper de sent. excom.* ibi = quia tamen Conditor canonis sibi specialiter non reservat, eo ipso concessisse videtur aliis facultatem relaxandi. = Quod tamen intelligendum est de excommunicatione lata per modum legis, non ab homine, lata per modum sententiæ, ut ex cit. textu.

Idem intelligendum est, inferiorem ab ea absolvere posse pro foro conscientiæ tantum, non pro externo, etiamsi absolvens sit Parochus, cum, ut addidi ad cap. VII. post num. 23, non habeat jurisdictionem fori externi. Ex quo sequitur, absolvere posse in actu sacramentalis Confessionis dumtaxat, ut cum communi Thesaur. de Pænis Ecclesiast. part.1. Verbo Absolutio cap.XXIV. ☜

Infideles vero permittuntur ingredi Ecclesiam 32
ad verbum Dei audiendum, & ibidem stare possunt usque ad Missam Cathecumenorum, *cap. Episcopum nullum de consec. dist.*1. quod & de hæreticis dicitur, quamvis excommunicati existant, si tamen reverti desiderant, *cap. excommunicamus, de hæret.* Ab Ecclesiæ quoque ingressu arcentur ad 33
tempus solemniter pænitentes, & notorie criminosi, *cap. in capite* 50. *dist.* præsertim sacrilegi, quandiu sunt contumaces, *cap. qui jubente* 11. *q.*3. imo & olim vir, qui cum propria uxore fuisset, 34
nisi lotus aqua, Ecclesiam intrare non poterat, sicut consuevisse Roman. Eccles. testatur B. Greg. relatus *in cap. vir cum propria* 33. *q.* 4. & ideo in 35
Ecclesiæ ingressu singuli aqua asperguntur ad veniales saltem maculas aspergendas. Jo: Pined. *super Job. par.*1. *cap.* 9. *pag.* 160. & citati per me *in collect. ad cap. aqua, num.* 3. *de consecr. Eccles. vel Altaris*.

Animadversio.

☞ Arcendi sunt etiam ab ingressu Ecclesiæ culpabiliter omittentes annuam Confessionem, & Communionem in Paschate; ex cap. XII. *Omnis utriusque*, de Pænit. & Remiss. postquam nominatim

tim interdicti fuerint ab hujusmodi ingressu, in iis locis, in quibus hæc pœna juxta cit. cap. est ferendæ sententiæ; in iis vero locis, in quibus est latæ sententiæ, incurrunt ipso facto in foro conscientiæ, ut olim erat Romæ; in qua tamen hodie est tantum ferendæ sententiæ juxta novissimam Instructionem Urbis Vicarii, editam sub die 20. Mart. 1773. Peccatum vero est reservatum dicto Vicario. ☜

Animadversiones.

☞ Ad delenda peccata venialia non satis est aspersio, vel sumptio materialis aquæ benedictæ, nisi unita sit *cum aliquo pio motu reverentiæ in Deum, & ad res divinas, & hoc modo benedictio Episcopi, aspersio aquæ benedictæ . . . operantur ad remissionem venialium peccatorum*, ut docet S. Thom. 3. part. q. 87. art. 3. ☜

Nono, debet quoque efficere, ne violentia aliqua fiat; sive ipsi Ecclesiæ per destructionem, vel incendium, aut quamlibet violationem, *cap. 2. & cap. in literis de raptorib.* sive personis, aut rebus, quæ in ea continentur, id enim sub pœna criminis sacrilegii prohibetur *in c. sicut antiquis, & in cap. quisquis inventus* 17. q. 4. De sacrilegio autem, & in quas species, & modos distinguatur,
36 vide S. Tho. 2. 2. *q. 93. art.* 3. Azor. &c. *Instit. mor. p. 1. l. 9. cap. 27. q. 2.* Suar. *de Relig. tom. 1. tr. de sacril. lib. 3. cap. 1. & 5.* Card. Tusc. *tom. 6. lit. S, conclus. 6.* Lessi. *de Justit. l. 2. c. 45. de sacril.* qui tres modos præcipuos sacrilegii distinguunt, scilicet in personas, vel loca, vel res, quod contingit, quoties directe agitur contra sanctitatem eis debitam, hocest, contra illam rationem, secundum quam persona, locus, vel res sacra sunt, & sanctitatem habent.

Decimo, debent advertere, an Imagines Ecclesiæ, & Altarium pietatem præseferant; neve ibi sit gestu, aut corporis dispositione aliquid indecorum, vel scurrile, seu prophanum: ne etiam exponantur Imagines aliorum Sanctorum, quam illorum, qui ab Ecclesia sunt approbati, Conc. Trid. *sess. 25. de Reliq. & venerat. Sanctor.* Berti Lucens. *in praxi crimin. Regul. tit. 4. cap. 34. prope fin. vers. Imagines Ecclesiæ*, ubi etiam post Simanch. quem refert, subdit, Imagines etiam in ædibus privatis sitas, quibus populus superstitiose abuteretur, interdicendas esse.

37 Denique est a Parocho sciendum, quod præter pœnas per sacros Canones, & leges civiles comminatas contra illicita in Ecclesia facientes, sunt aliæ pœnæ statutæ per Constitut. Pii V. incip. *Cum primum, sub dat. Romæ Kal. April.* 1566. cujus particulam hic apponere duximus, prout sequitur: *Ut igitur Deo O. M. gloriosæ Virgini, & Sanctis omnibus debitus honos deferatur, Greg. X. Prædecessoris nostri Constitutionem innovantes, ac statuta Concil. Trid. observare volentes, statuimus, & ordinamus, ut ad Ecclesiam sit humilis, & devotus ingressus, quieta conversatio, devotis orationibus insistant, & omnes genibus flexis Sanctissimum Sacramentum adorent, ad nomen Jesu Christi D. N. cum exhibitione reverentiæ caput inclinent, nullus in dictis Ecclesiis seditiones faciat, tumultum excitet, clamores moveat, impetumve committat, cessent vana, fœda, & profana colloquia, risus immoderati, & strepitus omnes judiciorum, & alia quæcunque, quæ divinum Officium perturbare possunt. Nullus intra Ecclesias deambulare audeat, sive præsumat, dum celebrantur sacra Missarum mysteria, & alia divina Officia. Qui vero prædicta petulanti animo contempserint, præter divinæ ultionis acrimoniam, nostri quoque arbitrii pœnas incurrent, quæ omnia locorum quoque Ordinarii in suis Ecclesiis faciant observari. Quicumque vero in Ecclesiis, dum ibi sacrificium Missæ, & divina celebrantur Officia, ac verbum Dei prædicatur; deambulare, vociferari, aut, verso tergo ad Sanctissimum Sacramentum, irreverenter sedere, aut aliquid, quod scandalum generet, aut divina perturbet Officia, facere præsumpserit, pœnam viginti quinque ducatorum incurret, præter alias arbitrio nostro imponendas, & moderandas pœnas, & qui non habuerit in ære, luet in corpore, aut exilio mult abitur. Qui vero in Ecclesiis cum mulieribus impudicis, sive etiam honestis colloquium scurrile habuerit, aut alios inhonestos actus fecerit, vigintiquinque ducatorum pœnam incurrat, & carceris per mensem. Qui in Ecclesiis, ut supra, obscenis, aut inhonestis verbis, aut signis usus fuerit, aut alia fœda colloquia cum personis quibuscunque habuerit, decem aureorum pœna multetur aut alias corporaliter puniatur. Mandamus præterea omnibus, & singulis cathedralium, collegiatarum, & parochialium Ecclesiarum Capitulis, Rectoribus, Vicariis, Sacristis, Ostiariis, & aliis ipsarum custodibus, quatenus præfatos omnes in Ecclesiis delinquentes admoneant, & ut in eis vetita fieri non permittant, vel saltem ipsis Ordinariis, vel officialibus nostris puniendos deferant, quod si facere neglexerint, pœnam duorum aureorum vice qualibet incurrent. Pauperes quoque mendicantes, seu eleemosynas petentes in Ecclesiis tempore Missarum, Prædicationum, aliorumque divinorum Officiorum non sinant, sed eos ad valvas Ecclesiarum stare faciant, sub pœna duorum aureorum Capitulis infligenda pro qualibet vice, nisi eos eiici curaverint, & Parochis dimidii aurei. Religiosis etiam claustralibus, sive Regularibus præcipimus in virtute sanctæ obedientiæ, ut in Ecclesiis suis deputent aliquem, qui tales eiiciant, & si negligentes fuerint, gravissime ab Ordinario corripiantur, quod si illi parere recusaverint, gravissimas pœnas incurrent, & pro qualitate personarum, etiam corporaliter punientur, arbitrio nostro, sive Superioris; & ut in Ecclesiis nihil indecens relinquatur, iidem provideant, ut capsæ omnes, & deposita, seu alia cadaverum conditoria super terram existentia omnino amoveantur, prout alias statutum fuit, & defunctorum corpora in tumbis profundis infra terram collocentur.*

De rebus vero, seu bonis, ad parochiales Ec- 38
clesias pertinentibus, & in ipsis conservandis, extat S. Caroli ordinatio ad Parochos, contenta in 4. p. *Actor. Mediolanen.* qui jussit Curatis, ut rerum, & bonorum suæ Ecclesiæ, eorumque redituum inventarium conficerent, ejusque copiam Ordinario traderent; nam hujusmodi ordinatione facilius bona ecclesiastica, & redditus ab usurpatoribus defenduntur, & successoribus, quos plerumque Ecclesiarum, de quibus provisi sunt, bona, & jura ignorare contingit, consulitur: cui etiam malo non mediocriter provisum erit, si Parochi in aliquo solemniori festo decretum Concil. Trid.

Trid. *sess.22. de reform. c. 11.* contra occupatores bonorum ecclesiasticorum populo singulis annis publicaverint, cum ea etiam parte Bullæ in Cœna Domini, quæ de usurpatoribus hujusmodi loquitur. Quod igitur ad mobilia attinet, illa in inventarium redigantur, quæ vel sacra, vel ad usum Ecclesiæ destinata, vel ad usum domus Ecclesiæ a prædecessoribus acquisita, atque a præsenti Rectore adepti beneficii tempore in Ecclesia inventa fuissent, aut alias illius generis res fuerint, quas Pius V. felicis recordationis *in sua Constitut.* voluit ad Ecclesiam pertinere, adeo ut Parochus nullatenus ea in posterum possit distrahere, aliove transferre, non obtenta ab Ordinario licentia, quam ille non aliter concedere debebit, quam si alias res meliores, aut saltem æquales in locum amovendarum Parochus re ipsa substituat, nisi fortasse justa aliqua necessitas, nulla Parochi culpa contracta, secus suadeat, quod Episcopi prudentiæ statuendum relinquitur. Cujus autem inventarii traditum in Archivio episcopali exemplum, ab eodem Parocho in libro proprio Ecclesiæ, manu sua subscriptum conservari debet, unde illorum successores bonorum omnium ad Ecclesiam pertinentium admoneantur.

Additio.

☞ Hoc onus conficiendi inventarium injunctum jam fuerat a Sixto V. Const. *Provida* 29. Aprilis 1587. & renovatum a Benedicto XIII. inhærente dictæ Constitutioni, in Conc. Romano ab ipso habito an. 1725. Tit. XII. de fide Instrumentor. cap. I. cum methodo, & instructione, pro illius confectione, exarata in Appendice ejusd. Concil. sub num. X. ☜

39 Præterea Parochi cavere debent a locationibus bonorum suæ Parochiæ cum anticipatis solutionibus, sicut præcepit Trident. Synodus *sess. 25. de refor. cap. 11.* cujus verba sunt hæc: *Magnam Ecclesiæ perniciem afferre solet, cum earum bona repræsentata pecunia in successorum præjudicium aliis locantur. Omnes igitur hæ locationes, si anticipatis solutionibus fiant, nullatenus in præjudicium successorum validæ intelligantur, quocumque indulto, aut privilegio non obstante, ne hujusmodi locationes in Romana Curia, vel extra eam confirmentur*, de quo vide Piasec. *in praxi Episcop. part. 2. cap. 4. num. 65. in fine, vers. locationes*, Rebell. *de obligat. Justit. part. 2. l. 14. q. 5. a num. 4.* Marc. Anton. Genuens. *in practicab. eccles. q. 166.* Zerol. *in praxi Episc. p. 1. verb. alienatio rerum Ecclesiæ*, §. 7. late Aloys. Ricc. *in praxi, par. 4. resol. 366. cum seqq.*

Additio.

☞ Huc spectat Constitutio Bened. XIV. *Universalis Ecclesiæ* 19. Augusti 1741. in qua prohibentur Clerici quicumque recipere anticipatas fructuum suorum beneficiorum solutiones ad longum tempus, sub pœnis contra alienantes impositis ibi: Nomine alienandi, utilitatem, & commodum percipiendi fructus, vel alio quovis titulo, prætextu, & colore vendere, ac distrahere suorum respective beneficiorum redditus, & proventus vel ad vitam, vel in longum tempus, recepta ab emptore per unam, vel plures solutiones pecuniarum quantitate, quam ipsi beneficiati per ejusdem temporis, vel vitæ spatium probabiliter consequi potuissent, sub pœna excommunicationis, & nullitatis actus, seu contractus, & omnium inde consecutorum, aliisque pœnis inflictis, præscriptis, & statutis contra alienantes bona Ecclesiæ.

Idem prohibitum legitur in Concilio Romano habito sub Benedicto XIII. an. 1725. tit. XIX. cap. unic. §. *Ne hujus occasione.* ☜

Similiter sub excommunicationis, aliisque gra- 40
vissimis pœnis constitutum est in *Extrav. Ambitiosæ, de rebus Eccl. non alien.* ne absque Apost. auctoritate ullo pacto bona immobilia ultra triennium locentur, aut alia ratione alienentur, de cujus text. materia plura diximus in *collect.* ad illum, & præcipue *num. 4.* comprehendere fructus, & redditus rerum ecclesiasticarum, & sic earum locationem ultra triennium non esse validam, & *num. 5.* nomine alienationis illic intelligo omnem actum, quo dominium rei directum, vel utile, aut usus fructus, aut jus in alterum transfertur, vel abdicatur, ac proinde non solum venit venditio, aut alius contractus gratuitus, vel onerosus, quo rei dominium in alterum transfertur, verum etiam hypotheca, infeudatio, & contractus emphyteuticus; non autem repudiatio, seu remissio, legati, vel hæreditatis, ac rei, Ecclesiæ non incorporatæ.

Additio.

☞ Hæc opinio, quod scilicet repudiatio legati, vel hæreditatis non sit alienatio, habet suos contradictores, quoad utramque partem; & quidem magnæ notæ. Quidquid autem sit de veriori, si repudiatio fiat sine justa causa, est illicita (ita Remigius Maschat. in Instit. canonic. *lib. 111. tit. 13. de Reb. eccl. alienand. vel non, n. 7.*) Prælatusque peccans contra officium suum, quo obligatur bonum Ecclesiæ quærere, tenetur ei ad compensationem damni illati *c. quicumque 12. qu. 4.* si vero excussus Prælatus non sit solvendo, Ecclesiæ competit aliud remedium restitutionis in integrum, sicut minori læso per repudiationem hæreditatis *l. 24. §. 2. ff. de Minor.* ☜

Illud adeo inviolabiliter observandum erit, ut 41
etiam alienationes factæ cum clausula; *reservato Sedis Apostolicæ beneplacito*, irritæ, & invalidæ censendæ sint, si ante impetratam confirmationem possessio rei ecclesiasticæ alteri tradita fuerit, quin etiam & Rectores ipsi, & possessores tanquam intrusi, ad pœnas constitutas tenebuntur; excusabuntur tamen Rectores, si pœnitentia, aut alio titulo ducti, alienationem revocaverint ante realem, & pacificam possessionem, ut per Covar. *l. 2. var. cap. 16. num. 7.* Navar. *consil. 18. de rebus eccles. non alienan.* Quarant. *in sum. Bullarii, verb. Alienatio rerum eccles. num. 50.* Filiuc. *in quæst. mor. tract. 14. num. 119. & tract. 40. cap. 6. q. 5.*

Addi-

Additio .

☞ Nec validitati contractus suffragatur præsumptum beneplacitum Apostolicum, etiam post lapsum longissimi temporis, longissimamque observantiam subsequutam, quidquid senserint DD. ante Constitutionem Urbani VIII. *Romanus Pontifex edit. 5. Junii* 1641. & alteram ejusdem Pontificis, *edit. die* 1. *Jun.* 1635. relatam a Fagnano *lib. 1. Decretalium in cap.* 1. *Consuetudines, de consuetud. num.* 63. in quibus reprobantur hæc præsumpta beneplacita. Adeatur Fagnan. *loc. cit.* & præsertim *a num.* 57. *ad totum* 66. ☜

42 In rerum tenuiorum, licet immobilium, alienatione non requiritur Apost. auctoritas, nec aliæ desiderantur solemnitates, in rerum immobilium ecclesiasticarum alienationibus intervenire solitas, juxta dispositionem *can. terrulas* 12. *q.* 2. dummodo causa cognita, & evidenti Ecclesiæ utilitate comperta, eam Ordinarius (non Vicarius sine speciali mandato) auctoritate sua probaverit, vide Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori eccles. decis.* 39. *in* 1. *edit. alias resolut.* 36. *in* 2. *edit. & in praxi aurea resolut.* 383. Steph. Quarant. *dict. verb. alienatio rerum Eccles. num.* 41. ubi notabiliter subdit, per Sacram Congreg. decisum fuisse, neque Constitutionem Pauli II. neque Concil. Tridentin. decretum derogasse dispositioni *dict. cap. terrulas*.

Additio .

☞ Res exiguæ, vel modici valoris ex decreto Cong. Episcoporum in Favent. 22. Martii 1711. relato a Card. Petra Tom. V. tit. XIX. n. 62. ex stylo Curiæ dicuntur, quæ non excedunt summam XXV. scutorum aureorum, hoc est scutorum XLI. cum obulis XXV. monetæ Rom.

Quamvis autem Congr. Concil. teste Fagnan. in cap. *Nulli* hoc titulo numer. 16. duxerit, nihil circa hanc valoris summam statuere, sed deducendam esse ex jure communi: in una tamen *Messanen.* 29. Nov. 1613. & in *Baren.* 12. April. 1692. declaravit, posse Episcopum concedere facultatem alienandi usque ad dicta XXV. aurea scuta. Ita & Abstem vere nullius, ut probat d. Petra loc. cit. n. 70. & Capitulum Basilicæ Lateranen. in ejus bonis, tanquam Ordinarium, & Vicarium ab eo delegatum, ex Decreto Congr. Conc. 17. Novem. 1703. ad VII. Non vero Superiores regulares, ut ex Decretis Cong. Episcop. notavi in opere meo Expositio juris &c. pag. 287.

Nec ultra dictam summam alienatio facta ab Ordinario sustinetur, ut declaravit dicta Cong. in una Papien. 15. Maji 1710. neque suffragatur consuetudo, ut ex aliis ejusdem Congr. decretis, relatis a dicto Petra n. 65. a quo solide reprobatur abusus, & dolus, quo res magni valoris per plures alienationes modicas diversis vicibus concedi posse ab Episcopis aliqui dictitarunt, cum id fieret in fraudem legis. ☜

CAP. XIV.

De Prædicatione verbi Dei Parochis injuncta.

SUMMARIUM.

1 *Prædicatio verbi Dei, quibus temporibus Parochis injuncta sit, ostenditur.*

2 *Episcopus enm prædicat, silere debent omnes alii Concionatores, illisque potest inhibere, ut eo tempore a prædicatione se abstineant.*

3 *Parochi possunt per se ipsos tantum inter Missarum solemnia sermonem habere, etiam quando Episcopus ipse prædicat.*

4 *Parochus, quamvis nec valde doctus, nec eloquens sit, non ideo debet prætermittere plebem sibi creditam erudire.*

5 *Parochi, si per se velint munus prædicationis obire, non debent impediri.*

6 *Parochi possunt per alios officio suo satisfacere, quo tenentur prædicare.*
☞ *Vide Additionem.*

7 *Parocho per se ipsum concionanti minime licet, prætextu cujuscunque paupertatis, prætendere sibi præstari eleemosynam solitam dari Prædicatoribus, alias ad Universitate electis.*

8 *Parochi prohibentur in suis Ecclesiis admittere Concionatores, ab Ordinario non approbatos, etiamsi esset Episcopus, nisi sibi noti essent, ad hoc, ut semel, bisve prædicent.*
☞ *Vide Animadversionem.*

9 *Parochus officio suo non satisfacit quoad Deum, prædicationes totius anni aliis committens.*
☞ *Vide Additionem.*

10 *Vicecuratus, quando servierit Ecclesiæ, & administraverit Sacramenta Parochianis pro Rectore infirmo, consequitur emolumenta ipsius Rectoris, & licita est ei retentio oblationum.*
☞ *Vide Animadversionem.*

11 *Parochiæ suæ unusquisque tenetur interesse pro audienda prædicatione, si id commode fieri potest.*

12 *Parochus admonere debet populum, ut diebus Dominicis, & festis majoribus frequentet suas Parochias, excommunicandus tamen non est, si monitioni non paruerit.*

13 *Ordinarius non potest mulctis, & pœnis cogere populum ire ad audiendam concionem in propria Parochia.*

14 *Intelligitur decretum Concilii sess. 24. de reform. cap. 4.*

Sacrosancta Tridentina Synodus animadvertens, quam necessaria sit ad animarum salutem prædicatio verbi Dei, Parocho, additis pœnis, injunxit, ut in Ecclesia sua singulis Dominicis, & festis diebus, & temporibus jejuniorum, Quadragesimæ, & Adventus Domini, si non quotidie, saltem tribus in hebdomada diebus, prædicationes faciat, in quibus plebes sibi commissas pro sua, & earum capacitate docere debet, quæ scire omnibus necessaria sunt ad salutem; in specie vero inter Missarum celebrationem frequenter, maxime diebus festivis, exponere ea, quæ in Missa leguntur, atque inter cætera Sanctissimi Sacrificii Missæ mysterium aliquod declarare, & 1

insuper vim, atque usum Sacramentorum, juxta formam Cathechismi Romani, etiam lingua vernacula, explanare. Quæ omnia ex variis locis ejusdem Concilii colliguntur; nam *sess. 5. de refor. cap. 2.* ita dicit: *Archipresbyteri quoque, Plebani, & quicunque parochiales, vel alias curam animarum habentes Ecclesias, quocunque modo obtinent, per se, vel alios idoneos, si legitime impediti fuerint, diebus saltem Dominicis, & festis solemnibus plebes sibi commissas pro sua, & earum capacitate pascant salutaribus verbis, docendo quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, annunciando cum brevitate, & facilitate sermonis vitia, quæ eos declinare, & virtutes, quas sectari oporteat, ut pœnam æternam evadere, & cælestem gloriam consequi valeant: id vero si quis eorum præstare negligat, etiamsi ab Episcopi jurisdictione, quavis ratione exemptum se esse prætenderet, etiamsi Ecclesiæ quovis modo exemptæ dicerentur, aut alicui monasterium, etiam extra Diœcesim existenti, forsan annexæ, vel unitæ, modo re ipsa in Diœcesi sint, provida pastoralis Episcoporum solicitudo non desit, ne illud impleatur: parvuli petierunt panem, & non erat, qui frangeret eis. Itaque ubi ab Episcopo moniti, trium mensium spatio muneri suo defuerint, per censuras ecclesiasticas, seu alias ad ipsius Episcopi arbitrium cogantur; ita ut, etiam si ei expedire visum fuerit, ex beneficiorum fructibus alteri, qui id præstet, honesta aliqua merces persolvatur, donec principalis ipse resipiscens, officium suum impleat.* Et idem repetiit *sess. 22. de sacrific. Missæ capitulo 8.* his verbis. *Quamobrem, retento ubique cujusque Ecclesiæ antiquo, & a sacra Romana Ecclesia, omnium Ecclesiarum matre, & magistra, probato ritu, ne oves Christi esuriant, neve parvuli panem petant, & non sit qui frangat eis, mandat Sancta Synodus Pastoribus, & singulis curam animarum gerentibus, ut frequenter inter Missarum celebrationem, vel per se, vel per alios ex iis, quæ in Missa leguntur, aliquid exponant, atque inter cætera Sanctissimi hujus Sacrificii mysterium aliquod declarent, diebus præsertim Dominicis, & festis* Atque idipsum in parte replicavit *sess. 23. de reformat. capitulo 1.* in hæc verba: *Cum præcepto divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere, pro his Sacrificium offerre, verbique divini prædicatione, Sacramentorum administratione, & bonorum omnium operum exemplo pascere, pauperum, aliarumque miserabilium personarum curam paternam gerere, & in cætera munia pastoralia incumbere*, &c. & licet ibi loquatur de Episcopis, inferius tamen intelligit omnia etiam de Curatis; &c. *sess. 24. de reformat. capitulo 4.* ibi, *Moneatque Episcopus populum diligenter, teneri unumquemque parochiæ suæ interesse, ubi commode id fieri potest, ad audiendum verbum Dei*; refert novissime Steph. weyms *in Constit. 24. e jure antiquo desumptas, & per Concil. Trid. speciatim innovatas, Constit. 5. num. 7. & sess. 24. de reform. cap. 7.* loquens de Parochis, ita statuit= *nec non ut inter Missarum solemnia, aut divinorum celebrationem, sacra eloquia, & salutis monita eadem vernacula lingua singulis diebus festis, vel solemnibus explanent, eademque in omnium cordibus, postpositis inutilibus quæstionibus, inserere, atque eos in lege Domini erudire studeant.* Vide Navar. *in man. cap. 25. num. 135.*

2 Licet autem in una Bituntin. S. D. N. Urbanus VIII. facta sibi relatione per S. Congr. Conc. mandaverit *sub die 2. Maii 1629.* ut cum Episcopus prædicat, silere debeant alii Concionatores, iisque possit inhibere, ut eo tempore a prædicatione se abstineant, possunt tamen Parochi per se 3
ipsos inter Missarum solemnia sermonem habere, etiam quando Episcopus ipse prædicat, ut censuit, Sacr. Congreg. *in causa Terulen. 11. Junii 1631.* ubi subdit, id non intelligi respectu Presbyterorum in Ecclesia parochiali, me citato *in hoc loco*, Lezana *in sum. q. Regul. cap. 20. num. 6.*

Et quamvis Parochus, nec valde doctus, nec 4
eloquens sit, non ideo prætermittat plebem sibi creditam erudire, juxta S. Francisci Xaverii utilissima monita Concionatoribus præstita, dum, teste Turselino *lib. 6. c. 16.* ita ait: *Non se ipsum sed Christum Crucifixum Concionator prædicet: Concionatoris præcipuum munus est auditori delictorum suorum quammaximum incutere dolorem, & certissimis, sempiternisque infernorum supliciis ante oculos propositis, eum a flagitiis deterrere; Satanæ quoque artes, atque insidias aperire; ea demum pro concione ferere, quæ vulgi quoque imperiti intelligentia potius, quam admiratio excipiat.* Abstineat tamen a prædicatione errorum, & præsertim eorum, quæ hæreticam sapiunt pravitatem, & a scandalis disseminandis, sicut S. Conc. Trid. Concionatoribus, potissimum Regularibus præcepit *d. sess. 5. de reform. c. 2.*

Et licet idem Conc. Trid. Parochis munus præ- 5
dicationis verbi Dei injunxerit, & quasi proprium illorum munus fecerit, ita ut nec ab Episcopis in hoc impedire possint, sicut declaravit Sac. Cong. ejusd. Conc. *d. c. 2.* in hæc verba: *Si curatores animarum per se velint munus prædicationis obire, non debent impediri*; nihilominus possunt per alios of- 6
ficio suo satisfacere, ut colligitur ex eod. Concil. Trid. *sess. 24. de reform. cap. 4.* in hæc verba: *In aliis autem Ecclesiis, prædicationis munus exerceatur per Parochos, sive, iis impeditis, per alios, ab Episcopo, impensis eorum, qui eos præstare vel tenentur, vel solent, deputandos, in civitate, aut in quacunque parte Diœcesis, censebit expedire.*

Additio.

☞ Cavendum tamen est Parochis, ne impedimentum affectent, ut tuta conscientia se credant ab hoc onere exemptos, aut etiam si non conentur impedimentum removere. ☜

At Parocho per se ipsum concionanti, minime 7
licet, prætextu cujuscunque paupertatis, prætendere sibi præstari eleemosynam, solitam dari Prædicatoribus, alias ab Universitate electis, ut censuit S. Congreg. Concilii *in una Vestan. 20. Martii 1621.*

Cujus quidem Parochi licentia, etiamsi sufficiens 8
sola videretur, jure communi attento, ut alius ab eo invitatus posset in sua Ecclesia prædicare ex text. *in Clem. dudum, versic. in Ecclesiis autem, de sepult.* tamen ex Conc. Trid. verbis *sess. 24. de reform. c. 4. & sess. 5.* itidem *de reform. cap. 5.* prohibentur Parochi in suis Ecclesiis admittere Concionatores, ab Ordinario non approbatos, etiamsi prædicare vellet aliquis Episcopus; & ita jam hodie nullus etiam a Parocho invitatus prædicare poterit sine licentia Episcopi, ut ex declaratione Cle-

Clementis VIII. resolvit Zypæ. *in analytica postremi juris eccles. enar. l. 3. tit. de Parochis, n. 3.* nisi alias Prædicator sibi notus esset, ad hunc, ut semel, bisve prædicet. Navar. *d. c. 25. num.* 141. Ugol. *de officio Episcopi, cap.* 42. §. 1. *n.* 3.

Animadversio.

☞ Attenta declaratione Clem. VIII. sive Prædicator sit Parocho notus, sive semel, vel bis prædicare velit, numquam ei licebit sine licentia E-piscopi. ☜

9 Et puto, Parochum officio suo non satisfacere quoad Deum, prædicationes totius anni aliis committentem, quamvis non desint Prædicatores docentes ea, quæ populus scire tenetur; sicut nec satisfaceret, si totam curam Vicario committeret, nisi ex consuetudine immemorabili excusaretur, unde si velit tenere Vicarium, potest eum habere in coadjutorem; non tamen, ut per seipsum totum onus exerceat, sicut bene docent Cajet. 2. 2. *q.* 185. *art.* 5. Sot. *de Just. lib.* 10. *quæst.* 3. *art.* 1.

Additio.

☞ Quod spectat ad prædicationem verbi Dei, Parocho injunctam a Tridentino sub pænis in eam non habentem contentis in cap. II. sess. V. & cap. IV. sess. XXIV. de refor. attendendæ sunt sequentes declarationes.

I. Quod hæc, ex responso S. Cong. Conc. ad Episcopum Melitensem, non opus est, ut sit perpolita, & elaborata ad formam, qua communiter utuntur Concionatores, sed satis est, sunt verba responsi, ut habetur lib. VI. Decretor. S. Congr. pag. 109, & seq. = ut Parochi, etsi formaliter non prædicent, saltem Dominicis, & festis diebus, plebes sibi comissas pro sua, & earum capacitate pascant salutaribus verbis = Hanc eandem normam adhiberi præcipit Innocentius XIII. in Constit. *Apostolici Ministerii* 13. Maji 1723. super ecclesiastica disciplina retinenda in Regnis Hispaniarum; quam Benedictus XIII, ut ceteris Episcopis, velut exemplar proponeretur, confirmavit 13. Septembris 1724. Constit. *In supremo Majestatis*.

Hæc autem Concio potissimum habenda est ab animarum Pastoribus inter Missarum solemnia, aliquid exponendo ex iis, quæ leguntur in Missa, atque inter cetera aliquod mysterium hujus sanctissimi Sacrificii, juxta præscritum a Tridentino cap. VIII. sess. XXII. de reform. qui mos, ut notat Cardin. Bona Rerum Liturgicarum lib. II. cap. VII. num. 6. nunquam interrupta serie, ab initio Ecclesiæ usque ad nostra tempora servatus est, ut proxime post Evangelium sermo, sive homilia vel tractatus ad populum haberetur.

II. Quod ab hujus oneris implemento se eximere, aut excusare non possint, vel quod nullo unquam tempore id præstandi consuetudo extiterit, vel quod satis, superque provisum sit per publicos annuales Concionatores; vel tandem, quod exiguus sit suarum plebium numerus.

Quod ad pænas attinet, in Tridentini Decreto contra id munus præstare negligentes statutas, notatu dignum est, quod quamvis præter censuras infligi possint etiam aliæ arbitrio Episcoporum, si tamen agatur de pæna pecuniaria, hujusmodi arbitrium indecens esse respondit S. Congr. Concil. die 17. Junii 1658. Episcopo Novariensi, qui in suis synodalibus Constitutionibus putavit, sibi licuisse pecunia multare Parochos, huic decreto contravenientes, ut refert Benedictus XIV. de Synod. Diæc. edit. Roman. 1755. lib. X. cap. IX. n. 8.

Ut autem Parochiani aliquo modo cogantur diebus festis confluere ad audiendam Missam in Ecclesia parochiali, & sic facilius audire possint Parochum sermocinantem, Bened. XIV. Constit. *Etsi minime* 7. Feb. 1742. § XIV. mandat Episcopis, ut prohibeant, ne in Ecclesiis, parochiali proximis, quis Missæ Sacrificium celebret ante Missam parochialem. ☜

Quando autem Vicecuratus servierit Ecclesiæ, 10
& administraverit Sacramenta Parochianis pro Rectore infirmo, seu alias impedito, consequitur emolumenta ipsius Rectoris, & licita est ei retentio oblationum, & eleemosynarum, sibi factarum, secundum, Cavagnol. *tom.* 2. *dec. consult.* 80. *per totum*.

Animadversio.

☞ Quoties, vel Economo assignata est congrua, quæ alias assignari omnino debet ab Ordinario, vel Vice-Curato assignatum est salarium a Parocho, non video, quo jure uterque consequi, & retinere possit emolumenta eidem Parocho impedito debita, oblationes, & eleemosynas. Imo hunc legitime impeditum, jam in meo Opere, cui titulus Expositio Juris Pontificii &c. pag. 270. censui cum Fagnan. in cap. III. *de Rectoribus* n. 12. de Cleric. ægrot. præferendum esse Coadjutori, quando reditus Ecclesiæ non sufficiunt ad honestam hutrinsque sustentationem. ☜

Unusquisque pro audienda Prædicatione tene- 11
tur Parochiæ suæ interesse, si id commode fieri potest, ut per Conc. Trid. *sess.* 24. *de reform. c.* 4. 5. Azor. *instit. mor. p.* 1. *l.* 7. *cap.* 3. *quæst.* 7. & *l.* 12. *cap.* 2. *q.* 1. *vers. deinde*.

Et ideo Parochus admonere debet populum, ut 12
diebus Dominicis, & festis majoribus frequentet suas Parochias; excommunicandus tamen non est, si monitioni non paruerit, ut a S. Congr. decisum fuisse testatur Armendar. *in addit. ad recopil. legum Navarræ, l.* 4. *tit.* 30. *l.* 3. *de Prædicatoribus sacra Scriptura, num.* 35. & alii, quorum meminit Theop. *Paroch. p.* 2. *art.* 17.

Cum nec etiam Ordinarius possit multis, & 13
pœnis cogere populum ire ad audiendam sacram Concionem, & Missam in Ecclesia parochiali, ut pariter decisum referunt Zerol. *in praxi Episcop. p.* 2. *verb. Parochia, pag. mihi* 82. Hieron. Roder. *in compendio q. Regul. resol.* 122. *n.* 11. *in fine*.

Quod quidem Conc. Trid. canon. de audiendo 14
in Parochia verbo Dei intelligit Fr. Emman. *qq. Regul. tom.* 1. *q.* 43. *art.* 7. quando in Monasteriis non prædicatur, Azor. *instit. moral. p.* 1. *l.* 7. *c.* 3. *qu.* 7. intelligit etiam de sacris Concionibus, vel de Evangelio, quod in divino Missæ Officio recitatur, vel cantatur. At Soar. *ad* 3. *p. D. Thomæ disp.* 88.

*disp.*88. *sect.*2. ita ait. *Illa obligatio, si in rigore sumatur pro obligatione praecepti, non est absoluta, sed supposita commoditate*, (ut Concilium loquitur) *& doctrinae necessitate: sine qua praeceptum affirmativum non solet obligare, quando lex ipsa tempus non determinat*, &c. Verùm Theop. *Paroch. p.* 1. *art.* 4. *cum seqq.* multis probat, audire verbum Dei in parochia praeceptum esse, & id desumitur ex verbo, teneri, de quo *in Conc. sess.* 24. *de refor. cap.* 4. quod importat obligationem praecepti, secundum Azor *d. p.*1. *lib.* 5. *cap.* 6. *quaest.* 5. Fr. Emman. *d. tom.*1. *q.*6. *art.* 13. Navar. *in man. c.* 23. *num.*50. *&* 52. Sed licet suam sententiam nullis comprobare nitatur, ostendatque sacram Concionem, tam a Synodo commendatam, non esse institutam solum ad erudiendum, & docendum, sed insuper, & quidem praecipue ad convertendum, terrendum, consolandum, & confortandum, animandum, inflammandum, ad peccatores ab inferni faucibus revocandos, electos ad majora merita, & aeterna praemia concitandos: hodie tamen usus observat, ut quisque extra Parochiam suam concionem audire valeat.

CAP. XV.

De Doctrina Christiana per Parochos docenda.

SUMMARIUM.

1 *Parochus Dominicis, & aliis festivis diebus tenetur pueros Parochiae suae Fidei rudimenta, & doctrinam christianam docere.*
 Vide Additionem.

2 *Parochus, qui nimium negligens fuerit in doctrina christiana docenda, peccabit mortaliter.*

3 *Episcopus, consilio sibi de Parochi negligentia, vel insufficientia in docenda doctrina christiana, poterit ex fructibus parochialis Ecclesiae assignare partem congruam alteri, qui hoc ministerium loco ipsius adimpleat.*
 Vide Additionem.

4 *Fidei rudimenta, seu articulos tenentur omnes sub peccato mortali scire.*

5 *Absolvendus an sit ille, qui vel ob negligentiam, vel ob verecundiam* Pater noster, Ave Maria, Credo, & decem praecepta *addiscere non curat, ostenditur.*
 Vide Additionem.

6 *Parochus an possit multis, & poenis, etiam in casu notabilis negligentiae, aut contumaciae, cogere pueros ad discendam doctrinam christianam, ostenditur.*

7 *Parochus saepe admonere debet parentes, propinquos, tutores, & alios, quorum curae sunt pueri commendati, ut eos mittant ad parochias omnibus diebus festis, aut saltem Dominicis, ad Doctrinam christianam addiscendam.*
 Vide Animadversionem.

8 *Constitutio Pii V. incip.* Ex debito *refertur.*

9 *Constitutio Pauli V. incip.* Ex credito, *refertur.*
 Vide Additionem.

Dominicis saltem, & aliis festivis diebus Parochus pueros parochiae suae Fidei rudimenta, ac doctrinam christianam, & obedientiam erga Deum, & parentes, bonosque mores docere tenetur, ut expresse statuit Conc. Trid. *sess.*24. *de reform. c.*4. *vers. idem etiam*, *& sess.* 5. *de reform. cap.*2. admonet, ut Archipresbyteri, Plebani, & quicunque parochiales, vel alias curam animarum habentes Ecclesias, quocunque modo obtinent, per se, vel alios idoneos, si legitime impediti fuerint, diebus saltem Dominicis, & festis solemnibus plebes sibi commissas pro sua, & eorum capacitate pascant salutaribus verbis, de quo ad plura in hac materia scitu dignissima, & ad hujus praeclari instituti majorem observationem emanavit Constitutio Pii V. incip. *Ex debito pastoralis officii sub die 6. Octob.* 1572. 1

Additio.

 Ac Constitutio Pauli V. *Ex credito* 6. Octobr. 1607. quarum summas leges infra post num. 7.

Unde ad officium Parochi pertinet parochianos suos in praedicta doctrina christiana erudire, Aloys. Riee. *in decis. Curiae Archiep. Neapol. p.* 1. *dec.*22. *num.*2. *in fine*, & sic mortaliter peccabit Parochus, qui nimium negligens fuerit in hujusmodi doctrina christiana edocenda, ut ex Emman. Sa *verb. Parochus, num.* 2. resolvit Fernan. *in examine Theologiae moral. p.*4. *cap.* 15. §.5. *n.* 7. Et poterit Episcopus, constito sibi de ejus negligentia, vel insufficientia, ex fructibus ipsius Ecclesiae assignare partem congruam fructuum alteri, qui hoc ministerium loco ipsius adimpleat, ut ex Conc. Trid. *sess. de refor. d. c.* 2. colligit Piasec. *in praxi Episc. p.* 2. *c.* 3. *num.* 16. non tamen poterit comminare poenam peccati mortalis (cujus jam sunt rei) Parochis doctrinam christianam non docentibus, sed illos per viam praecepti poenalis debet obstringere, ut Bergomen. Episcopo rescripsit S. Congr. Episcoporum *sub die* 22. *Novemb.* 1592. & ideo Aloys. Ric. *d. decis.* 22. ait: fuisse suspensum ab officio suae curae quemdam Parochum per sex menses, eo quod rudimenta Fidei suos Parochianos non docebat. 2 3

Additio.

 Huc spectant, quae circa Doctrinam christianam praescribuntur a Benedicto XIV. Constit. *Et si minime*, 7. *Feb.* 1742. &

I. Ut sub gravibus etiam statutis poenis adigantur ab Episcopo Sacerdotes in Ecclesiis, a parochiali longe se positis celebrantes, christianae doctrinae summam populo tradere, divinamque legem annunciare.

II. Ut in parochiis, cum Urbis, tum Dioecesis Rectores animarum post Missam, festo die celebratam, statim ante Aram provoluti, clara, & intelligibili voce, actus virtutum Fidei, Spei, & Charitatis eliciant, & praeire satagant populo, verba ab ipsis prolata devote reddituro. Quorum actuum formulae hic trascribuntur una cum

cum Indulgentiis, quas ab eodem ipsos elicientibus concessis.

ATTI DELLE VIRTU' TEOLOGALI

Fede, Speranza, e Carità

Necessarj da farsi da ogni Christiano.

ATTO DI FEDE.

IO credo fermamente, perchè così ha rivelato Dio, infallibile verità, alla Santa Chiesa Cattolica, e per mezzo di essa lo rivela anche a noi; che ci è un solo Dio in tre Persone Divine, uguali, e distinte, che si chiamano Padre, Figliuolo, e Spirito Santo, che il Figliuolo si fece Uomo, prendendo per opera dello Spirito Santo carne, ed anima umana nel ventre della purissima Vergine Maria: morì per noi in Croce: risuscitò, salì al Cielo, e di là ha da venire alla fine del mondo a giudicare tutti i vivi, e i morti, per dare per sempre a buoni il Paradiso, ed a cattivi l'Inferno. E di più, per l'istesso motivo, credo tutto quello, che crede, ed insegna la medesima santa Chiesa.

ATTO DI SPERANZA.

DIO mio, perchè siete onnipotente, ed infinitamente buono, e misericordioso, io spero, che per li meriti della Passione, e Morte di Gesù Cristo nostro Salvatore, mi darete la vita eterna, quale Voi fedelissimo avete promessa a chi farà opere da buon Cristiano, come propongo di fare col vostro santo ajuto.

ATTO DI CARITA'.

DIO mio, perchè siete sommo, e perfettissimo bene, vi amo con tutto il cuore, e sopra ogni cosa, e piuttosto che offendervi, sono disposto a perdere ogni altra cosa, e per amor vostro amo ancora, e voglio amare il mio Prossimo, come me medesimo.

ATTO DI CONTRIZIONE.

DIO mio, per esser voi somma bontà, e perchè vi amo sopra ogni cosa, mi pento, e mi dolgo di vero cuore di avervi offeso, e propongo fermamente col vostro santo ajuto di non peccare mai più nell'avvenire, ed in particolare di fuggire le occasioni del peccato.

La Santità di N. S. Benedetto XIV. concede sette anni, e sette quarantene d'Indulgenza ogni qualunque volta divotamente, e col cuore si reciteranno, e faranno gli Atti delle Virtù Teologali; e Indulgenza plenaria una volta il Mese per chiunque sarà stato solito farli, o recitarli quotidianamente, da acquistarsi in quel giorno, in cui si confesserà, e comunicherà, e pregherà il Signore per i bisogni della S. Madre Chiesa &c. E in punto di morte altra simile Indulgenza plenaria, siccome apparisce dal Decreto della Sagra Congregazione delle Indulgenze in data dei 28. Gennajo 1756.

III. Ut præscribenda sit ab Episcopis ratio celebrandi aliquas festivitates in Ecclesiis non parochialibus, ea hora, qua a Parochis Doctrina christiana edocetur, vel cum Catechismus habetur, ne in his peragendis impediantur: cum facultate puniendi etiam Regulares exemptos, si prius admoniti, suis functionibus hoc sanctum opus perturbare præsumpserint.

IV. Et insuper enixe commendat omnibus Episcopis = In Doctrina christiana tradenda adhiberi libellum de Clem. VIII. mandato a Card. Bellarmino conscriptum, mox in deputata Congregatione diligenter examinatum, & approbatum, ac denique ab eodem Clem. in lucem, eo saluberrimo consilio edi jussum, ut unus deinceps, idemque modus in docendo, & discendo christianam Doctrinam ab omnibus teneretur. Nihil hac uniformitate optabilius, nihil ad præcavendos, qui in multicipem Catechismorum varietatem irrepere possent, errores, conducibilius, atque opportunius = ☞

Sub mortali peccato debent quoque omnes scire Fidei rudimenta, seu articulos, vel eos saltem, quos solemni ritu Ecclesia celebrat, veluti Orationem Dominicam, præcepta Ecclesiæ, & Sacramenta, sicut advertit Petr. Navar. *de restitut. l.2. cap. 4. num.109.* ubi subdit, decem Dei præcepta omnibus fidelibus cognita esse debere, addit Banne. *2.2. qu. 2. art. 8.* omnes Fidei articulos ab omnibus explicite credendos esse, & tria Sacram. Baptism. scilicet, Eucharist. & Pœnitentiæ, sciendumque Deum esse orandum, & Decalogi præcepta cognoscenda. Parochus etiam, qui in docendis Fidei Symbolo, Dei præceptis, & Dominica Oratione negligens fuerit, lethalem culpam contrahit, secundum Emman. Sa *d. verb. Paroch. num. 5.* 4

Absolvendus igitur non erit ille, qui vel ob negligentiam, vel ob verecundiam *Pater noster, Ave Maria, Credo, & decem præcepta* addiscere non curat, ut resolvit Ludov. Beja *Respons. Cas. Consc. p.3. cas.27. v. tandem*, subdens, quod postquam sic ignorans pro viribus elaborat, ut hæc memoriæ tradat, & nec verbum unum retinere potest, dummodo tamen credat singulos articulos, quando sibi proponuntur a ministris Eccles. & sciat de illis, ac de præceptis Decalogi respondere, quando interrogatur, & deprecetur Deum, intendens saltem virtualiter ad ea, quæ in Oratione *Pater noster* continentur, absolvi tunc poterit; si enim articulorum Fidei, divinorum præceptorum, & Orationis Dominicæ substantiam rudis intelligat, satis est, etiamsi verba non percipiat, ut ex Lop. Emman. Sa & Valen. tradit Andr. Victorel. *in notis ad Possevin. de Offic. Curati, cap. 4. vers. si articulorum* & notat Azor. *instit. moral. p.1. lib.8. cap.7. quæst. 5.* Filliuc. *tom. 2. tract. 22. cap. 2. num. 37.* Sanch. *in præcepta Decalogi, tom. 1. l.2. c.3. n.19.* Bonacin. *de legib. disp.3. qu.6. puncto 2. n.14.* Soar. *de Fide, disp.13. sect.5. n.8.* 5

Additio.

☞ Et longe potiori ratione non est absolvendus

dus ignorans, etiam invincibiliter, ea, quæ explicite credenda sunt necessitate medii, donec prius non instruatur, videlicet Deum esse remuneratorem, & mysterium Sanctissimæ Trinitatis, ac Incarnationis Domini Nostri Jesu Christi: & ideo Innocentius XI. 2. Martii 1679. proscripsit sequentes Propositiones, prima, quæ est in ordine la XXII. = Nonnisi fides unius Dei necessaria videtur necessitate medii, non autem explicita Remuneratoris = Alteram, quæ est in ordine la LXIV. = Absolutionis capax est homo, quantumvis laboret ignorantia mysteriorum Fidei, & etiamsi per negligentiam, etiam culpabilem, nesciat mysterium Sanctissimæ Trinitatis, & Incarnationis Domini Nostri Jesu Christi =

Serio monere insuper eum debet Confessarius, & Parochus potissimum, quod teneatur quater saltem quolibet anno in majoribus solemnitatibus elicere actus Fidei, Spei & Charitatis, & quoties urget gravis tentatio contra aliquam ex his virtutibus. Non enim ad se eximendum a mortali culpa sufficit, eos semel tantum in vita, aut singulis tantum quinquenniis elicere; & Propositiones utrumque asserentes, proscriptæ fuerunt ab eodem Innocentio prædicta die, quæ sunt la V, & VI. in ordine. ☜

6 Utrum autem possit Parochus mulctis, & pœnis, etiam in casu notabilis negligentiæ, aut contumaciæ, cogere pueros ad discendam doctrinam christianam, etiamsi hoc fieri noluerint, in oppidis, villis, & aliis locis extra Civitatem? solet ab aliquibus in dubium revocari, Zerol. enim *d. verb. doctrinam Christ.* §. 3. tenet, non posse Ordinarium, subdens Conc. Trid. *d. cap.* 4. in illis verbis, ibi, *etiam per censur. ecclesiast. compellent*, loqui de compulsione illorum, quorum interest, eam docere, & non de compulsione puerorum, seu parentum ipsorum. Verius tamen est dicere his nostris temporibus (prout in Hispania usu receptum est) posse Præsulem censuris compellere subditos, ut doctrinam christianam discant, & Parochum, ut eam doceat, ita Perez. *ad lib.* 1. *verf. aliud etiam tit.* 1. *l.* 1. *Ordin. fol.* 19. Aloys. Ricc. *in decis. Curiæ Archiepisc. Neapol. p.* 4. *decis.* 300. Ego ipse *d. p.* 3. *allegat.* 76. *num.* 38. & me cit. *in illo loco*.

7 Sed quidquid sit, Parochus sæpe admonere debet parentes, propinquos, tutores, & alios, quorum curæ sunt pueri commendati, ut eos mittant ad Parochias omnibus diebus festis, vel saltem Dominicis ad doctrinam christianam addiscendam, & ut facilius ad id peragendum parentes, & alii superius enumerati inclinentur, post explicatam hujusce rei necessitatem, & utilitatem ipseque Parochus Indulgentias, quas Pius V. & Paulus V. illis, qui huic pietatis operi cooperabuntur, concessit, publicabit.

Animadversio.

☞ Crederem, non satis esse, hanc monitionem, etiam repetitam, si adhuc hi omnes, hic expressi, essent notabiliter negligentes, & contumaces in mittendo pueros ad ediscendam doctrinam christianam, ideoque teneri Parochum eos Episcopo denunciare, cujus cura erit pœnis sibi bene visis ad id eosdem compellere, prout factum legitur a Josaphat Battistelli, Episcopo Fulginatensi in edicto, super Doctrina christiana, relato in Appendice ipsius Synodi cap. VII. in quo statuit, hujusmodi contumaces privandos esse commodo; vulgo dell' Imprestanza, ex Monte frumentario. ☜

Additio.

☞ S. Pius V. in *cit. Constit. Ex debito* jussit omnibus Ordinariis, ut erigerent Confraternitates Doctrinæ christianæ, quot ad eam docendam eis opportune viderentur, & concessit Indulgentiam quadraginta dierum = Omnibus, & singulis utriusque sexus Christifidelibus vere pænitentibus, & confessis, seu statutis a jure temporibus, firmum confitendi propositum habentibus, qui in aliqua dictarum Societatum, seu Confraternitatum, ubilibet constitutarum intraverint, & adscripti fuerint, illis videlicet, tam qui illam docuerint, quam qui ab aliis in articulis Fidei, & præceptis Ecclesiæ hujusmodi instructi fuerint, quotiescumque in præfato sanctissimo exercitio se occupaverint. =

Paulus vero V. erecta in Urbe Archiconfraternitate Doctrinæ christianæ, eidem facultatem concessit, aggregandi Confraternitates, ubique locorum erectas, & erigendas, hisque communicando eadem privilegia, quibus illa gaudet, indulta, favores, exemptiones, gratias, & Indulgentias a se concessas, & pro tempore a Sede Apostolica concedendas, ut ex ejus Const. *Ex credito* 6. Octob. 1607.

Concessæ autem Indulgentiæ, sunt sequentes =

I. Indulgentia plenaria singulis utriusque sexus Christifidelibus, vere pænitentibus, & confessis, ac sacra Communione refectis die primo, quo Confraternitati adscripti fuerint = II. Indulgentia plenaria in articulo mortis, si saltem corde nomen Jesus invocaverit, quoties confessionem emittere, & Eucharistiam sumere nequiverit. = III. Indulgentia septem annorum, & totidem quadragenarum, si semel in mense confessionem emiserint, & Eucharistiam sumpserint. = IV. Indulgentia bis centum dierum, qui causa fuerint, ut pueri, famuli, aut quævis aliæ personæ ad discendam Doctrinam christianam accedant. = V. Indulgentiæ, quas consequuntur personaliter visitantes Ecclesias stationum Urbis, si hanc Doctrinam in Ecclesiis docuerint, ac etiam qui ad eandem discendam accesserint. = VI. Eædem Indulgentiæ Visitatoribus d. Archiconfratern., qui ex commisso sibi officio visitaverint scholas Doctrinæ, quas in illo die visitare potuerint. Indulgentiam centum dierum diebus feriatis dictam doctrinam, aut publice, aut privatim explanaverint = VII. Indulgentia septem annorum singulis Præceptoribus, qui diebus festivis discipulos suos ad Doctrinam duxerint, eosque illam docuerint = VIII. Indulgentia centum dierum, qui diebus feriatis in propriis scholis eamdem Doctrinam explanaverint. = IX. Indulgentia septem annorum Sacerdoti Confraternitatis, qui in illius Ecclesia, seu Oratorio verbum Dei prædicaverit, aut collationes fecerit, licet illo die non inter-

intervenerit in aliqua schola, docendi causa = X. Indulgentia centum dierum singulis patribus, & matribus familias, qui in suis domibus liberis, famulis, & familiaribus utriusque sexus Doctrinam explanaverint, qualibet vice id fecerint. = XI. Indulgentia septem annorum iisdem Confratribus, qui per Civitatem viros, mulieres, aut pueros ad eamdem Doctrinam, ducendi causa circumierint. = XII. Indulgentia decem annorum iisdem, qui extra Civitatem ad illam docendam per Castella, & Villas exierint. = XIII. Item iisdem Indulgentia bis centum dierum intervenientibus disputationi, fieri solitæ in scholis dictæ Archiconfraternitatis. = XIV. Indulgentia centum dierum omnibus Christifidelibus, qui per mediam horam doctrinæ, aut docendi, aut discendi gratia studuerint. = XV. Indulgentia bis centum dierum ejusdem Archiconfraternitatis Confratribus, qui illius infirmos visitaverint, toties, quoties. = XVI. Indulgentia septem annorum, quoties comitati fuerint sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, dum ad infirmos defertur = XVII. Indulgentia trium annorum iisdem Confratribus corpora Confratruum, vel Consororum ad sepulchrum associantibus, aut exequiis anniversariis, officiisve, quæ pro eis celebrantur, preces pro eorumdem animabus fundendo, interessentibus = XVIII. Indulgentia bis centum dierum, quoties divinis officiis, & Congregationibus publicis, vel secretis dictæ Archiconfraternitatis intervenerint, ac quoties interfuerint processionibus sub Vexillo dictæ Archiconfraternitatis, a locorum Ordinariis præscribendis = XIX. Indulgentia trium annorum Christifidelibus utriusque sexus, convenire solitis ad discendam Doctrinam in dictis scholis, qui quolibet festo Beatæ Mariæ Virginis, aut alio a Superioribus dictæ Congregationis determinando, peccata sua confessi fuerint, quinque vero annorum iis, qui ad communicandum habiles sunt, Eucharistiæ Sacramentum susceperint = XX. Indulgentia septem annorum, & totidem quadragenarum omnibus utriusque sexus Confratribus confessis, & communicatis quolibet die dicta Congregatio in quavis Civitate, vel Terra publicabitur.

Nostræ præterea (ita prosequitur Pontifex) intentionis esse declaramus, quod Indulgentiæ, gratiæ, & indulta prædicta intelligantur, ac sint concessa, cuivis Confraternitati, canonice erectæ, seu erigendæ in qualibet orbis parte, statim ac prædictæ Archiconfraternitati, juxta Constitutionem fel. rec. Clementis Papæ VIII. Prædecessoris nostri, fuerit aggregata, ne absque aggregatione hujusmodi gratiarum, & Indulgentiarum Prædictarum particeps ullo modo esse possit. Declarantes nihilominus, quod cum una Confraternitas dictæ Doctrinæ christianæ unius civitatis aggregata fuerit, intelligantur, & sint omnino aggregatæ reliquæ omnes utriusque sexus ab Ordinario loci erectæ, & erigendæ, earumdemque Indulgentiarum, & gratiarum prædictarum participes sint.

Juxta Const. Clem. VIII. *Quæcumque a Sede Apostolica* 6. Sept. 1604. confirmatam a Benedict. XIV. Constit. *Assiduæ solicitudinis* 6. Maji 1751. §. 17. Aggregationes Sodalitiorum faciendæ sunt gratis ab Archiconfraternitatibus sub pœna inter alias, ipso facto incurrendas, nullitatis aggregationis, & Indulgentiarum, quibus hæ fruuntur. Permittitur tamen pro expeditione literarum unum scutum aureum, firmis remanentibus dictis pænis, si ultra prædictum scutum, quovis prætextu, & colore, etiam a sponte dantibus, titulo strenæ, aut eleemosynæ exigatur, vel recipiatur, juxta Decreta Congr. Indulgentiarum edita 6. Martii 1708, 10. Aprilis, 1. Octobris 1720, 11. Martii 1722, & 31. Julii 1756.

Contra vero Ministros Archiconfraternitatum Urbis trasgressores procedere potest ejusdem Urbis Vicarius, ut probat P. Theodorus a *Spiritu Sancto tract. de Indulgentiis tom. II.* pag. 155. ex Decreto dictæ Congregationis, ut sequitur = Occasione talis excessus (ultra scilicet unum scutum aureum) dubitantibus Confratribus N. Diæcesis N. de validitate Indulgentiarum ab Archiconfraternitate N. Urbis obtentarum duo sequentia dubia proposita fuere.

I. An aggregatio obtenta revalidari debeat.

II. An aliquid desuper agendum sit.

Et die 20. Maji 1720. Sac. Congr. Indulgentiarum respondit. Ad I. Dilata, & ad mentem, & mens est, quod, postquam factum positum fuerit in claris, supplicetur Sanctissimus pro concessione ex integro Indulgentiarum, quibus fruitur Archiconfraternitas N. de Urbe.

Ad II. Ad Eminentissimum Vicarium, qui dignetur procedere contra omnes transgressores.

CAP. XVI.

De denunciatione Vigiliarum, Festorum, Indulgentiarum, Matrimoniorum, Ordinandorum per Parochos inter Missarum solemnia facienda.

SUMMARIUM.

1 *Parochus, non denunciando ea, quæ tenetur denunciare, peccat mortaliter.*

2 *Vigilias, in quibus ea hebdomada ex præcepto Ecclesiæ, vel ex loci consuetudine, seu ex Ordinarii lege jejunandum est, debet populo denunciare Parochus.*

3 *Parochus ex justa causa dare potest licentiam suis Parochianis non jejunandi, etiam præsente Episcopo, seu Vicario.*

☞ *Vide Animadversionem.*

4 *Festos dies, in quibus ab operibus servilibus est vacandum, populo denunciare tenetur Parochus.*

5 *Festorum observantia, quoad vacationem a servilibus, incipit a media nocte præcedentis diei usque ad aliam sequentis.*

6 *Parochus ex causa legitima potest concedere licentiam laborandi diebus festis, in quibus ad Episcopum, vel Vicarium non potest haberi recursus.*

7 *Parochus potest aliquid exigere a laborantibus in die festo, cum causa dubia est, mutando hoc opus servile in aliquam largitionem, quæ tamen cedat in opus pium.*

☞ *Vide Additionem, & Animadversionem.*

8 *Episcopus præcipiens sub excommunicationis sententia, ipso facto incurrenda, ne quis, stante indubitata*

tata causa, operaretur diebus festis, excommunicatio non ligat.

9 *Licentiam concedere laborandi in diebus festis, non ad Parochum, sed ad Superiorem, jurisdictionem exercentem, spectat, quando necessitas non est indubitata, vel possit recursus haberi ad Ordinarium.*

☞ *Vide Additionem.*

10 *Licentiam pro laborando in diebus festis concedere ad Vicarium, quamvis foraneum, & non ad Archipresbyterum spectat.*

11 *Constitutio Pii V. circa dierum festorum observationem refertur.*

12 *Præceptum de Dominicis, & festivis diebus sanctificandis, & observandis sub prætextu mercatuum, & nundinarum nullatenus est violandum.*

☞ *Vide Additionem post num. 15.*

13 *Agasonibus, atque aliis jumentorum vectoribus licet diebus festis sarcinas, & onera nundinarum causa exonerare, & deponere, inceptumque iter, Missa tamen prius audita, transeundo prosequi.*

14 *Vendere, emere, seu asportare merces non licet diebus festis, nisi tantum ad victum necessaria, aut alia minuscula.*

15 *Nundinæ, quæ non sunt solemnes, sed fiunt, peractis Sacris, in festo alicujus Sancti, ante ejus Ecclesiam ex consuetudine antiqua, tolerandæ sunt.*

☞ *Vide Additionem.*

16 *Tabernarii, & Tenderii in civitate Ulixbonen. in diebus festivis, etiam ante Concionem, & Missæ conventualis celebrationem, omnia ad humanum victum necessaria vendere possunt, fores velamine aliquo contegendo.*

17 *S. Josephi, & S. Annæ dies festi sub observantia, & præcepto comprehenduntur.*

18 *Parochus nonnulla denunciat absque Episcopi licentia.*

19 *Indulgentiæ, & aliæ spirituales gratiæ sine Ordinariorum licentia non publicandæ.*

• *Miracula ficta, vel nova non publicet Parochus, nisi ab Episcopo prius fuerint examinata, & approbata, ibid.*

20 *Parochus, jubente Episcopo, debet publicare, & explicare inter Missarum solemnia decretum Concil. Trid.* sess. 24. de reform. Matrim. cap. 1.

21 *Parochii inter Missarum solemnia Ordinandos ad majores Ordines denunciare tenetur.*

22 *Ordinari qui prohibeantur, populo explicare debet Parochus, ut ille sciat, de quibus admonere teneatur.*

23 *Parochus testimoniales literas a se subscriptas consignatas consignabit illis, quos denunciavit ad Ordines sacros promovendos.*

☞ *Vide Additionem.*

24 *Parochus literas functionum exercitarum pro Ordinandis concedit.*

25 *Quæstuarios eleemosynarum non commendat Parochus absque Episcopi licentia.*

☞ *Vide Animadversionem.*

26 *Episcopus potest etiam Regulares cogere, ut in offertorio Missarum conventualium, quæ Dominicis diebus in Monasteriis celebrantur, declarent Fidelibus, quæ festivitates, & jejunia in illa hebdomada occurrunt.*

☞ *Vide Animadversionem.*

27 *Regulares in suis Ecclesiis non parochialibus non prohibentur annunciare populo festa, & jejunia.*

INter Missarum solemnia, præsertim earum, quæ die Dominico celebrantur, ex Altari denunciationes quasdam facere debet Parochus, quarum aliquas ex officio absque alia licentia, seu jussu facit, alias vero minime absque Episcopi licentia. Quæ sine licentia denunciat, sunt in duplici differentia; quædam enim tenetur denunciare, ut dies jejuniorum, dies festos, & matrimonia celebranda, de quorum singulis infra hoc cap. tractabimus, & deficiendo in istis, credo peccare mortaliter, quia deficit in re gravi, quæ sub mortali populus tenetur scire; alia denunciat sine jussione, sed non tenetur, ut res amissas, seu inventas, desideria pia particularium, puta quod quidam velint fabricare in Ecclesia, si populus adjuvet, & similia. 1

Additio.

☞ De mandato Episcopi publicare tenetur monitoria pro rebus deperditis, & furto ablatis, ut dicetur infra. ☜

Postquam Parochus diebus Dominicis, & inter Missarum solemnia explicaverit populo divina eloquia, docendo necessaria ad salutem, quæve sequenda, quæ fugienda sint ad obtinendam vitam æternam, ut præcipit facere Conc. Trid. *sess. 6. de refor. c.* 2. Similiter, postquam virtutem Sacramentorum explicaverit, ac dum illa mon strat, levia & prophana, & discursus minus necessarios omittat, idem Conc. *sess.* 24. *de ref. cap.* 7. ita ut, si circa hoc negligens, & insufficiens reperiatur, possit Episcop. ex fructibus ipsius Ecclesiæ assignare partem congruam fructuum alteri, qui hoc ministerium loco ipsius adimpleat; idem Conc. *l. cit. sess.* 5. ea, quæ sequuntur denunciare tenetur.

Primo denunciare populo Parochus debet vigilias, in quibus ea hebdomada ex præcepto Ecclesiæ, vel ex loci consuetudine, seu ex Ordinarii lege jejunandum est, ut statuit Conc. Trid. *sess.* 25. *de refor. in decreto de delectu ciborum, jejuniis, &c.* Ugolin. *de officio Episcopi cap.* 16. §. 3. *num.* 3. 2

Ex juxta causa Parochus dare potest licentiam suis Parochianis non jejunandi, non solum in oppidis, & villis, ubi non adest Episcopus, nec Vicarius, sed etiam in civitate, præsente Episcopo, vel Vicario, quia ita servat consuetudo, legitime præscripta, ita Sylv. *in sum. verb. jejunium quæst.* 7. Navar. *in man. cap.* 21. *a num.* 20. Azor. *instit. moral. p.* 1. *l.* 7. *c.* 29. *qu.* 3. Fagundez *in quinque Ecclesiæ præcepta, præc.* 4. *l.* 1. *c.* 9. *n.* 2. Possevin *de officio Curati cap.* 12. *num.* 22. ubi *num.* 21. ait, justis de causis posse Curatum dare licentiam manducandi cibum prohibitum infirmo in absentia Episcopi, vel Vicarii, advertit tamen, ne Curatus de hoc sit solicitus, quia hanc licentiam dat Medicus Sanc. *de Matrim. l.* 8. *disp.* 9. *n.* 27. Granado *de legib. fol.* 393. *n.* 5. *&* 9. Soar. *eod. tr. lib.* 6. *cap.* 14. *in fine*, Joan. Sanc. *in selectis disput.* 54. *n.* 36. ubi *num.* 37. hanc potestatem ostendit ad dispensationem in esu carnium. Quamvis, præsente Episcopo, non posse Parochum in hoc dispensare exi- 3

Addit

stimaverint Jacob. de Graff. *in aureis dec. p. 1. l.2. cap.37. num.17.* Vega *in sum. p.1. cap.14. casu 36.* Emman. Sa *verb. ver. jejunium n.* Moure *in exam. Theolog. moral. p.1. cap.8. §.2. num. ult.*

Addit Joan. Sanch. *ubi supra n. 38.* quod intervenire debet justa causa, non solum, ut licite dispensatio fiat a Parocho, verum ut valide, & *n.39.* limitat, nisi prudenter, & bona fide arbitratus sit Parochus, causam esse justam, tunc enim dispensationem valere ait, licet vere non fuerit causa sufficiens, & *n.40.* post Filliuc. *t.2. tr.27. c. 2. num. 129.* resolvit, existente causa ad dispensandum, non esse integrum Parocho jejunium in aliquod opus pium commutare, etiam ex parte, renuente illo, qui petit dispensationem.

Animadversio.

☞ Non videtur ita tutum adstruere Parocho facultatem dispensandi a jejunio, præsertim ubi præsens est Episcopus, si agatur de pluribus Parochianis. Potius dicendum esset, posse pro peculiari aliquo dubio alicui declarare, hic, & nunc ad jejunium non teneri, sive agatur de unica comestione, sive de cibis vetitis edendis, Imo nec Episcopus dispensare posset, pro his edendis sine auctoritate Sedis Apostolicæ, etiam in gravi necessitate, si ageretur de dispensatione pro integra Civitate, vel Diæcesi, ut ex Const. Bened.XIV. *Si fraternitas* 10. Junii 1745.

Ut autem Parochus recte instruere possit populum sibi commissum, quomodo uti debeat obtenta dispensatione a jejunio, subjicio jam a me tradita in Opere, cui Titulus = Expositio Juris Pontificii juxta recentiorem Ecclesiæ disciplinam = pag. 452.

Circa esum carnium in diebus quadragesimalibus, & aliis, in quibus ex lege, vel consuetudine est abstinendum ob inopiam annonæ, vel ob debilitatem, infirmitatemve, ne plus merito dispensatio concedatur, Benedictus XIV. varias præscripsit leges in tribus encyclicis literis, videlicet, *Non ambigimus*, 30. *Maji* 1741. *In suprema*, 22. *Augusti* 1741. *Libentissime*; 10. *Junii* 1745. in qua inserta est litera Decretalis *Si fraternitas*, scripta *ad Archiepiscopum Compostellæ, sub die* 8. *Jul.* 1744. quas, ne longus sim, transcribere omitto: earum tamen summam subjicio, prout affabre concinnata legitur *cap. III. art. II. num. 5. pag. 373. Synodi Tusculanæ, celebratæ an. 1763.* ibi „ Edixit „ itaque, I. Nemini quidem sine legitima causa, „ & sine utriusque medici consilio, multitudini „ vero, veluti populo, aut civitati, aut genti „ indiscriminatim integræ, nonnisi gravissima, „ & urgente necessitate, & in casibus per SS.Canonum statuta præscriptis, cum debita Sedis „ Apostolicæ reverentia, a quadragesimali jeju„ nio dispensationem esse concedendam, nec eam „ audacter, fidenterque usurpandam, aut super„ be, & arroganter ab Ecclesia esse postulan„ dam. II. Quibuscumque, & quacumque oc„ casione, sive multitudini indiscriminatim, sive „ singulis ob legitimam causam, & de utriusque „ medici consilio, dummodo nulla certa, & pe„ riculosa valetudinis affectæ ratio intercedat, „ & aliter fieri necessario exigat) in quadragesi„ ma, aliisque temporibus anni, & diebus, qui„ bus carnium, ovorum, & lacticiniorum esus „ est prohibitus, dispensari contigerit, ab omni„ bus omnino, nemine excepto, unicam come„ stionem esse servandam, & licitas, atque in„ terdictas epulas minime esse apponendas. III. „ Concedentes facultatem vescendi carnibus, tem„ pore vetito, sub gravi teneri easdem faculta„ tes non aliter dare, quam geminis hisce adje„ ctis conditionibus, videlicet, unicæ in diem „ comestionis, & non permiscendarum epularum: „ eos vero, qui hujusmodi facultatibus utuntur, „ sub gravi ad binas ipsas conditiones implendas „ obligari. IV. Utrumque grave præceptum uni„ cæ comestionis, & non permiscendi epulas li„ citas cum interdictis, etiam extra Quadragesi„ mam urgere iis diebus, quibus servandum est „ jejunium de præcepto. V. Epulas licitas, quæ „ vetantur cum interdictis conjungi, pro iis, qui„ bus permissum est carnes comedere, esse carnes „ ipsas: epulas vero interdictas esse pisces, adeo„ que utrum que simul adhiberi non posse. Pisci„ bus tamen edendis non interdici eos, quibus da„ tur tantum facultas adhibendi ova, & lactici„ nia. VI. Iis, quibus concessum est vesci carni„ bus, non licere in vespertina refectiuncula ea „ quantitate carnis vesci, quæ jejunantibus per„ mittitur, sed opus habere eo cibo, eaque uti „ portione, quibus utuntur homines jejunantes „ recte meticulosæ conscientiæ. VII. Præceptum „ de utroque epularum genere non miscendo dies „ quoque Dominicas quadragesimales complecti: „ ab iis vero, quibus jejunii tempore vesci carni„ bus permittitur, non modo unicam comestio„ nem, verum etiam horam jejunantibus præ„ scriptam observandam esse ".

Et num.6. ita prosequitur, „ Hæ sunt leges a Be„ nedicto XIV. ad saluberrimam ecclesiastici je„ junii disciplinam instaurandam, conservandam„ que præscriptæ: quibus illam etiam adjunxit „ felic. recordationis Clemens Papa XIII. in suis „ encyclicis literis (incipien. *Appetente*, 20. *De„ cembr.* 1759.) ad omnes universæ catholicæ „ Ecclesiæ Episcopos datis, videlicet. *Non li„ cere iis, quibus ob justas, & legitimas causas ab „ abstinentia carnium dispensatum fuerit, extra uni„ cam comestionem potiones lacte permixtas sumere, „ sed illos, unica excepta comestione, in omnibus æqui„ parandos iis esse, quibuscum nulla est dispensatio, „ ac propterea eos tantummodo ad unicam comestio„ nem posse carnem, vel quæ ex carne trahunt origi„ nem, adhibere* ".

Nota, quod post emanatam cit. Constitutionem *Libentissime*, in qua per viam legis universalis, inter alia confirmatum est sequens responsum ad dubium, secundo loco Bened. propositum ab Archiepisc. Compostellæ, iis scilicet, quibus tempore vetito concessum est vesci carnibus, non licere in vespertina refectiuncula ea quantitate carnis vesci jejunantibus permissa, = *sed opus habere eo cibo, eaque uti portione, quibus utuntur homines jejunantes recte meticulosæ conscientiæ* = prout legitur in literis in forma Brevis, incipien. *Si fraternitas*, eidem Archiepiscopo datis 8. Jul. 1744. ortum fuit dubium, an dispensatis ad lacticinia

liceret in eadem serotina collatiuncula parum casei sumere, quidam Confessarius supplicavit eundem Benedictum pro declaratione, a quo transmisso ad S. Pœnitentiariam supplici libello, hæc *optime conscia mentis Sanctitatis suæ, ex speciali auctoritate ejusdem, respondit, non licere*.

Verum, cum idem Confessarius dubitaverit, an hoc responsum dicta S. Pœnitentiaria dederit ex propria interpretatione supradicti responsi, Archiepiscopo Compostellæ dati, vel potius ex ejusdem Pontificis oraculo, iterum supplicavit, ut ipsemet Pontifex mentem suam explicaret, qui per organum laudatæ S. Pœnitentiariæ sequens hoc dedit responsum = *Sacra Pænitentiaria de mandato Sanctissimi Domini, qui suis ipse oculis retroscriptam epistolam dignatus est legere, respondit, vera esse, & pro veris habenda, quæ constat ab eadem Pænitentiaria fuisse rescripta = Datum Romæ in Sacra Pænitentiaria, die* 23. *Julii* 1756. Dictum authenticum responsum Alfonsus de Ligorio *Theol. moral. lib. III. tract. VI. de VIII. præcepto cap. III. dub. I. num.* 1027. refert, & asserit, apud se retinere. ☜

4 *Secundò* tenetur Parochus denunciare populo festos dies, in quibus ab operibus servilibus est vacandum, ut expresse est constitutum in Concil. Trid. *sess.* 25. *de refor. in decreto de delectu ciborum jejuniis, & diebus festis*, & innuitur *sess.*22. *in decreto de observandis, & evitandis in celeb. Missæ, in*
5 *fine*, quorum observantia incipit a media nocte præcedentis diei, usque ad aliam sequentis.
6 Ex causa vero legitima, veluti damni evitandi, vel vitæ sustentandæ, potest Parochus concedere licentiam laborandi diebus festis, in quibus ad Episcopum, vel Vicarium non potest haberi recursus, ita Ang.[us] *in sum. verb. feriæ, n.* 35. Sylvest.
7 *verb. Dominica, q.*4. Azor. *instit. moral. p.*2. *l.* 1. *cap.* 28. *q.* 6. Possevin. *de officio Curati cap.* 12. *ex n.* 12. ubi *num.*17. cum eodem Azor. *d. lib.*1. *c.ul. q.*12. resolvit, posse Curatum aliquid exigere, non quidem pro licentia laborandi in festo, sed mutando opus servile, laborare volenti in aliquam largitionem, quæ tamen cedat in opus pium: quam tamen resolutionem intelligit Fagundez *in quinque Ecclesiæ præcepta, præcep.* 1. *l.* 1. *cap.* 14. *num.* 27. quando causa laborandi in die festo est dubia; nam si indubitata fuerit, nulla dispensatio requiritur, quia ita sola indubitata necessitas sine licentia Superioris, excusat illum a culpa lethali, qui in die festo operatur, laboratque.

Additio, & Animadversio.

☞ Pro licentia laborandi, nedum a Parocho, sed neque ab Episcopo imponi potest onus aliquam largitionem dandi, cessuram, etiam in opus pium, juxta prohibitionem Urbani VIII. Const. *Universa Idib. Septemb.*1642. §. III. his verbis expressam = Eisdem Ordinariis antiquorum Canonum observantiam ad memoriam revocamus in concedendis licentiis laborandi diebus festis: quæ quidem licentiæ non aliter, quam ad formam prædictorum Canonum, ut præmittitur, concedendæ, nonnisi gratis, libere, & sine ullo prorsus pretio, aut pacto, directe, vel indirecte concedantur, sub pœnis etiam gravioribus nostro, Successorumque nostrorum arbitrio infligendis. = Hoc siquidem onus imponi solum potest a summo Pontifice, quemadmodum etiam a Sixto V. impositum fuisse refert Benedictus XIV. Constit. *Ab eo tempore* 5. Novemb. 1745. §. XXVII.

Non est autem Episcopo prohibitum hortari populum ad aliquam eleemosynam applicandam pro sublevatione locorum piorum, si qui alicubi maxima egestate laborent, non tamen cathedralis, vel mensæ episcopalis, ex decreto Congr. Episcop. & Regul. *in Casertana* 28. *Novemb.* 1594. relato a Lucio Ferraris, *Prompta Bibliotheca, verb. Festa num.* 35. & in Trevisana 25. Septembr. 1612. Quod tamen crederem, esse intelligendum, quando dispensatio concederetur pro Universitate alicujus loci, non pro aliqua peculiari persona.

Ceterum generaliter loquendo, Parochus concedere nequit facultatem vacandi operibus servilibus die festo, nisi ex delegatione Episcopi, vel Vicarii Generalis, ad quem unice spectat ex Decreto Congr. Episcop. in Materan. 17. *Novemb.* 1597. cum sit actus jurisdictionis Ordinarii, qua Parochus caret.

Has vero licentias non est in Episcopi facultate denegare in casibus veræ necessitatis, ut declaravit eadem Cong. *in Beneventana* 12. *Maji* 1645. prout refert idem Ferraris *loco cit. n.*32.

Quamvis vero nulla dispensatio requiratur, quando causa laborandi die festo est indubitata, semper tamen petenda est licentia a Superiore, quando publice laborandum est, cum ad eum, non ad quemcumque privatum hominem spectet judicium ferre de veritate causæ, nisi forte periculum esset in mora, & grave inde damnum sequeretur, juxta Decretum Congr. Conc. 22. Aprilis 1599, quod amplexa est Congregatio Episcopor., & Regular. 12. Martii 1601. = Ceterum quoniam verendum est, ne privatis affectibus domesticarum rerum aliqui eo perducantur, ut hac Sacrorum Canonum indulgentia in aliis etiam casibus abutantur, iidem PP. Illustrissimi adjiciunt ad Ordinarii cujuscumque judicium, & censuram pertinere, ut dignoscat, num vere ulla ex causis supradictis subsit, propterquam liceat diebus festis rebus servilibus vacare, ut nec dierum festorum observantia ulla in re violetur, nec opera illis diebus summa cum ratione permissa impediantur =

Et quod hæc licentia dari debeat ab Episcopo, & non a Gubernatore, vel Judice laico declaravit Cong. Immunit. in Theatina 20. Septem. 1639, & Cong. Conc. in Ruben. 1. Maji 1635. danda quidem in scriptis ex decreto Cong. Episcop. in Civitatis Castellanæ 21. Aug. 1615. ostendenda tantum Ministris laicis, in eo dumtaxat casu, quo ea utenti molestiam conferre prætendant, ex Decreto dictæ Congr. Immunit. in Castren. 2. Maji 1629. Item licentia vendendi diebus festis danda est ab Episcopo, non a Gubernatore, eadem Congr. in Alatrina 21. Martii 1642. in 3. decret. Pauluc. pag. 163.

Quamvis Constitutio quinta S. Pii V. inter alias pœnas indicat violationibus Festorum amissionem jumentorum, & animalium, adhuc tamen Congreg. Episcop. ex mente Rom. Pontificum pluries jussit, ea vendita propter istam causam redimi, & domi-

domino reddi, retenta modica pœna, locis piis applicanda, ita *Joan. Bapt. Brascbius Promptuar. Synodal. cap.* 13. *num.*25. ☜

8 Ut quamvis, Episcopus præciperet sub excommunicationis sententia ipso facto incurrenda, ne quis tunc, stante indubitata causa, operaretur, excommunicatio non ligaret, & intolerabilem errorem contineret, ita Azor. *d. q.* 6. *ad fin.* Sanch. *in præcept. Decal. t.* 1. *l.*4. *c.* 45. *n.* 10. Fagundez *d. c.* 14. *n.*26. ubi *a n.*6. casus exprimit, in quibus necessitas tam propria, quam proximi, & communis Reip. aut Provinciæ excusat, de quo etiam Aloys. Ricc. *in dicta praxi part.* 4. *resolut.* 383. *numero* 2. & 3.

Additio.

☞ Cum excommunicatio, etiam injusta, ex vulgatis, sit timenda, non auderem asserere, ea non ligari contravenientes, saltem in foro externo, potissimum si publice contravenirent, & causa ab Episcopo cognita non fuisset. ☜

9 Ubi autem non adfuerit indubitata hæc necessitas, vel illa admissa, patuerit recursus ad Ordinarium, tunc non spectabit ad Parochum, qui festa in Ecclesia servanda annunciat, licentiam in eis laborandi concedere, sed ad Superiorem, jurisdictionem exercentem, ut censuit S. Cong. *negociis Episcoporum & Regularium præposita*, rescribens Cosentino Archiepiscopo *sub die* 2. *Aug.* 1594. & alia S. Conc. Trid. cujus tenorem referunt Quarant. *in summ. Bullarii*, *verb. dies festi*, & Piasl. *in praxi Episc. p.*2. *cap.*3. *n.* 23. in hæc verba. *Congregatio Concilii censuit, licere diebus festis dare operam rebus ad vitam necessariis, ac tempore perituris, præsertim tempore vindemiarum, & messium, ac recollectionis fructuum, vel si necessitas urgeat, ac suadeat pietas. Ceterum quoniam verendum est, ne privatis affectibus, domesticarumque rerum studio aliqui eo perducantur, ut hac sacrorum Canonum indulgentia in aliis etiam casibus abutantur, iidem Patres illustriss. adjiciunt, ad Ordinarii cujusque judicium, ac censuram pertinere, ut dignoscat, an vere ulla ex causis supradictis subsit, propter quam liceat diebus festis rebus servilibus vacare, ut nec dierum festorum observantia ulla in re violetur, nec opera illis diebus summa cum ratione permissa impediantur.* Unde præfata S. Congreg. *negociis Episcoporum, & Regularium præposita, in una Civitatis Castellanæ* 21. *Augusti* 1615. censuit, licentias pro laborando in diebus festis per Episcopum, aut ejus ministros ad hoc deputatos in scriptis concedi debere.

Additio.

☞ Circa opera servilia diebus festis ob necessitatem exercenda, subnectimus saluberrime juxta jus divinum, & SS. Canonum statuta in Synodo Tusculana, celebrata anno 1763. cap.XIII. de festorum dierum religiosa, sanctaque observantia n. V. pag. 140. = de faciendi operis servilis necessitate, an vera sit, ac tanta, ut exerceri opus licite valeat, nostrum erit judicium, ne videlicet homines æqua S. Canonum indulgentia abutantur, rerumque domesticarum amore obcæcati, divinas, humanasque leges in controversiam temere adducant, iisque privato se judicio liberos, solutosque declarent. Quamobrem vindemiarum, messis, fœni, aut aliorum terræ fructuum colligendorum tempore, vel quandocumque servile aliquod opus necessitas exigit, aut pietas suadet, nemini liceat festis diebus operibus servilibus vacare (si præsertim publica sint) in Civitate Tusculana, absque nostra, vel nostri Vicarii Generalis, in aliis vero nostræ diœceseos locis, absque Vicariorum foraneorum expressa licentia in scriptis, & gratis omnino concedenda, adjecta tamen semper monitione, & conditione, ut non proinde, qui hujusmodi licentiam impetrant, se ab onere audiendi sacrum ulla ratione solutos esse arbitrentur. Vicarii autem Generalis, & Vicariorum foraneorum conscientiam graviter oneramus, ut non, nisi gravi exigente necessitate, ac sine ullo prorsus pretio, ac pacto, tum directe, tum indirecte, prætextu etiam eleemosynæ, piis usibus applicandæ, ejusmodi licentiam impertiantur. Cum hujus licentiæ concessio ex decr. S. Congr. Episcop. 18. Jul. 1594. & 18. Nov. 1597. exercitium sit jurisdictionis in foro externo, ab ea Parochi se abstineant, nisi forte & Vicarii foranei absint, & periculum sit in mora, & ad Vicarium nostrum generalem recurri commode nequeat. ☜

Et ideo ead. Sac. Congr. *sub die* 18. *Novemb.* 1597. declaraverat, eas concedere ad Vicarium, quamvis foraneum, & non ad Archipresbyterum, spectare. Si vero sæcularis Magistratus, artifices in die festo cum debita licentia laborantes puniat, licebit Ordinario eundem Magistratum excommunicatum declarare, ut resolvunt Duard. *in Bullam Cœnæ l.* 2. *c.*17. *q.* 3. & 4. Bellet. *disquisit. cleric. p.*1. *tit. de favore cleric.* §. 5. *n.* 89. Homob. *de examine eccles. p.* 3. *tr.* 15. *c.*7. *qu.* 17. *resol.* 3. *in respons. quæst. moral. p.*2. *cap.*32. 10

Circa dierum festorum observationem debet Parochus scire, quæ Pius V. *in sua Constit.* incip. *Cum primum*, *sub datam Romæ Kalend. Aprilis* 1566. præcepit in hæc verba, *Cum vero dierum festorum observatio ad Dei cultum maxime pertineat, & in lege divina præcipiatur: cupientes abusus pravos, qui ex eorum inobservantia invaluerunt, omnino corrigere, & antiquorum Canonum statuta renovantes, mandamus, ut omnes dies Dominici, & præcipue in honorem Dei, B. M. Virginis, SS. Apostolorum feriati cum omni veneratione observentur, & omnes in diebus præfatis Ecclesias frequentent, & divinis Offic. devote intendant, ab omni illicito, & servili opere abstineant, mercatus non fiant, profanæ negociationes, & judiciorum strepitus conquiescant. Qui vero in diebus præfatis opus aliquod illicitum fecisse deprehensus fuerit, præter divinam ultionem, & amissionem animalium, quibus ad vecturam utetur, etiam graves pœnas incurret arbitrio nostro, seu Vicarii nostri in Urbe, in aliis autem locis, arbitrio Ordinariorum, vel aliorum Magistratuum, ita ut præventioni locus sit. Quibus omnibus districte præcipimus, ut hæc diligenter observari procurent: illas autem festivitates, quæ juxta consuetudinem locorum solemniter celebrari consueverunt, juxta laudabilem consuetudinem debita cum reverentia observari faciant sub pœnis arbitrio ipsorum imponendis, & moderandis.* 11

R 2 Et

12 Et rursus Parochus ad ejus notitiam deducat, quæ S. Cong. Eminentissimi Cardinal. Conc. Trid. interpretum in sequenti declaratione jussit, quam transcripsit Berti Lucens. *d. c.24. num.5. vers. sub eadem. Praeceptum de Dominicis, & festivis diebus sanctificandis, & observandis sub prætextu mercatuum, nundinarum, & feriarum nullatenus esse violandum.*
13 *Ceterum his diebus, licere agasonibus, ac aliis jumentorum vectoribus, seu mercium conductoribus, bajulis, & aliis hujusmodi servis, & ministris sarcinas, & onera nundinarum causa exonerare, & deponere inceptumque iter, Missa tamen prius audita, transeundo prosequi, & continuare, non autem debere sarcinas componere, & jumenta onerare ad iter de novo incipiendum, neque mercatoribus, aut aliis civibus,*
14 *& viatoribus iis diebus, etiam clausis apothecis, merces vendere, emere, aut asportare licere, nisi tantum ad victum necessaria, aut alia minuscula, & modici momenti opera jam conflata, & elaborata pro transeuntium hospitum, advenarum, & externorum urgenti, & præsentanea necessitate, & opportunitate. In quo partes erunt Episcopi, propositis edictis, providere, ut inprimis hi festi dies debita observatione colantur, simulque populorum eo confluentium necessitatibus, quantum sine divina offensione fieri potest, consulatur. Quoad judicia autem, quæ Dominicis, & festis diebus silere debent, id observari poterit, quod jure communi permittitur in quibusdam urgentibus casibus, qui moram, & dilationem non patiuntur. In quibus, & aliis jurisdictionem Consulum, nundinis præpositorum concernentibus, Constitutiones, & Summorum Pontificum, si quæ habent, privilegia, & allegatum Bre-*
15 *ve fel. record. Pii V. servanda esse statuit.* Postea eadem S.Congr. censuit, nihil innovandum in consuetudine, huc usque tolerata in nundinis, quæ non sunt solemnes, sed fiunt, peractis Sacris, in festo alicujus Sancti, ante ejus Ecclesiam, ante tamen atrium.

Additio.

☞ Quoad mercatum fieri solitum statuto aliquo die, si incidat in diem festum, Bened. XIV. Const. *Ab eo tempore* 5.Nov.1745. §§.XXII. XXIII. & XXIV. in omnibus locis S. Sedi mediate, vel immediate subjectis, præcepit transferendum esse in subsequentem diem, vel anticipandum in antecedenti, non obstante quacumque consuetudine, etiam immemorabili.

Quoad Nundinas vero §. 30. ita ab Ordinariis statui mandavit, ne eas fieri permittant, nisi ea lege, ut matutinis, & vespertinis horis, quibus festo die eæ habentur, claudi debeant apothecæ, nec publica possint exerceri commercia, ut qui ad ipsas confluerint, Missæ sacrificio, & divinis Officiis interesse possint, aliisque christianis operibus festum sanctificent: eo pari modo, quo ipse Pontifex statuit pro nundinis Senogalliensibus Constit. *Paterne* 24. Aug. 1744.

Huc etiam spectat Constitutio ejusdem Pontificis *Nihil profecto* 12. Augusti 1742. in qua §. 3. præcepit Episcopis, ut turpes, & obscænas exercitationes puerorum, & adolescentium nudorum, luctasque, festis potissimum diebus, quocumque nomine, & occasione exhibendas, eliminent. ☜

Demum pro nostro Regno Portugaliæ advertendum duxi, quo *sub die* 30. *Martii* 1621. in causa tabernariorum, & tenderiorum Civitatis Ulixisbonen. Congregatio Sacrorum Rituum, inhærendo moderationi Constitutionis synodalis Archiepiscopi Ulixisbonen. a Collectore Portugaliæ de mandato ejusdem Sacræ Congr. emanatæ, Illustriss. Cardinal Milino referente, censuit, tabernarios, & tenderios præfatos propter maximam populi frequentiam, atque alienigenarum, ex omnibus Orbis partibus ad eam civitatem, terra, marique quotidie confluentium multitudinem Dominicis, & aliis diebus festivis, etiam ante concionem, & Missæ conventualis celebrationem, omnia ad humanum victum necessaria vendere posse, dummodo Missæ, & concionis prædictæ tempore officinas, & tabernas hujusmodi, earumque fores velamine aliquo contegant. Et deinde *sub die* 4. *Septemb. ejusdem anni* eadem Sacra Congreg. censuit, omnes, & quascunque lites, desuper huc usque admotas, extinguendas esse, ac perpetuum silentium imponendum. 16

S. Congr. Rituum, S. D. Greg. XV. approbante, censuit, diem festum S. Josephi, Sponsi Beatissimæ Genitricis Dei Mariæ deinceps perpetuis futuris temporibus sub observantia, & præcepto comprehendi, cunctosque Christifideles ubique terrarum ab omni opere servili eo die abstinere, & cessare debere. Unde novissime S. Congr. petenti concedi, ut festo S. Josephi in diœcesi Angren. celebraretur de præcepto respondit, festum S. Josephi in toto Orbe celebrari de præcepto, & eo die ab omni opere servili abstinendum esse, ut *in Angren.* 15. *Decemb.* 1632. *& die* 8. *Maji* 1621. Idem quoque de festo sanctæ Annæ eadem Sacra Congregatio decrevit, Gregorio XV. approbante, *sub die* 23. *Aprilis* 1632. Et idem festum S. Benedicti celebrari debere de præcepto in omnibus locis, in quibus ad præsens existunt Ecclesiæ Ordinis sancti Benedicti Congregationis Hispaniarum, censuit eadem S. Congr. Rit. *in Hispaniarum* 15. *Decemb.* 1632. 17

Tertio, quod ad matrimoniales denunciationes attinet, congruentius tractari potest infra *cap.* 21. dum de matrimonio agetur, a num. 6.

Quæ vero Parochus non denunciat absque Episcopi licentia, sunt citationes, & præcepta; ac similia judicialia, item resignationes beneficiorum, de quarum publicatione, seu denunciatione agit Flam. Paris. *de resignat. benef. lib.* 11. *qu.* 6. ubi ad hoc refert Constitutionem Pii V. & Gregorii XIII. 18

Item Indulgentiæ papales, ut in Conc. Trid. cavetur, *sess.*21. *de ref. c.*9. in hæc verba: *Indulgentias vero, aut alias spirituales gratias, quibus non ideo Christifideles decet privari, deinceps per Ordinarios locorum, adhibitis duobus de Capitulo, debitis temporibus Populo publicandas esse decernit.* Et expressius habetur in declaratione S. Congr. Concil. *ad idem c.*9. quæ sic habet. *Nullus ergo sine Ordinariorum licentia, & auctoritate poterit eas publicare, non obstante quacunque exemptione, etiamsi Regularis sit, aut in Ecclesiis ipsorum Regularium, etiam prætextu privilegiorum, videlicet Confraternitati Rosarii, sed per Ordinarium, adhibitis duobus de Capitulo, debitis temporibus populo publicari debent.* Berti Lucens. 19

cens. *praxi crimin. Regul. tit.4. c. 3. n. 3. vers. Indulgentias item*.

20 Miracula quoque ficta, vel nova non publicat Parochus, nisi prius fuerint ab Episcopo examinata, & approbata, Conc. Trid. *sess. 25. in decret. de invocat. Sanct.* Berti Lucens. *d. cap.34. n.3. vers. miracula ficta*.

Insuper Parochus, jubente Episcopo, debet publicare, & explicare inter Missarum solemnia decretum Conc. Trid. *sess. 24. de reform. Matrim. c. 1.* ut præcipit ipsummet Conc. *eod. loco*, *vers. Ne vero*, cujus verba sunt. *Ne vero hæc tam salubria præcepta quemquam lateant, Ordinariis omnibus præcipit, ut, cum primum potuerint, curent hoc decretum populo publicari, & explicari in singulis suarum Diœcesum parochialibus Ecclesiis, idque in primo anno quam sæpissime fiat, deinde vero quoties expedire viderint*. Ergo necesse est, decretum illud in parochiis publicari in tantum, quod nec publicatio in diæcesana Synodo facta equipolleat, sicut refert decisum Armend. *in addit. ad recopil. legum Navarræ, lib.4. tit.15. lib.1. de Matr. n. 62.*

21 Interdum etiam contingit, Episcopos mandare Parochis, ut inter Missarum solemnia Ordinandos ad majores Ordines denuncient, in hoc enim casu Parochi observare debent, quæ habentur in Concil. Trid. *sess.23. de ref. c. 5.* in hæc verba. *Ii vero, qui ad singulos majores erunt assumendi, per mensem ante ordinationem Episcopum adeant, qui Parocho, aut alteri, cui magis expedire videbitur, committat, ut nominibus, ac desiderio eorum, qui volunt promoveri, publice in Ecclesia, propositis de ipsorum Ordinandorum natalibus, ætate, moribus, & vita, a fide dignis diligenter inquirat, & literas testimoniales, ipsam inquisitionem factam continentes ad ipsum Episcopum quamprimum transmittat*. Ideo Parochus intra Missarum solemnia, eo tempore, quo frequentior populus aderit, Ordinandos denunciet ab Altare, hoc modo: *Ego N. Parochus Ecclesiæ Sancti N. de mandato Reverendissimi D. N. Episcopi denuncio N. qui ad Ordinem N. admitti petit; item denuncio N. & N. qui ad N. Ordinem admitti solemniter petunt*, & sic de singulis, si plures fuerint, pronunciando eorum nomina, & cognomina, & locum habitationis, & Parochiæ ipsius, & Ordines, ad quos promovendi sunt: *Hortor igitur omnes, & singulos, qui hic adsunt, aut ad quos hujus rei notitia pervenerit, ut si aliquod cognoscunt canonicum impedimentum, quominus iidem superius denunciati promoveri possint ad supradictos Ordines, christiana charitate ducti, me de omnibus certiorem faciant. Audiat vero attente unusquisque impedimenta, quæ a me nunc legentur, & promulgabuntur, quod si quis ea melius percipere voluerit, me ipsum adveniat, qui ubi opus fuerit, jussu Rev. Episc. quæcunque occurrent, teneor explicare*.

22 *Prohibetur igitur a Sacris Canonibus, & Conciliis, ne ad Ordines admitti possint usu rationis carentes, illegitimi, non confirmati, irregulares, excommunicati, suspensi, interdicti, hæretici, aut de fide suspecti, hæreticorum filii, quorum parentes in hæresi mortui sunt, & etiam ipsorum nepotes usque ad secundam generationem, per lineam tamen masculinam descendentes, aut usque ad primam per lineam fœmininam, apostatæ, neophyti, simoniaci publici, usurarii publici, condemnati perjurii causa, obligati Curiæ, infames, homicidæ, vel mutilantes, aut qui homicidio, seu mutilationi causam dederunt, milites, qui bello interfuerunt, ubi mors hominum successit; qui in foro sæculari criminalibus officiis sunt perfuncti, aut actibus criminalibus subscripserunt, aut interfuerunt, ex quibus sententia sanguinis evenerit, solemniter pænitentes, bigami, conjugati, exceptis iis, quorum conjuges in sacra claustra Monialium se receperint, ibique professionem emiserint, a spiritibus immundis vexati, morbo caduco obnoxii, hermaphroditi, notabiliter deformes, & defectu aliquo corporis manifesto notati, membris capti, ratiociniis obligati, servi, sive mancipia, peregrini ignoti, officio aliquo infami, & sordido perfuncti, promoti per saltum, relicto minore Ordine, & majore suscepto, promoti furtim, hoc est, qui ab uno Ordine ad alium, vel extra tempora, vel ante legitimam ætatem illegitime transierunt, vel sine dimissorialibus literis sunt ordinati. Ulterius sciat unusquisque vestrum, quod ad primam Tonsuram ordinandi non admittentur minores septem annis. Ad reliquos minores Ordines promovendi sunt majores, ita ut idonei esse possint munerum functioni, ad quæ obligantur. Ad Subdiaconatum ante XXII. ad Diaconatum ante XXIII. ad Presbyteratum ante XXV. nemo, ut ordinetur, accedat. Neque, nisi talibus vestibus induti singuli accedant, & coronam in capitis vertice, prout cuique Ordini ab Ecclesia sancta præscribitur, habeant. Qui demum non confessi fuerunt peccata sua, ut majori puritate ecclesiasticæ militiæ insignia suscipere possint, & sacram Eucharistiam sumere, non admittentur*.

Additio.

☞ Prohibentur etiam ad Ordines admitti illiterati, donec sufficienti doctrina instructi non fuerint, surdi utraque aure, muti, cæci utroque oculo, vel sinistro tantum: imo omnino cæcus ne initiari quidem potest Prima Tonsura, ut ex decretis Cong. Concil. probat Benedictus XIV. *Instit. Ecclesiast. la XXXIV. in ordine*, §.2. Item prohibentur abstemii, idest nequeuntes vinum bibere, laborantes morbo incurabili, furiosi, amentes, arreptitii, lunatici, frequentem vomitum patientes, leprosi, paralytici, epileptici, laborantes notabili macula in facie, truncati naribus, aut auriculis, si capilli deformitatem non tegant, claudi, & gibbosi cum notabili deformitate, monstruosi, ut gygantes, nani, duo capita, quatuor brachia, sex digitos, vel tres, aut quatuor in una manu habentes, voluntarie evirati, secus si in cunis ob infirmitatem. Omnes denique irregulares sunt, quocunque alio corporis defectu laborantes, qui juxta generalem regulam congruum Ordinis exercitium impediat, aut notabilem deformitatem, horrorem præseferentem, & ad risum moventem afferat: quæ deformitas, aut indecentia, in dubio an sit sufficiens ad inducendam irregularitatem, Episcopi est judicare cap. II. *Cum de tua tit. de corpore vitiatis*. Queadmodum ad eundem pertinet judicare, an defectus staturæ parvæ impediat ascensum ad Ordines, ut notavi in Additionibus meis ad *Instit. Canonic. Remigii Maschat. cit. tit. de Corp. vitiat.* post n. 1.

Licet qui medicum egit, vel etiam chirurgum, dum-

dummodo suam ipse artem optime noverit, omnemque diligentiam, & studium juxta artis præcepta adhibuerit in ægris curandis, licet eorum aliquis e vivis excesserit, nulla ex jure innodetur irregulatitate; praxis tamen est, ut impetret dispensationem ad cautelam, ut notavi in Opere, cui Titulus *Expositio Juris Pontificii &c. tit. XIV. de ætat. & qualitat. præficiendor. pag.67.*

Adtollendum aliquorum scrupulum de incursu in irregularitatem, subjicio verba Pauli Gabrielis Antoine in *Theologia morali tract. de Censuris cap. V. de Irregularitate n.4.* ibi = Irregulares non sunt, qui infirmum vertendo, erigendo, jusculum ei præbendo, in alium locum transferendo &c. mortem ejus præter intentionem accelerant, si id prævidere non poterant; in hoc enim nullus est defectus lenitatis =

23 Post denunciationem eo modo, ut supra dictum est, factam, sciscitari amplius Parochus, atque investigare curabit omnia per se ipsum, quibus recte cognitis, & conscientiæ suæ securitatem ante oculos babens, tunc testimoniales literas a se subscriptas, & signatas consignabit illis, quos denunciavit, in hanc, quæ sequitur, formam. *Ego N. Parochus Ecclesiæ sancti N.* (atque hic exprimatur, si in civitate sit, an in diœcesi) *admonitus de Ordinationibus sacris habendis a Reverend. D. Episcopo, & recte perspectis omnibus, quæ ab ipso Reverend. D. tum in edictis, tum in instructionibus præcepta sunt, seu admonita, denunciavi in Ecclesia intra Missarum solemnia N. ex Parochia mea, qui ad Ordinem N. promoveri cupit, & postulat, & de natalibus, vita, & moribus ipsius certior fieri curavi, eumque idoneum esse existimo, quatenus ex cognitis intelligere potui, qui ad prædictum Ordinem admittatur, fidemque facio, illum sæpius infra annum sacram Confessionem, & Communionem frequentare solitum fuisse, & me, ac reliquos doctrinæ christianæ ministros sua opera, & assiduitate juvasse* (*vel ad christianæ doctrinæ scholam venire solitum esse, si minor sit*) *In quorum fidem, &c. mea manu subscripsi, & sigillo Ecclesiæ meæ parochialis munivi. Datum in ædibus parochialis Ecclesiæ Sancti N.* Quod si alicujus difficultatis impedimentum obesse videat, illud ante ordinationis diem Rever. D. Episcopo significet, nec prius testimoniales literas conficiat, quam ab Episcopo quid sibi agendum sit, acceperit.

Additio.

☞ Tenetur etiam Parochus publicare literas monitoriales, quæ expediuntur, vel a Curia Romana, vel ab Episcopo, pro revelandis rebus deperditis, & furto ablatis, sub pæna excommunicationis, ipso facto incurrendæ a scientibus, & non revelantibus earum detentores, Papæ, & respective Episcopo reservatæ: quas æque expedire potest tam Episcopi Vicarius, quam capitularis, & Prælatus vere Nullius, ut notavi in Opere = *Expositio Juris pontificii &c. pag. 1054, & seqq.* Eas autem publicare debet tribus diebus festivis, exceptis tamen diebus Nativitatis Domini, Paschatis, Resurrectionis, Ascensionis, Pentecostes, solemnitatis Corporis Christi, ac aliis anniversariis solemnioribus diebus, nisi Episcopus aliter judicaverit, ut præcipitur in *Concilio IV. Mediolanensi part.III. tit.VIII. de Foro episcopali*, quod decretum etiam ab aliis quibusdam Ecclesiis adoptatum est.

Ordinarie loquendo, excommunicatio in dictis literis inflicta, ipso facto incurrenda a scientibus, & non revelantibus detentores &a. non incurritur, nisi post tertiam promulgationem.

Quia vero plura dubia exoriri contingit, quando, & a quibus dicta excommunicatio incurratur, pro quorum solutione Parochiani Parochum consulant, ut hic in responso prudenter se gerat, transcribo jam a me tradita in cit. Opere, & sententia probatorum Auctorum firmata.

Quamvis autem ordinarie incurratur a scientibus, & non revelantibus post tertiam promulgationem, tamen eam incurret, si post primam etiam, cum possit, non revelaverit, quando rationabiliter prævideret, quod differendo post tertiam, illi, qui dictas literas impetravit, præriperetur ratio reum cogendi ad resarciendum damnum, cum huic suppeditaretur tempus avertendi, vel abstrahendi furtum, vel testes corrumpendi, vel quod interim reddi posset impotens ad solvendum, *Pontas in Diction. Casuum Consc. casu XV. Verb. Monitor.* qui insuper addit, esse errorem vulgarem, nunquam satis damnandum, asserere, neminem teneri in hac facti specie detegere, nisi post tertiam monitorii promulgationem.

Si autem quæras, an, præciso hoc casu, quando in Monitorio declaretur, ut nisi sciens revelaverit intra sex, v.g. dies, post tertiam promulgationem, incurrat ipso facto excommunicationem, & Episcopus, a quo concessum fuerat, obierit duobus, puta diebus ante dictos sex dies, eam incurrat, si intra hos non revelaverit, negative respondet laudatus Pontas *loc. cit. casu XVI.* eo legali motus principio, communi DD. calculo probato, quod cum Episcopus eam inflixerit, non ut legislator, sed ut judex peculiaris, ejus jurisdictio, vel per mortem, vel per remotionem ab officio, prout vulgati juris est, expirat. Ideoque Monitorium scientem amplius non ligat, nisi a Successore, aut a Vicario capitulari, Sede vacante, renovaretur.

Quam doctrinam Lucius Ferraris *Prompta Bibliotheca verb. Monitorium* num.71. extendit, cum communi, etiam ad casum, quo literas monitoriales concederentur a Papa, quia non dantur per modum legis universalis, sed simplicis præcepti.

Ea vero non ligantur.

I. Tam qui rem ipsam inventam detinet, aut furto surripuit, quam complex; cum nemo se infamare teneatur: quod locum habet juxta nonnullos, etiamsi speciatim per monitorium caveatur, ut reus se patefaciat, *Pontas verb. Monitorium casu IV.*

II. Qui detentorem sciunt sub sigillo naturali, ab hoc sibi commisso ad finem habendi consilium = *Divus Thomas part. II.* quæst. 70. art. 1. ad 2. = Quandoque vero sunt talia, quæ quis prodere non tenetur: unde potest obligari ex hoc, quod sibi sub secreto committuntur; & tunc nullo modo tenetur ea prodere, etiam ex præcepto Superioris, quia servare fidem est de jure naturali, nihil autem

tem potest præcipi homini contra id, quod est de jure naturali = Si autem ageretur de re, quæ directe esset contra bonum publicum, tunc non excusaretur, cum hæc, ex vulgatis, prævalere debeat bono privato. *Pontas loc. cit. Casu VIII.*

III. Famuli, aliique omnes, qui, revelando, grave damnum paterentur, idem *Pontas* cum communi *loc. cit. Casu XIII.*

IV. Qui est testis unicus rei detentæ, vel furto sublatæ, certo tamen sciens, se esse unicum, *Can. si testes* §. *Unius vero* caus. IV. q. 3. quod confirmatur hoc juris effato = unus testis, nullus testis = laudatus *Pont. loc. cit. cum DD. ibi* relatis *casu XIX.*

V. Adolescens XII. vel XIII. annos natus; cum Ecclesia videatur olim non admisisse talem ad revelandum, ut *ex Conc. Chartaginen. VII. vulgo Africano* nuncupato, *can. Testes*, in quo sic statuitur = Ad testimonium autem infra annos XIV. ætatis suæ non admittantur testes, & *cit. can. si Testes*, qui desumptus est a lege Julia. In Gallia tamen admitti possunt ad declarandum = Idem Pontas *casu XX. l. c.*

Quamvis vero tam testis unicus, quam impubes, non revelando, excommunicationem non incurrerent, si tamen ex eorum revelatione Judex utiliter posset uti indiciis in gratiam domini rei deperditæ, vel furto sublatæ, v. g. si revelarent, eam in aliquo loco depositam esse, censerem teneri sub gravi ad revelandum ex præcepto charitatis.

VI. Consanguinei usque ad IV. gradum, & affines *ex cit. can. si testes* §. *Lege Julia publicorum judiciorum*, idem Pontas *casu XII.*

Sed circa conjunctos sanguine variant DD., aliqui enim strictius procedentes, autumant, excusari dumtaxat eos, qui in II. gradu sunt cum detentore, vel fure conjuncti, quique cum eo sub uno pane, & tecto vivunt, ne per revelationem oriantur inter eosdem rixæ, simulationes &c.

Verum cum consanguinei usque ad IV. gradum ex cit. can. repellantur a testificando in judicio, crederem, omnes sine limitatione excusari, cum ex eorum revelatione judex ad sententiam devenire non posset, ideoque hæc esset inutilis.

Ex eadem ratione rixarum, & simulationum non tenetur uxor revelare maritum, cum censeatur unum, & idem cum eodem, & e converso.

Circa affines Cong. Concil. in *Fulginaten.* 14. *Decemb.* 1630. declaravit = Si veritas aliunde haberi non possit, scientes non excusari sola exceptione, seu prætextu affinitatis, quominus juxta formam dd. literarum apostolicarum revelare teneantur = Hæc declaratio reperitur lib. XIV. Decretor, ejusdem Cong. a me recognita, *pag.* 365.

VII. Nec tenetur, certo sciens detentorem rei eam retinere justo titulo compensationis; cum tunc non sit injustus detentor; its communiter.

VIII. Nec sciens eumdem detentorem ex auditu alterius, quando probe noverit, hunc illum revelasse, nam tunc judex ex testimonio de auditu certior fieri nequit, *Pontas l. cit. casu XXVI.*

IX. Item nec sciens ex auditu ab hominibus mentiri solitis, vel nominantibus detentorem præ levitate, aut ex rumoribus vulgaribus, & incertis, cum *Panor. . . viciniæ* (ait Celest. III. *in c. V. Super, de eo, qui cognovit consanguin. uxoris suæ*) *non adeo est judicandus validus . . . . . . nisi rationabiles, & fide dignæ probationes accedant* =

X. Item sciens ex auditu a personis probis, & fide dignis, sed ignotis, aut de quarum nominibus nulla est memoria, quas propterea indicare non possit, non tenetur revelare, cum ejus revelatio inutilis evaderet ad detentorem detegendum.

Si tamen (ita *Pontas casu XXIII.* justa aliqua sit causa dubitandi de inutilitate, vel utilitate ipsius denunciationis, denunciare debet, judicisque erit denunciatione illa uti, prout ipsi videbitur. Ratio est, quod quandoquidem lex, quæ denunciationem præcipit, certa est, ac evidens, ab obedientia nemo se liberare potest, cum causa, quæ ab obsequio liberare posset, æque certa, ac æque evidens non est; fieri enim potest illius denunciationem aliis conjecturis prægnantibus additam, judici utilem evadere posse juxta effatum, *quæ non prosunt singula, multa juvant.* ☜

24 Solet quoque Parochus literas testimoniales functionum exercitarum pro Ordinandis concedere, ut sequitur. *Ego N. Parochus, sive Rector parochialis Ecclesiæ Sancti N. præsentibus literis testor, R. D. N. promotum a Reverendiss. D. Episcopo ad N. Ordinem, & meæ Ecclesiæ consignatum, ut in ea ejusdem suscepti Ordinis functiones exerceret, ad præscriptum ejusdem Reverend. D. prædictas functiones singulis diebus Dominicis, festisque in eadem mea Ecclesia exercuisse. In quorum fidem, &c. præsentes mea manu subscripsi, & sigillo Ecclesiæ prædictæ munivi, die ... Mens. ... Anno ...*

25 Quæstuarios eleemosynarum non commendat Parochus absque Episcopi licentia, quando petunt pro hospitali, Collegio, vel Conventu; secus vero, si quærant pro suo particulari victu, ut advertit Possevin. *de officio Curati*, c. 2. *num.* 29. His namque Episcopus, etiam post datam licentiam, prohibet, ne quærere aut colligere eleemosynas incipiant, nisi prius ejus literas patentes Parocho consignent, illique se se cognoscendos præbeant, ut animadvertere possit, antea, ad quæ illos obligavit, recte servent, populumque de omnibus, ad quæ prædicti Quæstuarii tenentur, admonebit.

Animadversio.

☞ Quoad Quæstores Religiosos, præsertim Ordinum Mendicantium, vetitum fuit a Gregorio IX. locorum Ordinariis, ne eos, potissimum Ordinum Prædicatorum, & Minorum, impedirent intra eorum diœceses degentes, eleemosynas ad sui sustentationem colligere, neve fidelibus interdicerent, quin eas iis conferrent, ut in *cap. XVII. Nimis prava, de Excessib. Prælat.* nulla tamen adjecta pœna. Verum ex Const. Sixti IV. *Sacri* 26. *Julii* 1479. iidem Ordinarii, si intra triduum requisiti, prohibitionem non revocaverint, eo ipso incurrunt interdictum ab ingressu Ecclesiæ, & suspensionem a regimine, & administratione. Alii vero quicunque his inferiores, incurrunt excommunicationem, quæ tamen non est reservata, ibi §. VIII.

Præterea, quia, ut intelleximus, exortis nonnunquam controversiis inter locorum Ordinarios, eorum-

eorumque Vicarios, seu Officiales, ac Curatos, & Fratres prædictorum Ordinum variis occasionibus, locorum Ordinarii, eorumque Vicarii, seu Officiales, & Curati prædicti, ne Christifideles Fratribus ipsis pias eleemosynas erogare præsumant, suadere, & etiam sub censuris inhibere, ac erogantes excommunicatos fore prædicare, seu prædicari facere, seu pronunciare præsumunt; locorum Ordinariis, eorumque Vicariis, seu Officialibus, & Curatis prædictis, ac etiam aliis quibuscunque, dicta auctoritate, mandamus, ut ab hujusmodi persuasionibus, inhibitionibus, & mandatis de cetero prorsus omnino abstineant; decernentes, inhibitiones ipsas, & mandata nullius existere firmitatis, & illis contravenientes, censuris hujusmodi minime ligari, ac eosdem persuadentes, & inhibentes, mandatoque nostro hujusmodi obtemperare non curantes (nisi pœnituerint, & persuasiones, ac inhibitiones, & prædicta revocaverint infra triduum, postquam desuper requisiti fuerint) eo ipso Ordinarios interdicti ab ingressu Ecclesiæ, & suspensionis a regimine, & administratione suarum Ecclesiarum, alios vero, inferiores ab eis, excommunicationis sententiam incurrere.

Ad tramites harum Apostolicarum Sanctionum S. Congr. Conc. pluries declaravit, non posse Episcopos tam directe, quam indirecte Regularibus id prohibere, *ut lib. XII. Decretor. pag.* 32. *In Polinganen.* 24. *Septemb.* 1622. *dicto lib. pag.* 110. *in Beneventana* 7. *Julii* 1646. *lib. XVIII. pag.* 144. *& in Senonen.* 28. *Febr.* 1654. *lib. XIX. pag.* 316. Neque tenentur Regulares petere ab Ordinario licentiam, si quæstuare velint per se ipsos, non per alios eorum nomine, intra diœcesim, ubi habent Conventus, ut ex sequenti Decreto Congr. Episcoporum, & Regul. *sub die* 6. *Octob.* 1596. relato a Matthæuccio, *Official. Curiæ cap. XLIII, n.* 4. *& seq.* = Non tenentur Regulares, qui ex institutione, aut facultate Sedis Apostol. eleemosynas quæritare, aut mendicare possunt, petere ab Ordinariis licentiam eleemosynas per diœcesim quærendi, cum in erectione monasteriorum eis licentia tacite ab Ordinariis impertita censeatur = Neque itidem in tali casu ostendere tenentur licentiam suorum Superiorum, ut ex Decreto Congr. Concil. ab eodem Matthæuccio ibidem relato n. 5. = An, ut Quæstores arceantur, possint Ordinarii facultatum a Superioribus Regularium eleemosynæ quærendæ concessarum aliquam cognitionem, & qualem habere? Congr. censuit, ex Concilio non prohiberi Regulares, quominus eleemosynas quærant; non tamen alios eorum nomine, & auctoritate quoquomodo posse quæritare: illos tamen extra locum, ubi sita sunt monasteria, eleemosynas per eamdem diœcesim colligentes, teneri ad ostendendam Ordinario licentiam suorum Superiorum = .

Si vero quæstuare velint per se ipsos extra diœcesim, ubi non habent Conventus, tenentur ostendere Ordinario licentiam suorum Superiorum, imo & consensum ab eodem obtinere, ut in dicta *Polinganen.* ac prius *in Mediolanen. mens. Junii* 1587. *lib. IV. Decretor. pag.* 268. *&* 28. *Novemb.* 1602. *lib. X. pag.* 51. *ac* 12. *Junii* 1608.

Hic tamen ita monitos vult Mendicantes laudatus Matthæuccius *num.* 7. *&* 8. = Non est dubium, posse Episcopos immodicas quæstuationes impedire, per *text. in Clement. Abusionibus, de Pænit. & Remiss.* = Ubi dixit Piasecus, ubi sup. = Regulares delinquentes circa quæstuationem posse ab Episcopo puniri = Addit ibidem Sperellus, posse Episcopos, ut fraudes in quæstuatione vitentur, mandare, ne quis Religiosus eleemosynam quærat, nisi prius licentiam Superiorem exhibeat, & per eos recognoscatur. Quod quidem, quantum ad exteros a loco; & habentes extra ipsum Conventum, est juxta dispositionem Decreti, postremo loco allegati, ut hac via impediant, ne gravamen recipiant Regulares loci, qui in ejusdem populi, & animarum servitio occupantur. Quinimo idem præceptum possunt facere Regularibus ejusdem loci, non ut eos eleemosynas quærere impediant, sed ut provideant, ne fraudes committantur: sæpe enim fit, quod Regulares privilegio Mendicantium gaudentes, & bona in communi possidentes, qui commode ex solitis redditibus vivere possunt, privilegio Mendicantium fraude abutantur, subtrahendo eleemosynas Regularibus, quibus vera mendicitas, & eleemosynæ dictim acquisitæ necessariam præbent sustentationem, prout post Genuen. *Prax. cap. LVII. num.* 11. tenet Donat. *prax. tom. I. tract. XIII. quæst.* 32. *num.* 15. Monacell. *form. part. I. form. IV. tit. VI. num.* 8. Unde Decr. *n.* 4. (ut supra) relatum procedit, dum non concurrit suspicio fraudis. Siquidem pauperum, & monasteriorum protectio est propria Episcoporum, qui tenentur ea tueri, & defendere *cap. Pervenit, cap. Nunciatum* 84. *dist.* =

Pro quo monito aliqua ex parte facit sequens Decretum Cong. Episcopor. & Regul. sub die 22. *Junii* 1674. (quod idem refert n. 2.) = declaravit, & decrevit, ne in posterum præfatorum Ordinum = (Conventus scilicet Observ. & Capuccin. in Regno Corsicæ) proprios suos districtus ad quæstuandum egrediatur, sed intra suos limites se quisque contineat, ut ab his, quibus serviunt, sustentari facilius possint. Necnon, ut ubi plures inveniuntur Conventus in eodem districtu, inter eosdem ratio antiquitatis, ac fundationis rationabiliter habeatur, sicque omnino observari mandavit. = Quæ dispositio (subdit citatus Auctor) ex rationis identitate, & inspecta ratione finali, ac regionis sterilitate, quas S. C. indubie ponderavit, & ad evitandas lites, adeo faciliter inter Regularium Quæstores, ipsasque Religiones enascentes, ad cetera loca extendi, nullus est, qui non consideret = Hactenus de Mendicantibus, eleemosynarum petitoribus.

Quod autem spectat ad Quæstores Confraternitatum, aliorumque locorum piorum, Cong. Conc. *mens. Novemb.* 1587. = censuit, non impediendos Confratres, si facultas habitum gestandi, eleemosynas quæritandi, & mortuos sepeliendi facta illis sit per Bullas S. M. Pii V. = *Item in Maceraten.* 6. *Julii* 1608. declaravit, Presbyterum, qui accedit ad accipiendum primitias frugum, seu animalium, quæ offerri sponte solent devotionis gratia pro Ecclesia sua, non comprehendi Decreto Conc. *cap. IX. sess. XXI.*

Ministri Confraternitatis Confalonis de Urbe deputare possunt Quæstores ad colligendas eleemo-

synas

synas in toto Statu ecclesiastico pro redemptione Christianorum ejusdem statusab Infidelium captivitate ex Constit. Sixti V. *Cum benigna* 1. Aprilis 1586.

Circa Collectores eleemosynarum pro subsidio Terræ Sanctæ ex speciali indulto a pluribus Pontificibus concesso Fratribus Ordinis Minorum de Observantia, vide Constitutionem Bened. XIV. *Emanarunt nuper* 20. Augusti 1743. relata a Lucio Ferraris, *Prompta Bibliotheca* in additione ad verb. Eleemosyna, in qua idem indultum confirmatur, & injungitur, ut non bis in anno, prout statuerat Urbanus VIII. sed= Ad minus quatuor vicibus quolibet anno, Adventus, & Quadragesimæ temporibus= tam per Verbi Dei Prædicatores in suis sacris concionibus, quam in quibusvis aliis actionibus, & functionibus publicis, necessitates ejusdem Terræ Sanctæ proponi, & commendari curent, & faciant =

Postremo non est oblivioni mandandum, posse Episcopum etiam Regulares cogere, ut in Offertorio Missarum conventualium, quæ Dominicis diebus in Monasteriis celebrantur, declarent Fidelibus, quæ festivitates, & jejunia in illa hebdomada occurrant, ne ignorantia horum festorum, & jejuniorum præcepta ecclesiastica a fidelibus transgrediantur, ut observant Laurent. da Portel. *in dubiis Regularibus, verbo Episcopus, n.7.* Fr. Emman. *quæst. Regular. tom.* 1. *q.*43. *art.*7. ubi testatur, se ita vidisse observari a quibusdam Fratribus Ordinis Mendicantium in Diæcesi Elborensi Regni Portugaliæ; refero ego ipse *de officio, & potest. Episcopi, & 2. alleg.* 24. *num.* 21. & novissime Fr. Hieron. Roder. *in compendio quæst. Regul. resol.* 25. *sub num.* 5. Ex se autem non posse Regulares in suis Ecclesiis non parochialibus annunciare populo festa, & jejunia inveni, censuisse S. Congreg. negotiis Episcoporum, & Regularium præpositam, rescribentem Episcopo Burgi Sanct. Donnini *sub die* 15. *Decemb.* 1603. sed postmodum declaravit S. Congreg. Concilii *sub die* 2. *Julii* 1620. Regulares non prohiberi dies festos, & jejunia in suis Ecclesiis annunciare, prout attestatur Laurentius de Pereinis *in Const. sui Ordinis Minimorum, tom.*2. *Const.*7. *Pii V. num.*13. *vers. ad primum, pag.*193. & post hæc scripta, & impressa vidi Lezanam in *sum. q. Regular. tom.* 1. *cap.*12. *num.*41. *versic. ad primum*: ubi refert, de hoc extare declarationem Sacr.Congregat. Cardinalium Conciliii, missam ad Eminentissimum Cardin. Ludovisium, Archiepiscopum Bononiensem.

Animadversio.

Quo autem jure possit Episcopus cogere Regulares, ut declarent fidelibus festivitates, & jejunia in hebdomada occurrentia, adhuc non inveni.

PARS SECUNDA.

CAP. XVII.

Circa administrationem Sacramentorum in genere, plura per Parochos consideranda.

SUMMARIUM.

1 *Sacramentorum vim, & usum plebibus suis pro suscipientium captu explicare debent Parochi.*
2 *Sacramenta iis ritibus, & cæremoniis, quæ in Rituali sub Paulo V. edito continentur, administrare debent Parochi.*
3 *Ritus, & cæremoniæ in Sacramentis administrandis jam præscriptæ omitti sine peccato non possunt, nisi aliud facere ipsa necessitas cogat.*
4 *Sacramenta in peccato mortali administrans, an peccet mortaliter, ostenditur.*
5 *Sacramentorum validitas ex bono, vel malo ministro minime dependet.*
6 *Ministri Ecclesiæ instrumentaliter operantur in Sacramentis, ideo non agunt secundum propriam virtutem, sed ejus, a quo moventur, qui est Christus.* *Vide Additionem.*
7 *Sacramenti ad necessitatem requiritur, ut Parochus ipse intendat homini conferre sacramentum, saltem implicite.*
8 *Intentio virtualis sufficit in Parocho ad valorem Sacramenti.*
9 *Intentio ad Sacramenti utilitatem semper debet esse absoluta.*
10 *Sacramenta administrata sub conditione de præsenti, vel de futuro valida sunt.*
11 *Parochus peccat non solum, si apponat conditionem de futuro in Sacramentis administrandis, sed etiam, si apponat conditionem de prœterito, vel de præsenti absque rationabili causa.* *Vide Animadversionem.*
12 *Sacramenta dare suis Parochianis ex obligatione justitiæ tenetur Parochus tempore gravis necessitatis, etiam cum certo periculo vitæ propriæ.*
13 *Pestis tempore Parochus non potest fugere, aut populum deserere.*
14 *Parochus nullo casu excusari potest, quominus ministret Sacramenta morienti, ne quidem metu mortis, seu alterius contagiosæ infirmitatis, excepto, si alteri æque idoneo officium suum cum Ordinarii consensu committat.*
15 *Parochus cavere debet, ne, dum pestis tempore unius non graviter indigentis spirituali utilitati consulere intendit, plures ex ipsius occubitu graviorem jacturam spiritualem patiantur.*
16 *Principes non possunt impedire Parochos, & Sacerdotes administrare Sacramenta tempore pestis, possunt tamen Curatos, & alios ministrantes infectis prohibere a sanorum commercio.*
17 *Episcopus potest tempore pestis præcipere Parochis, etiam cum mortis periculo, ne ab Urbe discedant, & quod necessaria Sacramenta petentibus administrent.*
18 *Parochi tempore pestis tenentur residere in suis Parochialibus; possunt tamen per alium idoneum ministrare Parochianis suis peste infectis Sacramenta Baptismi, & Pœnitentiæ.*
19 *Episcopus tenetur tempore pestis suis magnis expensis*

pensis idoneos quærere ministros, si illi desint.

20 *Religiosis, an sit licitum tempore pestis fugere, vel potius teneantur obedire Prælato, jubenti permanere, ac Sacramenta peste infectis ministrare instar Parochorum, remissive.*
☞ *Vide Additionem.*

21 *Parochus an possit sibi providere de necessaria defensione in probabili vitæ periculo, cum tamen necessitas Sacramenti administrandi urgeat, ostenditur.*

22 *Parochus, si certo sciat, se occisum iri, an teneatur ire ad infirmum, sine Sacramento Pœnitentiæ certo moriturum.*
☞ *Vide Additionem.*

23 *Parochus, qui capitales gerit inimicitias, non potest admonere populum, ut qui indiguerit illius opera, vocet eum de die, & non de nocte.*

24 *Parochus excommunicatus occultus, petitus a Parochianis suis, ut Missam celebret in die festo, vel Sacramentum aliquod ex necessitate ministret, non peccat, modo præmittat dolorem de peccatis, nec possit absolutionem excommunicationis obtinere.*
☞ *Vide Animadversionem.*

25 *Parochus excommunicatus vitandus, administrans Sacramenta, & ab eo illa petentes, seu recipientes extra necessitatem, graviter peccant.*
☞ *Vide Additionem.*

26 *Parochus minori excommunicatione notatus, conferendo ecclesiastica Sacramenta, an peccet mortaliter, ostenditur.*

27 *Gesta sacramentaliter ab eo, qui verus Parochus non est, sed communi errore talis existimatur, habens titulum putativum a legitimo Superiore, sunt valida in foro conscientiæ.*

28 *Confessiones factæ Parocho habenti titulum putativum a legitimo Superiore, & communi errore pro tali existimato, non sunt iterandæ, detecto impedimento.*

29 *Declaratur* cap. dudum, *ibi*, deceptæ de elect.
☞ *Vide Animadversionem.*

30 *Privatus quando quis est ipso jure administratione publica, beneficio, munere, & officio, quo fungitur, valent acta ejus ante criminis declarationem, concurrente communi populis vel majoris partis errore.*

31 *Indulgentiæ concessæ a Prælato pealtus falso, qui putabatur verus, non minus operantur, quam si essent concessæ a Prælato vero.*
☞ *Vide Animadversionem.*

32 *Prælato non notorie intruso qui solvit, liberatur.*

33 *Gesta ut valeant, non satis est communis error, sed necessario requiritur titulus a Superiore collatus, quamvis invalidus.*

34 *Absolutio sacramentalis præstita a Sacerdote, qui communiter existimatur proprius ipsius Pœnitentis Sacerdos, est valida, concurrente titulo a legitimo Superiore collato, quamvis invalido.*
☞ *Vide Additionem.*

35 *Inhabilitas quando procederet a jure divino, aut naturali, licet concurrat communis error, & titulus, gesta per sic inhabilem nullius sunt momenti.*

36 *Absolutio sacramentalis est irrita, quam præstat non Sacerdos, quamvis communiter existimetur Sacerdos, & verus Parochus.*
☞ *Vide Additionem.*

37 *Parochus, seclusa Episcopi reservatione, potest dare alteri, etiam simplici Sacerdoti licentiam administrandi Sacramenta, excepta Pœnitentia, quam dat solus Episcopus.*

38 *Vicecuratus a proprio Parocho ob ejus absentiam ad breve tempus, ut omnem curam gerat, potest alii delegare unam, vel alteram causam.*
☞ *Vide Animadversionem.*

39 *Beneficium curatum habens, quamvis regulariter per seipsum curam exercere teneatur, ex consuetudine tamen immemorabili, vel privilegio induci, & concedi potest, ut eidem per Capellanum, etiam temporalem, inserviat.*
☞ *Vide Animadversionem.*

40 *Religiosi sine speciali licentia Parochi Sacramenta Unctionis Extremæ, vel Eucharistiæ administrantes, & Matrimonia solemnizantes, excommunicationis sententiam ipso facto incurrunt.*
☞ *Vide Additionem.*

41 *Religiosi in partibus Indiarum ad curam Indorum deputati tanquam Parochi, libere suis Parochianis Sacramenta administrare valent.*

42 *Simonia est pro Sacramentis celebrandis aliquid recipere tanquam pretium ipsorum, aut tanquam mercedem operis, seu laboris concomitantis.*
☞ *Vide Additionem.*

43 *Parochus, si Sacramenta administrare nolit, ubi obligatus est, qua pœna afficiatur, ostenditur.*
☞ *Vide Additionem.*

PArochi animadvertere *in primis* debent in ad- 1
ministratione Sacramentorum, ut eorum vim, & usum Plebibus suis pro suscipientium captu explicent, sicut Patres Concilii Tridentini præceperunt, *sess.* 24. *de ref. cap.* 7. in hæc verba. *Ut fidelis populus ad suscipienda Sacramenta majori cum reverentia, atque animi devotione accedat, præcipit Sancta Synodus Episcopis omnibus, ut non solum, cum hæc per seipsos erunt populo administranda, prius illorum vim, & usum pro suscipientium captu explicent; sed etiam idem a singulis Parochis pie, prudenterque, etiam lingua vernacula, si opus sit, & commode fieri poterit, servari studeant, juxta formam a S. Synodo in Catechesi singulis Sacramentis præscribendam, quam Episcopi in vulgarem linguam fideliter verti, atque a Parochis omnibus exponi curabunt.* Idque bono efficiat animo, ac se ad Sacramenta administranda toties, quoties opus fuerit, omnibus expositum dicat, non enim muneri suo satisfacit, si eadem moleste, & ægre administrat, ut occasionem tribuat suis ovibus non petendi deinde Sacramenta toties, quoties petivissent, amota difficultate exhibendi; officium enim Pastoris non solum est pastum ovibus non subtrahere, verum deducere ad illum, ita Joan. Sanc. *in select. disp.* 47. *num.* 11.

Secundo debent quoque attendere, ut illa admini- 2
strent iis ritibus, & cæremoniis, quæ in Rituali, sub Paulo V. Pont. Max. edito, continentur, sicut in Constit. eidem, Rituali præfixa, quæ est 85. in Bullario, idem Pont. mandavit, eo quod ritus hujus-
modi, & cæremoniæ, in Sacramentis administran- 3
dis jam præscriptæ, omitti sine peccato non possunt, nisi aliud facere ipsa necessitas cogat, ut affirmavit Pius V. *in Catech. Roman. p.* 2. *de Sacram. in genere*, §. 18. subdens, valde utiles esse, cum

cum mentes illorum, qui eas intuentur, & diligenter observant, ad sublimium rerum cogitationem erigant, fidemque in eis, & charitatem excitent. Vide Jo: Sanc. *In select. disp.* 47. *n.* 19. ubi ita ait, de Parochis loquens = Cæremonias si forte ignoras, addisce, ad id enim obligaris ex Trid. *sess.*22. *in decr. de obser. & evitand. in celeb. Missæ*, commemorante illud Hieremiæ *c.* 48. *Maledictus qui facit opus Domini negligenter*, &c. subdit ex Palatio, obligari Sacerdotes sub mortali crimine ad servandum cæremonias.

4 *Tertio* debent, dum ea administrant, sine peccato mortali esse; si enim peccati mortalis conscii,
ea administraverint, lethaliter peccare per *c. ult.*
15. *q.* 8. *& c. fin. de cohabit. cler. & mul.* resolvunt
Victor, *de Baptismo, n.* 28. Cajet. *tom.* 2. *opusc. q.*
unic. de usu rerum spirit. Navar. *in c.* 1. §. *Sacerdos*
*de Pœnit. dist.*6. Vasq. *in* 3.*p. tom.*2. *disp.*136. *c.*3.
Soar. *de Sacram. disp.*16. *sect.* 3. Azor. *instit. moral. p.*1. *l.*4. *cap.*4. *qu.* 6. Possev. *de Sacram. disp.*
16. *sect.* 3. Possevin. *de officio Curati, c.*5. *n.*42. Bonacin. *de Sacram. disp.* 1. *qu.* 3. *puncto* 2. §.1. *n.* 3.
Campan. *in divers. Juris Canon. rub.* 1. *n.* 102. Illustriss. D. meus Rodericus a Cunha *in comment. ad*
*cap.*1. *n.*5. *dist.* 77. Ratio hujus resolutionis sumi
debet partim ex sanctitate, ac dignitate Sacramenti, quod conficere, vel ministrare in statu peccati mortalis, veluti sordidum Christi instrumentum, non vacat irreverentia, partim vero ex sanctitate, & dignitate officii, seu potestatis sacerdotalis. Unde Parochus, habens conscientiam peccati mortalis, debet conari, & curare, ut in gratia constituatur, antequam administret Sacramenta; quamobrem, si advertat, se solum attritum, debet contritionis actum elicere; si vero advertat, se non posse actum contritionis elicere, debet Pœnitentiæ Sacramentum recipere, quia tenetur assumere media, quibus ad gratiam sanctificantem disponatur, ne Sacramenta indigne pertractet, ita ex multis Bonacin. *ubi supra n.* 3. Concludo igitur, si Parochus Sacramentum aliquod ministraturus, mortalis peccati conscius sit, alterum eorum ipsi agendum incumbere, videlicet, ut vel præmissa Confessione, sacramentalem absolutionem accipiat, vel per internum contritionis actum cum proposito postea suo tempore confitendi se in Dei gratiam restituat. Quapropter per accidens, nempe ob ignorantiam fieri potest, ut Sacerdos bona fide existimans, se contritum esse, cum non
sit, Sacramentum in peccato mortali administret
5 sine nova sacrilegii culpa. Sacramentorum tamen validitas ex bono, vel malo ministro minime
dependet, sed iste etiam malus, dummodo catholicus, quamvis peccet, nihilominus (ut utar verbis Gregorii de Valent. *disp.*9. *q.*4. *punct.*1. & 2.
tom. 4.) valide, sed non licite Sacramenta confert; nam Augustinus *super Joan. tract.* 5. dicit.
Quid in Christo non noverat Joannes, potestatem Baptismi ipsum Dominum habiturum, & sibi retenturum, sed ministerium plane transiturum in bonos, & malos, quid sibi facit minister, ubi bonus est Dominus;
6 quia ministri Ecclesiæ instrumentaliter operantur
in Sacramentis, ideo non agunt secundum propriam virtutem, sed ejus, a quo moventur, qui est Christus, S. Thom. 3. *p. q.*64. *art.*5.

Additio.

☞ Quamvis non esset catholicus, ministrando v. g. Baptismum, dummodo intenderet serio facere, quod facit Ecclesia, adhuc valide administraret. ☜

Quarto est notandum ad necessitatem Sacramen- 7
ti requiri, ut Parochus ipse intendat homini conferre Sacramentum, saltem implicite, se videlicet facere velle, quod vera Ecclesia solet, aut quod Christus instituit, aut quod Sacerdotes Christianorum facere consueverunt, etsi determinate nesciat, aut non credat, esse Sacramentum, ita S. Thom. *p.*3. *q.*64. *ar.*8. *& art.*10. *ad* 2.

Et quamvis decens sit, ut Parochus, cum Sa- 8
cramenta ministrat, aut sacrificat, intentionem actualem habeat; tamen ea ad valorem Sacramenti non requiritur, cum sufficiat virtualis, puta, si aliquis cum proposito sacrificandi, vel baptizandi venit in Ecclesiam, atque idcirco sacras vestes induit, ad Altare, vel baptisterium accessit, licet tunc, & in ipsa materiæ applicatione, & formæ prolatione, ad alia cogitanda distrahatur, perficitur Sacramentum, juxta doctrinam S. Th. *dict. art.*8. ubi sic ait: *Si in ipso exercitio actus cogitatio ministri ad alia rapiatur, virtute primæ intentionis perficitur Sacramentum, quamvis studiose curare debeat, ut etiam actualem intentionem adhibeat, sed hoc non est totaliter positum in hominis potestate*.

Intentio autem ad Sacramenti validitatem sem- 9
per debet esse absoluta, ideoque non sufficit, si Curatus baptizet, vel a peccatis absolvat sub conditione pendente in futurum, verbi gratia, si pater tuus consenserit, si concubinam domo ejeceris. Ratio est, quia sacra Symbola debent a ministri intentione explicita, aut implicita secundum Christi intentionem determinari, ut sint practica, & efficacia; talia autem non sunt, si eorum vis, & efficacia suspendatur a futuro contingente effectu, ita Soar. *d. disp.*13. *sect.*3. *assert.* 3. Ægid. de Coninch. *de Sacr. & cens. q.*64. *art.* 8. *dub.* 2. *conc.*2.
& 3. Bonac. *d. q.* 3. *pun.* 2. §.3. *n.* 19. ubi *n.*18. 10
resolvit, Sacramenta administrata sub conditione
de præsenti, vel de futuro, valida esse; & *nu.*20.
tenet, Curatum peccare non solum, si apponat con- 11
ditionem de futuro, sed etiam, si apponat conditionem de præterito, vel de præsenti absque rationabili causa, quia exponit se periculo administrandi Sacramentum invalide.

Animadversio.

☞ Quamvis non levis inter Theologos ardeat controversia, quam fuse exponit Bened. XIV. lib. VII. cap. XV. per totum de Synod. Diœces. edit. an. 1755. an dari possit absolutio conditionata, (non quidem de futuro, quæ ab omnibus penitus reprobatur) sed de præterito, vel de præsenti, puta morti proximo, licet morbi vi oppressus, nullum pænitentiæ signum dederit, aut dare valeat, benignior tamen plurium doctissimorum virorum sententia huic favet, si aliquo modo christiane vixisse comprobatur; & innixa fundamento, quod

nemo, christiane vivens, præsumi debeat in tali articulo immemor propriæ salutis, & ceteroquin Sacramenta instituta sint propter animarum salutem: ideoque quando dubium periculi nullitatis Sacramenti concurrit cum dubio periculi amissionis salutis æternæ, hæc illi præponi debet; cum conditio in hoc casu nullam irroget injuriam Sacramento. Ad hanc opinionem roborandam Morinus tract. de Sacramen. Pœnit. lib. 10. cap. 10. refert factum Clem. VIII., qui Fabri murario, e Vaticanæ Basilicæ fastigio decidenti ita absolutionem impertitus fuisse dicitur= si es capax, absolvo te a peccatis tuis= Ulterius progrediuntur alii, doctrina non minus, ac pietate præstantes; contendunt enim usum absolutionis conditionatæ in præfato casu, etiam cum eo licitum esse, qui hactenus male vixit, si non innotescat, hunc animum habuisse in malo perseverandi usque ad mortem: atque id clare docuisse S. Augustinum lib. 1. de Adulterin. Conjug. cap. 28.

Et quidem adnotatione digna hic est sententia hujus S. Doctoris, qui cit. lib. 1. de Adulterin. Conjug. cap. 26, & 28. disertissime docet, in præfato casu Sacramentum baptismi conferendum esse Cathecumeno, & illud Pænitentiæ fideli, quamvis uterque solitus fuerit male vivere per adulterina consortia. En S. Doctoris verba, dicto c. 28. = *Ego non solum alios Cathecumenos, verum* etiam ipsos, qui „ viventium conjugiis copulati, retinent adulterina consortia, cum sanos corpore in his permanentes non admittamus ad baptismum, tamen „ si desperati, & intra se pænitentes jacuerint, „ nec pro se respondere potuerint, baptizandos „ puto; ut etiam hoc peccatum cum ceteris lavacro regenerationis abluatur. Quis enim novit, „ utrum fortassis adulterinæ carnis illecebra *usque ad baptismum statuerant detineri* = Et paucis interjectis, subjungit= *Quæ autem baptismatis*, eadem reconciliationis est causa, si forte pænitentem finiendæ vitæ periculum præocupaverit; nec „ ipsos enim ex hac vita sine arrha suæ pacis „ exire *velle debet mater Ecclesia* = Hoc ipsum *agi oportere*, repetit S. D. cap. 26. aliorum in contrarium timidius sentientium argumenta confutans, ac resolvens. Igitur juxta S. Augustinum etiam ille, qui solitus fuit male vivere, licite poterit in allato casu absolvi; non quidem absolute, quod credo, Augustinum dicere non intendisse, sed conditionate, conditione hac scilicet, saltem mente retenta: *Si es capax*, seu *recte dispositus ad hoc Sacramentum recipiendum, Ego te absolvo &c.* Siquidem cum Minister tali modo se gerit, vel subjecto in, sunt debitæ dispositiones, & tunc perficitur Sacramentum, ac est consultum æternæ saluti illius, in æternum forte alias perituri. Vel non insunt, & tunc, cum Sacerdos tantummodo intendat Sacramentum conficere, intervenientibus necessariis dispositionibus, in harum defectu Sacramentum non conficit, cui per consequens neque irrogat injuriam. Hæc dicta volo ex fine referendi & istam sententiam: ceterum quia ipsemet Augustinus lib. 2. Retract. cap. 57. testatur, se scripsisse duos libros de Conjugiis adulterinis, cupiens solvere difficillimam quæstionem, quod utrum enodatissime fecerit, nescit, imo vero se non pervenisse ad hujus rei perfectionem sentit, quamvis multos sinus ejus aperuerit. Imo vere probabilem eorum quidem opinionem existimo, qui, christianos, sensibus destitutos absolvendos putant, cum eorum proba, beneque morata vita haberi prudenter potest pro signo, ac testimonio voluntatis confitendi, adeoque pro materia satis probabili Sacramenti administrandi. Ceterum opinio asserens, eos christianos absolvendos esse, sensibus destitutos, nullo præmisso pœnitentiæ signo, qui iniquam duxerunt vitam, tanquam falsa, laxaque damnata est a facultate Parisiensi, opusque Auctoris eamdem docentis damnatum est. Falsa quoque est alia opinio, docens, *regulariter* sine absolutione dimittendum non esse, si quis *actualiter peccando*, subito sensibus destituatur. Vide novam Epithomen P. Concinæ, Neapoli optime incusam, de Pænit. cap. XI. De hac controversia fusior redibit sermo in cap. XXII. post numer. 46.

Quinto est notandum, de obligatione Justitiæ tempore gravis necessitatis teneri Parochum Sacramenta dare suis Parochianis, etiam cum certo periculo vitæ propriæ, ubi enim detrimentum ovium suarum immineret in spiritualibus, non poterit ille propter pestem, aliumve morbum contagiosum, aeris intemperiem, seu ob inimicitias, aut Principis, & populi furorem se excusare, nisi adsint alii ministri, qui sufficienter id præstent, ita S. Thom. 2. 2. q. 185. *art.* 5. Suar. *tom.* 3. *in* 3. *p. disp.* 72. *sect.* 3. *col.* 2. Emman. Sa *in aphorism. verb. Charitas*, *num.* 3. Henriq. *in sum. l.* 8. *cap.* 55. §. 1. Vasq. *in opusc. de benefic.* 4. §. 2. *ar.* 1. *dub.* 2. *n.* 135. Molfes. *in sum. Theol. moral. tr.* 6. *cap.* 11. *n.* 31. Fernandez *in examin. Theol. mor. p.* 4. *c.* 15. §. 5. *num.* 4. Fagundez *in quinque Ecclesiæ præcepta, præced.* 3. *l.* 3. *c.* 3. *n.* 1. Sayr. *in floribus dec. sub tit. de constit. decis.* 39. 12

Quapropter tempore pestis Parochus fugere non potest, nec populum deserere; bonus enim Pastor dat animam suam pro ovibus suis, *Joan.* 3. Nald. *in sum. verb. Parochus*, *n.* 15. Rutil. Benzon. *de fuga tempore pestis l.* 1. *disp.* 1. *q.* 1. *concl.* 4. quia nullo casu excusari ille potest, quominus ministret Sacramenta morienti, ne quidem metu pestis, seu alterius contagiosæ infirmitatis, secundum Rip. *in tr. de peste*, *n.* 147. M. Anton. Genuens. *in man. Pastorum c.* 61. *n.* 8. Piasec. *in praxi Episcop. par.* 2. *c.* 3. *num.* 24. *vers. periculo*; Galleg. *de Paroch. oblig. tempore pestis p.* 3. *in solut. argum. num.* 64. ubi quod Parochus tenetur ea Sacramenta pestiferis ministrare, quæ sunt de salutis necessitate, alia autem non cum tanto vitæ discrimine, excepto, si alteri æque idoneo officium suum cum Ordinarii consensu committat, aut resignet, sicut docent Archiep. Florent. 3. *p. tit.* 22. *c.* 12. §. 3. his verbis, *eos, quibus cura animarum imminet, de necessitate salutis suæ oportet per se, vel per alium idoneum Sacramenta ministrare*, Valent. *tom.* 4. *disp.* 3. *quæst.* 4. *puncto* 3. Benzon. *conclus.* 4. *fol.* 5. Jo: Chapeaville *de modo ministrandi Sacramenta tempore pestis*, *c.* 1. *q.* 4. ubi recte tamen monet, dum Pastor beneficium curatum, altero substituto, retinet, licet corpore absens sit, animo tamen, & providentia præsentem esse debere, ut nihil necessarii ad salutem ovibus desit. 13 14

Cavere Parochus debet, nedum pestis tempore 15

re unius, non graviter indigentis spirituali utilitati consulere intendit, plures alii ex ipsius occubitu graviorem jacturam spiritualem patiantur: quare, si solus sit, non facile ministrare debet cum vitæ suæ periculo Sacramenta, quæ non admodum necessaria sunt, vel secundum se, ut Extrema Unctio, vel respectu personarum, quarum bonum statum Confessarius probabiliter cognitum habet, quia nuper earum confessiones exceperat. Denique quotiescunque ab aliqua persona, quam verisimilibus conjecturis Sacerdos credit, non habere conscientiam peccati mortalis, vel per contritionem recte ad moriendum dispositam esse, probabilissime timetur periculum contagionis, in tali casu majus bonum publicæ necessitatis præferendum privatæ alicujus, ita Jo: Major. *in 4. dist.23. q.1.* Chapeaville *ubi sup. c.3. q.2. & 18.*

16 Principes non possunt impedire Parochos, & Sacerdotes administrare Sacramenta tempore pestis; poterunt tamen Curatos, & alios ministrantes infectis, prohibere a sanorum commercio, ut

17 late resolvit Marta *de Jurisdict. p. 4. casu* 73. Imo potest Episcopus tempore pestis præcipere, Parochis, etiam cum mortis periculo, ne ab Urbe discedant, & quod necessaria Sacramenta petentibus administrent, late Duard, *in comm. ad bullam in Cœna Domini, l.1. c. 2. q.2. concl.* 4. Acti *de informat. p.1. rub.*23. Chapeaville *de administr. Sacram. tempore pestis, c. 1. qu.* 4. Homob. *de examine eccles. tract.*15. *cap.*8. *quæst.* 25. *resol.*2. & novissime *in respons. quæst. mor. p. 2. resp.*97. *per tot. num.*35. Scip. de Rubeis *in aphorism. Episcop. verb. Pestis num.*1. & hac de re S. Cong. Conc. instante S. Carolo, *sub die* 10.*Decemb.* 1576. censuit, Paro-

18 chos tempore pestis teneri omnino residere in suis Parochialibus, posse tamen per alium idoneum ministrare Parochianis suis peste infectis Sacramenta Baptismi, & pœnitentiæ, & si non resederint, contra eos procedendum esse, servata for-

19 ma *c.1. in fine, sess.* 23. *de reform.* Et si adhuc ministri desint idonei, tenetur etiam suis magnis expensis Episcopus idoneos quærere, & ad administrandum exponere, Emman. Sa *in aphorism. verb. Episcopus, n.*42. ex Bannes 2.2. *q.*33. *art.*3. *dub.* 4.

20 Utrum autem liceat Religiosis tempore pestis fugere, an potius teneantur obedire Prælato jubenti permanere, ac Sacramenta peste infectis ministrare instar Parochorum, & ipsis quoque in necessariis ad corporis salutem inservire; vide Fr. Emman. *quæstionum Reg. tom.*3. *q.* 31. *art.*3. *cum seq.* Benzon. *d. l.*1. *disp.* 1. *q.* 1. *concl.* 10. *&* 11. late, & eleganter Sanch. *in præcepta Decalogi tomo* 2. *l.6. c.2. a num.* 54. ubi quinque conclusionibus totam hanc materiam optime exponit, Novissime Homobon. *in respons. quæst. moral. par.2. resp.* 106. *versicul. qua ratione.*

Additio.

☞ Sanchez loc. cit. sentit, tempore pestis Religiosos non posse fugere, & teneri obedire suo Superiori præcipienti ea infectis Sacramenta ministrare, Mendicantes potissimum, qui fidelium eleemosynis sustentantur, & in ipsorum defectu quoscumque alios Religiosos: imo & ipsum Superiorem teneri id præcipere, quia hoc non est supra eorum regulam, sed secundum illam, cum eorum munus sit esse Episcoporum, & Parochorum coadjutores in salute spirituali proximorum adjuvanda: addit tamen, id esse intelligendum quando non essent alii Sacerdotes, qui Episcopi sumptibus vellent Parochis auxilio esse. ☜

Quærit curiose Possevin. *d. tr. de officio Curati, cap.* 5. *num.* 58. an detur aliqua cautela, qua Parochus sibi provideat de necessaria defensione in probabili vitæ periculo, cum tamen necessitas Sacramenti administrandi urgeat, & respondet, prudentia omnia incommoda superari: particulariter vero distinguendum, an periculum sit a malo, vel a mala cœli constellatione; si ab ista, vestes, & præsidia, quæ a natura docentur, sunt bona; si periculum est a malo homine, videndum est, an Sacramenta, quæ sunt danda, sint necessaria, & quidem, si instet auditio confessionis morientis, est eundum. Ut autem Curatus tuto vadat, dum induit se (loquimur enim de causa contingenti in nocte, quia in die magis promptum remedium inveniri potest) vocet amicos, qui eum associent, si hoc potest, & curet, ut ipsi vocantes alios associantes vocent; si hoc non potest, ipse ferat arma, ut se defendat, quia ita ei licet, & hoc etiamsi ferat Sacramenta puta Extremæ Unctionis. Porro ita posset agere, statim atque constiterit ei de inimicitia, videat, an possit reconciliari inimicis, si hoc non potest, rem deferat ad Episcopum, &, obtenta licentia, arma deferat, quæ tamen propter decentiam clericatus occulte a se deferri curet. Si vocatur pro Baptismo sufficit, ut doceat modum, quo vocantes ipsi baptizent, absque eo quod ipse vadat. Si vocatur pro Extrema Unctione, non credo, quod teneatur ire cum tanto periculo, nisi ægrotus aliis Sacramentis juvari nequeat; fieri enim potest, ut sit attritus, & accedente Extrema Unctione, virtute Sacramenti evadat contritus. Minus tenetur ire cum tanto periculo ad commendationem animæ. Sed & si vocatus fuerit pro Confessione, curet infirmum audiri per alium Sacerdotem, quod si hoc non potest, ea, ut dictum est.

Sed ulterius quærit idem Possevin. in *citato loco num.*49. quid dicendum, si constet Curatum certo occisum iri, an etiam tunc teneatur ire ad hunc infirmum, sine Sacramento Pœnitentiæ sic certo morientem. Et respondet, sibi videri impossibilem esse istam certitudinem mortis; quia Curatus posset fuga evadere; possibile etiam, impetentes non aggressuros superventurum, qui eum erueret: ideo, stante incertitudine aggressus, & certitudine mortis infirmi sine Sacramentis, credo, teneri ire ad infirmum, juxta supradicta. Excusaretur tamen, si positive, seu de facto sciret, pœnitentem esse in gratia, quia confessus fuerit paulo ante, & alias erat diligens, & bonus, Suar. *tom.* 4. *de pænitent. disp.* 44. *n.*15. quod tamen caute judicandum est, quia esse bonum, & diligentem, non arguit impeccabilitatem, ideo credo, teneri omnino ad illam ire, ut supra. 22

Additio.

☞ Benedictus XIV. de Synod. Diœc. lib.XIII. cap.XIX.

cap. XIX. a n.6. ad totum 9. probat, teneri Parochum, etiam cum evidenti vitæ periculo tempore pestis administrare Sacramenta Baptismi, & Pænitentiæ = imo & Extremæ Unctionis, si peste infectus = alia duo Sacramenta Pænitentiæ, & sacri Viatici non susceperit. ☜

23 Advertit tamen idem Possevin. loc. cit. num. 70. non posse Curatum, qui capitales gerit inimicitias, admonere populum, ut qui indiguerit illius opera, vocet eum de die, & non de nocte, & protestari, se tunc nolle ire, quia tenetur ire, quotiescunque necessario vocatus fuerit: posse tamen monere populum, ut pro viribus vocent de die, quia in nocte sunt difficultates majores, dummodo non excludat vocationem de nocte.

24 *Sexto* est notandum, Parochum excomunicatum occultum, petitum a Parochianis suis, ut Missam celebret in die festo, vel Sacramentum aliquod ex necessitate ministret, non peccare, modo præmittat dolorem de peccatis, nec possit absolutionem excommunicationis obtinere ante administrationem Sacramentorum, nec ipse se se ingerat suâ sponte administranda Sacramenta, sed petitus administret, ita Possevin. *d. tr. de officio Curati*, *c.5. num.46.* & espressius Bonac. *de censuris disp.2. qu. 5. pun.2. §. 3. n.5. vers. respondetur*, alias enim teneretur se abstinere sub peccato mortali, Valer. *de differ. inter utrumque forum*, *verb. nullitas diff.3.* Et ideo hoc casu Parochiani petentes ab eo celebrationem Missæ, ut illam audiant in die festo, minime peccant, secundum eundem Bonac. *citato loco*. Ratio est, quia Conc. Constantiense, cum fidelibus concedat facultatem communicandi cum excommunicato tolerato, videtur indirecte concessisse, ne excommunicatus toleratus peccet, communicando, & administrando Sacramenta, quando petuntur ab aliis fidelibus, alioquin, si excommunicatus toleratus peccaret, tenerentur ceteri fideles abstinere a participatione cum excommunicato, ad evitandum illius peccatum, consequenter non censeretur fidelibus concessa facultas communicandi cum excommunicato tolerato in Sacramentis, & quibuscumque Divinis. Quare decretum Concilii Constantiensis videtur directe positum in favorem fidelium, & indirecte in favorem excommunicati tolerati, quatenus expedit, & necesse est, ut fideles tuto utantur privilegio participandi, & communicandi cum excommunicato tolerato. Vide Sanches *de Matrimonio*, *l. 7. disp. 9. num. 8.*

Animadversio.

☞ Quamvis parochianis competat jus petendi Sacramenta a Parocho, quem sciunt esse excommunicatum toleratum, nec peccent, cum ipso in divinis communicando, ex præcepto tamen charitatis teneri viderentur abstinere a petitione, exceptis illis Sacramentis, quæ sibi ad salutem necessaria judicarent, ne sine necessitate essent Parocho occasio peccati. ☜

Verum Parochus excommunicatus vitandus, administrans Sacramenta, & ab eo illa petentes, seu recipientes extra necessitatem, graviter peccant; Sacramenta tamen ipsa sic ab excommunicato vitando administrata, valida sunt, excepto Pœnitentiæ Sacramento, ex eo, quia ad illud valide administrandum requiritur Jurisdictio, & non sufficit potestas Ordinis, excommunicatus autem vitandus caret jurisdictione, ita Bonac. *d. disp. 2. qu.2. puncto 2. §. 4. ex num.1.* ubi quoque subdit, Confessionem factam excommunicato vitando iterandam esse, utpote invalidam, etiamsi pœnitens ignoraret, ipsum esse excommunicatum, modo Confessio non fuerit facta in eo loco, in quo Sacerdos ignorabatur esse excommunicatus, & ex communi errore, ac titulo colorato habebatur pro legitimo Sacerdote, ex dictis infra *n.27. cum seqq.* & modo Confessio facta non fuerit in articulo mortis.

Additio.

☞ Circa Confessionem habitam in articulo mortis cum Sacerdote nominatim excommunicato, & vitando, notatu digna sunt relata a Cardinali Albitio *de Inconstantia in fide cap. XVIII. numer.* 39. = An possit Sacerdos nominatim excommunicatus, & denunciatus absolvere in articulo mortis constitutum? Dum hæc transcriberem, magna insurrexit controversia in examine cujusdam Episcopi coram san. mem. Alexandro VII. nam cum fuisset interrogatus a P. Diana, sive ab alio Examinatore, an Sacerdos nominatim excommunicatus possit absolvere existentem in articulo mortis, & Episcopus respondisset, affirmative; Dominus Cardinalis Pallavicinus dixit, bon. mem. Fagnanum in suis relectionibus attestari, in Sacra Congreg. Concilii fuisse determinatum contrarium, & propterea magnus rumor insurrexit, quia videbatur opinio contraria omnibus Doctoribus, qui post Conc. scripserunt, & revera Fagnanus in repet. cap. *quoniam de Constitutionibus* refert, Congregationem generalem Moronis, Alciati, Senonensis, Montalti, Albani, S. Sixti censuisse, non posse per doctrinam a Magistro sententiarum, S. Thomæ, Durandi, Turræ Crematæ, S. Antonini, Bacconi, & aliorum Theologorum ab eo citat., sed quia, ut dixi, magnum murmur factum fuit, & P. Diana, & forsan aliquis, alius scripsit pro opinione affirmativa, idem R. P. Fagnanus latius reassumpsit articulum in cap. *Non est vobis, de Sponsalibus*, & conatur respondere omnibus argumentis in contrarium allegatis. Sed licet maxima cum diligentia fuerint requisiti libri, & regesta decretorum S. Congregationis Concilii Tridentini, dicta declaratio reperiri non potuit; dicendum est ergo, quod declaratio prædicta facta non fuerit, vel si facta fuerit, a prædictis libris expuncta, tanquam contraria communi opinioni dd. Theologorum, qui post Conc. scripserunt; & novi etiam, quod de anno 1682. tempore Pontificatus Sanctissimi Domini Nostri Innocentii XI. fuerit in S. Congregatione S. Officii super ista opinione disceptatum; & cum aliqui ex Cardinalibus opinionem S. Thomæ sequerentur, fuit ad trutinam revocata. Relata re ad Sanctissimum, Sanctitas sua pro sua prudentia jussit, ne super dicta opinione disceptaretur, neque in dubium amplius revocaretur, pro ut mihi asseruit R. P. M. Piazza,

ra, Assessor S. Officii &c. = Quod quidem pruden-
tissime jussum; sed quamvis præfatum decretum
non fuerit in regestis, librisque S. Congregationis
repertum, tamen Cardinalis Capisuccus, qui ei-
dem Sanctissimo Pontifici Innocentio XI. non mul-
tum postea selectas suas doctissimas quæstiones
theologicas &c. dicavit, aperte hoc tulit testi-
monium =, *Et nos eamdem declarationem* (quam Fa-
gnanus ex libris originalibus S. Congregationis
Concilii, cujus ipse fuit a secretis, excripsit) *in
authentica forma apud nos retinemus* = Ac inter præ-
fatas quæstiones typis editas, fortasse hoc intui-
tu, vir doctrina, fide, ac pietate non minus, ac
purpura Eminentissimus, primum dedit locum
quæstioni, de qua agitur, & negativam senten-
tiam solide probat, relatumque testimonium af-
fert pag. a. col. a. circa medium.

26 Si vero Parochus fuerit tantum minori excom-
municatione nodatus, conferendo ecclesiastica Sa-
cramenta, an peccet mortaliter, dubium est ad-
modum controversum; quidam enim affirmant,
auctoritate text *in c. si celebrat, ult. §. peccat au-
tem, de cler. excommun.* dum simpliciter inquit,
peccare, conferendo, quod magis proprie adapta-
tur peccato mortali, accipiendo verbum, *peccat.*
a principaliori significatione, *juxta reg. c. pen. de
sentent. excomm.* Ita Innoc. *in d. c. si celebrat.* A-
drian. *de Clavib. q. 3.* Sylvest. *in sum. verb. excom-
municatio 4. n. 1.* Archid. *in c. vir cum propria 33.
q. 4.* a quo non dissentit, imo memoriæ tenendum
monet Covar. *in cap. Alma mater, p. 1. §. 8. num. 2.
vers. sed & sit.* Alii autem non desunt, qui sen-
tiant, nullum peccatum ipsum committere, ex
quorum numero sunt Navar. *in man. cap 27. num.*
24. Henriq. *in sum. lib. 13. cap. 3. §. 1.* Ugolin. *de
censur. tab. 3. cap. 6. §. 2.* & vi difficultatis oppres-
sus, cogi se eidem opinioni adhærere concludit
Suar. *tom. 5. de censur. disp. 24. sect. 2. n. 7. & 9.*
respondentes, text. *in d. c. si celebrat.* procedere in
eo, qui non solum confert, sed conferendo simul
suscipiendo, participat, ideoque peccare, ut text.
ille habet, non quatenus confert aliis, sed quate-
nus ipse sibi suscipit, atque intelligunt vers. *pec-
cat autem*, consonare principio textus, ubi de ce-
lebrante agitur. Sed ceteri, quorum communior
sane apparet opinio, medium tenentes, affirma-
runt, illum veniale peccatum committere, expen-
dentes rationem illam; quia licet excommunica-
ti minori excommunicatione, nullum legis præce-
ptum directe offendant, ac subinde non peccent
mortaliter, non tamen servant debitum rationis
modum, a lege intentum, sed potius irreverenter
agunt, ea tractando, & aliis conferendo, quæ lex
prohibet ab ipsis suscipi. quam irreverentiam,
sufficere ad culpam venialem colligitur ex doctri-
na S. Thomæ *p. 3. q. 64. art. 6.* recepta a multis,
de quibus Henriq. *in sum. l. 1. cap. 29. §. 2. & 3.*
Quare ita tenet Anch. *in dict. cap. si celebrat*,
Cajetan. *in sum. verb. excommunicatio minor.* Sot.
in 4. dist. 22. q. 2. art. 3. Cardinal. Tolet. *in instr.
Sacerd. lib. 1. cap. 11. num. 3.* & plures alii, quos
refert, & sequitur Sayr. *de censur. lib. 2. cap. 22.
num. 17.* Jo: Valer. *de different. inter utrumque fo-
rum, verbo Excommunicatio differ. 3.*

27 *Septimo* est notandum, gesta sacramentaliter ab
eo, qui verus Curatus, seu Parochus non est,
sed communi errore talis existimatur, habens ti-
tulum putativum a legitimo Superiore, esse vali-
da in foro conscientiæ; ita Glos. *verb. deceptæ
in c. dudum 64. de elect.* ubi Abb. antiq. *n. 4.* In-
noc. & Compost. *n. 3.* Host. *n. 12.* Jo: Andr. *n. 42.*
Bald. *num. 5.* Archar. *col. 4. prope fin. versic. 5. op-
pono* Butr. *num. 24. & seq.* Panor. *num. 20.* quos
refert, & sequitur Rendina *in promptuario recept.
sentent. tom. 1. tit. 38. num. 13.* Jo: Valer. *de diffe-
rent. inter utrumque forum, verb. nullitas, diff. 2.
num. 2.*

Unde confessiones his factas, iterandas non esse, 28
detecto impedimento, per text. *in cap. infamis,
vers. verumtamen 3. q. 7. & in l. Barbarius, ff. de
offic. Prætor. & in l. 2. C. de sent. & interl.* resol-
vunt Innoc. Jo. Andr. & Abb. *citatis locis*, Navar.
in cap. placuit, de Pœnit. dist. 6. num. 179. & seq.
ubi subdit, quod si notorie quis suo titulo, & pos-
sessione Juris privaretur, sed non adeo notorie,
quin possessionem facti retineret, & a Superiore
toleraretur, eo casu gesta per ipsum in conscien-
tiæ foro valerent, ubi etiam secus resolvit, quan-
do Parochus sine ulla Superioris auctoritate se in
beneficium intrusit, vel notorie ipso jure, aut per
sententiam est suo titulo privatus, quod etiam re-
solvunt plures relati a Sanch. *de Matrim. l. 3. disp.
22. num. 13.* Non obstat *d. cap. dudum*, ibi, *dece-
ptæ*, quia Abb. *illic, n. 26.* Sanc. *ubi supra, sub
num. 14. & sub num. 56.* intelligunt verbum illud, 29
deceptæ, quasi animæ Parochianorum a Curato
Ecclesia privato, & communiter tolerato abso-
lutorum non decipiantur vere per hujusmodi ab-
solutionem, imo per eam, supposita bona fide, sal-
ventur adinstar Baptismi invalidi, bona fide susce-
pti, juxta text. *in cap. 2. & in c. ult. de Presbyt.
non bap.* sed solum dicuntur deceptæ, habito re-
spectu ad animum prædicti Curati, eas decipere
intendentis.

Animadversio.

Si notorie quis suo titulo, & possessione
privatus esset, licet non adeo notorie, quin pos-
sessionem facti retineret, sentire, quod gesta per
ipsum in foro conscientiæ valerent, esset alea
plena periculo, cum tunc cessaret in pœnitentibus
bona fides, ob quam solam Ecclesia intendit ju-
risdictionem supplere, ut mox notabitur post
num. 34.

Unde etiam quando quis est ipso Jure privatus 30
administratione publica, beneficio, munere, &
officio, quo fungitur, valent acta ejus ante cri-
minis declarationem, concurrente communi popu-
li, vel majoris partis errore, ita Nav. *in dict. c.
placuit n. 179. & seq.* Azor. *instit. mor. p. 1. l. 5.
cap. 8. q. 2. & p. 2. l. 7. c. 17. q. 4.* Sanch. *d. disp.
22. num. 56.* ubi *n. 57.* resolvit, quod dum priva-
tio, & hominis inhibitio est occulta, adhuc va-
lent gesta, concurrente prædicto communi errore.

Hinc denique Indulgentiæ concessæ a Prælato 31
penitus falso, qui putabatur verus, non minus
operantur, quam si essent concessæ a Prælato ve-
ro, ut per Aviles *ad cap. 1. Prætor. numer. 13.
pag. 25.*

Ani-

Animadversio.

☞ Nescio, quo fundamento hoc asseri possit; nec quoad hoc videtur militare eadem ratio de Confessione, bona fide facta coram Confessario cum titulo colorato, & errore communi, cum Ecclesia, tamquam pia mater, in hoc casu suppleat jurisdictionem, ne fideles exponantur sine eorum culpa periculo damnationis æternæ, quod non incurritur in nullitate Indulgentiarum: ideoque non præsumitur, Ecclesiam; supplere velle in non necessarius ad animæ salutem. ☜

32 Et qui solvit Prælato non notorie intruso liberatur, Gama *Lusit. dec.* 1. *num.*1. *& dec.*303. *n.*1. Mascard. *de probation. concl.* 1323. *n.*1. Surd. *dec.* 229. *n.*10. Gonzal. *ad reg.* 8. *Cancel. glos.*45. §.2. *num.* 17.

33 Ut autem gesta valeant, non satis est communis error, sed necessario requiritur titulus a Superiore collatus, quamvis invalidus sit ob aliquod vitium latens; quare dum aliquis sine titulo, & auctoritate Superioris in officium judicis, Parochi, aut Confessoris se intrusit, licet communis error facti accedat, gesta per illum, ad utrumque forum pertinentia, sunt prorsus invalida, ita Sanc. *dict. disp.*22. *n.*49. Soar. *in* 3. *p. tom.* 4. *disp.* 26. *sect.* 6. *num.*7. Lessi. *de Instit. l.*2. *c.*29. *dub.* 8. *nu.* 68. Valer. Reginald. *in praxi fori pœnit. l.* 1. *nu.* 102. *&* 103. Ægid. de Coninc. K. *de Sacramentis, disp.* 8. *dub.*3. *num.*22. *& dub.*6. *n.*47. Villalob. *in sum. tom.*2. *tr.*1. *diffic.* 13. *num.* 5. Filliuc. *tom.* 1. *tr.*7. *cap.*9. *n.* 227. Jo. Valer. *de different. utriusque fori verb. Nullitas, different.*7. *n.*2. Fagundez *in quinque Ecclesiæ præcepta, præc.* 2. *l.*7. *c.*2. *n.*73. Contra Basil. Pont. *de Matrim. l.*3. *c.*22. *n.* 46. & Jo. Sanc. *in selectis, disp.* 44. *n.* 3. existimantes, quod ut gesta valeant, tam in foro externo, quam conscientiæ, satis esse, haberi communem errorem, nec necessarium esse titulum collatum a Superiore legitimo.

34 Intellige supradicta, & sic tunc solum communem errorem, & titulum operari validitatem eorum, quæ geruntur per inhabilem, quando inhabilitas fuerit de jure humano, veluti quando absolutio sacramentalis præstatur a Sacerdote, qui communiter existimatur proprius ipsius pœnitentis Sacerdos, cum tamen a parte rei non esset talis, propter aliquod sui ipsius impedimentum juris humani, ut quia titulum beneficii parochial. alioquin sibi legitime collatum, amisit a parte rei ipso jure propter adeptionem alterius beneficii, juxta terminos *d. c. dudum, & c. de multa, de præb.* vel propter delictum eandem privationem inducens, vel ob aliud simile impedimentum.

Additio.

☞ Sententia Auctoris est verior, & communior, si tamen pænitens sciat, Parochum esse intrusum, tunc licet adsit titulus coloratus respectu aliorum, hic illi non suffragatur, cum Ecclesia intendat supplere jurisdictionem, ne fideles bona fide frustrentur, animæque periculum sine eorum culpa subeant, quod quisque intelligit, non militare respectu pænitentis, scientis defectum jurisdictionis, cum tunc dici nequeat, esse in bona fide. ☜

Quando vero inhabilitas procederet a jure divino, aut naturali, licet concurrat prædictus error, & titulus, gesta per sic inhabilem nullius erunt momenti, Abb. *in c.* 2. *in fin. de Presb. non baptiz.* & alii, quos refert, & sequitur Mascard. *de prob. conclus.* 649. *n.* 98. *&* 99. Sanch. *d. disp.* 22. *n.* 27. Unde, si non Sacerdos sacramentaliter absolvat, quamvis communiter existimetur Sacerdos, & verus Parochus, absolutio est irrita; is enim patitur inhabilitatem de Jure divino, secundum quod soli Ordini sacerdotali annexa est potestas necessaria ad eam absolutionem ministrandam, ex text. *in c. verb. de Pænitent. dist.*1. Conc. Trid. *sess.*14. *de Sacram. Pænit. c.*10. Jo: Valer. *de different. utriusque fori verb. Nullitatis, differ.* 2. *num.* 3. refert in loco del Povo Regni Aragoniæ inventum fuisse Parochum, qui erat laicus Regni Franciæ, & curam animarum illius loci per 33. annos exercuerat. 35 36

Additio.

☞ Ex Constit. Bened. XIV. *Sacerdos in æternum* 20. *April.* 1744. non promotus ad Presbyteratum & Confessionem sacramentalem audiens, si absolutionis formam protulerit, etiam pro prima vice, tradendus est curiæ sæculari, prævia degradatione, si alium Ordinem susceperit. Ex altera vero ejusdem Pontificis Constit. *Divinarum* 4. *nonas Aug.* 1757. hujusmodi reo non amplius suffragatur, ut olim, sincera dicti delicti confessio, facta judici, cum primum ab eo interrogatus fuerit, an sciat, qua de causa carceri inclusus sit, ad obtinendam promeritæ pænæ minorationem, scilicet triremium, & carceris loco mortis, sed omnino tradi debet, servatis servandis, brachio sæculari, capitali pæna puniendus, dummodo vigesimum annum expleverit. Idem confirmavit Clemens XIII. Constit. *Gravissimum* 20. *Martii* 1760. abrogando contrariam Tribunalium ecclesiasticorum praxim, atque consuetudinem, hactenus observatam.

Ex iisdem Constitutionibus eadem pæna, & judicii forma servanda est contra non promotum ad Presbyteratum, Missam celebrantem. ☜

Octavo est notandum, Parochum, seclusa Episcopi reservatione, posse dare alteri, etiam simplici Sacerdoti, licentiam administrandi Sacramenta, excepta Pænitentia, quam dat solus Episcopus ex Conc. Trid. *sess.* 23. *de reformat. c.* 15. ita Sac. Congr. *Episcoporum, & Regul. rescripsit Episcopo Castellanen. sub die* 20. *Augusti* 1602. ubi etiam quod hoc idem Episcopus ei prohibere non debet: sed si reservaverit, ministrare sine tali licentia Sacramenta, est peccatum mortale, Possevin. *de offic. Curati, c.* 5. *num.* 51. Sed iste Viceecuratus a proprio Parocho ob ejus absentiam ad breve tempus, ut omnem curam gerat, potest aliis delegare unam, vel alteram causam, Sanch. *de Matrim. l.*3. *disp.* 31. *num.* 13. Squillante *de privilegiis clericorum c.*2. *num.*34. ubi *n.*35. subdit, non posse prædictum 37 38

dictum Parochi delegatum ad universam Parochiæ curam alteri delegare omnem curam, dum abest, etiam ad modicum tempus, nisi adesset consuetudo, ut dum ad breve tempus abest, substituat aliquem ministraturum omnia Sacramenta in Parochia, quia Parochus Viceecuratum instituens, & conscius consuetudinis tacens, videtur tacite dare facultatem ad eam substitutionem, & ubi extat dicta consuetudo, posset sic institutus a Vicecurato dare alteri licentiam assistendi Matrimonio, aut ministrandi aliud Sacramentum; qui est delegatus ad universitatem causarum, & non censetur delegatus illius Viceecurati; & *n.* 37. resolvit, quod si Parochus præsens assumeret Vicarium locantem operas, ut ipsum adjuvet, hic Vicarius non posset delegare, quia non censetur illi vices suas plenas committere; & *num.* 39. ait, quod Sacerdos delegatus ad assistendum alicui Matrimonio, ex delegatione Parochi non potest subdelegare, quia delegatus ad unam causam, non potest totam delegare, nisi sit delegatus supremi Principis.

Animadversio.

☞ Quamvis Viceecuratus delegatus esset ad universitatem causarum, attento vulgatissimo juris axiomate, quod delegatus subdelegare nequit, si non sit delegatus a Supremo Principe, non posset alterum delegare ad assistendum matrimonio; potissimum cum hic agatur de subdelegato a subdelegato. ☜

39 Nota, quod Curato, quamvis regulariter per seipsum curam exercere teneatur, ex consuetudine tamen immemorabili, vel privilegio, induci, & concedi potest, ut per Vicarium, etiam ad nutum amovibilem, inserviatur, ita Navar. *conf.* 21. *de cleric. non resid. in novis*, Sayr. *in floribus dec. sub eodem tit. dec.* 18.

Animadversio.

☞ Hæc opinio non vacat suis contradictoribus, saltem quoad consuetudinem: & merito quidem, quamvis enim nondum definitum fuerit, residentiam Episcoporum, & Parochorum esse de jure divino, certum tamen est ex jure naturali, & divino eos teneri oves suas pascere 2. ad Timoth. 4. vers. 27. *tu vero vigila &c.* Actorum 20. *attendite vobis, & universo gregi*, ut edixit Tridentinum cap. 1. sess. XXIII. de Refor. = cum præcepto divino mandatum sit omnibus, quibus animarum cura commissa est, oves suas agnoscere = nullo modo, admissa sententia, quod ex consuetudine immemorabili non teneretur Parochus ad residentiam, & per Vicarium animarum curam exerceret, dici poterit, pascere oves suas, super eas invigilare, & agnoscere; cum potissimum ex declarat. Greg. XIII. consuetudo immemorabilis neque excuset a residentia Canonicos Cathedralium, & insignium Collegiatarum, quamvis ad hanc teneantur solo jure humano, ut ex sequenti decreto Congr. Conc. an. 1573. lib. 1. decretor. pag. 33. a tergo = Sanctissimus D. N. ex sententia Cong. Conc. declaravit, immemorabilem consuetudinem non excusare a residentia in Ecclesiis cathedralibus, & collegiatis insignibus; in Collegiatis autem non insignibus posse excusare; dum tamen sint rurales, prorsus destitutæ, & in quibus numquam antea super hominum memoriam solitum esset residere, aut quæ adeo tenues redditus essent, ut Canonicos, aliunde non habentes, unde vivere, alere non possint = Multo minus ob allatam rationem excusabit Parochum.

Si autem agatur de Coadjutore Parochi, & hic itidem tenetur ad residentiam personalem, eadem lege, qua ex Trid. cap. 1. sess. XXIII. de refor. tenetur Parochus; excipitur tamen ille Coadjutor, qui ex institutione potest per alium servire, ut censuit Cong. Conc. in Brixien. 6. Nov. 1620. in responsione ad II. dubium. ☜

At Religiosi, qui sine speciali licentia Parochi præsumunt clericis, aut laicis Sacramentum Unctionis Extremæ, vel Eucharistiæ ministrare, Matrimoniave solemnizare, excommunicationis incurrunt sententiam ipso facto, per Sedem Apostol. dumtaxat absolvendi, *Clem.* 1. *de priv.* plures citati per me, *de Officio & potest. Episcop. p.* 3. *alleg.* 50. *n.* 96. *secundum Lugdun. impr.* quibus adde Lezan. *in sum. q. Reg. c.* 9. *n.* 31. & ad singula quæque Sacramenta infra suis in locis adnotabimus. 40

Additio.

☞ Advertit hic Thesaurus *de Pœnis Ecclesiast. Verb. Matrimonium cap.* 1. = Quod multi putant, decretum hoc pœnale (contra scilicet audentes conjungere matrimonio, aut benedicere Sponsos sine licentia proprii Parochi, (de quibus tantum loquitur Tridentin. cap. I. sess. XXIV. de reformat. Matrimon.) non abrogasse pœnam excommunicationis, latam in Clementina præfata, & ideo dicunt, Regulares, illius Clementinæ transgressores incurrere & illam excommunicationem, & hanc suspensionem, quia regulam statuunt, quod pœna nova non tollit antiquam, quando sunt latæ sententiæ; secus si ferendæ, ita in terminis tenet Sanch. *lib.* 3. de matrim. *disput.* 48, *n.* 8. cum Navarro, & Majolo, & tenet Marius Alterius *tom.* 2. *disput.* 11. *cap.* 5. *col.* 6, & 7. Ugolin. & Molfesius, quos allegat, & sequitur Barbos. in d. Clemen. 1. n. 7. Contrariam tamen sententiam multi tenent, scilicet abrogatam esse excommunicationis pœnam, in d. Clementina latam, per suspensionis pœnam, latam in Tridentino, quia pœna gravior antiqua censetur abrogata per pœnam mitiorem novam: ita Henriq. *lib.* 13. *c.* 38. *Sayr. lib.* 2. *c.* 15. *n.* 10. Bonac. de susp. particul. *disp.* 3. *q.* 3. *punct.* 5. 26. Rebell. *posth.* 4. *lib. decl. sect.* 2. *nu.* 83. Basil. Pontius *de imp. Matrim. cap.* 26. §. 2. & §. 6. Suar. *de Censur. disp.* 12. *sect.* 4. *num.* 13., & ita invenio responsum a Sacra Congregatione Concilii. =

Cum autem hæc suspensio sit absolute prolata, eademque oratione complectatur Tridentinum tam Parochum alienum, quam alium quemcunque Sacerdotem, sive regularem, sive sæcularem; cumque ceteroquin suspensio sic absolute prolata intelligenda sit juxta omnes Canonistas, ab officio

ſolum, aut ab officio, & beneficio ſimul, quæri hic poſſet, a quo ſuſpenſus eſſet Sacerdos ſæcularis, & regularis, in hoc delinquens, carens, tam officio, quam beneficio?

Huic dubio ſatis apte, meo videri, reſpondit Sanchez *tract. de Cenſur. diſput. XXXI. ſect. III.* §. *VI. n.* 18. *pag.*570. tom. V. edit. Venetiis an. 1606. ſentiens, neque Parochum alienum, neque Sacerdotem beneficiatum in hoc delinquentem ſuſpenſum eſſe ab officio, & reſpective beneficio, ſed ab officio ſacerdotali, eo pari modo, quo ſuſpenſus dici deberet ſimplex Sacerdos, tam ſæcularis, quam regularis = Non eſt veriſimile (ſunt ejus verba) voluiſſe Concilium ſuſpendere illos Sacerdotes ab omni officio, & beneficio, ut verbum illud ſimpliciter prolatum indicare videtur, tum quia peccatum illud non apparet dignum tanta pæna, tum etiam quia illa pæna indifferenter fertur in Parochos, & Sacerdotes ſimplices, tam regulares, quam ſæculares, & ita videtur ſolum ſuſpenſione communi omnibus illis. Cenſeo igitur illam eſſe ſuſpenſionem ab officio ſacerdotali, quia juxta Canonum intelligentiam ex materia ſubjecta determinatur pæna, ut in eo quis puniatur, in quo deliquit = .

Quamvis circa hoc idem dubium hæreat Sayrus *in Theſauro caſuum conſcientiæ lib. IV. cap. XV. numer.* 9. ſententiatque, expetendam eſſe declarationem a Congr. Conc. ibi = Secundo obſervandum eſt, non exprimi, neque ex antecedentibus, vel conſequentibus colligi poſſe, a qua re ſit iſta ſuſpenſio. Mihi probabile videtur, tanquam mitius, ſatis eſſe intelligere, quod ſuſpenſus ſit ab officio, præſertim cum ſuſpenſio iſta propter uſurpationem alieni officii lata ſit, de qua re conſulenda eſt declaratio a Congregatione Cardinalium, qui ſuper Conc. Trident. ejuſque dubiis interpretandis præficiuntur: interim tamen tutius eſt, ſe tam a beneficio, quam ab officio ſuſpenſum eſſe credat = .

Quidquid tamen ſit de hujus Auctoris opinione, crederem, non eſſe recedendum a ſententia Sanchez, aptante æqualem pænam æquali delinquentium delicto. A qua ſuſpenſione abſolvere poſſe reſolvit etiam Vicarium generalem *lib. III. diſput.* 52. *n.*4., *& diſp.*48. *n.*7. Et cum Concilium utatur verbo *Auſus fuerit*, affirmat, ab illius incurſu excuſare ignorantiam, dummodo non ſit ita craſſa, ut ſit ingens temeritas.

Circa Euchariſtiam adminiſtrandam a Regularibus pro implemento præcepti Communionis paſchalis, vera eſt regula ab Auctore firmata, ſecus extra tempus paſchale pro devotione Fidelium.

41 In partibus vero Indiarum Occidentalium Religioſi ad curam Indorum, tanquam Parochi, libere ſuis Parochianis miniſtrare valent ſine metu dictæ excommunicationis, quia id faciunt ex commiſſione Papæ per indultum Alex. VI. in quo datur facultas, ſeu commiſſio Regibus Hiſpaniarum ad aſſignandos populos Fratribus Mendicantibus ſine conſenſu Epiſcoporum, ut ibi exerceant poteſtatem Parochorum, puta Sacram. miniſtrando, Evangelium prædicando, mortuos cum elevatione Crucis ſepeliendo, & tandem oblationes factas a Fidelibus in eorum Eccleſiis colligendo, ut eſt notorium in illo novo Orbe; ex quo conſequente fit, quod etiam Communionem paſchalem, implendi præcepti eccleſiaſtici gratia, valent inibi miniſtrare, itemque aſſiſtere matrimoniis, ſeu nuptias benedicere, ut expreſſe conceſſit Pius V. ſicut teſtantur Miranda *in man. Prælat. t. primo quæſtione* 42. *art.*7. noviſſime Hieron. Roderic. *in compendio qu. Regul. reſ.*126. *n.*10. dum tamen ſint periti in lingua, & idiomate illius gentis, alias enim non reputarentur habiles ad curam animarum, per ſe ipſos exercendam, Portel. *in dubiis Regular. verbo Sacram. adminiſtratio n.* 1. *&* 2. Hieron. Roderic. *ubi ſupr. reſol.*109. *n.* 1. *in fine*. Eodem privilegio gaudent Fratres Minores in Braſilia per conceſſionem Sixti V. cujus tranſumptum vidiſſe authenticum teſtatur Portel. *in addit. ad dubia Regul. verb. Matrim. n.*9. *in fine*, ubi etiam addit, eandem conceſſionem (ut arbitratur) factam eſſe pro India Orientali, ubi Fratres aſſiſtunt converſioni Indorum in locis ſibi aſſignatis adminiſtrandi Sacramenta, refert Hieron. Roder. *de reſ.*126. *n.*10. *verſ. eodem*.

Nono eſt notandum, ſimoniam eſſe pro Sacramentis celebrandis aliquid recipere tanquam pretium ipſorum, aut tanquam mercedem operis, ſeu laboris concomitantis, ut probat *c.quicquid* 1. *q.*1. ibi, *pretia qualibet, vel præmia*, Bonacin. *de ſimon. q.*4. §. 1. niſi tanquam ſtipendium ſuſtentationis quis accipiat, juxta illud Chr. Dom. Math. *c.*10. *Dignus, eſt operarius cibo ſuo*, & Luc. 10. *Dignus eſt operarius mercede ſua c. pen. & ult.* 1. *q.*2. *c. cum ſecundum de præb.* Vict. *de ſimon. p.*2. *n.*19. Sylveſ. *in ſum. verb. ſimonia q.*9. Sot. *l.*9. *de juſtit. q.*3. *art.* 1. Nav. *in man. c.*23. *n.*101. Bonac. *de ſimon. q.*6. *punct.* 2. *n.* 1. & redditus ratione curæ ſibi obvenientes adeo tenues eſſent, ut non ſufficerent ad ſuſtentanda onera perſonæ, ſtatus, & officii, Valent. *t.*3. *diſp.*6. *q.*16. *punct.*.... *ver. quodam etiam*. Quotieſcunque enim in his terminis concurrit cauſa honeſta dandi, & recipiendi, qualis erit eleemoſyna, pia oblatio, ſtipendium ſubſtentationis, merces laboris accidentalis, & oblationis ſubſequutæ, vel juſta conſuetudo rationabilis, & præſcripta, temporalia ſic data ſpiritualium miniſtris ex hujuſmodi cauſis præſumuntur conceſſa, ac proinde excludunt quamcunque ſiniſtram turpiter recepti præſumptionem, ut de eleemoſyna & oblatione eſt text. *in c. placuit il* 2. *& in c. dictum* 1. *q.* 1. *& in cap. dilectus* 30. *de ſimon.* de ſtipendio, & de ſuſtentatione eſt text. *in c. pen.* 1. *q.* 2. *& in d. cap. cum ſecundum*, de conſuetudine eſt etiam text. *in c. ad Apoſt. de ſimon.* ubi *gloſſ. ult.* & Abb. *n.*4. & docent citati a Bonacin. *de ſimon. q.* 1. §. 2. *verſ.* 2. *eſt*. 42

Non committitur tamen ſimonia, accipiendo aliquid pro materia remota Sacramentorum, ut pro pane, vino, aqua, oleo, &c. Ratio eſt, quia non accipitur temporale pro ſpirituali, cum materia remota Sacramenti ſecundum ſe ſit res naturalis, temporalis & pretio æſtimabilis, nec valorem ſuum amittat ob connexionem cum ſpirituali, ut bene reſolvit Bonac. *de ſimon. q.* 4. §.1. *n.* 2. ubi *in verſ. dixi* tradit, temporale accipi non poſſe pro materia proxima, velut pro ablutione in Baptiſmo, pro conſignatione in Confirmatione, pro ſpeciebus conſecratis in Euchariſtia, pro verborum pro-

prolatione in Sacramento Pœniten. & sic de ceteris, ex ea ratione, quia *in c. Baptizandis, & in c. in Eccl. de simon.* & in aliis juribus 1. *q.* 1. habetur, simoniam committi, non solum vendendo Sacramenta, verum etiam vendendo actiones Sacramentorum, & sacra ministeria, quæ in actionibus corporalibus consistunt, & subdit idem Bonacin. 1. *ibidem in vers. ex dictis*, de forma Sacramentorum idem esse sentiendum, quod de materia proxima.

Additio.

☞ Ex decreto Cong. Conc. 13. Martii 1683. *In Nullius* Phasani, interdictum est Parocho aliquid accipere, stante etiam consuetudine immemorabili pro publicandis denunciationibus matrimoniorum, ac describendis in libro nominibus baptizatorum. Ex decreto ejusdem Cong. sub 20. Feb. 1723. in Albanen. funerum, relato in Thesauro d. Congr. tom. II. pag. 280. prohibitum est etiam recipere vas, seu discum, quo Parochus utitur in administratione Extremæ Unctionis, quodque eidem ad dictum usum consignatur ab infirmo, seu adstantibus. Quod legitur etiam interdictum a Taxa Innocentiana, edita an. 1678. ☜

43 Superest nunc videre, qua pæna afficiatur Parochus, si Sacramenta administrare nolit, ubi obligatus est. Et primo, ommissis multis, quæ tradit Grilenzon cons. 171. pro certo constituendum est, si moriatur Parochianus sine Sacramentis, graviter, ac mortifere Parochum peccare; nam reus est illius animæ, ut dicitur *in c. si Presbyter, & in c. seq. 26. qu. 6.* glos. *verb. sine confessione in c. officium, de offic. Archip.* Ugolin. *de officio Episcopi cap. 15. §. 12. n. 14.* Quoad pœnam vero, cum non generatim de omnibus Sacramentis, nec de singulis speciatim cautum sit, quæ pæna inferatur nolenti Sacramenta administrare, arbitraria pœna puniendum hunc esse existimo arg. *l. 1. ff. de jure de l. & c. de causis, de offic. deleg.* resolvunt Nav. *cons. 3. de pænis in antiq.* alias *cons. 3. de Paroc. in novis*, Sayr. *in floribus decis. sub illo tit. de pœnis dec. 3.* Salzed. ad Bernard. *in pract. cap. 55. vers. hinc præcedit*, Ugolin. *d. §. 12. n. 14.* ubi subdit, arbitrariam pænam inferri, habito respectu ad negligentiam Parochi, & ad necessitatem Sacramenti, & salutem animatum, additque, id locum habere in Sacramentis necessariis, ut in Baptismo, & Pænitentia: excipit tamen, ubi quis infirmum sibi commendatum baptizare noluit; nam si sine Baptismo moriatur, deponi debet, per *c. quicunque Presbyter, de consecrat. dist. 4.* Hæc pauca sufficiant dixisse de Sacramentis in genere, nunc vero de singulis in particulari infra aliquid prælibabimus, videlicet de Baptismo, Pænitentia, Sacra Communione, Matrimonio, & Extrema Unctione. Non pauci scriptum reliquerunt, Parochum primam Tonsuram subditis suis conferre posse, ex quorum numero sunt Panorm. *in cap. 4. de consuetud. n. 9.* Archidiac. Hugo, & Innoc. *in cap. nullus Episcopus, de tempor. ordinat.* Sed hoc merito refellunt Sot. *in 4. dist. 25. qu. 1. art. 1.* Martin. Fernan. *de Ordine c. 5. §. 2. in 5. dub.* Azor. *instit. moral. p. 2. l. 3. c. 48. qu. 2.* novissime Philibert. Marchin., *de Sacram. Ordinis tract. 1. p. 2. c. 10. num. 3.* ubi refert totius Romanæ Ecclesiæ usum testari hoc munus ad Episcopum pertinere, ego ipse *de officio, & potest. Episcopi p. 2. alleg. 3. num. 16.*

Additio.

☞ Circa facultatem hic tributam Parocho conferendi Primam Tonsuram, vide notata in c. I. post 9. & in cap. IX. post. num. 3. ☜

CAP. XVIII.

De Baptismi Sacramento administrando præcipua quædam per Parochum curanda.

SUMMARIUM.

1 *Baptismi solemniter, & ex pastorali officio celebrandi est proprius minister Sacerdos.*
2 *Baptizans solemniter, cum non sit Sacerdos, illicite baptizat, & si Clericus sit, irregularitatem incurrit.*
3 *Irregularitatem incurrit, qui ministrat in Ordine sacro, quem non habet, modo scienter, serio, & ex officio ministret.*
☞ *Vide Animadversionem.*
4 *Excommunicatus Parochus majori excommunicatione, non potest solemniter baptizare, alias peccabit mortaliter, & fiet irregularis, imo nec in extrema necessitate, sed debet tali casu absque solemnitate baptizare.*
5 *Parocho excommunicato præferendus est laicus non excommunicatus, baptizando in extrema necessitate.*
6 *Baptismus non potest ministrari solemniter in casu necessitatis, vel extra, ab interdicto personaliter.*
7 *Baptizandus quisque est in sua, cui subest, Ecclesia, nisi peregrinus sit, vel certum non habeat domicilium.*
☞ *Vide Additionem.*
8 *Parochus, si infirmum baptizare noluerit, & ille sine Baptism. moriatur., deponitur.*
☞ *Vide Additionem.*
9 *Baptizare potest solemniter alienus Parochus de expressa licentia proprii Sacerdotis.*
10 *Diaconus ex Sacerdotis proprii comissione ob rationabilem causam facta, solemniter baptizat.*
11 *Sacerdos alienus, si infantem alterius parochiæ solemniter baptizaverit sine licentia proprii Parochi, peccat mortaliter, sed non incurrit excommunicationem, aut irregularitatem.*
☞ *Vide Animadversionem.*
12 *Sacerdos alienus baptizans in solemnitate, quando Parochus abest, nec facile haberi potest, non peccat.*
13 *Baptismalis fons decenter pro facultate loci debet esse ornatus.*
14 *Parentes ex consuetudine, & præcepto Ecclesiæ possunt ad baptizandos infantes suos ante adultam ætatem obligari.*
15 *Parvuli aliorum fide, & professione sunt baptizandi.*

 16 *Ba-*

16 *Baptizandi sunt adulti, agrotantes, pœnitentes, muti, & surdi.*

17 *Baptizandi nomina Sanctorum tenere debent, non autem Infidelium, aut Gentilium.*

☞ *Vide Additionem.*

18 *Nomen malum habet sinistram suspicionem, & ex bono nomine oritur bona præsumptio.*

19 *Nomen honestum habere, præmium est non modicum.*

20 *Auctor ad quadragesimum ætatis suæ annum, dum hæc scribebat, ingreditur.*

21 *Patrinos designare ad parentes spectat; ipsis vero non designantibus, ad Parochum pertinet.*

22 *Patrinus unus, vel ad summum duo, unus scilicet vir, unaque fœmina adhibendi sunt.*

23 *Dispensare non potest Episcopus, ut duo viri, vel duæ fœminæ simul suscipiant.*

24 *Procurator unus, qui sit viri, & alter qui sit procurator mulieris, baptizatum de sacro fonte suscipere possunt.*

25 *Cognatio spiritualis contrahitur a mittente, non vero a procuratore.*

☞ *Vide Additionem.*

26 *Patrinos plures adhibens Parochus, peccat mortaliter, sed ab omnibus contrahitur cognatio.*

27 *Patrinus in Baptismo esse non potest, qui nondum fuit baptizatus, nec inde aliquam contrahit cognationem.*

☞ *Vide Additionem.*

28 *Patrini in baptismo esse possunt pueri cujuscunque ætatis, modo habeant usum rationis.*

29 *Patrini possunt esse minores baptizato.*

30 *Patrini in Baptismo qui esse non possint, referuntur.*

31 *Abbates, Monachi, aut Religiosi, saltem claustrales, Patrini esse non possunt.*

32 *Religiosi ad episcopalem dignitatem evecti, possunt esse Patrini in Baptismo.*

☞ *Vide Additionem.*

33 *Cognatio spiritualis contrahitur inter baptizantem, & baptizatum, ejusque patrem, & matrem, & Matrimonium inter ipsos omnino prohibetur.*

34 *Cognatio spiritualis non contrahitur inter ipsosmet Patrinos, neque a viro contracta transfunditur in uxorem, vel e contra.*

35 *Cognationem contrahant etiam omnes in necessitate baptizantes, quamvis sit pater, in tantum ut privetur jure petendi debitum a sua conjuge, nisi quando alius non reperiretur, qui possit infantem baptizare.*

☞ *Vide Additionem.*

36 *Patrini, quod onus subeant pro docendis illis, quos in Baptismo susceperunt, ostenditur.*

37 *Parochus infantem in periculo mortis jam baptizatam nequaquam iterum baptizabit, alioquin in irregularitatem incidet, sed cæremonias ab Ecclesia fieri consuetas explebit.*

☞ *Vide Additionem.*

38 *Baptismalis fons ex qua materia, & qualiter fabricandus, ostenditur.*

39 *Baptismus, seclusa necessitate, non est conferendus in aulis, vel cameris, aut aliis privatis domibus, sed dumtaxat in Ecclesiis, nisi Regum, vel Principum filii extiterint, qui sint baptizandi.*

40 Clem. unic. de Baptismo *loquitur de magnis dominis, & ideo non comprehendit Ducem Venetiarum, & Januensem, sed Duces Regales.*

☞ *Vide Additionem.*

41 *Baptismus administrari potest in Ecclesia interdicta.*

42 *Interdicti tempore administrari potest Baptismus non solum parvulis, sed etiam adultis cum solemnitate Unctionis, Catechismi, & Exorcismi.*

☞ *Vide Additionem.*

43 *Baptismi materia remota est aqua simplex, seu elementaris.*

☞ *Vide Additionem.*

44 *Baptismi materia propinqua est ablutio per aquam, quæ scilicet successivo contactu contingit corpus.*

45 *Aquæ minima gutta non sufficit ad baptizandum, sed opus est tanta quantitate, ut ejus infusio corpus hominis, vel principalis ejus pars moraliter ablui dicatur.*

☞ *Vide Additionem.*

46 *Baptismus non est validus, si aqua contingat tantummodo vestes, aut pileum, aut aliquid aliud extra carnes.*

47 *Baptismus fieri potest tribus modis, videlicet immersione, vel infusione, vel aspersione.*

48 *Baptismi ad valorem nihil interest, utrum fiat per aquæ effusionem, an vero corporis immersionem, unam, vel trinam, dummodo licite fiat.*

☞ *Vide Additionem.*

49 *Forma Baptismi in Occidentalibus Ecclesiis quæ, ostenditur.*

50 *Persona, quæ baptizatur, exprimenda est in Baptismo.*

51 *Persona baptizans non est necessarium, ut in forma directe significetur, seu exprimatur, sicut necessarium est exprimi personam, quæ baptizatur, sed sufficit indirecte.*

52 *Actio, quæ exercetur circa eam, qui baptizatur, exprimenda est, sive per verbum baptizo, sive per verbum, abluo, sive per verbum mergo, & simile.*

53 *In Baptismo exprimendæ sunt tres personæ Sanctissimæ Trinitatis.*

54 *Baptizat invalide, qui utitur hac forma, Ego te baptizo in nomine Christi.*

Declaratur text. in cap. A quodam Judæo de consec. dist. *num.* 55.

56 *Baptismus valet, sub hac forma celebratus; Ego te baptizo in nomine Patris, in nomine Filii, & in nomine Spiritus Sancti.*

☞ *Vide Additionem.*

57 *Baptismus valet, quamvis in ejus forma relinquatur particula In. Item licet relinquatur particula. Et, ut numero* 58.

☞ *Vide Animadversionem.*

59 *Parochus in forma Baptismi relinquens particulas, In, ac Et sine scandalo, & contemptu, & sine falsitate significationis, peccat tantum venialiter.*

☞ *Vide Animadversionem.*

MInister Baptismi solemniter, & ex pastorali 1
officio celebrandi est proprius Sacerdos, idest Parochus. Cum enim Sacerdotes omnes vi consecrationis suæ accipiant potestatem in corpus Christi verum, quia illud conficere possunt, consequenter etiam idonei fiunt, quibus ordinaria pote-

potestas conferatur in corpus Christi mysticum, fideles scilicet colligendo per Baptismum, spiritualiter pascendo per verbi Dei prædicationem, & a peccatis absolutiooem, adeoque ipsos disponendo, ut etiam ad Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentom accipiendum idonei reddantur. Cum vero officium pascendi, seu cura animarum proxime non proveniat ex ordinatiooe, sed sit pntestas jurisdictionis ab Ecclesia, sive Prælato ecclesiastico collata, ideo Sacerdotes, qui eam non habent, tale officium exercere non possunt. Hinc est, quod officium baptiaandi (sicut, & prædicandi, a peccatis absolveodi, aliisque Sacramentis pascendi) per se primo conveniat Episeopis, seu primis Saeerdotibus, Romano quidem respectu totius Orbis, aliis vero respectu suæ diœcesis; at vero inferioribus Sacerdotibus, seu Presbyteris per communicationem Episcoporum; & ideo sic docent Bonac. *de Sacr. disp.* a. *q.* 2. *punct.* 2. cx n. a. Paulus Laym. in *Theol. mor. l.* 5. *tr.* a. *c.* 7. *n.* a. ubi in fine ex hoc infert, graviter peccare parentes, si prolem suaio Parocho alieno absque proprii licentia baptizandum offerant.

2 Unde fit eum, qui solemniter baptizat, cum
noo sit Sacerdos, illicite baptiaare; usurpat enim
sibi alienum officium, ac proinde, si Clericus sit,
irregularitatem incurrit, ita Trullenc. *in praxi ref.*
Sacram. l. 2. c. 1. *dub.* 4. *n.* 4. Navar. *in man. c.* 22.
n. 7. Sayr. *de censur. l.* 7. *c.* 10. *num.* 4. Bonac. *de*
censur. disp. 7. *q.* 3. *punct.* 6. *num.* 5. Ugolin. *de officio*
Episc. c. 15. §. 6. *num.* 6. ubi loquitur de Diacono
solemniter baptizante, si id faciat ut Sacerdos,
3 sed si ut Diaconus bona fide fecit, existimans se id
posse, credit non incurrere irregularitatem, quod
in foro animæ post Nav. *cons.* 70. *ad fin. de sentent.*
excom. verum dicit Joan. Valer. *de differ. inter*
utrumque forum, verb. irregularitas diff. 3. illam
enim contrahit qui ministrat in Ordioe sacro, quem
non habet, modo scienter, & serio, & ex officio
ministret, *cap.* 1. *&* 2. *de cleric. non ordin. min.* Ugolin. *de irregular. c.* 37. Suar. *t.* 5. *de cens. disp.* 11. *sect.* 3. *num.* 22. Sayr. *d. c.* 10. *n.* 1.

Animadversio.

☞ Si vero Diaconus est Parocbos, potest suos parochianos solemniter baptizare, cum vi suæ ordinationis hæc ei competat facultas, ut in confesso est apud omnes, nec tunc usurparet alterius jurisdictionem. Et quamvis Cardinalis Petra in Comment. ad Constit. II. Gregor. XI. tom. IV. n. 26. referat, Cong. Conc. in Carnoten. a. Decemb. 1679. rescripsisse, Diaconum parochum, qui dom celebrabatur Missa parochialis, solemniter baptizaverat, ad cautelam dispensandum esse ab irregularitate, non ob id tamen ita rescripsit, sed quia benedixit etiam panem, & aquam. Quæ benedictio, cum sit actus adnexus Ordini sacerdotali ex institutione Ecclesiæ, ideo Sac. Cong. rescripsit, dispensandum esse ad cautelam. Laudatus autem Petra dimidiatum retulit postulatum Sacr. Congr. factum, loco siquidem cit. refert dumtaxat, quod solemoiter baptizaverit, & non quod benedixerit etiam panem, & aquam, ut expositum fuerit in dicto postulato, a me recognito, exarato lib. XXX. Decretor. ejusdem Cong. pag. 496.

Notandum, quod eligi potest in Parochum etiam prima dumtaxat Tonsura initiatus, dummodo intra annum, obtetis dispensationibus pro temporum iotestitiis, promoveri possit ad Presbyteratum, ut probat Fagnanus ad cap. V. Præterea de ætat., & qualitat. Præficiendor. n. 8. ex Decreto Congreg. Conc. approbato a Clement. VIII. ☜

Excommunicatus Parochus majori excommuni- 4
catione non potest solemniter Sacramentum Baptismi ministrare, alias peccabit mortaliter, & fiet irregularis, imo nec io extrema necessitate, sed debet tali casu absque solemnitate illud administrare, ita S. Thom. *in* 4. *dist.* 5. *q.* 2. *art.* 2. *q.* 5. Sot. *in* 4. *dist.* 1. *q.* 5. *art.* 6. Card. Tolet. *in instr. Sacerd. l.* 2. *c.* 20. *num.* 7. quod intelligitur, si non
sit alius, qui baptiaet, oam si adesset laicus non 5
excommunicatus, esset præferendus Sacerdoti excommunicato; quia tunc non est necessitas, cum possit tale Sacramentum conferri a laico, ita Sylvest. *in sum. verb. Baptismus* 3. *num.* 1. Nav. *in man. c.* 22. *num.* 7. & hoc est probabile, licet ali-
ter sentiat Sayr. *lib.* 2. *de censur. c.* 2. *num.* 17. Nec 6
etiam potest ministrari solemniter in casu necessitatis, vel extra, ab ioterdicto personaliter, ut resolvit idem Sayr. *l.* 5. *de censur. c.* 7. *n.* 5. cum satis sit illud ministrare sine solemoitate ad satisfacendum necessitati, quamvis contrarium probabile censeat Suar. *tom.* 5. *disp.* 33. *sect.* 1. *n.* 5.

Quisque igitur in sua, cui subest, Ecclesia, est 7
baptizandus, quia unus Sacerdos alterius Parochiæ terminos, plebem, & jus non valet osurpare, *cap. placuit* 7. *q.* 1. *c. sicut* 9. *q.* 2. *c.* 1. *c. nullus*, *c. Episc. c. non invitati* 13. *q.* 1. *cap. nullus* 3. *de Paroc.* nisi consuetudine sit obtentum, ut infantes possint baptizari a quibuscumque Presbyteris, vel Canonicis civitatis, quia illa servanda erit, dummodo id fiat de licentia Ordinarii, & sine præjudicio jurium, & emolumentorum Parochi, ut censuit S. Congr. Rit. *in Oriolen.* 16. *Decembr.* 1605. vel nisi baptizandus peregrinetur, aut certum non habeat domicilium, hoc eoim casu in ea Ecclesia, quam elegerit, baptizari poterit *c. nec numerus in princ. vers. aut in electa* 10. *quæst.* 3.

Additio.

☞ Adeo certum est, quemcumque baptizandum esse in Ecclesia, cui subest, si habet fontem baptismalem, ot id etiam locum habeat, quando baptizandi sunt ad fidem conversi, qui ex Decreto Cong. Conc. 22. Sept. 1687. & 21. Febr., ac 28. August. 1688. *in Neapolitana Juris baptizandi*, baptizari debent, non a Parocho Metropolitanæ, sed a Parochis parochiarum, iotra quarum limites degunt.

= Nec qualitas Cathedralitatis, necnon similes, imo etiam majoris præeminentiæ in nostris terminis non attenduntur ad impediendum Parochis in propriis parochialibus Ecclesiis ea, quæ ipsis tamquam Parochis competunt; inter quæ jura anoumeratur illud retineudi fontem baptismalem = ex allegatis supra = ut in longe durioribus terminis Sacrosanctæ Lateranensis Ecclesiæ, omnium Ecclesiarum Urbis, & Orbis matris, & capitis,

pitis, respondit = Rota in decis. 22. n. 51., & 52. apud Monacel. in Formular. tom. IV. (quæ est decis. 621. coram Molines *Romana Funeralium* 15. *Junii* 1699. n. 57. & 58.) ibi = parum suffragari visa sunt ea, quæ cumulabantur circa superioritatem, & præheminentialem qualitatem dictæ Sacrosanctæ Basilicæ; quia hujusmodi superioritas, & præheminentia consistit in eo, quod sit sedes summorum Pontificum, caput omnium Ecclesiarum Urbis, & Orbis, & inter eas primum locum obtineat, Can. *Constantinus*, quæ præheminentia non operatur, quod illius Vicarius exercere valeat aliquod jus parochiale in subditos aliorum Parochorum: in Urbe enim (prout etiam in Civitate Fabriani) parochiæ sunt distinctæ, suosque habent districtus, & limites, quos egredi nequeunt, & ipsemet Vicarius perpetuus Lateranensis (eodem modo, quo Parochus Ecclesiæ cathedralis Fabriani) habent suam curam distinctam, & separatam cum assignatione emolumentorum &c., sicque præfato Vicario permissum non est in exercitio curæ &c. ponere falcem in messem alienam =

Hæc eadem generalis doctrina favore Parochorum contra Cathedralem, excepta longæva consuetudine in contrarium, aut speciali reservatione, facta in ipsius favorem in prævia divisione parochiarum, admissa, & firmata est cum his duabus limitationibus ab eodem Rotæ tribunali decis. 239. coram Rezzonico 2. Decem. 1735. postea summo Pontifice, n. 10., 13. & 26.

Advertendum tamen circa Ecclesiam S. Joannis in Laterano, quod non obstante primo loco relata decisione, vigore longævæ consuetudinis posse illius Vicarium perpetuum baptizare quoscumque infantes intra limites cujuscumque Parochiæ natos, imo etiam ex alienis Diœcesibus, ad ipsam Ecclesiam sponte delatos.

Romæ præter dictum Vicarium Ecclesiæ Lateranensis, etiam Parochus Basilicæ Vaticanæ baptizare potest pueros omnes ad ipsam delatos, tam ex omnibus parochiis Urbis, quam ex aliis extra dictam Urbem, nedum ex immemorabili consuetudine, ut testantur Raphael Sindone, & Antonius Martinetti, Beneficiati ejusdem Basilicæ in opere, cui titulus = *Preggi, e nuove strutture della Basilica Vaticana* = *lib.* 1. §. 1. dicato Benedicto XIV. & typis dato an. 1750. a Joanne Maria Salvioni, Typografo Vaticano, sed etiam ex declaratione Cong. Conc. *in Romana juris baptizandi sub die* 15. *Maji* 1700. ut in lib. I., decretor. ejusdem Cong. pag. 224. a tergo; confirmato a laudato Benedict. Constit. *Ad* honorandam 22. Martii 1752. §. XIV. injunctoque §. XV. Parochis præcepto gratis tradendi infantium parentibus, quoties ab his petantur, schedulas, typis datas, a se subscriptas cum impressione sigilli propriæ parochiæ, exhibendas Parocho ejusdem Basilicæ, in quibus adnotata sint nomina Parentum, & nativitas prolis, sub pæna in contrafacientes quinque ducatorum auri in auro, erogandorum in subventionem piæ Domus, & Hospitalis S. Spiritus in Saxia, gravioribusque pænis, & multis, crescente contumacia, a competentibus Judicibus, tam ex officio, quam ad recurrentium instantiam infligendis.

Savonæ ad Parochum Cathedralis spectat jus privativum baptizandi pueros aliarum trium Civitatis Parochialium, natos intra octavam Resurrectionis, & Pentecostes, etiamsi illorum Baptismum contingat differri post dictam Octavam, ut declaravit eadem Cong. *in Savonen. Juris parochialium* in responsione ad dubia XXXII. XXXIII., & XXXIV. in Folio diei 17. Junii 1713.

Quod autem spectat ad consuetudinem baptizandi infantes in alia, quam in propria parochia, quis fuerit sensus Cong. Concil. patet ex ejus responso ad dubium II. *in Fabrianen. Fontis baptismalis*, quo decisum fuit = expedire, ut sublata etiam consuetudine, quisque Parochus, habens fontem baptismalem, infantes in sua parochia natos aqua salutis respergat = Etiamsi agatur de Ecclesia cathedrali, ut videre est in foliis ejusdem Congreg. sub die 21. Jun. 1732. pag. 161. tom. V. & sub die 6. Febr. 1734. pag. 243. & 20. Martii ejusdem anni pag. 264. tom. VI. ☜

Et quicunque Presbyter, si in provincia propria, 8
vel in alia, vel ubicunque inventus fuerit, commendatum sibi infirmum baptizare noluerit, vel pro intentione itineris, vel de alia aliqua excusatione, & si sine Baptismo moriatur infirmus, deponitur, *can. quicunque, de cons. dist.* 4. Sala. ad Bern. *in pract. cap.* 55. *vers. hinc procedit.* Ugol. *de officio Episcopi c.* 15. §. 12. *num.* 14.

Additio.

☞ Diaconus ex vi suæ ordinationis recipit potestatem baptizandi solemniter, ut patet ex forma in Pontificali Romano expressa, cum autem hodie baptizare solemniter sit de Juribus parochialibus, ideo indiget deputatione, ne Parochi jurisdictionem usurpet. ☜

De licentia tamen proprii Sacerdotis expressa 9
aut rationabiliter præsumpta, alienus solemniter baptizare potest, c. *interdicimus* 16. *quæst.* 1. Ludov. Miranda *in man. Prælati tom.* 1. *q.* 43. *art.* 1. *in pr.* ubi etiam quod in casu necessitatis, vel de licentia Ordinarii non est prohibitum Religiosis baptizare, Ugolin. *d. c.* 15. §. 6. *n.* 7. Paul. Laym. *in Theolog. mor. l.* 5. *tr.* 2. *cap.* 7. *num.* 1. *in fine.* Ascan. Tamburin. *de jure Abbatum tom.* 2. *disp.* 4.
q. 1. *num.* 2. Imo ex Sacerdotis proprii commissio- 10
ne ob rationabilem causam facta, etiam Diaconi solemniter baptizant, *c. Diaconos* 93. *dist.* Sot. *in* 4. *dist.* 3. *q. unic. art.* 1. Vasq. *disp.* 147. *c.* 4. Bonac. *de censur. disp.* 7. *q.* 3. *puncto* 6. *num.* 5. *& de Sacr. disp.* 2. *q.* 2. *puncto* 5. *n.* 3. Paul. Laym. *d. c.* 7. *num.* 3. ubi subdit, notandum discrimen inter Diaconum, & Presbyterum, quod attinet ad potestatem baptizandi, hæc enim jure ordinario Presbytero conferri potest, ut ipsi tamquam ex proprio pastorali officio competat, Diacono autem extraordinarie tantum ob aliquam incidentem causam a Sacerdote proprio delegari, puta, si is propter baptizandorum multitudinem gravem infirmitatem, vel excommunicationis censuram, Baptismum petentibus neque per se, neque per substitutum Sacerdotem satisfacere possit.

At vero, si alienus Sacerdos infantem alterius 11
parochiæ solemniter baptizaverit sine licentia proprii Parochi, licet peccet mortaliter, cum non usur-

usurpet sibi jurisdictionem, & munus alterius, quia pascere animas, quod maxime fit verbo, & Sacramentis, pertinet ad Pastores; nullam tamen incurrit excommunicationem, vel irregularitatem, cum hæc pæna nullibi reperiatur expressa.

Animadversio.

☞ Animadvertenda hic tamen sunt tradita a Thesauro de Pœnis Eccles. Verbo Parochialia Jura cap.I. per hæc verba = Usurpantes jura parochialia incurrunt in excommunicationem Papæ reservatam, latam in Bulla Cænæ Domini, & in Conc. Trident. de quibus dixi, *verbo Usurpatio*; itaque, si Parochus ministret sacramenta alienis Parochianis, animo usurpandi, & acquirendi tale Jus suæ Ecclesiæ, incurrit in censuras latas contra usurpantes jura aliarum Ecclesiarum. ☜

12 Si vero baptizet in necessitate, quando Parochus abest, nec facile haberi potest, non peccat; quia quilibet Sacerdos est per se institutus minister ad hoc Sacramentum, & habet potestatem illud administrandi, ut per Emman. Sa *in aphorismis verb. Baptismus n.* 7. Valent. *tom.* 4. *disp.*4. *qu.*2. *puncto* 1. *prope fin.* Bonac. *de Sacram. disp.* 2. *q.*2. *puncto* 5. *n.*10. Miranda *d. art.* 1.

13 Vocatus Parochus sacerdos, vel alius de ejus licentia, ut supra, ad hoc Sacramentum administrandum, statim, & sine alia cunctatione ad Ecclesiam se conferre debebit, ubi fons baptismalis decenter pro facultate loci debet esse ornatus, & desuper caute occlusus, habens intus aquam mundam, & sufficientem, ut advertit Piasec. *in praxi Episc. p.*2. *cap.*3. *n.* 25. *vers. fontis*; indutusque superpelliceo, & stola violacea ad Ecclesiæ januam consistat, ubi ante omnia ab illis, qui infantem ad Baptismum deferunt, quæret de nomine infanti imponendo, qui sint Patrini, an infans domi ob casum aliquem fuerit baptizatus, vide Castald. *in praxi cærem. lib.*2. *sect.*14. *c.*3.

14 Sed advertat, quod extra casum necessitatis, & stando solum in jure divino, non videntur obligari parentes ad baptizandos filios tempore infantiæ, quod dicitur olim fuisse in consuetudine aliquibus in locis; at vero ex consuetudine Ecclesiæ, & præcepto ejus recte possunt parentes ad baptizandos infantes suos ante adultam ætatem obligari, cum res sit justa, & bono communi expediens, & ipsi subditi jurisdictioni Ecclesiæ, unde, seclusa magna causa, non potest hæc consuetudo violari: ita Suar. *t.*3. *de Sacr. q.*71. *disp.*31. *sect.*1. *vers.* 3. quem refert, & sequitur Illustriss. D. meus Roder. Cunha *in comment. ad cap. baptizari* 3. *n.* 2. *dist.* 5. Facit etiam *Const.* 23. *Eugenii IV.* incip. *Cantate pridie Nonas Febr.* 1441. quæ admonet, Baptismum non esse differendum in pueris ob periculum mortis, sed quamprimum commode fieri potest, conferri debet, quia ereptis diaboli potestate, & filios Dei facit adoptivos, cujus Constitutionis memini
15 *in collect. Bullarii verb. Baptism.* Parvuli igitur parentum fide, & professione sunt baptizandi, *c.* 1. §. *fin. dict. c. baptizari, distin.* 5. *c. illud* 6. *c. filius Dei c. parvuli etiam*, cum aliis, *de consec. dist.* 4. Item, & adulti *d. c.* 1. §. *fin. d. c. baptiz. c.* 1. §.
16 *Sacram. de sum. Trin.* & ægrotantes, qui si pro se respondere non possunt, aliorum suæ voluntatis testimonio sunt baptizandi, quod idem de pœnitentibus est dicendum *c. ægrotantes, d. c. parvuli, de consec dist.*4. Item de mutis, & surdis *d. c. parvuli* Dormientes autem, atque inviti, seu amentes, quando suscipiant caracterem Baptismi, & quando non, & quando sint baptizandi, vel non, habetur *in c. majores* 3. §. *item quæritur, de Baptismo.*

Quod ad baptizandi nomen attinet, illud est 17
animadvertendum, quod sicut Christiani a Christo dicuntur, ita æquum censetur, ut ipsi a Christi militibus, qui sancti fuerunt, nomina sua ducant, non autem ab Infidelibus, aut Gentilibus, qui Christum non agnoverunt, nec ab aliis etiam denominationibus, quæ cum Religione non sunt conjunctæ, vel turpia significant.

Additio.

☞ Circa nomina turcica hæc habet Philippus de Carboneano Ordinis Minorum Regular. Observantiæ, in Additionibus ad Theologiam Moralem Pauli Gabrielis Antoine, Soc. Jesu, in tractatu de Virtutib. Theolog. cap. III. = Quinto. Qui nomina turcica, quorum nec memores esse deberent, per labia sua assumunt: abominanda Infidelium templa, quæ moscheas vocant, frequentant, ecclesiasticorum jejuniorum dies carnium esu prophanant, & hæc eo fine, ut Maumethani credantur; opera faciunt, quæ mendacium in re gravissima continent, & virtualem Fidei negationem, maxima cum Dei injuria, proximique scandalo includunt, quemadmodum legitur in Constit. *Inter omnigenas* tom. I. Bullar. pag. 32. in qua Bened. XIV. abusus damnat nonnullos, Fidei puritati contrarios, qui in Regno Serviæ, finitimisque Regionibus in christianam Religionem irrepserunt, atque decernit eos = qui obstinate in via impiorum pergere velint, incapaces esse Sacramentorum in vita, & si impenitentes decesserint, suffragiorum post mortem, ad quæ nullus Ecclesiæ minister illos admittere præsumat, alioquin a proprio Episcopo canonicis pænis plectendus erit.

His iisdem pœnis contentis in can. III. Concil. Albaniæ celebr. ann. 1730. sub Clem. XII. dictus Bened. Constitut. *Quod Provinciale* 1. Aug. 1754. multandos præcipit Christifideles Provinciæ Albaniæ, sub Turcarum ditione versantes, qui turcicis, seu maumetanis nominibus, quæ numquam sibi imposita fuerant, ob quamcumque, vel tributorum exemptionem, & immunitatem, vel liberi commercii commodum, vel evitandarum pœnarum causam, se nuncupari patiuntur = ☜

Quia malum nomen habet sinistram suspicio- 18
nem, & ex bono nomine oritur bona præsumptio ut notant Doctores *in cap.* 1. *de deposito*, Mathesil. *sing.* 75. Annibal. *in rub. ff. soluto matrim. n.* 222. Jas. *in l. cunctos populos lect.* 2. *num.* 25. *C. de sum. Trinit.* Felin. *in proœm. Decret. nu.* 30. Cassan. *in consuet. Burgund. fol.*66. *num.* 53. *& in catal. gloriæ mundi p.*11. *consid.*23. Guilelmi *In c. Rainutius, de test. verb. Rainutius, a num.*45. Gerald. *sing.* 75. Mandos. *cons.*76. *ex num.*1. Fusc. *lit. N. sing.*14. Ant. Scap. *de jure non scripto.*15. *cap.*105. *ex n.* 6. Ant. de Sola *in Constit. Ducatus Sabaudiæ in proœm. gl.*1.

gl. 1. num. 3. Vivi. *t. 1. com. opin. l. 9. tit. 18. num. 1. pag. 513.* ubi *in verf. alium etiam*, colligit ex *dict. cap 1.* Quod si quis deponeret res suas penes turpe nomen habentem, & eas perderet, sibi imputandum foret, qui illi confidere ausus sit, Cened. *ad Decr. collect. 24. num. 3.* Menoch. *de præsu. l. 1. præf. 89. n. 131.* Mascard. *de prob. concl. 831. n. 22.* Farin. *in praxi crim. part. 6. quæst. 176. num. 91.*
19 *cum seqq.* Unde dicitur præmium esse non modicum bonum, & honestum nomen habere, quia a nomine, & cognomine multoties sumitur & permissa est argumentatio, ut late explicat Abb. *in proœm. Decr. in verb. Greg. n. 7.* Et hinc. Salicet. *in l. 1. princ. C. de sum. Trin.* per eum text. exhortatur parentes, ut pulchra nomina, & honesta liberis imponant, quia secundum illum turpia quodammodo præseferunt infamiam.

20 Ideo juxta Sacrorum Canonum, & Conciliorum præscriptum Parochus, si nomen baptizandi non esse Sancti alicujus animadvertat, moneat placide illum deferentes, ut, dimisso eo, aliud nomen inquirant, & pronuntient, quod Sanctis, vel Sanctæ alicujus sit, cujus vitam pro viribus imitari conetur, & cujus intercessione in Cœlis apud Deum uti possit, cum bene norint, quot, quantisque periculis, & calamitatibus humana vita sit obnoxia, quantumque indigeamus assiduo Sanctorum patrocinio.

21 Quod autem spectat ad Patrinos, animadvertat Parochus, an parentes eos designaverint; quia ad illos hoc pertinet, ipsis vero non designantibus, ad eum tunc spectabit, ut notant Possevin. *dict. tract. de officio Curati cap. 6. n. 33.* Bonacin. *de Matrim. qu. 3. puncto 5. §. 2. num. 27.*

22 At de susceptorum numero institutum fuit, ut unius tantum esset, Leo I. *in cap non plures, de consecr. dist. 4. & in cap. ult. de cognat. spirit. l. 6.* Sed Conc. Trid. *sess. 24. de reform. Matrim. cap. 2.* unum tantum juxta prisca Canonum statuta adhiberi Patrinum voluit, vel ad summum duos, scilicet unum virum, unamque fœminam, refert Possevin. *dict. cap. 6. num. 33.*

23 Nec Episcopus potest dispensare, ut duo viri, vel duæ fœminæ simul suscipiant, cum super conciliari Constitutione dispensandi potestatem non habeat, ita decisum referunt a S. Congr. Zerol. *in praxi Epis. p. 1. verb. Baptismus §. 4.* Sanch. *de Matrim. l. 7. disp. 57. num. 7.* Rebello *de obligat. Inst. p. 2. in appendice ad l. 4. n. 89.* Valer. Reginald. *in praxi fori pœnit. lib. 31. n. 154.* Bon. *d. §. 2. n. 33.* Paul. Laym. *in Theol. moral. l. 5. tract. 2. cap. 9. num. 4.* Armendar. *in addit ad recopil. legum Navarræ, l. 4. tit. 15. l. 1. de Matrim. in declar. n. 75.*
24 ubi *num. 80.* pariter decisum refert, quod unus procurator, qui sit viri, & alter, qui sit procurator mulieris, baptizatum de sacro fonte suscipere possunt: sed non duo viri, nec duæ mulieres, unusquisque tamen proprio nomine, vir loco mulieris, vel mulier loco viri, quod etiam tradunt Possevin. *d. n. 33.* & Rebello *citato loco n. 90.*

25 Et hoc casu cognatio contrahitur a mittente, non vero a procuratore, ut resolvunt multi per me citati *de offic. & potest. Episc. p. 2. alleg. 30. num. 50.* & censuit S. Congr. Concil. *in Tudertina 16. Martii 1630.*

Additio.

☞ Hoc idem declaravit alibi pluries, & novissime in Theatina, Matrim. 13. Sept. 1721. in Thesauro Resolut. ejusd. Cong. tom. II. p. 76. ☜

Si quis vero adhiberet plures Patrinos, peccaret mortaliter, quia præceptum Ecclesiæ in re magni momenti violatur, ex cujus transgressione multiplicantur cognationes, sufficientes ad dirimendum Matrimonium, ita Fr. Emman. *in sum. p. 1. cap. 226. num. 1.* Vega etiam *in sum. p. 1. cap. 33. casu 39.* Bonac. *d. §. 2. num. 32.* Armendar. *in Addit. ad recop. legum Navarræ l. 4. tit. 15. l. 1. de Matrim. in declarat. n. 83.* quidquid dicat Sanch. *d. l. 7. disp. 57. num. 6.* cum omnibus tamen cognatio contraheretur; quia licet actus contra legem factus regulariter non valeat *l. non dub. C. de leg.* excipitur tamen, ubi lex actum non tollit, & pœnam extrinsecam addit, quæ potest cum actus valore consistere, & valor actus non respicit favorem ejus, cujus pœna imponitur, ut dicit Bart. communiter receptus *in l. prætor. ait, n. 3. ff. de novi oper. nunciat.* & ita est in nostro casu, non tollit enim actum, sed ponit pœnam Parocho admittenti plures duobus, & valor actus non pertinet ad favorem Parochi, sed suscepti, quare sic resolvunt Navar, *cons. 4. in antiq. alias cons. 7. in novis de cognat. spirit.* Ugolin. *de potest. Episc. cap. 25. §. 1. num. 5.* Sayr. *in floribus decis. sub d. tit. de cognat. spirituali decis. 4.* & dicit decisum Armendar. *loco proxime citato.* 26

Attendat quoque Parochus, an Patrini, *ut supra* designati, & qui hoc onus suscepturi accesserunt, admitti possint, hoc est, an sint baptizati, quia alias, si non baptizatus teneat, invalide facit, hocest nulla inde contrahitur cognatio; quia sicut ad carnalem cognationem inter aliquos desideratur processio utriusque ab eodem stipite secundum carnalem propagationem, ita ad spiritualem exigitur processio utriusque ab eodem stipite, nempe Christo, secundum spiritualem regenerationem, mediante visibili Sacramento Baptismi, *c. in Baptismate, de consec. dist. 4.* Sanchez. *d. l. 7. disp. 70. a num. 7.* Rebello *de obligat. Justit. p. 2. l. 3. qu. 6. n. 6. & 7.* Basil. Pont. *de impedimentis matrim. cap. 24. §. 1. vers. illud tamen.* 27

Additio.

☞ Si autem agatur de Patrinis Confirmationis, requiritur etiam, ut sint confirmati, alias nec tunc cognationem contraherent, ut infra notabitur post num. 37. §. *Certum est.* ☜

Nec opportet, ut hi Patrini sint majores, quia pueri cujuscumque ætatis possunt esse susceptores legitimi, modo habeant usum rationis, Sanch. *dict. l. 7. disp. 61. n. 4.* Sayr. *in floribus decis. tit. de cognatione spirit. decis. 1.* Nav. *cons. 1. alias 2. in novis, eodem tit.* Possevin. *dict. cap. 6. num. 29.* Bonacin. *dicto §. 2. n. 17.* 28

Nec refert, an sint minores baptizato, quia nullo jure statuitur, aut requiritur, ut sint minores, Petr. de Ledesma *in sum. p. 1. tract. de Sacram.* 29

Matri-

Matrimon. c.17. concl.7. dub. 2. Nav. *conf.* 3. *alias* 4. *de cogn. spirit.* Sayr. *in floribus decis. sub eodem tit. dec.* 3. non enim Patrinus, aut Matrina personam patris, vel matris gerit (quasi hac ratione, ut quidam falso putant, necesse sit, ut Patrinus tot annis baptizato major sit, ut possit esse pater ejus naturalis) sed baptizans tantum patris personam gerit, & acqua matris; Patrinus autem solum se fidejussorem constituit, *c. vos ante, de cons. dist.* 4. qualis potest esse, qui est minor ætate.

30 Perpendat etiam Parochus, an designati hujusmodi sint catholici, an sanæ mentis, an bonæ famæ, an eodem anno in Paschate confessi fuerint, & Santissimam Eucharistiam sumpserint, an doctrinam christianam sciant, itemque excommunicatos, interdictos, facinorosos, & criminosos ab infantis susceptione arcebit, ita Paul. Laym. *d. c. 9. n. 2. vers. præterea*, ubi tamen addit, hæc genera personarum valide Patrini munus obire posse, sed non licite. Item mutus homo, & muta mulier prohibentur esse Patrini *cap. parvuli, de consecr. distin.* 4. Anchar. *in rub. de cognat. spirit. l.6. num.*4. Anton. Fernandez *d. p.*3. *cap.*11. §. 9. *num.*4. *in fine*, & addit Basil. Pont. *d.* §. 1. *vers. exclusi*, in Conc. Parisien. *l.* 1. *cap.*54. pœnitentes publicos, donec peracta pœnitentia, reconcilientur, repulsos esse a susceptione.

31 Advertat demum, ne ii susceptores sint Abbates, Monachi, aut Religiosi, saltem claustrales, quia prohibitum est eos in Baptismo Patrinos adhiberi, *cap. non licet Abbati, de consecr. dist.* 4. Fr. Emman. *quæst. Reg. tom.*2. *q.*58. *art.*3. Sanch. *de Matrim. l.*7. *disp.*60. *n.*21. Possevin. *d. c.* 6. *n.*27. *vers. secundo*, Galet. *in Margarita casuum consc. verb. Religiosus*, *pag.*225. Galgan. *de jure ecclesiastic. l.*3. *tit.*85. *n.*25. *&* 26. Rebello *de oblig. justit. part.*2. *lib.*3. *q.*6. *n.*10. Valer. Reginald. *in praxi fori pœnit. lib.*31. *num.* 157. *vers.* 4. Ludov. Miranda *in man. Prælat. tom.* 1. *q.* 43. *art.* 1. *in concl. prope med.* Bonac. *d.* §. *num.*23. Basil. Pont. *d.* §.1. *vers. exclusi*, Paul. Laym. *d. cap.* 9. *num.* 3. *in principio* Tamburin. *de jure Abbatum*, *tom.*2. *disp.* 4. *qu.* 2.
32 nisi hujusmodi Religiosi ad episcopalem dignitatem promoveantur, exemplo S. Gregorii, qui ex Religione promotus in Cardinal. factus est Mauritii Imperatoris compater, ut referunt Gregor. Lop. 65. *verbo majoral. tit.*5. *p.* 1. Fr. Emman. *d. art.*3. plures quos refert; & sequitur Sanchez *in præcepta Decal. tom.*2. *l.*6. *cap.*6. *n.*24.

Additio.

☞ Nec passim in Patrinos admittendi sunt Clerici in sacris, aut beneficiati, sine proprii Ordinarii licentia, *Concilium Aquense, celebratum anno* 1585. ☜

33 Post quam Patrinos, seu Matrinas, defectibus, qui illos juxta sacros Canones inhabiles reddunt, carere, eosque idoneos esse ad tenendum illum, qui baptizandus est, cognoverit Parochus, eos, de his, quæ sequuntur, admonebit: primo affinitatem, seu cognationem spiritualem in illa sacra regeneratione contrahi inter ipsos, & baptizatum, ejusque patrem, & matrem, atque ideico matrimonium inter ipsos omnino prohiberi, ut statuit Conc. Trid. *sess.*24. *de reformation. Matrimon. cap.* 2. & resolvunt citati per me *d. p.* 2. *alleg.* 30. *ex n.*53. ubi *n.* 55. *&* 56.

Hinc colligo, cognationem spiritualem non contrahi inter ipsosmet Patrinos, neque a viro contractam transfundi in uxorem, vel e contra; advertit tamen Paul. Laym. *d. tract.*2. *cap.* 9. *numer.* 3. *vers. quarto*, minus decens esse, ut duo conjuges simul alienam prolem suscipiant, quamvis id consuetudine cohonestari possit. Quam quidem cognationem contrahunt etiam omnes in necessitate baptizantes, quamvis sit pater, in tantum, ut privetur jure petendi debitum a sua conjuge, nisi quando alius non reperitur, qui possit infantem baptizare, late Sanctar. *var. res. q.*72. *a princ.* 34 35

Additio.

☞ Cum Alex. III. in Decretal. relata cap. II. *Si vir de Cognat. spiritali* statuerit, conjuges non esse ab invicem separandos (intellige quoad thorum) si alter eorum, sive ex malitia, sive ex ignorantia levaverit ex sacro fonte proprium filium, ideoque teneri alterum alteri debitum reddere, non levis controversia inter Sacrorum Canonum Interpretes orta est, an sicuti licite debitum reddere possunt, ita & petere, cum nihil clare ex hac eadem Decretali circa petitionem colligatur.

Verum in praxi prævaluit opinio, ubique recepta, quod si alter sine necessitate propriam prolem vel levaverit de sacro fonte, vel etiam baptizaverit, hunc cognationem contrahere cum altero, quæ conjugii usum impediret, saltem donec Ordinarius dispensasset: secus vero, si ex necessitate id faceret, juxta responsum Joannis VIII. ad Anselmum Lemovicensem Episcopum, relatum in Can. VII. *Ad limina* caus. XXX. quæst. I. in quo redarguitur idem Episcopus, qui in hoc casu conjugium separandum censuit, quasi proinde contracta fuisset hujusmodi cognatio, debiti petitionem impediens.

Hoc tamen non procedere de patre, aut matre, levante de sacro fonte, aut ex necessitate baptizante propriam prolem, fornicarie susceptam, probat Fagnanus ad hoc idem cap. *Si vir*, & consequenter inter se matrimonium valide contrahere non posse. ☜

Deinde doceat breviter ónus, cui se subjiciunt, gravissimum esse, nempe ut sint perpetui fidejussores illorum, quos suscipiunt, spondeantque pro ipsis Deo, illos nec a fide, nec a lege vivendo declinaturos, quare sciant, se teneri ad ipsos in viam Domini dirigendos, & Orationem Dominicam. Salutationem Angelicam, Symbolum Apost. aliaque ad christianam doctrinam pertinentia eosdem edocendos, prout declarat S. Thom. 3. 3. *p. q.* 67. *ar.*5. *in corpore*, Tum moneat Paroch. eosdem Patrinos, ut depositis armis, & Matrinas, aliasque mulieres, ut velato sint capite, atque humili devotione profana omnia excludant, & genuflexi debitam erga hoc Sacrament. reverentiam testentur. 36

Quærere insuper debet Parochus, & scire, an casu aliquo, ita postulante necessitate, infans domi baptizatus fuerit; quod si eum baptizatum esse 37

comperiet, quærat adhuc, a quo sit baptizatus, tum qua materia, & qua forma, & an ea omnia peracta sint, quæ in hoc Sacramento in casu periculi mortis extra Ecclesiam administrando, requiruntur, & quæ hinc inferius breviter adnotantur. Si vero Parochus in periculo mortis Sacramentum rite perfectum, & baptizatum infantem esse viderit, nequaquam iterum baptizabit, alioquin in irregularitatem incideret; sed alias solemnitates, & cæremonias ab Ecclesia fieri consuetas explebit. Et si puer ante integram nativitatem baptizatus fuerit ob periculum mortis, perpendat eo casu ante totalem egressionem baptizare posse in capite, manu, vel pede jam emisso, ita Suar. *tom. 3. de Sacr. in 3. p. q. 68. disp. 25. art. 11.* quem refert, & sequitur Illustr. D. meus Roder. a Cunha *in commentar. ad c. baptizari 3. num. 1. distinct. 5.*

Animadversio.

☞ Quod inter Maritum, vel Uxorem suscipientis, & baptizatum, nec non inter Maritum, & Uxorem suscipientis, & Patrem, & Matrem baptizati, non contrahatur cognatio spiritualis, jam declaraverat S. Pius V. Constit. *Cum illius* 28. Novemb. 1566.

Et circa Patrinum placet hic transcribere a me tradita in meo Opere = Expositio juris Pontificii &c. = pag. 525. hoc eod. tit.

Nota I. Numeri patrinorum designandorum præfixionem ita strictam esse, ut neque Episcopus dispensare possit super plurium designatione, cum, ex vulgatis, attento transcripto Tridentini decreto, inferior nequeat dispensare in lege Superioris, uti colligitur ex jam dictis ab Auctore, & ita etiam declaratum fuisse a Cong. Concilii refert hic Passerinus n. 5. addens juxta probabiliorem sententiam, esse peccatum mortale admittere plures, quam duos.

Nota II. Deficientibus parentibus in designatione Patrinorum, quoad suscipientes in Baptismo, designandos esse a Parocho, qui tamen juxta Trid. prius sciscitari debet ab iisdem parentibus, quem, vel quos elegerint.

Nota III. Si contra Concilium plures designati, & admissi fuerint a Parocho, omnesque simul susceperint, & baptizatum tetigerint, tunc omnes cognationem contrahere Passer. sentit loc. cit. n. 6. & Author supra num. 26.

Nota IV. Controverti a DD. an si ex negligentia parentum, vel Parochi nullus fuerit designatus, & plures infantem de fonte susceperint, hi cognationem contrahant? sed idem Passerin n. 7. cum Navarro, Grutier, Bonacina, Barbosa, & aliis affirmative sententiæ adhæret = Illi enim „ (ait) sunt vere susceptores, licet non fuerint „ designati; unde in hoc casu jus antiquum non „ est correctum. Neque enim Conc. Trid. sta„ tuit designationem tanquam formam, qua defi„ ciente, factum fit irritum = Et ita etiam declaratum est a Congr. Conc., in Cremonen.

Nota V. Ad contrahendam hanc cognationem, non sufficere, quod Patrini baptizatum, etiam adultum, tangant cum solo digito = quia (ita prosequitur Passarin. n. 10. ex auctoritate S. Thomæ, „ Sanchez, Barb., & aliorum) hæc cæremonia „ non est inducta ad sustentandum corporaliter „ baptizatum, sed ad significandam imbecillita„ tem spiritualem, & veluti in fide debilitatem, „ ob quam indiget adhuc sustentari =.

Nota VI. Ex declaratione ejusdem Congreg. *in Bobien.* 20. *Decembr.* 1653. *lib. XIX. Decretor. pag.* 296. contrahi cognationem ab eo, qui in Patrinum designatus, infantem baptizatum de manu Sacerdotis, qui baptizaverat, recepit; licet in actu Baptismi non tetigerit; imo eadem Sacr. Congr. 18. *Decembris* 1658. *lib. XXXVIII. Decretor. pag.* 618. *ad dubium Cognationis spiritualis*, respondit, eam contraxisse Titium cum matre pueri, quem de sacro fonte levavit, non obstante, quod illum non susceperit in actu baptismi de manu baptizantis, sed de manu obstetricis contra opinionem Julii Caponi affirmantis, ad contrahendam cognationem spiritualem requiri, ut Patrinus recipiat puerum de manu baptizantis, pluribus DD. in suam sententiam allegatis.

Notandum VII. Non contrahi vero declaravit *in Govana lib. III. Decretor. pag.* 109. a non designato, etiam si baptizatum tetigerit, sed absque animo illum levandi de sacro fonte.

Idem dicendum de tenente in Confirmatione, in qua a tenente contrahitur ex notissimis dicta cognatio, apta impedire matrimonium contrahendum, & contractum dirimere: verum non futilis est quæstio, an si confirmatus & ipse non fuerit, revera eam contrahat.

Certum est, ad id munus tunc assumi non posse, ut statuitur in sequenti Can. Concilii Moguntini, relato a Gratiano in *Can. II. dist. IV. de Consec.* = In Baptismate, vel in Chrismate non potest alium suscipere in filiolum, qui non est ipse baptizatus, vel confirmatus =.

Ex qua prohibitione non defuerunt DD. relati a Lucio Ferraris *Prompta Bibliotheca*, *verbo Confirmatio art. III. n.* 19. sentientes cum Glossa ad cit. Can. probabilem esse sententiam, si de facto Patrinus non confirmatus ad id munus admissus fuerit, non contrahere cognationem.

Hæsitaveram quidem, sicuti & quamplurimi, licet in pontificio jure versatissimi, an tuto in praxi hæc sententia admitti posset: sed postquam mihi occurrit sequens exemplaris declaratio Congregationis Concilii sub *die* 13. *Junii* 1654. relata *lib. XIX. Decretor. pag.* 358. a me recognita, his verbis extensa = Paulus Rusus &c. mature &c. censuit, non confirmatum, si susceperit aliquem in Sacramento Confirmationis, non contrahere cognationem spiritualem = a dubitatione recessi, & non amplius probabilis, sed certa, tutaque in praxi sententia dicenda est. Quare recedendum est a censura, quæ addita legitur contra probabilitatem dictæ opinionis, relatæ a laudato Ferraris, qua asseritur; nullibi in jure decerni, non confirmatum, Patrini munus in Confirmatione obeuntem, non contrahere Cognationem. ☜

38 Ad Baptismi Sacramentum rite obeundum debet Parochus nonnulla parata tenere, & sedulo efficere, ne unquam in eis habendis defectus aliquis notari possit. *Primo* fontem habere debet, in quo aqua ad Baptismum conferendum in vase aliquo nitido contineatur, non in ligneo, imbiberetur

retur enim aqua ab ipso, non ex aurichalco, ne ærugine tegatur, sed ex lapide marmoreo, ubi facilius aqua conservatur, & hic fons erit constitutus in loco Ecclesiæ commodo, & occluso clavibus, ne homines aquam sumant ad superstitiones faciendas. *Secundo* vasculum, quo aqua fundatur super caput baptizandi. *Tertio* alia duo vasa, saltem ex stanno, in quorum altero Chrisma, in altero oleum Catechumenorum contineatur. Hæc omnia nitida, atque expurgata semper erunt, aquaque Baptismi in singulos annos renovabitur, benedictionibus solemnibus adhibitis, necnon oleo, ac Chrismate mixtis, & fient hæc in die Sabbati Sancti, & Pentecostes, ut habetur in Missali Romano. Vide Ugol. *de officio Episcopi*, c. 16. §. 5. *num.* 1. Berti Lucens. *in praxi crim. Reg. tr.* 4. *cap.* 34. *in fin. vers. fontis baptismalis*. De libro autem baptizandorum, quem Parochus tenere debet, diximus *sup. hoc tr. c.* 7. *n.* 2. Catechumenorum oleum adhibet Parochus, dum Baptismum administrat, inungitur enim ab eo baptizandus in pectore, & inter scapulas, ut dicitur *n c. 1. de Sacra Unct.* §. *quia vero Christus*, ubi etiam, quamobrem id fiat, declaratur, & *in cap. deinde de consecr. dist.* 4. secundo, dum consecratur aqua Baptismi in Sabbato Sancto Paschæ, & Pentecostes, ut supra dixi, infunditur enim in aquam Baptismi, prout habetur in Missali Romano. Oleum autem infirmorum adhibetur, ubi administratur Sacramentum Extremæ Unctionis, sicut dicitur *in d. c. unic. ver. de prima*, & infra suo loco ostendemus.

39 Præter supradicta, quæ a Parocho diligenter curanda sunt, alia veniunt notanda, quæ ad hoc Sacramentum rite, & recte conferendum scire oportet, & præcipue, an extra Ecclesiam aliquando illud administrare liceat, & qua materia, & forma.

Cica primum, secluso imminenti aliquo mortis periculo, quo infans extra Ecclesiam domi, ubi nascitur, aut alibi, baptizari debeat, dict. Baptismum non esse conferendum in aulis, vel cameris, aut aliis privatis domibus, sed dumtaxat in Ecclesiis, in quibus sunt ad hoc fontes specialiter deputati, nisi Regum, vel Principum, (quibus valet in hoc casu deferri) liberi extiterint, aut talis necessitas emerserit, ob quam nequeat ad Ecclesiam absque periculo propter hoc accessus haberi,

40 sicut probat text. *in Clem. unica in Baptismo*, ubi Vitalin. *n.* 43. intelligit, text. illum loqui de magnis dominis, Ugol. *de officio & potest. Episc. l.* 1. *c.* 15. §. 6. *n.* 2. Et ideo non comprehendere Ducem, Venetiarum & Januensem, sed Duces Regales infert idem Vitalin. ubi proxime, & Aloys. Ric. *in praxi aurea, resol.* 427. *in principio* tenet Principes Regni Neapolitani includi sub dispositione illius textus.

Additio.

☞ In Decretali Clem. V. *Præsenti*, relata in Clementinis tit. de Baptismo, prohibetur collatio Baptismi in privatis domibus, etiamsi postea ibidem baptizati, ad sacrum fontem afferantur, ut consuetæ cæremoniæ, ac Ritus in Ecclesia celebrentur, exceptis Regum, & Principum liberis, aut tali necessitate emergente, propter quam nequeant infantes ad Ecclesiam absque periculo deferri, & aliter facere præsumentes, aut suam in hoc præsentiam (idest ex proposito, ut Gloss. hic) exhibentes, plecti debent ab Episcopo pœna arbitraria, ex Can. XIX. & XXXI. Conc. Trullani. Clericus qui sine licentia Episcopi intra Oratorium domus privatæ baptizasset, erat deponendus, laicus vero excommunicandus. Nota I. ex Rituali Romano de tempore, & loco administrandi Baptismi, Parochus non pro libito, sed deposcentibus dumtaxat dictis Regibus, & Principibus, conferre posse Baptismum in eorum domibus, & tunc nonnisi in eorumdem Capellis, seu Oratoriis, aqua baptismali de more benedicta. Nota II. juxta Gloss. verb. *Regum*, nomine Principum non venire Marchionem, Ducem, Comitem, Baronem, vel alios similes, sed Principem talis potentatus, qui sit comparandus Regiæ dignitati, prout etiam clare eruitur ex Rituali ibi: nisi forte sint Regum, aut magnorum Principum filii = Nota III. Juxta eandem Gloss. verbo liberi, quam amplectitur Fagnan. in cap. *Ex transmissa n.* 16. *de filiis Presbyterorum*, nomine liberorum (prout textus vocat Regum, ac Principum filios) venire etiam nepotes ex filiis, & alios descendentes ex masculis. Nota IV. periculum, ob quod in privatis domibus baptizare licet, nedum esse respectu baptizandi, quando scilicet est in mortis articulo, sed etiam respectu eorum, qui illum deferre deberent ad Ecclesiam, puta, si hostes haberent, vel locus esset obsessus d. cit. Gloss. verbo *Periculo*. ☜

Quid autem faciendum, ubi Ecclesia parochialis fuerit interdicta, videtur indagandum; sed omissis pluribus, ego puto, etiam tunc in ea Baptismum administrari posse; nec teneri Parochum aliam Ecclesiam, vel Parochiam vicinam, non interdictam adire, ut ibi Sacramentum Baptismi administret, quia *in c. quoniam de sent. excom. l.* 5. permittitur simpliciter baptismus absque ulla restrictione, ita Sylvest. *verb. interdictum* 5. *qu.* 7. *n.* 9. Henr. *in sum. l.* 13. *cap.* 45. §. 3. Zambran. *d. c.* 1. *dub.* 13. Suar. *tom.* 5. *de censur. disp.* 33. *sect.* 1. Bonac. *in simili tract. disp.* 5. *punct.* 2. §. 1. *num.* 3. Squill. *de obligat. Cler. p.* 5. *n.* 57. 41

Et quamvis de jure Decretalium *in cap. non est vobis, de sponsal. & in c. responso, de sent. excom.* licitum tantum esset tempore interdicti administrare Sacramentum Baptismi parvulis, quo nomine videbatur denegari adultis, in quibus tanta non cernitur necessitas, postea noviore jure Sexti etiam adultis administrari posse expresse decidit, text. *in d. cap. quoniam*, ex ratione, quam insinuat, propter moræ periculum; addit etiam, posse Baptismum administrari cum solemnitate Unctionis, & consequenter Catechismi, & Exorcismi, ita Ugol. *de censur. tab.* 5. *c.* 7. §. 4. *num.* 1. & 2. Suar. *d. sect.* 1. *nu.* 3. Valer. Regin. *in praxi fori pœnit. l.* 32. *tract.* 3. *n.* 23. Sayr. *de ceas. l.* 5. *c.* 7. *num.* 3. Bon. *d.* §. 1. *a n.* 1. qui fere omnes resolvunt, fontem benedici, & susceptores, seu Patrinos adhiberi posse ex regula, concesso uno, conceduntur omnia necessaria ad illud unum, de qua *in l. ad rem mobilem. ff. de procurat. & in cap. præterea de officio delegat.* 42

Baptismi reiteratio omni jure prohibita est, ita

V 2 quod

quod Parochus Baptismum iterans, ultra sacrilegii peccatum, est excommunicatus, & irregularis, ac deponendus ab officio, & beneficio, *c. fin. de Baptism.* & tanquam indignus Sacerdotio deponitur, *l. 1. C. ne sanctum Bapt.* & sic baptizantes admonet Aloys. Ricc. *in dec. Curiæ Archiep. Neapol. p. 1. dec. 127. num. 7.* ne quemquam baptizent sine prævia diligenti indagine, si sit baptizatus puer, nec ne, ubi autem dubium extiterit, an puer esset baptizatus, poterit Parochus eum baptizare cum clausula, si non es baptizatus, juxta dispositionem text. *in cap. 2. de Bap.* ex aliis Aloys. Ricc. *d. dec. 127. a n. 9.* ubi etiam ait, verisimilem conjecturam dubitandi esse, si parvulus repériretur expositus ad januam hospitalis, vel inventus in nemore absque scriptura: si vero expositi infantes afferunt secum schedulam Baptismi, vel si aliquis testis afferat, fuisse baptizatos, tunc non debent, nec possunt baptizari, ut post multos resolvit Zambran. *de casibus in art. mortis cap. 5. d. 5.* ubi ait, sufficere testimonium saltem unius vetulæ bene examinatæ, certoque testificantis, dummodo sit catholica, & non suspecta in fide, & Religione, & *n. 2.* subdit, si non sit certitudo modo dicto, baptizandum esse expositum sub conditione.

Additio.

☞ Circa Baptismum dandum Expositis ad Januam Hospitalium, attendendum est sequens Decretum Congr. Conc. sub die 18. Decem. 1723. Cum enim Parochus Sancti Spiritus in Saxia Urbis Romæ supplicem exhibuisset Sacræ Pænitentiariæ libellum, in quo retulerat, præter infantes recenter natos, ad Archiospitale ejusdem Sancti Spiritus, sæpissime etiam infantes deferri duorum, quatuor, vel sex, vel decem mensium, & etiam unius anni cum dimidio, absque ullo certo signo Baptismatis recepti: & ne ex una parte suo muneri in re tanti momenti deficiat, Baptismum omittendo, & ex alia parte Baptismum conferendo, se exponat periculo irregularitatis, impositæ rebaptizantibus ad terminos textus *in cap. 2. Ex literarum, de Apostatis*, humillime quæsivisset, quid a se esset agendum; cumque a Sacra Pænitentiaria dictus supplex libellus ad laudatam Sacram Congregationem remissus fuisset, extensoque insequenter coram eadem dubio, his verbis.

Quomodo se gerere debeat Parochus Sancti Spiritus in Saxia in collatione Baptismatis infantibus, qui ad Archyospitale deferuntur, sive iidem habeant schedulam, de Baptismo testantem, sive non habeant, & etiamsi ex colore, & ceteris corporis qualitatibus deprehendatur, eosdem esse constitutos in ætate sex, autem decem mensium, vel unius anni cum dimidio =.

Respondit = Esse baptizandos sub conditione in omnibus casibus expositis, juxta instructionem; & instructio est, quod excipiatur a Baptismo sub conditione casus schedulæ, quæ haberet certitudinem =.

Ita reperitur in Thesauro resolutionum ejusdem *Cong. tom. II. pag. 412., & tom. III. pag. 2.*

Quod autem incaute Baptismum reiterans, præter peccatum, sit excommunicatus, ut hic asserit Auctor, fundamento caret, cum hæc excommunicatio, de qua in cit. cap. finali, lata sit in Græcos Schismaticos, rebaptizare præsumentes baptizatos a Latinis, non contra incaute illum reiterantem, qui irregularitatem dumtaxat incurrit ex *Can. Confirmandum dist. 50. & cap. 2. de Apostat.* ☜

Circa vero *secundum* de materia Baptismi, ad- 43
vertendum est, remotam materiam hujus Sacramenti esse aquam simplicem, seu elementarem, ut definitum est in Conc. Flor. in decr. Eug. Papæ, & Trid. *sess. 7. de Bapt. can. 2.* quamvis putei, fontis, pluviæ, balnei, vel ex sulfore, cinere, nive, gelu, aut sale defluat, hæc enim videtur aqua naturalis, sive calida sit, sive frigida, sive tincta colore, sive densa: non sunt tamen materia Baptismi aquæ artificiales, & humores mixti, videlicet aqua rosacea, lacrymæ, saliva, urina, cervisia, & similes. Colliguntur hæc ex S. Thoma, *p. 3. qu. 66. art. 3. & 4.*

Additio.

☞ Aqua rosacea juxta communem adhiberi potest in solo casu extremæ necessitatis, quando scilicet haberi nequit aqua naturalis, & baptizandus probabiliter creditur proxime moriturus; & tunc quidem sub conditione. ☜

Materia autem propinqua hujus Sacramenti est 44
ablutio per aquam, quæ scilicet successivo contactu contingit corpus, ita post multos Bonacin. *d. punct. 3. ex num. 12.* Paul. Laym. *d. c. 3. num. 1. vers. assertio 2.* Nec sufficit quævis minima aquæ gutta, 45
sed opus est tanta quantitate, ut ejus infusio corpus hominis, vel principalis ejus pars ablui dicantur, Suar. *tom. 3. disp. 20. sect. 2. col. ante penult. vers. quare non est probanda*, Paul Laym. *d. c. 3. num. 1. vers. corol. 3.* Bonacin. *d. punct. 3. num. 18.* ubi *n. 20.*

Additio.

☞ Juxta communiorem DD. sententiam, etiam est invalidus in casu, quo infans, nondum totus egressus de utero Matris, ablutus fuerit in capite ab obstetrice ob imminens mortis periculum, & postea egressus, repertus fuerit totus involutus in pelle, quam secundinam vocant; quandoquidem hæc non pertinet ad infantem, tamquam pars ipsius corporis, sed est ab eodem corpore omnino distincta, ut observant Anathomici, præsertim Riolanus *lib. V. Antrophographiæ cap. III.*, ajunt enim, esse quoddam involucrum, a natura ordinatum ad conservationem fœtus in utero existentis, ne lædatur, præsertim ab urina, quam idem fœtus emittit, & asservatur inter ipsam secundinam, & aliud involucrum, quod dicitur Chorton. Unde ex vi nativitatis debet a fœtu abjici, & quando abjici non potest, ordinarie nascitur cum ipsa, & aliquando secum trahit partem ipsius tantum, si totam nequit abjicere. Cum igitur hæc ex una parte non sit proprie vera infantis pars, ex alia vero, quousque hic est tali involucro totaliter involutus, nequeat aqua ipsius corpus pertingere,

prout

prout pertingere omnino debet, ut dici queat ablutus, necessario sequitur, baptismum ita collatum, probabilius non esse validum. Verum cum non desint DD. a Pasqualigo relati in Theoria, *& Praxi*, contrarium sentientes (quamvis ipsorum sententia sit tenuissimæ probabilitatis), ideo in tali casu, ut tutius procedatur, reiterandus esset Baptismus sub conditione. ☜

46 Resolvit d. Bonacin. non esse validum Baptismum, si aqua contingat tantummodo vestes, aut aliquid aliud extra carnem.

47 Tribus modis potest ablutio fieri in Baptismo, videlicet immersione, vel infusione, vel aspersione; olim vero ordinarius baptizandi ritus fuit per immersionem, licet etiam per aspersionem, vel effusionem aquæ interdum conferri soleret, præsertim propter necessitatem, sicut docet S. Cypr. *l.4. Epist. 7. ad Magnum*, quæ apud Jacob. Pamel.

48 est 76. & S. Tho. *d. q. 66. art.4.* nam ad valorem Baptismi nihil interest, utrum fiat per aquæ effusionem, an vero per corporis immersionem unam, vel trinam, dummodo licite fiat, debet tamen ex officio ministrans in hoc servare consuetudinem suæ Ecclesiæ, ita ut, si baptizans administret Sacramentum Baptismi per infusionem, vel per aspersionem contra ritum suæ Ecclesiæ, graviter peccet; ita Sot. *d. q. unica ar.8. concl.3.* & alii, citato Bonac. in *d. puncto 3. num.17.* ubi subdit, secus esse, si hoc faciat, quando nequit sustentare baptizandum, aut si baptizandus sit adultus, aut si mortis periculum immineat; tunc enim non peccat, administrando Baptismum per infusionem, vel per aspersionem, cum ipsum ad hoc faciendum justa causa impellat, etiamsi in eo loco receptum sit per consuetudinem, ut Baptismus per immersionem administretur.

Additio.

☞ Repetam hic a me tradita in Opere, cui Titulus = *Expositio Juris Pontificii* pag. 442. Ex Decretali Alexandri III. *Si quis puerum*, relata *in Cap.I. tit. XLII. de Baptis.* clare deducitur, ritum baptizandi per trinam immersionem, ordinarie in primitiva Ecclesia adhibitum (de quo etiam mentio est in Epistola XLI. lib. 1. D. Gregorii Magni ad Leandrum Episcopum Hispaniarum, relata in Can. LXXX. *de Trina* dist. IV. de consecr.) adhuc viguisse tempore Alex. III. sæculo nempe XII. verum ritus iste fere ubique exolevit, ususque obtinuit, ut infusione aquæ in caput baptizandi Baptisma conferatur. Ceterum, sive immersione, etiam unica, sive infusione, sive aspersione conferatur, semper valide confertur, & minister tenetur servare suæ Ecclesiæ consuetudinem, ut etiam præscribitur in Rituali Romano, Pauli V. jussu edito §. *Quoniam* de forma Baptismi. Et revera Ecclesia Mediolanensis etiamnum observat ritum trinæ immersionis, ut in Rituali Ambrosiano, tit. de instruct. Baptismi. De ritu trinæ hujus immersionis adeatur Cabasutius in notitia Conciliorum, dissert.IV. de ritibus, olim in Baptismo adhiberi solitis. Declarat itaque hic Pontifex, Baptismum per trinam immersionem collatum cum solis verbis = In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti = omissis illis = Ego te baptizo = nullum esse, cui accessit etiam declaratio Alex. VIII. qui die 17. Decembris 1690. proscripsit hanc Propositionem, in ordine la XXVII. = *Valuit aliquando Baptismus, sub hac forma collatus = In nomine Patris &c. prætermissis illis = Ego te baptizo =*, & quidem sub pœna excommunicationis, ipso facto incurrendæ, & Papæ reservatæ, in eam docentes, defendentes, edentes, aut de ea, etiam disputative, publice, aut privatim tractantes, nisi forte impugnando; a quo insuper prohibitum fuit in virtute S. Obedientiæ, & sub interminatione divini judicii eamdem a quoquam ad praxim deduci.

Nota, neque ly *Ego*, neque *Amen* esse, de essentia formæ, ut in confesso est apud omnes Catholicos, etiamsi omitti non debeant. ☜

Denique circa tertium, de forma Baptismi est notandum, in Occidentalibus Ecclesiis consuetam hanc esse. *Ego te baptizo in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*. Desumitur ex Conc. Flor. *in decreto Eugenii*, & ex verbis Christi apud Matth. cap.2. *Baptizantes eos in nomine Patris, & Filii: & Spiritus sancti*, & tradunt Navar. *in man. cap. 22. num.2.* Henriq. *in sum. l.2. c.8. §.1.* Bonac. *d. quæst. 2. punct. 4. ex num.1.* Paul. Laym. *d. lib.5. tract.2. cap.4. a principio*. Ex qua forma. 49

Primo colligitur, in ea exprimendam esse personam, quæ baptizatur, sive dicatur, *Baptizo te*, sive *baptizo hunc*, sive *baptizo Cajum*, sive, *tu baptizaris a me*, ita ex *cap.1. de Baptismo*, & ex Concil. Florent. colligunt Jacob. de Grass. *d. c.3. numer.20.* Suar. *tom.3. disp.21. sect.2. concl.3.* Chamerot. *de Baptismo cap. 3. dub.3.* Erit autem substantialis mutatio, seu defectus in Baptismo, si persona baptizanda neque specialiter, neque generaliter exprimatur, ut significat S. Thom. *dict. q.66. art.5. ad 4.* & docent Abbas *in d. cap.1. numer. 7.* Sot. *in 4. dist. 3. q. unica art. 5. §. ex hac ergo*, Henriq. *d. l. 2. c. 8. §. 4.* Vasq. *disp. 142. cap.3.* Ægid. Choninck *de Sacramen. & censur. qu. 66. art.6. dub. unic. concl.3.* Suar. *tom.3. disp. 21. sect.2. assert. 3.* Ratio est, quia forma verborum debet determinate significare actum baptizandi, a qua ablutio determinationem suam accipit. Et confirmatur ex eo, quod ideo in forma Baptismi persona altera a baptizante exprimi debet, ut appareat, quod ex Christi institutione inter baptizantem, & baptizatum debeat esse discretio, & nemo a se ipso baptizari possit, sicut definitur *in c. debitum de Baptismo*; ac proinde inferunt DD. non valiturum Baptismum, si quis alterum abluendo, dicat, *Ego baptizo in nomine Patris, &c.* Non ita necessarium est, ut in forma directe significetur, seu exprimatur persona baptizans, sicut necessarium est exprimi personam, quæ baptizatur. Ratio est, quia forma Baptismi exprimere debet materiam propinquam, quæ est ablutio; ea autem magis determinatur a subjecto, in quo recipitur, quam ab agente, a quo procedit; consistit enim Baptismus, ait Henriq. *d. cap.8. §. 4.* in ablutione passiva, quare ita tenent Victor. *de Sacram. Baptismi, concl.17.* Chamerot. *de Baptismo c.3. dub. 2.* & alii citati a Bonac. *d. q. 2. punct. 4. n. 3.* Ceterum saltem indirecte personam ministri in forma significandam esse credo, quia implicite saltem significari debet, ablutionis actum a ministeriali agente 50 51

te procedere, ex quo elicitur, quod hac formula, *baptizet te Christus*, item *baptizeris servus Christi*, vel *baptizetur servus Christi in nomine Patris*, &c. persona ministri, seu actio, quatenus a persona ministri procedit, implicite significetur, ut sensus, sit, baptizat, vel baptizet te Christus per me exercentem hanc sensibilem actionem in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti.

52 *Secundo* colligitur, exprimendam esse actionem, quæ exercetur circa eum, qui baptizatur, sive exprimatur, per verbum, *baptizo*, sive per verbum, *abluo*, sive per verbum *mergo*, & simile, ita Jacob. de Graff. *d. c.* 3. *n.* 21. Vivald. *d. titul. de Baptismo*, *c.*3. *n.*10. Vasquez. *p.*3. *disp.* 142. *c.* 2. *num.* 10. Bonacin. *d. disput.* 2. *quæst.* 2. *punct.* 4. *num.* 4.

53 *Tertio* colligitur, exprimendas esse tres Personas Sanctissimæ Trinitatis, idque probatur ex institutione Christi Matth. 21. *baptizantes eos in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti*, & definivisse videtur Pelag. Papa *in c. si revera, de consecr. dist.* 5. & Zach. Papa *in c. in Synodo, ead. dist.* tradunt S. Thom. *d. q.*66. *art.*6. ex quo patet, eum invalide baptizare, qui utitur hac forma. *Ego te baptizo in nomine Christi*, aut *trium Personarum*, vel *Sanctissimæ Trinitatis*, ut per Victor. *de Baptismo qu.* 16. Henriq. *in sum. lib.* 2. *cap.* 8. §. 1. *& cap.* 11. §.1. Suar. *tom.*3. *disp.*21. *sect.*3. *concl.*1. *& sectione* 4. *versiculo in hac re*. Bonac. *d. disp.*2. *q.*2. *puncto* 4. *num.*7. Paul. Layman. *d. cap.*4. *n.*3.

54 Sed obstat text. *in cap. a quodam Judæo, de consecr. dist.*4. dum definit, si in nomine Christi aliquis baptizetur, non debere iterum baptizari, quod est dicere, Baptismum in nomine Christi ministratum ratum esse, ac firmum, quæ resolutio est contra tertium corolarium, & Doctores *ibidem* citatos, qui ob id varie intelligunt *d. c. a quodam*. In primis aliqui citati a Valent. *t.*4. *disp.*4. *quæst.*1. *puncto* 3. explicant hoc modo, baptizatos a pagano sub nomine Trinitatis, vel Christi tantum, non esse rebaptizandos absolute, sed sub conditione. Alii vero, ex quorum numero sunt Sot. *in* 4. *dist.* 3. *qu. unic. art.* 6. *ad fin.* Henriq. *d. l.* 2. *cap.* 10. §.2. *&* 3. Suar. *d. disp.* 21. *sect.*1. *num.*3. Bonac. *d. punct.*4. *sub n.*8. *vers. respondeo*, melius tenent, textum *in d. c. ad quodam*, dum habet baptizatos a pagano non rebaptizandos, si baptizati sint in nomine Trinitatis, esse intelligendum, expresso scilicet nomine Trinitatis Patris, & Filii, & Spiritus sancti, aut tantum in nomine Christi, videlicet loco Filii, expresso Christi nomine, sic dicendo, *Ego te baptizo in nomine Patris, & Christi, & Spiritus sancti*, & ita non sine probabilitate videtur exponendus Nicolaus I. *in d. c. a quodam*, sicut intelligitur S. Ambrosius, quem ipse pro se allegat, quia Doctoris dictum est intelligendum secundum doctrinas, & auctoritates, quas allegat, ad notata per Bart. *in l. non solum* §. *si liberationis verba n.*7. *ff. de liberat. legat.*, Alex. *cons.* 31. *n.*9. *vol.*4. Surd. *cons.* 177. *num.* 21. *& decis.* 126. *sub n.*12. Sanctus autem Ambrosius nunquam dixit, valere Baptismum in nomine Trinitatis, non expressis personis, seu nominibus Trinitatis, aut tantum in nomine Christi, sed sæpius *in l. de Sanctis Sacra.* dicit, hanc esse formam. *Ego te baptizo in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti*.

Verum, quamvis ultimus explicandi modus sit 55 probabilis, ut supra dixi, probabilior tamen mihi videtur alius, quem adducit Azor. *instit. moral. p.* 2. *l.*5. *c.*5. *vers. quarto objicitur*, dum ait, Nicolaum *in d. cap. a quodam*, respondisse ad quæstionem sibi præpositam, an baptizatus a Pagano, vel Judæo verum Baptismi Sacramentum suscepisset, vere baptizatum fuisse, si in nomine Christi baptizatus fuit Baptismo Christi, non igitur definivit, valere Baptismum nomine Christi datum, sed ratum esse Baptismum, sive a Pagano, sive a Judæo collatum, dummodo is Paganus, vel Judæus baptizaverit Baptismo Christi, & non Baptismo Joannis, vel alicujus alterius, & ideo rationem reddit Nicolaus, quia Baptismus, inquit, non est illorum, qui baptizant, sed Christi, cujus virtutem habet, & ideo dicit sic, ut in Actibus Apostolicis legitur, significans Baptismum valere virtute Christi datum, sicut valebat, cum Apostoli baptizabant in nomine Christi, hoc est, cum conferebant Baptismum, Christi auctoritate institutum, & ejus virtute vim habentem.

Quarto colligitur, non bene dixisse Bonacinam 56 *de Sacram. disput.*2. *qu.* 2. *puncto* 4. *n.* 4. dum resolvit, non esse validum Sacramentum Baptismi sub illa forma, *Ego te baptizo in nomine Patris, in nomine Filii, & in nomine Spiritus Sancti*, quia baptizans sub dicta forma, non ideo asserit esse plura nomina, sicut qui diceret in nominibus, sed idem essentiale Dei nomen communem tribus ter repetit, quod recte fieri potest absque pluralitate, sicut vere dicitur Pater Deus, Filius Deus, Spiritus Sanctus Deus, sed Dii nuncupari non possunt, quare Baptismum sub dicta forma celebratum esse validum resolvunt Suarez *tom.*2. *disp.*21. *sect.* 3. Ægid. de Conink. *dict. q.* 66. *art.* 6. *n.* 58. Cabrer. *eadem q.* 66. *art.*5. *n.* 22. quos refert, & sequitur Ant. Dian. *resolut. moral. p.*2. *tract.*3. *miscel. resol.* 15.

Additio.

☞ Ita etiam resolvit Sac. Cong. Conc. in una Poloniæ sub die 4. Maji 1641. ut lib. XVI. Decretor. ejusdem Cong. pag.533.

Invalidus tamen esset baptismus, si adhiberetur forma = Ego te baptizo in nominibus Patris &c. quia licet collatus cum forma, Ego te baptizo in nomine Patris, & in nomine Filii, & in nomine Spiritus Sancti sit validus, eo quod per ly in nomine ter repetito, non significatur pluralitas naturæ Divinæ; e contra vero per ly in nominibus significatur pluralitas ejusdem naturæ, Reiffenstuel Tract. XIV. dist.3. de Baptismo, quæst.3. num.25., & 26. Theolog. Moral. ☜

Quinto colligitur, Parochum, qui in forma Baptismi reliquit particulam *In*, dicendo, *Ego te baptizo nomine Patris, Filii, & Spiritus sancti*, valide baptizare, ut bene resolvunt Henriq. *in sum. lib.*2. *cap.*8. §.6. Bonac. *d. puncto* 4. *num.*16.

Contra Cardin. Tolet. *in instruct. Sacerd. l.* 2. 57 *cap.*19. *n.* 2. Barthol. *ab Angelis in examine Confess. dialog.* 2. §. 115. Paul. Comitol. *respons. moral. lib.* 1. *q.* 9. *n.* 3. Valer. Reginald. *d. in praxi fori pænit l.*24. *c.*1. *n.* 30. existimantes, si in forma

ma Baptismi omittatur particula *In*, Parochum non conficere Sacramentum, & consequenter peccare mortaliter.

Animadversio.

☞ Quod omissio particulæ *In* reddat dubiam Baptismi formam, clare infertur ex hac diversa DD. sententia, ac proinde, cum in materia Sacramentorum sequi debeamus, ex vulgatis, sententiam tutam, iterandus esset sub conditione. ☜

58 *Sexto* colligitur, valide quoque baptizare, si omittat particulam Et, si ut quidam dicunt, in forma, quæ caret conjunctione *Et*, significaretur, & invocaretur tota Trinitas, quia remaneret verum Sacramentum, relicta enim illa particula, Et, remaneret adhuc integer sensus formæ, ita Card. Tolet. *dict. loco*, Comitol. *dict. q.9. num.5.* Pitigian. *in 4. sent. part. 1. dist. 3. qu. 2. artic.12.* Ægid. de Coninck. *dict. q.66. art. 6. nu. 61.* Sed contra afferunt Vivald. *in candelab. aureo titulo de forma Baptismi n. 21.* Conrad. *in resp. casuum Conscientiæ tom. 2. qu. 84.* Bartol. *ab Angel. &* Valer. Reginald. citatis locis, existimantes, particulam, *Et*, esse de essentia formæ.

Animadversio.

☞ Ex ratione allata in præcedenti additione, omissio particulæ *Et* reddit etiam dubiam formam Baptismi. Ideoque in praxi servanda est regula, quam ibi innuimus. Casus hic contigit in Diœcesi Genetensi: cum enim obstetrix rudis, & octogenaria baptizaverit infantem, in mortis discrimine constitutum cum hac forma = Mi te abbatezzo in nome del Padre, e del Figniolo, Spirito Santo = de qua certior factus infantis Parochus, cum dubitaverit, an validus fuerit Baptismus propter omissionem particulæ *Et*, consuluit Episcopum Genetensem, qui jussit, infantem illum sub conditione iterum baptizari; & id propter omissionem dictæ particulæ, per quam significatur (ut ipse ratiocinatus est) divinarum Personarum distinctio; ita hæc facti species relata legitur in Thesauro Resolutionum Cong.Conc. in folio diei 12. Maji 1753. Tom. XXIII. pag. 45. ☜

59 Verum licet Parochus omittens supradictas particulas In, ac Et faciat contra communem Ecclesiæ usum, tamen, si omittantur sine scandalo, & contemptu, & sine falsitate significationis, non erit, nisi peccatum veniale, ex adductis per Sot. *in 4. distinctione 3. quæst. unica, art. 5. §. quod si*, Rub. *de Sacram. in 4. sent. dist. 3.* Vasq. *in 3. p. t. 2. disp.142. n. 30.*

Animadversio.

☞ In hoc relatarum opinionum conflictu satis intelligere potest Parochus, formam prolatam sine particula *In*, ac *Et*, esse dubiam, ideoque Baptismum ita collatum necessario reiterandum esse sub conditione, licet eam omitteret sine scandalo, & contemptu, cum ageret contra communem Ecclesiæ usum in re tam gravi, & periculo plena. Unde quis ipsum excusaret a lethali culpa?

Post hæc ultimo inquires, an valeat Baptisma collatum per hæc verba = Io ti battezzo col nome del Padre, del Figliuolo, e dello Spirito Santo. Est validum ex Decreto Benedicti XIV. 7. Decemb. 1741.

Notandum tamen est, & quidem speciatim, quod quoties, vel conferendus est Baptismus, quando certo constet, numquam collatum fuisse, vel reiterandus est in prædictis, vel similibus casibus, si res est de adultis, semper reiterandum esse secreto, sive adultus ligatus sit, sive non, matrimonio, & sine præjudicio matrimonii, si quod prius fuerit rite contractum, ut ex decretis laudatæ Congreg. Concil. in Ripana 12. Decemb. 1733. in dicto Thesauro Resolut. tom. VI. pag. 206, & in Tarvisina Baptismi 4. Maji 1737. tom. VII. pag. 230. & tom. VIII. pag.59. in qua causa dubitabatur de Baptismo collato cuidam mulieri, jam matrimonio copulatæ, de cujus parentum matrimonio, etsi catholicorum, nullum habebatur documentum, nec de ipsius nativitate, nec de nativitatis loco, nec de patrinis.

Notandum pariter ad tollendum dubium, an quis fuerit, necne baptizatus, non sufficere conjecturam suscepti baptismi, quod orthodoxæ fidei rudimentis reperiatur instructus, ut sentit dicta Congregatio in cit. causa Ripana.

Quando autem agitur de dubio nimis arduo ob casus circumstantias, non ita facilis inestrigabilis, non statim Parochus Baptismum conferat, vel reiteret, etiam sub conditione, sed consulat Episcopum, nisi periculum sit in mora ob imminentem subjecti, vel baptizandi, vel rebaptizandi mortem.

Ut obviam eat Parochus periculo nullitatis Baptismi, ab obstetrice collati infantibus in mortis discrimine constitutis, nullam ad hoc officium admittere debet, nisi prius eam instruxerit circa intentionem, materiam, formam, & modum illum conferendi. Pro qua re opportunum duximus hic transcribere instructionem, Bononiæ thypis datam an. 1744. a quodam Sacerdote ex Cleric. Regul. S. Pauli, Pœnitentiario Ecclesiæ Metropolitanæ ejusdem Civitatis, cui titulus = Dell'Amministrazione del Sagramento del Battesimo ne' casi di necessità, per uso delle Levatrici della Città, e Diocesi di Bologna. ☜

§. I.

Additio.

☞ D. Q*uale è la materia del Battesimo?*

℟. La materia da adoperarsi per conferire il Battesimo è l'acqua vera, e naturale: o sia di mare, o di fiume, o di pozzo, o di palude, ò di pioggia, o di neve disfatta: quella in somma, la quale, senz' alcun' aggiunta, si chiama comunemente acqua (1).

(1) *Concil. Trid. sess. 7. de bapt. can. 2., Catechis. Roman. de Bapt. num. 7.*

D. *Quali sono i liquori, che assolutamente nulla vagliono per l'amministrazione del Battesimo?*

R. Quelli primieramente, i quali non sono in veruna maniera acqua, ma sono di diversa specie dall' acqua, come l'olio, il vino, il sudore, la saliva, le lagrime, e simili (1). E perciò fu riprovato da' Sagri Canoni un Battesimo conferito in caso di necessità colla saliva (2).

Ancora non possono usarsi que' liquori, i quali contengono in se l' acqua naturale, ma avendo insieme maggior quantità di altra materia, non hanno il nome di acqua, come il fango, il brodo spesso, il vino non molto innacquato, e simili (3). Parimente la neve, il ghiaccio, e la grandine, che sono veramente acqua naturale condensata, se prima non si disfanno, non si possono adoperare a batteaaare, perchè in tale stato non hanno di acqua nè l' uso, nè il nome (4).

D. *L' acqua, in cui è mescolato qualche poco di altra materia, è buona per dare il Battesimo?*

R. Fuori de' casi di necessità estrema, l' acqua da adoperarsi per dare il Battesimo dee essere pura, e monda, perchè così esigge la riverenza dovuta al Sagramento (5). E' perciò la Levatrice, quando sarà chiamata a fare il suo uffizio, prima d' ogn' altra cosa, faccia preparare un vaso d'acqua pura, e monda, per tutti i casi, che potessero succedere. Con tuttociò in un caso improviso, in cui non si potesse avere acqua monda, e la Creatura fosse in prossimo pericolo di morte, si potrebbe adoperare anche dell'acqua immonda, per provvedere all' eterna salute di quell'anima. Nè la mescolanza di qualche poco d' altra materia fa, che quella non sia acqua naturale; siccome la mescolanza del Sacro Crisma, che si mette dalla Chiesa nel Sagro Fonte, non fa, che quell' acqua non sia vera, e naturale.

D. *Quali sono quelle cose, delle quali si dubita, se sieno buone, o no, per dare il Battesimo?*

R. L' acqua rosa, e le altre acque distillate da erbe, o da fiori, la liscia, il brodo ordinario, l' acqua risultante dal sale disfatto, e simili cose, delle quali è controversia fra' Teologi se sieno acqua naturale (6). Pure ne' casi d' estrema necessità, non potendosi trovare acqua certamente naturale, per non privare la Creatura d' un rimedio, almeno dubbio, si potrebbe adoperare qualcuno de' suddetti liquori, che si avesse in pronto, battezzando però sotto condizione, e dicendo: *se questa è acqua naturale, Io ti battezzo in nome &c.*

§. II.

D. **Q***ual' è la forma del Battesimo?*

R. La forma del Battesimo consiste nelle parole insegnateci da Gesù Cristo, cioè: *io ti battezzo in nome del Padre, e del Figliuolo, e dello Spirito Santo* (7).

D. *Chi dicesse solamente:* in nome del Padre, e del Figliuolo, e dello Spirito Santo, *lasciasse quelle parole:* io ti batteazo, *valerebbe il Battesimo?*

R. No, perchè la tradizione, e la pratica universale della Chiesa ci fa vedere, essere necessario esprimere nella forma l' aaione del Ministro, che batteaaa (8).

D. *Chi dicesse:* io ti battezzo in nome della Santissima Trinità, *o* in nome di Gesù Christo, *battezzerebbe bene?*

R. No, perchè non esprimerebbe tutte e tre le Divine Persone, nel modo insegnatoci dal Signore (9). Nel batteaaare adunque dica la Levatrice fedelmente le parole suddette, che usa la Santa Chiesa; e non v'aggiunga l' invocaaione della Beata Vergine, nè di alcun Santo, nè altra parola.

D. *Che intenzione dee avere la Levatrice, per ben battezzare.*

R. Di fare quello, che fa la Santa Madre Chiesa (10).

§. III.

D. **I***N che modo si ha da battezzare?*

R. Si ha da versar l' acqua sopra la testa della Creatura, in maniera che scorra, e nel tempo medesimo, che si versa l' acqua, si hanno da dire le parole suddette: *io ti battezzo nel nome &c.* Il Rituale Romano dice, che l' acqua si ha da versare tre volte in modo di Croce sopra la testa della Creatura, dicendo nel tempo stesso le parole (11). Ma questo versare tre volte l' acqua in modo di Croce non è cosa necessaria al valore del Sagramento, benchè sia d' antichissimo rito della Chiesa; onde si può validamente battezzare, anche versando l' acqua una volta sola (12).

Avverta la Levatrice, che se la Creatura avesse i capelli folti, converebbe sparpagliarli, perchè l' acqua potesse arrivare alla carne; non essendo cosa certa, che il Battesimo sia valido, quando si sono bagnati solamente i capelli. (13)

D. *Sarebbe egli bastante il mettere nella testa della Creatura una sola gocciola d' acqua, o pure il toccarle la fronte col dito molle d' acqua?*

R. No, perchè batteaaare vuol dir lavare, e purificare; e per far questo non basta il bagnare solamente, ma è necessario che l'acqua scorra sopra la cosa, che si vuol lavare, e purificare (14).

D. *Se una persona, volendo battezzare una Creatura, prima finisse di versar l' acqua, e poi dicesse le parole, il Battesimo valerebbe?*

R. Nò, perchè la pronunzia delle parole dee accompagnare l' aaione del Ministro, che batteaaa,

(1) *S. Thom. 3. p. q.66. art.3. & 4.* (2) *Cap. non ut apponeres de bap.* (3) *S. Thom. loc. cit.*
(4) *Communis apud Leandr. tom. 1. tract. 2. disp. 2. dub. 7.*
(5) *S. Carolus Actor. p. 4. de Baptismi administ.* (6) *V. Dian. coord. to. 1. tr. 1. resol. 52. & 53.*
(7) *Matth. ult.* (8) *Cap. 1. de Baptis. Alex. VIII. prop. 27.*
(9) *Cap. si non sanctificatur de consec. dist. 4. Synod. Bononien. lib. 2. cap. 2.*
(10) *Concil. Trid. sess. 7. can. 11.* (11) *Rit. Rom. §. 3.* (12) *S. Thom. 3. p. q. 66. art. 8.*
(13) *V. Card. de Lugo Respons. Moral. l. 1. dub. 1.* (14) *Giribald. de Baptis. cap. 4. dub. 3. n. 24.*

za, e costituire insieme con essa il Sagramento (1). E perciò le parole si hanno da dire nel tempo che si versa l' acqua: e se si dicessero dopo, o innanzi l' azione di versar l' acqua, non valerebbe il Battesimo.

D. *Due persone, volendo battezzare una Creatura, fecero così: una versò l' acqua sulla testa della Creatura, e l' altra nel medesimo tempo disse le parole:* io ti battezzo &c. *si domanda, se il Battesimo ebbe il suo valore?*

R. No, dice S. Tommaso, perchè niuna di quelle due persone si può dire, che battezzasse, perchè il battezzare comprende amendue le cose, cioè il versar l' acqua, ed il proferire le parole (2). E perciò la persona, che versò l'acqua, non avendo detto le parole, non compiè il Battesimo; e la persona, che disse le parole: *io ti battezzo &c.* disse il falso, non avendo essa gettata l' acqua, e così non battezzò.

§. IV.

D. *SI può battezzare una Creatura, la quale sia affatto rinchiusa nel ventre della Madre?*

R. No; o perchè, come dice S. Agostino, niuno può rinascere alla vita della grazia, se prima non è nato alla vita corporale (3): o perchè non è possibile in pratica il fare in modo, che l'acqua arrivi a bagnare la carne propria della Creatura.

D. *Se la Creatura mettesse fuori la testa dal ventre della Madre, e si dubitasse, se fosse per uscire viva alla luce, che dovrebbe farsi?*

R. Si dovrebbe battezzare assolutamente nella testa, dicendo: *io ti battezzo in nome &c.* (4) E benchè poi la Creatura nascesse del tutto, e fosse di nuovo in pericolo di morte, non avrebbe bisogno d' altro Battesimo, essendo stata battezzata nella testa, ch' è la parte principale dell' uomo, nella quale si fondano, e hanno il loro vigore tutti li sensi interni, ed esterni.

D. *Se la Creatura mettesse fuori solamente un piede, una mano, o altra parte del corpo, che non fosse la testa, come si dovrebbe regolare la Levatrice?*

R. Se la Levatrice teme, che la Creatura non sia per potere uscire alla luce, deve battezzarla nella parte, che è scoperta, sotto condizione, dicendo: *se tu sei capace, io ti battezzo &c.* Ma se poi la Creatura uscisse fuori del tutto, e si temesse, che fosse per morire, dovrebbe la Levatrice battezzarla di nuovo sotto condizione, dicendo: *se tu non sei battezzata, io ti battezzo &c.* (5) E questa è la pratica della Chiesa, fondata sul dubbio ragionevole, che si può avere, se il Battesimo conferito in qualunque parte del corpo, che non sia la testa, sia valido, o no, considerata la varietà delle opinioni fra' Teologi.

Avverta la Levatrice nel caso suddetto, che se ella non conosce in quella parte della Creatura, ch' è fuori, alcun moto vitale, anzi, secondo la sua arte vede, che la Creatura è morta, non ha da dare il Battesimo. Ma se non può conoscere, se la Creatura è viva, o morta, può, e deve battezzare la parte scoperta sotto condizione, come sopra, dicendo: *se tu sei capace, io ti battezzo &c.* Ed in questa condizione ella viene a comprendere tutti e due i dubbj, che vi sono in tal caso, cioè se la Creatura è viva, o morta, e se quella parte scoperta è sufficiente, o no, per conferire validamente il Battesimo.

§. V.

D. *UN Mostro si ha da battezzare?*

R. Se il Mostro non ha segno alcuno di Creatura umana, non si dee battezzare; ma se ne avesse qualche leggiera apparenza, di modo che si potesse dubitare, se fosse uomo, o no, si dovrebbe battezzare in questo modo: *se tu sei uomo, io ti battezzo &c.* (6)

D. *Un Mostro, che avesse quasi del tutto figura di bestia, e vedendovisi qualche apparenza umana, si fosse battezzato sotto condizione, si potrebbe poi mettere fra due materassi, perchè morisse, come s' intende essersi qualche volta fatto?*

R. No, perchè sarebbe uno esporsi a pericolo d' omicidio; essendosi dubitato, che potesse esser uomo.

D. *Un mostro, il quale avesse la testa di bestia, e il resto del corpo di uomo, si dovrebbe battezare?*

R. E' cosa controversa fra' Teologi; ma la pratica si è, che un simil mostro si battezzi sotto condizione, dicendo: *se tu sei uomo, io ti battezzo &c.* La ragione, perchè un tal mostro non si debba assolutamente, e senza condizione battezzare, si è la persuasione quasi comune, che la testa sia la parte principale dell'uomo, e l'indizio sicuro, che la Creatura sia umana. La ragione, perchè si debba battezzare sotto condizione, si è, perchè gravi Dottori stimano, un tal mostro essere veramente Uomo; e perciò noi in pratica, salvando colla condizione la riverenza dovuta al Sagramento, dobbiamo attenerci alla parte più sicura, e provedere alla salute di quell' anima, se mai vi fosse (7).

D. *Se nascesse un Mostro senza testa, dovrebbe battezzarsi?*

R. I Dottori dicono, che dovrebbe farsi da' periti un diligente esame, per conoscere, se un tal mostro è Uomo, o no (8). In caso adunque di necessità, che il mostro fosse per morire, la Levatrice lo battezzi sotto condizione, dicendo: *se tu sei Uomo, io ti battezzo &c.*

D. *Se un Mostro ha più d' una testa, e più d' un petto, che si ha da fare?*

R. Si ha da battezzare assolutamente ciascuna di quelle teste, dicendo: *io ti battezzo in nome &c.*

(1) *Catechis. Rom. de bapt. n.19.* (2) *S.Th. 3. p. q. 67. art.6. ad 3.*
(3) *S. Augustinus Epist. 57. S. Tho. 3. p. q.68. art.11. Rit. Rom. §.5. Synod. Bon. lib.2. cap.2.*
(4) *S. Tho. 3. p. q. 68. art. 11. ad 4.* (5) *Decretum Clementis VIII. ad Episc. Palav. apud Panimol. dec.104. num.1. Rit. Rom. §.5. Synod. Bonon. lib.2. cap.2.* (6) *Rit. Rom. §. 5.*
(7) *Synodus Bonon. lib.2. cap.2. Card. Gotti quæst. 5. de Baptis. dub. 6. §. 2. Leand. tom. 1. tract. 2. disp. 5. quæst. 5.* (8) *Clericat. de Baptis. dec.51. sub num. 5.*

perchè in tal caso è certo, che nel Mostro vi sono due persone (1). Che se il Mostro stasse morendo, nè vi fosse tempo di fare distintamente tutti que' battesimi, potrebbe la Levatrice farli tutti insieme, versando l'acqua sopra tutte quelle teste, e dicendo nel medesimo tempo: *io vi battezzo in nome &c.*

D. *Se un Mostro ha due teste, ma non ha due petti, distintamente formati, come si ha da contenere la Levatrice?*

R. In tal caso si può prudentemente dubitare, se il Mostro abbia più persone, o una sola; E perciò, se il Mostro è in pericolo di morte, la Levatrice battezzi una di quelle teste assolutamente, dicendo: *io ti battezzo in nome &c.* e poi battezzi l'altra testa sotto condizione, dicendo: *se tu non sei battezzato, io ti battezzo in nome &c.* (2)

§. VI.

D. Chi è il *Ministro del Battesimo?*

R. Il legittimo Ministro del Battesimo è il Parroco, o il Sacerdote deputato a tale uffizio dal Vescovo: e questi dee battezzare coll'acqua benedetta del Sagro Fonte, e fare tutte le cerimonie, che prescrive la Santa Chiesa (3). Onde se una Levatrice, o qualunque altra persona, non deputata, battezzasse privatamente in casa una Creatura, che non fosse in pericolo di morte, peccherebbe gravemente contro al precetto della Chiesa.

D. *Quando si debbono portare le Creature alla Chiesa, perchè ivi sieno battezzate?*

R. Quanto prima comodamente può farsi, e peccano gravemente i Parenti, se notabilmente differiscono di portarle, perchè ritardano alle povere Creature un Sagramento di tanta necessità; e le lasciano esposte al pericolo, troppo imminente alla tenera età, di morire senza Battesimo (4). Anzi nel nostro Sinodo ci è la Scomunica contro a' Parenti, i quali differiscono più di nove giorni il portare a battezzare le Creature. Sia dunque uffizio della Levatrice, di avvisare i Parenti delle Creature di tutte queste cose.

D. *In caso di necessità, che la Creatura sia in pericolo di morte, chi può battezzare?*

R. Ogni persona, sia fedele, o infedele, anche una donna, purchè osservi le cose dette di sopra circa la materia, la forma, e l'intenzione (5).

D. *In caso, che la Creatura sia in pericolo di morte, la Levatrice ha da battezzare, benchè si possa avere una persona più degna di lei, che faccia tale uffizio?*

R. Se si può avere un Sacerdote, questi si dee preferire al Diacono, il Diacono al Suddiacono, il Chierico al Laico, e l'Uomo alla donna. Ma se la Creatura non fosse del tutto nata, e stasse in pericolo, ha da battezzare la Levatrice, benchè potesse aversi altra persona più degna, anche un Sacerdote, perchè così richiede l'onestà (6). Parimente se fosse presente un Uomo, il quale però non ben sapesse il modo di battezzare, la Levatrice pratica dovrebbe senza scrupolo alcuno dare il Battesimo.

D. *E' obbligata la Levatrice a sapere le cose appartenenti all'amministrazione del Battesimo?*

R. E' obbligata sotto pena di peccato mortale, essendo cosa annessa al di lei uffizio, e di cui l'occasione si presenta non tanto di rado, e la materia è gravissima, trattandosi della salute eterna delle anime. Anzi dandosi caso, come si è detto, in cui alla sola Levatrice appartiene il battezzare, la di lei ignoranza potrebbe essere alle anime di eterno danno (7).

D. *La Levatrice, che ha battezzata in casa una Creatura pericolante, che cosa dee poi fare, quando la stessa Creatura si porta alla Chiesa?*

R. Ha da riferire fedelmente al Sacerdote il modo, con cui ha battezzato, e ha da rispondere con docilità alle interrogazioni, che da lui le saranno fatte: affinchè possa il Sacerdote conoscere, se la Creatura sicuramente è stata battezzata, o pure se il Battesimo è dubbio, e così vedere, se ha da supplire solamente le cerimonie, o se ha da battezzare di nuovo sotto condizione.

§. VII.

D. E' *Necessario il Battesimo al conseguimento dell'eterna salute?*

R. Dice Gesù Cristo Signor nostro: *chi non è rinato per mezzo dell'acqua, e dello Spirito Santo, non può entrare nel Regno di Dio* (8). Questa general sentenza comprende anche i Bambini, i quali, se muojono senza Battesimo, restano in eterno separati da Dio, ed esclusi dal Paradiso (9).

D. *Questa gran necessità del Battesimo sopra di che è fondata?*

R. E' fondata sopra di questo, che il Battesimo è il rimedio del peccato originale, cioè del peccato d'Adamo nostro primo Padre, il qual peccato si trasfonde in tutti i discendenti di lui, e li rende soggetti alla podestà del Demonio, ed esclusi dal Regno de' Cieli (10). E per mezzo del Battesimo, istituito da Gesù Cristo, s'infonde nell'anima la grazia santificante, per la quale si rimette il peccato originale, ed ogni altro peccato, che vi fosse; e il battezzato viene fatto partecipe della divina natura, amico di Dio, e suo figliuolo adottivo, ed erede dell'eterna gloria.

D. *I Bambini hanno maggior necessità del Battesimo, che non hanno gli Adulti?*

R. Certo, perchè un'Adulto si può salvare col Battesimo di desiderio, quando non può avere il Battesimo d'acqua; cioè col desiderio del Battesimo, congiunto col pentimento de' suoi peccati: ma

(1) *Rit. Rom.* §. 5. (2) *Rit. Rom.* §. 5. (3) *Concil. Viennen. Clement. unic. de bapt. SS. D. N. Benedicti XIV. vol. 5. Notif. 10.* (4) *Eug. IV. in Bulla 23.* §. 3. *Catechis. Rom. de bapt. num. 34. Synod. Bonon. l. 2. cap. 2.* (5) *Rit. Rom.* §. 4. (6) *Rit. Rom.* §. 4. *Catech. Rom. de baptis.* §. 25.
(7) *Synod. Bonon. lib. 2. cap. 2. Leander tom. 1. tract. 2. disput. 4. quæst. 33.* (8) *Joan. 3.*
(9) *Concil. Tridentin. sess. 7. de Sacr. can. 9.* (10) *Concil. Trid. loc. cit.*

ma i poveri Bambini, non essendo capaci di un tal desiderio, non hanno altro rimedio per la loro eterna salute, che il Battesimo d'acqua (1).

D. *Ci è altra ragione, che possa muovere le Levatrici ad avere una somma premura per battezzar bene le Creature?*

R. Si bene, ed è, che il Battesimo è il fondamento, e la porta di tutti gli altri Sagramenti, senza di cui la persona non è capace di ricevere alcun'altro Sagramento (2). Steno adunque le Levatrici molto diligenti nell'amministrare questo importantissimo Sagramento. Perchè se, per esempio, un bambino fosse stato da una Levatrice invalidamente battezzato, e poi, fatto adulto, fosse ordinato al Sacerdozio, non sarebbe Sacerdote, perchè non sarebbe entrato per la porta del Santo Battesimo, il che sarebbe grave disordine.

D. *Il Battesimo si può dare due volte alla stessa persona.*

R. Il Battesimo imprime nell'anima un carattere spirituale, che non si può cancellare, e per questo non si può dare due volte alla stessa persona (3). Quindi ne' casi dubbj, sopra più volte accennati, si dà il Battesimo sotto la condizione: *se tu non sei battezzato &c.* per non esporsi al pericolo di battezzare due volte la stessa persona. Si noti però, che non è lecito battezzare sotto condizione, se non si ha un dubbio prudente, che la Creatura non sia battezzata, come c'insegna la fel. mem. di Papa Benedetto XIV. nostro Pastore (4). E si noti ancora, che in tutti i casi, ne' quali si battezza sotto condizione, la condizione si ha da mettere avanti, come si vede espresso ne' Sagri Canoni; e ciò affinchè la condizione possa impedire l'effetto della forma del Battesimo, caso che il Battesimo non si dovesse conferire (5).

CAP. XIX.

De Pœnitentiæ Sacramento præcipua quædam a Parocho notanda.

SUMMARIUM.

1 *Parochus habet jurisdictionem ordinariam in Pœnitentiæ foro circa omnes suæ parochiæ fideles, & censetur quoad hoc a lege approbatus.*

2 *Parochialis beneficii nomine veniunt superiora beneficia, qualia obtinent Parochi aliqui, Abbates, Archipresbyteri, Archidiaconi, & similes, curam animarum, & jurisdictionem in hoc foro habentes.*

3 *Approbatus duntaxat ad audiendas Confessiones, censetur Parochus in ea civitate, vel oppido, ubi sita est Parochia, non autem passim per totam Diœcesim.*
☞ *Vide Additionem.*

4 *Parochus ad Confessiones audiendas virtute Cruciatæ, aut Jubilæi, an ubique sit eligibilis?*
☞ *Vide Animadversionem.*

5 *Parochus suorum Confessiones potest etiam in aliena Diœcesi, & ubique locorum audire.*
☞ *Vide Additionem.*

6 *Parochus post dimissum beneficium non potest, etiam tempore Jubilæi, absque nova approbatione Confessiones audire.*

7 *Confessiones invalide audit, qui se de facto intrusit in parochia sine auctoritate Superioris, vel nullum titulum bonum, aut malum habuit a Superiore, nisi communi errore fuisset pro vero Parocho habitus, habens titulum putativum a legitimo Superiore.*
☞ *Vide Additionem.*

8 *Parochus toties, quoties expedire prudenter indicaverit, subdito, nullaque subsit causa negandi, tenetur vel per se, vel per alium Confessionem ejus audire.*
☞ *Vide Animadversionem.*

9 *Parochus in confitendo magna cura caveat, ne Sanctum det canibus, & projiciat Margaritas ante porchos.*

10 *Parochi jurisdictioni in foro pœnitentiali fideles subjiciuntur, non solum constituentes in parochia domicilium, sive habitationem perpetuam, sed etiam quasi domicilium, sive habitationem ad tempus non admodum breve, negotii alicujus causa.*
☞ *Vide Animadversionem.*

11 *Habitatio bona fide, & non fraude suscepta in aliquo loco, unde quis non potest commode revertere ad sumenda Sacramenta in loco parochiæ, ubi domicilium habet, illius parochiæ efficitur.*

12 *Parochus uterque habet ordinariam potestatem erga personam, quæ in duabus parochiis domicilium contraxit, in quibus scilicet diversis anni temporibus habitare solet.*

13 *Pœnitentiæ Sacramentum potest quilibet de diœcesi recipere in Ecclesia cathedrali.*

14 *Parocho Cathedralis non licet Sacramenta administrare, vel curam exercere in aliena parochia.*

15 *Peregrini, cui Parocho confiteri possint, ostenditur.*

16 *Vagus debet confiteri Parocho illi, in cujus parochia reperitur tempore perceptionis Sacramenti, dummodo non vagetur, ut evadat judicium proprii Parochi.*
☞ *Vide Animadversionem.*

17 *Parochus facultatem non a jure, sed a consuetudine habet eligendi confessarium, quem velit ex approbatis absque alia licentia particulari Episcoporum.*
☞ *Vide Additionem.*

18 *Fideles omnes baptizati utrinsque sexus post perfectum usum rationis, qui sibi conscii sunt alicujus peccati mortalis, tenentur præcepto annuæ Confessionis.*

19 *Peccata venialia habentes, an, & quando teneantur præcepto annuæ Confessionis, ostenditur.*
☞ *Vide Additionem.*

20 *Imperator, & Reges de jure suis Presbyteris parochialis tenentur confiteri.*
☞ *Vide Additionem.*

21 *Papa ad præceptum annuæ Confessionis obligatur quoad vim directivam tantum.*

(1) *Cap. nulla de consecr. dist. 4. Catech. Rom. de bapt. n. 36.* (2) *Cap. Veniens de Presbyt. non bapt.* (3) *Concil. Trid. sess. 7. de Sacram. can. 9.* (4) *Vol. 1. Notif. 8.* (5) *Cap. de quibus, de baptis.*

22 *Regulares Ordinis Minorum, ac illorum, qui cum illis in privilegiis communicant, possunt, Parochis contradicentibus, sæcularium confessiones audire.*
☞ *Vide Animadversionem.*

23 *Parochi ipsi impedire non possunt Regulares ad audiendas confessiones approbatos, quominus illas audire possint in domibus pœnitentium ægrotorum, quando ab eis vocantur, modo eorumdem infirmorum Parochos de audita confessione eodem die certiores reddant.*
☞ *Vide Additionem.*

24 *Parochus potest alteri Sacerdoti delegare potestatem confessiones audiendi suorum Parochianorum.*

25 *Parochus, ubi præsumere potuerit, subditum habere justam causam confitendi alieno, debet ipsi petenti licentiam dare.*

26 *Parochus, si subdito juste postulanti licentiam injuste denegat, subditus autem sine periculo salutis, famæ, &c. proprio Parocho confiteri non possit, poterit ipse absque alia facultate alieno confiteri Sacerdoti.*

27 *Sacerdos, cui Parochus potest delegare potestatem confessiones audiendi Parochianorum suorum, debet esse ab Ordinario ad audiendas confessiones approbatus.*

28 *Parochus concedens alicui subdito facultatem confitendi sua peccata alteri Sacerdoti, intelligitur de eo, qui habet exercitium curæ animarum actu, & habitu, prout habebat committens.*

29 *Parochus excommunicatus vitandus non potest alteri Sacerdoti approbato delegare potestatem confessiones audiendi suorum Parochianorum.*

30 *Sacerdos delegatus tenetur credere pœnitenti dicenti, se habere licentiam a proprio Parocho, ut illi ministret Sacramentum confessionis.*

31 *Parochus credere debet Parochiano fide digno, dicenti, se fassum esse habenti legitimam licentiam ipsum absolvendi, atque ita debet illi ministrare Eucharistiam.*

32 *Parochus, non est obligatus credere dicenti, se adimplevisse præceptum annuæ confessionis, nisi illud legitime probet.*
☞ *Vide Animadversionem.*

33 *Confessarii attestationi, asserentis, se absolvisse a censuris, non est credendum in foro externo.*

34 *Absolutio virtute Bullæ Cruciatæ; licet non suffragetur in foro externo, attamen ad effectum validitatis impetrationis beneficii ecclesiastici illa suffragatur.*

35 *Sacerdos, non habens commissionem a Parocho audiendi confessionem, si illam habuisse communiter reputetur, & publice pœnitentes audiat, illi quoad Deum excusantur ob communem errorem.*

36 *Confessus non approbato ex ignorantia ob fidem, quam habuit in Sacramento, quoad Deum est absolutus.*
☞ *Vide Animadversionem.*

37 *Subdelegare non potest delegatus a Parocho ad audiendas confessiones suorum Parochianorum, nisi solus officium suum explere non possit.*

38 *Vicecurati ad tempus absentes alteri Sacerdoti munus pastorale, consuetudine id permittente, delegant.*
☞ *Vide Additionem, & Animadversionem.*

39 *Sacerdos auditurus confessiones eorum, qui peste, vel simili morbo contagioso infecti sunt, quid curare debeat, ostenditur.*

40 *Constitutus in mortis articulo, si aliter non possit, obligatur ex lege charitatis ad confitendum coram aliis saltem ea peccata, quæ neque eum scandalo, neque cum gravi sua infamia, vel simili detrimento juncta sunt.*
☞ *Vide Animadversionem.*

41 *Interdicti tempore, an, & quando Parochus possit Sacramentum confessionis administrare Parochianis, ostenditur.*

42 *Parochus caveat, ne à casibus per Episcopum reservatis quemquam absolvat, quia nulliter absolveret, nisi in articulo mortis.*

43 *Parochus pœnitentem habentem peccata reservata Episcopo absenti, poterit absolvere a peccatis non reservatis, reservata absolutione a reservatis, cum Superior copiam sui fecerit.*
☞ *Vide Animadversionem.*

44 *Parochus caveat, ne administret Sacramentum pœnitentiæ per literas, aut nuncium, sed præsentibus tantum, & sibi confitentibus peccata absolutionem conferat.*
☞ *Vide Additionem.*

45 *Pœnitens non solum ubi semel S. Pœnitentiariæ literas super dispensatione aliqua in foro conscientiæ præsentavit alicui Confessario, sed etiam postquam fuit ab eo pronunciatum, dispensationem esse subreptitiam, potest alium Confessarium adire.*
☞ *Vide Additionem.*

46 *Infirmus in mortis articulo constitutus, si, adveniente Parocho, nullum peccatum confiteri possit, quid Parochus hoc casu agere debeat, ostenditur.*

47 *Infirmus, quando inchoatam confessionem perficere nequit, quid agere debeat Parochus, ostenditur.*

48 *Parochi, ubique locorum existentes pœnitentes ad turpia, & inhonestos actus solicitantes, ab Inquisitoribus tamquam de hæresi suspecti puniuntur.*

49 *Parochus, qui pœnitentem in confessionali osculatur, aut cum venerea delectatione manus, vel aliam partem pœnitentis attrectat, aut ictu oculorum, vel alio signo ad libidinem provocat, incidit in pœnas contra solicitantes in confessione comminatas.*
☞ *Vide Animadversionem.*

50 *Parochus, provocans in confessionali masculum ad nefandum peccatum perpetrandum, incurrit pœnas contra solicitantes comminatas.*

51 *Parochus Confessarius solicitans pœnitentem in confessionali ad alia graviora delicta, præter venerea, non incidit in pœnas contra solicitantes in confessione comminatas.*

52 *Filiam spiritualem ratione Pœnitentiæ extra confessionem solicitans Parochus ad venerea, non incurrit pœnas contra solicitantes in confessione comminatas.*

53 *Parochus, qui carnaliter cognovit pœnitentem, non tenetur hanc circumstantiam in confessione explicare.*
☞ *Vide Additionem.*

54 *Confessionis sigillum directe, vel indirecte, ante, vel post mortem confitentis sine mortali sacrilegio revelare non potest Parochus; etiamsi alias integrum Regnum debeat perire.*
☞ *Vide Additionem.*

55 *Parochi revelantis confessionem pœna est depositio,*

tio, & in monasterium ad agendam perpetuam pœnitentiam detrusio.

☞ *Vide Additionem.*

56 *Confessario licentiam dare potest pœnitens loquendi de peccatis suis, sive coram se, sive coram aliis.*

☞ *Vide Additionem.*

57 *Licentia data per pœnitentem Confessario loquendi de peccatis suis, debet esse voluntaria, expressa, & actu data, non vero sufficit præsumpta, & semel data in confessione potest nihilominus revocari.*

58 *Confessario dicenti, se habuisse licentiam a pœnitente de revelanda confessione, an & quando credatur, ostenditur.*

59 *Confessionale in Ecclesia habere debet Parochus in loco aperto, & manifesto, non autem in sacellis, neque in angulis Ecclesiæ.*

60 *Superpelliceum, & stolam deferre tenetur Parochus sæcularis, dum audit confessiones.*

☞ *Vide Additionem.*

61 *Bullam in Cœna Domini penes se habere tenetur Parochus, & debet cavere, ne quemquam absolvat a casibus in ea reservatis.*

62 *Libros quales Parochus penes se habere debeat, ostenditur.*

1 Provisus de parochiali beneficio, & sic Parochus Sacerdos habet jurisdictionem ordinariam in pœnitentiæ foro circa omnes suæ parochiæ fideles, & censetur quoad hoc a lege approbatus absque alia desuper sibi facienda per Ordinarium licentia, ut colligitur ex Conc. Trid. *sess.* 23. *de ref. c.* 15. ibi, *nisi aut parochiale beneficium, &c.* & tradunt Anton. Fernandez *in examine Theologiæ moralis p.*3. *cap.* 7. *ex num.* 3. ubi *num.* 4. *in fine* subdit, Parochos habere hanc jurisdictionis ordinariam potestatem a Summo Pont. dependentem ab Episcopo, quoad culparum reservationem, Paul. Layman. *in Theologia mor. l.*5. *tr.*5. *cap.* 10. *n.* 3. Fagundez *in quinque Ecclesiæ præcepta, præc.*2. *l.*7.

2 *cap.* 2. Nomine autem parochialis beneficii in præsenti materia veniunt superiora beneficia, qualia obtinent Parochi, aliqui Abbates, Archipresbyteri, Archidiaconi, & similes, curam animarum, & jurisdictionem in hoc foro habentes, ut per Suar. *tom.* 4. *de Pœnitent. disp.* 22. *sect.* 4. *num.* 21. Anton. Fernandez *d. part.* 3. *capitulo* 9. §.8. *num.*1. Valer. Reginald. *in praxi fori pœnitent. lib.*1. *cap.*16. *q.*3. *num.*190. Filiuc. *in quæstione morali tom.*1. *tract.* 7. *cap.* 9. *num.* 157. Fagundez *d. cap.*2. *num.*41. Antonius Diana *resol. moral. par.*1. *tract. de Bulla Cruciatæ, resol.*8. *in fine.*

3 Approbatus tamen dumtaxat ad audiendas confessiones censetur Parochus in ea civitate, vel oppido, ubi sita est parochia, non autem passim per totam diœcesim, prout resolvunt, & a Sac. Congr. decisum referunt Piasec. *in praxi Episc. par.*2. *cap.*1. *n.* 1 n. *p.*92. Homob. de Bonis *in examine eccles. p.*1. *tr.*5. *c.*3. *q.*15.

Additio.

☞ Ita quidem decisum fuit a S. Cong. Conc. in Leodien. Mense Aug. 1600. ad II. dubium, ut lib. IX. Decretor. pag.7. Ideoque, stante hoc decreto, ad removendas omnes difficultates expediret, ut quilibet Episcopus expresse facultatem daret omnibus Parochis audiendi confessionem in tota diœcesi, ut datam fuisse legitur a Sancte Lanucci in diæcesana Synodo Civitatis Castellanæ, celebratæ an.1757. *cap. V. de Sacram. Pœnit.* Potest tamen Parochus in propria Ecclesia absolvere parochianos alterius parochiæ absque alia licentia, ut declaravit laudata Congr. in Vilnen. 25. Jun. 1639. lib. XVI. decretor. pag.213. ad V.

Subnectuntur hic decreta ejusd. Cong. edita in Posnanien. *Dubium auditionis Confessionum* sub die 3. Decemb. 1707. relata in Thesauro Resolut. dictæ Cong. tom.IX. pag.141.

I. An Curati unius diæcesis, vocati a Parochis alienæ diæcesis, possint in illa audire confessiones tam suorum subditorum, quam alienorum absque licentia Episcopi loci.

II. An Sacerdotes approbati ad confessiones audiendas in una diæcesi, vocati a Parochis alterius diæcesis, possint in ista audire confessiones quorumlibet absque approbatione Episcopi loci: & quatenus negative ad utrumque.

III. An, & quomodo in casibus prædictis sit consulendum, si agatur de magno concursu populi, & magna distantia adeundi pro approbatione ad Episcopum diæcesanum in casu &c.

S. Cong. die 19. Novemb. 1707. distulit propositionem. Die vero 3. Decemb. ejusd. anni rescripsit = Ad I. affirmative quoad subditos, negative quoad reliquos. Ad II. negative. Ad III. arbitrio, & prudentia Ordinarii. ☜

Nisi inquam Parochus virtute Cruciatæ, aut Jubilæi eligatur, quia tunc ubique est eligibilis, sic ut expresse tenent Suar. *dict. sess.* 4. *num.* 18. Valer. Reginal. *in praxi fori pœnit. l.* 1. *cap.* 16. *q.* 3. *num.* 189. quidquid dicant Gutier. *canon. lib.* 1. *cap.*27. *num.* 21. Nicol. Garc. *de benefic. par.* 9. *cap.* 8. *num.* 87. 4

Animadversio.

☞ Stante decreto supra relato in Leodien. recedendum omnino est ab opinione, quod virtute Cruciatæ, aut Jubilæi Parochus sit eligibilis ad audiendas confessiones in tota diæcesi, nisi enim deputatus sit ab Ordinario, eas valide audire nequit, nedum ex Constitutionibus Pauli V. Urbani VIII. & Clem. X. quibus contraria opinio damnata est, sed etiam ex Constit. Innocent. XII. *Cum sicut* 19. April. 1700. in qua decrevit, ac declaravit = Confessarios (ut apposite adnotatum legitur in Synodo Tusculana, habita an. 1763. artic. VII. n.7. de Ministro Sacram. Pœnit. pag. 620.) tam sæculares, quam Regulares, quicumque illi sint, in vim Bullæ Cruciatæ a Pœnitentibus ad audiendas eorum confessiones electos, eas audire non posse sine approbatione Ordinarii loci; in quo ipsi Pœnitentes degunt, & in quo Confessarius ad suas excipiendas confessiones requiruntur; neque ad hoc suffragari approbationem, semel, aut plurics ab Ordinariis aliorum locorum obtentam, etiamsi pœnitentes subditi illorum Ordinariorum forent, qui Confessarios electos approbassent; adeoque

que confessiones in posterum aliter factas, & auditas nullas, irritas, atque invalidas fore: Sacerdotibus vero, qui illas audire præsumpserint, suspensionis pænam ipso facto incurrendam indixit: opinionem autem contrariam, tamquam falsam, temerariam, scandalosam, & in praxi perniciosam damnavit, eamque doceri, sustineri, aut ad praxim deduci sub pæna excommunicationis, ipsofacto incurrendæ probibuit. Innocentii XII. Constitutionem confirmavit mox per literas in forma Brevis Innocentius XIII. *Apostolici ministeri* 13. *Maji* 1723. quibus etiam declaravit, Sacerdotes, sive sæculares, sive regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones limitatam, vel quoad locum, vel quoad tempus, vel quoad genus personarum, non posse Sacramentum Pænitentiæ administrare extra tempus, vel locum, vel personarum genus, ab ipsis Episcopis præscriptum, quocumque privilegio, etiam in vi Bullæ Cruciatæ, nullatenus suffragante. Sacerdotibus autem tam sæcularibus, quam regularibus ad Confessiones excipiendas, vel ex vi Bullæ Cruciatæ, vel ex quocumque alio privilegio electis, minime suffragari, quod approbati alias fuerint ab Episcopo, qui loci, in quo confessiones audiendæ sunt, Ordinarius aliquando fuerit, sed non amplius sit, vel quia obierit, aut Episcopatui renunciaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam auctoritate Apostolica fuerit translatus; sed necessariam omnino esse illius approbationem, qui actu ordinariam in ea diæcesi exerceat jurisdictionem: eam tamen sufficere, etiam tacitam, ac tamdiu durare, quamdiu præcedens approbatio expresse revocata non fuerit; in quo casu nova ex integro impetranda erit, non secus ac, quando prior approbatio, tempore præfinito elapso, expiraverit. Innocentii XIIJ. literas Benedictus XIII. *In supremo militantis Ecclesiæ* 23. *Septembris* 1724. aliis Apostolicis suis literis approbavit, confirmavit, atque innovavit. Verum cum novæ hac super re excitari possent controversiæ, Benedictus XIV, ut omnem in posterum dubitandi occasionem adimeret, Constitutionem *Apostolico indulto* nonis Augusti 1744. edidit, qua statuit, ac declarat, idem omnino jus, quod vigore prædictorum Decretorum circa intelligentiam, & usum Indulti Bullæ Cruciatæ obtinet, etiam quoad reliqua ejusdem generis Indulta pariformiter valere, atque obtinere debere; & reprobationem dictarum opinionum, quatenus respiciunt intelligentiam, & usum Indulti Bullæ Cruciatæ, a præfatis Pontificibus proscriptarum, locum similiter habere, quatenus easdem opiniones, & sententias in medium proferri contingeret circa similia etiam Indulta, sive universis per Ecclesiam Cristifidelibus, sive alicui regioni, aut loco, Universitati, aut cætui particulari Sodalium, seu Confratrum, quomodocumque, & ubicumque concessa, vel concedenda. Denique ita subdit = Insuper decernimus, & declaramus, id, quod generaliter de Indultis præmissis sentiendum jam diximus, generaliter quoque intelligendum esse de omnibus, & singulis personis, quæ sub eorumdem Indultorum concessione comprehensæ reperiuntur, vel quas in posterum comprehendi contingat, quæque supradictis Indultis uti voluerint: ita videlicet, ut si in aliquo Indulto tam sæcularibus, quam Regularibus tribuatur facultas eligendi Confessarium ab Ordinario loci approbatum; tunc Confessarius vigore talis concessionis, sive a sæculari, sive a regulari pænitente ad audiendas eorum respective confessiones electus, nullatenus ejusmodi confessiones audire valeat, nisi ab Episcopo diæcesano, & Ordinario loci, ubi confessio excipienda est, ad confessiones approbatus, & deputatus existat, quacumque alia approbatione, tam illius generis, quam uterque Innocentius Prædecessores prædicti declararunt, non suffragari, quam ea, si de Regularibus agatur, quæ a solo proprio regulari Prælato obtenta foret, minime suffragante. Æquum est enim, & rationi consentaneum, ut quicumque speciali Indulti beneficio gaudere, eoque uti voluerit, is conditiones in eodem Indulto præscriptas omnino servet; neque licitum est cuiquam conditionem illam approbationis Confessarii per loci Ordinarium faciendæ, alio modo intelligere, quam eo, quo ipsam intelligendam esse toties Prædecessores nostri Romani Pontifices, ut præmissum est decreverunt: Quorum nos quoque vestigiis inhærentes, præfatam conditionem, in eodem plane sensu, quem illi tradiderunt, ab omnibus, & singulis hujusmodi Indulto sub ea conditione concesso utentibus excipiendam, & servandam esse statuimus, atque mandamus, quicumque illi fuerint, qui in vi ejusmodi Indulti Confessarium sibi eligent, sive sæculares, sive Regulares cujuslibet Ordinis, & Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, & Ordinum Militarium, & etiam militiæ Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, nec non Societatis Jesu, atque alterius cujusvis Congregationis, vel Societatis, tametsi de illis, aut illorum, vel illarum aliquo, seu aliqua, specialis, & expressa mentio, quomodocumque facienda foret. Ideoque confessiones, & absolutiones in præmissis casibus aliter in posterum factas, & respective auditas, seu impertitas, irritas fore, & invalidas declaramus, & contrariam quamcumque opinionem, ejusque praxim deinceps prohibemus, ac reprobamus, tamquam explanatæ toties ab Apostolica Sede verborum intelligentiæ, ac menti nostræ, quam ad omnem hac super re ambiguitatem tollendam per præsentes clarius exposuimus, penitus adversantem = ☜

Quod intelligitur, quoad extraneos sibi non 5
subditos; quia suorum confessiones potest ille etiam in aliena diœcesi, & ubique locorum audire, secundum Victor. *de Confess. n.* 152. Card. Tolet. *in instr. Sacerd.* l. 4. c. 13. *in fine* Henriq. *in sum. l.* 7. §. 1. Anton. Capyc. *decis.* 203. *nn.* 15. Sylvest. *verb. Confessor.* 1. *q.* 13. Covar. *pract. c.* 11. *nn.* 4. Navar. *in man. cap.* 27. *num.* 255.

Additio.

☞ Idipsum declaratum fuit a S. Cong. Concilii in supra relato decreto in Passavien. ad l. cum enim hæc Parochi jurisdictio sit ordinaria, & voluntaria, non contentiosa, sequitur personam. ☜

Post dimissum beneficium non poterit amplius 6
Parochus absque nova approbatione accipere confessiones, nec etiam censetur sufficienter idoneus, & ap-

& approbatus ad illas audiendas tempore Jubilæi, ut per Henriq. *in sum. lib. 7. cap. 12. §. 3. & 4.* Soar. *d. tomo 4. disp. 28. sect. 4. n. 20. & sect. 6, n. 13.* Valer. Reginald. *d. lib. 1. n. 190.* Filiuc. *dict. nu. 257.* quicquid dicant Fr. Emman. *in addit. ad Bullam Cruciatæ*, §. 9. *n. 4.* Villalob. *dict. tomo 1. tract. 27. claus. 9. §. 1. n. 4.* Joan. de la Cruz *in director. conscient. part. 2. de Pœnit. quæst. 5. dub. 8. concl. 4.*

7 Prout nec etiam valide Confessiones audit, qui se de facto intrusit in hujusmodi beneficio sine auctoritate Superioris, vel nullum titulum bonum, aut malum habuit a Superiore, secundum Angel. *verb. Confessio*, §. 2. Navarr. *in man. cap. 9. nu. 11. & in capitulo placuit, de pœnit. dist. 6. n. 176.* Nisi communi errore fuisset pro vero Parocho habitus, habens titulum putativum a legitimo Superiore, quia tunc Confessiones a suis subditis illi factæ, essent validæ, juxta ea, quæ supra diximus, *capitulo 17. n. 27. cum seqq.* & addit optime Sanchez. *loco proxime citat.* non satis esse communem errorem, sed necessarium esse titulum collatum a Superiore, quamvis invalidum ob aliquod vitium latens, & *num. 50.* subdit, non sufficere titulum conferri a quocunque Superiore, sed conferendum esse a legitimo Superiore.

Additio.

☞ Hic recolenda sunt a me addita in cap. XVII. post num. 34. ☜

8 Non tantum semel in anno, quando subditus tantummodo obligatur, tenetur Parochus ex officio Sacramentum Pœnitentiæ ministrare, ut existimarunt Sylvest. *verb. Confessio 1.* §. 18. Armil. *verb. Absolutio num. 27.* Medina *de Pœnit. quæst. 41.* Valer. Reginald. *dict. lib. 1. cap. 8. n. 81.* sed etiam toties, quoties expedire prudenter judicaverit, subdito, nullaque subsit causa negandi, tenetur vel per se, vel per alium Confessionem ejus audire, sive ratione festi occurrentis, aut Indulgentiarum præpositarum, sive quia tunc tempus (verbi gratia singulis mensibus, aut decimo quarto die) solet confiteri, aut quia habet aliqua peccata, quæ ipsius conscientiam gravant, aut aliam similem ob causam, ut bene docent Adrian. *q. 5. de Confess. dub. 8.* Sot. *in 4. dist. 18. q. 4. art. 2.* Navar. *in cap. consideret n. 159.* Petr. Sot. *instit. Sacerd. tr. de officio Past. pag. ult.* ubi dicit, boni pastoris esse curare ne Confessio, neve Communio alicui, vel indigenti, vel petenti desit, Valer. Reginal. *tom. 2. l. 20. n. 68.* Coriolan. *de casibus reserv. p. 1. sect. 1. num 2.* Petr. Hurtado *de Pœnit. disp. 10. diffic. 20.* Fagundez. *in quinque Ecclesiæ præcepta, præc. 2. lib. 1. cap. 3. n. 3.* Ioan. Sanc. *in select. disp 47. num. 6. & 7.* ubi *n. 8. vers. nec Paroch.* subdit, Parochum peccare contra justitiam, Religionem, & Pœnitentiæ virtutem, si nec semel etiam in anno Confessiones vellet excipere, aut Confessarii copiam exibere, quod evenire quasi incredibile est. Ladov. a Sancto Joanne Evangelista *in tract. de administ. Sacram. art. 1. tit. de residentia n. 13.* Limitat hanc sententiam Vasq. *in 3. p. tom. 4. qu. 93. art. 3. dub. 6. n. 3.* quando tanta frequentia Confessionis non expediret saluti, & profectui spirituali subditi, sunt enim qui ita frequenter confitentur, ut omnino sit unutile, quia & Confessionis virtus contemnitur, imo & aliquando expedit conscientiæ subditi cessare a Confessione propter scrupulorum perturbationem, quapropter diligenter inspiciendum est, quid unicuique pœnitenti conveniat. Limitat *secundo* Didac. Nugnus *in addit. ad 3. p. t. 2. q. 8. ar. 4. dub. 3.* & excusat Parochum a mortali peccato, qui semel, aut iterum denegat confessionem petenti rationabiliter. Et Joan. Sanc. *d. disp. 47. n. 10.* post Suar. *de Pœnit. disp. 32. sect. 1.* tenet, solum venialiter peccare Parochum, si semel, aut iterum nollet audire Confessiones (nulla excusante causa, quæ valde tenuis sufficeret pro una, vel alia vice) nisi subditus aliqua gravi tentatione, aut difficultate premeretur, vel quia longum, & laboriosum iter ingreditur, vel quia tempus esset Jubilæi, in his enim, & similibus eventibus graviter peccare Pastorem, refugientem Sacramenti ministerio vacare concludit.

Animadversio.

☞ Cum nescire possit Parochus, in qua necessitate constitutus sit pænitens emittendæ Confessiones, non video quommodo excusari posset a mortali, etiamsi semel, aut iterum nollet eam audire, potissimum si nulla excusaretur causa. ☜

Limitat *tertio* idem Joan. Sanc. si subditus tempore importuno, hora scilicet prandii, aut somni vellet peccata sua confiteri, aut quando potius expedit Parocho agere alia negocia talis qualis momenti, quia tunc non tenetur Confessionem audire. Advertant Parochi muneri suo non satisfacere alterius Confessarii copiam exibendo, qui Parochianorum excipiat Confessiones, cum videat, & sciat, eos nequaquam alium Confessarium, sed solum proprium Parochum audire solum velle, tunc enim tenetur per se ipsum audire subditum, ut resolvit Joan. Sanc. *dict. disp. 47. n. 10.*

Magna Parochus in confitendo cura caveat, ne 9
Sanctum det canibus, & projiciat margaritas ante porcos, Matth. 7. *vers. 6.* indignos absolvendo, & ne, dum alios purgat, ipse fœdetur: ideo opus est, ut magna prudentia, & dexteritate utatur. Cum enim sit pater quidam spiritualis, medicus, & judex, in patris officio cavere debet, ne sit vel indulgentior, vel severior, quam res postulat, ne quem consolari debet, eum acerbitate verborum affligat. In officio medici, ne medicamenta præbeat minus accomodata ad morbi, & ægroti naturam, quibus malum non sanetur, sed augeatur potius. Denique in judicis officio, ne condemet absolvendos, & condemnandos absolvat, sed rectam, & æquam sententiam ferat. Prov. 17. vers. 15. *Qui justificat impium, & qui condemnat justum, abominabilis est uterque apud Deum.* Ubi vero ille audierit gravia peccata, condoleat ex animo, & intimis sensibus misereatur, gemat, lachrimetur, taciteque precetur pro fratris lapsu. *Quis infirmatur*, ait Apostol. 2. Corinth. 11. *vers. 29. & ego non infirmor, quis scandalizatur, & ego non uror*; Et 1. ad Corint. 9. vers. 19. cum seq. *Nam cum liber essem ex omnibus omnium me servum feci*,

feci, ut plures lucrifacerem. Et factus sum Judæis tanquam Judæus, ut Judæos lucrarer, iis, qui sub lege sunt, quasi sub lege essem (cum ipse non essem sub lege) *ut eos, qui sub lege erant, lucrifacerem iis, qui sine lege erant, tanquam sine lege essem* (cum sine Dei lege non essem, sed in lege essem Chr.) *ut lucrifacerem eos, qui sine lege erant. Factus sum infirmis infirmus, ut infirmos lucrifacerem, omnibus omnia factus sum, ut omnes facerem salvos.* Sic Dei infinitam misericordiam, & patientiam imitatur, & Christi Dom. qui perditissimorum hominum consuetudinem non horrebat, vestigiis insistat. Habeat ante oculos exemplum pii illius Samaritani *Lucæ* 10. *vers.* 32. & 33. qui saucii, ac miseri hominis conditionem miseratus, ejus curam suscepit, vulnera alligavit, &c. Vera justitia compassionem habet, falsa vero indignationem, ut ait Sanctus Gregorius *homil.* 34. *in Evang.*

10 Parochi jurisdictioni in foro pœnitentiali fideles subjiciuntur, non solum constituentes in Parochia domicilium, sive habitationem perpetuam, sed etiam quasi domicilium, sive habitationem ad tempus, non admodum breve, negotii alicujus causa; ita glos. *in Clem.* 1. *de priv.* Sylvest. *in sum. verb. domicil. & verb. Paroc.* Sanch. *de Matrim. l.* 3. *disp.* 23. *n.* 12. *& in præcep. Decal. tom.* 1. *l.* 4. *cap.* 37. *n.* 24. ubi monent, eandem rationem esse de aliorum Sacramentorum (excepto Ordinis) administratione, item de jure assistendi Matrimonio, dispensandi in votis, conferendi ecclesiasticam sepulturam &c. non tantum quoad incolas, sed etia quoad quasi incolas, videlicet scholares, milites præsidiarios, famulos, & ancillas, tametsi alibi domicilium habeant, refert Paul. Laym. *in Theol. moral. l.* 5. *t.* 6. *c.* 10. *n.* 5.

Animadversio.

☞ Cum potestas dispensandi in votis competat dumtaxat Prælatis, habentibus jurisdictionem in foro externo, qua Parochum, signanter, præter communem, carere probat Mascat. Institut. Canon. lib. III. tit. XXXIV. de vot. & vot. redemp. n.8. q.5. in iis, per se loquendo, dispensare nequit. ☜

11 Habitatio enim bona fide, & non fraude suscepta in aliquo loco, unde quis non potest commode revertere ad sumenda Sacramenta in loco parochiæ, ubi domicilium habet, illius loci Parochianum efficit; secus tamen, si fraudulenter in præjudicium proprii, vel alterius Parochi habitationem ad tempus mutaverit, cum fraus, & dolus nemini patrocinari debeant, juxta vulgaria jura, ita Nav. *cons.* 1. *de Parochi in utr. edit.* Sayr. *in florib. dec. sub eodem tit. dec.* 1.

12 Habet quoque Parochus uterque ordinariam potestatem erga personam, quæ in duabus Parochiis domicilium contraxit, in quibus scilicet diversis anni temporibus habitare solet, ita argum. *l. assumptio, §. ult. ff. ad municip. & c.* 2. *de sepultur. l.* 6. resolvunt Navar. *in c. placuit n.* 77. *de Pœnit. dist.* 6. Henriq. *in sum. l.* 6. *c.* 7. §. 2. Suar. *tom.* 4. *de Pœnit. disp.* 25. *sect.* 2. Ægyd. de Conink. *d. disp.* 8. *dub.* 3. *in fine concl.* 4. Sanc. *d. l.* 3. *disp.* 24. *n.* 5. Anton. Fernand. *in examine Theol. mor. p.* 3. *c.* 6. §. 9. *n.* 6. Paul. Laym. *d. c.* 10. *n.* 6. *vers. dubitatur,*
& subdit, hinc fieri, ut personæ hujusmodi liberum 13
sit in alterutra, quam malit, Pœnitentiam, & Sacramenta suscipere, dummodo in utroque loco magnam anni partem habitare soleat, nam alioquin, si recreationis tantum causa ad breve tempus in alterum locum secedat, unum Parochum habere censebitur, in cujus parochia principalius habitat. In Ecclesia autem cathedrali poterit quili- 14
bet ex diœcesi recipere hoc Sacramentum, ut per Piasec. *in praxi Episc. p.* 2. *c.* 3. *n.* 24. *vers. circa festum*, & faciunt per me adducta de Canon. *c.* 6. *a num.* 18. Non licet tamen Paroch. Cathedralis Sacram. administrare, vel curam exercere in aliena Parochia, S. Congr. Conc. *in Eugubina* 20. *Septembris* 1628.

Peregrini cui Parocho confiteri possint, tradunt 15
Victor. *in sum. de Sacramento*, ubi *de Confessione num.* 155. Sylvest. *verb. Confessor.* 1. *q.* 2. Navarr. *in c. placuit, de Pœnit. dist.* 6. *a n.* 62. *vers. infertur, & quarto* Ugol. *de officio Episcopi c.* 39. §. 4. *per tot.* ubi *num.* 35, sic distinguit. Aut peregrinus licentiam habet a simplici suo Parocho peregrinandi, & in hoc casu concludo hunc absolvi non posse a quocumque, quandoquidem Sacerdotes alii a suo Ordinario probati non sunt; Aut licentiam habet a suo Episcopo, & in hoc casu pro certo habeo, ipsum absolvi posse a quocunque Sacerdote approbato ab Ordinario diœcesi, ubi reperitur; nam per illam licentiam videtur probasse Sacerdotes alios aliorum Ordinariorum (modo ab ipsis Ordinariis fuerint approbati.) Id quod locum habere sentio, non solum, ubi expresse licentiam habuit, verum etiam, ubi tacite, utpote qui sciunt, quosdam sic peregrinari, & consuevisse Sacramenta recipere, & ob id, tacendo, videtur consentire, præsertim, quod verisimile est, si licentia hæc petita esset, facillime ipsam concessurum. Hactenus Ugol. Unde jam hodie ex tacita Ordinariorum voluntate, per consuetudinem confirmata, non solum possunt advenæ, & peregrini cuicunque approbato Sacerdoti confiteri, sed etiam S. Eucharistiæ Sacramentum, etiam tempore paschali suscipere, si ad propriam parochiam facile accedere nequeant; ita tamen, ut ad proprios lares reversi, annuæ Confessionis, ac Communionis Parochis, id poscentibus, testimonium in schedula exhibere debeant, sic Nav. *in cap. placuit* 11. 66. *de Pœnit. dist.* 6. Emman. Sa *in aphor. verb. Conf. n.* 2. *& verb. Parochus n.* 7. Homob. *de examine eccles. tr.* 8. *c.* 11. *qu.* 4. *& novissime in respons. q. mor. part.* 2. *resp.* 49.

Vagum debere confiteri Parocho illi, in cujus pa- 16
rochia reperitur tempore perceptionis Sacramenti, resolvunt Sylvest. *d. verb. Confessio* 1. *q.* 10. ubi intelligit, dummodo non vagetur, ut evadat judicium proprii Parochi, Sot. *in* 4. *dist.* 18. *q.* 4. *art.* 2. Card. Tolet. *instruct. Sacerd. d. l.* 3. *cap.* 13. *n.* 12. Possevin. *d. tract. de officio Curati cap.* 7. *n.* 11. De scholaribus, & mercatoribus a quo absolvi possint, vide Ugolin. *d. cap.* 39. §. 5.

Animadversio.

☞ Juxta hodiernam Ecclesiæ disciplinam peregrinus, vagus, ac quicumque alius non tenetur confi-

confiteri Parocho. Eucharistiam tamen tenentur sumere in Ecclesia parochiæ, in qua degunt, ut præcepto Communionis paschalis satisfaciant; non in Cathedrali (quidquid olim senserint DD, ab Auctore supra citati) & in Urbe, neque in Ecclesia S. Joannis Lateranensis, ac S. Petri in Vaticano, ut notabitur infra ad cap. XX. n. 12. ☜

17 Parochus vero ipse cui debeat confiteri, dubitatur ab aliquibus, quorum illa est magis approbata sententia, Parochum facultatem non a jure, sed a consuetudine habere eligendi Confessarium, quem velit ex approbatis, absque alia licentia particulari Episcoporum, qui ordinarii Confessarii sunt Parochorum, & ita obtinuit praxis, vide Nav. *in c. placuit, de Pænitent. dist. 6.* n.30. Fernandez *in sum. Theol. moral. p.3. cap.6.* §.9. *n.12.* qui respondent *ad c. 2. de Pænitent. & remiss. l.6.*

Additio.

☞ Huc spectat Propositio 16 XVI. In ordine, proscripta ab Alex. VII. 24. Sept. 1665. = Qui beneficium curatum habent, possunt sibi eligere Confessarium simplicem Sacerdotem, non approbatum ab Ordinario = Hodie ergo ex mox additis, etiam Parochus confessionem facere potest coram quocumque Sacerdote, ab Episcopo tamen proprio approbato. ☜

Circa personas, quas obligat præceptum annuæ confessionis, semel faciendæ suo proprio Parocho tempore Quadragesimæ, juxta *c. omnis utriusque sexus, de Pænit. & remiss.* illud est adnotandum, Parochianos teneri proprio Sacerdoti, idest suo Parocho, aut saltem cum ejus licentia, alieno confiteri semel in anno, nempe in quadragesimali, seu paschali tempore, ut resolvit Cardin. Bellar. *l.3. de Pænitent. c.* 4. ubi ait, quod sunt confessiones Parochianorum extra Quadragesimam quidem liberæ, in Quadragesima vero sunt præcepto, ac lege jussæ; immo *cap.13.* hanc obligationem probat auctoritate Patrum. *Jam enim*, inquit, *supra ex Gregor. Nysseno, ex Joanne Chrysost. circa Paschæ celebritatem, Christianos omnes ad confessionem accedere debuisse demonstravimus*, hoc autem dicit ratione *d. c. omnis*, quo capitulo volebat Calvinus primo institutam fuisse confessionem: *cum solum*, inquit, Bellarm. *fuerit determinata circumstantia temporis pro confitendo.* Medina *in Cod. de Confess. quæst.* 14. Gregor. de Valentia *disp. 7. q.9. punct. 4. de Confess.* Azor. *instit. moral. par.1. lib.7. c.29. q.7.* Ludov. Carbo *de quinque præceptis Ecclesiæ c. 8.* Quamvis, inquit, præceptum Ecclesiæ indeterminate loquatur de tempore semel confitendi in anno, *tamen credendum est, hoc tempus esse Quadragesimam, vel tempus Paschale, & ita si quis alio tempore confessus fuerit, hoc etiam debet confiteri tempore*, &c. late Theophil. Paroch. *part. 3. articul. 8.*

18 Omnes igitur baptizati utriusque sexus, postquam ad annos discretionis, hoceft, post ad perfectum usum rationis pervenerint, qui sibi conscii sunt alicujus peccati mortalis, præcepto hujusmodi de annua confessione tempore quadragesimali, vel paschali facienda obligantur, *d. c. omnis*, Concil. Trid. *sess.14. c. 5. can.* 8. Medina *in Cod. de Pænitent. q.6.* Sot. *in 4. dist.18. q.1. art.3.* Suar. *tom.4. de Pænit. disp. 36. sect.2. n.7.* Bonac. *de Sacram. disp.5. q.5. sect. 2. punct. 4.* n. 1. a novissime Steph. Weims *in const.* 14. *ex jure antiquo desumptas, & per Concil. Trident. speciatim innovatas const. 22. per tot.* Habentes vero venialia, non excusantur absolute, sed saltem tenentur sistere se suo Parocho, ac Pastori, ut ei declaret, se non esse sibi conscium ullius peccati mortalis, quia debet Pastori saltem aliquo modo constare, talem non teneri præcepto confessionis; ut eum ad Communionem possit admittere, Pastorque tenetur illud de se affirmanti credere, nisi habeat justissimas rationes contrarium suspicandi, Suar. *d. disp. 36. sect. 2. num. 9.* 19

Additio.

☞ Quamvis hoc præceptum confitendi semel in anno intelligendum sit de mortalibus, praxis tamen Ecclesiæ est, ut in Paschate ante Communionem quisque confessionem sacramentalem emittat, licet conscius sit peccatorum venialium dumtaxat, tum, ut se peccatorem recognoscat, tum, ut cum majori reverentia ad Eucharistiam accedat, prout loquitur S. Thom. sent. 4. dist. 17. quæst. 3. art. 1. quæst. 3.

Item quamvis nullibi reperiatur statutum tempus, seu dies, intra quos hæc annua confessio emitti debeat, mos nihilominus in universa Ecclesia receptus, & a Triden. cap. V. sess. XIV. de pænit. probatus, & tanquam pius, & merito retinendus est, ut fideles omnes eam emittant tempore Quadradesimæ. ☜

Hinc patet, Imperatorem, & Reges de jure suis Presbyteris parochialibus teneri confiteri, nomine enim fidelium ipsi veniunt, gloss. *verb. submittemus in cap. Valentin. 63. dist.* Castald. *de Imper. q.1. n.25. & 26.* 20

Additio.

☞ Juxta hodiernam Ecclesiæ disciplinam confiteri possunt cuicumque Confessario, ab Ordinario approbato, ut mox notavi. ☜

De Summo Pontifice quid tenendum? Solet ab aliquibus in dubium revocari, sed communis omnium fere sententia asserit, illum ad hujusmodi præceptum obligari quoad vim directivam, non vero quoad pœnas, & vim coactivam, ut resolvunt citati per me *in Collect. ad d. cap. omnis n. 2.* 21

Fratres Minores ex privilegio ab Alex. IV. sibi concesso possunt confessiones audire, assensu Parochorum minime requisito, ut refertur, *in compendio privileg. verb. absolutio quoad sacular.* 2. §.1. & idem alii sequentes Pontifices concesserunt; unde colligunt Doctores, Regulares Ordinis Minorum, ac illorum, qui cum eis in privilegiis communicant, posse, Parochis contradicentibus, sæcularium confessiones audire, ita Fr. Emman. *in explicat. Bullæ Cruciatæ* §. 9. *n.145. &* §. 12. *n.4. cum seq. & q. Reg. tom.1. q. 60. art. 4.* Ludov. Miranda *in man. Prælatorum tom.1. q.44. art. 14. concl. 2.* Fr. Jo. a Cruce *d. statu Relig. l.2. c. 6. dubio 1. concl.3.* Fa- 22

gundez *in quinque Ecclesiæ præcepta*, *præc.* 2. *l.* 1. *cap.*5. Tamburin. *de jure Abb. tom.*2. *disp.*6. *q.*13. qui omnes addunt, procedere hanc resolutionem, etiamsi Episcopi in licentiis Regularibus concessis dicant, quod eis, Parocho renuente, non utantur, quia ipsi Ordinarii Sum. Pont. hac in re concessa privilegia tollere, aut limitare non possunt.

Animadversio.

☞ Nedum Fratres Minores, sed quicunque alii Regulares audire possunt sæcularium confessiones, dummodo ab Episcopo loci, in quo eas audiunt, approbati fuerint ex Constitut. Clement. X. *Superna* 21. Junii 1670. ☜

23 Nec etiam Parochi ipsi impedire possunt Regulares ad audiendas confessiones approbatos, quominus illas audire possint in domibus pœnitentium ægrotorum, quando ab eis vocantur, modo eorumdem infirmorum Parochos de audita confessione eodem die certiores reddant, ut novissime censuit S. Congr. *Visitationis Apostolicæ*, cujus tenorem ad litteram refert Lezana *in sum. q. Reg. c.* 19. *n.* 32. & ante a Sac. Cong. Cardinalium *negotiis Episcoporum*, *& Reg. præposita sub die* 2. *Julii* 1587. & ideo cum quidam Curatus ad eandem S. Cong. *Cardinalium negotii Episcoporum*, *& Regul. præpositorum* conquereretur, quod Fratres Sancti Francisci de Observantia Reformati confessiones Parochianorum suorum ægrotantium absque ejus licentia audiunt, Sacr. ead. Congr. respondit *in una Senogallien.* 22. *Januarii* 1616. dictis Fratribus id prohiberi non posse, dummodo ab Ordinario prius approbati existant, & posteaquam infirmorum confessiones audiverint, statim dictum Curatum certiorent.

Additio.

☞ Sic statutum etiam legitur in Const. Clem. X. *Superna* 21. Junii 1670. respectu ceterorum omnium Regularium. ☜

Num melius sit confiteri Parochis, quam Religiosis privilegiatis, saltem ubi adimpletur præceptum annuæ confessionis, vidi apud nonnullos in dubium revocari. Quidam ad favorem Parochorum ex multis moventur. *Primo*, ne Curatus contemnatur. *Secundo*, ne a dicentibus se confessos, decipiatur. *Tertio*, ut agnoscat vultum pecoris sui, *Proverb.* 28. *Quarto*, ut eis subitaneo aliquo morbo gravatis, & loqui nescientibus, scire possit, quomodo succurrere possit, idest sive per confessionem, sive per alia Sacramenta. *Quinto*, quia pro omnibus subditis rationem in extremo judicio reddere debebit. *Sexto*, quia æquum est, & utile, ut voluntaria confessio necessariam non excludat. *Septimo*, ex testimonio Alberti, S. Tho. Benedicti XI. & multorum Sanctorum, id convenire probantium propter augmentum meriti, & diminutionem pœnæ, peccatis debitæ. Hanc partem tuetur Michael Lochmarius Ecclesiæ Pataviensis Canonicus *in suo Parochiali c.*4. *concl.*11. dum ait, *Curatus securius*, *utilius*, *ac justius eligitur*, *quantum est de per se*, *& ceteris paribus pro confessione sacramentali facienda a Parochianis*, *quam Frater privilegiatus*, *&c.*

Securius dicit, quia persona Curati est a Deo, & ab Ecclesia ad hæc præcepta, Fratris autem persona solum ad hoc concessa; non enim præcipitur, nec consulitur, quod quis ei confiteatur, nec tenetur etiam volentem confiteri audire, nec aliquis de populo sibi confiteri obligatur, Curatus autem tenetur audire suum Parochianum, & alia Sacramenta ministrare, si offert se. Item Curatus est suis Parochianis amplius obligatus propter mutuam, & correlativam obligationem plebis ad suos Pastores, & e converso, & ideo vicissim sibi magis obligantur. Unde rationabiliter potest Parochianus de eo magis confidere, quod solicitior sit ad providendum suæ saluti, quam Frater, qui est sibi persona extranea. Item alienis confitendo Parochiani sæpius ex hoc incurrunt contemptum, & indevotionem contra Pastorem suum. Item tollitur erubescentia, quæ est maxima pars Pœnitentiæ: certum est enim, quod amplius erubescit pandere peccata illi, quem cernit quotidie præsentem, quam uni extraneo. Item ex hoc sequitur oblationum detentio, vel diminutio, quia non parochialibus Ecclesiis, sed Fratribus ipsis offeruntur.

Utilius dicit, quia non videtur ambiguum, quod quisquam, observando, sive sequendo præceptum, utilius sibi agit, quam præcepto neglecto sequendo, sive observando licentiam, & concessionem; cum sequendo solum licentiam, nullus ob hoc directe mereatur, & quisque observando præceptum, mereatur. Item, confitendo Curato, habet duplicis obedientiæ meritum, scilicet meritum quoad legem confessionis, & meritum quoad legem personæ, confitendo Fratri, caret altero illorum meritorum. Item, cùm non sit Parochianis præceptum, neque consilium, ut Fratribus confiteantur, inde confiteri suo Curato videtur utilius. Item persona Curati est Parochianis amplius obligata, quam Fratris persona, & amore sancto suo Parochiano magis affecta, unde præsumitur ex hoc, quod sollicitior erit circa utilem medicinam spiritualem sibi adhibendam, quam Frater, cum sit sibi extraneus; igitur ex illo capite utilius eligitur. Item facilius habetur ad Curatum accessus, quam ad Fratrem, specialiter in casu infirmitatis nocte.

Justius dicit, quia Curato magis incumbit rationem facere de suo Parochiano coram districto judice, quam Fratri privilegiato. Item Curatus, sive Plebanus proprie, & stricte dicitur proprius Sacerdos sui Parochiani, sed Frater privilegiatus non, quia nullus de populo obligatur sibi confiteri, nec ipse tenetur audire.

Potestatem confessiones audiendi suorum Parochianorum potest Parochus alteri Sacerdoti delegare, ut colligitur ex *d. c. omnis utriusque sexus*, quatenus ibi præcipitur, ut fideles confiteantur Sacerdoti proprio, id est ordinario, qualis est Parochus, vel confiteantur alieno, id est alteri non ordinario, tamen cum licentia, seu commissione proprii, ut bene explicant Gabr. *in* 4. *dist.*17. *q.* 2. *in princ.* Paul. Laym. *d. c.* 10. *n.* 11. Azor. *instit. mor. p.*2. *l.*3. *c.*12. *q.*10. Imo ubi Curatus præsumere potuerit, subditum habere justam causam confitendi alieno, debet ipsi petenti licentiam dare,

re, ut concludunt Ugol. *de offic. Episcopi c.* 15. §.3. *n.*2. & Paul. Layman. *dict. tr.* 6. *c.* 13. *num.* 5. in
26 tantum, quod si Parochus subdito juste postulanti licentiam injuste deneget, subditus autem sine periculo salutis, famæ, &c. proprio Parocho confiteri non possit, ipse poterit absque alia facultate alieno confiteri Sacerdoti, arg. text. *in cap. placuit de pænit. dist.* 6. dum ibi permissum videtur propter ignorantiam Sacerdotis proprii, alterius judicio, & absolutioni se submittere, ergo multo magis id licebit ob Pastoris improbitatem, & propriæ animæ, vel famæ periculum, ut resolvunt Adrian. *in* 4. *de Confess. q.*5. *dub.*3. Sylvest. *in sum. verb. Confess.* 1. *q.* 6. Nav. *in d. c. placuit n.* 144. Henriq. *in sum. l.*6. *c.*13. §. 4. Hinc dicit Palud. *in* 4. *dist.*17. *q.*3. si a proprio Parocho inepto, & ignorante licentia petatur, ut possit alteri confiteri, & eam deneget, posse Parochianum, ea non obstante, alteri confiteri, quem refert Jo: Valer. *de differ. inter utrumque forum, verb. interpretatio, differ.* 6. *num.*3. Verum, quamvis hæc sententia probabilis sit, contrariam tamen probabiliorem, & veriorem judico, ex text. *in d. c. omnis utriusque sexus*, ibi. *Si quis autem alieno Sacerdoti voluerit justa de causa sua confiteri peccata, licentiam prius postulet, & obtineat, cum aliter ipse illum non possit absolvere*, ex doctrina S. Thom. *in supplem. q.*8. *art.* 4. *ad* 5. ubi dicitur: *Si quis ob periculum proprio Sacerdoti confiteri non possit, neque licentiam impetrare confitendi alieno, talem perinde se habere, ac si confessarii copia destitutus esset*, quare hanc partem sustinent Sot. *in* 4. *dist.* 18. *q.* 4. *art.* 2. Laym. *in methodo p.*1. *c.*6. §.1. Philiarc. *tom.* 1. *p.*2. *l.*2. *c.*24. Suar. *tom.*4. *de Pænit. disp.*7. *sect.*4. *concl.*2. Petr. Nav. *de restit. l.*2. *c.*4. *n.* 269. ad text. vero *in d. cap. placuit*, respondet Suar. *d. disp.* 27. *sect.*2. *in fine*, ibi sermonem esse de pœnitentia publica, quæ secundum arbitrium Sacerdotis ob scandalosa peccata imponi olim solebat, talem enim pœnitentiam ab uno Sacerdote decretam, ab altero mutari, nisi manifestum errorem contineret, fas non erat.

Additio.

☞ Juxta hodiernam Ecclesiæ disciplinam non amplius opus est prædicta licentia, ut pluries notatum est, & etiam infra notabitur.

Confessiones autem factæ cum Sacerdote, errorem dumtaxat communem habente, iterandæ sunt, etiam juxta declarationem Congr. Conc. in sequenti facti specie = Patavina facultatis absolvendi XI. Decembris 1683.

Occasione Universalis Jubilæi nuper indicti pro imploranda divina ope adversus Turcas tres Sacerdotes Regulares in Patavina Diœcesi absque approbatione, & licentia Eminentissimi Episcopi confessiones sacramentales plurium personarum sæcularium publice exceperunt, & quamvis fuissent moniti a Parocho de eorum inhabilitate, attamen ab eorum inceptis desistere noluerunt. Accersiti postea ab ipsomet Eminentissimo Episcopo ad docendum de eorum prætensa facultate absolvendi; responderunt, quod in opinione probabili aliquorum Auctorum Regularium, primus eorum, uti Guardianus, & Prælatus Regularis, secundus, uti approbatus in aliena diœcesi, & tertius, uti approbatus ab ipso Eminentissimo Episcopo Patavino in alio loco diœcesis ad annum, licet jam elapsum, potuerunt licite, & valide tempore Jubilæi excipere dictas confessiones absque nova Ordinarii approbatione; Eminentissimus tamen Episcopus animadvertit huic prætensioni resistere tum Constitutiones S. M. Urbani VIII, & Innocentii X. relatas per Fagnanum in cap. *Sane de officio, & potest. Jud. deleg.* tum Constitutiones Alexandri VII. la 36. 3. Januarii 1636, & Clementis X. de anno 1670, quæ omnes expresse prohibent, ne Regulares absque approbatione Ordinarii confessiones audiant, quamvis in alio loco approbati; tum etiam responsa hujus S. Congregationis super dubiis ad Bullam Gregorii XV. incipien = Inscrutabili, tum denique expressam mentem Sanctissimi D. N., qui in Bulla prædicti Jubilæi requisivit confessarios ab Ordinariis locorum esse approbatos. Unde plurimum dubitans de viribus hujusmodi confessionum, ab oraculo hujus S. Congregationis quanto citius responderi petit.

I. An licite
II. Valide } Dicti Sacerdotes confessiones exceperint?

Sac. Congr. respondit ad primum illicite.

Ad secundum invalide. Sed non esse inquietandos illos, qui bona fide confessi sunt. Attamen si ipsi confessi hoc resciverint, vel de validitate confessionis dubitaverint, eosdem teneri reiterare confessionem.

Quod autem vigore jubilæi, etiam Bullæ Cruciatæ, aut cujuscumque alterius generalis, vel particolaris Indulti eligi nequeat in Confessarium, etiam Regularis, qui actu non abbrobatus fuerit ab Ordinario loci, in quo audiendæ sunt confessiones, præter Constitutiones Pauli V. Urbani VIII. Clem. X. Innocent. XII., & XIII. ac Benedict. XIII. declaravit Benedict. XIV. Const. *Apostolica indulta* nonis Aug. 1744. & quidem sub pæna nullitatis confessionis, & absolutionis, ut patet ex claris sequentibus verbis, = ideoque confessiones, & absolutiones in præmissis casibus aliter in posterum factas, & respective auditas, seu impertitas irritas fore, & invalidas declaramus, & contrariam quamcumque opinionem, ejusque praxim deinceps prohibemus, ac reprobamus, tanquam explanatæ toties ab Apostolica Sede verborum intelligentiæ, ac menti nostræ, quam, ad omnem hac super re ambiguitatem tollendam, per præsentes clarius exposuimus, penitus adversantem.

Quod etiam locum habet respectu Regularis, volentis sibi eligere Confessarium alterius Ordinis, approbatum tantum ab hujus Prælato ad audiendas confessiones suorum Religiosorum, & non ab Ordinario loci ad audiendas sæcularium confessiones, ut notavi in opere meo = Expositio Juris Pontificii &c. *pag.*975. §. *An autem* ☜

Intellige supradictam resolutionem de Parocho 27
habente auctoritatem delegandi alteri Sacerdoti potestatem confessiones audiendi Parochianorum suorum, ut procedat, dummodo ille alter Sacerdos sit ab Ordinario ad audiendas confessiones approbatus, juxta dispositionem Concil. Trid. *sess.* 23. *de reform. cap.*17. quia approbatio est quid juri-

riſdictionis, quam non habent ſimplices Parochi
& Nic. Gar. *de beneſic. p. 5. cap. 8. n.* 132. tenet,
delegatum debere eſſe alium Parochum ejuſdem
diœceſis, ubi delegans habet beneficium paro-
chiale, vel ſacerdotale, approbatum ab Ordinario
loci, ubi exerceri debet hæc juriſdictio, Parochus
enim concedens alicui ſubdito facultatem confi-
28 tendi ſua peccata alteri Sacerdoti, intelligitur de
eo, qui habet exercitium curæ animarum actu,
& habitu, prout habebat committens, Spin. *in*
ſpeculo teſtam. gl.5. princ. n.31. in princ. verſ. ſimi-
liter etiam Stephan. Gratian. *in addit. ad dec.*157.
num. 16. quicquid dicat Petr. Ledeſm. *in ſum. p.*1.
ubi *de Sacram. Pœnit. cap.*12. *poſt* 5. *concl.* quia ap-
probare Sacerdotes ſacræ confeſſionis miniſtros
nullus poteſt præter Epiſcopum, ut cenſuit S. Con-
greg. Conc. teſte Armend. *ad recop. legum Navar-*
*ræ l.4. tit.*29. *l.*1. §.1. *de confitendo ſemel in anno,*
*n.*15. quæ refero *de officio, & poteſt. Epiſcop. p.* 2.
alleg. 25. *n.*12. *& in collect. Bullarii verb. approba-*
ta 1.
29 Intellige etiam, dummodo Parochus non ſit ex-
communicatus vitandus; quia cum concedere fa-
cultatem confeſſiones audiendi non ſit actus Ordi-
nis, ſed juriſdictionis, illam excommunicatus nec
licite, nec valide poteſt exercere, ideo ſic reſol-
vit Suar. *tom.5. de cenſur. diſp.*11. *ſect.*2. *num.*15.
& contra Sylveſt. & Armil. ſequitur. Squillante
*de oblig. cler. p.*3. *n.* 14.
30 Qui quidem delegatus tenetur credere pœniten-
ti dicenti, ſe habere licentiam a proprio Parocho,
ut illi miniſtret Sacramentum confeſſionis, ſicut
docent Abb. *in Clem.*1. *de privileg. num.*5. ubi Bo-
nif. *n.*26. Anch. *q.*1. & Imol. *num.*13. Sylveſt. *in*
ſum. verb. Confeſſor. 1. *q.*17. Armil. *verb. abſolutio*
num. 20. Ugolin. *de officio Epiſcopi c.* 15. §. 8. *n.* 3.
noviſſime Homobon. de Bonis *in reſponſ. quæſtio-*
31 *num mor. reſp.* 50. *in fine, p.* 2. Sicut & Parochus
credere debet Parochiano fide digno, dicenti, ſe
confeſſum fuiſſe habenti legitimam licentiam
ipſum abſolvendi, atque ita debet illi miniſtrare
Eucbariſtiam, ut tradunt Gabr. *in* 4. *diſt.* 17. *q.* 2.
*art.*3. *dub.*1. Angl. *verb. Confeſſio* 3. *n.* 32. Bonac.
de Sacram. diſp. 5. *q.* 5. *ſect.* 2. *puncto* 4. *n.* 36. &
alii, quos refert Sanch. *de Matrim. l.* 3. *diſp.* 37.
*n.*1. *verſ.* 2. excipientes tantum, quando Parochus
haberet ſigna probabilia mendacii pœnitentis.
32 Sic etiam, quando confeſſio pertinet ad exter-
nam Eccleſiæ gubernationem, ut eſt confeſſio an-
nua, non eſt Parochus adhibiturus fidem dicenti,
ſe impleviſſe præceptum, niſi illud legitime pro-
bet, ut teſtatur uſus Eccleſiæ, ſolent enim peti
ſchedulæ confeſſionis, ita Sylv. *verb. conſ.*1. *q.* 17.
Jo. Valer. *de differ. inter utrumque forum verb. Pœ-*
ni.. differ. 5. *in fine,* & de hac confeſſione viden-
tur intelligi Hoſt. *in d. c. omnis, verb. a proprio,*
& ibi Jo. Andr. *n.*12. Butr. *n.*37. & Anch. *num.*8.
dum dicunt, confitentem alieno Sacerdoti, debere
facere fidem proprio, prout eos intelligit Sanc. *d.*
*diſp.*37. *n.*2. *verſ. & confirmatur.*

Animadverſio.

☞ Poſt immutatam antiquam Eccleſiæ diſci-
plinam, qua cuiquam indultum eſt, ut confeſſio-
nem annuam coram quocumque Confeſſario appro-
bato emittere poteſt, non tenetur, nec poteſt Pa-
rochus petere fidem emiſſæ confeſſionis.

Ad emolliendum tamen rigorem ſententiæ Au-
ctorum hic citatorum, cui, non obſtante dicta
diſciplinæ immutatione, nonnulli Parochi innixi,
adhuc mordicus ſuſtinent, ſe emiſſæ confeſſionis
fidem a ſuis Parochianis exigere poſſe, & debe-
re, conſulto ſubjicimus, quid de hac rigoroſa
ſententia ſenſerit Benedictus XIV. in Inſtitutione
eccleſiaſtica la XLV. in ordine num.15. ibi = Non
præcipimus, quod S. Carolus Borromæus, eccleſia-
ſticæ diſciplinæ reſtaurator, Parochis indixit, nem-
pe = In deſcribendo ſingulis annis univerſos ſuæ
curæ commiſſos doli capaces, & in non admini-
ſtrando in Paſchate Sanctiſſimo Eucbariſtiæ Sa-
cramento, niſi confeſſi ſint ſibi, aut alicui ex Con-
feſſariis approbatis, de qua confeſſione fidem ſcri-
ptam ferant = Idem quoque pagina 671., aliiſque
locis repetitur: ſed S. Thomæ ſententiam ample-
ctimur, qui docet, habendam illis a Parocho fidem,
qui Sacerdoti approbato ſe confeſſos eſſe affir-
mant. Poſtremo teſtimonium de peracta confeſ-
ſione non quidem ab omnibus exigendum præſcri-
bimus, qui in Paſchate Sacram Eucbariſtiam non
perceperint, ſed ab illis tantum, qui eam indo-
lem, moreſque præſeferunt, ut ſuſpicionem me-
rito injiciant, dum aſſerunt, ſe ad Pœnitentiæ Sa-
cramentum acceſſiſſe. Cum hæc ita ſe habeant,
neminem queri de nobis jure poſſe confidimus.
Roncalius eadem tradidit, quæ nos propoſuimus =
Item certum eſt, Parochum poſſe denegare in
Paſchate Communionem non exhibenti ſchedu-
lam confeſſionis, quoties prudenter credi non poſ-
ſit alicui aſſerenti, ſe confeſſum eſſe; nam tunc,
cum Parochianus fidem non mereatur, bene Pa-
rochus abſtinet ſe ab adminiſtranda eidem Com-
munione = ☜

Nullatenus tamen eſt credendum in foro exter- 33
no atteſtationi Confeſſarii aſſerentis, ſe abſolviſſe
a cenſuris, ut videntur tenere Nav. *in man. c.*27.
*num.*41. Fr. Emman. *in commen. ad Bullam Crucia-*
tæ in add. §.9. *n.*51. Pennia *in direct. Inquiſit. p.*2.
*ad Concil. commen.*25. Joan. Valer. *d. diff.*5. *in fin.*
quos refert Rot. *in Oxomen. Canonicatus* 2. *Martii*
1622. coram R.P.D. Merlino, ubi fuit dictum, 34
quod licet abſolutio Bullæ Cruciatæ non ſuffra-
getur in foro externo, attamen ad effectum vali-
ditatis impetrationis beneficii eccleſiaſtici illa ſuf-
fragatur.

Verum ſi contingeret, Sacerdotem non habentem 35
commiſſionem a Parocho audiendi publice pœniten-
tes, ſi reputabatur communiter obtinere licentiam
Parochi ad audiendas confeſſiones, excuſatur pœ-
nitens quoad Deum ob communem errorem arg.
l. Barbarius ff. de offic. Præt. reſolvit Jo: Valer. *de*
different. inter utrumque forum verb. nullitas diff. 5.
*num.*1. & faciunt reſoluta *ſup. c.*17. *a num.* 27. Et
idem Jo: Valer. *verb. Paroch. differ.* 4. *in fine* te-
ſtatur S.Congr. cenſuiſſe, illum, qui confeſſus fue- 36
rit non approbato, ſi ignoraverit Confeſſarium
non eſſe approbatum, vel cogitaverit, non requi-
ri approbationem, ob fidem, quam habuit in Sa-
cramento, quoad Deum eſſe abſolutum, & ſi de-
inde ſciverit, illum non eſſe approbatum, vel re-
quiri approbationem, teneri reiterare confeſſionem.
Ani-

Animadversio.

☞ Ab opinione, quam Auctor sequitur num. antecedenti, recedendum est; cum enim ex saniori, & magis recepta sententia non sufficiat solus error communis, sed simul requiratur titulus coloratus ad fundandam jurisdictionem fori sacramentalis, dummodo adsit in pænitente bona fides, qua Ecclesia eum frustrari non intendit eum animæ periculo sine ipsius culpa, ideoque jurisdictionem supplet, ut alibi pluries notatum est. Inde sequitur, opinionem fundatam in solo errore communi, eum agatur de validitate Sacramenti, esse plenam periculi aleam.

Opinio altera, quam pariter sequitur hic numero 36., admitti quidem posset, si pœnitens vere contritus, bona fide confessionem emiserit. An autem admittenda sit, hæc tam crassa ignorantia in quolibet pœnitente, etiam rudi, ut cogitare possit, non requiri, probationem in Confessario, suspendo judicium. Ceterum falsum est, Congr. Concilii censuisse, in tali casu pœnitentem = quoad Deum esse absolutum = : cum enim sub die 11. Decembris 1683. interrogata fuerit ab Eminentissimo Episcopo Patavino in simili facti specie, quam per extensum jam supra transcripsi post num. 26., an confessiones emissæ coram quibusdam Confessariis, quos nominavit, fuerint validæ, respondit, (prout ego ipse legi in regestis ejusdem Cong.) esse invalidas, addito dumtaxat = sed non esse inquietandos illos, qui bona fide confessi sunt: attamen si ipsi confessi hoc rescivernt, aut de validitate confessionis dubitaverint, teneri reiterare confessionem. = ☜

37 Non poterit sic delegatus a Parocho ad audiendas Confessiones suorum Paroch. subdelegare, per *l. ult. ff. de officio ejus, cui mandata est jurisd. l. more, ff. de jurisd. omn. judic. l. a judice, C. de judic.* cum similib. resolvit Jo: Valer. *de differ. inter utrumque forum, verb. jurisdictio, differ. 3. num. 6.* nisi solus officium suum explere non possit, quia tunc ex præsumpta voluntate delegantis concessum illi est, ut certum exercitium jurisdictionis, aut pastoralis officii alicui etiam generatim committat, quamvis non possit integrum offic. vicariæ suæ, ac proinde nec potestatem subdelegandi alteri committere, ita Sylv. *verb. Vicarius, qu. 5.*
38 Nav. *in d. c. placuit num. 69.* excepto, si consuetudo id permittat Vicariis, & non minus, quam Parochi ordinarii, si eos ad breve tempus abesse contingat, Vicarium suo loco substituere possint, quia instituens Vicarium, inquit Sylv. & sciens talem consuetudinem, implicite consentit in talem substitutionem, ita Adrian. *in 4. de Confess. qu. 5. dub. 2.* Squillante *de privil. cler. c. 2. n. 35.* Jo. Capeavil. *in tract. de modo ministrandi Sacr. tempore pestis cap. 6. q. 2.* ubi subdit, id ubique observari, ut Viccecurati ad tempus absentes alteri Sacerdoti munus pastorale delegent, idque maxime pestis tempore observandum esse.

Additio.

☞ Dicta hic ab Auctore a n. 24. usque huc de facultate danda a Parocho alteri Parocho audiendi confessiones suorum parochianorum, vera sunt, inspecto jure antiquo, juxta nempe statuta ab Innoc. III. in Concilio generali Lateranensi IV. celeb. an. 1215. ut in ipsius Decretali, relata in cap. XII. *Omnis utriusque sexus* de Pænit., & remiss. vi cujus omnes parochiani tam laici, quam Sacerdotes, & Clerici emittere debebant confessionem cum proprio Parocho; Parochi eum proprio Episcopo; Episcopi cum proprio Archiepiscopo, Archiepiscopus cum proprio Patriarcha, Patriarchæ, & alii Prælati exempti immediate Papæ subjecti, nec non habentes supra se alium Superiorem, ut Cardinales, cum Papa, aut cum majori ejus Pænitentiario. Verum hodie hujusmodi præcepto derogatum est a Gregorio IX. quoad Episcopos, aliosque Superiores, & minores Prælatos exemptos, tribuente ipsis facultatem sibi eligendi discretum confessarium sine licentia propriorum respective Sacerdotum, ut ex seq. Decretali, relata hoc eod. tit. cap. 16. = *Ne pro dilatione pænitentiæ periculum immineat animarum, permittimus Episcopis, & aliis Superioribus, necnon minoribus Prælatis exemptis, ut etiam præter sui superioris licentiam providum, & discretum sibi possint eligere confessorem* = Quoad reliquos vero, ut licite, & valide confiteri possint Sacerdotibus tam sæcularibus, quam regularibus sine licentia proprii Parochi, approbatis tamen a suis respective Episcopis, tacite derogatum est a Conc. Trident. sess. XIV. cap. VII. de pænit., & sess. XXIII. cap. XV. de reform. tribuente facultatem absolvendi quoscumque cuilibet Sacerdoti, sive sæcularis, sive regularis sit, a proprio Episcopo approbato, qui est primarius omnium suorum subditorum Sacerdos. ☜

Adverte, quod Sacerdos parochialis Curatus, quantumcunque simplex ratione curæ sibi commissæ, potest in adjutorium ejusdem curæ assumere sibi socium ad tempus quemcumque Religiosum, seu alium sine cujuscunque Superioris licentia, puta in Quadragesima, qui illum juvet in Sacram. conferendis, vel officio prædicandi, dummodo sibi constet de ejus sufficientia, nam ex quo tales sunt rite ordinati, possunt illa facere, sicut Curati, nec deficit in eis nisi materia, scilicet populus, unde si Parochus præbet illi materiam, poterit exercere, Franc. de Platea *de excomm.* §. 19. *in fine n. 9. tom. 4. fol. 353.* quem refert, & sequitur Steph. Grat. *discept. forens. tom. 2. cap. 399. num. 9. & 10.*

Animadversio.

☞ Quod Parochus possit assumere sibi socium quemcumque Religiosum sine cujusque Superioris licentia pro administratione Sacramentorum, & officio prædicationis, si sermo sit de Sacramento Pœnitentiæ, & prædicatione, falsum omnino est, quantumcunque idoneus sit; cum pro valida administratione Sacram. Pœnitentiæ requiratur approbatio Episcopi juxta Trid. c. 15. sess. 23. de ref. & pro prædicatione requiratur licentia tam Episcopi, quam Superioris Regularis juxta idem Trident cap. II. sess. V. de Justificat. ☜

Quanta vero sit obligatio confessarii Curati in 39
admi-

administrandis Sacramentis illis, qui peste infecti sunt, diximus supra *cap. 17. a num. 12. vers. 5. est notandum*, nunc vero animadvertendum duxi, Sacerdotem auditurum confessiones eorum, qui peste, vel simili morbo contagioso infecti sunt, ante omnia curare debere, ut fieri possit, in loco ipse libero, seu aere non infecto constitutus sit; quamobrem etiam ipsi infirmi obligati sunt, ut è cubiculo, aut domo ad confitendum egrediantur, vel ad fenestram, Parocho foris stante, portentur, si id sine gravi eorum incommodo fieri possit, ita Joan. Capeaville *d. tract. de modo ministrandi Sacramenta tempore pestis c. 1. q. 9. &c. 3. quæst.* 29. Proderit etiam, si pestis tempore fideles pro confessione admoneantur, ut qui sani sunt, ad sacram. confessionem mature veniant in Ecclesia audiendi. At vero, si infirmus egredi, vel loco suo moveri non possit, neque etiam tam alta voce confiteri, ut è loco distanti audiri queat, seu propter suam infirmitatem, aut ob simul discumbentes, in tali casu Parochus, communiter loquendo, accedere debet, & pænitentes in secreto audire, si tamen timeat periculum contagionis, ut non audeat cum pænitentibus diu morari, poterit eos rogare, ut statim dicant quædam graviora, aliis omissis, quæ propter moralem impossibilitatem audiri nequeant, sicuti ex quorundam Recentiorum non improbabili sententia docent Zambran. *de casibus in articulo mortis c. 4. dub. 6. n. 12.* Capeaville *dict. cap. 5. q. 26. in fine*, vel a longe stans, poterit hortari hominem, ut clara voce dicat saltem ea peccata, quæ sine gravi sua infamia, aliove detrimento potest, quia ordo charitatis exigit, ut pænitens minus detrimentum famæ suæ posthabeat majori detrimento, seu jacturæ vitæ, quam Confessarius passurus est, præsertim si Parochus fortasse unicus sit in eo loco, & pluribus aliis necessarius
40 existat: constitutus enim in mortis articulo, si aliter non possit, ex lege charitatis, erga se ipsum obligatur secundam probabilem Doctorum sententiam ad cofitendum coram aliis saltem ea peccata, quæ neque cum scandalo, neque cum gravi sua infamia, vel simili detrimento juncta sunt, sicuti docent Suar. *tom. 4. de Pænit. disp. 36. sect. 6.* Zamb. *d. dub. 6. n. 25. cum seq.* Capeavill. *d. c. 3. quæst.* 28.

Animadversio.

☞ Quod constitutus in articulo mortis, teneatur confiteri coram aliis saltem aliqua peccata, nullo jure cautum est, immo quandoque esse posset alea plena periculo, potissimum, si convalesceret. Propterea oculatiores D.D. obligant quidem in casu ad dandum signum, quod quis sit miserabilis peccator, actumque supernaturalis veri doloris de omnibus peccatis concipiendum, cum firmo proposito non peccandi de cetero, at non constringunt ad exprimendum coram aliis aliquid grave in particulari, cujus expressio ab iis intelligatur, nisi cum aliter quis confiteri non potest, quam per interpretem, de quo vide S. Tho. suppl. q. 9. art. 3. ad 2.

Opinio autem hic, & seq. §. relata, quod in mortis articulo constitutus absolvi possit a simplici Sacerdote, etiam in præsentia Parochi, penitua rejicienda est tanquam falsa, & contra doctrinam Ritualis Rom. de Sacram. Pænit. declarantem, posse quidem in dicto articulo quemlibet Sacerdotem absolvore, si desit approbatus Confessarius, cum tunc Ecclesia intendat illi dare jurisdictionem, sed in subsidium dumtaxat, ne hac occasione quis pereat. ☜

Advertant tamen in articulo mortis constituti, quod possunt absolvi a quibusvis casibus, & censuris reservatis per simplicem Sacerdotem, etiam in præsentia proprii Parochi, quia simplices Sacerdotes pro articulo mortis pares sunt illi quoad jurisdictionem, ita Emman. Sa *in aphorism. expurgatis verb. absolutio num. 3.* Ochagavia *de Sacram. tract. 2. de confess. Sacram. q. 35. num. 4.* Dian. *resol. mor. p. 1. tr. 5. resol. 5. & p. 4. tr. 4. resol. 161.* ubi reprobat Turrian. *in select. disp. cent. 2. censu. Theol. dub. 77.* Et sic absoluti in mortis articulo a censuris Superiori reservatis, si evaserint, tenentur, quamprimum potuerint, sistere se Superiori, non ut iterum absolvantur, sed ut obtemperent mandatis ejus, & nisi fecerint, reincidunt in easdem censuras, ut habetur, *in cap. eos, qui, de sentent. excom. in 6.* Ita Gulielm. Merc. *in 3. p. D. Thom. q. 9. art. 6.* Dian. *d. p. 4. tract. 4. resol.* 199.

Interdicti tempore, an quando, & quomodo 41
Parochus possit Sacramentum hoc suis administrare Parochianis, hujus loci est investigare: & breviter dico, quod attento jure Decretalium, de quo *in capitul. non est vobis de sponsal.* concedebatur tempore illo Sacramentum hoc morientibus tantum, & infirmis: sed postea noviore jure Sexti, de quo in cap. Alma mater *post princ. vers. quia vero, de senten. excommunic. lib. 6.* sanis etiam conceditur, & ratio redditur ibi, *quia propter pronitatem, & facilitatem hominis ad peccandum, summe necessaria est*, cum duplici tamen limitatione; *prima* est, ut recipiens non sit excommunicatus, excepto mortis articulo; *secunda* dummodo non sit aliquo modo in causa culpabilis, ob quam latum est interdictum, aut non sit specialiter interdictus, vide Cov. *d. c. alma mater p. 2. §. 3. n. 1.* Hen. *in sum. l. 13. cap. 45. §. 1.* Ugol. *de censuris tab. 5. cap. 7. §. 6.* Sayr. *eod. tr. l. 5. cap. 7.* Suar. *tom. 5. disp. 33. sect. 1. a num. 13.* Bonac. *in simili tr. disp. 4. puncto 2. §. 3. ex num. 1.*

Circa casus per Episcopum reservatos advertat 42
Parochus, ne ab illis quemquam absolvat, quia nulliter absolveret, nisi in articulo mortis, Conc. Trid. *sess. 14. de reform. c. 7.* At vero ubi gravis, & insolita plurium peccatorum in sua diæcesi reservatio facta fuerit, sunt qui affirment eam non tantum illicitam, sed etiam invalidam, ita ut a Parochis observari non debeat, sicuti existimarunt Sot. *in 4. dist. 18. q. 2. art. 5.* Finell. *de casibus reser. c. 4. n. 4.* Henriq. *in sum. l. 6. cap. 14. §. 3.* Sed ego puto, melius convenire, eos sui Superioris sententiæ acquiescere; supplicando tamen, ut illa moderetur, quia licet Episcopi moneantur per Conc. *dict. cap. 7.* ut concessa sibi potestate utantur, non tamen inde sequitur, si quid illicitum ab eis fiat, etiam invalidum esse, cum hinc gravior occasio schismatis oriri possit, facile opinantibus Parochis Episcopum potestatis suæ limites excessisse. Vide Sylvest. *in sum. verb. casus qu. 5.* Suar. *tom. 4. de Pænit. disp. 29. sect. 4.*

Po-

43 Poterit tamen Parochus pænitentem habentem peccata reservata, Episc., absente, absolvere a peccatis, reservata absolutione a reservatis, cum Superior copiam sui fecerit, ita Henriq. Gandav. *quod lib.* 1. *q.* 27. Cajet. *in sum. verb. Confessio, condit.* 10. Angel. *eod. verb.* 5. §. 9. Sot. *in* 4. *dist.* 18. *q.* 2. *art.* 5. Paul. Comitol. *resp. mor. l.* 1. *quæst.* 29. *num.* 2. Joan. Valer. *d. different. inter utrumque forum, verb. Pœnitentia differ.* 10. *n.* 1. ubi addit, debere pænitentem tam reservata, quam non reservata Parocho confiteri, quia quoad Deum debet esse integra confessio, quamvis quoad Superiorem possit esse diminuta, & in fine post Comitol. *citato loco num.* 6. ait, supra resoluta locum tantum habere in reservationibus Inferiorum Papa, & ubi non est annexa aliqua excommunicatio ipsi peccato reservato, alias secus, quia ubi adest excommunicatio (ut habetur in omnibus reservationibus Sedis Apostol.) tunc non potest Inferior ullatenus absolvere, etiam a non reservatis, quod & limitant. Sot. *d. art.* 5. *ad* 2. & idem Joan. Valer. *d. verb. Pœnitentia dist.* 9. *vers. præterea fallit sexto*, in casu gravissimi scandali, si non communicaret pænitens.

Animadversio.

☞ Falsum est, quod Parochus pænitentem habentem peccata reservata, Episcopo absente, possit absolvere a peccatis non reservatis, dilata absolutione a reservatis, cum Superior copiam sui fecerit. Non enim hæc esset absolutio ab omnibus lethalibus, a pænitente commissis, ac in confessione expressis, sed ab aliquibus tantum; quod sufficit, nullum esse valide absolutum, cum gratia sanctificans sit omnino incompossibilis cum lethalibus adhuc vigentibus in anima pænitentis, saltem ob intentionem absolutionis a Parocho restrictæ ad sola non reservata. Unde sicuti si pænitens sibi conscius de duobus lethalibus a se commissis, unum tantum exponat, & absque ullo rationabili motivo aliud voluntarie reticeat, utrumque post absolutionem adhuc in ejus anima viget; ita in alio casu omnia, sive reservata, sive non, vigent adhuc in anima pænitentis, eo quia non potest quis directe absolvi ab aliquibus mortalibus, nisi saltem indirecte ab omnibus mortalibus absolvatur; idque uti dictum, propter incompossibilitatem gratiæ sanctificantis etiam cum uno tantum mortali peccato, cum gratia sanctificans, & peccatum mortale privative opponantur, & unum sit exclusio alterius. Hinc fit, quod si Parochus in allato casu nequeat inabsolutum dimittere penitentem absque certo periculo gravis infamiæ, aut gravis scandali, monere debeat eundem, ut omnia, & singula a se commissa mortalia exponat, sive Episcopo reservata, sive non; & præmissis præmittendis, cognitaque in eo debita dispositione, ab omnibus perpetratis absolvere, directe quidem a non reservatis, & a reservatis Episcopo indirecte, ad obviandum, seu declinandum dictum periculum: quam ob causam debet pariter monere eundem, ut post præfixum tempus ad ipsum redeat pro absolutione directa a reservatis, pro qua interim ipse petet facultatem necessariam.

Hic recolenda sunt a me addita ad Thesaurum de pœnis Ecclesiasticis verb. *Confessio* cap. 6. pag. 53. = Innoc. XI. die 2. Martii 1679. proscripsit hanc Propositionem = Licet sacramentaliter absolvere dimidiate tantum confessos ratione magni concursus pœnitentium, qualis v. g. potest contingere in die magnæ alicujus festivitatis, aut Indulgentiæ = de fide enim est, teneri fideles ad integritatem, etiam materialem manifestationis peccatorum in confessione sacramentali faciendæ, ut ex Conc. Trident. sess. XIV. Can. V. & VII. de Sacram. Pœnit. nisi excuset aliquod impedimentum phisicum, aut morale, & quidem fundatum: unde merito Alex. VII. damnavit hanc Propositionem die 24. Septemb. 1665. = Peccata in confessione omissa, seu oblita ob instans periculum vitæ, vel ob aliam causam non tenemur in sequenti confessione exprimere. ☜

Advertat quammaxime Parochus, ne administret hoc Sacramentum Pænitentiæ per literas, aut nuncium, sed præsentibus tantum, & sibi confitentibus peccata absolutionem conferat, quemadmodum Clemens VIII. in generali Congreg. Sac. universalis Inquisitionis decrevit per hæc verba. 44
Die 20. Junii anno 1602. In generali Congregat. S. universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apost. in Monte Quirinali coram fel. mem. Clemente divina providentia Papa VIII. proposita quæstione, utrum liceat per literas, seu per internuncium Confessario absenti peccata sacramentaliter confiteri, & ab eodem absente absolutionem obtinere, Sanctitas sua, auditis votis Patrum Theologorum, & re cum Illustrissimis, & Reverendissimis Cardinalibus contra hæreticam pravitatem generalibus Inquisitoribus mature, ac diligenter considerata, hanc propositionem, videlicet Licere per literas, seu internuncium Confessario absenti peccata sacramentaliter confiteri, & ab eodem absente absolutionem obtinere, ad minus uti falsam, temerariam, & scandalosam damnavit, & prohibuit, præcepitque, ne deinceps ista propositio in publicis, privatisque lectionibus, concionibus, & congressibus doceatur, neve unquam, tanquam aliquo casu probabilis, defendatur, imprimatur, aut ad praxim quovis modo deducatur. Quod si quis illam docuerit, defenderit, imprimi fecerit, aut de ea etiam disputative tractaverit, (nisi forsan impugnando) seu ad praxim directe, vel indirecte deduxerit; præter excommunicationem latæ sententiæ, quam ipso facto incurrat, a qua non possit (præterquam in articulo mortis) ab alio, quacunque dignitate fulgente, etiam S.R.E. Majori Pœnitentiario, nisi a pro tempore existente Romano Pont. absolvi, aliis etiam pœnis pro arbitrio infligendis subjaciat. Referunt Joan. Valer. *dist. verb. Pœnitentia, different.* 9. *in fine*, Fernandez *in Examine Theolog. mor. p.* 3. *cap.* 6. §. 6. *num.* 29. Bonac. *de censur. extra Bullam Cœnæ disp.* 2. *q.* 3. *punct.* 33. & ante me ipsum multos comprobat Doctores citatos per Galeg. *in tract. de Parochorum tempore pestis p.* 2. *num.* 56. *cum seqq.*

Additio.

☞ Nota, quod hoc decretum nedum accipiendum sit collective, ut loquitur Suarez disput. 21. de Pœnit. sect. 4., & alii apud Dianam 3. par. tract. 5.

tract. 5. resol. 7. quando scilicet tam confessio, quam absolutio facta, & data fuerit in absentia, sed etiam divisive, quando nempe confessio fiat in absentia, absolutio autem detur a præsente Sacerdote, & e converso, prout declaravit Paulus V. sub die 14. Jul. 1605. in Congr. S. Officii, simulque decrevit, ut eadem interpretatio expungeretur a P. Suario. Verum circa hanc interpretationem, & Pauli decretum, Dominicus Viva in Thesi confixa de conf. & absolut. §. ult. p. 587. col. 2. edit. Patavii 1737. hæc habet = Quod attinet ad Suarium, hoc solum docuit, in eo decreto Clementis non comprehendi casum moribundi, quando silicet adstantes testantur, quod ille, antequam sensibus destitueretur, absolutionem petierit, & ipse Clemens VIII. declaravit, hunc casum non comprehendi, ostendimus enim in hoc casu, non haberi in rigore confessionem in absentia per literas, aut per internuncium. Ceterum, ne interim interpretatio illa Suarii aliis præberet ansam ad dicendum, quod universim liceat confessio in absentia, dumodo absolutio non detur absenti, aut viceversa, idcirco, ut, notat Moya tract 3. disp. 6. quæst. 2. num. 13. Pontifex decrevit, ut ea interpretatio a P. Suario expungeretur: ubi tamen Pontifici innotuit, quod ea interpretatio solum deserviebat ad explicandum, quo pacto casus moribundi eo decreto non comprehenderetur, & quod disertis verbis id solum doceretur a Suario, permisit, ut ad communem utilitatem ea Operibus Suarii restitueretur, prout legitur loco laudato. =

Advertit hic *Thesaurus de pœnis Ecclesiasticis verbo Sacramentum cap. I.* quod dicta opinio, licere per literas Confessario absenti peccata sacramentaliter confiteri, non damnata sit a decreto Clementis VIII. = ut hæretica: ideo contra eam asserentes non intrant pœnæ latæ sententiæ, contra hæreticos statutæ; quamquam tales transgressores reddantur suspecti de hæresi: ita Comitolus respon. moralium lib. 1. quæst. 16. n. 7. & 8. = Advertit etiam = quod dictum decretum non obstat, quin possit, & debeat Confessarius accedens ad infirmum (qui confitendi desiderium per se, vel per alios ostendit, sed ante adventum Confessarii jam sensibus, seu rationis usu destitutus est, & in articulo mortis constitutus) ipsum jam præsens præsentem absolvere, ut habetur in Rituali Romano Pauli V. jussu edito, tit. de Sacram. Pœniten. §. *Quod si inter*.

Quod adeo verum est, ut amplius in dubium revocari nequeat, attenta etiam declaratione Urbani VIII. relata a Bened. XIV. de Synod. diœces. edit. an. 1755. lib. 7. cap. 15. n. 8. cum enim major Lusitaniæ Inquisitor supremæ Romanæ Inquisitioni hanc proposuisset quæstionem = An censuram, & quam, mereatur hæc propositio: Valide impenditur absolutio, quando ægrotus coram uno, vel altero teste signa contritionis exhibet; deinde superveniente Confessore, nullo externo signo confitendi voluntatem ostendit; constat autem ex relatu internuncii, ægrotum ostendisse signa contritionis, & confitendi voluntatem = Sanctissimus (idest Urbanus) in Congregatione coram ipso habita 24. Febr. 1632. = dixit, huic ægroto posse impertiri absolutionem, nec id repugnare decreto Clementis VIII. cum diversam contineat rationem. ☜

In casu occurrenti illud dixi adnotandum, quod 45
Navar. *conf. 8. de officio deleg.* Sayr. *in floribus decis. sub eodem tit. decis.* 8. Marc. Anton. Genuen. *in pract. Archiep. Neap. cap. 21. n. 9.* existimarunt, pænitentem, postquam unum Confessarium eligit, cui acceptanti sacræ Pænitentiariæ literas super dispensatione aliqua in foro conscientiæ ei commissa præsentavit, eo dimisso, alterum eligere non posse, etiam, si primo electus consentiat; siquidem jurisdictio delegata delegantis jurisdictio est, ideoque ad ipsum delegantem, cujus illa est, & non ad partes, vel ad judicem electum eam extendere pertinet. Sed melius Salas *de leg. disp. 20. sect. 17. num. 124.* Sanc. *de Matr. l. 8. disp. 27. numer. 40.* Gutier. *in simili tr. c. 125. n. 18.* Valer. Regin. *in praxi foro pœnit. l. 13. n. 214.* Aloys. Ricc. *in dec. Curiæ Archiep. Neapol. p. 4. dec. 34.* docent, non solum, ubi semel literas præsentavit alicui Confessario, sed etiam postquam fuit ab eo pronunciatum, dispensationem esse subreptitiam, posse impetrantem alium Confessarium adire, qui forte sit in ea opinione, ut valeat rescriptum, ac posse eumdem Confessarium, melius re inspecta, dispensationem illam, mutata sententia, exequi, licet si semel dispensavit, non possit recantare palidoniam, sicut quando semel absolvit, aut commutavit votum. Et moventur ex eo, quia cum ea commissio sit facta in foro conscientiæ, sequitur ejusdem fori naturam, quæ est, ut pænitens non adstringatur acquiescere sententiæ unius Confessarii, sed quod possit adire alium, atque possit idem Confessarius sententiam mutare; sapientis enim est mutare consilium ex justa causa, *l. nonnunquam*, ubi gl. *ff. cor. bon.* Scac. *de appel. q. 17. lim. 47. membr. 1. num. 33.*

Additio.

☞ An S. Pænitentiariæ literæ repeti possint a primo Confessario jam electo, & imperito reperto, & alteri tradi pro earum prosecutione, vide Instructionem Bened. XIV. circa convalidationem matrimonii nulliter contracti §. Disputant DD. a me relatam in calce cap. XXI. hujus Operis, in qua etiam leges omnia necessaria observanda ad illud convalidandum vigore prædictarum literarum. ☜

Quando Parochus vadit ad infirmum in mortis 46
articulo constitutum ad audiendam ejus confessionem, potest evenire, ut ipse infirmus, adveniente Parocho, nullum peccatum confiteri possit, vel inchoatam confessionem sacramentalem perficere nequeat; in his duobus casibus quid facere debeat, breviter exponam; in primo igitur dico, quod infirmus hujusmodi, qui vel Sacramentum Pænitentiæ expresse desideravit, vel saltem implicite, dum signa generalia pænitentiæ edidit, etsi nullum peccatum in particulari confiteri possit, a Parocho absolvendus est, ea tamen manente obligatione, ut cessante impedimento, peccata mortalia specifice subjiciantur Clavibus. Ratio est, quia confessio qualiscunque, etiam generalis, peccatorum ex animi dolore profecta, potest esse sufficiens materia sacramentalis absolutionis, siquidem specifica, & particularis peccatorum explicatio absolu-

absolute non est de necessitate Sacramenti, sed per se directe solum de necessitate præcepti divini, quod pænitentem non obligat, nisi quatenus servari potest, quare ita docent S. Ant. *p.3. tit. 10. cap. 2.* Sylv. *in sum. verb. Confessor. 3. n. 16.* Suar. *t. 4. de Pænit. disp.23. sect. 1. num. 5.* Henriq. *in Sum. l. 6. c. 10. §. 7.* Card. Tolet. *in instr. Sacerd. l.3. cap.8. num. 2.* Vasq. *in 3. p. t. 4. q.91. arl.2. dub.1.* Zambran. *de casibus in ar. mortis c. 4. dub. 2. sect. 3.* Possevin. *de offic. Curati c. 7. n. 86.* Fagundez *in quinque Ecclesiæ Præcepta, præc. 2. l.3. cap.1. num. 16.* qui omnes non aliter permittunt Pænitentiæ Sacramentum morituro obmutescenti, aut phrenetico ministrari, nisi antea sacramentalem absolutionem verbis, aut signis petiverit; quare non satis est, aliquem ante mortis periculum, vel in ipso periculo signum aliquod pietatis, vel etiam pænitentiæ edidisse, nisi talis manifestatio interni doloris directa fuerit ad Sacramentum pænitentiæ, sive absolutionem sacramentalem a Sacerdote petendam ut bene notavit Suar. *d. disp.23. sess. 1. num. 13.* Ratio autem est manifesta, quia sacramentalis absolutio ministrari non potest, nisi adsit materia Sacram. quæ est confessio, sive accusatio sui coram Sacerdote, tanquam judice, necesse inquam est, ut pænitens se ipsum de peccatis accuset ea intentione, ut per sententiam Sacerdotis in foro interno absolvatur. Signa autem pænitentiæ, quæ præsente mortis periculo ab infirmis eduntur, censeri debent ad Sacramenti confess. directa, cum in tali statu optimum suæ animæ remedium desiderare soleant. Quapropter, licet infirmus in phrenesim lapsus absolvi non possit, quamvis cum sanus esset, & nihil de mortis periculo cogitaret, pectus secundum morem pulsaverit, aut sublatis in cælum oculis dixerit, *Miserere mei Deus*, tamen si talia signa edidit morti vicinus, cum plura verba proferre non posset, præsumptio plerumque fieri potest, quod sacramental. a Sacerd. absolutionem petiverit. Sed etsi, consideratis circumstantiis, & examinatis iis coram quibus talia signa edita sunt, res dubia esse videatur, absolutio tamen conferri poterit sub conditione, si talis materia confess. sufficiens est ad absolutionis ministrationem. Colliguntur hæc ex Possevin. *d. c.7. n. 87. cum seq.* Zambran. *d. c.4. dub. 2. sect. 4.* Chapeav. *de modo minist. Sacr. tempor. pestis cap.3. q.10. & 11.*

Additio.

☞ Circa absolutionem dandam sub conditione vide a me notatata post n. XI. cap. X. VIII. ☜

In secundo vero casu, quando inchoata confessio sacramentalis perfici nequit, advertendum est, quod si pænitens inter confitendum in phrenesim incidat, vel periculum sit, ne mox moriatur, debet statim absolvi ab omnibus censuris & peccatis, & postea, si supervivat, aliqua peccata audienda, & absolutio denuo conferenda est, ita Victor. *de Confession. num. 164.* Sot. *in 4. dist.18. q. 2. art.5. vers. difficultates*; Emman. Sa *in aphorismis, verb. absol. num.9.* Suar. *d. sect. 1. num. 2.* Possevin. *d. cap.7. num.89.* ubi dicit, Curatum debere absolvere cum cautela, *in quantum possum, & indiges*, pænitentem, qui dicto aliquo peccato, vel peccatis, amittit loquelam, & modum perficiendæ confessionis, quamvis ipse Curatus cognosceret, illum multa debere restituere, vel quia de illis confessus est, vel quia est publicus usurarius, aut est in publica excommunicatione, & non possunt imponi, quæ veniunt imponenda, & *num. 87.* affirmat, fuisse semel vocatum ad excipiendam confessionem infirmi, qui poterat loqui, sed ægre, & dicto uno peccato, per horam integram non potuisse aliud ab eo elicere, quo casu ait, talem absolvendum esse cum conditione, in quantum potest & indiget, si ille vero non poterat loqui, nec respondere per nutus. Si casus occurrat, quod Parochus recipiat promissionem ab ejus Parochiano vulnerato, quod non exponet querelam contra vulnerantem, valet ista promissio, ut tenet Marc. Anton. Genuens. *in practicab. quæst. 667.*

Inter graves, & immanes excessus, quos in administratione hujus Sacramenti pænitentiæ potest Parochus committere, duo sunt horribiliores, quos maximè cavere debet, ne dicam exhorrescere; primus est solicitatio pænitentis ad turpia, & inhonestos actus, contra quos quidem solicitantes tamquam de hæresi suspectos inquiri præceperunt Pius IV, *sua Const.* incip. *Cum nuper*, & Paulus V. *alia Const.* incip. *Dilecte fili, sub data 16. Septembris 1608*, & novissimè illorum Constitutiones confirmavit, ampliavit, & extendit ad omnes, ubique locorum existentes Greg. XV *sua Const.* incip. *Universi Dominici gregis, sub dat. Romæ 30 Augusti 1622*, ubi gravibus pœnis eos afficit his verbis: *Et quos in aliquo hujusmodi nefariis excessibus culpabiles repererint, in eos pro criminum qualitate, & circumstantiis suspensionem ab executione Ordinis, privationis beneficiorum, dignitatum, & officiorum quorumcumque, ac perpetuæ inhabilitatis ad illa, necnon vocis activæ, & passivæ, si Regulares fuerint, exilii, damnationis ad triremes, & carceres, etiam in perpetuum, absque ulla spe gratiæ, aliasque pænas decernant, eos quoque, si pro delicti enormitate graviores pænas meruerint, debita præcedente degradatione, Curiæ sæculari puniendos tradant*; de quibus meminit, me citato *in hoc loco* Lezana *dict. cap.19. num.33.* Perynus *Tom.2. priv. Minim. incost. 4 Greg. XV.* 48

In quas pœnas omnino incidet Parochus, qui pœnitentes in confessionali osculatur, aut cum venerea delectatione manus, vel aliam partem pænitentis attrectat, aut ictu oculorum, vel alio signo ad libidinem provocat; non ita, si interius delectetur, aut voluntariè polluatur, fæmina non advertente, quamvis hoc illi extra Confessionem aperiat, ita Bonac. *variar. tract. disputat. 6. de onere, & obligatione denunciandi, punct.3. num.3*, ubi *num.4.* ampliat, sive pænitens consenserit provocationi, & solicitationi Confessarii, sive non, & num.5, pariter ampliat, sive Parochus Confessarius tentaverit allicere verbis expressis, sive tacitis, ut si ipse pænitentem fæminam laudavit a venustate, pulchritudine, morum elegantia, & his similibus, quibus fæminæ facili negotio subverti, & ad libidinem provocari solent. 49

Animadversio.

☞ Quod Confessarius non incidat in pœnas

 contra

contra solicitantes inflictas, attrectando manus, vel aliam partem pœnitentis, si non interius *delectetur*, ut sentit Auctor in prima parte hujus numeri, locum habere poterit in foro interno dumtaxat; non vero in externo: in hoc enim, regulariter loquendo, satis est, ut actus sit per seipsum sufficiens ad excitandum in pœnitente, & potissimum fœmina, cogitationes, & motus libidinosos, itaut pœnitens non eximeretur ab onere illum denunciandi, cum cognoscere nequiret, an dicta manus attrectatio facta fuerit, vel cum, vel sine venerea delectatione. ☜

Idem Bonacina n.19. ampliat etiam ad Confessarium, qui induxit pœnitentem, ut filiam sibi prostituat, seu aliam inducat ad peccandum secum, vel cum alio, quia in Constitutione Gregorii interdicuntur sermones, sive tractatus inhonesti, &
50 num. 16. extendit ad provocantem masculum ad nefandum peccatum perpetrandum, quod clarè colligitur ex dicta Constit. Gregoriana, ibi: *qui personas, quæcumque illæ sint, ad inhonesta, sive inter se, sive cum aliis quomodolibet perpetranda &c.* quamvis ante illam id non esset ita clarum, quia Param. *de origine Sac. Inquisitionis l. 3. quæst. 10. num. 96.* non sine fundamento tenuerit contrarium, licet ejus opinio in hoc communiter reprobata extiterit; & omnes fere alii Doctores hac de re scribentes eamdem opinionem sustinuerint (quam postea dicta Gregor. Constitutio expresse insinuavit esse tenendam) ut videre est per Fr. Emm. *qu. Reg. tom. 1. qu. 59. art. 4, & to. 2. qu. 27. art. 3.* Jacob. de Grass. *cons. 1. a num. 45. de cogn. spir.*

51 His vero pœnis non subjicitur Parochus Confessarius, solicitans ad alia graviora delicta præter venerea, quia supradictæ Pontificiæ Constitutiones loquuntur de solicitantibus ad inhonesta, nomine autem inhonestorum per antonomasiam, & ex communi loquendi usu, intelliguntur peccata carnalia, ita Bartol. Gipt. *d. tract. de casibus reservat. cap. 14. num. 5.* Illustriss. D. Rodericus a Cunha *d. tract. de solicitantibus mulieres in confessione qu. 8. num. 6, & 7.* Sanc. *in selectis disput. 11. num. 23.* Sanctarell. *de hæresi cap. 46. num. 1.* Antonius Diana *d. tract. 3. resol. 20, & p. 4. tract. 5. resolat. 17.* Soussa *de Confessar. solicit. tr. 1. cap. 13. num. 4, & seqq.* Homobon. de Bonis *in consult.*
52 *cas. Conscient. vol. 3. p. 5. resp. 130.* Nec etiam in easdem pœnas incidet Parochus, solicitans ad venerea extra Confessionem filiam suam spiritualem ratione pœnitentiæ, si solicitavit alia occasione; quam occasione, seu prætextu, vel simulatione confessionis, ut si mulierem, transacta confessione, domi suæ visitavit, ut eam provocaret ad peccatum, aut si eam literis, vel internunciis ad libidinem provocaverit, quia præfatæ Constitutiones loquuntur de personis, quæ ad venerea solicitantur, aut alliciuntur in confessione, vel prætextu confessionis: ita Jacob. de Grass. in *aureis decis. p. 1. lib. 2. cap. 48. num. 16, & de casibus reservatis lib. 2. cap. 12. num. 29.* Fr. Emman. *dict. quæst. 27. art. 2.* Sanctarell. *de hæresi cap. 44. num. 15.* Bonac. *ubi proximè num. 21.* Illustriss. D. meus Roderic. a Cunha *in d. tract. de solicitantibus mulieres in confessione qu. 5. num. 15.* Nec easdem pœnas incurrunt, qui ministrantes Baptismum, Eucharistiam, vel Matrimonium fœminæ, ipsam solicitarent, Sanctarell. *in tract. de hæresi cap. 46. num. 5.* Bonac. *de onere denunciandi disp. 6. punct. 3. num. 14.* Lezana *d. c. 18. n. 34.* Joan. Sanc. *in select. disp. 1. n. 42.*

☞ Circa solicitationem videnda a me addita in calce hujus Capituli, & præsertim in Regula tertia quoad clausulam immediate post, *transacta Confessione*. ☜

Sed, an Parochus, qui carnaliter cognovit pœ- 53
nitentem, teneatur dictam circumstantiam etiam in confessione explicare, quæstio est dubia, in qua una sententia ait, teneri, quia hæc circumstantia mutat speciem peccati, est enim speciale sacrilegium ratione vinculi, similis cognationi spirituali ex Sacramento contractæ, ita Sanhea *de Matrim. lib. 7. disp. 55. per tot., & præcipuè num. 4.* Megala *in p. 1. lib. 5. cap. 12. num. 16.* Nugn. *in addit. ad 3. par. tom. 2. qu. 9. art. 2. dub. 3. in fine,* Illustris. D. meus Roderic. a Cunha *in d. tract. de solicitantibus mulieres in confessione qu. 5. num. 53.* Homob. de Bonis *de examine ecclesiastico p. 1. tr. 5. cap. 12. qu. 75.* Raguc. *in lucerna Parochorum de Sacrament. Pœnitentia quæst. 43.* Facundez *in quinque Ecclesiæ præcepta, præcept. 2. lib. 4. cap. 3. num. 33.* Sed contraria sententia multo probabilior est, quia hæc circumstantia non mutat speciem, sed notabiliter tantum aggravat peccatum, ut benè notant Fr. Emman. *in Summ. tom. 1. c. 209. n. 1.* Vasquez *in 3. par. tom. 4. qu. 91, art. 1. dub. 2. num. 20.* tum quia incestus committitur inter cognatos, Sacramentum autem confessionis non inducit propriè cognationem spiritualem, cum in nullo jure expressa reperiatur, unde *cap. omnes 30. qu. 1.* intelligitur de incestu metaphorico, & improprio, quatenus Confessarius dicitur pater spiritualis, consequenter peccatum carnis commissum cum pœnitente extra confessionem, non habet malitiam incestus, necessariò explicandam in confessione; ita Azor. *instit. moral. p. 3. lib. 3. cap. 9. quæst. 5, & 9.* Petr. Fay. *in addit. ad 3. par. qu. 9. art. 2. disp. 8. concl. 2.* Bonac. *de Matrim. qu. 3. punct. 16. num. 7.* Sanch. *in pract. disp. 11. num. 3. cum seq.* Basil. Pont. *de impedim. Matrim. cap. 14. §. 2. vers. atque,* & hanc opinionem probabilem dicunt Petr. de Ledesm. *in sum. par. 1. de Sacram.* ubi *de Sacram. Pœnitent. cap. 19. conclus. 6.* Laurent. a Portell. *in addit. ad dubia Regul. verb. eligenda num. 3.* Sed qua pœna plectendus sit, traduut Bernard., & Salzed. *in prat. cap. 85. in novis. edit.* Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori eccles. decis. 376. in 1. edit. alias resolut. 318. in 2. edit.* Grilenzon. *cons. 168. per tot.*

Additio.

☞ In hac opinionum conflictu, quamvis in collatione solius Baptismi, & Confirmationis, & non aliorum Sacramentorum administratione contrahatur cognatio spiritualis, ut expresse declaravit Bonifacius VIII in Decretali, relata in *cap. III. Quamvis de cognat. spirit. in VI.* ideoque, cum rigorosè dici nequeat, copulam Confessarii, sive Parochus sit, sive non, cum pœnitente, habitam extra occasionem confessionis, inducere circumstantiam mutantem speciem, quia tamen est circumstantia notabiliter aggravans, tum ob deformitatem a quodam spirituali vinculo inter Confessarium,

rium, & pœnitentem, tum ob maximum scandalum, & occasionem, quæ præberetur pœnitenti, aut parochianæ, facilius sine rubore peccandi, si potissimum habitu, sit cum propria parochiana, dicendum omnino est, esse circumstantiam aperiendam in confessione, juxta communiorem, ex Cathechismo Concil. Trident., sicuti etiam si habitus fuisset a Parocho cum sua porochiana, licet non pænitente.

Et hic addendum censeo, hanc pænitentem absolvi non posse a Confessario complice, ex binis enim Constitutionibus Benedicti XIV. *Sacramentum Pœnitentiæ* 1. *Junii* 1741. *& Apostolici muneris* 3. *Febr.* 1745. sublata est ipso jure cuicumque Confessario, etiam tempore Jubilæi, aut in vim Bullæ Cruciatæ, sive alterius Indulti, confessiones audienti jurisdictio absolvendi complicem in peccato contra sextum Decaloci præceptum sub pœna excommunicationis, Papæ reservatæ, ipso facto incurrendæ, si ausus fuerit eum absolvere, etiam in mortis articulo constitutum; quando tamen absque sui infamia, vel scandalo, & quidem non conficto, haberi potest alius Sacerdos, qui complicis confessionem exciperet: dictus vero complex in hujusmodi articulo constitutus, etiamsi alius Sacerdos haberi potuisset, & ob Confessarii complicis malitiam adhibitus non fuisset, remaneret validè absolutus.

Ad incurrendam autem dictam excommunicationem requiritur ausus temerarius, ut ex prædictis Constitutionibus. ☜

54 Secundus gravis, & immanis excessus Parochi in administratione hujus Sacramenti, est sigilli confessionis violatio, cujus obligatio strictissima est, ut nullo unquam casu ullius boni consequendi, aut mali evitandi causa quodvis, vel minimum peccatum, aut si quid aliud sub sigillo confessionis cadit, directè, vel indirectè, ante, vel post mortem confitentis sine mortali sacrilegio revelari possit, etiamsi alias integrum Regnum debeat perire, ut per Herinq. *in summ. lib.* 6. *cap.* 19. Ægydius de Coninck. *de Sacram. & censur. tom.*2. *disp.*9. *n.*19. Valer. Reginald. *in praxi fori pœnit. lib.* 3. *num.*12. Torrebranc. *in tractat. de Magia lib.* 4. *de criminis punition. cap.*7. *de sigillo confessionis.*

55 Pœna vero talis revelantis est depositio, & in monasterium ad agendam perpetuam pænitentiam detrusio, ut probat text. *in dict. capite omnis utriusque sexus in fine.*

Additio.

☞ Pœna detrusionis in monasterium hodie ex contraria consuetudine commutata est in pœnam triremium, vel carceris, vel ergastuli, etiam ad tempus, vel in perpetuum pro casuum, & circumstantiarum varietate. *Thesaur. de pœnis verb. confessio cap. IV.*

Cognitio autem hujus delicti, ordinariè loquendo, non spectat ad S. Officium, ut usque ad diem 25. Martii 1619. in praxi fuisse testatur Card. Albitius de Inconst. in Fide part. 1. cap. 35. num. 88. sed ad Ordinarium, exceptis casibus, in quibus Confessarius, aut cum errore in intellectu diceret, licitam esse revelationem, vel aliter ostenderet, se male de Sacramentis sentire, vel quando pluries, & frequenter hoc sigillum revelaret: vel tandem, si esset malæ famæ, & alias de hæresi suspectus, ut notat idem Albitius loc. cit. a n. 90. ad 93. ubi refert an. 1596. 10. Febr. quemdam Parochum, qui confessionem revelaverat, suspensum fuisse per triennium a cura animarum.

Huc spectat decretum Sac. Inquisitionis, editum auctoritate Innoc. XI. 18. Novembr. 1682, quo proscripta fuit hæc propositio = Scientia, ex confessione acquisita, uti licet, quando fiat sine directa, aut indirecta revelatione, & gravamine pænitentis, nisi alias multo gravius ex non usu sequeretur, in cujus comparatione prius merito contemnatur. Addita deinde explicatione, sive limitatione, quod sit intelligenda de usu scientiæ ex confessione acquisitæ cum gravamine pænitentis, seclusa quacumque revelatione, atque in casu, quo multo gravius gravamen ejusdem pænitentis ex non usu sequeretur. Hanc dictam propositionem, quatenus admittit usum dictæ scientiæ cum gravamine pænitentis, etiam cum dicta explicatione, præsenti decreto prohibet =.

Ac alterum, editum a Clem. VIII. 26. Martii 1591. = Tam Superiores pro tempore existentes, quam Confessarii, qui postea ad superioratus gradum fuerint promoti, caveant diligentissime, ne ea notitia, quam de aliorum peccatis in confessione habuerunt, ad exteriorem gubernationem utantur = ☜

Verum unicus casus est, quo ratio, & obligatio sacramentalis sigilli penitus cessat, si videlicet pœnitens Confessario licentiam det loquendi 56
de peccatis suis, sive coram se ipso, sive coram aliis, ita docent Adrian. *in* 4. *de Confess.* ubi de sigillo §. *sed probabilior*, Jo. Medina *in Codic. de Confess. in cap. de licentia confitentis ad revelandum confessiones*, Sylvest. *verb. Confessio*, 8. *n.* 5.

Additio.

☞ Nihil referre videtur, quod pænitens extra confessionem det licentiam, quia semper præsumendum est, dare velle, salvo sacramentali sigillo, potissimum, si agatur de pænitente rudi, qui credit, idem esse eam dare in confessione, ac extra.

Cum autem ad hujus sigilli revelationem etiam tendat, exquirere a pænitente socium criminis habente, complicis nomen, & habitationem, ea falsa zeli imagine, ut & hujus animæ saluti consuletur, prout declaravit Benedictus XIV. in Const. *suprema* 7. Julii 1745. ideo ex altera ejusdem Constit. *Ubi primum* IV. nonas Junii 1746. Confessarii temere interrogantes pænitentes de socio criminis, eisque manifestare renuentibus absolutionem denegantes, præter peccatum mortale, incurrunt suspensionem ab audiendis confessionibus, ferendæ tamen sententiæ, & sunt denunciandi, si agnosci possit, hanc sibi praxim tamquam licitam statuisse; sicut etiam denunciandi sunt id licere docentes; pænitentes vero, quos ad manifestandum nomen complicis Confessarius adegerit, non tenentur ad eumdem denunciandum, si id egerit ex quadam imprudentia, ac simplicitate, quique hujusmodi praxi addictus agnosci nequeat. ☜

57 Hæc autem licentia debet esse plene voluntaria, atque expressa, & actu data, non vero sufficit præsumpta, ut bene observant Valer. Reginald. *d. l.* 3. *n.* 59. Ægid. de Coninck. *d. disp.* 9. *n.*22. & 23. Bonac. *de Sacrament. dis.* 5. *quæst.* 6. *sect.* 5. *punct.*4. *n.*9. Paul. Layman. *d. n.*14. *vers. sunt vero*. Et semel data in confessione, potest nihilominus revocari, eo quod notitia illa semper maneat sacramentalis, ideoque ejus conditionis est, ut Confessario nunquam uti liceat, nisi confitens velit, secus est, si extra confessionem licentiam dedit, tunc enim desinit esse notitia, & secretum sacramentale, sicut recte docent Suar. *d. disp.* 33. *sect.*5. *n.* 7. & Paul. Layman. *d. c.*14. *num.* 16.

☞ Nota Addictionem mox allatam. ☜

58 An, & quando credatur Parocho Confessario, dicenti, se habuisse licentiam a pænitente de revelanda confessione; quæstio est admodum controversa, in qua tres casus sunt distinguendi, vel pœnitens est mortuus, & nemo contradicit; vel vivit adhuc, & objicit Sacerdoti revelationem suæ confessionis; vel tertius opponit, Sacerdotem revelasse alterius confessionem. In primo casu mihi dicendum videtur dicto Sacerdotis fide digni asserentis, mortuum, seu morientem dedisse sibi licentiam de revelanda confessione, creditur secundum Vivian. *t.* 1. *commun. opin. l.* 1. *tit.* 17. *nu.*7. *vers. sed hoc fallit pag.* 124. Menoch. *de arbit. casu* 414. *n.*8. & *de præsumpt. l.* 6. *præs.*95. *num.* 5. Mascat. *de prob. conclus.* 377. *n.* 9. & *concl.* 982. *n.* 4. Fr. Emman. *q. Reg. t.*2. *q.*35. *art.*1. Valasc. *cons.* 73. *n.*1. In secundo casu est resolvendum, standum esse Sacerdotis juramento, maxime, si vir probus sit, & bonæ famæ, quotiescunque ille, qui confessionis revelationem eidem Sacerdoti objicit, sit peccator, qui ei confessus est, cum de nullo, maxime de Sacerdote, præsumendum sit malum sine probatione, ob reverentiam Sacramenti (ne scilicet temere credatur, sigillum ipsius fractum) nisi id, quod objicitur, sit dictum, aut factum ab eodem Confessario in pænitentis, aut alterius detrimentum, sed Suar. *t.*4. *disp.*33. *sect.*8. *n.*4. quem refert novissime Hieron. Roderic. *in compend. q. Regul. resol.* 48. *n.* 35. *vers. idem trad.* concludit, non posse super hoc dari certam regulam, sed ex qualitate peccati, & circumstantiis personarum, & publicatione delicti præsumptionem esse sumendam. In tertio denique casu de tertio, objiciente Sacerdotem revelasse confessionem, est etiam resolvendum, quod si ipse Sacerdos concedat, se revelasse, aut habita licentia a pænitente, tunc illi tertio incumbit onus probandi, factam esse revelationem sine pænitentis licentia, cui oneri satisfacere censebitur, si ostendat, quod idem Sacerdos simpliciter revelaverit, aut se revelasse dixerit pluribus, nihil addendo de habita revelandi licentia; vide Henriq. *d. c.*19. *in fine*, Valer. Regin. *d. l.*3. *n.* 68. Mascard. *d. concl.*1286. Suar. *d. disp.* 33. *in fine* Fr. Emman. *qq. Reg. t.*2. *q.*35. *art.*1. Martin. Delr. *disq. magic. l.* 6. *c.* 1. *sect.*1. Farin. *in praxi crim. q.*51. *a n.* 112. Aldr. *relig. discipl. tuenda l.*2. *cap.* 19. *num.* 6. *cum seq.*

59 Parochus igitur confessionale in Ecclesia habere debet, ubi confitentes audiat, quod in loco aperto, & manifesto sit, non autem in sacellis, neque in angulis Ecclesiæ, unde videri publice non possit idque fit, ut tollatur materia delinquendi, ob quam rationem etiam ipsum confessionale habebit fenestram crate ferrea occlusam, ne pœnitentem videat, ut bene advertit Ugolin. *de officio Episc. cap.* 15. §.8. *n.*14.

Cum audit Parochus confessiones, si sæcularis sit, superpelliceum, & stolam deferre tenetur, ut declaravit Sacra Cardinalium Congregatio, *negotiis Episcoporum, & Regularium præposita in una Albiganen. die* 8. *Novembris* 1588. nisi fuerit Religiosus Societatis Jesu, qui superpelliceum deferre non tenetur, ut censuit eadem S. Congr. *sub die* 25. *April.* 1586. 60

Additio.

☞ Idem statuitur tam quoad locum, in quo audiendæ sunt confessiones, quam quoad habitum, a Rituali Romano in doctrina *de Sacram. Pænit.*

Est autem ab omnibus Confessariis animadvertendum, quod ex decreto Congr. Universalis Inquisitionis sub die 4. Decemb. 1664. mulierum confessiones audiri nequeant extra cratem confessionalem: Nec = post crepusculum vespertinum, & ante auroram sine necessitate = ut ex Decreto Cong. Conc. in Patavina 21. Jan. 1620.

Quod spectat ad gestationem superpellicii, quoad Confessarios Regulares, nedum non tenentur illud deferre Religiosi Societatis Jesu, sed neque ceteri omnes Religiosi; qui in Ecclesia, & sacrario satis est, ut stolam tantum deferant, ut ex decreto pro Urbe Romæ Sac. Visitationis Apostolicæ, jussu Urbani VIII. edito sub die 10. Julii 1625. & quidem sub pœna suspensionis ab audiendis confessionibus, ipso facto incurrenda tam a Confessariis sæcularibus, non deferentibus superpellicium, & stolam, quam a Regularibus eamdem stolam non deferentibus. Quod decretum innovatum fuit a Bened. XIII. 8. Novemb. 1726. sub eadem pœna, *non tamen ipso facto incurrenda*. ☜

Tenetur Parochus penes se habere transumptum Bullæ in Cœna Domini, nec non casus reservatos sui Episcopi, illamque, & illos semel saltem in anno ejus populo publicare curabit, ut commendatur in libro de Bononiensis Ecclesiæ admin. *p.* 3. ubi *de Sacramento Pænitentiæ pag.* 112. *in fine*, me citato in hoc loco Lezan. *d. c.* 9. *n.* 34. & sub peccato mort. ad hoc eum obligari post Ugolin. & Duard. resolvit Bonac. *de censuris in Bulla, disp.*1. *q.*32. *puncto* 7. *a n.*5. Præterea in administratione hujus Sacramenti considerabit, an pœnitentes sint censuris reservatis irretiti, & iis præsertim, quæ continentur in Bulla Cœnæ Domini, nam tunc eos oportet ad Superiores remittere absolvendos, alioquin, si illos absolvere præsumpserit, ultra nullitatem absolutionis, incurret pœnas contentas in eadem Bulla §. *quod si forte*. 61

Quos autem libros moralis Theologiæ Parochus apud se tenere debeat, enumerat Possevin. *d. tract. de officio Curati cap.* 25. ubi Andr. Victorel. *in appendice* advertit, illum debere multis, iisque egregiis moralis Theologiæ libris bibliothecam suam instruere, non ut omnes inutili evolvat curiositate, sed ut, dum se offert occasio, res diligenter tra- 62

tractatas legere, varias Doctorum ſententias, explicataſque rationes ſuſcipere valeat, & quod in uno Auctore non invenit, in alio reperire poſſit. Perlegere autem diligenter eos libros debet, qui in officio ſuo recte, & rite peragendo eum poſſunt inſtruere: illi autem ſunt Teſtamentum vetus, & novum, Catechiſmus Romanus. Trid. Concil. Conſtitutiones Diœceſanæ, Provinciales, Homiliæ, ſeu ſermones Sanctorum, ac etiam Theologorum inſignium Summæ aliquæ, ut Sylveſtrina, aut Antonina, vel Navarri: inter ceteros vero libros utiliſſimi judicantur liber Paſtoralis S. Gregorii, & liber S. Joannis Chryſoſtomi de Sacerdotio, quorum duorum librorum lectione aſſidua, quantum proficere poſſit Parochus, nulla ratione explicari valet.

Et rurſus, ne Parochi in abſolvendis pœnitentibus, in aliquem errorem labantur, penes ſe habere debent non ſolum reſervationem caſuum Epiſcopalium, & Bullam Cœnæ Domini, ſed ſæpe ſæpius legere Decretum Sacræ Congregationis epiſcoporum, juſſu Clementis VIII. editum, cum ſuis declarationibus, tenoris, ut infra.

Sacra Congregatio S.R.E. Cardinalium negociis, & conſultationibus Epiſcoporum, & Regularium præpoſita, juſtis, & gravibus cauſis id exigentibus, ac de Sanctiſſimi Domini Noſtri Clem. Papæ Octavi ſpeciali mandato, vivæ vocis oraculo deſuper habito, Sacerdotibus omnibus, tam ſæcularibus, quam regularibus, per univerſam Italiam extra Urbem degentibus, ad confeſſiones audiendas probatis, quorumvis Ordinum, etiam Mendicantium, Militiarum, aut Congregationum, etiam Societatis Jeſu, & generaliter quarumcunque aliarum, quovis nomine nuncupentur, jubet, & præcipit; ne quis eorum ſub prætextu privilegiorum, indultorum, aut facultatum, generaliter, vel ſpecifice, ſcripto, aut vivæ vocis oraculo, vel per communicationem, a Sede Apoſtolica, vel ejus auctoritate, eorum Ordinibus, Congregationibus, Collegiis, vel Societatibus, aut Archiconfraternitatibus ſæcularium, aut ſingularibus perſonis, ſeu alias quomodocunque, ſub quibuſvis tenoribus, formis, & clauſulis, etiam derogatoriarum derogatoriis, ad cujuſvis, etiam Imperatoris, Regum, aut aliorum Principum inſtantiam conceſſarum, ſeu confirmatarum alicui, cujuſvis ſtatus, gradus, & conditionis, aut dignitatis, tam eccleſiaſticæ, quam ſæcularis, etiam Regiæ, vel Imperialis, ab ullo ex caſibus clare, vel dubie in Bulla die Cœnæ Domini legi ſolita contentis, vel aliis quomodocunque Sedi Apoſtolicæ reſervatis, aut in futurum per Sanctitatem ſuam, ejuſque Succeſſores pro tempore, in eadem Bulla, vel aliter reſervandis, nec etiam a caſibus, quos Ordinarii locorum hactenus reſervarunt, vel in poſterum ſibi reſervabunt, ullo caſu, etiam neceſſitatis, vel impedimenti, niſi in mortis articulo, ſeu cum nova, & ſpeciali Sanctitatis ſuæ, aut Succeſſorum ſuorum, vel Ordinariorum, quoad caſus ab ipſis tantum reſervatos reſpective impetrata in ſcriptis licentia, Ordinariis locorum exhibenda, abſolutionis beneficium de cetero impendere audeat, vel præſumat, ſed cum opus fuerit, pœnitentes ad Superiores, legitimoſque Judices ſuos accedere conſulant, ſub pœna contrafacientibus tam Regularibus, quam ſæcularibus, excommunicationis, privationis officiorum, & dignitatum, aut beneficiorum, inhabilitatis item audiendi confeſſiones, & ad quæcumque officia, Prælaturas, beneficia in poſterum obtinenda, ipſo facto abſque ulla alia declaratione incurrenda, ſuper quibus a nemine, niſi a Romano Pontifice habilitatio, diſpenſatio, aut abſolutio, præterquam in mortis articulo, poſſit impertiri; Sanctitas enim ſua (quatenus opus ſit) facultates, & conceſſiones ipſas in hac parte uti caſſas, & irritas haberi de cetero voluit, & vult, non obſtantibus quibuſcunque.

Præterea noverint pœnitentes abſolutionem, ſiquam obtinebunt contra hujuſmodi prohibitionem, eſſe nullam, nulliuſque roboris, & momenti. Et ne locorum Ordinarii, quibus jus hoc reſervandorum caſuum competit, plurium, quam opus ſit, reſervatione, ſubditis, aut Confeſſariis in animarum ſalute procuranda cooperatoribus ſint oneroſi, monentur omnes, ut paucos, coſque tantum, quos ad chriſtianam diſciplinam retinendam, animarumque ſibi creditarum ſalutem pro cujuſvis Diœceſis ſtatu, & qualitate neceſſario reſervandos eſſe judicaverint, reſervent. In quorum fidem &c. Datum Romæ die 9. menſis Januarii anni 1601.

Decreti ſuprapoſiti declaratio.

CUm autem dubia quædam, ac difficultates circa ejuſdem Decreti interpretationem, atque obſervationem emerſiſſent, eadem Sacra Congregatio, ne ullus deinceps obſcuritati, ſcrupulo, ambiguitative locus relinquatur; & ut clarius appareat, in quibus caſibus vigore ejuſdem Decreti reſervatis, intelligatur prohibita abſolutio, ſpeciali mandato ejuſdem Sanctiſſimi Dom. N. Clem. PP. VIII. ſimiliter vivæ vocis oraculo ſuper ea re habito, ipſum Decretum ita moderatur, ac declarat; videlicet ſub ejuſdem prohibitione illos tantum in poſterum comprehendi caſus, qui in Bulla die Cœnæ Domini legi conſueta continentur. Ac præterea violationis immunitatis eccleſiaſticæ in terminis Conſtitutionis felicis record. Gregorii XIV. quæ incipit, Cum alias nonnulli, violationis clauſuræ monialium ad malum finem; Provocantium, & pugnantium in duello, juxta decretum Sacri Concilii Trident. & Conſtitutionem fel. recor. Gregor. PP. XIII. incip. Ad tollendum; Injicientium violentas manus in Clericos, juxta Canon. Si quis ſuadente 17. quæſt. 4. *ac juris diſpoſitionem; ſimoniæ realis ſcienter contractæ, atque etiam confidentiæ beneficialis. Item omnes caſus, quos Ordinarii locorum ſibi reſervarunt, vel in poſterum reſervabunt. In quibus omnibus jam enumeratis caſibus dumtaxat, & ſublata etiam pœna inhabilitatis audiendi confeſſiones, eadem Sacra Congregatio vult, & mandat, dictum Decretum in ſua firmitate, & priſtino robore permanere: ac præterea declarat, eos quidem Sacerdotes, tam ſæculares, quam regulares, qui aliquo ex privilegiis, indultis, & facultatibus in ſupradicto Decreto expreſſis, ſuffulti fuerint, poſſe juxta eorum privilegia, indulta, & facultates, uſu ante idem Decretum receptas, & quæ ſub aliis revocationibus non comprehenduntur, tantum & non alias, abſolvere a caſibus in præſenti declaratione non comprehenſis: aliis vero Sacerdotibus hujuſmodi privilegia non habentibus, nihil de novo concedi. Sed ne locorum Ordinarii, ad quos caſuum reſervatio ſpectat, in ea re modum excedant, eadem Sacra Congregatio, illos rurſus magnopere admonendo, cenſet, ut non paſſim, ſed cum id videbitur communi bono expedire,*

dire, atrociorum tantum, & graviorum criminum absolutionem sibi reservent, quorum reservatio ad christianam disciplinam retinendam conferat, in ædificationem, non autem in destructionem cedat, ne alioquin Sacramenti Pœnitentiæ ministrorum coarctata potestate, Sanctæ Matris Ecclesiæ piæ menti contrarius effectus subsequatur. Probibet etiam, ne sibi superflue reservent casus, in Bulla die Cœnæ Domini legi consueta contentos, neque alios Sedi Apostolicæ specialiter reservatos; facultatem vero, & licentiam absolvendi a casibus reservatis, quam in scriptis tantum concedi permittebatur, etiam sola viva voce concedi posse, declarat. Ceterum, ne quis Sacerdotum sæcularium, aut regularium sub prætextu, quod per primo dictum Decretum non fuerit sufficienter eorum specialibus privilegiis derogatum eidem Decreto, sic, ut præfertur, declarato, contravenire audeat, Sanctitas sua Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis omnibus in favorem quorumcumque Ordinum, seu Institutorum Regularium, aut Sacerdotum tam sæcularium, quam Regularium editis, nec non eorundem Ordinum, seu Institutorum, ac etiam Ecclesiarum, & Monasteriorum, & aliorum sæcularium, seu regularium locorum quorumcuque, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, etiam Mari magno, seu Bulla aurea, aut alias nuncupatis eisdem, Ordinibus, seu, Institutis, ac etiam Ecclesiis, & Monasteriis, & sæcularibus, seu regularibus locis, aut personis; sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac quibusvis etiam derogatoriarum derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, nec non irritantibus, & aliis decretis, etiam motu proprio, & ex certa scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine, aut alias quomodolibet, etiam iteratis vicibus, approbatis, & innovatis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, & formis specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales, idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut alia exquisita forma servanda esset, tenore hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, inserti forent, præsentibus pro expressis habens quoad ea, quæ præsentibus adversantur illis, alias in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogat, contrariis quibuscumque non obstantibus. Romæ die 26. Novembris 1602.

Aliud Decretum ejusdem S. Congreg. de Sanctissimi Domini Nostri Pauli Papæ V. mandato editum.

Quoniam Sacra Congreg. Cardinalium negociis Episcoporum, ac Regularium præpositorum nuper accepit, quamplures Regulares tantum facultatis, seu privilegii ab Apostolica Sede sibi concessum profiteri, ut etiam a casibus locorum Ordinariis, in eorum Diœcesibus reservatis absque alia ipsorum Ordinariorum licentia pœnitentes, absolvere minime dubitent, nonnullosque alios in Decreto prohibitionis, absolutionis a casibus Sedi Apostolicæ, vel locorum Ordinariis reservatis die 9. Januar. anno millesimo sexcentesimo primo, felicis recordationis Clementis PP. VIII. jussu edito, nec non in declaratione illius, eodem Clement. Pont. jubente die 26. Novembris 1602. promulgata, excommunicationes Sedi, vel Ordinariis prædictis reservatas minime comprehensas asserere; unde fit, ut metus, quo homines a peccando coercentur, absolutionis facilitate exolescat. Ideo sacra eadem Congregatio de Sanctissimi Domini Nostri Pauli Papæ V. speciali mandato vivæ vocis oraculo desuper habito, Decretum hujusmodi, illiusque declarationem, necnon censuras, & pœnas in eis contentas omnia confirmanda, atque innovanda operæ pretium duxit, prout per præsentes confirmat, atque innovat, ab omnibusque Sacerdotibus, tam sæcularibus, quam Regularibus quorumvis Ordinum, etiam Mendicantium, Militiarum Congregationum, aut cujusvis alterius Instituti, etiam necessario exprimendi, quovis nomine nuncupetur, inviolabiliter observari, ac insuper, nulli ex Sacerdotibus prædictis, quibuscumque privilegiis, Indultis, & facultatibus suffulti, ab excommunicationibus, vel a casibus eisdem Ordinariis, vel Sedi Apostolicæ reservatis, tam ad forum contentiosum eorundem Ordinariorum deductis, quam non deductis, præterquam in mortis articulo, absolvere audeant, vel præsumant, vel eorum aliquis audeat, vel præsumat, sub eisdem censuris, & pœnis eo ipso, & absque alia declaratione incurrendis, mandat, ac præcipit. Non obstantibus omnibus, quæ idem Clem. VIII. in decreto, & declaratione hujusmodi voluit non obstare, Datum Romæ 7. Januarii anni 1617. me citato in hoc loco, illa refert Lezana *in sum. quæst. Regular. cap. 19. numer.* 15.

Illud Regularibus advertendum duxi, quod licet præfatum Clementis VIII. decretum, quatenus illis aufert potestatem absolvendi a casibus Papæ, vel Episcopo reservatis pro sola Italia, non pro aliis Provinciis fuisse factum, & publicatum videatur, & id asserant Fr. Emman. *in addit. sum. tom.4. cap.* 118. *num.* 18. Fr. Joan. de la Cruz *in sua epitome, l.2. c. 6. fol.163. col.2. vers. si arguas secundo,* Suar. *de Pœnit. disp.*30. *sess.* 3. *num.*16. *in fine,* Sanc. *in præcepta Decalogi tom.1. l. 2. c. 13. num. 36. ad finem:* Villalob. *in sum. p. 1. tract. 9. diffic.* 62. Laur. de Portel. *in dubiis Regul. verb. Confessor. erga sæculares num. 22. vers. at sicut, & Verb. casus reservati num.* 6. tamen hodie contrarium est tenendum, prout in sequenti declaratione. *Sacra Congr. S. R. E. Cardinalium negociis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium præposita censuit, per confirmationes privilegiorum, quas Regulares a Sede Apost. post Concilium Trid. obtinuerunt, nequaquam revixisse privilegia per prius ab eodem Concil. ac deinde etiam ipsius Congregationis decretis sublata, atque extincta, siquæ habebant, absolvendi a casibus contentis in Bulla, quæ in die Cœnæ Dom. legi consuevit, utpote sublata per annuam ipsius Bullæ publicationem, vires, aut robur acquisivisse ex subsequentibus privilegiorum confirmationibus; ac proinde Regulares cujusvis Ordinis, Congregationis, Societatis, & Instituti, etiam necessario exprimendi, nec intra, nec extra Italiam in vim privilegiorum, aut confirmationum ejusmodi, quas vel hactenus obtinuerunt, vel deinceps forte obtinebunt, posse quemquam absolvere ab eisdem casibus in Bulla Cœnæ, aut Ordinario loci reservatis; ac si secus egerint, absolutiones nullas; atque irritas fore, & esse. Ab aliis vero ca-*

sibus,

sibus, & censuris, si quidem Regulares habent a Sede Apostolica absolvendi facultatem, illam extra Italiam minime sublatam fuisse iisdem Sacræ Congr. Decretis hac de re editis jussu fel. mem. Clem. VIII. Quam S. Congr. sententiam Sanctitas sua ad se relatam approbavit, mandavitque ab omnibus, ad quos pertinet, inviolabiliter observari. Datum Romæ 17. Novembris 1628. Fr. A. Cardin. S. Honufrii P. Fagnanus Secret.

Additio.

☞ Circa Decretum Clem. VIII. supra relatum affertur sequens declaratio Congregationis, specialiter deputatæ a Clem. XI. & ab eodem approbata die 13. Maji 1711. = Eadem Congregatio .... censuit, si Sanctissimo placuerit, præcipiendum esse omnibus, & quibuscumque presbyteris, tam sæcularibus, quam regularibus, in Urbe ad confessiones audiendas deputatis, ut ne in posterum, etiam in foro conscientiæ, absolvant extra mortis articulum quoscumque pænitentes, tam incolas Urbis, quam ad eam confluentes, ab infrascriptis casibus: nempe a casu publico violatæ clausuræ monialium ad malum, seu inhonestum finem: a presbytericidio publico, & a casu publico violatæ immunitatis ecclesiasticæ in terminis Constit. Gregorii XIV. incip. *Cum alias nonnulli*; & etiam in casu occulto dictæ violationis immunitatis, si fuerit secuta auctoritate publica; idque omnino servari ab omnibus, & quibuscumque Confessariis in Urbe degentibus, cujuscumque Religionis, Instituti, etiam Societatis Jesu, ac Congregationis, quacumque speciali nota explicandis, prout explicati latius fuere in decreto Sac. Congr. Episcopor. & Regul. die 9. mensis Jan. 1602. sub felic. record. Clem. VIII., ac illius confirmatoriis, & innovatoriis sub fel. record. Paulo V. die 7. Jan. 1617. Urbano VIII. die 17. Nov. 1628. editis. Ac sub præsenti prohibitione comprehendi etiam Pænitentiarios Basilicarum Urbis, & ab omnibus Confessariis prædictis eam observari sub iisdem pænis, & censuris, eo ipso, & absque ulla alia declaratione incurrendis, quæ continentur in præfatis decretis. Noverintque pænitentes absolutionem, siquam in posterum obtinuerint a præfatis casibus, in præsenti decreto expressis, esse nullam, nulliusque roboris, & momenti: eaque omnia observari, non obstantibus quibuscumque privilegiis absolvendi a prædictis casibus, sub quibuscumque tenoribus tam ante, quam post dicta decreta, tam particularibus personis, quam ratione Religionis, Societatis, vel Instituti obtentis, & juxta latam derogationis formam in iisdem decretis contentam, quæ in præsenti repetita censeatur, & non obstantibus omnibus, quæ idem Clem. VIII. Paulus V. & Urbanus VIII. voluerunt, non obstare. Rursus declarando, prout declaratum fuit in præfatis decretis, quod circa alios casus S. Sedi Apostolicæ reservatos, non expressos in præsenti decreto (exceptis illis, qui continentur in Bulla in die Cœnæ Domini legi consueta) ita intelligatur præservata facultas absolvendi Confessariis privilegiatis in Urbe degentibus, quatenus tamen eam habeant ex legitimis privilegiis non revocatis, & in usu existentibus, ac juxta eorum tenorem tantum exequendis. Aliis vero in Urbe Confessariis privilegia non habentibus, nihil de novo, sicuti per præfata decreta, ita per præsens, censeatur concessum = ☜

Additio.

☞ Crimen solicitationis ad turpia in sacramentali confessione reddit solicitantem suspectum de hæresi, eique injungitur abjuratio, vel de vehementi, vel de levi juxta facti circumstantias, & Sac. Inquisitionis tribunalium praxim, ac insuper denunciandus sit, eo pari modo, quo hæreticus, ut statuerunt Paulus IV. 16. April. 1561. Pius IV. 6. Apr. 1563. Clemens VIII. 3. Decemb. 1592. & Paulus V. 1608. Quando autem fiat abjuratio de levi, adeatur Card. Albitius *de Inconstan. in Fide, par. I. cap. XXXV. n. 3.*

Enorme itaque crimen solicitationis factæ a Sacerdote, gravissimis semper ultum est pænis ab Ecclesia; atque ut eæ, quæ in præsens sunt in usu, quasque scire plurimum confert, facilius innotescant, primo attendenda est Constitutio Pii IV. edita pro Regnis Hispaniarum, postea extensa ad universum catholicum orbem, ac ampliata a Gregorio XV. per Constitutionem, *Universi dominici gregis*, 30. *Augusti* 1622. in qua illa Pii IV. inserta est, ibi.

§. I. Quoniam autem a Romanis Pontificibus, Prædecessoribus nostris, quibusdam in locis provisum fuit, ut impium, ac nefandum scelus, quod non solum inter christifideles non esse, sed nec etiam nominari debet, procul ab iis arceatur, videlicet, ut aliquis Sacerdos ad sacras audiendas confessiones deputatus, sacrosancto Pænitentiæ Sacramento, solicitando pænitentes ad turpia, abutatur, ac pro medicina venenum, pro pane aspidem porrigat, ex cælesti medico infernalis veneficus, ex patre spirituali proditor execrabilis animarum reddatur: idcirco nos ea, quæ his perniciosissimis diaboli insidiis arcendis certis locis salubriter constituta sunt, ut nullibi desiderentur, quantum ex alto conceditur, providendum duximos.

§. II. Alias siquidem a fel. record. Pio Papa IV. Prædecessore nostro, emanarunt literæ tenoris subsequentis, videlicet. Pius Papa IV. Venerabili fratri Archiepiscopo Hispalensi in Regnis Hispaniarum, hæreticæ pravitatis Inquisitori generali.

Cum, sicut nuper, non sine animi nostri molestia accepimus, diversi Sacerdotes in Regnis Hispaniarum, atque etiam in eorum civitatibus, & diœcesibus curam animarum habentes, sive eam pro aliis exercentes, aut alias audiendis confessionibus pænitentium deputati, in tantam proruperint iniquitatem, ut Sacramento Pœnitentiæ in actu audiendi confessiones abutantur, nec illi, & qui id instituit, Domino Deo, & Salvatori nostro Jesu Christo injuriam facere vereantur, mulieres videlicet pœnitentes ad actus inhonestos, dum earum audiunt confessiones, alliciendo, & provocando, seu allicere, & provocare tentando, & procurando, ac loco eorum per Sacramentum hujusmo-

jusmodi Creatori nostro reconciliationis, graviori peccatorum mole eas onerando, & in manibus diaboli tradendo, in divinæ majestatis offensam, & animarum perniciem, & christifidelium scandalum non modicum.

§. III. Nos in animum inducere nequeuntes, quod qui de Fide catholica recte sentiunt, Sacramentis in Ecclesia Dei institutis abutantur, aut illis injuriam faciant, Fraternitati tuæ, de cujus eximia pietate, virtute, atque doctrina plurimum in Domino confidimus, per præsentes committimus, & mandamus, quatenus per te, vel per alium, seu alios, a te deputandum, seu deputandos, contra omnes, & singulos Sacerdotes dictorum Regnorum, ac illarum civitatum, & diœcesum, de præmissis quomodolibet diffamatos, tam sæculares, quam quorumvis, etiam exemptorum, ac Sedi Apostolicæ immediate subjectorum, Ordinum Regulares, cujuscumque dignitatis, status, gradus, ordinis, conditionis, & præminentiæ existant, tam super præmissis, quam super Fide catholica, & quid de ea sentiant, diligenter inquiras, & juxta facultatum tibi contra hæreticos, aut de hæresi quovis modo suspectos, a Sede Apostolica concessarum continentiam, & tenorem procedas, ac culpabiles repertos, juxta excessuum suorum qualitatem, prout juris fuerit, punias; eos etiam, si, & prout juris fuerit faciendum, debita præcedente degradatione, sæcularis judicis arbitrio puniendos tradendo.

§. IV. Non obstantibus Constitutionibus &c. Quibus omnibus eorum tenores præsentibus pro expressis habentes, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romæ die 17. Apr. 1561. Pontificatus nostri Anno II.

§. V. Igitur, ut literæ prædictæ perpetuis futuris temporibus, & ubique locorum inviolabiliter observentur, motu proprio, & ex certa scientia, ac matura deliberatione nostra, ac de consilio Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum, præinsertas literas hujusmodi, ac omnia, & singula in eis contenta, Apostolica auctoritate tenore præsentium approbamus, & confirmamus, illisque omnibus, & singulis inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, illasque non solum in prædictis Hispaniarum Regnis, sed in quibusvis christiani orbis partibus firmiter, & inviolabiliter observari præcipimus, & mandamus.

§. VI. Ac præterea, ne in futurum de pœna his delinquentibus imponenda, & de modo contra eosdem procedendi ab aliquo dubitari possit, statuimus, decernimus, & declaramus, quod omnes, & singuli Sacerdotes, tam sæculares, quam quorumvis, etiam quomodolibet exemptorum, ac Sedi Apostolicæ immediate subjectorum, Ordinum, Institutorum, Societatum, & Congregationum Regulares, cujuscumque dignitatis, & præeminentiæ, aut quovis privilegio muniti existant, qui personas, quæcumque illæ sint, ad inhonesta, sive inter se, sive cum aliis quomodolibet perpetranda in actu sacramentalis confessionis, sive antea, vel post immediate, seu occasione, vel prætextu confessionis hujusmodi, etiam ipsa confessione non secuta, sive extra occasionem confessionis in confessionario, aut in loco quocumque, ubi confessiones sacramentales audiantur, seu ad confessionem audiendam electo, simulantes ibidem confessiones audire, solicitare, vel provocare tentaverint, aut cum eis illicitos, & inhonestos sermones, sive tractatus habuerint, in officio sanctæ Inquisitionis severissime, ut infra, puniantur. Et præterea omnes hæreticæ pravitatis Inquisitores, & locorum Ordinarios omnium regnorum, provinciarum, civitatum, dominiorum, & locorum universi orbis christiani in suis quemque diœcesibus, & territoriis per has nostras literas, etiam privative quoad omnes alios specialiter, ac perpetuo judices delegamus, ut super his contra prædictos simul, vel separatim in omnibus, prout in caussis Fidei, juxta sacrorum Canonum formam, necnon officii Inquisitionis hujusmodi Constitutiones, privilegia, consuetudines, & decreta diligenter inquirant, & procedant; & quos in aliquo, ex hujusmodi nefariis excessibus culpabiles repererint, in eos pro criminum qualitate, & circumstantiis, suspensionis ab executione Ordinis, privationis beneficiorum, dignitatum, & officiorum quorumcunque, ac perpetuæ inhabilitatis ad illa, necnon vocis activæ, & passivæ, si Regulares fuerint, exilii, damnationis ad triremes, & carceres, etiam in perpetuum, absque ulla spe gratiæ, aliasque pœnas decernant, eos quoque, si pro delicti enormitate graviores pœnas meruerint, debita præcedente degradatione, Curiæ sæculari puniendos tradant.

§. VII. Dantes etiam facultatem Venerabilibus Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus generalibus Inquisitoribus, ne delictum tam enorme, & Ecclesiæ Dei tam perniciosum remaneat, ob probationum defectum impunitum, cum difficilis sit probationis, testibus etiam singularibus, concurrentibus præsumptionibus, indiciis, & aliis adminiculis, delictum probatum esse arbitrio suo judicandi, & Curiæ sæculari, ut præfertur, reum tradendum esse, pronunciandi.

§. VIII. Non obstantibus omnibus, quæ dictus Prædecessor in suis literis prædictis voluit, non obstare, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. IX. Mandantes omnibus Confessariis, ut suos pœnitentes, quos noverint fuisse ab aliis, ut supra solicitatos, moneant de obligatione denunciandi solicitantes, seu, ut præfertur, tractantes, Inquisitoribus, seu locorum Ordinariis prædictis; quod si hoc officium prætermiserint, vel pœnitentes docuerint, non teneri ad denunciandum Confessarios solicitantes, seu tractantes, ut supra, iidem locorum Ordinarii, & Inquisitores illos pro modo culpæ punire non negligant.

Cum autem post emanatam Gregorii Constitutionem nonnulla exorta fuerint dubia circa onus denunciandi Confessarium solicitantem, cumque proposita fuerint Congregationi supremæ Universalis Inquisitionis, prævio Qualificatorum examine, sequentibus verbis extensa, & relata a Card. Albitio *par. I. cap. XXV. de Inconstan. in Fide n. 66.* eadem Congregatio ipsorum resolutiones approbavit, & servari mandavit, videlicet.

Die

Die 11. Februarii 1661.

I. An sit denunciandus Confessarius, qui dat pœnitenti chartam in confessione, postea domi legendam, in qua ad venerem solicitabat.

Domini Qualificatores censuerunt, esse denunciandum, & opinionem negativam non esse probabilem.

II. An Confessarius, consentiens solicitationi, sed statim desistens de illa turpi materia loqui, differendo illius complementum ad aliud tempus, & non præbendo absolutionem pœnitenti, incidat in pœnas contentas in Bulla Gregorii, & sit denunciandus.

Censuerunt incidere, & Confessarium esse denunciandum, rejecta opinione contraria, quam non esse probabilem censuerunt.

III. An Confessarius, solicitando, propter parvitatem materiæ sit denunciandus.

Cum in rebus venereis non detur pravitas materiæ, & si daretur, in re præsenti non dari censuerunt, esse denunciandum, & opinionem contrariam non esse probabilem.

IV. An Confessarius, qui fœminæ in confessionario dicenti, se velle in crastinum confiteri, illam solicitat, & confessionem dissuadet, sit denunciandus.

Si solicitatio fiat extra locum confessionis, & absque prætextu confessionis, censuerunt, negativam opinionem esse probabilem, secus in confessionario, seu in loco confessionis.

V. An Sacerdos, carens jurisdictione, si solicitet in confessione pœnitentem, sit denunciandus.

Censuerunt, esse denunciandum, & opinionem negativam non esse probabilem.

VI. An interpres, si solicitet in confessione pœnitentem, sit denunciandus.

Censuerunt, opinionem negativam non carere probabilitate.

VII. An mandans Confessario, ut in confessione solicitet, sit denunciandus.

Censuerant, opinionem negativam non carere probabilitate.

VIII. An quando Confessarius, & pœnitens invicem se solicitant, Confessarius sit denunciandus.

Affirmative responderunt, & opinionem negativam non esse probabilem.

IX. An Confessarius solicitatus, si metu inductus, solicitanti consentiat, sit denunciandus.

Censuerunt, esse denunciandum, & opinionem negativam non esse probabilem.

X. An Confessarius incidat in pœnas Constitutionis Apostolicæ contra solicitantes, si solicitet mulierem in aliis Sacramentis, scilicet baptismi, matrimonii, sit denunciandus, & si denunciandus, possit ab Inquisitoribus puniri.

Quoad utrumque articulum censuerunt, opinionem negativam esse probabilem.

XI. An Confessarius, qui solicitat pœnitentem ad actus illicitos extra actus venereos, sit denunciandus.

Censuerunt, opinionem negativam esse probabilem.

XII. An Confessarius, si laudet pœnitentem ex pulchritudine, & venustate, dicatur illam solicitare, & ideo sit denunciandus.

Censuerunt, si laus illa sit seria, & nihil pravæ intentionis redoleat, negativam esse probabilem: si vero secus, non esse probabilem.

XIII. An sit denunciandus Confessarius, qui propter solicitationem alterius abjuravit.

Censuerunt, opinionem negativam non esse probabilem, & ideo denunciandus (quod etiam fuit resolutum sub die 26. Julii 1628.)

XIV. An quis teneatur denunciare Confessarium solicitantem, si hoc audivit non solum a fide dignis, sed a levibus personis.

Censuerunt, opinionem negativam non carere probabilitate.

XV. An sit denunciandus Confessarius, qui sedens in confessionario, solicitat mulierem stantem ante confessionarium, non simulando confessionem.

Censuerunt, opinionem negativam non carere probabilitate.

XVI. An sit denunciandus Confessarius, qui audiens confessionem, dat donum mulieri, ita ut dicatur illam solicitasse.

Idem censuerunt quoad duodecimum.

Resolutionem dubii primo loco expositam, confirmavit Alexander VII. die 24. Septemb. 1665. qui proscripsit contrariam propositionem, quæ est la VI. inter alias ab ipso damnatas, eodemque die proscripsit & istam.

Modus evadendi obligationem denunciandæ solicitationis, est, si solicitatus confiteatur cum solicitante, hic potest ipsum absolvere absque onere denunciandi.

Hæc proscriptio respicit dumtaxat opinionem, eximentem ab onere denunciandi solicitantem, non vero nullitatem confessionis, in casu quo solicitans absolveret solicitatum solicitationi consentientem: sed hodie ex Constitutione Benedicti XIV. mox transcribenda, respicit etiam nullitatem confessionis, cum solicitans, absolvens complicem peccati contra sextum præceptum, privatus sit eo ipso facultate absolvendi.

Transcriptas Pii, & Gregorii Constitutiones, ac allatas omnes resolutiones, proscriptasque propositiones confirmavit, atque ampliavit Benedict. XIV. sequenti Constitutione *Sacramentum pœnitentiæ 1. Junii* 1741.

Sacramentum pœnitentiæ .... Dudum quidem a fel. record. Gregorio Papa XV. Prædecessore nostro, per suas literas in forma Brevis, sub datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 30. Augusti 1622. Pontificatus sui anno secundo, sapienter provisum fuit contra quoscunque Sacerdotes audiendis confessionibus deputatos, ad turpia, & inhonesta solicitantes; & deinceps successivis temporibus, ad earum literarum interpretationem, & declarationem plura subinde a Congregatione Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium adversus hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum sub die 11. mensis Februarii anno Domini 1661. prodierunt decreta, & a rec. mem. Alexandro PP. VII. pariter Prædecessore nostro, in Congregatione generali Sanctæ Romanæ Universalis Inquisitionis, die 24. Septembris 1665. coram eo habita,

inter alias ab evangelica veritate, & Sanctorum Patrum doctrina alienas, & dissonas propositiones, sexta videlicet, & septima, huc revocandæ, damnatæ, & prohibitæ fuerunt; Nos itaque mature perpendentes, quanti momenti sit ad æternam animarum salutem ea ubique exacte observari, & quanti ad infirmas oves curandas, & decorem Sanctæ Ecclesiæ Dei retinendum intererit, ne aliqui Sacerdotes, pœnitentiæ Sacramento nefarie abutentes, pœnitentibus pro curatione vulnus, pro pane lapidem, pro pisce serpentem, pro medicina venenum porrigant, sed animo secum recolentes, se a Cristo Domino præsides, & judices animarum constitutos, ea sanctitate, quæ sublimitati, ac dignitati muneris convenit, tam venerandum Sacramentum administrent: motu proprio, ex certa scientia, ac matura deliberatione nostra, præfatas literas hujusmodi, ac omnia, & singula decreta prædicta ad illarum interpretationem, & declarationem emanata, Apostolica auctoritate tenore præsentium approbamus, & confirmamus; illisque omnibus, & singulis inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus. Atque etiam, quatenus opus sit, denuo committimus, & mandamus omnibus hæreticæ pravitatis Inquisitoribus, & locorum Ordinariis omnium Regnorum, provinciarum, civitatum, dominiorum, & locorum universi Orbis christiani, in suis respective diœcesibus, ut diligenter, omnique humano respectu postposito, inquirant, & procedant contra omnes, & singulos Sacerdotes, tam sæculares, quam regulares, quomodolibet exemptos, ac Sedi Apostolicæ immediate subjectos, quorumcunque Ordinum, Institutorum, Societatum, & Congregationum, & cujuscunque dignitatis, & præminentiæ, aut quovis privilegio, & indulto munitos, qui aliquem pœnitentem, quæcunque persona illa sit, vel in actu sacramentalis confessionis, vel ante, vel immediate post confessionem, vel occasione, aut prætextu confessionis, vel etiam extra occasionem confessionis in confessionali, sive in alio loco ad confessiones audiendas destinato, aut electo, cum simulatione audiendi ibidem confessionem, ad inhonesta, & turpia solicitare, vel provocare, sive verbis, sive signis, sive nutibus, sive tactu, sive per scripturam, aut tunc, aut post legendam, tentaverint, aut cum eis illicitos, & inhonestos sermones, vel tractatus temerario ausu habuerint; & quos in aliquo ex hujusmodi nefariis excessibus culpabiles repererint, in eos pro criminum qualitate, & circumstantiis, severe animadvertant per condignas pœnas, juxta memoratam Gregorii Prædecessoris nostri Constitutionem, quam hic de verbo ad verbum pro inserta haberi volumus. Dantes etiam, si opus sit, & rursus concedentes facultatem, ne delictum tam enorme, & Ecclesiæ Dei injuriosum remaneat ob probationum defectum impunitum, jam alias in præfata Constitutione tributam, procedendi cum testibus, etiam singularibus, dummodo præsumptiones, indicia, & alia adminicula concurrant.

§. 2. Meminerint præterea omnes, & singuli Sacerdotes, ad confessiones audiendas constituti, teneri se, ac obligari suos pœnitentes, quos noverint fuisse ab aliis, ut supra solicitatos, sedulo monere, juxta occurrentium casuum circumstantias, de obligatione denunciandi Inquisitoribus, sive locorum Ordinariis prædictis, personam, quæ solicitationem commiserit, etiamsi Sacerdos sit, qui jurisdictione ad absolutionem valide impertiendam careat, aut solicitatio inter Confessarium, & pœnitentem mutuo fuerit, sive solicitationi pœnitens consenserit, vel longum tempus post ipsam solicitationem jam effluxerit, aut solicitatio a Confessario, non pro se ipso, sed pro alia persona peracta fuerit. Caveant insuper diligenter Confessarii, ne pœnitentibus, quos noverint jam ab alio solicitatos, sacramentalem absolutionem impertiant, nisi prius denunciationem prædictam ad effectum perducentes, delinquentem indicaverint competenti Judici, vel saltem se, cum primum poterunt, delaturos spondeant, ac promittant.

§. 3. Et quoniam improbi quidam homines reperiuntur, qui vel odio, vel ira, vel alia indigna causa commoti, vel aliorum impiis suasionibus, aut promissis, aut blanditiis, aut minis, aut alio quovis modo incitati, tremendo Dei judicio posthabito, & Ecclesiæ auctoritate contempta, innoxios Sacerdotes apud ecclesiasticos Judices falso solicitationis insimulant: ut igitur tam nefaria audacia, & tam detestabile facinus metu magnitudinis pœnæ coerceatur, quæcunque persona, quæ execrabili hujusmodi flagitio se inquinaverit, vel per se ipsam innocentes Confessarios impie calumniando, vel scelerate procurando, ut id ab aliis fiat, a quocunque Sacerdote, quovis privilegio, auctoritate, & dignitate munito, preterquam a Nobis, nostrisque Successoribus, nisi in fine vitæ, & excepto mortis articulo, spe absolutionis obtinendæ, quam Nobis, & Successoribus prædictis reservamus, perpetuo careat.

§. 4. Demum magnopere cupientes a sacerdotalis judicii, & sacri tribunalis sanctitate omnem turpitudinis occasionem, & Sacramentorum contemptum, & Ecclesiæ injuriam longe submovere, & tam exitiosa hujusmodi mala prorsus eliminare, & quantum in Domino possumus, animarum periculis occurrere, quas sacrilegi quidam, dæmonis potius, quam Dei ministri, loco eos per Sacramentum Creatori suo, ac nostro reconciliandi, majori peccatorum mole onerantes, in profundum iniquitatis baratrum nefarie submergunt, nonnullorum Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, & aliquorum in Theologia magistrorum consilio desuper adhibito, accedentibus quoque iteratis plurium Episcoporum supplicationibus, hac nostra in perpetuum valitura sanctione, quemadmodum pluribus Episcopis, per synodales suas Constitutiones jam factum esse novimus, omnibus, & singulis Sacerdotibus, tam sæcularibus, quam regularibus cujuscunque Ordinis, ac dignitatis, tametsi alioquin ad confessiones excipiendas approbatis, & quovis privilegio, & indulto, etiam speciali expressione, & specialissima nota, & mentione digno, suffultis, auctoritate Apostolica, & nostræ potestatis plenitudine interdicimus, & prohibemus, ne aliquis eorum extra casum extremæ necessitatis, nimirum in ipsius mortis articulo, & deficiente tunc quocunque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit, confessionem sacramentalem personæ complicis

plicis in peccato turpi, atque inhonesto, contra sextum Decalogi præceptum commisso, excipere audeat, sublata propterea illi ipso jure quacunque auctoritate, & jurisdictione ad qualemcunque personam ab hujusmodi culpa absolvendam; adeo quidem, ut absolutio, siquam impertierit, nulla, atque irrita omnino sit, tanquam impertita a Sacerdote, qui jurisdictione, ac facultate ad valide absolvendum necessaria, privatus existit, quam ei per præsentes has nostras adimere intendimus; & nihilominus, si quis Confessarius secus facere ausus fuerit, majoris quoque excommunicationis pœnam, a qua absolvendi potestatem Nobis solis, nostrisque Successoribus dumtaxat reservamus, ipso facto incurrat.

§. 5. Declarantes etiam, & decernentes, quod nec etiam in vim cujuscumque Jubilæi, aut etiam Bullæ, quæ appellatur Cruciatæ sanctæ, aut alterius cujuslibet indulti, confessionem dicti complicis hujusmodi quisquam valeat excipere, eique sacramentalem absolutionem elargiri; cum ad hunc effectum, & in hoc casu nullus Confessarius, utpote qui in hujusmodi peccati, & pœnitentis genere jurisdictione, ut præfertur, careat, & absolvendi facultate a Nobis privatus existat, habendus sit pro Confessario legitimo, & approbato.

§. 6. Non obstantibus Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, præsertim, quæ nuncupantur Cruciatæ sanctæ, vel Jubilæi universalis, & plenarii, necnon quibusvis Ecclesiarum, monasteriorum, & Ordinum quorumlibet, quorum ipsi Sacerdotes fuerint, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis, & literis Apostolicis, sub quibuscunque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis, & decretis, etiam motu proprio, aut alias quomodolibet concessis, etiam iteratis vicibus approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, eorum tenores præsentibus pro expressis habentes, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscunque. =

Hanc autem Constitutionem quoad ademptam Confessario facultatem absolvendi complicem peccati contra sextum præceptum, ita idem Pontifex declaravit in altera sua Constit. *Apostolici* 8. *Februarii* 1745. ibi.

Edicimus, ac declaramus, eadem Constitutione singulis, ut supra, Sacerdotibus, quemadmodum interdictum non est in mortis articulo personam in prædicto turpi peccato complicem confitentem audire, atque ab hujusmodi quoque culpa rite contritam absolvere, deficiente tunc quocunque alio Sacerdote, qui Confessarii munus obire possit; ita interdici re ipsa, & prohiberi prædicto modo tunc audire, & absolvere, ut si alius aliquis Sacerdos non defuerit, etiamsi forte iste alius simplex tantummodo Sacerdos fuerit, sive alias ad confessiones audiendas non approbatus, possit nihilominus ipse Sacerdos simplex confessionem excipere, ac absolutionem impertiri.

Porro, si casus urgentis qualitas, & concurrentes circumstantiæ, quæ vitari non possint, ejusmodi fuerint, ut alius Sacerdos ad audiendam constitutæ in dicto articulo personæ confessionem vocari, aut accedere, sine gravi aliqua exoritura infamia, vel scandalo nequeat; tunc alium Sacerdotem perinde haberi, censerique posse, ac si revera abesset, atque deficeret; ac proinde in eo rerum statu, non prohiberi socio criminis Sacerdoti absolutionem pœnitenti ab eo quoque crimine impertiri. Sciat autem complex ejusmodi Sacerdos, & serio animadvertat, fore se re ipsa coram Deo, qui irrideri non potest, reum gravis adversus prædictam nostram Constitut. inobedientiæ, latisque in ea pœnis obnoxium, si prædictæ infamiæ, aut scandali pericula sibi ultro ipse confingat, ubi non sunt: imo intelligat, teneri, se graviter hujusmodi pericula, quantum in se erit, antevertere, vel removere, opportunis adhibitis mediis, unde fiat, ut alteri cuivis Sacerdoti locus pateat illius confessionis, absque ullius infamia, vel scandalo audiendæ. Ita enim ipsum teneri vigore memoratæ nostræ Constitutionis declaramus, & nunc quoque ita ipsi faciendum esse districte mandamus, & præcipimus.

Quod si idem Sacerdos, aut quovis modo sese, nulla gravi necessitate compulsus, ingesserit, aut, ubi infamiæ, vel scandali periculum timetur, si alterius Sacerdotis opera requirenda sit, ipse ad id periculum avertendum congrua media adhibere de industria neglexerit, atque ita personæ in dicto crimine complicis, eoque in articulo, ut præfertur, constitutæ sacramentalem confessionem excipere, ab eoque crimine absolutionem largiri; nulla, sicut præmittitur, necessaria causa cogente, præsumpserit; quamvis hujusmodi absolutio valida futura sit, dummodo ex parte pænitentis dispositiones, a Christo Domino, ad Sacramenti pœnitentiæ valorem requisitæ non defuerint: non intendimus enim pro formidando mortis articulo eidem Sacerdoti, quantumvis indigno, necessariam jurisdictionem auferre, ne hac ipsa occasione aliquis pereat. Nihilominus Sacerdos ipse violatæ ausu ejusmodi temerario legis pænas nequaquam effugiet; ac propterea latam in dicta Constitutione majorem excommunicationem, eodemque plene modo, quo ibidem decernitur, Nobis, & huic Sanctæ Sedi reservatam, incurret, prout illum eo ipso incurrere declaramus, volumus, atque statuimus.

Non obstantibus omnibus, & singulis illis, quæ in præfata nostra Constitutione voluimus non obstare, ceterisque contrariis quibuscunque =

Pro majori in praxi allatarum Constitutionum Gregorii, & Benedicti intellectu subnecto regulas ad cognoscendum, qui denunciandi sint, quas ob causas, quando, & qua ratione denunciare oporteat, prout ad singulas earumdem Constitutionum partes exaratæ leguntur a jam laudato Philippo de Carboneano, in ejus Additionibus ad cit. Theologiam moralem Antoine *edit. romanæ an.* 1757. *par. II. pagina* 251. *& seqq.* ibi.

I. Regula = *Denunciandi sunt omnes, & singuli Sacerdotes, sive absolvendi jurisdictione, & auctoritate polleant, sive careant.*

Hujusmodi regula expresse legitur num. 1. & 2. Constitutionis Benedicti (nempe XIV.) quamobrem dubitari amplius non potest, quin simplex

plex Sacerdos, is scilicet, qui ad valide absolvendum jurisdictione careat, denunciandus sit, si confessionem simulando, vel prætextu, aut occasione confessionis, modo infra explicando, sollicitaverit, vel inhonesta, atque turpia tractaverit. Sed cum nihil, sive in hac, sive in aliorum Pontificum Constitutionibus, vel supremæ Inquisitionis decretis statuatur de denunciandis, vel Clericis, vel laicis, qui solicitandi causa confessionem simulaverint, vel confessionis prætextu solicitaverint, non videtur probanda, quæ Gipsio tribuitur opinio, qui, ut refert Cozza pag. 153. Clericos etiam, laicosque denunciandos esse contendebat harumce legum virtute; nam si juxta reg. 15. juris, *Odia restringi, & favores convenit ampliari*, atque juxta reg. 49. *In pœnis benignior est interpretatio facienda*, manifestum est, pœnis subjiciendos non esse, qui in lege non designantur, sed excludi videntur. In iis ergo Constitutionibus, cum soli Sacerdotes nominentur, ac denunciationis pœnis subdantur, Clerici, laicique præsumuntur exclusi. At si ii Missam celebrarent, & sacramentalem confessionem audirent, ob alias Constitut. Inquisitorum judicio, ac pœnis gravissimis supponuntur, atque hanc ob rem denunciandi essent, ut debitas pœnas subirent.

Secunda. *Qui aliquem pœnitentem, quæcunque persona illa sit, sive pro se ipso, sive pro alia persona solicitaverit.*

Habes hic clare definitum. Primo denunciandum esse Confessarium, sive solicitaverit fœminam, sive masculum, ut liquet, tum ex supra relato supremæ Inquisitionis decreto, tum etiam ex Constit. verbis, nam to *aliquem pœnitentem*, *quæcunque persona sit*, innuit vel masculum, vel fœminam. Deinde denunciandum quoque esse, qui non pro se, sed pro alia persona pœnitentem incitaverit, seu ad turpia provocaverit, ut in Const. num. 2. expressum est.

Tertia. *In actu sacramentalis confessionis, vel ante, vel immediate post.*

Qui eo temporis spatio ad turpia provocet, quod inter confessionis initium, & absolutionem intercedit, is solicitare dicitur in actu confessionis. At quid sit solicitare, vel immediate ante, aut immediate post confessionem, non convenit inter Auctores, ut videre est apud Cozzam dub. 21. pag. 95. communior autem opinio, quæ meo judicio, vera est, atque fini legis omnino consentanea, asserit, vocabulum istud *immediate*, non pro physico, sed pro morali significato esse usurpandum; scilicet, non pro momento, quod nullo interjecto medio, vel præcedit, vel subsequitur confessionem; sed pro brevi illo temporis spatio, in quo, si quidpiam fiat, attentis circumstantiis, secundum communem loquendi modum, ac prudentum judicium, sive immediate ante, vel immediate post confessionem facta dicatur. Quare, qui mulierem, petentem confessionem, sive ad confessionem paratam, & quam paulo post ad confessionem accessuram noverit, ad inhonesta incitaret, is immediate ante confessionem solicitare diceretur, licet breve temporis intervallum provocantem actionem, confessionemque intercederet. Atque eandem ob causam, immediate post confessionem solicitare diceretur, qui vel illico post absolutionem, vel in Ecclesia, cum primum e confessionali egreditur, mulierem ad turpia provocaret, sive chartam ei traderet ad venerem incitantem, domi legendam. Imo communior opinio est, hac quoque lege comprehendi, qui pœnitentem deinceps sequatur, eamque vel in itinere, aut domi solicitet: is enim secundum prudentum judicium, statim post confessionem solicitasse diceretur; quia cum primum potuit, præconceptum in confessione de solicitando desiderium executioni demandavit: sed indicati casus clarius comprehenduntur sub regula, quam subjicimus.

Quarta. *Vel occasione, aut prætextu confessionis.*

Occasio, & prætextus duo hic exprimunt, quæ sunt invicem distincta, atque omnino diversa: nam confessionis occasione solicitare, est ex confessione provocandi motivum sumere: prætextu vero confessionis solicitat, qui confessionem prætexit, sive fingit, ac simulat, ut liberius, vel inhonesta tractet, vel ad venerem incitet. Occasione confessionis tribus modis Confessarius solicitare posse videtur. Primo, dum expressa, aut tacita confessionis petitione solicitandi motivum sumit: tum enim medicinam petenti, venenum, atque panem expectanti scorpionem porrigit, juxta Constitut. allegorias; atque veneratione, demissione animi confidentia, aliisque pœnitentis affectibus erga Sacramentum, ac Christi ministrum, abutitur, quo facilius ad inhonesta incitet, adeoque denunciandus est. Secundo ex confessione ipsa, hoc est, dum intelligendo, quæ cum aliis egit, vel facere optavit, aut ad venerem proclivitatem occasionem nanciscitur, vel verbis, vel signis ad inhonesta provocandi. Tertio demum, cum notitia utitur, quam ex confessione habuit, ad incitandum, & facilius movendum ad assensum; ab hac enim notitia motum ad solicitandum manifestum est, ex ipsa confessione incitandi occasionem desumere.

Sed, ut pœnitens hanc ob causam denunciare teneatur, habeat necesse est certa indicia, quibus prudenter judicare possit, ex hujusmodi scientia solicitandi motivum accepisse: nam si indicia hujusmodi desint, præsumi potest, aliis ex causis motum fuisse ad solicitandum; supponunt vero pœnitenti hujusmodi indicia, si Confessarius brevi post confessionem tempore pœnitentem solicitet, veluti personam, quæ facile acquiescere soleat, vel natura ad hujusmodi actus propensa sit, & si aut generalibus verbis, aut nutibus in solicitando utitur, quibus indicare videatur, se scire, vel quid cum aliis egerit, vel quæ alias ad hæc propensa fuerit, aut quidpiam iis simile, quod ex confessione noverit.

☞ Notandum hic est, ex praxi Tribunalis Universalis Inquisitionis non intelligi, *immediate post* Confessarium solicitasse, si post integrum transactum diem tractatus, aut actus inhonestos habuerit cum pœnitente, dummodo nullo modo in confessione pravum

pravum suum animum indicaverit, cum tunc verificari non videatur illa particula: *immediate post*. ☜

Quinta. *Vel etiam extra occasionem confessionis in confessionali.*

Hac regula ii designantur, qui denunciandi sint ratione loci, in quo ad inhonesta aliquem provocent, scilicet ii, qui in loco destinato ad sacri pœnitentiæ ministerii exercitium, & ad absolvendos fideles a peccatis, etiam extra quamcunque confessionis occasionem, & simulationem, ad turpia solicitant, vel inhonesta tractant. Constat id primum ex decreto supremæ Inquisitionis sub Paulo V. quod una cum aliis a SS. D. N. Bened. XIV. approbatum, & confirmatum fuit; deinde ex eo, quod finis legis videatur hujusmodi pœnis Sacerdotes subjicere, quia in loco, ex quo fideles solutionem a culpis, ac animæ salutem quærunt, novis culpis ligare, atque in perditionem, & mortem æternam ducere student =.

☞ Quod hic traditur pro quinta regula, & infra, non semel repetitur a Clariss. Patre a Carboneano, nolim adeo certum repules, ut sententiam, quæ oppositum docet, destitutam existimes solida probabilitate; suprema namque Universalis Romanæ Inquisitionis Congregatio ad hoc dubium XV. *An sit denunciandus Confessarius, qui sedens in confessionario sollicitat mulierem stantem ante confessionarium, non simulando confessionem*, die 11. Febr. 1661. respondit: *Censuerunt, opinionem negativam non carere probabilitate*, ut ex dubiis, ac resolutionibus ejusdem Congregationis, per extensum supra relatis pag. 185. fit manifestum. Porro si sententia opinioni P. Carboneani opposita, est vere probabilis, profecto illa talis Auctoris probabilitatis limites non excedit, ideoque firmare nequit regulam certam. Neque putes, probabilitatem a suprema Congreg. assertam opinioni præfatæ, esse probabilitatem utcumque, ac levem. Fallitur enim quicunque id ausit asserere; nam in rebus momentosis, practicis, ac ad eum finem propositis, ut quisque sciat, quonam modo in tali, vel tali circumstantia tuto in praxi se gerere possit, ac debeat, S. Congregatio prædicta in suis responsis levem sententiarum probabilitatem non curat, solidamque tantum, ac in praxi tutam, ubi de veritate certo non constat, probabilitatem attendit; ut non obscure colligitur ex aliis ejusdem responsis, tum ipsa eadem die, cum alias datis his, vel æquivalentibus verbis: *Censuerunt, talem opinionem non esse probabilem*, etsi levis probabilitas quandoque eidem conveniat. Accedit, quod responsum Supremæ, a me supra allegatum, est unum ex decretis, expresse approbatis, & confirmatis (quod non invenio de decreto edito sub Paulo V. cui P. Carboneanus adeo innititur) a Benedicto Papa XIV, in Constitut. *Sacramentum Pœnitentiæ*. Jam vero est credibile, quod ea occasione, qua doctissimus Pontifex rem serio perpenderat, id fecisset quoad tale responsum, si hoc defectu levis probabilitatis laborasset? Certe quod non, maxime cum agatur de approbatione, & confirmatione per Constitutionem. Asserta ergo in eo probabilitas vere solida est, ac tuto reducibilis ad praxim; ideoque approbatum fuit, & confirmatum.

At inquies tali occasione approbatum quoque fuit, & confirmatum responsum ad IV. cujus petitio erat: *An Confessarius, qui fœminæ in confessionario, dicenti, se velle in crastinum confiteri, illam solicitat, & confessionem dissuadet, sit denunciandus?* cui Suprema respondit: *Si solicitatio fiat extra locum confessionis, & absque prætextu confessionis; censuerunt, negativam opinionem esse probabilem, secus in confessionario, seu in loco confessionis*; ubi ex secunda responsionis parte liquet, quod, ut Confessarius sit denunciandus, satis est, quod ipse solicitaverit in confessionario, seu in loco confessionis. Propterea, cum huic consonum sit decretum editum sub Paulo V. non abs re dicitur istud in hoc approbatum fuisse, & confirmatum a Benedicto XIV.

Verum qui ita differit, doctrinam non habet P. Carboneani: quia enim hic optime perceperat sensum hujus responsi, hoc ne quidem tetigit, sed editum tantum sub Paulo V. allegavit, & scite: correspondet enim interrogationi de solicitatione fœminæ, in confessionario pariter existentis, seu confessionem simulantis, ut clare patet ex illis verbis: *qui fœminæ in confessionario dicenti, se velle in crastinum confiteri, illam solicitat &c.* Cui propterea correspondens responsio fuit, quod si solicitatio talis fœminæ fiat, ea adhuc existente in confessionario, seu in loco confessionis, tunc Confessarius est denunciandus; quod nec ego inficior, cum in isto casu non existat in confessionali solus Confessarius, verum etiam fœmina solicitata. Si vero fiat, ea extante extra locum confessionarii, & absque prætextu confessionis, tunc inquit Suprema, opinio negativa est probabilis; prout postea ad XV. respondit, negativam opinionem esse probabilem, etiamsi Confessarius sedeat in confessionario, dummodo non simuletur confessio, quod est id, quod contra P. Carboneanum & ego assero.

Idque eo libentius solide probabile affirmo, quia Benedictus XIV. quando adhuc erat tantum Cardinalis, ac Bononiæ Archiepiscopus, etiam decretum editum sub Paulo V. procedere dicebat in casu, quo simuletur confessio; ideo enim prodiit, quia relatum fuerat, *multi Confessarii tractant de rebus inhonestis cum mulieribus in confessionali extra occasionem confessionis, ubi ly tractant cum mulieribus in confessionali*, satis designat coexistentiam mulierum in tali loco: & de facto tale decretum excludit quidem *occasionem*, sed non *simulationem* confessionis; & quando a Suprema simul exclusa fuit etiam simulatio, ut in responso ad præfatum dubium XV. tunc expresse respondit, *opinionem negativam esse probabilem*. Item constanter ajebat, etiam clausulam illam Bullæ Gregorianæ, *Sive extra occasionem confessionis in confessionario*, esse intelligendam copulative, ac connexive ad eam; *simulantes ibidem confessiones audire*; ut pro certo testificari adhuc possunt plures, qui eo tempore Examinatoris munere fungebantur Bononiæ. Quid plus ergo desiderandum pro asserenda solida probabilitate hujus sententiæ: præcipue cum sic concordentur omnia supremæ Congregationis decreta cum præfato responso ejusdem ad dubium XV.

Me

Me non latet diversa utriusque expositio, & intelligentia Fautorum opinionis contrariæ, dicentium, sufficere existentiam in confessionario solius Confessarii solicitantis, 1. quia mens Pontificum in hac materia solicitationis semper fuit Inquisitorum facultates ampliare, ac dilatare. Unde per ly *extra occasionem confessionis in confessionario*, inquiunt, eosdem Pontifices habuisse respectum, non ad confessionem, quam expresse excluserunt per eas particulas *extra occasionem confessionis*, sed ad injuriam loci, utpote ad tribunal ordinarium sacramentalis judicii; ideoque pro onere denunciandi non est necesse, quod intervenerit confessionis simulatio, sed satis est, quod per Confessarium solicitantem illata fuerit injuria ipsimet loco, quod verificatur semel ac ipse solicitavit existens in confessionario, 2. Quia subsequens particula *aut* disjungit casus, eosque distinguit. Ex quo fit, quod cum ly *simulantes* sit terminus restrictivus, afficit quidèm casum proximum *aut in loco quocumque, ubi confessiones audiantur*, non vero antecedentem de confessionario, respicitque confessionem ipsam, non locum, proindeque in isto casu requiritur simulatio.

Attamen utrumque hoc fundamentum facile dissolvitur, dicendo quantum ad 1 gratis omnino supponi, quod ampliatio, ac dilatatio dictarum facultatum ad id facta fuerit cum solo respectu ad locum confessionum, nullibi enim hoc expresse Pontifices; quæque statuerunt ad rem præsentem, non excludunt simulationem confessionis, imo si eorum expressiones naturaliter accipiantur, ac intelligantur, eandem involvunt, ut jam supra dictum est: & si attentius Constitutio Gregoriana, ac etiam Benedictina legantur, aperte apparebit, in quo consistat ampliatio earundem, quod hic est superfluum repetere, cum satis alibi exprimatur. Adeo quidem etiam locum electum ad ibi confessiones audiendas, statim fieri tribunal sacramentale per aliquam confessionem ibi exceptam, & tamen etiam per Adversarios solicitatio facta a Confessario in dicto tribunali absque confessione, saltem simulata, non inducit obligationem ipsum denunciandi, ergo a pari. Ad 2. quod attinet, dico, quod sicut particula *aut* disjungit, ac distinguit a casu antecedenti ly *in loco quocumque &c.* ita subsequens particula *seu* pariter distinguit casum loci electi ad ibi confessionem audiendam a præcedenti casu loci cujusque ad confessiones audiendas deputati; ac proinde, si ly *simulantes*, ex quo sit terminus restrictivus, afficit solum casum proximum, hinc fit, quod afficere non debeat ly *aut in loco quocumque &c.* sed ly *seu ad confessionem electo*: alius enim est locus quicunque ad confessiones audiendas deputatus, & alius locus electus ad confessionem, vel confessiones audiendas. Atqui, non obstante dicti termini restrictivitate, ly *simulantes* per Adversarios extenditur etiam ad ly *aut in alio quocunque &c.* ergo non afficit solum casum proximum, & sic, cum hactenus nulla adducta sit ratio, quæ re vera probet, ipsum non posse extendi ad ly *extra occasionem confessionis in confessionario*, hujusmodi extensionem permittant, eandem admittentibus cum adducto fundamento solide probabili, vallato quoque communi ea regula legali: *Clausulæ ultimo loco positæ ad omnia antecedentia connexa referuntur*: quam amplexata est etiam *Rota Romana*, ut *ex compend. Recen. decis. ejusdem tom. 6. verb. Clausulæ ultimo loco positæ*, fit manifestum.

Sexta. *Sive in alio loco, ad confessiones audiendas destinato, aut electo, cum simulatione audiendi ibidem confessionem.*

Tria locorum genera distinguntur, in quibus confessiones audiri solent. Primus, inquit Felix Potestat. tom. II. pag. 3. cap. 9. est confessionale ordinarium, quod confici solet ex ligno, habens laminam ferream cum parvis foraminibus, quodque in Ecclesia collocatur. Atque hujusmodi est, quod in superiori regula indicatur. Secundus est locus quicunque ab illo distinctus, ubi confessiones audiuntur; tales sunt in domibus religiosis cellulæ quædam in primo claustro, aut in sacristia, atque hujusmodi confessionis locum designari, ait, verbis illis, *sive in alio loco, ad confessiones audiendas destinato*. At si in hujusmodi cellulis confessionale, ut supra dictum est, constructum adsit, quod formam habeat tribunalis ordinarii sacramentalis judicii, tunc ad locum prioris generis pertinebit; ac solicitans, sola loci circumstantia inspecta, denunciandus erit. Tertius locus est, quem Confessarius ad confessionem audiendam pro suo arbitrio eligit; ita potest esse in Ecclesia, in foro, in domo, in agro, ubique, atque hunc solum designant illa verba, *ad confessiones audiendas electo*.

Qui in prioris generis loco solicitant, sunt juxta quintam regulam denunciandi: qui vero in locis secundi, & tertii generis, quæ loca destinata, aut electa dicuntur ad confessionem, solicitaverint, tunc tantum sunt denunciandi, cum vel confessiones audiunt, aut audire simulant. Hinc Confessarius e confessionali provocans mulierem, vel ante sedentem, vel transeuntem, vel rem aliquam indifferentem secum tractantem, aut cum ea inhonestos ibi sermones habens, denunciandus esset; non vero, si extra occasionem confessionis, vel ejusdem simulationis in loco secundi, & tertii generis eadem, vel similia ageret.

Septima. *Ad inhonesta, & turpia, sive verbis, sive signis, sive nutibus, sive tactu, sive per scripturam, tunc, aut postea legandam, tentaverint.*

Quamquam omnia peccata inhonesta sint, & turpia, quod in unoquoque finis honestus desideretur, ac turpitudo illa insit, quæ deformitate ad regulam morum continetur; tamen juxta communem loquendi modum, cum inhonesta, & turpia dicimus, venereos actus indicamus. Atque hoc sensu inhonesta, & turpia in Pontificiis Constitutionibus usurpantur, ut cum Theologi omnes fatentur, tum etiam constat ex eo, quod hujusmodi peccata legibus, pœnisque illis statuendis motivum dederint; atque demum ex ipsa Inquisitionis praxi. Igitur harumce legum virtute denunciandi non sunt ad furtum, vel alia facinora pœnitentes provocantes. At ob Sacramenti abusum, atque hæreseos suspicionem, ii quoque legibus in hæreseos suspectos latis, Inquisitorum judicio subjicium-

ciuntur; quamobrem Auctores bene multi denunciandos esse tuentur, licet non denunciantes, pœnas in hac Constit. stabilitas non subeant.

Aliis Constitutionum particulis indicatur, denunciandos esse, qui provocant, incitant, sive alliciunt verbis, aut signis &c. quæ vel ex se, aut ex loci consuetudine, sive ad venereum conciliandum amorem, sive ad venereos actus inducant, *Signa sunt*, inquit Felix Potest. cap.4. *Oscula, tactus impudici, etiam sui ipsius Confessarii, tactus manus pœnitentis sine causa, missio osculi manibus, studiosa compressio pedis, aut oculi, & similia signa amatoria, quibus amantes uti soleant ad invitandum, aut alliciendum aliquam personam ad sui amorem. Quod est verum, etiamsi solicitatio fiat per signa venialiter inhonesta, nempe leviter indicativa amoris lascivi: quia licet tales actus sint ex se leves, ex circumstantia tamen Sacramenti, cum qua sunt conjuncti, sunt graves, & mortales.*

Literæ quoque amatoriæ, traditæ etiam, ut domi legantur, sufficiens denunciandi motivum præbent, ut verbis Constit. liquet; sufficit autem literas hujusmodi tales esse, quæ ad prophanum amorem alliciant.

Octava. *Aut cum eis illicitos, & inhonestos sermones, vel tractatus temerario ausu habuerint.*

Quemadmodum superioribus verbis eos denunciandos esse præcipitur, qui vel in actu sacramentalis confessionis, vel ante, aut immediate post, sive in confessionali extra occasionem confessionis, vel alio in loco, confessionem simulando, solicitare, & provocare tentaverint. Ita hac regula, denunciandos esse præscribitur, qui in iisdem circumstantiis cum pœnitentibus, sive cum iis, quibus cum confessionem simulaverint, illicitos, & inhonestos sermones, aut tractatus habuerint. Ex quo apparet, non solum eos denunciare oportere, qui illicitis, inhonestisque sermonibus, ac tractatibus ad turpia solicitaverint, seu provocare tentaverint; sed etiam illos, qui vel turpia verba proferant, vel illicitos, aut castitati contrarios sermones habeant, sive de rebus tractent, quæ vel turpes sint, aut pudori, honestatique adversentur; licet hujusmodi verbis, aut tractatibus, nec solicitare, seu provocare contendant, nec ex parte pœnitentis solicitatio, & provocatio sequatur ulla. Rem ita ostendit Potest. *cit. tom. III. cap. II. Sub his verbis comprehenduntur etiam sermones inhonesti sine provocatione, nam hæc clausula est distincta a priori*, solicitare, vel provocare tentaverint, *& additur disjunctiva*, aut, *quod non esset verum, imo clausula hæc esset superflua, si solum comprehenderet sermones inhonestos cum provocatione.*

Nona. *Denunciare oportet, etiamsi solicitatio inter Confessarium, & pœnitentem mutua fuerit.*

Cum mutua solicitatio sit, sive a pœnitente incipiat, sive a Confessario, ut est manifestum, ex hac regula clare deducitur, falsam, & improbatam omnino esse ab Apostolica Sede illorum opinionem, qui denunciandum non esse tuentur Confessarium, solicitanti fœminæ consentientem.

Decima. *Sive solicitationi pœnitens consenserit, sive consensum minime præstiterit.*

Horum verborum sensus, atque regulæ hujusmodi usus ex supradictis abunde patet. Hic vero in memoriam revocandum est Supremæ Inquisitionis decretum Nota 2. indicatum, quo decernitur, pœnitentem teneri ad denunciandum, non vero ad aperiendum præstitum solicitationi consensum; ac decretum aliud ejusdem Congregationis sub die 27. Januarii 1613. *ubi decretum fuisse volunt nonnulli*, inquit Cozza pag.91. *quod Confessarius, qui mulierem pœnitentem ante ejus pedes signo crucis munitam solicitat, dicens ei, nolle ei suam confessionem audire pro tunc, ut commodius solicitet, sit denunciandus.*

Undecima. *Vel longum tempus post ipsam solicitationem jam effluxerit.*

Non solum hic illorum proscribitur opinio, qui contendunt, post triennium denunciandi obligationem cessare; sed innuitur etiam tamdiu in pœnitente denunciandi onus manere, quoadusque satisfecerit. Imo & eos quoque denunciare debere, qui vel ob ignorationem legis de denunciandis solicitationibus, vel, quod non illico ob simplicitatem solicitationis verba, aut nutus intellexerint, nonnisi post longum tempus agnoscunt, aut teneri ad denunciandum, vel solicitatos fuisse.

Duodecima. *Aut solicitatio a Confessario, non pro se ipso, sed pro alia persona peracta fuerit.*

Regula ex iis, quæ supra sunt explicata, clara est. Addimus autem hæc alia verba, quæ in Gregoriana Constitutione habentur = *Qui ad inhonesta, sive inter se, sive cum aliis perpetranda solicitaverint* = ut Confessarii intelligant, denunciandos esse solicitantes cum pro se ipsis, tum pro aliis personis, tum etiam per alias personas.

☞ Additio horum verborum = *Ut exinde Confessarii intelligant denunciandos esse solicitantes etiam per alias personas* = videtur male facta; hoc enim non eruitur ex talibus verbis Bullæ Gregorianæ: & Suprema Congreg. Romana, sic generaliter interrogata Dubio 7. An mandans Confessario, ut in confessione solicitet, sit denunciandus? die 11. Febr. 1661. respondit: *Censuerunt, opinionem negativam non carere probabilitate*; ut videri potest in præfata Resolutione pag. 185.

Melius propterea exponendum hoc est, nimirum id valere de Confessario, qui vere, vel simulate confitente utatur ad aliquam personam pro se, vel pro alio solicitandam; vel ei hoc dicat immediate ante, vel immediate post, & tunc in rigore est denunciandus, non vigore dictorum verborum, sed quia turpia, ac inhonesta tractavit, si mavis rem ad eam regulam deducere: *Qui per alium facit, per se ipsum facere videtur.* ☜

= His præmissis, monentur Confessarii, *ut caveant diligenter, ne pœnitentibus, quos noverint jam ab alio solicitatos, sacramentalem absolutionem imper-*

impertiant, nisi prius denunciationem prædictam ad effectum perducentes, delinquentem indicaverint competenti judici, vel saltem se, cum primum poterunt, delaturos spondeant, ac promittant.

Ex iis manifestum est, omnes pœnitentes gravi præcepto obligatos esse ad denunciandos solicitantes Confessarios, nec sine gravi culpa id omittere posse: agitur enim de re gravi, cujusmodi est Sacramenti abusus, ac de crimine, quod præ se suspicionem fert hæreseos.

Neque solum pœnitens, sed ii quoque, qui vel solicitantem Confessarium casu viderunt, vel audierunt, vel immediate, aut ab ipso solicitante Confessario, sive ex solicitato pœnitente solicitationis scientiam habuerunt. Id universim Theologi ostendunt, ex eo, quod hujusmodi Confessarii sint hæreseos suspecti, quodque testes quoque de immediato auditu, per Inquisitionis Edicta suspectos de hæresi denunciare præcipiantur.

Quæstio dumtaxat est, num denunciare teneatur, qui idem ex levibus, ac suspectis personis audierit? Tutior vero, & communior opinio est, hos quoque denunciare debere; quia in causis ad Sanctum Officium spectantibus admittuntur etiam testes inhabiles, excommunicati, perjurii, infames &c. nec privati est, sed Inquisitoris investigare, & decernere, num persona, ex qua audita fuit facta a Confessario solicitatio, fide sit digna. Cujus quidem rei ratio est, quod hæreseos, aut hæreseos suspicionis crimen ita christianæ reipublicæ perniciosum sit, ut ad illud extirpandum omnia adhibere oporteat media, atque adeo cujuscumque generis testes. Ad cohibendum vero hac in re calumniatores, Sanctissimus D. N. Bened. XIV. in superiori Constit. num. 3. pœnas in calumniatores, sive falsos delatores constituit, ut ibi legere est. =

☞ Cautius tamen procedendum crederem in firmanda obligatione denunciandi ob auditum ex levibus, ac suspectis personis. Si enim Inq. Suprema ad hoc Dub. XIV. relat. p. 185. *An quis teneatur denunciare Confessarium solicitantem, si hoc audivit, non solum a fide dignis, sed a levibus personis?* die 11. Februar. 1661. respondit: *Censuerunt, opinionem negativam non carere probabilitate*; itaque omnia responsa approbata fuere, & confirmata per Bullam, *Sacramentum Pœnitentiæ* a Benedicto XIV. idemque docent tot alii, & quidem præclari DD. profecto non video, qua ratione communior, & quodammodo plausibilior venditetur opinio, eandem obligationem imponens, cum præcise quis id audivit a levibus, ac suspectis personis. ☜

= Igitur omnes pœnitentes, vel ex pœnitentibus audientes, solicitantem Confessarium denunciare tenentur; idque etiamsi delictum occultum sit, ac solicitans vir bonæ famæ, ex decreto Alexand. VII. die 24. Septembris 1665. & etiam si sciat sub sigillo naturali, jurejurando quoque confirmato; quia hoc ad privatum bonum, denunciatio vero hujus criminis ad publicum reipublicæ christianæ bonum spectat; ac publicum bonum privato anteponendum est, neque juramentum de re mala tenet, ut ex Bord. argumentatur Felix Potest. cap. 12.

Persona solicitata tenetur per se ipsam denunciare, quia hæc obligatio est personalis; & si per alium denunciaret, denunciatio esset ex auditu alterius. Qui per epistolam denunciant, nisi subscribant proprium nomen, & cognomen, non satisfaciunt, ac sunt deinceps ab Inquisitore vocandi, ut iterum juridice deponant.

Si mulieres nobiles sint, aut puellæ, quæ denunciare debeant, ac vereantur ad Inquisitionis tribunal accedere, monere debent per internuncium Inquisitorem, ut domum Notarium mittat ad suscipiendam denunciationem. Aptior vero internuncius est Confessarius, cui Inquisitor de solicitatione jam monitus, committere potest, ut recipiat in scriptis, juramento firmatam denunciationem, ex decreto Inquisit. Rom. jussu Urbani VIII. 27. Sept. 1624. Qui quidem modus servari maxime debet in recipienda monialis denunciatione, ne res aliis monialibus manifestetur. Reliqua patent ex ipsa Const. in qua pœnæ quoque in delinquentes statutæ leguntur.

Nota. Qui in partibus schismaticorum, hæreticorum, & mahumetanorum degunt, licet subjecti sint Constitutionibus contra solicitantes, tamen in iis locorum circumstantiis, in quibus nulla spes adsit punitionis denunciati, atque mulieres sine periculo, & infamia denunciare nequeant, denunciatos vero facile pœnam declinare posse credatur, recurrendo, vel ad Episcopos schismaticos, vel ad laicos judices infideles, ex decreto Sac. Congr. S. Officii die 21. Febr. 1630. attentis supradictis caussis, absolvendi sunt, & liberandi ab hujusmodi onere denunciandi; moneri tamen debent, ut *cessantibus supernarratis periculis, & impedimentis, teneantur denunciare* =.

Præter resolutiones, seu decreta circa solicitationem superius jam relata, attendenda etiam sunt sequentia, excerpta ab eodem Carboneano ex dubiis selectis Laurentii Cozzæ, olim S. Universalis Inquisitionis Consultoris, quæ refert loc. cit. pag. 241.

I. Paulum V. sub die 29. Novembris 1612. declarasse, quod etiam ex vi Constitutionis Pii IV. comprehendi solicitatos masculos.

II. Quod a Congr. Universalis Inquisitionis sub die 25. Julii 1624. declaratum fuerit, mulierem, qui solicitanti Sacerdoti consenserit, non teneri in denunciatione consensum a se præstitum manifestare; teneri tamen denunciare, etiamsi ipsa prius solicitaverit, & ad consensum traxerit Confessarium.

III. Sub die 17. Novembris 1624. decisum fuisse, Confessarios solicitantes non esse cogendos ad denunciandum se ipsos.

IV. Refert Carboneanus decretum Pauli V. quo sub die 10. Julii 1614. declaravit, ut procedatur in S. Officio contra Confessarios tractantes cum mulieribus in confessionali de rebus inhonestis, etiam extra occasionem confessionis.

V. Decretum Alexandri VII. sub die 8. Julii 1660. quo declaratur, teneri pœnitentem denunciare, etiamsi nulla fraterna correctio præmissa fuerit, vel alia monitio.

VI. Decretum Universalis Inquisitionis editum 26. Julii 1628. quo definitum fuit, mulierem solicitatam teneri ad denunciationem, etiamsi sciret, solicitantem sponte comparuisse.

VII. Decretum, quo die 22. Januarii 1727. S. Congr.

Congr. S. Officii respondens dubiis propositis a P. Carlo Josepho Spediæ, Præfecto Missionum in America, declaravit, mulieres solicitatas non se teneri ad denunciationem, si ministri Inquisitionis, & Vicarii Episcopi in longinquis regionibus degentes, sine gravi incommodo adiri nequeant. Observanda tamen sunt dicta supra §. *Nota qui. pag.* 192.

VIII. Decretum, quo eadem S. Congr. die 11. Maii 1707. declaravit, puellam solicitatam in simplicitate constitutam, & absque notitia inhonestatis, teneri denunciare Confessarium solicitantem, postquam compos effecta fuerit, & notitiam præteritæ solicitationis acquisiverit.

Subnectitur tandem decretum Bened. XIV. quo approbantur pœnæ contra solicitantes, tenoris, ut sequitur.

Feria 5. die 5. Augusti 1745.

In generali Congr. Sac. Romanæ, & Universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Quirinali coram SS. D. N. Bened. Divina Providentia Papa XIV. & Eminentiss. ac Reverend. DD. Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, adversus hæreticam pravitatem Inquisitoribus generalibus, a S. Sede Apostolica specialiter deputatis: Sanctissimus D. N. solicite animadvertens, quam grave sit delictum illorum perditorum hominum, qui sacrosanctæ Missæ Sacrificio, ac salutaris Pœnitentiæ Sacramento, ad animarum reparationem a Christo Domino institutis, in illarum perniciem, & damnationem abutuntur, decrevit, quod in posterum Sacerdotes, tam sæculares, quam Regulares cujuscumque Ordinis, Instituti, Congregationis, & Societatis, etiam de necessitate exprimendæ, vel in actu sacramentalis confessionis, sive illius occasione, aut prætextu ad turpia solicitantes, vel Sacrificio Missæ abutentes ad sortilegia, præter pœnas a jure, & Apostolicis Constitutionibus, ac signanter san. mem. Sixti V. & Gregorii XV. contra eosdem inflictas, perpetuam etiam inhabilitatem incurrant ad præfati Sacrificii celebrationem, quodque ejusmodi decretum significetur singulis cujuscunque Ordinis Superioribus, ac Præpositis, ad hoc, ut de illo, sicuti & de prædictis, aliisque Summorum Pontificum Constitutionibus juxta præscriptum in generali decreto supremæ Inquisitionis die 15. Decembris 1633. semel saltem in anno, idest feria sexta post octavam Assumptionis B. M. Virginis, in publica mensa, vel in capitulo, ad hoc specialiter convocato: ac insuper in quocumque generali, vel provinciali capitulo, vel alio quovis nomine nuncupato capitulari congressu, suos subditos, ac Religiosos commonendos curent, ejusdemque commonitionis coram suprema Congregatione juratum testimonium exhibeant.

Nota transcriptas omnes Constitutiones, editas contra solicitantes in confessione, in singulas nationes universim vires suas extendere, ac latinos æque, ac Græcos sua amplitudine comprehendere, declaravit idem Bened. XIV. Constit. *Etsi pastoralis* 26. *Maji* 1742. §. *IX. num.* 5.

Circa tamen absolutionem dandam, vel denegandam solicitatis in partibus Schismaticorum, hæreticorum, & mahumetanorum degentibus, & non denunciantibus, recolenda sunt dicta supra pag. 192. §. *Nota qui*, & decretum sub die 22. Jan. 1727. hic relatum num. VII.

SUBNECTUNTUR VARIÆ INSTRUCTIONES

Circa denunciationes faciendas, & respective recipiendas in materia solicitationis, prout referuntur in Appendice Synodi Diœcesanæ Civitatis Castellanæ, celebratæ a Sancte Lenucci anno 1756.

X V.

Istruzione della Sagra Congregazione del S. Officio per le denunzie de' Penitenti sollecitati nella confessione, senza manifestare il proprio consenso.

Rev. P. doppo essersi avuta lunga, e matura considerazione sopra il dubbio significato da diverse bande, se i penitenti siano obbligati a denunziare i Confessori, da quali sono stati sollecitati nel luogo, ed atto della confessione, quando anno acconsentito alla sollecitazione, N. S. e questi miei Signori Eminentissimi in Congregazione tenuta avanti sua Santità ai 25. di Luglio passato, dopo aver anco inteso il parere d' una particolar Congregazione deputata a quell' effetto, hanno risoluto, che qualsivoglia penitente è tenuto a denunziare il Confessore, dal quale sarà stato sollecitato nel luogo, ed atto della confessione, ancorchè egli abbia consentito, e non è tenuto a propalare il proprio consenso, ne sopra ciò s' interroghi dal Vescovo, ò dall' Inquisitore, ò da loro Vicarj, avanti i quali deporrà; ne meno il Confessore denunziato, procedendosi poi contro di lui nei costituti, che se gli faranno, s' interroghi sopra detto consenso, ed in caso ch' egli volesse dirlo da se, non si scriva il suo detto, come cosa in ordine alla persona sollecitata, non spettante al Sant' Offizio della S. Inquisizione. Le parti dunque di V.R. sono di significare a' Confessori detta risoluzione, e d' incaricargliene strettamente l'osservanza, acciò nei casi, che occorrono alla giornata, conforme al tenore della Constituzione pubblicata da Gregorio XV. di san. mem. contro i Confessori sollecitanti, significhino ai penitenti l' obbligo, che hanno di denunziare i Confessori, da quali saranno stati sollecitati; ed avendovi consentito, e facendo difficoltà di scoprire il proprio consenso, conforme alla risoluzione, che si è fatta, gli dicano apertamente, che non sono tenuti a propalare il proprio consenso, e che tanto i penitenti, quanto i Confessori sollecitanti, procedendosi contro di loro, non saranno di ciò interrogati, e dicendolo da se, non si scriverà il detto loro. E quando il penitente persiste tuttavia nella medesima renitenza, N. S. si contenta, che dal Vescovo, o dall' Inquisitore si dia autorità al Confessore di ricevere per scrittura, e con giuramento la denunzia, per portarla a chi gli averà data autorità di pigliarla. E se oltre le cose sudette occorrerà altro caso grave, per il quale il penitente non si possa indurre, sua Santità vole, che

se ne scriva, e si aspetti la risposta, ed in tanto non si proceda all'assoluzione. E tanto V. R. si contenterà di far osservare nella sua giurisdizione, facendo registrare la presente negli atti di cotesto S. Offizio per informazione sua, e de suoi Successori, quali averanno mira, che la presente risoluzione risguarda solo quei penitenti, che per avere consentito, fanno difficoltà in denunziare: ma quei, che non hanno consentito, o avendo consentito, non sono in ciò renitenti, il Confessore non deve porre difficoltà alcuna, ma lasciare, che indifferentemente, e liberamente sodisfacciano all'obbligo, che hanno di denunziare, conforme la Costituzione. Ed il Signore Iddio la conservi.

Di V. S.

Roma li 27. Settembre 1624.

come Fratello. Il Cardinal Mellino.

XVI.

Istruzione nella materia delle denunzie di sollecitazione de' Confessori per la custodia del sigillo sacramentale.

La Santità di N. S. e questi miei Eminentissimi Colleghi generali Inquisitori, considerando, che i rei di sollecitazione nelle sagramentali confessioni facilmente possono incorrere, o nelle spontanee comparse, o nei costituti, nella rivelazione delle confessioni sacramentali, senza fare riflessione alla violazione del sigillo sacramentale, che è de jure divino, e indispensabile per qualsisia gravissima causa, anco di eresia, hanno perciò stimato espediente di rinovare a cautela gli avvertimenti altre volte dati, sì a V. S. che a tutti gli altri Vescovi, e Inquisitori d'Italia, acciò nelli processi di sollecitazione nelle sacramentali confessioni li pretesi rei sollecitanti, o sia nelle spontanee comparse, o nei costituti, non rivelino, anco innocentemente le confessioni, con dire: Confessandosi da me la tale di pensieri, o atti disonesti, le dissi &c. Ma procedendo V. S. colla solita sua attenzione, ammonirà li sponte comparenti, o rei costituiti a non deporre cosa alcuna, che concerna il sigillo delle sacramentali confessioni de' penitenti, ma di riferire solamente ciò, che riguarda il detto, o fatto di essi sollecitanti, in occasione di aver amministrato il Sacramento della Penitenza, o immediatamente avanti, o dopo, o nel confessionario, o sotto pretesto di confessione, e perciò dovranno semplicemente i sollecitanti deporre: confessandosi da me N. N. le dissi &c. ò feci &c. senza dir altro in ordine alla confessione de' penitenti, e se cadessero nel detto errore di rivelare le confessioni, non si dovrà la loro deposizione in questa parte scrivere in processo; e se mai per innavvertenza di qualche ministro, che acremente correggerà, si trovasse scritta in qualche processo, si dovranno cassare dalli processi originali tutte quelle circostanze, che riguardano la detta rivelazione di confessioni sacramentali; così colla sua solita attenzione dovrà V. S. regolarsi, e il presente avvertimento communicherà a tutti i suoi Vicarj, che hanno facoltà di far processi in materia di Fede, acciò colla dovuta attenzione invigilino all' esecuzione del presente ordine, e Dio la prosperi.

Di V. S.

Roma 23. Marzo 1726.

Come Fratello

F. Card. Paulucci.

XVII.

Istruzione, quando, e come si possano delegare li Sacerdoti Confessori, per ricevere le denunzie nelle materie spettanti al Santo Offizio, senza Notaro.

Questa sagra Congregazione del S. Offizio con sue circolari de' 27. Settembre 1624. e 24. Gennaro 1667. che si conserveranno in cotesta sua Cancellaria, ha già conceduta à Vescovi, ed Inquisitori la facoltà in materia di sollecitazione, di delegare in casi particolari i Confessori, quando le persone sollecitate non possono disporsi a denunciare nella forma giuridica ordinaria, per ricevere anco senza Notaro le denunzie, con istruirli del modo di ben riceverle, e darli il giuramento de silentio servando, *& fideliter sibi munus comissum exercendo*. Ora sua Santità, sentito il voto di questi Eminentissimi Colleghi, ha confermate, e novamente concedute à Vescovi, ed Inquisitori le predette facoltà di delegare, come sopra, qualsisia Sacerdote approvato per le confessioni sacramentali; ma V.S. di dette facoltà parcamente, e dopo aver procurato, che le donne sollecitate denunzino nella forma giuridica ordinaria, si prevalerà, e Dio la prosperi.

Di V. S.

Roma 7. Luglio 1725.

come Fratello

F. Card. Giudice.

Copia d' un Capitolo di lettera scritta dalla Sagra Congregazione del S. Offizio.

Con tal congiuntura si degnerà V. E. partecipare al suo Vicario generale, che alla riserva delle materie di sollecitazione, non ha egli facoltà di deputare alcuno a ricevere denunzie, o spontanee, ma deve nei casi particolari ricorrere alla sagra Congregazione, che prontamente le accorda, rendendosi in tal forma legitimi gli atti, e pieno di un costante rispetto bacio all' E. V. umilmente le mani.

Di V. S.

Roma 14. Luglio 1753.

Umilissimo Servitore vero

N. Card. Corsini.

XVIII.

Metodo di ricevere le denunzie da' Sacerdoti Confessori, specialmente però delegati in materia di sollecitazione, senza Notaro.

Si fa un memoriale dalla denunziante, per il quale narra aver da esporre cose pertinenti al Tribunale del S. Offizio, che però prega sua Signoria Illustrissima commettere a persona religiosa,

sa, che con ogni secreto vada a ricevere detta denunzia nel tal luogo, a fine di liberare da ogni scrupolo la conscienza di essa supplicante, sottoscrivendo a pie del memoriale il nome, e cognome di essa esponente, potendo mandarsi detto memoriale per il Confessore al Prelato, il quale udendo dire, che se le ha da proporre negozio spettante alla Santa Inquisizione, deve riceverlo con grandissimo secreto, assumendo almeno due persone gravi, religiose, e zelanti, delle quali una se ne servirà per scrivere gli atti, che occorrono, come sarebbe:

Die .... Mense .... Anno .... in palatio episcopali N. in aula interiori ejusdem solitæ habitationis Illustrissimi, & Reverend. D. Episcopi N. coram eodem prædicto D. Illustrissimo Assistente R. D. N. Canonico Cathedralis N. & in præsentia mei D. N. Sacerdotis Eccles. N. Actuarii assumpti ad hunc actum, comparet R. P. Fr. N. N. professus Sacerdos, Theologus Ordinis N. exponens videlicet.

Vengo avanti V. S. Illustrissima a portarle questo memoriale, continente negozio del S. Offizio, consegnatomi da N. N. il quale con occasione, che io sono andato a confessare alla Chiesa N. mi è stato dato da lei, a fine che io, con ogni secreto lo presenti a V.S. Illustrissima; acciò deputi una persona, che riceva la denunzia di questa supplicante, la quale mi ha detto, che se venisse di persona, darebbe da sospettare altri negozj a suoi parenti, che le potrebbe cagionare danno grave.

Ovvero, se la supplicante non saprà scrivere, potrà inviare d. Religioso a dire a bocca tutto ciò, che, chi sa scrivere, direbbe per memoriale; e si procederà nel modo, come di sopra, dal Prelato, mutatis, mutandis.

L' Attuario notarà ogni cosa per extensum.

Tunc Illustrissimus D. prædictus commisit eidem P. Fr. N. N. professo Religionis N. ut accedat ad locum N. ad finem accipiendi denunciationem faciendam a N. N. juxta Instructionem Tribunalis S. Officii, quam præcepit sibi dari a me Notario assumpto, exacto prius juramento, tam a prædicto R.P.N.N. tangendo, prout tetigit, sacra Evangelia, & pro veritate omnium supradictorum, & pro bene, & fideliter recipienda denunciatione sibi danda, ac sub silentio omnia retinendi, quam a vobis assistentibus, & a me de non præsentia propalando, nec in totum, nec in partem, prout juravimus, tactis sacris prædictis Evangeliis: imponendo dicto Patri, & nobis de toto præsenti negocio silentium, sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, statim incurrendæ in casu contraventionis, reservatæ eidem Illustrissimo, respectu assistentis, & mei ipsius, & Sanctissimo D. Papæ, respectu prædicti Rev. Patris, & fuit dimissus præsens tutus, cum mandato, ut omnes subscribamus. Ego P. Fr. N. N. professus Ordinis N. N. S. Theolog. P. prædicta omnia exposui. Ego N.N. Canonicus Ecclesiæ N. assistens deputatus interfui. Ita est N.N. Sacerdos Ecclesiæ N. Actuarius assumptus ad hunc actum ab Illustrissimo D. N. Episcopo N.

Il Delegato dal Vescovo andarà con carta, e calamajo, se non potrà accompagnarsi con il Notaro predetto, o assistente, almeno esso solo, nel luogo, tempo, e giorno più opportuno, per osservanza del secreto, e venendo la denunziante, ha da scrivere nel seguente modo.

Die .... Mense .... Anno .... in tali loco ... S' avverta, che sia fuori del confessionario, e non potendosi, si noti il luogo, ubi solent sacramentales confessiones excipi (sed hæc omnia extra Sacramentum Pœnitentiæ) comparet coram me N. N. professo talis Religionis, qui de mandato Illustrissimi, & Reverendissimi D. Episcopi N. accessi ad finem &c. talis de tale, ætatis suæ annorum .... ut dixit, & ex aspectu apparet, sæcularis, vel monialis professa, vel Bizzoca, vidua, quondam N. N. vel uxorata ..... figlia .... ponendo il nome del padre, madre, luogo, dove abita, professione, che esercita, confini della parrochia, paese, o tempo, che ne manca, statura, pelo, segnali, ed altre circostanze, che possono descrivere la persona, quando non fosse ben nota alla corte vescovile, sponte, non citata, neque vocata, quæ medio ejus juramento, sibi per me dato, tactis sacris Evangeliis mei Breviarii, prout tetigit, de veritate dicenda, prius monita de gravitate ejusdem, fuit interrogata ad quid venerit, quæ respondit.

Sono venuta, come dissi a V. R. la settimana passata, che mi volevo sgravare la conscienza, giachè mi avete detto, che sono obbligata denunziare il Confessore, che mi ha parlato di cose brutte, quando mi confessavo; desidero sapere, se avete parlato a Monsignore Illustrissimo, e che vi ha detto.

Cui a me fuit dictum, habere in commissis recipiendi formiter suam denunciationem, & proinde, pro exoneratione suæ conscientiæ, explicite fuit interrogata, ut dicat, quidquid sibi occurrerit, circa prædicta a se superius nominata. Respondit, e si pongano le sue proprie parole volgari, che dice, ben vero, siano chiare, ed esplicative, il Confessore sollecitante, per nome, cognome, Religione, o dignità, giorno, mese, anno, volte che sollecitò, segni, contrasegni, abitazione, luogo, dove abita, abitava il sollecitante, parole dette, espresse, segni, seu atti fatti, e tutte le circostanze, che conducano alla replicata chiarezza del sollecitante, o sollecitazione.

Avvertendo, che se la persona non si sapesse spiegare, il Deputato coll' interrogatorj, che anderà facendo, farà spiegare le cose predette necessariamente.

L' interrogatorj, benchè si diano in volgare, si scrivano in latino v. g.

Interrogata, quænam verba specialia, vel quosnam actus inhonestos fecerit prædictus N. Confessarius ipsi testi exponenti, & dicat explicite, & clare omnia.

Respondit, mi disse ....

Se la sollecitazione è di qualche tempo passato, le se dice.

Interrogata, quare prius, non exoneravit suam conscientiam, denunciando prædictum &c.

Respondit &c.

Interrogata de contestibus.

Respondit: questo fatto è passato da solo a solo fra me, ed il detto N. N. mentre mi confessava nel confessionario, come ho detto di sopra, e

 per-

perciò non vi è persona, che lo possa deporre.

Interrogata, an exerceat aliquam inimicitiam, vel aliquam exercuerit cum dicto N. N. Confessario, vel cum suis consanguineis, aut amicis, vel e contra.

Respondit &c.

Interrogata, cujus famæ sit prædictus N. N. Confessarius, & an audierit, aliquando ab aliis similia prædictum N. N. patrasse.

Respondit &c.

Si avverta, che le risposte (non mi ricordo) non si ammettano, ma si domanda doppo quelle, & fuit dictum a me, ut bene recordetur &c.

Se parlasse con ira, e passione grande, che dasse sospetto d' inimicizia, dal Notaro, o dal deputato si noti: videlicet, locuta est nimis iracunde &c. vel animose, aut temere.

Interrogata, an viderit ipsa comparens, prædictum N.N. Confessarium fecisse aliqua opera spiritualia, videlicet, orare, eleemosynas elargiri, Missas auscultare, & similia.

Respondit &c.

Quibus habitis, ego ipse mandavi, ut se subscribat, imponendo silentium, ut nullatenus alicui dicat se revelasse, & denunciasse prædicta in totum, vel in partem, contra prædictum N. N. Confessarium, sub pæna excommunicationis, ipso facto incurrendæ, reservatæ ipsi D. Illustrissimo Episcopo (e se sarà necessario) SS. D. Papæ, & fuit dimissum examen, præstito denuo juramento, tactis &c. prout tetigit, de silentio observando super prædictis.

Io N.N. ho deposto come di sopra, o vero ✠ & quia scribere nescit, fecit signum Crucis, cum calamo a me dato.

Ita est, Ego N.N. professus Ordinis N. de mandato Illustrissimi &c. accessi, & interrogavi.

Ricevuta la scritta rivelazione, il Prelato avverta conservarla con estremo segreto: se il caso sarà grave, ovvero fossero più rivelazioni contro uno stesso Confessore, potrà detto Vescovo farne copia (avvertendo dare il giuramento, quando assume persona molto grave, per far detta copia) ed includer gli atti in una sua, che potrà scrivere alla sagra Congregazione del S. Offizio di Roma, a fine che gli ordini, come si ha à portare in tal caso, e chiegga l'Istruzione per non errare; avvertendo di più non fare veruno motivo contro il denuziato, acciò non penetri esser reo nel Tribunale, ne communichi tal segreto al suo Superiore, o altro, che sia nel mondo, perchè sarebbe errore grave in materia di S. Offizio.

Le scritture sopra queste materie non si confidino a ministri, ma o si consegnino al Tribunale supremo, ovvero si sugillino, scrivendovi sopra = scritture, che appartengono al Tribunale del S. Offizio =, quali nessuno può aprire, lacerare, brugiare, o occupare, sotto le pene apposte nella Bolla di PP. S. Pio V. che comincia: *Si de protegendis*, cautelandosi a fine, che in vita detti negozj passino, come quelli del sigillo sacramentale, e provvedere in caso di morte, non vadano in potere de' Commissarj degli spogli, ministri della Sedia vacante, o Corteggiani de' Prelati defonti, quali per lo più non avendo molta conscienza, o pubblicano li negozj, ò gli consegnano in mano della parte per mercede. E questo basti per una breve, e facile Istruzione.

CAP. XX.

De Sacræ Communionis dispensatione per Parochos facienda.

SUMMARIUM.

1 *Sacerdotibus quibuscumque ex Christi institutione competit ordinaria potestas administrandi Sacramentum Eucharistiæ christiano populo.*

2 *Sacerdotes licite non administrant Sacramentum Eucharistiæ, nisi habeant ordinariam, vel delegatam jurisdictionem ad hoc Sacramentum administrandum, excepto necessitatis casu.*
☞ *Vide Additionem.*

3 *Diaconus, absente Sacerdote, in casu necessitatis Sacram Communionem deferre poterit.*

4 *Diaconi jam hodie ex usu, & consuetudine Ecclesiæ, & ob Sacerdotum copiam, nullo modo administrare possunt sacram Eucharistiam, nisi existente gravissima causa, & interveniente urgente necessitate.*

5 *Excommunicatus non potest distribuere Eucharistiam, nec eam deferre ad infirmos.*

6 *Sacerdos simplex de licentia Parochi licite valet Sacramentum Eucharistiæ in Ecclesia parochiali ministrare, etiamsi ab Episcopo non sit expositus ad Sacramenta ministranda.*

7 *Regulares, qui sacram Communionem sine Parochi speciali licentia ipsius subditis ministrare præsumpserint, excommunicationis incurrunt sententiam ipso facto, per Sedem Apost. dumtaxat absolvendi.*
☞ *Vide Additionem.*

8 *Regulares obtinent privilegia post* Clem. I. de privil. *ut non requisita licentia Parochi, omnibus Christifidelibus sacram Eucharistiam in suis Ecclesiis per se, vel per alios Sacerdotes sæculares in illis ministrantes administrare possint.*
☞ *Vide Additionem.*

9 *Religiosi, qui in partibus Indiarum de licentia Hispaniarum Regum, Sacramentum Eucharistiæ administrant, nullo modo incidunt in excommunicationem* Clem.I. de privil.

10 *Religiosi vigore suorum privilegiorum, an possint sine Parochi licentia administrare populo Sanctissimam Eucharistiam, ostenditur.*

11 *Sacerdotes Regulares tempore paschatis, non possunt ministrare Eucharistiam sæcularibus, ut adimpleant præceptum ecclesiasticum annuæ Communionis.*

12 *Parochiani satisfaciunt præcepto annuæ Communionis, si communicarent in Ecclesia cathedrali, vel Episcopum adirent pro hujusmodi Sacramento suscipiendo.*
☞ *Vide Animadversionem.*

13 *Parochus suis subditis Eucharistiam ministrare debet, quando illi ex obligatione communicare debent.*

14 *Præcepto annuæ Communionis, quo tempore satisfieri possit, ostenditur.*

15 Pa-

15 *Parochus tenetur Eucharistiam ministrare, quoties pii subditi eam rationabiliter petunt.*
☞ *Vide Additionem.*

16 *Eucharistia in die Parasceves non est distribuenda aliis, quam infirmis.*

17 *Parochus Eucharistiam ministrans in peccato mortali, an peccet mortaliter, ostenditur.*
☞ *Vide Additionem.*

18 *Praeceptum ecclesiasticum annuae Communionis obligat omnes fideles utriusque sexus, postquam ad annos discretionis pervenerint.*
☞ *Vide Additionem, & Animadversionem.*

19 *Parochus communicare non potest perpetuo, & absolute fatuos, sed tantum semifatuos, & non continuo amentes, tempore, quo habent dilucida intervalla.*

20 *Peccatoribus notoriis Eucharistia administranda non est.*

21 *Peccator notorius dicitur, qui manifestus est, vel per sententiam, vel per confessionem factam in judicio, aut per evidentiam rei, quae nulla tergiversatione celari potest.*

22 *Peccatores occultos a Communione, quam petunt, repellere non potest Parochus, licet ipsis in confessione absolutionem non dederit.*
☞ *Vide Additionem.*

23 *Viatores Eucharistiam sumere valent in ea Parochia, in qua, tempore Paschatis reperiuntur.*
☞ *Vide Additionem.*

24 *Parochus, qui Missae sacrum non fecit, sibi ipsi potest Eucharistiam ministrare.*
☞ *Vide Additionem.*

25 *Laicus non potest Eucharistiam per se sumere, nisi necessitate extremae mortis, & in absentia Sacerdotis.*
☞ *Vide Animadversionem.*

26 *Sacerdotes, quando communicant, non tenentur induere stolam.*
☞ *Vide Animadversionem.*

27 *Eucharistiam pro communicandis infirmis, debet Parochus sub fideli custodia, & in loco decenti conservare.*
☞ *Vide Animadversionem.*

28 *Pyxides duae in Sacrario tenendae, in quarum una conservetur Sanctissimum Sacramentum, in altera deferatur ad infirmos.*

29 *Lampas ante Sanctissimam Eucharistiam noctu, diuque ardere debet.*

30 *Parochus tenetur ad manutenendum oleum lampadis Sanctissimi Sacramenti, sed observari debet consuetudo, quod populus faciat hos sumptus.*
☞ *Vide Additionem.*

31 *Onus deferendi ad infirmos S. Eucharistiam, est de pertinentibus ad curam animarum.*

32 *Parochus, quo habitu, & decentia S. Eucharistiam deferre debeat ad infirmos, ostenditur.*

33 *Eucharistia non est per plateam, in qua habitant Judaei, deferenda.*

34 *Eucharistia ad aegrotos etiam de nocte deferri debet, si necessitas suadeat.*

35 *Parocho licitum est summo mane ante lucem notabiliter Missam dicere, pro communicando infirmo, jamjam morituro.*
☞ *Vide Additionem.*

36 *Parocho non licet iterum eadem die celebrare, quando non adest particula consecrata pro communicando infirmo, jamjam morituro, nec est alius, qui celebret.*
☞ *Vide Additionem.*

37 *Eucharistiam non jejuno dare licitum est ob solam necessitatem.*

38 *Eucharistiam, qui semel in mortis periculo constitutus, per modum Viatici accepit, perseverante eodem periculo, potest iterum accipere per eundem modum Viatici.*
☞ *Vide Additionem.*

39 *Parochus, non habens copiam Confessarii, praemissa contritione, poterit celebrare ad communicandum infirmum.*
☞ *Vide Animadversionem.*

40 *Parochus non potest celebrare post cibum ad communicandum infirmum, qui est in articulo mortis.*

41 *Parochus ratione necessitatis, potest Eucharistiam administrare per modum Viatici infirmo non jejuno, existenti in mortis articulo, non tantum semel, sed iterum, ut num. 42.*
☞ *Vide Additionem.*

43 *Infirmo deliranti potest Parochus praebere Viaticum, si illud tempore usus rationis expresse petiisset, modo non sit periculum irreverentiae.*
☞ *Vide Additionem.*

44 *Eucharistia ad aegrotum adoranda deferri non debet, si eam ob tussim, aut alias sumere non potest pro Viatico.*
☞ *Vide Additionem.*

45 *Parochus non potest praebere Viaticum sub specie vini, si infirmus non possit deglutire sub specie panis.*

46 *Parochus non tenetur Eucharistiam deferre ad infirmum prope moriturum, si timeat, fore ut eam non possit illi ministrare, nisi valide festinanter currat: & Pestis tempore debet Parochus infirmos propria manu, & non aliquo instrumento communicare.*
☞ *Vide Additiones.*

47 & 48. *Interdicti localis tempore potest Parochus S. Eucharistiam, quatenus Viaticum morientium ministrare, non tantum semel, sed quoties expedierit, cum pompa, & solemnitate consueta, ut num. 49.*

50 *Tabernaculum SS. Eucharistiae non est deferendum Sacerdotum humeris, sed manibus tantum celebrantis, non obstante quavis contraria consuetudine.*

51 *Parochus ruralis, ferens Communionem infirmo longe distanti, non potest ire equo, nisi consuetudo loci id permitteret, & equus esset mansuetus.*

52 *Clavis custodiae Sanctissimi Sacramenti cui tradenda in Feria quinta in Coena Domini.*

QUamvis ex Christi institutione Sacerdotibus quibuscunque competat ordinaria potestas 1
administrandi Sacram Eucharistiam christiano populo, ut desumitur *ex c. pervenit, de consec. dist. 2.* Conc. Trident. *sess. 13. cap. 8.* & docent Sylvest. *in sum. verb. Euchar. 3. q. 4.* Henric. etiam *lib. 8. cap. 54.* & alii citati a Paul. Laym. *in Theolog. morali lib. 5. tract. 4. cap. 7. num. 1.* tamen id licite 2
non faciunt, nisi habeant ordinariam, vel delegatam jurisdictionem ad hoc Sacramentum administrandum.

Addi-

Additio.

☞ (Id locum habet, si agatur de Communione paschali. ☜)

Quia dispensatio Sacramentorum, præsertim hujus, quo fideles spiritualiter pascuntur, est proprium munus Pastoris, quod proinde nemo alius sine illius commissione usurpare debet, ita Vasq. *disputat.*219. *cap.*2. Ugolin. *de officio Episc. cap.*15. §.7. *n.*1. Bonac. *de Sacram. disput.*4. *q.* 5. *punct.*1. *n.*4. Paul. Laym. *d. cap.* 7. *n.* 3. *in principio* Tamburin. *de jure Abbatum tom.*2. *disp.*5. *q.*1. quia tenentur fideles, ut præceptum annuæ confessionis adimpleant, Eucharistiam suscipere de manu proprii Pastoris, aut alterius, qui vicem ejus gerat, seu de ejus facultate, Suar. *ad* 3. *p. q.* 80. *art.* 11. *disp.*70. *sect.*2. excepto eo necessitatis casu, quo infirmus in mortis articulo constitutus communicandus est, tunc enim, si proprius Sacerdos absit, vel præsens non possit Sacram. Communionem deferre, nolit etiam alteri committere per iniquitatem,
3 tunc quilibet alius Sacerdos sæcularis, vel Regularis, eo autem absente, etiam Diaconus deferre poterit per licentiam, quam ipsi Sacri Canones, & præsumpta voluntas Superioris in tali casu tribuunt; sic per text. *in c. præsente dist.* 94. docent Henriq. *d. c.*54. §. 2. *&* *c.* 55. §. 1. Card. Tolet. *in instr. Sacerd. l.*2. *c.* 28.

4 Jam vero ex usu, & consuetudine Ecclesiæ, Diaconi nullo modo administrare possunt hoc Sacramentum ob Sacerdotum copiam, & multitudinem, nisi existente gravissima causa, & interveniente urgente necessitate, ut est articulus mortis, & de mandato Episcopi, sive Presbyteri, ut advertunt Suar. *tom.* 3. *ad* 3. *p.* S. Thom. *qu.* 82. *art.*3. *disp.* 72. *sect.*2. Bonac. *d. puncto* 1. *num.* 5. Possevin. *dicto tract. de officio Curati, c.*8. *num.*43. Squillante *de obligat. Cleric. p.*1. *n.* 155. Ludovic. Mirand. *d. q.*42. *art.*8. Ludov. a Sancto Joan. *de admin. Sacram. tit.* 4. *de Commun. n.*22. *cum seq.*

5 Utrum autem, & quando Sacerdos credere teneatur pœnitenti dicenti, se habere licentiam a proprio Parocho, ut illi ministret Sacramentum Eucharistiæ, colliges ex iis, quæ supra adduximus, *c.*18. *n.* 30. Parochus excommunicatus, non potest distribuere Eucharistiam in Ecclesia, nec eam deferre ad infirmos; contraveniendo enim peccat mortaliter, & fit irregularis, cum sit sacrum, & proprium ministerium ratione sui Ordinis; sed in extrema necessitate poterit excommunicatus contritus, Eucharistiam indigenti ministrare, si non sit alius, qui ministret; nam potest esse, ut per illud Sacramentum recipiat primam gratiam, quam ante non habebat; ita Nav. *in man. c.*22. *n.* 4. Suar. *tom.*5. *de censur. disp.*11. *sect.* 1. *n.* 17. Squillante *de obligat. cleric. part.*3. *n.*22.

6 De licentia Parochi, licite valet simplex Sacerdos Sacramentum Eucharistiæ in Ecclesia parochiali ministrare, etiamsi ab Episcopo non sit expositus ad Sacramenta ministranda, juxta formam Conc. Trid. quia ad id non est necessaria actualis jurisdictio, seu potestas ad absolvendum, sicut ad Sacram. Pœnitentiæ, sed tantum potentia ad distribuendum, seu communicandum Sacram. Eucharistiam, quam habet simplex Sacerdos. Unde hac facultate ministrandi recte potest uti quilibet Religiosus Presbyter, quia in Conc. Trid. non aufertur a Sacerdotibus simplicibus hæc potestas, si habent ad id licentiam a Sede Apost. aut Parocho; ita Fr. Emman. *q. Regul. tom.*1. *q.*56. *art.*7. Suar. *in* 3. *p. disput.*72. *sect.* 1. *concl.*1. Hier. Roder. *in compend. q. Regul. res.*126. *n.* 6.

Regulares, qui Sacram Communionem sine Parochi speciali licentia, ipsius subditis ministrare præsumpserint, excommunicationis incurrunt sententiam ipso facto, per Sedem Apost. dumtaxat absolvendi, ut probat *Clem.* 1. *de privil.* & tradunt Henric. *in sum. l.*13. *c.*40. §.4. Bonac. *de Sacram. disp.*4. *q.*5. *n.*8. ubi *n.*9. subdit, censuram hanc ab iis non incurri, qui bona fide administrant ex ignorantia excommunicationis, vel probabiliter credunt, Pastorem ratam habiturum hujusmodi administrationem, & *n.*10. credit, excusandos Religiosos, communicantes in articulo mortis, cogente scilicet necessitate, infirmos sine licentia proprii Sacerdotis, & *n.*11. ait, excommunicationem non extendi ad alios Sacerdotes, sed solum ad Religiosos, Jul. Lavor. *de Indul. par.* 2. *cap.*21. *num.* 24. Filiuc. *in q. moral. tract.* 15. *n.*184. *cum multis sequentibus* Sanc. *de Matrim. lib.*3. *disp.*23. *num.* 17. ubi limitat, si ministrent alieno Religioso sine licentia sui Prælati, late Ludov. Miranda *d. tom.*1. *qu.* 42. *art.*1. ubi addit, quod si Parochus aliquis det licentiam sibi subdito, ut a quocunque Sacerdote possit Sacram. Communionem sumere, haud dubium est, quod possit eam etiam recipere a Religioso, & respectu illius sit quasi specialis, & illum in hac parte sequuntur, Miranda *d. qu.*42. *art.* 1. Hieron. Roder. *ubi supra resolut.* 109. *n.* 5, & addit. Fr. Emman. *in loco citando paulo inferius*, sufficere licentiam obtentam ab Episcopo, & multo melius, atque potiori ratione, si a Summo Pontif. cum illi secundum jus, & sacros Canones dici possint, & debeant Parochi suarum diœcesum, & Ecclesiarum, & Summus Pontifex totius universalis Ecclesiæ, & *art.* 7. resolvit, ad administrandum Eucharistiæ Sacramentum, non sufficere licentiam Parochi excommunicati, in tantum, ut ministrantes cum tali licentia incidant in excommunicationem *d. Clem.*1. nisi forsan eos ignorantia excuset, idque faciant bono zelo, & animo ducti, existimantes, prædictum Parochum non esse excommunicatum, aut eo non obstante, prædictam licentiam potuisse sibi dare.

Additio.

☞ Quod excommunicatio, de qua supra, non extendatur ad alios Sacerdotes, sed solum ad Religiosos, ut asseruit Julius Lavorius, licet non extenderetur ex vi citatæ Clem., extenderetur tamen ex vi Bullæ Cœnæ, & Conc. Trid. si quilibet Sacerdos, aut alienus Parochus ministrando communionem, ministraret animo usurpandi, & acquirendi tale jus, ut probat Thesaurus de pænis Eccl. verb. *Parochialia jura* cap.1. ☜

Post dictam *Clem.*1. aliqua sunt concessa privi- 8
legia Regularibus, sive Religiosis, ut non requisita licentia Parochi, omnibus Christi fidelibus sacram.

eram. Eucharistiam in suis templis per se, vel per alios Sacerdotes ministrare possint, & hac de re privilegiorum Nicolai V. Sixti IV, & Leonis X. meminere Ludov. Miranda *d. q.* 42. *art.* 1. Tambur. *de jure Abbatum t.* 2. *dis.* 5. *q.* 3. Portel. *in dub. Regul. verb. Sacram. admin. n.* 8. Hieron. Roderic. *resol.* 127. *n.* 2. non tamen possunt ingredi parochiam alterius, quo Eucharistiam Fratribus, ac Sororibus tertii Ordinis tribuant, ex Leone X. *in Conc. Lateran.* exceptis fœminis, virginalem, seu vidualem castitatem, sub præfato modo videndi promittentibus, quia tales gaudent omnibus privilegiis fratrum, quod non est per Concil. Trid. revocatum, aut innovatum, ita Fr. Emman. *tom.* 1. *q. Reg. qu.* 56. *art.* 10. Hieron. Roder. *in compendio q. Reg. resol.* 127. *n.* 13. Ugolin. *de Officio Episc. c.* 20. §. 11. *n.* 4. Valent. quoque Regulares id ipsum committere aliis Sacerdotibus sæcularibus, in suis Ecclesiis ministrantibus ex privilegio Julii II. concesso Fratribus Ordinis Minimorum, ut in Ecclesiis suis, quoties opus fuerit, possint ministrare, & ministrari facere Sacram. Euch. Curialib. mercatoribus, peregrinis, & transeuntibus, ac aliis quibuscunque personis: hujus privilegii meminerunt Cordub. *in addit. d. compend. verb. communicare*, Medina *in sua instructione Confessor. l.* 1. *cap.* 11. §. 3. Tamburin. *d. disp.* 5. *q.* 4. Joan. de la Cruz *de statu Relig. l.* 2. *c.* 5. *dubio* 3. *concl.* 3. Ludov. Mirand. *d. q.* 42. *art.* 4. *concl. unic.* ubi addit, non esse necessarium, quod hujusmodi Presbyteri sæculares sint expositi, & approbati ab Episcopo, ut in Religiosorum monasteriis possint Eucharistiæ Sacramentum ministrare, quia non est eadem ratio de Sacramento Pœnitentiæ, & administratione Eucharistiæ, quia in illo administrando, multo major sufficientia requiritur, quam in illo, quod solummodo consistit in applicando Sacramentum consacratum ad usum recipientis, sive communicantis, quod etiam tradit Hieron. Roder. *ubi supra resol.* 126. *num.* 2. & 6. & subdit Fr. Ludov. Miranda *cit. loco art.* 6. *conclus.* 1.

Additio.

☞ Circa Tertiarias, vide addenda ad cap. XXVI. post num. 69. ☜

9 Religiosos, qui in partibus Indiarum de licentia Hispaniarum Regum, fidelibus ibidem existentibus, & infidelibus ad fidem se convertentibus, Sacram. Eucharistiæ administrant, nullo modo incidere in excommunicationem *dict. clem.* 1. quamvis id faciant sine licentia Paroch. de quo etiam Hier. Roder. *ubi supra res.* 109. *num.* 1. & *res.* 127. *num.* 10.

10 Quæstio est dubia, an sine Parochi licentia possint Religiosi, privilegia habentes, de quibus supra meminimus, ipso die Resurrectionis Dominicæ Sacram Eucharistiam ministrare parochianis, iis videlicet, qui existimantur parochiæ satisfecisse, vel postea satisfacturi; in qua Navar. *in c.* 21. *numer.* 52. Henriquez *d. l.* 8. *cap.* 55. §. 1. Azor. *instit. moral. p.* 1. *l.* 7. *c.* 41. *qu.* 7. negant, quia hoc significant verba Pontificum in dictis privilegiis, sub excommunicationis censura prohibentium Regularibus, ne sine licentia Parochi extra necessitatis casum, in Resurrectionis Dominicæ die sacram. Eucharistiam ministrent. Eandem sententiam amplexa est *Sac. Congreg. Concil.* cujus declarationis verba ita se habent. *Fuit dubitatum, an die Paschatis Fratres possint administrare populo Sanctissimam Eucharistiam, Sacra Congr. censuit, non posse, stante, quod in privilegio Eugenii IV. hoc eis interdicitur, expresse pro illa Die: die* 2. *Mart.* 1619. Contrarium vero sustinent compend. privileg. Societatis Jesu, *verb. Eucharistia*, §. 2. Emman. Sa *in aphor. verb. Eucharistia*, *num.* 10. Ludov. Miranda *d. q.* 42. *art.* 2. *concl.* 2. Frater Emman. *qu. Regul. tom.* 1. *q.* 56. *art.* 3. Ægid. de Conink. *q.* 82. *art.* 3. *num.* 31. Joan. de la Cruz *de statu Religionis lib.* 3. *cap.* 5. *dub.* 4. *conclus.* 2. Laur. de Peirinis *tom.* 1. *privileg. Minimor. in const.* 1. *Julii II.* §. 3. *num.* 86. Filliuc. *tom.* 1. *tract.* 4. *cap.* 9. Lezana *in sum. quæst. Reg. cap.* 21. *n.* 8. Suar. *tom.* 4. *de Relig. tr.* 10. *lib.* 9. *c.* 3. *n.* 7. Tambur. *d. disp.* 5. *q.* 3. *n.* 3. Fagundez *in quinque Ecclesiæ præcepta*, *præc.* 3. *l.* 3. *c.* 2. *n.* 18. Hier. Roder. *d. res.* 127. *num.* 5. probabilius censentes, non tam verba, quam mentem Pontificum spectandam esse; voluerunt enim Parochis prospicere, ut certi esse possint de suorum subditorum Communione, si eos videant Paschali tempore in sua Paroc. communicantes; si autem parochiani in parochia sua semel communicent tempore paschali, nihil omnino Parochis adimitur, etsi iterum, eodem durante tempore paschali, in alia Ecclesia sacram Communionem accipiant, ita Paul. Laym. *d. cap.* 7. *num.* 4. *vers. controversum*, ubi *in vers. sequenti* ad praxim existimat, considerandam esse Parochi voluntatem, utrum is contentus esse videatur, ut paschali etiam tempore a Regularibus S. Eucharistia ministretur, iis videlicet, qui sæpe in anno communicantes, extra suspicionem esse solent, tunc enim tales personæ, quæ frequenter communicandi in templo Regularium consuetudinem habent, & adduci nequeunt, ut in parochia communicent, ad S. Communionem in Templo Regularium admitti possunt ex tacito, vel præsumpto Parochi consensu, sin autem existimetur, contrariam esse Parochi voluntatem, ut contentus non sit, paschali tempore Communionem conferri parochianis suis, iis nimirum, de quibus præsumi non potest in parochia etiam communicasse, aut communicaturos: tunc Confessarius severius præcipere debet pœnitentibus omnibus, ut in parochia communicent paschali tempore, deinde quantum fieri potest, ipso Domin. die Resurrectionis abstinere debent a Parochianis communicandis, cum ipsis eo die administratio Eucharistiæ interdicta sit, si Parochi non consentiant. Ex quibus 11
colligitur, minus posse Sacerdotem Regularem tempore paschali ministrare Eucharistiam sæcularibus, ut adimpleant præceptum ecclesiasticum annuæ Communionis, sicut bene resolvunt Nugn. *tom.* 1. *in* 3. *part. quæst.* 83. *art.* 4. *concl.* 5. Suar. *de Relig. tom.* 4. *tract.* 12. *lib.* 9. *cap.* 3. *n.* 8. Portel. *in dubiis Regul. tom.* 1. *verb. Sacram. adminis. num.* 5. Villalob. *in sum. p.* 1. *tract.* 7. *dub.* 47. *num.* 4. & inclinare in hanc partem videtur Fagundez *in quinque Ecclesiæ præcepta*, *præc.* 3. *l.* 1. *c.* 5. *n.* 16. quamvis contrarium per privilegia Nicolai V. Pauli III. & Pii IV. ac aliorum Pontificum teneant Sorb. *in compend. priv. verb. communicare*, Fr. Emman.

Emman. *q.Reg. tom.* 1. *q.*56. *art.*3. Ludov. Beja *resp. casuum Conscientiæ*, *part.* 4. *casu* 4. Jo. de la Cruz *de statu Relig. l.*2. *cap.*5. *dub.*4. *concl.*3.

12 Animadvertant Parochi, suos Parochianos satisfacere præcepto Ecclesiæ, de quo *in d. cap. omnis utriusque sexus*, si communicarent in Ecclesia cathedrali, ut firmant Bonac. *de Sacram. disp.* 4. *q.* 7. *punct.*2. *num.*11. quamvis in fine contrarium tenere videatur, Piasec. *in praxi Episc. p.* 2. *cap.* 3. *n.* 24. *vers. circa festum*, per ea, quæ adduxi *in tract. de Canonicis c.*26. *de Archipresbytero num.*20. *cum seq.* Addit Bonacin. *loco proxime citato*, quemlibet posse, etiam invito Parocho, Episcopum adire pro hujusmodi Sacramento suscipiendo, cum illi principaliter commissa sit cura omnium animarum suæ diœcesis, *cap. quæcunque* 10. *q.*1. *c. præcipimus* 12. *q.*2. & idem Bonac. *ibidem n.*10. resolvit, laicos inservientes Religiosis, & degentes in monasteriis eorum, a cura Parochorum exemptis, posse ibi Communionem sumere tempore Paschatis, tum quia sicut ibi possunt sepeliri, inconsultis Parochis, ita etiam videntur ibi posse Sacramenta sumere.

Animadversio.

☞ Quod quis non satisfaciat præcepto Communionis paschalis, eam recipiendo in Ecclesia cathedrali, declaravit Cong.Conc. in Firmana, in Sutrina, & in Perusina, Mense Decemb., & 23. Jan. 1688. ad quorum decretorum tramites, Bened. XIV. Instit. Eccl. XVIII. hæc habet = Illud novum contra parochiales Ecclesias excogitatum fuit, idest paschale mandatum satis impleri, si quis pro sumenda Communione metropolitanam, vel cathedralem Ecclesiam adiret: sed omissis iis omnibus, quæ in hanc rem scripta fuerunt, certum quidem est post Innocentii XI. decisionem, sub die 5. Feb. 1682. in qua Pontifex hujusmodi præcepto, minime satisfieri declarat, si qui Romæ in Ecclesiis etiam patriarcalibus S. Jo. Lateran. ac S. Petri in Vaticano Sacram. Eucharistiam sumant = Idem postea laudatus Bened. declaravit in Epistola encyclica ad Primatem, Archiepiscopos & Episcopos Regni Poloniæ incip. *Magno* 2. Jun. 1751. §. XXI.

Quoad laicos vero inservientes Religiosis, & degentes in eorum monasteriis, ut his privilegiis, hic enunciatis, frui possint, requiritur, ut copulative simul concurrant tres conditiones præscriptæ, tam ex Trident. *cap.XI. sess.XXIV. de refor.* quam a Greg. XIII. Const. *Circumspecta* 25. *Novembris* 1580. I. scilicet, quod, eisdem Regularibus actu inserviant. II. quod expensis monasterii intra eorum septa, & domos resideant III. quod sub eorum obedientia vivant: quæ quidem obedientia interpretanda est, non de obedientia religiosa, sed servili; qualem profitentur famuli dominis suis. Quod autem præfata privilegia sint in viridi observantia, patet ex sequenti novissimo Decreto Cong. Conc. in *Vratislavien. jurium Parochialium*, die 25. *Jan.* 1738. proposito enim dubio.

= An Patri Abbati monasterii S. Vincentii, Ordinis Præmonstratensis in Civitate Uratislaviæ, sive Religiosis ab eo deputatis, competat exercitium omnimodæ jurisdictionis parochialis, quoad personas inservientes eidem monasterio, eorumque familias, tam degentium intra, quam extra illius septa in casu &c.

Sacra Congr. respondit, negative = Et P. Abbatem, seu Religiosos ab ipso deputatos, posse tantum laicis, deservientibus intra septa monasterii, atque actu inservientibus ministrare Sacramenta Eucharistiæ, etiam tempore Paschatis, ac extremæ Unctionis, nec non sepulturam dare in propria Ecclesia, juxta decretum editum in Mediolanen. = ut videre est tom. VIII. Thesauri Resolut. dictæ Congr. pag. 17.

Decretum autem in Mediolanen. hic citatum, & in dicta pag.17. relatum, ita sonat sub n. V. = An Laicis, qui intra claustra Regularium habitant, & illis actu serviunt, possint Regulares Sacramentum Eucharistiæ, & tempore Paschæ, ac extremæ Unctionis ministrare, nec non in eorum Ecclesiis, eisdem Laicis sepulturam dare = Sacra Congr. sub mense Junii 1587. rescripsit, posse, ut lib.IV. Decretor. pag. 267, & seqq.

Si autem agatur de hospitibus, qui vere non sunt familiares, quamvis continuo degant intra septa monasterii, ibique infirmentur, & moriantur, nullatenus dicta Sacramenta, inrequisito Parocho, ministrare possunt, eosque in propriis Ecclesiis sepelire, ut declaravit ead. Cong. *in Asten. si jurium parochialium*, in qua refertur, quod cum Comes Eustachius Paleo, mortua Uxore, se contulerit ad conventum Fratrum Eremitarum, Ordinis S. Augustini civitatis astensis, ibique solutis conventui alimentis, habitu sæculari indutus, diu victum duxerit, & postremo correptus lætali morbo obierit, iidem Patres absque Parochi præsentia, & interventu, Viaticum, & Oleum Infirmorum ei ministraverint, ipsiusque cadaver sepulturæ mandaverint, ortum fuit dubium = An Patres S. Augustini licite potuerint, inrequisito Parocho Sacramenta administrare, & corpus tumulare. =

S. Congr. die 27. Novembris 1717. respondit: ad primum *negative*, ut videre est in cit. Thesaur. Resolut. tom. 1. pag. 8. in Asten. in folio sub die 29. Januarii 1718.

Præter facultatem administrandi præfata Sacramenta dictis familiaribus, eosque in propria Ecclesia sepeliendi, Prælati regulares, & alii Religiosi, ab his approbati ad audiendas suorum Religiosorum confessiones; possunt insuper sine approbatione Episcopi audire confessiones eorundem familiarium, nedum ex sententia Cong. Concil. relata a Fagnano in cap. *Omnis utriusque sexus de Pœnit. & remission.* num.63, sed etiam ex Constit. Clementis X. *Superna* 11. *Kal. Julii* 1670. ibi. = Ceterum in monasteriis, ac etiam Collegiis, ubi juxta regularia Instituta vivitur, posse, tam Prælatos regulares, quam Confessores Regularium eorundem monasteriorum, seu Collegiorum, audire confessiones illorum sæcularium, qui inibi sunt vere de familia, & continui commensales, non autem illorum, qui tantum ipsis deserviunt. =

Ex hac Constit. infert Gaudentius a Janua *tom. II. pag.* 244. *n.*39. dictos familiares, prout exemptos a jurisdictione Episcopi, posse etiam absolvi a præfatis Confessariis Regularibus a casibus Episco-

piscopo reservatis, quin obstent Const. Apostolicæ, adimentes Confessariis Regularibus facultatem ab illis absolvendis, cum hæ locum tantum habeant respectu Regularium, qui Episcopi jurisdictioni subjecti sunt. ☜

12 Animadvertant etiam Parochi, quod indigne, & in peccato mortali Eucharistiam in Paschate suscipiens, Ecclesiæ præceptum adimplet; quia licet Eucharistiam indigne recipiens, lethaliter peccet, & naturale, ac divinum jus violet, contra illud *Sancta, sancte tractanda sunt*, attamen is, quoad substantiam, præceptum Ecclesiæ implet, & ecclesiasticam legem servat, ita Fagundez *in quinque Ecclesiæ præc. præc.* 3. *l.* 1. *cap.* 6. *n.* 4. Filliuc. *in q. moral. tract.* 3. *c.* 2. *q.* 10. Homobon. *d. part.* 2. *quæst.* 51.

Animadversio.

☞ Hæc opinio proscripta est ab Innoc. XI. 2. Martii 1679. ut ex sequenti propositione, la LV. inter alias ab eodem proscriptas = Præcepto Communionis annuæ satisfit per sacrilegam Domini manducationem = Cui non dissimilis est altera proscripta ab Alex. VII. 24. Septem. 1665. la XIV. in ordine = Qui facit confessionem voluntarie nullam, satisfacit præcepto Ecclesiæ. = ☜

Non permittat Parochus, ut communicantes, dum Sanctiss. recipiunt Euchar. demisso vultu, quasi in abscondito sint, ne eveniat, ut aliquis tanto Sacram. abutendi causa, vel magis venerandi gratia, illud secum deferre tentet; nunquam enim hodie id licitum, aut permissum esse debet, licet olim liceret, ut advertit Card. Cæs. Baron. *annal. Eccl. anno Christi* 57. *fol.* 473. *tom.* 1. ubi de Eucharistia, quæ deferebatur per itinerantes, & navigantes, *& anno Christi* 735. *tom.* 8. *fol.* 338. *& anno Christi* 753. *tom.* 9. *fol.* 208. ubi de Eucharistia, quæ solet præcedere Romanos Pontifices peregrinantes, Thom. Bozzi *de signis Ecclesiæ Dei lib.* 13. *cap.* 3. *col.* 4. *post med.* ubi de Eucharistia mitti solita absentibus, refert Stephan. Grat. *discept. forens. tom.* 3. *cap.* 492. *n.* 3. *cum seqq.*

13 Quo vero tempore teneatur Parochus suis ovibus Eucharistiam ministrare, hujus loci est investigare. Et omissis prolixis hac in re disputationibus, breviter resolvendum est, ad id obligari, quando subditi debent ex obligatione communicare, hoc est in Paschate, juxta text. *in d. cap. omnis utriusque*
14 *que sexus*, cui præcepto satisfacit communicans in Hebdomada Sancta, vel infra octavam Paschæ, sicut docet Quaranta *in sum. Bullarii verb. Communio*, ubi refert hac de re declarationem Eugenii IV. Henriquez *in summa l.* 8. *c.* 5. §. 1. *a princip.* ubi refert, quod in pluribus diœcesibus consuetudo extenditur a principio Quadragesimæ usque ad decimum quintum diem post Pascha, & censuit S. Congr. Conc. *sub die* 19. *Nov.* 1616. Potest etiam extendi in longius tempus ex Episcopi, aut Parochi dispensatione rationabili, veluti si timeatur de relapsu in peccatum, si gravitas delicti perpetrati id requirat, aut si causæ alicujus forensis expeditio impediat conscientiæ serenitatem, secundum Galet. *in margarita casuum conscient. verbo Eucharistiæ sumptionem*. Absque causa vero non potest Communionis in Paschate præceptum adimpleri, anticipando a tertia Dominica Quadragesimæ usque ad tertiam Dominicam post Pascha, ut declaravit S. Rituum Congr. *in una Granaten.* 15. *Febr.* 1614.

Quid autem, si parochianus negligentia, vel malitia, aut aliquo impedimento intra legitimum tempus non adimpleverit præceptum communicandi, an obligatus maneat, remoto impedimento, statim communicare? Quidam ex quorum numero sunt Armil. Tabien. Sot. Medin. Gregor. de Valentia, Toled. & alii negativam partem tuentur, dicentes, quod licet hic peccaverit, aliud peccatum non committit, si differat usque ad sequentem annum. Sed contrarium probabilius sustinent Suar. *tom.* 3. *de Sacram. dist.* 70. *sect.* 1. *vers. dico ergo, & tom.* 4. *disp.* 36. *sect.* 3. *num.* 3. Filiuc. *tract.* 4. *cap.* 2. *q.* 9. *n.* 58. Laym. *lib.* 5. *tract.* 4. *cap.* 5. *n.* 8. Lugo *disp.* 16. *sect.* 4. *n.* 66. *&* 67. & alii quamplurimi.

Additio.

☞ Major probabilitas sententiæ hic citatorum Auctorum, non ab alio repetenda quidem est, nisi ab eo solidissimo fundamento, quod tempus paschale non præfixum sit ad finiendam, sed ad sollicitandam præcepti adimpletionem, utpote absoluti.

Ex eadem ratione, qui omisit confiteri semel in anno, ex eo quod, & hoc præceptum sit absolutum, & præcise non affixum tempori, tenetur, quamprimum potest, confiteri: imo juxta probatissimos Auctores tenetur bis confiteri, semel pro anno præterito, ut defectum resarciat, & semel pro currenti, ut ejusdem anni præcepto satisfaciat: atque ita, ut toties culpabiliter differens, graviter peccet, quoties ei occurrit opportunitas confitendi cum recordatione omissi præcepti.

Non tamen inde sequitur (ut animadvertit Auctor Additionum ad Theologiam moralem Cuniliati *tom. II. cap. II. de præcepto confessionis annuæ* §. *II. num.* 2.) = eum, qui per viginti annos confessionem neglexit, eodem anno vicies ad confessionem teneri: etenim alia est Ecclesiæ mens, & timoratorum praxis in hoc casu, alia in casu præcedenti.

Præterea, qui prævidet, se impediendum ad implendum utrumque præceptum, annuæ scilicet confessionis, & paschalis Communionis, antequam elabatur annus, & tempus paschale, tenetur prævenire, V. G. dum suscipit longam navigationem, cum ex dictis, præceptum non expiret, elapsis terminis. ☜

Tenetur quoque Parochus Eucharistiam ministrare, quoties pii subditi eam rationabiliter petunt, 15
ut si petant non nimis frequenter, sed quatenus postulat ipsorum conditio, & Sacramenti reverentia; nam Parocho impositum est onus pascendi oves suas, quod maxime fit verbo, & Sacramentis, nec par est, ut parvuli petant panem, & non sit, qui eum illis frangat, ita Nav. *in c. placuit, de Pœnit. dist.* 6. *n.* 152. Valer. Reg. *in praxi fori pœnit. lib.* 29. *n.* 96. Bonac. *de Sacram. disp.* 4. *q.* 1. *punct.* 1. *num.* 14. Fagundez *d. præc.* 3. *l.* 3. *cap.* 3. *num.* 1.

unum tantum peccatum committi sustinent, fatentur, (ut animadvertit continuator Tournely, tract. de Sacram. in gener. cap. II. art. I. sect. II. punc. I. §. II.) indignam quamlibet distributionem, ultra primam, esse circumstantiam notabiliter aggravantem, utpóte quæ solitarie sumpta, ad grave peccatum sufficiat: unde cum oporteat confiteri circumstantias notabiliter aggravantes, necesse sit etiam juxta ipsos, ut in confessione exprimatur numerus eorum, quibus facta est distributio. ☜

18 Quinam sumptionis hujus Sacramenti capaces sint, & ex vi præcepti obligentur, est a Parocho sciendum. Communis hac in re est Doctorum sententia, præceptum ecclesiasticum sumendæ Communionis obligare omnes fideles utriusque sexus, postquam ad annos discretionis pervenerint, ut habetur *in d. c. omnis utriusque sexus*, & de Fide definitum est in Conc. Trid. *sess.* 13. *can.* 9. Certa autem ætas definiri non potest, in qua pueri, & puellæ ad S. Euchar. Sacram. idonei sint, sed prudentium id parentum, multo magis Confessariorum judicio æstimandum est; nam alii citius, videlicet circa annum nonum, aut decimum, alii vero serius, circa annum ætatis decimum quartum sufficientem rationis usum, & spiritualium rerum intelligentiam assequuntur, sicut præter alios adnotarunt Sot. *in* 4. *dist.* 12. *q.* 1. *art.* 9. & alii citati a Bonac. *d. disp.* 4. *q.* 7. *puncto* 2. *a n.* 1. late Jo. Sanc. *in select. disp.* 26. Zambran. *cap.* 3. *dub.* 2. & addit Jo. Capecavil. *de modo ministr. Sacram. tempore pestis*, *c.* 4. *qu.* 9. post Navar. *in man. c.* 21. *nu.* 57. neque in mortis articulo pueros ante dictam ætatem ad Sacram. Communionem obligari, videlicet, ut ille ait, masculos ante annum decimum quartum, vel decimum quintum, fœminas vero ante duodecimum.

Animadversio.

☞ Nimis laxam opinionem hanc, immo falsam dicunt alii, sic universaliter, ac indesinite prolatam; cum enim ipsamet experientia teste, longe ante annum 14. plures pueri, ac ante 12. plures puellæ, revera capaces sint satis percipiendi, quam magna veneratione dignum sit hoc Sacramentum, quos effectus producat, & quali cum prævia dispositione, ac devotione, ad ipsum sit accedendum: cur ante dictam ætatem, neque in articulo mortis, hi, & illæ non debent ad sacram Communionem obligari? Nonne illi, & illæ, in quibus malitia supplet ætatem, ac ante septennium in aliquod mortale ceciderunt (quod non adeo raro evenit) jure divino illud confiteri tenentur, & ex præcepto Ecclesiæ intra annum? Certe quod sic, cum Ecclesia in cap. Omnis utriusque sexus indiscriminatim propterea obliget omnes christifideles, qui ad talem discretionis usum pervenerunt, ut capaces fuerint committere, & de facto commiserint aliquod peccatum mortale. Quidni ergo idem dicendum de illis, qui respectivam habent capacitatem in ordine ad rite digne, & fructuose sumendam Eucharistiam, tum in articulo mortis, cum annuatim in Paschate? ☜

Additio.

☞ Præcepto Eucharistiam suscipiendi tempore paschali in propria Ecclesia parochiali, obstringitur etiam quicumque sæcularis Sacerdos, licet multoties, imo semper intra annum Missam celebraverit, nunquam vero, intra totum idem tempus, ut pluribus cumulatis rationum momentis, satis probavi in meo Opere, cui Titulus = Expositio Juris Pontificii *pag.* 749. *& seqq.* ☜

19 Perpetuo, & absolute fatuos in sanitate communicare non potest Parochus, sed tantum semifatuos, & non continuo amentes, tempore, quo habent dilucida intervalla, ita Henriq. *l.* 8. *c.* 42. §. 3. Bonacin. *d. disp.* 4. *quæst.* 6. *puncto* 1. *ex num.* 4. Paul. Layman. *d. tract.* 4. *cap.* 4. Villalob. *in sum. part.* 1. *tract.* 7. *dub.* 40. *num.* 3. Sanc. *in select. disp.* 6. *num.* 5. *& disp.* 36. *n.* 9. *& disp.* 38. *num.* 1. Anton. Diana *resol. mor. p.* 2. *tract. de celebrat. Missarum resol.* 79. Pet de Ledesma *in sum. p.* 1. *cap.* 13. *de Eucharistia concl.* 8. Zambran. *de casibus in art. mortis*, *cap.* 3. *dub.* 4. *per tot. ubi num.* 2. resolvit, quod si amentes, vel furiosi, aut qui carent actu sensu, & usu rationis, habuerunt aliquando illum, danda est eis Eucharistia in periculo mortis, dum non constet, fuisse notorios excomunicatos, vel notorios peccatores, qui non dederint signa pænitentiæ, item dummodo non constet, clare eos in complacentia peccati mortalis usum rationis amisisse, & denique dummodo possint eam recipere sine periculo irreverentiæ, idest, vomitus vel expuitionis, aut alicujus similis specialis indignitatis, & *n.* 7. subdit, non esse necesse, ut prædicti amentes tempore usus rationis petierint expresse Eucharistiam, sed sat esse in sanitate debitis temporibus eam sumpsisse, vel vixisse non immemores suæ spiritualis salutis, & *n.* 6. tenet Energumenis, seu dæmoniacis non esse negandam Eucharistiam, si alias habeant sufficientem dispositionem. Sed an, & quando infirmo deliranti, qui propter febrim in amentiam, vel phrenesim incidit, possit Paroc. præbere viaticum, dicam inferius *n.* 41.

20 Peccatoribus notoriis, veluti usurariis publicis, meretricibus, an Eucharistia administranda sit, ubi peccatorum eos pænituit, si publice illam petant, in dubium ab aliquibus revocari solet, sed breviter concludendum, tribuendam eis non esse. Nam etsi eos peccatorum pænituerit, quia tamen adhuc non manifesto constat de sua pœnitentia, ne scandalum detur, neganda eis est; ita Navar. *in man. cap.* 21. *numer.* 55. *& in capitulo penult.* §. *Sacerdos numer.* 61. *& numer.* 102. *de Pænitent. distinct.* 6. Card. Tolet. *in instr. Sacerd. l.* 6. *c.* 17. *n.* 5. Les. *de just. lib.* 2. *c.* 11. *dub.* 13. *num.* 73. Possevin. *d. tractat. de officio Curati c.* 5. *n.* 14. Squillante *de oblig. Cleric. part.* 2. *n.* 73. Eagundea *dicto prae.* 3. *l.* 3. *c.* 10. *per totum* Pias. *in praxi Episc. p.* 2. *c.* 3. *n.* 24. *vers. videndum* Sanch. *in select. disp.* 36. Berti Lucens. *in praxi crim. Regul. tit.* 4. *cap.* 34. *prope fin. vers. videndum*, Ugolin. *de officio Episc. c.* 15. §. 7. *n.* 2. ubi subdit, notorium peccatorem dici, qui 21
manifestus est, vel per sententiam, vel per confessionem factam in jure, aut per evidentiam rei, quæ nulla tergiversatione celari potest; limitat

id dupliciter, *primo*, ubi secreto Eucharist. petunt, tunc enim ipsis administranda est, ex quo vere eos pænituit, & confessi sunt peccata, nec scandalum tunc præbent, *secundo*, ubi manifeste constaret, eos vitam mutasse, quia scilicet honeste vivunt, idque notissimum est omnibus.

Qua autem juris, seu facti evidentia debeat constare, quod petens Eucharistiam, de peccato publico sit infamatus, ad hoc, ut illi ea denegari possit, vide Ochagau de Sacram. Euchar. *tract.* 2. *q.*10. *num.*3. Hurtado *de justis disp.* ta. *de restit. diffic.* 7. Hyeron. Gaz. *in sum. mor. tract.* 3. *diffic.* 7. *dub.*4. *nu.* 7. *cum seqq. ubi n.* 10. differit, quid agendum, quando peccator publicus est in uno loco, in eo vero, in quo Communionem petit, occultus remanet, & post relatas nonnullorum opiniones, tandem cum Enriquez in sum. lib. 2. cap. 67. de Euchar. ait, id totum prudentiæ Ministri relinquendum, qui consideratis personæ, & loci circumstantiis, arbitrabitur, an ei danda, vel neganda sit.

22 Occultos autem peccatores, licet ipsis in confessione absolutionem non dederit, a Communione, quam petunt, publice repellere non posset Parochus, ne videatur detegere peccata ipsorum occulta, ita Nav. *dicto cap.*21. *n.* 55. *& d.* §.*Sacerdos n.*84. Ugol. *dict.* §.7. *n.*4. Piasec. *dict. n.* 24. *versicul. videndum*, Jo. Valer. *de different. inter utrumque forum*, *verb. peccatum*, *differ.*2. tum quia nec Christus Dominus denegavit eam Judæ, ut habetur *in c. si Sacerdos de officio Ordinar.* tum quia si eam denegaret, sigillum confessionis frangeret, contra *d. c. omnis utriusque sexus*, quod tamen similiter limitat dupliciter Ugol. *eodem num.* 4. *& primo*, ubi extra tempus Paschatis eam peteret, quia enim tunc ab ea præstanda potest Parochus se excusare, & sic legitime ipsi poterit denegare; *secundo*, ubi etiam tempore Paschatis petit, sed secreto, nam potest ipsam ei denegare, quandoquidem sigillum confessionis non violatur, quod fit ubi alteri, non autem si pœnitenti peccatum patefecit, quicquid dicat Nav. *d. n.*55. Petere autem Communionem publice, est adstare linteo Altaris, vel petere coram aliis, petere private est, petere Curato solitarie, vel adstante ministro, ita Henriq. *in sum. l.*8. *c.*56. §.1. Possev. *d. tr. de offic. Curati*, *cap.*5. *num.*15.

Additio.

☞ Communio non est deneganda peccatori occulto, eam publice petenti, juxta generalem regulam, quam etiam amplectitur Benedictus XIV. in Constitutione de Refractariis Constitutioni *Unigenitus*, incipien. *Ex omnibus* 15. Sept. 1756. §.III. Neganda vero est occulte petenti, si absque scandalo fieri possit, Rituale Rom. de Sacram. Eucharist. §. *Occultos*.

Si autem Parocho etiam privatim innotescat, extra confessionem tamen, eum sacra Particula uti velle ad sortilegia, aut ad eamdem conculcandam, deneganda est, licet inde sequatur scandalum, & ipsius infamia, cum bonum fidei prævaleat famæ rei hæreticæ pravitatis, S. Thomas 3. *part. qu.*21. *art.*5.

Quando vero neganda, vel danda sit Refractariis Constitutioni *Unigenitus*, consule cit. Constit. Benedict. per totam.

Caveat tamen Parochus ab illorum Doctorum opinione, qui asseruerunt, negandam esse Communionem peccatoribus, jam per confessionem sacramentalem reconciliatis, antequam de suis delictis condignam egerint pænitentiam, ac illis, quibus nondum inest amor Dei purissimus, & omnis expers mixtionis, ut ex Propositionibus la XXII. e XXIII. in ordine, inter damnatas ab Alexandro VIII. 7. Decem. 1690.

Opinio autem sustinens, tunc tantum violari sigillum, quando peccatum in confessione auditum manifestatur alteri, non autem quando ipsimet pænitenti, penitus rejicienda est = adeo enim (ita Benedictus XIV. de Synod. Diœc. lib. VII. cap. XI. n. 6. editionis 1755.)

Stricta est lex sigilli confessionis sacramentalis, ut Confessarius, ne cum ipso quidem pænitente extra confessionem loqui possit de illius delicto, quod per confessionem unice novit, nisi ipse pænitens expressam ei licentiam tribuerit = Idem sentit S. Carolus Borromæus in instructione Confessariorum §. XXIII. ☜

Viatores aliique, in aliena parochia existentes, 23
qui tempore Paschatis non possunt propriam parochiam adire, Eucharistiam sumere valent in ea parochia, in qua tempore Paschatis reperiuntur, ut resolvunt Fusc. *de visitat. l.*2. *c.*5. *n.*44. Ugolin. *dicto c.*15. §. 7. *n.*8. Bonac. *d. disp.*4. *q.*7. *punct.* 2. *num.*8. asserentes, Eugenium IV. vivæ vocis oraculo declarasse, viatores, ubi se invenerint in Paschate censeri parochianos, ac si adepti fuissent habitationem, quoad Sacramenta Pænitentiæ, & Eucharist. & ita docet usus, & praxis, cui nescio, an faveat, quod resolvit Fagundez *dict. prac.* 3. *l.*1. *c.*5. *n.*10. *& l.* 3. *cap.*2. *num.*22. dum vult, posse eos communicare in Ecclesiis Mendicantium ex obligatione præcepti.

Additio.

☞ Crederem Parochum, debere, & cogere posse viatores, advenas, & peregrinos, postquam se receperint in proprium domicilium, ad ostendendum autenticum documentum peractæ Communionis, nisi forte ageretur de tali personarum qualitate, ob quam nulla oriri posset omissionis suspicio.

Nec schedula, quæ tradi solet communicantibus, habenda est pro authentico documento, cum subsit fraudibus, vel quia ab eam habente, ematur, aut a negligenter custodiente subripi possit, ad quos aliquo modo impediendos, Romæ inflicta est excommunicatio Emin. Vicario reservata, juxta præscriptum Innocent. XI. sub die 7. Apr. 1688., tam contra alteri dantes, vel vendentes, quam recipientes, & ementes schedulam vulgo Bigletto Communionis peractæ, ad fallendos Parochos.

Quod si prædicti omnes aliquo impedimento irretiti, tempore congruo huic præcepto, ubi tunc reperiuntur, satisfacere nequiverint, tenentur nihilominus, licet paschale tempus transactum fuerit, sub mortali culpa quamprimum commode pote-

poterint, eodem anno satisfacere, cum id tempus non sit appositum ad finiendam, sed ad solicitandam obligationem, ut jam notavi supra post numer. 14. ☜

24 Quærit pulchre Ugol. *d.* §.7. *num.* 9. an Parochus, qui Missæ Sacrum non facit, sibi Eucharistiam administrare queat, & posse respondit, tum quia, & conjuges matrimonium sibi administrant, præsente eorum Parocho, & duobus testibus; tum quia Indulgentia concessa a Prælato, & ipse recipere eam potest, nec repugnat, si dicatur, differentiam esse debere inter dantem, & accipientem, unde non potest quis se ipsum baptizare, nam ea Sacramenta, dum administrantur, fiunt, & in Baptismo, quod generationem significat, sicut non potest quis se ipsum generare, ita nec potest se ipsum baptizare, *c. debitum de Bapt.* in Pœnitentia debet quis jurisdictionem habere, ut supra diximus. At Eucharistia per modum cibi sumitur, ergo per se administrare ipse Sacerdos sibi potest, sicut cibum sumere.

Additio.

☞ An Sacerdos Missam non celebrans sibi Eucharistiam per modum Viatici ministrare queat, hæc habet Bened. XIV. de Synod. Diœces. edit. ann. 1755. lib. XIII. cap. 19. n.27. = haud tamen damnari videretur Sacerdos, qui sacro Viatico reficiendus, annuente Sacerdote ministrante, illud manibus susciperet, atque ad os suum ipse admoveret. = ☜

25 Non autem laicus, quia ipsi prohibitum est eam tangere, arg. *cap. tribus de consecrat. dist.2.* nisi in necessitate extrema mortis, & in absentia Sacerdotis, secundum Suar. *tom.* 3. *q.* 82. *disput.* 72. *sect.* 3. Possev. *d. c.8. n.24.* afferentes exemplum Reginæ Scotiæ, quæ se ipsam communicavit, dum statim esset occidenda, quod tamen factum dicunt, forsitan de Sum. Pont. licentia processisse.

Animadversio.

☞ Quidquid sit de antiquo more, quo per plura sæcula, Laici quidem consueverint in proprias manus recipere a Sacerdote Eucharistiam, suisque itidem manibus in os inferre, fœminæ vero in album pannulum eamdem suscipere, suis & ipsæ manibus ori admovere, Suarezii sententiam non amplectitur laudatus Benedictus loc. cit. num. 27. & n.28. & approbat sententiam Cajetani ad Commentarium ad cap. XXVI. vers. 26. S. Matthæi (quam etiam vindicat a censuræ nota, ei inusta a Catharino lib. V. Annotationum contra commentaria Cajetani) posse nempe, tempore sævientis pestis laicum admoto ore assumere Eucharistiam, depositam a Parocho super patinam in loco apto, ad sic providendum necessitati miseri moribundi, ac simul removendum a Parocho contagionis periculum. Qua in re n.26. refert, qui fuerit Congr. Conc. sensus ibi = Post accuratum rei examen rescriptum fuit postulato Vicarii Apostolici Juliæ Cæsareæ; (nunc vulgo Algeri) videlicet advigilandum ipsi esse quammaxime, ut peste correptis Sacramenta ministrarentur; quo vero ad modum administrandæ Eucharistiæ, si Sacerdotes deprehendisset alienos, atque abhorrentes a ministratione suis manibus peragenda, modum ipse statueret, audito prudentum consilio, atque præ oculis habito decore in tanti Sacramenti administratione servando, ut quidquid eidem repugnans deprehenderet, omnino usurpari prohiberet. =

Qui autem modus adhibendus esset debitus reverentiæ tanti Sacramenti, & magis aptus ad consulendum indemnitati ministrantium; postquam in Ecclesia catholica vetus usitatus modus obsolevit, quo viri in nudas manus, mulieres vero in album pannulum illud accipiebant, ad se eo reficiendum, ut dictum est; n. 27. refert varios modos a DD. excogitatos. Alii enim ajunt, recipi posse Eucharistiam ab ægroto propriis suis manibus, insertam in panem domesticum, vel inter duas Particulas non consecratas, extrema illarum parte madefacta, ut sibi invicem adhereant, commonefacto ægroto, inter illas delitescere SS. Eucharistiæ Sacramentum. Alii admovendam ajunt illius ori, vel forcipe argenteo, vel oblonga lamina, quæ in semicirculi formam desinat. Alii tandem ajunt, porrigendam a Sacerdote manu chiroteca induta. Qui tamen modi communiter improbantur, tamquam minus decentes, & non satis tuti ad removendum periculum alicujus inconvenientis. Non reprobantur autem sequentes, semper tamen approbandi ab Episcopo, non a ministrantibus pro eorum libito, scilicet, vel apponendi Eucharistiam super patinam in mensula decenter parata, ex qua peste infectus ore accipiat, absumatque, vel eam immittendi in vasculo, cum haustu aquæ, vel vini.

Si autem agatur de Sacerdote, qui Missam celebrare nequeat, & Eucharistia se reficere velit, idem Ben. de *Sacrif. Mis. lib.III. cap.XVII. n.* 10. docet cum Sylvio, posse suis manibus se communicare, si nullus alius Sacerdos sit, qui eam illi exhibeat; dummodo absit scandalum, & præcipua quadam ratione id faciat. Inter justas autem causas eam recenset = ne in solemni aliqua festivitate careat Eucharistia. = ☜

Advertendum est, Sacerdotes, quoties commu- 26
nicant, teneri ex præcepto Concilii Bracharens. III. induere stolam in modum Crucis ad pectus sub pœna excommunicationis *cap. ecclesiastica* 23. *distinct.* Sed jam hodie Sacerdos, sive sanus, sive infirmus communicans se sine stola non videtur peccare, quia tum sæculares, tum Regulares stola uti desiisse dicuntur in sumptione Eucharistiæ, & sic decretum dicti Concilii Bracharens. consuetudine videtur abrogatum, ita referunt Henriq. *in sum. l.8. c.* 44. §.5. *lit. N.* Azor. *instit. mor. p.* 1. *l.*10. *c.*28. *q.*12. Jacob. de Graff. *in aureis dec. p.*1. *l.*2. *cap.* 41. *n.* 3. Valer. Regin. *in praxi fori pœnit. l.* 29. *n.* 112. Galet. *in margarita casuum conscientiæ*, *verb. Sacerd. antepen.* Nald. *in sum. verb. Sacerdos n.6.* Bonac. *d.disp.*4. *q.*6. *punct.* 2. *n.* 2. Illustrissimus D. meus Roderic. a Cunha *in comment. ad d. capitul. Ecclesiastica.*

Animadversio.

☞ Nescio, quomodo contraria consuetudine abro-

abrogatum videatur, quod Sacerdotes tam sæculares, quam Regulares desierint uti stola in sumptione Eucharistiæ, cum ministrandi Eucharistiam mos universim obtinuerit, ut refert Benedictus XIV. Institut. Ecclesiast. XXXVIII. numer. 2. = ut in Metropolitanis, Cathedralibus, Collegiatis, aliisque Regularium Ecclesiis Clerus universus illi Templo addictus, Eucharistiam sumat, dum res divina celebratur; Sacerdotes quidem collo pendentem, Diaconi vero a dextro ad sinistrum humerum stolam fluentem deferunt, quemadmodum Gavant. Sacr. Rituum Magister tradit, & etiam præcipitur a Rituali Romano de Ordine ministrandi Sac. Eucharistiam. ☙

27 Veniamus jam ad Communionem infirmorum, quam sub fideli custodia, & in loco decenti pro communicandis infirmis debet Parochus conservare, ut dicitur *in cap. sane 10. de celebr. Missar.* & tradunt Pelag. *de planctu Ecclesiæ, l. 2. cap. 27. versiculo vigesimotertio*, Petr. Boll. *in æconomia ecclesi. class. 2. capitulo quarto*, §. 6. *pag.* 257. Mich. Timoth. *de eccles. visita lib. 2. tract.* 1. *cap.* 22. & 23. Menoch. *de arbitr. casu* 410. eleganter Paul. Fusc. *de visit. lib.* 1. *capit. quinto num.* 3. his verbis *Vade primo est videndum, quod ipsa Sacra Eucharistia honorifice custodiatur, quod locus sit decens, & eminentior Ecclesiæ, bene recondita. Tabernaculum sit bene firmum, & clausum ex omni sua parte, ut nec foramen, etiam minimum pateat, clave custodiatur, & qui clavem detinet, sit Presbyter, alioquin sufficiens, & Dei timoratus, nec permittatur stare in loco humido. Tabernaculum sit honorificum juxta facultates Ecclesiæ, cum veste serica interiori, & exteriori, & cum vase argenteo, & corporali benedicto ad retinendum ipsum Sacramentum cum simili operculo, mutetur saltem quolibet octavo die, & antiqua famatur, ne aliqua corruptio in ipsis speciebus generetur, & si Præpositus ipsi Sacramento incaute Eucharistiam dimiserit, puniatur juxta sacros Canones suspensione trium mensium ab officio, capitulo il primo, de custodia Euchar.* Hactenus Paul. Fusc. & aliqua notat Berti Lucens. *in praxi criminum Regular. tit.* 4. *cap.* 34. *prope fin. versicul. vide primo* & addit. Piasec. *in praxi Episcop. p.* 2. *cap.* 3. *n.* 24. *vers. unde primo*.

Animadversio.

☞ Nedum tenetur Parochus Eucharistiam per modum Viatici Infirmis ministrare, sed etiam aliis diuturna infirmitate laborantibus, licet non morti proximis, jejunis tamen, in solemnioribus anni Festis diebus, iis potissimum, qui sani eam frequenter sumere consueverunt, & tanto refici Sacramento optant, & petunt.

Tenetur insuper tam Parochus, quam alii Ecclesiarum Rectores tabernaculi clavem, in quo SS. Eucharistia asservatur, semper penes se custodire. Quod si ob ejusdem clavis, ipsiusque tabernaculi male servatam custodiam furtum aliquod, vel sacrilegium circa Eucharistiam, pixidem, ostensorium, & similia unquam evenerit, suspendendi erunt ab Ordinario tribus mensibus ab officio, juxta Decretalem Innocentii III. editam in Concilio generali Lateranensi, relatam *in cap. 1. statuimus de custodia Eucharist.* aliisque pænis plectendi ad formam epistolæ circularis Congr. *Episcopor. & Regular. sub die* 8. *Januar.* 1724. approbata ab Innoc. XIII. per extensum relata in Appendice Synod. *Fulginaten. pag.* 328. *edit.* 1762. Quibus pænis etiam plecti possunt ab eodem Ordinario Regulares, licet exempti, cumulative cum eorum Superioribus, prout statuitur in dicta circulari. Circa quam cumulativam, ita animadvertit Benedictus XIV. lib. IX. cap. XV. *de Synod. Diœcef. edit. an.* 1755. *n.* 2, & 4.= Et primo quidem Regulares delinquentes contra Decretalem *Innocentii III. in cap.* 1. *de custod. Eucharist.* non solum a suo Superiore regulari, sed etiam ab Episcopo, cui tanti Sacramenti cura debet potissimum incumbere, corrigi, & puniri possunt, sicuti approbante Innoc. XIII. *die* 8. *Januarii* 1724. rescriptum fuit *a Sac. Cong. Episc. & Regul.* cujus decretum refertur in Appendice ad citat. Synod. Neapolitanam, habitam a Card. Pignatello *n.* 20.=

Ad illius custodiam etiam pertinet ejusdem renovatio, a Græcis quidem singulis octo, vel quindecim diebus, ex Const. Innoc. IV. *Sub catholicæ* 6. *Martii* 1254. & Clem. VIII. Sanctissimus 31. Aug. 1595. A latinis vero quolibet octiduo, vel die Dominico, vel feria V. ex decreto laudatæ Cong. in Ravennaten. 5. April. 1573. & ex cap. LVIII. *Permittimus de senten. excom.* Consultius autem, juxta S. Carolum Borromæum, feria V. quia tali die Jesus Christus hoc Sacramentum instituit. ☙

Addit Piasec. quod tenendæ sunt ibi duæ pyxides in quarum una conservetur Sanctiss. Sacram., in altera deferatur ad infirmos, & pyxides istæ nonnisi super Altari viatico, vel super corporali collocentur, & cavendum, ne ibidem Olea Sancta teneantur, sed in alio separato decenti loco. 28

Lampas ante Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum noctu, diuque semper ardeat, tum propter ejus reverentiam, tum etiam, ut ingredientes in Ecclesiam sciant, ubi primum adorare debeant præsentiam Salvatoris nostri, monet enim lumen adesse ibi candorem lucis æternæ, Christum Dominum, & ad pietatem, venerationemque tam eximii Sacramenti nos assidue solicitat, Possevin. *de officio Curati capitulo* 12. *num.* 68. cum advertentia tamen, ut diligens inquisitio adhibeatur, ne in lampadibus ipsis quid curiosum misceatur, ita Paul. Fusc. *d. c.* 5. *n.* 6. & dicit Nav. *de Oratione cap.* 18. *n.* 67. in Conimbricensi Episcopatu constitutionem esse, quæ præcipit, habere lumen accensum diu, noctuque ante Sanctissimum Sacramentum. Quis autem debeat facere sumptus pro hujusmodi lampade, est hujus loci investigare. Sed ne longius a materia trahi videar, breviter respondendum duxi, debere observari consuetudinem, quod populus faciat hos sumptus, sicut bene resolvunt Rip. *cons.* 2. *n.* 4. & 5. *de consuetud.* Bellet. *disquis. cleric. p.* 1. *tit. de clerico debitore* §. 13. n. 8. alias enim tenentur Parochi ad manutenendum oleum lampadis, ut dicit idem Bellet. *d. tit. de cleric. debitore* § 14. *n.* 5. 29 30

Additio.

☞ Quod si ob ipsius negligentiam lampas diu, nocte-

noctuque non ardeat, multari poterit pœna pecuniaria, vel alia arbitrio Episcopi *cit. cap. X. sane*.

31 Ad quam lampadem semper ardentem retinendam potest Episcopus compellere etiam Regulares vigore Trid. sess. XXII. Decret. de evitand. in celebrat. Missar. Nec talis defectus suppletur per lampadem in choro ardentem, debet enim collucere ante, non retro post ipsum tabernaculum in Altari locatum, *Sac. Cong. Rituum 22. Aug. 1699.* ☜

Porro deferri ipsam Sacram Eucharistiam ad infirmos, & hunc usum diligenter in Ecclesiis conservari maxima pietate, simulque sanctitate institutum fuit, ut colligitur ex Conc. Trid. *sess. 13. c. 6. de SS. Euchar. Sacram.* & propterea *can. 7.* anathematizantur dicentes, non licere, ut illa ad infirmos honorifice deferatur, quod quidem onus eam deferendi ad infirmos est de pertinentibus ad curam animarum, ut censuit Rot. in Recanaten. Parochialis coram Cantuccio, inter impressas, *dec. 52. num. 10. 21. & 22. p. 2. divers.* & apud Farin. *decis. 340. n. 1. part. 2. recent.*

32 Quare, impedimento cessante, Parochus deferre debet (ut dicitur *in d. cap. sane*) habitu decenti, supposito mundo velamine, & cum superpelliceo, lumine præcedente cum omni reverentia, & honore, vultu dimisso ante pectus, similiter cum vase argenteo, vel saltem in Calice, velamine serico cooperto, non tamen in vase vitreo, deferre quoque debebit duas Particulas, ut in regressu adoretur ab omnibus, cum pallio honesto, præcedente tintinabulo, ut cuncti genuflectant, Psalmos, seu Orationes inter eundum recitando, sicut pie admodum advertunt Cened. *ad decretal. collect. 51. n. 2. cum seq.* Paul. Fusc. *d. cap. 5. n. 10.* Berti Lucens. *d. c. 34. prope finem, vers. ad infirmos* Piascec. *d. cap. 3. num. 24. vers. ad infirmos*, ubi testatur, respondisse S. Rituum Congregationem *Episcopo Anconitano 21. Februarii 1593.* deferendam non esse Sac.

33 Eucharist. per plateam, in qua habitant Judæi, quem refero, ego ipse *de officio, & potestate Episcopi par. 2. alleg. 22. n. 3.*

Quando vero extra civitatem defertur Sanctissimum Sacramentum ægrotis ad loca longinqua, aut per vias difficiles, & periculosas, omittiur umbella, & portatur pyxis continens unam tantum Hostiam, & reponitur in bursa serica condecenter ornata, collocando eam ad collum Sacerdotis, ad evitandam irreverentiam, aut scandalum, quod oriretur, si contingeret, quod Sacerdos in via caderet, prout ita ordinatum fuit *in Act. Eccl. Mediol. p. 4. fol. 684.* per S. Carol. Borrhomæum, tunc ejusdem Ecclesiæ Archiepiscopum, refert Stephan. Gratian. *discept. forens. t. 3. c. 492. num. 2.*

34 Etsi vero magis deceat, idque curandum sit, ut S. Eucharistia interdiu ad ægrotos deferatur, si tamen necessitas suadeat, quia periculum in mora est, etiam de nocte deferri debet, ut docent Suar. *tom. 3. disp. 66. sess. 5. paulo post princ.* Zambran. *de casibus in articulo mortis c. 3. dub. 1. num. 5.* Paul. Laym. *in Theol. mor. lib. 5. tract. 4. cap. 5. num. 6.*

35 Sicut etiam pro communicando infirmo jamjam morituro licitum est Parocho Missam dicere non media nocte, sed summo mane ante lucem notabiliter, ita Sylv. *verb. Missa 1. q. 6.* Navar. *in man. cap. 25. n. 85.* Henriq. *in sum. l. 9. de Missa cap. 24. §. 5.* Azor. *inst. mor. p. 1. l. 10. c. 25. qu. 7.* Bonac. *de Sacram. disp. 4. q. ult. punct. 9. num. 3.* Possevin. *d. c. 8. n. 28.* Fagundez *in quinque Eccles. præcepta, præc. 1. l. 3. c. 17. n. 15.* Ludov. a S. Jo: *de administr. Sacr. art. 4. de Commun. n. 9.*

Additio.

☞ Hoc intelligendum est, nisi adsint Particulæ consecratæ asservatæ in solito Ciborio. ☜

Et in hoc eventu credunt aliqui, licitum esse iterum eadem die celebrare, quando non adest Eucaristia consecrata, nec est alius, qui celebret, ut sunt 36
Major. *in 4. dist. 9. q. 3. ad 5.* Card. Tolet. *lib. 1. cap. 3. n. 7.* Sed contrarium est probabilius, ut tenent Victor. *in sum. n. 83.* Nav. *in man. c. 21. num. 53.* Suar. *tom. 3. disp. 66. sect. 5.* Squill. *de oblig. Cleric. part. 2. n. 63.*

Additio.

☞ Circa iterationem Missæ vide a me addita post num. 9. cap. XI. pag. 96. ☜

Sic etiam ob solam necessitatem licitum est, eam 37
non jejunio dare, alias enim illicitum foret, ubi nullum probabile periculum mortis, vel supervenientis diuturnæ phrenesis infirmo imminere videtur, ipsi non jejuno Sac. Eucharistiam ministrare, ut bene notat Zambran. *d. c. 3. dubio 5. num. 1.* quem refert Paul. Laym. *d. c. 5. n. 3. in fine*, ubi in principio recte advertit, quod quamvis consuetudo Ecclesiæ non sit, nec deceat, ut ad omnes infirmos S. Eucharistia per plateas deferatur, tamen ejus delatio frequentior est, quam sacræ Unctionis, quia non tantum mortis periculum expectandum est ad sanctissimam Eucharistiam infirmo ministrandam, quantum ad sacram Unctionem extremam, & deinde subdit, quod si quis diuturno morbo detineatur, ut ad Ecclesiam accedere non possit, Sacrosanctam Eucharistiam ad animæ suæ salutem, ac medicinam, non tantum semel, puta in Paschate, sed etiam sæpius, spectatis circumstantiis loci, &c. petere jure poterit, & *n. 5.* tenet,
illum, qui semel in mortis periculo constitutus 38
sacram Eucharistiam per modum Viatici accepit, perseverante eodem periculo, posse iterum accipere per eundem modum Viatici, vide Castald. *in praxi cæremon. l. 2. sect. 14. c. 8. n. 5.* & Zambran. *d. c. 5. dub. 5. n. 3.* post Suar. *p. 3. tom. 3. quæst. 80. disp. 68. sect. 5. in princ.* resolvit, quod licet possit infirmus una, vel altera hora post mediam noctem communicare jejunus, si amplius expectare non possit, non est tamen necessarium ea intempestiva hora ei Sacramentum dare, quia nec id est in usu, nec decet reverentiam tanti Sacramenti, nec sine difficultate id fieri potest, & *num. 4.* subdit, quod post sex, aut septem dies potest iterum Eucharist. dari infirmo, jam morti proximiori, etiam non jejuno, dummodo commode nequeat jejunus communicare, licet prius in eadem infirmitate jam communicaverit non jejunus.

Additio.

☞ Quid circa iterationem Viatici senserit Bened. XIV. de Synod. Diœc. edit. an. 1755. lib. VII. cap. XII. n. 5. pag. 218. patet ex his verbis = Aliqua dumtaxat dissentio est in præfiniendo temporis spatio, quod debeat intercedere, ut intra eandem infirmitatem possit iterum non jejuno dari Eucharistia. Aliqui enim cum Navarro multum temporis interfluere debere existimant inter unam, & alteram Communionem: quam indefinitam Navarii assertionem de spatio triginta dierum explicat Villalob. in summa 1. part. tract. 7. dub. 384. Alii cum Suarez cit. loc. decem, aut octo dies exposcunt: alii cum Ludovico a S. Joan. in summa, hispano sermone edita, tom. 1. q. 7. art. 10. difficult. 4. de Sacram. Euchar. post elapsos tres dies Viaticum iterari concedunt. Alii demum cum Layman. cit. cap. 6. num. 10. etiam in sequenti die illud repeti permittunt, si videatur instare mortis periculum, & ægrotus, qui cum sanus esset, frequenter consueverat eucharisticum panem degustare, eo denuo nutriri, & roborari cupiat. Abstrahat igitur Episcopus ab hisce quæstionibus, solumque Parochis insinuet, posse, & debere Sanctissimum Viaticum in eadem infirmitate iterum, & tertio administrari; præsertim, si ipsimet ægrotantes iterum cælestem illum panem esuriant: & si velit, pœnam etiam in Parochos decernat, qui post plurimum temporis, Eucharistiam ad eundem infirmum, eum devote flagitantem, falsis quibusdam, & emendicatis prætextibus, denuo deferre obstinate detrectant: nihil quippe in hac saluberrima Constit. invenietur censura, & castigatione dignum. = ☜

39 Ad communicandum infirmum poterit Parochus, non habens copiam Confessarii, præmissa contritione celebrare, nam censetur adesse necessitas proximi, quæ tanquam propria, reputatur, per Conc. Trid. *sess.* 13. *cap* 7. ubi ait, quod Sacerdotes, urgenti necessitate, quando non habent copiam Confessarii, Sacrum faciant absque prævia confessione peccati mortalis, ita ut quamprimum postea, data copia Confessarii, confiteantur, novissime Homobon. de bonis *in respons. qu. mor. p.* 2. *respons.* 52. ubi subdit illud *quamprimum*, moraliter arbitrio boni viri intelligendum esse, hocest; cum primum iterum celebraturus est, & ut post Reginal. Valent. & Suar. resolvit Bonac. *de Sacram. disp.* 4. *qu.* 6. *puncto* 1. *n.* 22. ubi subdit, Henricum non bene dixisse, Parochum in hoc casu secundam Missam celebrare, cum id non videatur in usu, nec ad praxim reducendum.

Animadversio.

☞ Quod li *Quamprimum* intelligendum sit = Cum primum iterum celebraturus est = Est opinio non valde dissimilis, potissimum, si post plures dies sit celebraturus, huic alteri proscriptæ ab Alexan. VII. 18. Martii 1666. la XXXIX. in ordine = illa particula *quamprimum* intelligitur, cum Sacerdos suo tempore confitebitur. = A quo etiam proscripta est hæc altera la XXXVIII. in ordine = Mandatum Tridentini factum Sacerdoti sacrificanti ex necessitate cum peccato mortali confitendi quamprimum, est consilium, non præceptum, vide a me addita pag. 119. post n. 7. ☜

40 Et quamvis aliqui teneant, posse Parochum celebrare post cibum ad communicandum infirmum, qui est in articulo mortis, io casu, quo ille non posset recipere illud Sacramentum, cessante omninò scandalo, ex quorum numero sunt Major. *in* 4. Zambran. *in decis. casuum tempore mortis cap.* 4. *de Eucharist. dub.* 6. *num.* 3. & dicat probabile Filliuc. *quæst. moral. Tom.* 1. *tract.* 4. *num.* 242. tamen aliorum ferè Doctorum opinio est in contrarium, quia major ratio habenda est reverentiæ hujus Sacramenti, quam necessitati proximi, & tale præceptum obligat infirmos, cum decenter, & reverenter Sacramentum confici, & sumi potest, ita S. Antonin. *part.* 3. *titul.* 13. *cap.* 6. §. 2. Sylvest. *in sum. verb. Missa* 1. *qu.* 7. *dicto* 2. *casu* 3. Victor. *in sum. num.* 83. Sot. *in* 4. *dist.* 13. *qu.* 2. *art.* 2. Navar. *in man. cap.* 25. *num.* 88. Henriq. *lib.* 8. *cap.* 4. *in princip. & cap.* 46. §. 1. Chamerot, *de Euchar. cap.* 9. *dub.* 7. Possevin. *dict. cap.* 8. *num.* 25. Petrus de Ledesma *in sum. part.* 1. ubi *de Euchar. cap.* 13. *conclus.* 5. *dub. ult.* Azor. *instit. moral. par.* 1. *lib.* 10. *cap.* 30. *qu.* 2. Valer. Reginald. *in praxi fori pœnit. lib.* 29. *num.* 121. Bonacin. *dict. disp.* 3. *qu.* 6. *puncto* 2. *num.* 24. Ludovic. a Sancto Joanne *d. loco art.* 4. *num.* 8. Gavant. *in comment. ad Rubric. Missalis par.* 1. *cap.* 9. *sub num.* 1. novissime Philibert. Marchin. *de Sacramento Ordinis tract.* 3. *part.* 3. *capit.* 3. *num.* 13. ubi advertit, quod si Eucharistiæ sumptio tempore mortis est necessaria necessitate medii, & consequenter est de divino jure, juxta illud: *Nisi manducaveritis carnem Filii hominis, &c.* ut quamplures etiam ex Divi Thomæ schola sustinent, profecto prior sententia videtur valde probabilis, quia quod est necessarium ad salutem necessitate medii, & præcepti divini, præferendum est, cuilibet præcepto humano, quale est jejunium.

41 Hinc etiam provenit, ut possit Parochus ratione necessitatis Eucharistiam administrare per modum Viatici infirmo non jejuno, existenti in mortis articulo, quando non potest commodè expectari tempus, quo Eucharistia illi jejuno administretur, quia adest necessitas, tam infirmo indigentis auxilio Eucharistiæ, quam adimplendi præcepti divini, quod si unquam obligat, maximè obligat in mortis articulo; tum quia hoc privilegium est concessum infirmo *in can. liquido, & in can. Sacr. de consec. dist.* 2. quando non solum procedit in casu mortis naturalis, verum etiam in eventu mortis violentæ, si Communio commode nequeat anticipari, vel differri, ut si aliquis damnatus sit ad mortem, illique Princeps jubeat mortem eo die inferri absque dilatione, ita post multos, docet Bonacin. *dict. punct.* 2. *num.* 21. & 22., ubi etiam in fine advertit, quod infirmus, ut jejunus communicet, non tenetur differre sumptionem medicinæ, vel cibi cum gravi incommodo.

42 Et potest talem infirmum iterum non jejunum communicare, quia in Concil. Constant. *sess.* 13. dicitur, in casu infirmitatis, posse Eucharistiam dari non jejuno, & ibi non limitatur ad unam tantum vicem, unde bene poterit Parochus iterum submi-

nistra-

nistrare Eucharistiam infirmo, qui semel in articulo mortis sumpsit Communionem per modum Viatici non jejunus, quia moriturus valdè indiget tanti Sacramenti præsidio, & id sæpius, & ita maximè indigentem ope, & subsidio hujus Sacramenti ad vincendas occurrentes tentationes, & peccandi pericula superanda, pia Mater Ecclesia, non videtur velle sua præcepta de communicandis jejunis cum tanto spirituali dispendio adstringere; quare ita resolvunt Sot. *in 4. distinct.* 12. *quæst.* 1. *numr.* 8. Victor. *in summ. num.* 82. Jacob. de Graff. *in aureis dec. par.* 1. *lib.* 2. *cap.* 38. *numer.* 32. Henr. *d. l.* 8. *c.* 4. §. 1. *& cap.* 50. §. 1. Ægyd. de Coninck. *de Sacr. q.* 80. *art.* 8. *n.* 53. Valer. Reginald. *in praxi fori pœnit. l.* 29. *c.* 60. *num.* 120. Bonac. d. *dis.* 4. *q.* 6. *pun.* 2. *n.* 23. Contra Vasq. *in* 3. *p. tom.* 3. *dis.* 211. *c.* 4. *n.* 38. Jo: de la Cruz. *in direct. Confe. p.* 2. *tr. de Euchar. qu.* 5. *dub.* 4. *concl.* 3. existimantes, minime posse non jejuno Eucharistiam per modum Viatici subministrare. Quænam temporis intercapedo inter unam, & alteram Communionem habenda sit, tradunt Nugn. *in* 3. *par. tit.* 1. *disp.* 80 *art.* 8. Suarez etiam *in* 3. *par. tom.* 3. *disp.* 68. *sess.* 4. Henriq. *dict. lib.* 8. *cap.* 5. §. 1. Bonac. *dict. pun.* 2. *num.* 23. Villalob. *in summ. par.* 1. *tract.* 7. *dub.* 38. *num.* 8. Fagundez *dict. prae.* 3. *lib.* 3. *cap.* 5. *num.* 10, qui resolvunt, post octo, vel decem dies posse Parochum iterum infirmo non jejuno præbere Viaticum. Immo ex juxta causa post diei unius intervallum credit Paul. Laym. *in morali Theolog. lib.* 5. *tract.* 4. *cap.* 6. *num.* 20. his verbis: *Quinimmo existimo, ob justam causam, puta aliquis assuetus frequenter communicare, aut sacrificare, propter devotionem, ac desiderium difficile abstineat, permitti ipsi posse, ut altero statim die iterum Sacram Eucharistiam de manu Sacerdotis accipiat non jejunus, dummodo mortis periculum instare videatur &c.* refert novissimè Philibertus Marchin. *de Sacram. Ordinis tract.* 3. *part.* 3. *num.* 12. post Henric. Fr. Emmanuel Suarez, Reginald., & Bonac. ampliat, ut possit etiam conferri Eucharistia, ut Viaticum, suspendendo, vel damnato ad quamcumque mortem violentam, etiam si non esset jejunus.

Additio.

☞ Hic recolenda sunt notata in hoc *eod. cap. post num.* 38.

Magna est inter DD. discrepantia, an a Parocho ministrandum sit Viaticum Sacerdoti, qui mane corpore sanus Missam celebravit, aut laico, qui mane pariter ex mera devotione SS. Eucharistiam sumpsit, cademque die lethali vulnere, aut morbo correptus, Medicorum judicio ea ipsa die moriturus sit? Aliis negantibus, affirmantibus aliis, *Benedict. XIV. lib. VII. de Synod. Diæces. edit. ann.* 1755. *cap. x. num.* 2. sentit integrum esse = Parocho eam sententiam amplecti, quæ sibi magis arriserit = cui quidem affirmativam consulerem, quando potissimum illud ab eo ægrotus instanter expostulasset, quo validior fiat ad ultimam sustinendam cum dæmone luctam. ☜

43 Infirmo deliranti, qui propter febrem incidit in amentiam, seu phrenesim, potest Parochus præbere Viaticum, si illud tempore usus rationis expressè petiisset, & signa contritionis, Confessionis, & Communionis ostendisset, etiam multo ante; modo non sit periculum irreverentiæ, ita Zanard. *in direct. Confess. par.* 1. *tract. de Eucharist. cap.* 7. Possevin. *d. tract. cap.* 8. *num.* 31. Ludovic. a Sancto Jo: *d. artic.* 4. *de Commun. num.* 11. Ego tamen benignius puto, debere Eucharistiam tempore mortis præberi omni fideli, qui non est notorius excommunicatus, nec notorius peccator, quamvis non dederit signa pœnitentiæ, dummodo de eo non constet, in complacentia peccati mortalis amisisse usum rationis, quia illo tempore omnis fidelis censetur, illam interpretativè petere, & sic Parochi debent hujusmodi ægrotis Communionem præbere, ita Ægyd. de Coninck. *d. quæst.* 80. *art.* 9. *num.* 74. Zambran. *in decis. casuum conse. tempore mortis cap.* 3. *dub.* 4. *num.* 2, *&* 7. Sanci *in select. disp.* 8. *num.* 10. intellige, procedere, quando infirmus potest sine irreverentia, & periculo vomitus dict. Communionem sumere; alias enim nullo modo est danda, & sic intelligendi sunt Emman. Sà *verb. Euchar. num.* 3. & Sylv. *in* 3. *par. quæst.* 80. *art.* 9. dum asserunt, in mortis articulo non esse amentibus dandam Eucharistiam, ob irriverentiæ periculum; advertit tamen Zambran. *dict. dub.* 4. *num.* 5. posse fieri experientiam ad illud periculum evitandum, ut scilicet detur primo hujusmodi infirmo aliqua forma non consecrata, ut appareat, quomodo se habeat in tali sumptione, & si se habuerit decenter, detur illa forma consecrata, sin autem minimè.

Additio.

☞ Circa Viaticum ministrandum deliranti, vel in amentiam, aut phrenesim lapso, si tempore usus rationis illud expetiisset, & signa contritionis dedisset, fateor quidem, id inniti sententiæ S. Thomæ, qui in 4. distinct. 9. artic. 5. quæst. 3. in corpore, & 3. part. sum. qu. 80. art. 9. in corp. ait = Quidam vero sunt omnino carentes judicio rationis; & isti vel fuerunt tales a nativitate, & tunc eis non debet dari, quia non possunt ad devotionem induci, quæ requiritur ad hoc Sacramentum . . . . . vel inciderunt in amentiam post fidem, & devotionem Sacramenti, & tunc debet eis dare (Eucharistia) nisi timeatur periculum, vel de vomitu, vel de expuitione, aut aliquo hujusmodi = Quam sententiam amplexus est etiam S. Carolus Borromæus, qui innixus decreto Concilii IV. Carthaginen. an. 398. cap. 78. Canon. *Is, qui* 8. 26. qu. 6. p. 4. Instruct. de Sacram. Eucharistiæ, qui ad Communionem admittendi, sic statuit = Quamvis, si antequam in insaniam inciderint, piam, & religiosam animi voluntatem præsetulerint, licebit in fine vitæ, ex Decreto Concilii Carthaginensis; modo vomitionis, aut alterius indignitatis, & incommodi periculum non sit = Verum non ita facilè eam ad praxim reducendam crederem; cum enim semper timendum esset periculum vomitus, aut expuitionis, ut, me præsente, accidit cum quodam Sacerdote, qui licet post emissam Confessionem nullum signum dedisset, se extra mentis sensum esse, statimac

Eucharistiam sumpsit per modum Viatici, illam expuit.

Penitus autem rejicienda est opinio, asserens, administrari debere Viaticum omni fideli, qui non est notorius excommunicatus, nec notorius peccator, quamvis non dederit signa pœnitentiæ ante amissum usum rationis, nedum ob periculum expuitionis & irreverentiæ, sed etiam ob incertitudinem de illius statu in gratia, quæ moraliter saltem argui posset ex præcedentibus pœnitentiæ signis, quæ in hoc casu deficerent. ☜

44 Eucharistia ad ægrotum adoranda deferri non debet, si eam ob tussim, aut aliam causam sumere non potest pro Viatico, ut a S.Congr. decis. testatur Zerol. *in praxi Episc. p.1. verb. Euchar.* §. 5. quem refert Zypæ. *analytica postremi Juris eccles. enarrat lib.3. tit. de celebrat Missar. n.6.* ☞ Ludov. a Sancto Joanne *de administr. Sacram. tit.4. de commu. n.30.* ubi refert, ita respondisse S. Congr. *in sum. p.1. c.64. num.3.*

Additio.

☞ Viaticum administrandum est etiam malefactoribus, proximè in patibulo morituris, alioquin dispositis, & jejunis, *Can.xxx. Quæsitum caus. XIII. quæst.2.* & Judex tenetur iisdem concedere tempus, juxta sanctionem S. Pii V. *Braschius in Promptuario Synodale cap.xxviii. n.10.*

Infirmo, qui ob faucium ariditatem deglutire nequit sacram Particulam, potius est ei præbenda sola, & illico purificatio danda, quam eadem intincta vino ministranda, idem Braschius *loc. cit. num.13.*

Controvertunt DD., aliis affirmantibus, negantibus aliis, an Parochus morti proximus, deficiente Sacerdote, extra Missam, seipsum communicare possit, si potens sit ad altare accedere, in quo servatur Sanctiss. Eucharistia. Potest tamen, deficiente Sacerdote, ei deferri a Diacono, *Can. præsente xviii. dist.xcii.* Quam tamen infirmus Sacerdos propriis manibus, si posset, sibi ministrare deberet, idem Braschius *loc. cit. num.24.*

Si Viaticum ministrandum sit infirmo degenti in partibus infidelium, deferri potest privatim sine pompa, & solemnitate, absque vestibus sacerdotalibus, & absque lumine, sed secreto in habitu civili, theca argentea inclusum, juxta Constitutionem Pauli V. *Ex omnibus* 8. *Februarii* 1608. §. VII. ☜

Nec potest ministrari hoc Sacramentum sub specie vini, si infirmus non possit deglutire sub specie panis, ut tradunt Suar. *to. 3. disp. 71. sect. 7.* Squillant *de obligat. Cler. par.2. num.76.*

45 Nec etiam eam deferre tenetur Parochus ad infirmum, prope moriturum, si timeat fore, ut eam non possit illi administrare, nisi valde festinanter currat; nam cursus nimis festinus videtur repugnare reverentiæ tanto Sacramento debitæ, & decentiæ, & honestati clericali: nec præceptum administrandi Eucharistiam infirmo videtur jure divino, aut ecclesiastico introductum cum periculo, ut Parochus fatuus videatur, & irrideatur: secus dicendum est de Baptismo, & de Pœnitentia, quoties Parochus probabiliter timet fore, ut pœnitens decedat cum peccato mortali, nisi festinanter currat, etiamsi nondum integre vestitus sit, aut cælum pluviam minetur, aut frigus acriter prædominetur, aut periculum sit, ut Sacerdos fatuus habeatur. Ratio est, quia proximus censetur in extrema necessitate propriæ salutis; quilibet autem tenetur non solum honorem, & famam, verum etiam vitam prodigere ad salvandum proximum, in extrema necessitate spirituali existentem, ut bene tradit S. Thom. 2.2. *q.* 185. *ar.*5. Præcisa vero tanta infirmi necessitate, Parochus censetur suo muneri satisfacere, si quamprimum curet infirmum adire, festinando, & currendo, ut patet ex ratione superius allata.

Pestis tempore debet Parochus infirmos propria 46
manu, & non aliquo instrumento communicare, quia sic potius postulat reverentia Sacramento debita, quam Eucharistiam infectis peste denegare, vel eam administrare, non servata præscripta forma, ut innuit Suar. *t.dePænit. disp.44. sect.3. n.17.* quamvis Possev. *de offic. Curati c.8. n.34.* non improbabiliter existimet, excusari posse a peccato, præciso scandalo, & periculo lapsus Eucharistiæ in terram, si instrumento rite confecto, & apto administret, & idem Possev. *c.5. n.49.* ait, Sacerdotem ita chiragra laborantem, ut ad altare nequeat accedere, nisi deferatur, posse deferri, ibique Eucharistiam administrare, præcisa alia prohibitione. ☞

Additio.

☞ Circa modum ministrandi Viaticum peste infectis, & an Sacerdos, non potens celebrare, sibi ipsimet Eucharistiam in aliquo urgenti casu ministrare possit, & an etiam per modum Viatici, vide notata supra post num. 24. & 25. pag. 205. ☜

Quæstionem illam, utrum Parochi teneantur Sacram. Eucharistiæ pestiferis ministrare, disputat latè Galleg. *de Parochorum obligatione tempore pestis par.3.* ubi *num.4.* primum ponit enunciatum, ut si cum ea, quæ tanto Sacramento debetur, reverentia, & absque vitæ propriæ probabili periculo potest Parochus Sacramentum Eucharistiæ pestiferis ministrare, teneatur quidem ratione officii, & *num.21.* aliud colligit enunciatum, ut si Eucharistia non posset ad domos pestiferorum deportari cum debita reverentia, & cultu, & absque vitæ Parochorum, & concomitantium manifesto periculo, Parochi non teneantur eam pestiferis deferre. De hac materia latè Ludov. a Sancto Jo: *de administrat. Sacram. tit.4. de Communione n. 15.* ubi ait, Parochum sub pœna peccati mortalis teneri communicare peste infectum, nisi petat solum gratia adimplendi præceptum de annua Comunione.

Additio.

☞ Sylvius in supplem. ad 3. par. D.Thom. quæst. 32. art. 3. conclus. 3. hæc habet = Severior, & verisimilior est aliorum sententia, Parochorum sub mortali peccato teneri administrare

ſtrare Sacramentum Euchariſtiæ ſuis parochianis, peſte, vel alio morbo contagioſo infeſtis, etiam cum proprio ſuæ vitæ periculo, niſi per aliquem alium id fiat,& niſi quædam circumſtantiæ occurrant, propter quas merito poſſit excuſari = ☞

47 Interdicti localis tempore poteſt Parochus SS. Euchariſtiæ Sacram., quatenus Viaticum morientium, miniſtrare, *cap. quod in te de pænit. & remiſſ.* gloſſ. *verb. Sacramentum in cap. alma Mater de ſentent. excommunic.* Calderin. *de interdict. par.* 2. *num.*3. Covarruv. *in dict. cap. alma Mater par.*2. §.2. *num.*7, & §. 3. *a princ.* Navarr. in *man.* 27. *num.*178, Squillante *de obligat. Clericor. par.*5. *numer.*39. Henric. *in ſum. lib.*13. *cap.*45. §.2. Ugolin. *de cenſur. tab.*5. *cap.*7. §.6. Sayr. *in ſimili tract. lib.*5. *cap.*7. *a num.* 16. Bonac. *eodem tract. diſp.*5. *punct.*2. *num.* 1. & notabiliter ex communi ſenteatia ampliavit Zambr. *de caſibus in artic. mortir cap.* 3. *dub.* 6. *num.*5. non tantum ſemel, ſed quoties expedierit, ſine Bulla, & privilegio poſſe conſtitutis in articulo mortis dari Euchariſtiam, tenent Suar. *tom.*5. *de cenſur. diſp.*33. *ſect.* 1. *verſ. de Euchar.* Valer. Reginald. *in praxi fori pænit. lib.*3. *tract.*32. *n.* 26. qui etiam reſolvunt per contrarium, Euchariſtiam, ſi per ſe, non ut Viaticum, & extra caſum in articulo mortis conſideretur, Interdicti tempore ſanis miniſtrari non poſſe, ex ea ratione, quia in hac materia Sacramentorum tempore Interdicti regula eſt, quod ea ſolum licent, quæ ſpecialiter permittuntur: conſtat autem, Euchariſtiam ſolummodo conceſſam reperiri *in dicto capite quod in te*, per modum Viatici, pro morientibus, nec jure novo *d. cap. alma Mater*, circa hoc Sacramentum, ut tale, aliquid immutatum eſt, licet ibi permittatur, ut ſacrificium, in §. *adjicimus*.

48 Et tunc, ubi Euchariſtia, ut Viaticum, defertur ad infirmos tempore interdicti, licita eſt pompa, & ſolemnitas conſueta, & comitatus cum luminibus, & campanula, ac recitatione Pſalmorum, & Hymnorum, liciteque poteſt Parochus in reditu, ut mos eſt, Hoſtiam populo oſtendere, & Confeſſionem facere generalem; hæc enim omnia pertinent ad majorem tanti Sacramenti ornatum, & reverentiam, fideliumque augendam devotionem, ita Covarruv. *d.* §. 3. *num.*7. Navar. *dict. cap.*27. *num.*179. Henriquez *d.* §. 2. *litt. V.* Ugol. *d. cap.* 7. §.6.*num.* 6. Suar. *d. tit.*5. *diſ.*35. *ſect.* 1. *num.*28. Sayr. *d. cap.*7. *num.* 26. Avila *de cenſur. par.*5. *diſp.*4. *ſect.*1. *dub.*4. *concl.*4. Ægyd. de Konink. *de Sacram., & cenſur. tom.* 2. *diſp.*17. *num.*44. Bonac. *dict.* §. 2. *num.* 1. *verſ. dixi*, quorum plures numeris ſequentibus obſervant, articulum mortis in hoc propoſito, non ſtricte eſſe intelligendum, ſed favorabiliter, ſufficereque probabile periculum mortis, etiam violentæ, quamvis evidens non ſit, veluti mulieris prægnantis, vel ſuſcipientis periculoſam navigationem, aut iter, vel ſi obſeſſi ſint a validis hoſtibus.

49 Denique illud te ſcire volo, Sac. Rit. Congr. *in Syracuſana Modica* 2.*Julii* 1618. decreviſſe, non eſſe deferendum Tabernaculum Sanctiſſimæ Euchariſtiæ Sacerdotum humeris, ſed manibus tantum celebrantis, non obſtante quavis contraria conſuetudine, quam abuſum eſſe declaravit, ut referunt Gavant. *in comment. ad Rubric. Miſſalis, tom.*1. *qu.*4. *tit.*10. & 12.

Additio.

☞ Hic monitos velim Parochos cum Benedicto XIV. circa diligentiam habendam pro Viatico, tempore oportuno Infirmis miniſtrando, ut enixe eiſdem præcepit (quorumcumque locorum Parochos complectens) in decretis ſuper pluribus diſciplinæ capitibus pro Incolis Regni Serviæ, & finitimorum Regnorum Conſt. incip. *Inter omnigenas* 2. Februar. 1744. §. 22. ibi = Quamobrem Infirmorum notitia per Parochos anxia diligentia eſt inquirenda, non tantum pro iiſdem Pænitentiæ Sacramento expurgandis, chriſtianiſque monitis, ac ſpiritualibus conſolationibus juvandis, ac ſublevandis, verum etiam, ut Sanctiſſimo Chriſti Corpore reficiantur, atque ad extremum agonem ſubeundum muniantur. Itaque, ubi alicui ex fidelibus mortis periculum inſtare perſpiciant, prædictum Sacramentum Euchariſtiæ quamprimum ipſi miniſtrent, & ſi quidem ſine periculo poſſint, ab Eccleſia ſumptum, ſi aliqua ibi extiterit, ad Infirmi domum deferre debent; cum extra ſummum neceſſitatis caſum, apud Infirmos in ædibus non ſacratis, Miſſam celebrare non liceat =

Ut autem majori, qua poterit, decentia, & devotione, Viaticum deferatur, excitabit Parochus populum ad illud comitandum, utendo ſequenti methodo, in Urbe præſcripta a Cardinali Vicario, juſſu Clementis XIII. noviſſime typis impreſſa anno 1758, videlicet.

Publicazione dell'Indulgenze, da farſi in Chieſa dal Parocho, ed eſortazione al Popolo in fine delle Proceſſioni.

Prima di dare la benedizione al Popolo col Santiſſimo, ſi farà la publicazione dell'Indulgenze nella ſeguente forma: qual non deve giammai mutarſi, o alterarſi; ma farla ſempre, come è qui poſta, legendola *per extenſum*, o recitandola a memoria, *de verbo ad verbum*.

A tutti li Fideli dell'uno, e l'altro ſeſſo, che accompagnano devotamente il Santiſſimo Viatico, ſon concedute da'Sommi Pontefici le ſeguenti Indulgenze.

A chi l'accompagna colla torcia, anni ſette, ed altrettante quarantene. A chi l'accompagna ſenza torcia, anni cinque, ed altrettante quarantene. A chi legitimamente impedito, manda la torcia per altri, o la conſegna nella Parocchia, anni tre, ed altrettante quarantene. A chi ſimilmente impedito, reciterà un'Pater noſter, ed un'Ave Maria, giorni cento d'Indulgenze; e la medeſima Indulgenza di cento giorni è conceduta alle donne, che ſenza uſcire di caſa, dicono un'Pater noſter, ed un'Ave Maria, pregando il Signore per l'infermo, che ſi communica.

Però, o cariſſimi Fratelli, e Sorelle, eſorto la carità voſtra ad eſſere più frequenti in aſſociare il Santiſſimo: e che ciaſcheduno abbia in ſua caſa la torcia per queſto fine. Ed io vi aſſicuro in

Dd 2 nome

nome di questo Cristo, che facendoli un simile ossequio, vi sarà pagato soprabbondantemente dalla Divina liberalità del Signore con molte grazie, e beneficj, e temporali, ed eterni. Li passi, che avete fatti per corteggiare il Re del Cielo, già sono stati contati dagli Angeli, e notati nel libro di Dio, da chi potete aspettare il premio con ogni sicura speranza. Ma sopra tutto sappiate, che l' accompagnare frequentemente, e con divozione il Santissimo Viatico, è un merito molto grande, ed un mezzo molto efficace, per impetrar da Dio benedetto la segnalatissima grazia, di non farci morire senza li Santissimi Sagramenti della Chiesa: come alla giornata vediamo tanti morire di subito, senza communicarsi. Dunque, dilettissimi Fratelli, amiamo, visitiamo, accompagniamo spesso il Santissimo Sagramento: e domandiamogli questa grazia ogni giorno, che prima di morire, ci faccia ricevere degnamente la Santissima Communione. Domandiamogli questa grazia per li meriti di Maria sempre Vergine; come anche per l' intercessione di Santa Barbara, la quale ottenne simil grazia da Gesù Cristo nell' ora del suo martirio, che li suoi divoti non avessero da morire senza li Sagramenti. Disponiamoci intanto con un atto di vera contrizione, per ricevere degnamente la benedizione del Santissimo, e per guadagnare le sante Indulgenze. E per questo medesimo fine raccommandiamo al Signore l' esaltazione della Santa Madre Chiesa Cattolica Romana, l' estirpazione dell' Eresie, e la pace fra i Principi Cristiani. E dopo la santa Benedizione, direte un Pater, ed un'Ave per la persona inferma, che si è communicata.

Poi genuflette, prende il Santissimo, e benedice; e riposto, che l' avrà nel Tabernacolo, prima di chiuderlo, dirà genuflesso, e ad alta voce: SIA LODATO, E RINGRAZIATO OGNI MOMENTO, ed il popolo tutto risponderà, similmente ad alta voce: IL SANTISSIMO, E DIVINISSIMO SAGRAMENTO. ☙

50 Nec Parochus ruralis, deferens Communionem infirmo longe distanti, potest ire equo, nisi consuetudo loci id permitteret, & equus esset mansuetus, ut tangit Possev. *d. tract. de offic. Curati*, *cap.8. num.41.* ubi *num.42.* subdit, quod si Parochus esset multum fatigatus, dum longè fert Communionem, ferre eam facere non poterit per laicum, sed remedium erit duos hinc inde sustentare brachia Curati, qui vix fatigabitur, si Sacramentum tulerit in bursa, collo appensa. Nec omittendum, Sacr. Congreg. Rit. *in una Caurien. 15. Decemb.* 1632. censuisse, clavem custodiæ Sanctissimi Sacramenti Feria quinta in Cœna Domini, unicam debere esse retinendam per Sacerdotem, in crastinum celebraturum, & nulló modo apud personas laicas, & sæculares cujuscumque status, gradus, & conditionis existant, non obstante consuetudine in contrarium, & hoc in omnibus Ecclesiis, tam sæcularibus, quam regularibus, quovis modo a Jurisdictione Ordinariorum exemptis, cujus declarationis memini *in collect. Bullarii*, *verb. clavis 2.* Sed in Curia Regis Catholici, vidi non semel, clavem hujusmodi servandam, consignari dicta Feria quinta in Cœna Domini nobiliori personæ laicæ, vel ecclesiasticæ illius Parochiæ, quod videtur adversari Sacr. Congr. resolutioni, de qua *supra*.

CAP. XXI.

De Matrimonio per Parochum celebrando, illiusque denunciationibus præmittendis.

SUMMARIUM.

1 *Matrimonia a filiis familiæ sine consensu parentum contracta, irrita minime sunt.*
☞ *Vide Additionem.*

2 *Matrimonium contracturi doctrinam Christianam scire debent.*

3 *Matrimonium prohiberi non potest christianam doctrinam non addicentibus, sed contra eos admonitionibus tantum comminatoriis, est procedendum.*
☞ *Vide Additionem.*

4 *Matrimonium contrahentes, qua ætate constituti esse debent, ostenditur.*
☞ *Vide Additionem.*

5 *Dispensare potest Episcopus, ut minores Matrimonium contrahant, si habeant usum rationis, seu malitiam, quæ ætatem suppleat.*

6 *Parochos externos nequaquam denunciabit, nisi eorum conditionem noverit legitimo in scriptis testimonio, quod alium virum, vel uxorem non habeant.*

7 *Parochus, antequam ad denunciationes matrimoniales deveniat, inquirere debet, an contrahentes eo anno in paschali solemnitate confessi fuerint, & S. Eucharistiam sumpserint.*

8 *Matrimonium contrahentes cum peccato mortali, indigne recipiunt Sacramentum, & peccant mortaliter solum, quatenus recipiunt.*

9 *Matrimonium secundum contrahere non potest mulier, nisi per certum nuncium certificata fuerit de morte primi viri; quæ certitudo Judicis prudentis arbitrio, attentis circumstantiis occurrentibus, relinquitur.*

10 *Vagos quomodo conjungere debeat Parochus, ostenditur.*

11 *Parochus, quo tempore nuptiarum solemnitates celebrare, aut benedictiones facere debeat, ostenditur.*

12 *Parochus, si tempore vetito nuptiarum solemnitates celebret, aut benedictiones faciat, gravi pœna plectendus erit, arbitraria tamen.*

13 *Adventus tempus de prohibitione nuptiarum incipit a primis vesperis Sabbati præcedentis.*

14 *Sponsalia de futuro celebrari non prohibetur Adventus, aut Quadragesimæ tempore.*
☞ *Vide Animadversionem.*

15 *Interdicti tempore, aut personarum interdictarum Matrimoniis interesse non licet Parocho.*
☞ *Vide Additionem.*

16 *Vicarius generalis non potest impedire, ne Parochus absque ejus licentia denunciationes faciat.*
☞ *Vide Additionem.*

17 *Denunciationes a proprio contrahentium Parocho, vel ab alio de ejus licentia fieri debent, non sunt tamen de essentia Sacramenti.*

18 *Denunciationes fieri debent in utraque, sponsi scilicet,*

licet, & sponsa parochia, quando illi sunt diversarum parochiarum.

19 *Denunciationes faciendæ sunt tribus continuis diebus festivis; quæ sibi non succedunt immediate, dummodo tamen inter unam, & alteram denunciationem multos dies festos non interponat Parochus.*

20 *Denunciationes ferialibus diebus, etiam cum Episcopi dispensatione fieri non possunt, nisi in eis ingens hominum multitudo ad Ecclesiam accedat.*

21 *Denunciationes valide facere poterit Parochus extra Ecclesiam, & Missarum solemnia, si magnus populi concursus, & locus aptus sit, ut ad multorum notitiam perveniant.*

22 *Formula, qua in his denunciationibus uti debebit Parochus, ponitur.*

23 *Parochus, non statim ac tres denunciationes factæ erunt, ad Matrimonii celebrationem procedere debebit, nisi transacto trium, vel duorum saltem dierum spatio.*

24 *Parochus, an in aliquibus casibus denunciationes omittere possit, ostenditur.*

25 *Parochus, prætermissis denunciationibus, Matrimonium celebrans, graviter peccat, & severius erit ab Ordinario puniendus.*

26 *Matrimonium absque denunciationibus contractum validum remanet, etiamsi Ordinarius recuset dare licentiam, quod fiant post.*

27 *Pœnam triennalis suspensionis comminatam* in cap. cum inhibito §. sane de cland. despons. *an incurrat parochialis Sacerdos, qui interfuit Matrimonio valido, clandestino tamen ob denunciationum omissionem, ostenditur.*

28 *Parochus sponsæ, ad quem pertinet Matrimonii celebratio, non ante hanc faciat, quam habeat fidem Parochi sponsi de denunciationibus in ejus parochia factis.*

29 *Ordinarius prohibere non potest, sed tantum hortari, ne Matrimonia domi celebrentur, servata Concilii forma.*

30 *Parochus quid facere debeat, quando contrahentes publice accedunt amicis, & cognatis stipati ad celebrandum Matrimonium, si ex Confessione, quam tunc petunt, agnoscat, illos habere aliquod impedimentum dirimens, ostenditur, & numeris seqq.*

33 *Parocho præsente, seu alio Sacerdote de ejus, vel Ordinarii licentia, interessentibus duobus, vel tribus, celebratur valide Matrimonium.*

34 *Parochus proprius ad Matrimonium coram eo contrahendum dicitur ille, in cujus Parochia contrahentes domicilium habent, vel cui principaliter incumbit cura animarum in loco domicilii.*

35 *Parochianus quis efficitur, statimac habitandi animum majori anni parte habens, incipit habitare, quamvis mutet domicilium simulatè, & animo fraudandi proprium Parochum, ut numer. 36.*

☞ *Vide Animadversionem.*

37 *Matrimonium contractum coram Parocho illius loci, ubi contrahentes reperiuntur, non animo ibi domicilium constituendi, sed recreationis causa, non valet.*

38 *Matrimonium contractum coram Parocho illius loci, ubi contrahens moratur, tamquam Prætor, Judex, seu Medicus temporalis, validum est.*

39 *Matrimonium contractum post quartum habitationis mensem a muliere coram Parocho oppidi, ad quod a civitate, in qua habitabat, ad scandala submovenda, jussu Principis secularis translata fuerat, sub præcepto illinc non discedendi, validum est.*

40 *Matrimonium validum in casu occurrenti ostenditur.*

* *Matrimonium contractum coram Parocho, ubi habitat mulier, quæ stat in Monasterio, vel modo causa famulandi, vel addiscendi virtutes, &c. validum ibi* *

☞ *Vide Animadversionem.*

41 *Parochi duo simul esse possunt ad matrimonium contrahendum, ubi scilicet quis dimidia anni parte in una Parochia, & altera dimidia in alia habitat.*

42 *Parochus ruralis non est proprius Parochus, quando rus, vel recreationis causa habitatur, aut ad paucos dies tantum incolitur, non autem si majori parte anni.*

43 *Parochianus quis censetur illius Parochialis, in qua domus aditum magis frequentatum habet, quando habitat in confinio duarum Parochialium.*

☞ *Vide Additionem.*

44 *Parochus proprius ad matrimonium contrahendum erit ille, in cujus Parochia contrahitur, si fuerit unus ex contrahentibus, cum sunt ex diversis Parochiis.*

45 *Præsentia unius Parochi alterius sponsorum sufficit in qualibet Parochia contrahentium.*

46 *Parochus validè assistit matrimonio, quamvis ipse, vel testes vi detenti intersint, dummodo tamen intelligant consensum contrahentium.*

47 *Parochus renuens, & dolosè adductus validè assistit matrimonio, dummodo bene intelligat, & audiat contrahentium verba, nisi claudens aures affectatus esset non intelligere.*

☞ *Vide Additionem.*

48 *Parochum vi adigere, aut dolo inducere, ut matrimonio intersit, est grave peccatum, excepto raro casu necessitatis.*

☞ *Vide Animadversionem.*

49 *Præsentia Parochi in matrimoniis necessaria non tantum corporea, sed etiam moralis requiritur cum intelligentia, & advertentia actus.*

50 *Parochus validè assistit matrimonio, etiamsi ad alium finem vocatus, vel casu præsens sit.*

51 *Parochus putativus, vel non promotus infra annum, seu habens suam collationem nullam ob nullitatem concursus propter defectum Examinatorum Synodalium, item administratione interdictus, suspensus, irregularis, vel excommunicatus, non tolleratus, validè assistit matrimonio.*

52 *Parochus excommunicatus assistens matrimonio, non efficitur irregularis, peccat tamen, & graviter.*

53 *Parochus validè assistit matrimonio, quamvis sit schismaticus, saltem coloratum titulum habens, si non fuit ut talis declaratus, & Parochia privatus.*

54 *Fornicator notoriè, non tantum adhuc in judicio con-*

condemnatus, & confessus, Parochus validè matrimonio assistit.

55 *Titulum injustum beneficii habens, Parochus validè matrimoniis assistit.*

56 *Interdictus Parochus, seu prohibiens ab Episcopo, aut ejus Vicario, ne aliquos matrimonio conjugat, validè assistit matrimonio.*

57 *Parochus, quamvis existat in peccato mortali, validè assistit matrimonio.*

58 *Parochus licitè assistit matrimonio suorum parochianorum in alterius Parochia, sine licentia Parochi illius loci, in quo assistit.*

59 *Vicecuratus, a Vicario proprietario substitutus, validè assistit matrimonio.*

60 *Parochus, etiam non Sacerdos, validè assistit matrimonio.*

☞ *Vide Additionem.*

61 *Parochus proprius potest deputare sacerdotem suo loco, & illi licentiam concedere ad assistendum matrimonio, etiamsi qui deputatur, Regularis esset.*

62 *Parochus alteri, quam Sacerdoti licentiam assistendi matrimonio suorum parochianorum, concedere non potest.*

63 *Parochus, quamvis Regularis, excommunicatus, aut suspensus, non toleratus, concedere potest alteri Sacerdoti licentiam assistendi matrimonio suorum parochianorum.*

64 *Degradatus Parochus alteri Sacerdoti licentiam assistendi matrimonio suorum parochianorum, concedere potest.*

☞ *Vide Animadversionem.*

65 *Parochus potest facultatem concedere alteri Sacerdoti coniungendi sponsos in matrimonio, non solum in propria Parochia, verum etiam extra illam.*

66 *Vicarius perpetuus, vel amovibilis Curati, potest alteri Sacerdoti facultatem concedere assistendi matrimonio suorum parochianorum.*

67 *Parochi delegati, & Vicecurati a Parochis proprietariis instituti, an possint alteri Sacerdoti licentiam assistendi matrimonio concedere, ostenditur.*

68 *Parochus proprius nolens matrimonio, alioquin licito intervenire, vel licentiam interveniendi, concedere, poterit ad id cogi per Superiorem.*

69 *Licentia assistendi matrimonio, quam Parochus alteri Sacerdoti dat, debet esse expressa, & quæ actum præcedat.*

70 *Licentia assistendi matrimonio metu, vel dolo obtenta sufficit, nisi per dolum, & mendacia versutia circa substantiam, vel causam finalem extorqueatur, & non requiritur in scriptis, sed sufficit verbalis.*

71 *Licentia generalis administrandi omnia Sacramenta sufficit, ut illius vigore possit Sacerdos, cui a Parocho data fuit, matrimonio contrahendo interesse.*

72 *Licentia concessa a Parocho, ut possit quis intra suam Parochiam omnia ad curam animarum spectantia exercere, sufficit, ut ejus vigore matrimonio contrahendo interesse valeat.*

73 *Matrimonio validè assistit Sacerdos delegatus, dum a Parocho licentiam concedente non revocatur.*

☞ *Vide Animadversionem.*

74 *Licentia assistendi matrimonio concessa per Parochum expirat, si ille interim moriatur.*

75 *Matrimonium contractum coram Sacerdote extraneo, qui habeat licentiam a proprio Parocho unius ex contrahentibus, & ignorat, se illam habere, est invalidum.*

76 *Sacerdos credere non debet dicenti, se licentiam habere a Parocho, ut possit coram ipso contrahere, nisi certa signa afferat, vel sit persona spectata fidei.*

77 *Matrimonium contractum cum licentia, non vera proprii Parochi, est nullum.*

78 *Parochi proprii licentiam in contrahendo matrimonio requisitam non intervenisse asserenti, incumbit onus probandi, quando contra eum opponitur a tertio.*

79 *Parochi proprii, vel alterius Sacerdotis, de ejus licentia, & duorum, seu trium testium præsentia simultanea debet esse, & non sufficit successiva.*

80 *Testes quicumque ratione compotes sufficiunt in matrimonio, quamvis impuberes, consanguinei, domestici, fœminæ, aut infames, seu dolo, & ad aliud vocati, vel vi detenti, dummodo intelligant consensum contrahentium, & advertant, quod agitur, & non desiderantur rogati.*

81 *Matrimonium, data urgente necessitate, an possit absque Parochi præsentia, vel alias non servata forma Concilii, celebrari? ostenditur.*

82 *Matrimonium coram Parocho, & testibus iterum, obtenta dispensatione, contrahere non tenetur, qui jam semel coram eosdem contraxere cum aliquo impedimento dirimenti.*

☞ *Vide Animadversionem.*

83 *Matrimonium celebrantes publicè, juxta formam Concilii, subsistente aliquo impedimento occulto, etsi nullum fuerit matrimonium, eo sublato, non coguntur denuo eandem formam observare.*

84 *Matrimonium nullum ex aliquo defectu, celebratum tamen, juxta formam Concilii, si post ratificetur, non eget nova solemnitate.*

85 *Consensus expressus, vel ratificatio, non est necessario facienda coram Parocho, & testibus, ut matrimonium infidelium fiat Sacramentum.*

86 *Parochi, & testium præsentia requiritur, ut matrimonium celebratum per procuratorem, sit validum.*

87 *Parochus tenetur interrogare contrahentes de mutuo consensu, alias si omittat, graviter peccat, nisi certus sit de mutuo illorum consensu.*

88 *Matrimonii ad validitatem minimè requiritur, ut Parochus, vel alius Sacerdos assistens utatur in ejus celebratione aliquibus verbis.*

☞ *Vide Animadversionem.*

89 *Vagorum matrimoniis an, & quandò interesse Parochus possit? ostenditur.*

90 *Matrimonium contrahere coram Parocho, & testibus, obligantur ii, apud quos promulgatum est Concilium Trident. & receptum.*

91 *Matrimonium clandestinè contrahere poterunt, domicilium collocantes in loco, ubi non est acceptatum Conc. Trid., etiamsi incolæ sint unius loci, in quo promulgatum, & acceptatum fuit Concilium prædictum.*

92 *Intellige si recessus a loco habitationis fuisset factus*

factus

ctus ad evitanda impedimenta, inimicitias, & obstacula parentum, secus si per fraudem, quia verè aderat impedimentum.

93 *Matrimonium* non est *legitimum, si contrahatur inter se transferentes ad locum, in quo Concilium non est promulgatum, sine animo, sine Parocho, & testibus contrahendi.*

☞ *Vide Additionem.*

94 *Matrimonium contrahere coram Parocho, & testibus tenetur incola illius loci, in quo non est acceptatum Concilium Trid., si diverat ad locum, in quo est receptum.*

95 *Parochus, qui cum minore testium numero, seu alias matrimonio clandestino interfuerit, quas pœnas incurrat? ostenditur.*

☞ *Vide Additionem.*

96 *Conjuges ante benedictionem sacerdotalem in Templo suscipiendam, in eadem domo habitare non convenit.*

97 *Matrimonium consumare ante benedictionem sacerdotalem, sublato scandalo, & contemptu legis ecclesiasticæ, non est peccatum mortale.*

98 *Benedictiones nuptiales a proprio Parocho fieri debent, neque a quoquam, nisi ab ipso Parocho, vel ab Ordinario licentia ad hoc alii Sacerdoti concedi potest, quacumque consuetudine, etiam immemorabili non obstante.*

99 *Parochus debet recipere eleemosynam occasione benedictionis nuptialis, & non alius.*

100 *Parochus utriusque contrahentis sufficit ad nuptiales benedictiones præstandas.*

☞ *Vide Additionem.*

101 *Benedictiones nuptiales omittere peccatum veniale est.*

102 *Benedictiones nuptiales non debet Parochus facere secundo nubentibus, etiamsi forte primum Matrimonium fuerit invalidum, servata semper legitima Diœcesis consuetudine.*

103 *Benedictio nuptialis ex consuetudine generaliter recepta solemniter fieri potest si fœmina solum nondum fuisset benedicta.*

☞ *Vide Animadversionem.*

104 *Sacerdos tam sæcularis, quam Regularis conjungens in Matrimonium, vel benedicens subditos alterius parochiæ absque licentia Parochi, vel Ordinarii, remanet suspensus ab officio, donec ab Ordinario Parochi obtineat absolutionem.*

105 *Sacerdotes Regulares Matrimonia solemnizantes, non habita super his parochialis Presbyteri licentia speciali, ultra suspensionem, ipso facto excommunicati sunt excommunicatione, Sedi Apostolicæ reservata.*

☞ *Vide Animadversionem.*

106 *Sacerdos benedictionem secundis nuptiis impartiens in casu non permisso, incurrit suspensionem ferendam.*

107 *Ignorantia etiam crassa excusat ab hac suspensione, dummodo non sit ita crassa, ut sit ingens temeritas.*

☞ *Vide Additionem.*

1 CUm de aliquo Matrimonio contrahendo in sua parochia Parochus certior fiet, antequam ad primam denunciationem veniat, quæ sequuntur, præstanda sibi esse meminerit. Quamvis Matrimonia a filiis familias sine consensu parentum contracta irrita minime sint, & parentum consensus ea rata, vel irrita facere non possit, dummodo libero contrahentium ipsorum consensu facta sint, juxta Trid. Conc. *sess. 24. de reform. Matr. c. 1. in princ.* & quæ late tradunt Sanch. *de Matr. l. 1. dis. 14. num. 4.* Gutier. *Canon. l. 1. cap. 20. num. 1. & 2. & in tract. de Matrim. c. 77. a princ.* Rebello *de oblig. Justit. p. 2. l. 2. quæst. 7. in princ.* Bonac. *de Matr. q. 4. punct. 17. num. 23.* Molfes. *in summa Theol. mor. tr. 4. cap. 7. n. 25.* Melch. Phœbos *Lusit. dec. 45. num. 10. cum seq. tom. 1.* tamen cum honestissimum videatur, & rationi summopere consentaneum, ut filius familiæ in re tam gravi consiliis, & voluntati parentum subjaceat, propterea unusquisque Parochus diligenter inquirere debet hunc consensum tam inter sponsum, & sponsam, quam inter propinquiores consanguineos, & præsertim ipsorum parentes, si sint filii familiæ; quod si quid difficultatis comperiet, admonito prius Episcopo, seu Vicario, ejusque responso accepto, ad denunciationem progreditur.

Additio.

☞ Prædictos filios prius serio monere debet, eos mortaliter peccare contra jus naturale, divinum, & positivum, si ipsorum parentibus tam insciis, quam scientibus, rationabiliter invitis, Matrimonia contrahant, ut ex communi DD. sententia fuse probant Franciscus Maria Muscettula, Archiepiscopus Rossanensis in celebri dissertatione Theologico legali, voto primo per totum, & clarissimus Vir Christophorus Cosci de Sponsalibus Filiorum familias voto primo, & alibi pluries. Dixi rationabiliter invitis; nam evenire quandoque potest, quod sint, aut etiam futuri prævideantur inviti irrationabiliter, immo & matrimonium malitiose impedituri ob interesse v. g. proprium, vel ex inordinata aliqua passione, aut alia gravi irrationabili causa, si consulantur: in quibus casibus non peccare filios, eos non consulentes, communis est Theologorum, & jurisistarum sententia, quam expresse tradit Reiffenstuel lib. 4. decretal. tit. 1. §. 1. num. 26. & com. probat continua Ecclesiæ praxis, & consuetudo, quæ est optima legum interpres, cap. cum dilectus de consuetud. ☜

Quæret etiam, an Matrimonium contracturi, 2
Doctrinam Christianam sciant, aut saltem *Pater Noster, Ave Maria, Credo, & Decalogum,* quod si uterque ea nesciat, aut eorum alter, moneat illos, se non ante, ad tertiam denunciationem venturum, quam illa ab ipsis recte memoria teneri, & intelligi perspexerit. Absolute tamen, & per longum tempus, aut ubi sponsi instarent, non licet Matrimonium detinere, donec dictam Christianam Doctrinam contrahentes didicerint; sed expedit suaviter, & absque violentia ad breve tempus impedire, ut sic doctrinæ addiscendæ curam habeant; ita Sanc. *de Matr. l. 3. dis. 15. sub n. 19.* Camp. *in diversf. juris Canon. rub. 11. c. 14. num. 7.* Aloys. Ricc. *in praxi fori Eccl. dec. 683. in 1. edit. alias res. 576. in 2. edit.*

Unde

Unde Sacr. Congreg. Cardinalium *negociis Episcoporum*, *& Regularium Præpositorum sub die 6. Martii* 1588. censuit, Matrimonium prohiberi non posse christianam doctrinam non addiscentibus, sed contra eos admonitionibus comminatoriis esse procedendum, contra Bartol. a Ledesma *de Matrim. dub.* 11. Vega *in sum. lib.* 3. *casu* 211. existimantes, absolute impediri posse ob dictam causam, ne Matrimonium contrahatur, nisi contrahentes præ senio, aut ingenii rudis tarditate prorsus incapaces sint.

Additio.

☞ Circa hoc Bened. XIV. in Epistola encyclica ad Patriarchas &c. *Etsi minime* 7. *Februarii* 1742. §. XI. mandavit, ut etiam mandaverat Clem. XI., ut Parochus ab inituris matrimonium exquirat, interrogando, quæ ad salutem necessaria sunt, etsi deprehenderit, ea ignorare, matrimonio jungere non debeat.

Hoc idem præceptum injunctum jam fuisse legitur in Synod. Faventin. *Rubr. XXVIII. de Matrim. num.* 2. *celebrat. sub die* 15. *Octob.* 1615. ab Erminio Presbytero Cardinali, ex antiquissima, & perillustri Familia de Valentibus, de Trebio, Patritia Perusina ex qua descendit, & floret R.P. D. Filippus de Valentibus, veteri amicitia mihi conjunctissimus, hodie inter, Signaturæ Justitiæ Votantes meritissimus, & Canonicus Basilicæ Vaticanæ. Quo Bened. præcepto prohibentur Parochi, ne ante trinas denunciationes, a Trid. Synod. præscriptas faciant: Nisi, ubi sponsi recte memoria tenuerint Orationem Dominicam, salutationem Angelicam, Symbolum Fidei, Præcepta Decalogi, ac S. Matris Ecclesiæ:

Laudatus autem Bened. lib. VIII. cap. XIV. de Synod. Diœc. n. 5. & 6. sentit, eos, qui præcipue Fidei mysteria sciunt, ea autem quæ sunt de necessitate præcepti rudi tantum modo tenent, illos posse quidem aliquandiu detineri a matrimonio celebrando, atque interim diligenter edoceantur a Parocho, quos si deprehenderit rudi esse ingenio, & exili memoria, ut doctiores effici nequeant, teneri tandem conjungere. ☜

4 Inquiret insuper de eorum ætate: nam eos tantum, qui in ætate legitima sunt constituti, denunciare debebit, ita ut sponsus quatuordecim saltem annos sit natus, *capit. attestationis*, *capitulo ex litteris*, *de spons. impub.* sponsa vero duodecim, *capitulo continebatur eodem tit.* quæ ita a Canonibus completa definitur, quod tunc præsumantur habiles ad copulam, & ad consensum conjugalem, ut constat *ex c. puberes*, *eodem titul.* Sanch. *de Matrim. l.* 7. *disp.* 104. *numer.* 1. ubi *numer.* 2. subdit, satis esse, si ultima dies anni duodecimi in fœmina, & decimiquarti in viro sit incepta.

Additio.

☞ An sufficiat, quod ultima dies anni duodecimi in fæmina, & decimiquarti in viro sit incepta, cum aliunde certo non constet, malitiam in iis ætatem supplere: est difficultas non parum dubia, & controversa inter D.D. quorum sanior pars vult, in casu expectandum esse integrum complementum ætatis; cum Jus canonicum expresse tale complementum requirat in cap. ex litteris de desponsat. Impub., ac excipiendo casum malitiæ supplentis ætatem, non loquatur de supplemento supposito, & imaginario, sed vero, & proprio, adeoque indubia existente, alias Matrimonii Sacramentum exponeretur periculo nullitatis. Valet ergo in casu regula Professionis religiosæ, quæ nulla est, si, vel anno 16. ætatis, vel integro naturali anno probationis, unum etiam temporis quadrans desit ad complementum anni a facta vestitione solemni habitus religiosi, cum tempus computetur de momento in mumentum in hisce casibus, ut ex decretis S. Congregationis alibi notavimus, & hic repetimus, in casu quoad annos præscriptos pro valore Matrimonii cum turba Doctorum, quos citat, ac sequitur Reiffenstuel lib. 4. decr. tit. 2. num. 12.

Hinc in una Reatina, proposito dubio: An Matrimonium cum puella impubere, cui non quidem una, sed sex tantum dies deerant ad complendum annum duodecimum sit validum: S.Congreg.Conc. die 14.Jun.1621. respondit, reputari nullum, nisi probetur, quod tempore contracti Matrimonii malitia puellæ suppleret ætatem; ut videri potest penes Nicolium, Lucubr. utr. Jur. tit. de Nuptiis par. 3. Imp. 1. num. 33. in fine. ☜

Cum dispensatione tamen Episcopi possunt minores contrahere Matrimonium, si habeant usum rationis, seu malitiam, quæ ætatem suppleat, ita plures per me citati *de offic. & potestate Episc. p.* 2. *alleg.* 32. *num.* 20. quibus addo Alzed. *de præstantia Episcopalis dignitatis p.* 2. *cap.* 7. *n.* 24. 5

Item de patria inquiret, nam exteros nequaquam denunciabit, nisi eorum conditionem noverit legitimo in scriptis testimonio, quod alium virum, vel uxorem non habeant, & quod omni impedimento canonico Matrimonii careant. 6

Item, an eo anno in paschali solemnitate confessi fuerint, & Sacr. Eucharistiam sumpserint, nam si id non constet, a denunciatione abstinere debebit, & deinde hortabitur conjunges, ut juxta Concilii præceptum *in d. c. t.* antequam contrahant, vel saltem triduo ante Matrimonii consumationem sua peccata diligenter confiteantur, & ad Sanctissimæ Eucharistiæ Sacramentum, pie accedant. Nam si illud contraherent cum peccato mortali, nondum deleto per contritionem, vel per Confessionem, indigne reciperent Sacramentum, ac per consequens peccatum mortale incurrerent; ut resolvunt Fernandez *in examine Theol. mor. p.* 3. *c.* 18. §. 1. *n.* 8. Gutier. *de Matrim. c.* 83. *n.* 13. Bonac. *in simili tract. q.* 4. *punct.* 6. *n.* 1. *vers.* 6. Non committerent tamen duo peccata mortalia, unum quatenus recipiunt Sacramentum, alterum vero quatenus administrant, sed solum quatenus recipiunt, ut animadvertunt Sanch. l. 2. *dis.* 6. *num.* 4. Sayr. *de Sacram. in genere l.* 2. *c.* 7. *q.* 1. *art.* 5. Bonacin. *de Sacram. disp.* 1. *q.* 3. *punct.* 2. §. 2. *n.* 10. Nec aliud incurrunt peccatum, quatenus videtur præceptum Concilii *in d. c.* 1. Confessionem præcipientis violare, quia consilium tantum, & non præceptum illud conciliare decretum 7 8

cretum quoad hoc continet Franc. Leo. *in thesauro fori Eccl. p. 2. c.9. n. 49.* Basil. Pont. *de impedimento Matr. cap.26.§.2. vers. ex quibus condit.1.* Ego ipse *de offic. & potest. Episc. p.2. alleg.32. numer.* 172.

9 Si quis celibem se esse affirmat, & de matrimonio contrahendo agat, Parochus item ab eo denunciando cavebit, nisi doceatur legitimo in scriptis testimonio, vel nunquam alibi matrimonium ab eo contractum fuisse, vel priorem virum, seu uxorem ipsis obiisse. Matrimonium enim secundum contrahere non potest mulier, nisi per certum nuncium certificata fuerit de morte primi viri, ut probat text. *in c. præsentia 19. de prob.* cum late adductis per citatos a Cened. *ad decretal. collect.* 171. *n.* 3. quibus addo Farin. *in praxi crim. p.5. q.* 140. *num.* 30. *cum seq.* Sanch. *de Matrim. l. 2. disp.* 46. Basil. Pont. *in simili tr. lib.7. cap.53.* quæ quidem certitudo mortis prioris viri, cum omnino qualis esse debeat, præscribi non possit, hoc judicis prudentis arbitrio, attentis circumstantiis occurrentibus, relinquitur, ita Covar. *d.§.3. n.4.* Marant. *in repert. l.15. postest ff. de acquir. hæred.* Menoch. *de arbitr. casu* 420. *n.*138. *& de præsumpt. l.6. pref.*49. *num.*28. Farin. *d. q.*140. *n.*75. Sanch. *d. disp.*46. *n.*7. ubi *n.*8. advertit, illud esse speciale in morte probanda, ut testes, non citata parte, sed ex mero judicis officio examinari possint, & *n.*10. ait, sibi placere, nunquam sufficere unum testem, intelligens verbum *nuncium* de quo *in d. c. præsentia* in genere neutro, ita ut significet *la nova*, sed non potest dici nuncium certum, quod voce unius habetur, & *n.*15. hinc subdit, solam famam non sufficere, nisi aliis adminiculis adjuvetur, quod Basil. Pont. *de imp. Mat. c.* 13. §. 5. *vers. ex dictis*, ampliat, etiamsi vere obiisset conjux. Unde Sacr. Congr. Conc. *in Mediolanen.* 18. *Sept.* 1627. censuit, absentiam viri, qui discessit de anno 1602. usque ad illum diem absque aliqua notitia, quod supervivat, non esse sufficientem, ut ejus uxor possit transire ad secundas nuptias.

10 Quoad eos vero, qui vagantur, & incertas habent sedes, caveat Paroch., ne illorum matrimoniis intersit, nisi prius diligentem inquisitionem fecerit, & re ad Episcopum, delata, ab eo licentiam matrimonia hujusmodi celebrandi obtinuerit, ut infra ostendemus, *n.* 89.

11 Cavebit item Parochus, ne ab Adventu Domini Nostri Jesu Christi, usque ad diem Epiphaniæ, & a Feria quarta Cinerum, usque in octavam Paschæ inclusivè, nuptiarum solemnitates celebret, aut benedictiones faciat, ut statuit Concil. Trident. *sess.*24. *de reform. Matrim. cap.*10. refert Aloys. Ricc. *in praxi fori Eccles. par.*4. *resol.*557.

12 Si enim adversum hoc præceptum illo vetito tempore faciat, gravi pœna plectendus erit, arbitraria tamen, cum nulla in jure præscripta sit, Gaetan. *in repert. cap. ad limina* 30. *quæst.*2. §.4. *numer.* 550. Fr. Emman. *in summ. tom.* 1. *cap.* 241. *num.* 4. Sanch. *de Matrim. lib.*7. *disp.*7. *num.* 4,

13 ubi *num.*2. ait. Tempus Adventus in hac prohibitione incipere a primis Vesperis Sabbati præcedentis: in Feria autem quarta Cinerum, a media nocte illius feriæ, & *num.*7. tenet, non prohiberi eo tempore sponsalia de futuro, & *num.* 8. resolvit, denunciationes matrimonio præmittendas posse tunc fieri, de quibus omnibus novissimè Aloys. Ricc. *in dict. praxi par.*4. *resol.*558. *cum seq.* Sac. Congreg. *negociis Episcopor. præposita, sub die* 18. *Decembris* 1589. 14

Animadversio.

☞ Non video cui fundamento innixus dicat Sanchez, hic num. 13. ab Auctore citatus, initium prohibitionis solemnium nuptiarum in Adventu, sumendum esse a primis Vesperis Sabbati præcedentis; in Feria vero quarta Cinerum, sumendum esse a media nocte illius feriæ. Profectò quantum ad tempus inchoandæ hujusmodi prohibitionis, Concilium utrobique nullam facit differentiam, sed eodem modo loquitur in utroque casu; ait enim cap.10. sess. 24. *Ab Adventu Domini Nostri Jesu Christi, usque in diem Epiphaniæ, & a Feria quarta Cinerum, usque in Octavam Paschatis inclusivè, antiquas solemnium Nuptiarum prohibitiones, diligenter ab omnibus observari sancta Synodus præcipit:* Nec ullibi legitur talis differentiæ præscriptum pro tota Ecclesia catholica, sive in corpore Juris canonici, sive in Constitutionibus Apostolicis, sive in aliquo universali Concilio. Ergo si prohibitio incipiens a Feria quarta Cinerum, per eumdem Sanchez sumit initium a media nocte prosequente in eamdem Feriam quartam, cur & prohibitio incipiens a Dominica prima Adventus Domini, non sumet initium a media nocte prosequente in eamdem Dominicam? Accedit, quod in utroque casu idem respectivè præfigitur terminus pro fine hujusmodi prohibitionis; nam si prohibitio a die Cinerum, finem habet in media nocte subsequente diem octavæ Paschatis, etiam prohibitio ab Adventu finem habet in media nocte subsequente ipsam diem Epiphaniæ, ut infra clarius exponam. Quidni ergo & a puncto respectivo mediæ noctis præcedentis tum ipsam Dominicam Adventus, cum Feriam quartam Cinerum, sumere non licebit in ambobus casibus hujusce prohibitionis initium? Cæterum hic adnotandum, quod quamvis Concilium, loquens in cit. cap. de die Epiphaniæ, non addiderit dictionem illam *inclusivè*, quam addidit octavæ Paschatis; tamen in dicta prohibitione *ab Adventu* &c. includitur etiam ipsa dies Epiphaniæ. Ratio est, quia a ly *ab Adventu*, usque ad ly *in octavam Paschatis inclusivè*, est una, & eadem oratio continuata Concilii: in oratione autem una, & eadem continuata clausula, seu dictio in fine posita, prout est in præsenti ly *inclusivè*, refertur etiam ad antecedentia, prout in casu est ly *in diem Epiphaniæ*, quæ proinde etiam allicitur a ly *inclusivè*, adeoque includitur in dicta prohibitione. Anne tamen in eadem comprehendantur etiam Nuptiæ sine solemnitate, vide Fagnanum cap. Capellanus de Fer. num.8. Reiffenstuel lib.4. decret. tit.16. num.12., ac Pignatell, tom. 6. consult.47. per tot. ☜

Cavebit etiam Parochus, ne tempore interdicti, aut personarum interdictarum matrimoniis intersit; quia tunc hoc non licet; ut per Ugolin. *de cens. tab.*5. *cap.* 8. §.3. *num.*1. quem sequitur, & 15

& laudat Sayr. *in simili tract. lib.5. cap.7.num.43.* Suar. *tom.5. etiam de censur. disput. 23. sect. 1. a num.51.* latè disputans *a num.46.* Bonac. *eodem tract. disp.5. pun.2. §.3.* Ego ipse *d. alleg. 32. numer.197.* quidquid dicant Squillante *de oblig. Cleric. par.5. num. 42.* Sanchez *d. lib.7. disp. 8. a numer.2.* Aloys. Ricc. *in d. praxi resol. 561. par. 4.*, & alii, per me citati *eadem alleg.32. num.198.* ubi *num. 204.* resolvi, sponsalia tempore interdicti licitè contrahi posse, & *num. 206.* disputo, an licitè fiant benedictiones, & matrimonium, servata moderatione, *cap. alma Mater §. addicimus de sent. excomm.* & contra Sanchez, & alios negativam partem sequutus fui.

Additio.

☞ Communior tamen sententia sustinet, licitè tempore interdicti, contrahi posse matrimonium, sed sine benedictione nuptiali. ☜

16 His a Parocho diligenter animadversis, ad denunciationes venit, & ne ipsas faciat absque sua licentia, minimè impedire potest Vicarius Generalis, ut censuit Sacra Congreg. Concil. 27. *Maji* 1617. Nec eas possunt Regulares publicare infra Missarum solemnia, ut censuit Sac. Congreg. quam refert Lezana *in summ. Regul. cap. 12. numer.41. vers. ad 6.* Circa quas denunciationes faciendas præcipit Concil. Trid. *d. sess. 24. de ref. Matrimon. cap. 1. in princ.* ut antequam matrimonium contrahatur, ter a proprio contrahentium Parocho, tribus continuis diebus festivis in Ecclesia inter Missarum solemnia publicè denuncietur, inter quos matrimonium sit contrahendum.

Additio.

☞ In aliquibus Diœcesibus prohibentur Parochi denunciationes facere sine Episcopi, aut ejus Vicarii generalis licentia, ut in Synodo Tusculana, ac Viterbiensi, in cujus Synodo, habita mense Novembris an.1762. cap.V. de Matrimonii Sacrament. §.VIII. refertur ex responso ad Cardinalem Oddi a Sac. Inquisitionis Congregat. dato 18. Septemb. ejusdem anni, jussu Clement. XIII. in Congreg. coram ipso habita ann.1761. statuit, ut nedum quoad vagorum, aut peregrinorum matrimonia Ordinariorum licentia pro denunciationibus faciendis expetenda esset, sed etiam quoad matrimonium inter Indigenas, aut Cives ineunda, præmissa eorumdem status liberi probatione, juxta instructionem Sac. Cong. in qualibet ordinaria Curia custodiendam. ☜

17 Requiritur igitur (non tamen de essentia Sacramenti) ut hujusmodi denunciationes fiant a proprio contrahentium Parocho, vel ab alio de ejus licentia, Fr. Emmanuel *in sum. par.1. c.217. num. 6.* Sanc. *de Matrimon. lib.3. disp.6. a num.4.* Ægyd. de Koninck *d. Sacram. & cens. tom. 2. dis. 27. dub.5. num.50* Valer. Reginald. *in praxi fori pænit. lib. 31. num. 225.* Bonacin. *de Matrimonio quæst.2. punct. 6. num.12.* Ego ipse *dict. alleg.32.*

18 *num.9.* Quod intelligitur, ubi ambo contrahentes in una, & eadem habitant Parochia; nam quando illi sunt diversarum Parochiarum, in utraque, sponsi scilicet, & sponsæ Parochia denunciationes sunt faciendæ, Petrus Ledesma *de Matrimon. qu. 45. art.5. puncto 3, & in summ. par.1. de Sacram. Matrim. cap. 6. concl.7. vers. basse de advert.*, Henriq. *in summ. lib.11. cap.7. §. 1.* Possevin. *de officio Curati, cap.10. num.8.* Sanchez *dict. lib.3. disp. 6. num. 4.* Aloys. Ricc. *in praxi aurea resol.337.* Molfes. *in summ. Theol. moral. tract. 4. cap. 8. num.14.* Basil. Pont. *de impedim. Matrim. cap. 26. §.4. in princ.* Gutier. *de Matrim. cap.56. num.5.* Bonac. *dict. quæst.2. punct.6. num. 10.* Ego ipse *dict. alleg. 32. num. 11.*, ubi etiam, pluribus citatis Doctoribus, adverto, quod si contrahentes plura habuerint domicilia, seu Parochias, faciendæ sunt hujusmodi denunciationes in ea, in qua diutius habitant, & principaliorem habent larem, vel potius in ea, in qua verisimilius est sciri impedimenta.

Requiritur deinde, ut hæ denunciationes fiant 19 tribus continuis diebus festivis, ut expressit Concil. *citato loco*, & ex eo colligunt Chamerot. *dict. dub.17. vers.2.* Sanchez *dict. lib.3. disp.6. num. 8.* Valer. Reginald. *d. lib.31. n.225.* Bonac. *d. pun.6. num.14.* Ego ipse *dict. alleg.32. num.12.* quod vulgo intelligitur de festis, quæ sibi non succedunt immediatè, ut per Segur. Davalos *in Director. Judicum Eccles. par.2. cap.16. num. 20.* Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori Eccles. resol. 224. num. 4. in 2. edit.* Basil. Pont. *de imped. matrimon. cap.26. §. 4. in princ.* existimantem procedere, etiamsi hujusmodi dies festi sibi succedant, dummodo tamen inter unam, & alteram denunciationem multos dies festos non interponat Parochus, ita ut ob magnum temporis intervallum, seu moram fieri possit, ut Parochiani tardiores evadant ad deferenda impedimenta, & interim obliviscantur præcedentium denunciationum, quia tunc peccabit mortaliter, Sanchez *d. disp. 6 num. 8.* Gutier. *d. cap.56. n. 4. ad fin.* Possevin. *d. cap.10. num. 4. & 5.* Bonacin. *d. pun. 6. num.15.* Ego ipse *d. alleg.32. n.13.*

Et ita sunt faciendæ denunciationes hujusmodi 20 diebus festis, ut etiam cum Episcopi dispensatione ferialibus diebus fieri non possint, sicut tenent Zerol. *in praxi Episcopor. par. 1. verb. Matrim. §.4.* Sanchez *d. lib.3. disp. 6. num.9.* Aloys. Ricc. *in praxi fori Eccles. res. 224. num.3. in 2. edit.* Ego ipse *d. alleg.32. num. 14.* Nisi fuerit dies aliquis non festus, quo ingens hominum multitudo ad Ecclesiam accedit, ut accidit, quando insignis Concionator concionem habiturus est, vel est dies festus dedicationis illius Ecclesiæ, etiamsi non servetur, nisi usque ad meridiem; quia in eo licitè fieret denunciatio, sicut in festo, ut notant Sanchez *d. disp.6. num.9.* Gutier. *de Matrimon. cap.56. num.8.* Bonacin. *d. quæst.2. pun.6. num.18, & 19.* Possevin. *dict. cap. 10. num. 12.* Ego ipse *d. alleg. 32. numer. 15.*

Additio.

☞ Ex decreto Cong. Conc. in Ravennaten., ut lib.11. Decretor. ejusd. Congr. pag.160. potest Episcopus ex legitima causa dispensare, ut fiant etiam diebus ferialibus. ☜

Ego

21 Eodem modo denunciationes valide facere poterit Parochus extra Ecclesiam, & Missarum solemnia, si magnus populi concursus, & locus aptus sit, ut ad multorum notitiam perveniant, secundum Basil. Pont. *de impedim. Matrim. cap.* 86. §. 4. *in princip.* & in novissimo *tract. de Sacram. Matrim. lib.*5. *cap.*30. *num.* 6. Bonac. *dict. qu.*2. *puncto* 6. *num.* 17. Ego ipse *dict. alleg.* 32. *num.* 16.

Denunciationes hujusmodi fieri possunt temporibus prohibitis nuptias celebrare, ut censuit S. Congr. negociis Episcoporum, & Regularium præposita 18. *Decemb.* 1589. Et matrimonium contractum, denunciationibus non præmissis, est validum, quamvis Ordinarius recuset dare licentiam, quod fiant post, S. Congr. Conc. *Mediolanen.* 23. *Februarii* 1630. cujus memini *in collect. Bullarii verb. denunciationes* 2. & 3.

22 Formula autem, qua in his denunciationibus uti debebit Parochus sequens erit. *Notum sit omnibus, quod N. filius N. ex Parochia Sancti N. contracturus est matrimonium cum N. Filia N. Parochia Sancti N. atque ideo, si quis sciat aliquod intercedere inter ipsos impedimentum consanguinitatis, affinitatis, Cognationis spiritualis, quæ a Baptismo, & Confirmatione nascitur, aut cujusvis canonicæ prohibitionis, ob quam Matrimonium contrahere non possint, neque debeant, certiorem faciat me Parochum, aut D. Episc. sive ejus Vicarium generalem.*

23 Neque vero statim atque denunciationes tres factæ erunt, nisi temporis angustiis prematur, sive instantis Adventus tempore, sive Quadragesimæ ad matrimonii celebrationem Parochus procedere debebit, sed trium, vel duorum saltem dierum spatium interjicere, ut liceat unicuique de impedimentis cogitare, eaque aperire; sed non ideo celebratio diutius protrahenda est, quia si post ultimam denunciationem quatuor menses elapsi sint, Parochus ad celebrationem amplius procedere non debet, nisi novas denunciationes præmittat, prout decisum referunt Rebel. *de obligat. Instit. p.*2. *lib.*4. *in declarat. Card. sect.* 2. *num.*8. Bonac. *de Matrim. q.*4. *p.*6. *num.*1. *vers.*4. & in hoc attendenda est constitutio cujusque Episcopatus, brevius, seu longius tempus designans.

Additio.

☞ Quod præfiniri debeat ab Episcopo aliquis competens terminus post tertiam denunciationem, antequam contrahatur matrimonium, statutum fuit a Conc. Lateranen. IV. cap. LI. celebrato sub Innocen. III. *an.* 1215. quam legem amplexum est Concil. Mediolanen. III. *tit.*37. *cap.* 9. & quamplurimæ synodales constitutiones, inter quas illa Synodi Faventinæ, a me in hoc cap. relatæ post *num.*13. *loc. ibi cit. num.* 4. & novissime Synodi Fulginaten. *an.*1722. *cap.*7. *n.*39. ☜

Additio.

☞ Ex Rituali Romano de Sacram. Matrim. §. *Si vero* dictæ novæ denunciationis faciendæ sunt, si post tertiam, non per quatuor menses, sed per duos subsequentes matrimonium non fuerit celebratum, nec omitti possunt absque Ordinarii facultate.

Quæ pariter, etiamsi ante contractum matrimonium dispensatæ fuerint, faciendæ sunt ante illius consumationem, nisi aliter Ordinario videatur *ex cit. Rituali* §. *Quodsi*, & *Teident. cap. I. sess. XXIV. de Reform. Matrim.* ☜

Nullo modo Parochus, etiam quoties timetur 24
malitiose matrimonium impediendum, potest hujusmodi denunciationes omittere, nisi ex Ordinarii dispensatione, vel ubi illæ in casu timoris malitiosi impedimenti difficile obtineri possunt, sicut docent Nav. *cons.*1. *sub tit. de clandest. despons. in utraque edit.* Menoc. *consc.*69. *n.* 61. Sanc. *d. l.*3. *dis.*7. *n.*17. Ægyd. de Conink. *d. disp.* 27. *n.* 53. Mari. Ant. *var. res. l.*1. *res. casu fin.* 4. Ego ipse *d. alleg.* 42. *num.*20. vel tandem, ubi tale periculum, & adeo urgens necessitas premit, ut non sit locus adeundi Ordinarium pro dispensatione obtinenda, veluti si urgeat necessitas instantis mortis pro accipienda in conjugem concubina, ad satisfaciendum famæ, aut filios legitimos relinquendum, vel oporteat ad nubendum viro æquali, qui aliter discedit, & voluntatem mutabit, Sanc. *d. l.*3. *dis.* 10. *a n.*25. Gutier. *de Matrimon. cap.*56. *n.*3. & *c.* 57. *n.*6. Basil. Pont. *d. cap.* 26. §. 4. *vers. sunt tamen*, Bonac. *d. pu.* 6. *n.*7. *ver. dixi il* 2. Possev. *dict. cap.* 10. *num.* 11. Ego ipse
d. alleg. 32. *n.* 53. Alioqui extra hos casus Paro- 25
chus ipse, prætermissis denunciationibus, matrimonium celebrans, graviter peccabit, Petr. de Ledesm. *de Matrim. q.* 45. *art.* 5. *vers. sed alium est dubium,* & *in sum. p.*1. *de Sacr.* ubi *de Sacr. Matr. c.*6. *conc.*6. Gutier. *de jur. confir. p.*1. *c.*51. *n.* 29. & *de Matr. c.* 56. *n.*4. & *c.* 57. *n.*1. Aloys. Ricc. *d. res.*224. *n.*2. Sanc. *d. l.*3. *dis.* 5. *nu.* 6. Molf. *d. tr.*4. *c.*9. *n.*25. Bonac. *d. pun.*6. *n.*8. & 9. Basil. Pont. *de Sacr. Matr. l.*5. *c.* 30. *n.*3. Ego ipse *dict. all.* 32. *n.*2. & severius erit ab Ordinario puniendus, secundum Armend. *in add. ad recop. leg.*
*Nav. l.*4. *tit.*15. *l.*1. *de Matr. num.* 4. Quamvis 26
matrimonium validum remaneat, etiamsi Ordinarius recuset dare licentiam, quod fiant post, ut censuit Sacra Cong. Conc. *in Mediol.* 21. *Febr.* 1630.

Utrum autem pœnam triennalis suspensionis 27
comminatam *in c. cum inhibitio*, §. *sane de clandes. despons.* incurrat parochialis Sacerdos, qui interfuit matrimonio valido, clandestine tamen ob denunciationum omissionem? Affirmative videtur respondendum, quia in eodem §. *sane* sic dicitur: *Sane, si parochialis Sacerdos tales conjunctiones prohibere neglexerit*: ubi verbum illud *tales* refertur ad nuptias, de quibus §. præcedenti actum fuerat; nam text. ille egerat de clandestinis, vel interdictis conjugiis, ibi, *si quis vero hujusmodi clandestina, vel interdicta conjugia*, ponderando verba illa, *hujusmodi clandestina*, quæ referri debent ad principium text. qui præmiserat denunciationes ante matrimonium faciendas esse, eo quod Ecclesia detestetur matrimonia clandestina, ac proinde manifeste matrim. non præmissis denunciationibus, celebratum appellat clandestinum: & ideo hanc partem affirmativam tuentur Majol. *de irregular. l.*3. *c.*25. *num.*17. & Sanch. *d. l.*2. *disp.*48. *n.* 5.

qui advertunt, cum Conc. Trid. in hoc casu nullam statuat pœnam, standum esse pœnæ illius text. ac proinde talem Parochum suspendendum esse triennio, quod etiam tenet Bonac. *d. punct. 6. num. 3.* quem refero *d. allegat. 32. num. 7.* Dicitur enim matrimonium clandestinum quoad incurrendas pœnas, matrimoniis clandestinis appositas, quando propria auctoritate, & sic illicite denunciationes hujusmodi omittuntur, etiamsi illud deinde fiat coram Parocho, & testibus, ut per Henr. *l. 11. cap. 6. §. 2. lit. M.* Petr. Ledesm. *d. 5. 6. dub. 3. prope fin.* Gutier. *de Matrim. c. 55. nu. 5.* Franc. Molin. *de ritu nupt. lib. 2. differ. 11. ex n. 40.*

☞ Vide notanda infra post num. 95. ☜

28 Quibus denunciationibus, ut *supra*, factis, si nullum legitimum opponatur impedimentum, ad celebrationem matrimonii in facie Ecclesiæ procedatur. Cum vero Sponsus in una Parochia, & sponsa in alia habitabit, Parochus sponsæ, ad quem pertinet matrimonii celebratio, non ante hanc faciet, quam habeat fidem Parochi sponsi ab eodem subscriptam, & Ecclesiæ parochialis sigillo munitam, in hac forma, prout sequitur, *Die.. Mens.... Ann... Testor ego N. Parochus S. N. a me denunciatum fuisse in mea Ecclesia prædicta intra Missarum solemnia matrimonium, contrahendum inter N. ex mea Parochia, & N. ex Parochia S. N. tribus infrascriptis festivis diebus, hoc est prima denunciatio facta fuit die .. secunda, die .... tertia, die ... neque aliquod impedimentum cognitum est, quominus matrimonium celebrari possit. In quorum fidem, &c. Ego N. Parochus, &c.*

29 Tunc, præmissis denunciationibus, & diligentiis, supra expressis, celebrandum est matrimonium in facie Ecclesiæ, ut præcipit Conc. *citato loco*, quod non impedit, quin domi celebrari possit, in tantum quod Ordinarius probibere non potest, quin matrimonia domi celebrentur, servata Concilii forma, sed cum maxime deceat, ut in Ecclesia celebrentur, debet id hortari, non præcipere, prout referunt decisum Franc. Leo. *in thesauro fori eccles. p. 2. cap. 9. num. 48.* Possev. *d. c. 10. n. 15.* Sanc. *d. l. 3. disp. 15. num. 20.* Basil. Pont. *de impedim. Matrim. cap. 26. §. 2. vers. 3.* Rebello *d. p. 2. l. 2. qu. 7. num. 11.*

Additio.

☞ Quamquam vero non cadat sub præcepto, quod ipsum matrimonium contrahatur in Ecclesia; tamen ipsa benedictio contrahentium matrimonia a Parochis facienda est in Ecclesia. Cum enim Sacræ Congregationi Concilii propositum fuerit hoc dubium in una Britinoriensi: An benedictio contrahentium matrimonia possit a Parochis fieri extra Ecclesiam, seu potius præcise sit facienda in Ecclesia? Sacra Conc. Congregatio die 17. Aprilis 1649. respondit, faciendam esse in Ecclesia; ut notat Pignatellus, tomo primo Consult. 351. ☜

Parochi possunt absque Episcopi licentia matrimonia rite, & legitime celebrare, nisi Episcopus ex justa causa aliter præscripserit, Sacr. Congr. Conc. *in Turritana 12. Martii 1633.*

Additio.

☞ Quando ob justam aliquam causam contrahenda essent matrimonia occulta, seu conscientiæ, ex Constit. Benedicti XIV. *Satis vobis 17. Novembris 1741*, antequam ab Episcopo permittantur, debet ille exquirere qualitatem, gradum, & conditionem petentium, an sint sui, vel alieni juris, an sint filii familias, & num illæ nuptiæ sint tales, ut pater juste illis possit dissentire. Cum vero omnia repererit ad formam, debet deputare ad assistendum eisdem nuptiis Parochum alterutrius ex contrahentibus, nec nisi ex gravi causa id muneris demandare debet Sacerdoti, a Parocho diverso; qui Sacerdos, vel Parochus debet exhibere Episcopo documentum celebrati matrimonii cum nota loci, & temporis, & testium, qui interfuerunt. Id vero documentum transcribatur in libro diverso ab illo, in quo reliqua publica matrimonia adnotantur, idemque liber clausus, & sigillis obsignatus in episcopali Cancellaria caute servetur, non aperiendus, nisi cum alia similia matrimonia adnotanda sunt. Mandat Pontifex, ut proles inde nata denuncietur Episcopo, vel per literas, parentum manu propria signatas, vel per personam fide dignam, a parentibus designatam, illem testimonium scribatur in libro diverso ab eo, in quo matrimonia occulta describuntur, utriusque parentis nominibus appositis. Qui liber custodiendus est ea diligentia, qua liber matrimoniorum occultorum. Verum in celebratione matrimonii hujusmodi ille, qui Parochi nomen, & vices gerit, debet monere conjuges, ut prolem ex eo conjugio natam denuncient Episcopo, eo modo, quo supra; alioquin, si hæc omittantur, eis denunciet, Episcopum, secreti fide neglecta, matrimonium illud occultum revelaturum, ne filiis natis jactura inferatur.

In hac quidem Constitutione clare statuitur, hujusmodi occulta matrimonia numquam evulganda esse, excepto casu, de quo expresse cavetur in §. XII. sed quid, si eadem non evulgando, scandalum oriatur, quod indubitanter contingere potest, in parvis præsertim opidis, ac in vicinia, respectu eorum, qui secreta hæc matrimonia ignorantes, videntesque occultos conjuges istos continuo se maritali affectu tractare, aut saltem secum invicem sæpe frequentare, non conjuges, sed concubinarios, vel reputant, vel de iis palam, ac si tales essent, obloquuntur. In tali casu quisque intelligit, vulganda omnino esse, & quidem a Parocho, cujus præcipuum munus est scandala à populo sibi commisso removere. Cum vero præfatum scandalum eidem Parocho innotescere possit, vel quia parochiani hunc in finem ipsum adeunt, ut illud impediat, vel quia, nemine etiam reclamante, publicum est. In primo casu satis erit, consulto tamen prius Episcopo, eis suadere, sibi constare tuta illos conscientia simul cohabitare posse. In secundo autem casu muneri suo satisfaciet, si serio monuerit dictos occultos conjuges, ut vel secretum matrimonium evulgent, vel eo modo se gerant, quo scandalum omnino removeatur: quod quidem sub mortali

pecca-

peccato avertere tenentur tam lege naturali, quam divina. Quod si post seriam monitionem evulgare detrectent, onus erit Parochi Episcopum & de scandalo, & de hac conjugum reluctantia certiorem reddere, cujus partes erunt, quando nullum aliud suppetat remedium dictum scandalum avertendi, initum conjugium manifestare.

Neque in his casibus manifestatio adversatur menti Pontificis, præcipientis, ne hujusmodi matrimonia evulgentur, excepto casu in §. XII. expresso; cum & ipse §. II. optime animadverterit, per occultam matrimonii celebrationem = Non rependi illata per scandalum dispendia = ideoque quoties hoc adsit, ut plurimum contingit, dicendum est, tacite declarasse, & in tali casu manifestandam esse.

Quæri hic tamen posset, quid consilii capiendum, si, ex hujusmodi manifestatione, sive ab Episcopo, sive ab ipsismet conjugibus ex Parochi monitione facta, gravissimum aliquod damnum iisdem obveniret? In hoc certe discrimine aliud fortasse remedium non suppeteret, quam, vel ut se ad remotas terras trasferrent, vel ita caute se invicem frequentarent, ut qualibet mali consortii suspicio penitus adimi posset. Quod si nec hæc sine gravissimo incommodo adhiberi possent, notissimum est, quemlibet divino sub pœna damnationis æternæ obstringi præcepto, quodcumque potius malum, ac mortem ipsam subire, quam Deum offendere. ☞

30 Quid autem debeat facere Parochus, vel alius Sacerdos, qui de licentia Parochi matrimonio assistit, quando contrahentes publice accedunt, amicis, & cognatis stipati ad celebrandum matrimonium, si ex confessione, quam tunc petunt, agnoscat, illos habere aliquod impedimentum dirimens, vel impediens? Non satis constat inter Doctores, ut videre est apud Sanch. *de Matrimon. l.3. dis. 16. per tot.* Antiquiores enim fere omnes existimant, teneri Parochos ex officio monere contrahentes in confessione, ut desistant a matrimonio, quoadusque sibi de remedio necessario provideant, si modo possit absque offensione sigilli id efficere, vel consulendo eis, aut alteri eorum, ut votum castitatis emittant ad quinque, vel sex menses, quo tempore dispensationem impedimenti possint quærere: quod si contrahentes nolint desistere, nec votum emittere, nec fingere repentinam ægritudinem dicunt, debere eos matrimonio conjungere, quoniam jam habent jus quæsitum, ita S. Bonav. *in 4. dist. 21. in 2. p. art. 2. q. 1. num. 51. ad finem qu.* Altisidoren. *l. 4. sum tr. 6. cap. 3. q. 4. vers. ad hoc est solutio*, Alens. *p. 4. q. 78. membr. 2. ad 5.*

Animadversio.

☞ Remedium consulendi votum castitatis in casu proposito, emittendum ad tempus, adhiberi posse credit etiam Sanchez *lib. 11. disp. 4. n. 7.* verum subdit, si cauthela ista menti non occurreret, aut ob rerum, vel personarum circumstantias judicaretur difficilis, seu etiam impossibilis executionis, recurrendum esse ad Ordinarii dispensationem, cui facultatem hanc in hoc casu ipsemet Sanchez, se omnium primum vindicasse gloriatur, quem sequuti sunt plures Auctores, relati a Benedicto XIV. *de Synod. Diœces. lib. IX. cap. 11. num. 2.*, quam tamen opinionem hodie fere communem acriter reprehendit Fagnanus in cap. *Nimis 34, & 35. de filiis Presbyterorum.*

Et revera, hoc remedium in praxi difficilis esset executionis, & fortasse etiam non consulendum, ob periculum infamiæ, aut vehementis saltem suspicionis apud adstantes de aliquo patrato delicto ab uno, vel altero contrahentium. Cui quidem suspicioni satis probabile fundamentum præberet hujusmodi voti manifestatio, facta in tali temporis circumstantia, & non prius. Præterea, cum hoc idem remedium in omnibus fere Casistarum libris legatur, contingere etiam posset, ut pro certo impedimentum adesse crederetur, si aliquis ex adstantibus illud imprudenter declararet, a quo fortasse lectum fuisset.

Cum autem in dicti casus circumstantiis, nec haberi possit recursus ad Papam, non desunt, qui sentiunt, tunc contrahi posse matrimonium sub conditione, *si Papa dispensaverit*, & validum esse, cum, hac purificata, consensus ex conditionato, absque eo quod renovetur, evadat absolutus, dummodo adsit justa causa dispensandi, & impedimentum sæpe, & facile a Papa soleat dispensari. Inter quos Pyrrus Corad. *in Praxi dispensat. Apostol. lib. 8. cap. 5. n. 33. Th. Sanchez de Matrim. disp. 4. num. 12.* Engel. tit. V. *de conditionib. apposit. in Matrim. num. 16. Reiffenst. lib. IV. Decretor. d. tit. §. 1. n. 25. & seqq.* cum pluribus, ibi citatis, & novissime Maschat *Institutionib. Canonic.* a me cum additionibus typis recusus, eodem *tit. num. 13.* ubi ulterius addit, pro hac sententia sæpius stetisse etiam Sacram Rotam. Proinde, attenta hac non levis ponderis sententia, inferri potest, in tali urgentissimo casu potius consulendum esse parti, impedimenti consciæ, matrimonium contrahere cum dicta conditione, quam Voti emissionem: ipsam tamen monendo, ut se omnino abstineat a consumatione, & ab omnibus actibus venereis, tam internis, quam externis, separatim vivendo, donec obtenta fuerit dispensatio, & ut interim sine manifestatione delicti, ob quod impedimentum contraxit, imo etiam sine suspicione ingerenda parti innocenti, sincero animo declaret, se uti velle beneficio, a jure canonico conjugibus concesso, bimestris scilicet temporis ad deliberandum de ingressu in Religionem.

Et nota, hoc tempus computandum esse non a die contracti matrimonii, sed a die præfixionis termini factæ a judice ecclesiastico, ut cum communi Canonistarum sententia probat Fagnan. in cap. VI. *Ex publico, de Convers. Conjugator. n. 26.* Ex quo patet, hunc terminum capi non posse auctoritate privata, sed requiri factum judicis. Quod si ob nimiam locorum distantiam ab Urbe intra dictum terminum obtineri nequeat dispensatio, hic protrahi poterit ab eodem judice, ob favorem a Christo concessum omnibus, qui nondum matrimonium consumarunt, Reiffenst. eod. tit. n. 5. Maschat. d. tit. num. 2.

Ratio vero, & fundamentum Adversariorum, hoc

hoc remedium reprobantium, unice in eo situm est, quod hæc conditio sit impossibilis, ac proinde nullum reddat matrimonium, attenta juris civilis dispositione, juxta textus relatos a Reiffenstuel loc. citat. numer. 24., a quibus, ea quæ de jure fieri nequeunt, impossibilia reputantur, etiamsi ex dispensatione Principis fieri queant: quorum tamen fundamentum ita evertit laudatus Reiffenst. n.31. ibi= Nec jure prohibitum, nec impossibile erit contrahere cum consanguinea sub conditione, *si Papa dispensaverit*; quia hæc conditio honesta, & possibilis est, hoc ipso, quod licite, & valide adimpleri queat. Et per hoc patet responsum ad fundamentum Adversariorum, utpote qui decepti videntur in illo, quod confundant conditionem de jure prohibitam, consequenter impossibilem, etsi Papa in ea dispensare valeat, cum ipsa actuali conditione, *si Papa*, *aut Princeps dispensaverit*. Unde, nec quidquam pro eis probant jura ab eisdem allegata, utpote quæ præcise probant, quod conditio, quæ de jure prohibita est, impossibilis sit, & consequenter actus sub ea conditione facti, irriti existant: tamen minime probant, nullusque textus allegari potest, quod conditio, *si Princeps*, *aut Papa DISPENSAVERIT*, impossibilis sit, vel actus alias a jure prohibitus, sub ea tamen conditione, *si PAPA*, *aut Princeps dispensaverit*, invalidus, aut illicitus existat=. Quoad rotales vero decisiones in contrarium, quæ ab iisdem Adversariis allegari solent, citati Auctores dicunt, locum dumtaxat habere in illo casu, quo non adest justa causa dispensandi, vel impedimentum regulariter est indispensabile, vel eventus conditionis potius timendus est, quam expectandus, prout revera erat impedimentum, de quo disceptatum fuerat ab eodem Tribunali *dec.603. inter Decision. recentior. Tom.II. part.6.* ortum scilicet ex consanguinitate in secundo gradu cum sponsa.

Neque insuper attendenda est famigerata altera vulgaris objectio, nullum scilicet esse Sacramentum, quod sub conditione de futuro collatum est; licet enim hoc verum sit, cum tamen matrimonium, nedum habeat rationem Sacramenti, sed etiam rationem contractus, conditio ad hunc refertur, non ad Sacramentum, quod tunc fit, quando, conditione impleta, contractus evadit absolutus, Maschat. loc. cit. n.5.

Monitum tamen velim Confessarium, integrum ei non esse consulere, contrahi posse matrimonium sub prædicta conditione, si agatur de impedimento, quod manifestari posset, & deberet, citra periculum infamiæ, cum tunc non urgeret necessitas ad eam evitandam, ut in propositi casus circumstantiis.

Quia autem agitur de materia Sacramenti, stante contraria DD. opinione, sentientium, nullum esse matrimonium in eodem concreto casu, sub tali conditione contractum, ut obviam eatur dubio, fortasse orituro de illius validitate, consulerem, ut supplex libellus ad Sacram Pœnitentiariam dirigendus pro obtinenda dispensatione impedimenti, concipi deberet, ut sequitur.

N. N. post proclamationes factas matrimonii, publice a se contrahendi coram Parocho, & testibus, ac in præsentia communium cognatorum, affinium, & amicorum, qui jam ad Ecclesiam accesserunt, cum ex sui confessione innotuerit Confessario, se contraxisse impedimentum affinitatis ob copulam occulte habitam cum sorore sponsæ, de consilio ejusdem Confessarii ad evitandum scandalum, & infamiam coram adstantibus, nuptias de præsenti contraxit cum conditione *si Papa dispensaverit*; ideoque humillime supplicat pro dispensatione dicti impedimenti, & quatenus opus sit, pro facultate convalidandi in radice ipsum matrimonium, sine clausula, *certiorata parte*, ne renovando consensum, ingeratur parti innocenti suspicio patrati delicti.

Si agatur de sponsa, quæ copulam habuerit cum fratre sponsi, hoc expresso, eodem modo concipitur libellus.

Non desunt tamen Auctores, a quibus hoc aliud remedium in hoc eodem concreto casu tuto proponendum creditur, prout expressum legitur in Instructione pro novis Confessariis, opera Sacerdotis Congregationis PP. Missionis, Lucæ iterum typis data *an.1725. p.2. cap. 1. nu. 32. pag. 34.* ibi = Placuit aliis, quod si impedimentum sit juris humani, (ut est in casu supra posito), data hac gravissima necessitate, ipsa lex cesset, adeoque sine prævia dispensatione celebrari possit matrimonium, quia lex humana non obligat in tanto periculo, & ita sentiunt. *Pax Jordan. Tom. 2. lib.9. n.202. Pignattel. Tom.3. consult. 33. per tot.* quæ doctrina cum cohæreat principiis, quæ traduntur in materia de legibus, etsi durior, vel audacior prima facie appareat, non tamen reprobari potest, ut improbabilis, & male tuta in praxi, si vere periculum subsit gravissimum infamiæ, vel scandalorum, quod Confessarius pro sua prudentia accuratissime expendet: id inter cetera advertens, an res sit inter personas ad arma nutritas, & in vindictam pronas, unde graves rixæ, vel homicidia timeri possint, quo in casu doctrina tradita fortius urget; ita tamen, ut quantocius fieri poterit, obtineatur dispensatio legitima a Sac. Pœnitentiaria, sicque salva sit legibus, & Ecclesiæ reverentia, & scandali monstruositas evitetur, sicuti optime notat citat. Pignattell. =

An autem hoc aliud remedium magis removeret matrimonium a periculo nullitatis, quam conditionate contrahere, saniori aliorum judicio relinquo.

Quod autem spectat ad alterum remedium, de quo hic Auctor, de fictione scilicet repentinæ ægritudinis, cum hæc haberi nequeat sine mendacio, quod ut intrinsice malum, nunquam licitum est, caveat Parochus illam consulere.

Henr. vero *in sum. l.3. de Pæn. c.23. §.3. in fine* putat, posse in primis Episcopum negare antecedenter licentiam ad solitas monitiones, seu denunciationes faciendas, non tamen posse vel Episcopum, vel Parochum negare matrimonium, si jam sunt monitiones factæ, ac decursæ, quia tunc jam in foro externo habent jus acquisitum, quo publice privari non possunt, nisi cum magna injuria ob notitiam occultissimam fori interni. 31

Ego autem absque dubio teneo, si publice petant matrimonium, ut in casu proposito, debere Parochos, & alios Sacerdotes, qui de licentia 32

Parochorum matrimonio assistunt, eos matrimonio conjungere, & non posse eis Sacramentum negare; secus si secreto, & occulte petant; ita Sot. *in 4. dist. 18. q.4. art. 5. post 1. concl. vers. hinc fit.* Nav. *in c. Sacer. de Pœn. dist. 6. num.144.* Suar. *t.4. de Pœn. disp.33. sect. 6. nu. 2. secundum Conimb. impr.* Ratio est, quia potest Parochus ex scientia confessionis, vel quicumque alius Sacerdos, de ejus licentia Sacramenta ministrans, Eucharistiam, & alia Sacramenta negare ei, quem immediate ex confessione agnovit indignum, non publice, sed occulte, v. g. si nemo adsit in Ecclesia, aut si pœnitens ad illum accedat in Sacristia, & nemine vidente, Sacramenta requirat, Martin. Ledesma *1. 4. quæst.21. art. 6. num. 63.* Bartol. Ledesma *de Euchar. dub. 23. concl. 3.* Jacob. de Grass. *in aureis decis. p.1. l.1. cap.23. num. 38.* Suar. *d. num. 2.* quia si publice negetur, revelatur confessio indirecte aliis, si occulte nemini revelatur, tum quia quilibet Christianus habet jus ad petendam Eucharistiam, & alia Sacramenta quocumque tempore accomodato, quo jure non potest privari publice, nisi illud amittat per publicum peccatum mortale, unde dum publice de illo non constat, non debet ei publice Sacramentum denegari.

Animadversio.

☞ Quam falsa sit opinio, quod in hoc casu possit Parochus uti notitia habita ex confessione. vide Notata supra pag. 204. col. 2. §. *Opinio autem.* ☜

33 Parocho præsente, seu alio Sacerdote de ejus, vel Ordinarii licentia, interessentibus duobus, vel tribus testibus, celebratur valide matri-
34 monium, ut disponitur *in Conc. Trid. d. c. 1.* proprium Parochum quoad hunc effectum illum dici, in cujus parochia habitant contrahentes tempore matrimonii, existimarunt Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori eccles. dec.244. in 1. edit. alias res. 214. num. 1. in 2. edit.* Bonac. *de Matrim. q. 2. pun. 8. num.1.* Gutier. *eod. tract. c.63. num.19.* Alii vero rectius censuerunt, eum dici, in cujus parochia contrahentes domicilium habent, vel cui principaliter incumbit cura animarum in loco domicilii, ita Panorm. *in c. in nostra 11. de sepul.* F. Emman. *in sum. tom. 1. c. 219. n.6.* Henri. *l.11. cap. 3. §.3.* Steph. Grat. *discept. forens. c. 754. n.18.* Piasec. *in praxi Episc. par.2. c.3. num. 32.* Franc. Molin. *de ritu nup. l.2. differ. 11. num.88.* Hurtado *de Matrim. disput. 5. difficult.6. n. 19.* Ego ipse *d. alleg. 32. num. 59.* ubi *num. 64.* cum Sanch. *d.*
35 *l. 3. disp.23. nu. 14.* adverto, non opus esse expectare, ut majori anni parte Parochiani in parochia, vel Diœcesi habitent; sed statim ac animum habitandi majore anni parte habentes, incipiunt habitare, effici Parochianos, de quo etiam Emman. Sa *in aphor. verb. Matr. num.2. & verb. Paroch. n.2. vers. ad Matrimonium* Basil. Pont. *de Matrim. lib.5. cap. 13. §. 1. n.5. cum seq.* Ferent. *in annot. ad decis.713.* Buratti *n.15.* Rot. *in Tolet. Matrimonii 10. Decemb. 1625.* coram R. P. D. Merlino; Unde fœmina, quæ coram Parocho suæ parochiæ contraxit matrimonium invalidum, seque inde transtulit ad domum sponsi commorantis in alia parochia intentione perpetuo cum illo manendi, non potest postea coram eodem Parocho matrimonium de novo valide celebrare, ut per Sanch. *d. l. 3. disp.23. num.15.* Bonac. *q.2. punct.8. num.3. vers.2.* quos refero ego ipse, *dict. alleg.32. num.67.* ubi *num.68.* contra Trivis. *Venetiæ decis. 23.* resolvo, validum fuisse matrimonium cujusdam amasiæ, quæ transtulit se ad domum concubinarii intentione cum eo commorandi majore anni parte, ibique coram Parocho illius domicilii celebravit matrimonium, non cum amasio, sed cum alio extraneo. Et procedit principalis resolutio, etiamsi quis mutet domici- 36
lium simulate, & animo fraudandi proprium Parochum, Sanch. *l. 3. disp. 18. sub num. 29. vers. ceterum, & dis. 25. sub n.11. in fine,* Gutier. *c.65. num.11.* Filiuc. *tom.2. tract. 10. de Sac. p. 1. c. 6. num. 199.* Bonac. *d. puncto 8. num. 4.* quod sequi videtur Rot. *in d. Toletana Matrimonii.*

Animadversio.

☞ Si simulate quis mutet domicilium, sequitur, non immutare vero animo alibi illud figendi, unde percipi nequit, quomodo in tali casu validum esset matrimonium. Verum dici potest, quod simulate hic minus proprie sumatur ab Auctore, scilicet pro eo casu, quo sponsi eo animo, eaque intentione domicilium in alium locum transferunt, cum intentione quidem ibi deinceps habitandi, sed ut citius, certius, ac facilius ipsorum matrimonii celebratio expediatur; ut non raro contingit in Vagis, qui experti dilationes penes Parochum loci, in quo degunt, alio pergunt, & hoc modo aliqualem fraudem, & dolum committere dicuntur etiam a Fagnano, a Cardinali de Luca, & aliis apud Reiffenstuel lib. IV. Decretalium tit.3. de clandestina desponsat. §.2. num.90. & seqq. talemque fraudulentiam non invalidare matrimonium pluries declaratum fuit a Sac. Congreg. Fere eadem Barbosæ verba repetit de Justis de dispensationibus lib. 11. cap. 19. n. 53. ac videri potest Institutio inter latinas la 33. Benedicti XIV. n.9. ubi refert tres Sac. Cong. resolutiones, confirmatas ab Urbano VIII. 14. Aug. 1627. quarum ultima non parum clarificat rem nostram; Hæ autem sunt

I. An incolæ tam masculi, quam fœminæ loci, in quo Concilium Tridentinum in puncto matrimonii est promulgatum, transeuntes per locum, in quo dictum Concilium non est promulgatum, retinentes idem domicilium, valide possint in isto loco matrimonium sine Parocho, & testibus contrahere?

II. Quid, si eo prædicti incolæ tam masculi quam fœminæ solo animo sine Parocho, & testibus contrahendi se transferant, habitationem non mutantes?

III. Quid, si iidem incolæ tam masculi, quam fœminæ eo transferant habitationem, illo solo animo, ut absque Parocho, & testibus contrahant? Iidem Cardinales ad primum, & secundum, non esse legitimum matrimonium inter sic se transferentes, ac transeuntes cum fraude: ad tertium vero

vero dubium hujusmodi, si domicilium vere transferatur, matrimonium esse validum, responderunt, & resolverunt. Igitur matrimonium primo, & secundo loco expositum irritum decernitur, cum fraus intercesserit; matrimonium tertio loco relatum, etiam cum fraude, validum declaratur, quia novum quoque domicilium accesserat. ☜

Advertit Sanch. *de Matrim. l.* 3. *disp.*23. *n.* 7. multis relatis, non posse Parochum originis assistere matrimonio, sed hanc assistentiam spectare ad Parochum illum, sub cujus parochia quis habitat. Sequitur novissime Philibert. March. *de Sacram. Ordinis tract.* 1. *par.*5. *c* 6. *num.* 20. Et ratio præcipua, quia, ut ostendit Menoch. *de præsumpt. l.*6. *præs.* 42. *num.* 5. domicilium originis est immutabile quoad honores, & onera personalia, secus quoad jurisdictionem, nam istam amittit, si alio domicilium transferat; sed potestas conferendi Sacramenta est quædam jurisdictio, ergo, &c.

37 Ex dictis descendo ad aliquas resolutiones usu frequentes. Et *in primis* colligo, matrimonium contractum coram Parocho illius loci, ubi contrahentes reperiuntur, non animo ibi domicilium constituendi, sed recreationis causa, non valere, Sacra Congreg. Concilii, teste Nicol. Garc. *de benef. par.* 5. *cap.*7. *num.*11. *ad* 4.

38 *Secundo* colligo, matrimonium contractum coram Parocho illius loci, ubi contrahens moratur tanquam Prætor, Judex, seu Medicus temporalis, validum esse, eadem Sacr. Congregat. teste Garc. *d. cap.*7. *num.*11. *ad* 5.

39 *Tertio* colligo, matrimonium contractum post quartum habitationis mensem a muliere coram Parocho oppidi, ad quod a civitate, in qua habitabat, ad scandala submovenda jussu Principis sæcularis translata fuerat, sub præcepto illinc non discedendi, donec aliud statutum non esset, valere ex doctrina Decian. *in tract. crimin. l.* 4. *cap.*16. *n.* 16. & aliorum, quos citat Sanch. *de matrim. l.*3. *disp.* 23. *qu.* 1. *&* 3. Sacr. Congreg. Conc. *sub die* 26. *Junii* 1621.

40 *Quarto* colligo, validum fuisse matrimonium cujusdam juvenis cum meretrice, qui dubitaverat illud in propria civitate contrahere, adhibendo Conc. Trid. solemnitates, eo quod juvenis parentes eis impedimento de facili futuri erant, & propterea Romam venerunt, & coram testibus, & Parocho in parochia, in qua aliquantulum permorati erant, matrimonium contraxerunt per verba de præsenti, S. Congreg. Conc. *in Senen.* 17. *Maji* 1600.

Quinto colligo, matrimonium contractum coram Parocho, ubi habitat mulier, quæ stat in monasterio, vel domo famulandi, vel addiscendi causa virtutes, & statim non est recessura, validum esse, ut per Ceval. *comm. contra commun. qu.* 604. *dub.* 115. *num.* 144. Steph. Grat. *discep. forens. tom.* 1. *cap.* 76. *n.* 19. Parochus autem, vel alius Sacerdos, de ipsius licentia celebraturus contractum matrimonii inter aliquos, sciens votum simplex emissum ab altero eorum, an possit assistere hujusmodi matrimonio eosque conjungere, vel potius debeat eos repellere, videndus est omnino, late id differens per conclusiones Alphons. a Vera Cruce *in append. ad specul. coniun. ad art.* 15. *primæ partis de impedimen. voti simplicis*, ad quem se remittit Gruier. *canon. l.* 1. *c.*11. *num.*30.

Animadversio.

☞ Quidquid senserint citati Auctores, quos consulere omitto, omnino repellendi sunt, cum Parochus ex officio teneatur impedire, quantum in se est, peccata populi sibi commissi, & si hujusmodi matrimonio assisteret, peccaret, & cooperaretur peccato contrahentium: licite enim, ut ait Benedictus XIV. lib. VIII. de Synod. Diœc. cap. XIV. n. 5. *sua præsentia*, *&* *auctoritate firmare non potest contractum, quem scit a contrahentibus sacrilege iniri*. ☜

Parochi duo simul quoad hunc effectum possunt reperiri, ubi scilicet quis dimidia anni parte in una parochia, altera dimidia in alia habitat, 41
ut per Nav. *conf.*7. *n.*3. *de clandest. disp. in novis*, Sanc. *d. l.*3. *disp.* 24. Gruier. *de matrim. cap.* 26. *num.*4. *&* *c.*64. *num.*2. Bonac. *d. punct.*8. *num.*5. Buratti *num.* 14. Rot. *in Toletana matrimonii* 10. *Decemb.* 1615. *&* *in Neapolitana matrimonii* 30. *Martii* 1629. coram R. P. D. Merlino, ego ipse *d. alleg.*32. *num.* 69. ubi *n.*70. adverto, quod ubi inæqualitas habitationis datur majoris temporis, pars eum facit Parochum, in quo habitatio fit.
Unde Parochus ruralis non est proprius Parochus, 42
quando rus, vel recreationis causa habitatur, aut ad paucos dies tantum incolitur, non autem majori parte anni, ita Nav. *in d. conf. num.*2. Seraph. *dec.* 605. Aloys. Ricc. *in praxi resol.* 214. *num.*2. Sanc. *d. l.*3. *disp.*23. *n.*12. Bellet. *disquis. cler. p.*1. *tit. de exempt. cler. a statutis* §.5. *num.*8. *cum seqq.* Ego ipse *d. alleg.* 32. *num.* 66. Si vero quis in confinio duarum Ecclesiarum parochialium habitaverit, censebitur Parochianus illius, in qua domus aditum magis frequentatum habet,
sicut advertit Aloys. Ric. *in praxi rer. fori Eccl.* 43
*dec.*333. *in* 1. *edit. alias ref.*510. *in* 2. *edit.* quem refero, ego ipse, *d. alleg.* 32. *n.*71.

Additio.

☞ Ita etiam decisum fuit ab Alexandro Sperelli 10. Sept. 1694. tunc Vicesgerente, favore Capituli S. Mariæ ad Martyres de Urbe, contra Capitulum S. Eustachii, respectu clarissimæ Familiæ D. Virginii Marchionis Crescentii, cujus palatium principaliorem ingressum habet intra parochiam dictæ S. Mariæ, ut notavi in Additionibus meis ad Institutiones canonicas Remigii Maschat in Summariis Decretalium lib. III. tit. XXVIII. de sepult. post cap. II. *Cum quis*. ☜

Quando autem contrahentes sunt ex diversis parochiis, tunc ubi matrimonium contrahitur in parochia habitationis uxoris, proprius Parochus erit ipsius, at quando contrahitur in parochia habitationis viri, Parochus illius sufficiet, ita Nav. *in man. c.*25. *n.*144. *&* *conf.*3. *sub tit. de clandest. spons. n.* 1. *in novis* Spin. *d. glos.*15. *n.*47. Vega, Petr. de Ledesma, Vival. & alii quos refert, & sequitur Sanc. *d. l.* 3. *disp.*19. Ugol. *de offic. & potest. Episc. cap.*15. §.10. *num.*3. Ego ipse *d. alleg.* 32. *num.* 65.

Sed

Sed ex hoc non infertur, præsentiam solius Parochi mulieris sufficere, si in ejus parochia matrimonium contrahatur; item sufficere præsentiam Parochi viri, si contrahatur in parochia viri, sicut ulim tenuisse videbatur Sacr. Cong. Concil. *sub die* 15. *Decembr.* 1574. quia ipsa, nulla habita ratione præfatæ antiquæ decisionis, tenet modo contrarium, nempe sufficere Parochum viri etiam in parochia mulieris, quia videtur Conc. voluisse præsentiam Parochi, & testium ad tollendam clandestinitatem, ad quod sufficit unus Parochus, sive viri, sive mulieris; & ideo in resolvunt Salzed. ad Bernard. *in pract. cap.* 76. *dub.* 14. Cavalcan. *decis.* 12. *num,* 21. *p.*2. Henriq. *libro* 11. *cap.* 3. §. 2. Franc. Leo *in thesauro fori eccles. part.*2. *cap.*9. *numer.* 39. *in fine* Paul. Comitol. *respons. moral. l* 1. *qu.* 131. *num.* 2. Ego ipse *d. alleg.*32. *num.*98. Paul, Laym. *in sum. Theolog. moralis l.*5. *tract.* 10. *p.*2. *cap.* 5. *n.* 3. Rut. apud Farin. *decis.*390. *num.*6. *p.* 2. *recent.*

46 Parochus valide assistit matrimonio, quamvis ipse, vel testes vi detenti intersint, dummodo tamen intelligant consensum contrahentium, ita docent Petr. de Ledesm. *de Matr. qu.* 45. *art.* 5. *punct.*3. *dub.* 2. *vers. quo supposito*, Fr. Emman. *in sum. tom.*1. *cap.*219. *num.* 11. Possev. *d. cap.* 10. *num.*20. Aloys. Ric. *in praxi rerum fori eccles. res.* 213. *n.*4. *in* 2. *edit.* Basil. Pont. *de impedim. matrim. cap.*30. §.5. *in fine*, & *in noviss. tract. de Sacram. Matrim. lib.*5. *cap.*21. *n.* 8. Sanch. *d. lib.* 3. *disput.*39. *n.*9. Filiuc. *d. tract.*10. *num.*214. & *seq.* Ego ipse *dict. alleg.*32. *n.*82.

47 Et sic etiam renuens, & dolose adductus, valide assistit, dummodo probe intelligat, & audiat contrahentium verba, nisi claudens aures affectatus esset non intelligere, quamvis ipse nulla verba proferat, ut resolvunt Aluysius Ricc. *in praxi rerum fori eccles. dec.*143. *in* 1. *edit. alias resol* 113. *num.* 3. *in* 2. *edit.* Filiuc. *dict. tract.* 10. *n.*227. Hurt. *de matr. disp.*5. Ego ipse *d. alleg.*32. *n.*85. Rot. *in Ulixbon. matrimonii* 16. *Febr.* 1622. cor. bon. memoriæ Patriarcha Manzanedo.

Additio.

☞ Ita pluries decisum est a Sac. Cong. Conc. quoties Parochus affectasset, non intelligere, ut in responso ad dubium IV. eidem propositum ab Episcopo Giennensi an. 1581. lib. III. Decret. ejusdem Cong. pag. 59. & seqq. & in causa Ulysiponensi sub die 29. Aprilis 1593. lib. VII. Decretor. pag. 106. a tergo, ac novissime in Cartaginen. Matrim. 1753. ☜

48 Esset tamen grave peccatum, Parochum, qui personam Ecclesiæ repræsentat, vi adigere, aut dolo inducere, ut matrimonio intersit, excepto raro casu necessitatis, si is sine justa causa renuat, & ad Superiorum recursus non sit, tunc astu aliquo, sine mendacio induci posset. Vide Ægid. de Coninck. *d. disp.*27. *dub.*4. *in fine*, Gutier. *d. cap.*69. *n.*13. Paul. Laym. *d. lib.* 5. *tract.* 10. *p.*2. *cap.* 4. *num.* 6. *vers. esset*, Ego ipse *dict. alleg.*32. *num.* 84.

49 Concludo igitur, præsentiam Parochi in matrimoniis necessariam, non tantum corpoream, sed etiam moralem requiri cum intelligentia, & advertentia actus, arg. *l.*209. *ff. de verb. signif.* ibi, *Coram Titio aliquid facere jussus, non videtur, præsente eo, fecisse, nisi intelligat; itaque si furiosus, aut infans sit, vel dormiens, non videtur coram eo fecisse*, resolvunt Henriq. *in sum. l.*11. *c.* 3. §. 1. Petr. de Ledesma *de matrim. qu.* 45. *art.* 5. *vers. est secundum dubium*, Basil. Pont. *d. tract. de Sacramen. Matrim. l.*5. *cap.* 21. Franc. Molin. *different.* 11. *num.*113. ubi *num.*120. subdit, ut nedum intelligere oporteat, cum quid agitur, sed ut videat: ego ipse *d. alleg.*32. *num.* 76. Insufficiens propterea, & invalida dicenda est assistentia illius Parochi, qui præsens corpore est, sed animo nihil omnino advertens, sicut docent Sanchez *d. l.* 3. *disp.*39. *num.* 5. Paul. Laym. *d. cap.* 4. *num.* 6 *in princip.* nisi, ut *supra dixi*, affectatus esset non intelligere, ut advertit. Sanchez *d. disp.* 39. *nu.* 6. & refert a Sacra Congreg. decisum Armendar. *d. lib.* 1. *de matrimon. n.*23.

Parochus valide assistit matrimonio, etiamsi 50
ad alium finem vocatus, vel casu præsens sit, ita Nav. *cons.* 20. *nu.* 1. *sub tit. de sponsal. in antq.* & *consil.* 11. *sub tit. de clandest. desponsat. in novis*, Salzed. *d. cap.*76. *vers. tertio licet dub.* 5. Sayr. *in floribus decis. sub tit. de sponsal. decis.* 24. Henriq. *lib.*11. *cap.* 3. §. 5. *in fine*, Piasec. *in praxi Episc. part.*2. *cap.*4. *num.*32. *in fine*, Sanch. *dict. lib.* 3. *disp.*39. *num.* 182. Franc. Molin. *d. different.* 11. *num.*119. Ego ipse *d. alleg.*32. *num* 83. Contra Armendar. *d. lib.*1. *de matrim. n.* 1. & 55. Gonzal. *ad reg. Cancellar. gloss.*48. *num.* 35. Bonacin. *dict. q.* 2. *punct.* 8. *num.* 20. Basil. Pont. *de imped. matrim. cap.*26. §. 5. *in fine*, & *in noviss. tract. de Sacram. Matrim. lib.*5. *cap.* 21. *num.*4. existimantes, præsentiam Parochi convivii, & confabulationis, vel alterius negotii gratia vocati, non sufficere ad Matrimonium.

Quamvis sit putativus Mori. *in Emporio Ju-* 51
*ris p.*1. *tit. de fide instrum q.*2. *num.*6. Jo. Baptista Costa *de remed. subsid. remed.* 127. *num.*25. & non promotus intra annum, ut censuit Sacr. Congr. Conc. 12. *Martii* 1593. & licet habeat suam collationem nullam ob nullitatem concursus propter defectum Examinatorum synodalium, eadem Sacr. Congreg. *in Ceneten.* 31. *Julii* 1627. aut sit administratione interdictus, suspensus, irregularis, vel excommunicatus non toleratus, valide adhuc assistit matrimonio, modo non sit actualiter depositus, ac possessionem beneficii retineat, ita Petr. de Ledesma *d. q.*45. *art.*5. *puncto* 3. *dub.*3. *vers. ultimo*, Henriq. *dict. lib.*11. *cap.*3. §.4. & 5. Sanch. *d. lib.* 3. *disp.* 21. *num.* 4. Aloys. Ricc. *in praxi fori eccles. decis.* 243. *in* 1. *edit.* & *resol.*213. *num.*1. *in* 2. *edit.* Paul. Laym. *d. cap.* 4. *num.* 5. Basil. Pont. *d. tract. de Sacrament. Matrim. libro* 5. *cap.*17. *num.*6. ubi *num.*10. resolvit, Parochum 52
excommunicatum assistentem matrimonio, non effici irregularem, & *n.*11. subdit, peccare tamen, & graviter, de quo etiam Squillante *de oblig. Cleric. p.*3. *num.* 20.

Et quamvis sit schismaticus, saltem coloratum 53
titulum habens, si non fuit ut talis declaratus, & parochia privatus, Navar. *cons.* 8. *num.*2. *sub tit. de clandest. desponf. in novis*, Sayr. *in floribus decis. sub tit. de desponsal. dec.* 3. Et licet sit noto- 54

rie fornicator, non tamen adhuc in judicio condemnatus, & confessus, Armendar. *d. l.1. de ma-*
55 *trim. num.* 19. Ego ipse *d. alleg.* 32. *num.* 91. Vel habeat titulum injustum beneficii, Sanch. *d. l.* 3. *disput.*22. *num.*62. Ægyd. de Conink. *d. disp-* 27. *dub.*2. *num.*26. Bonac. *d. qu.* 2. *punct.* 8. *num.* 24. Basil. Pont. *d. tract. de Sacram. Matrim. l.* 5. *cap.* 19. *per tot.* Ego ipse *dict. alleg.*32. *num.* 103.

56 Item quamvis interdictus, seu prohibitus ab Episcopo, aut ejus Vicario sit, ne aliquos matrimonio conjugat, quia adhuc valide assistit, ita Petr. de Ledesma *qu.*45. *art.* 5. *& in sum. par.*1. *de Sacr.* ubi *de Sacrament. Matrim. cap.* 6. *concl.* 4. *dub.* 11. Salzed. *d. c.* 76. *in* 1. *dub.* Fr. Emman. *in summ. tom.*1. *cap.*219. *num.*10. Henriq. *lib.*11. *cap.* 3. §.4. Cevall. *d. q.*604. *num.*7. Possevin. *d. cap.* 10. *n.* 14. *verf. Curatus*, Sanch. *d. lib.* 3. *disp.* 21. *num.*11. *&* 12. *& disput.*32. *n.* 1. *&* 2. Rebello *d. p.*2. *lib.*2. *qu.* 9. *num.* 9. Aloys. Ricci *in praxi rerum fori ecclef. dec.*244. *in* 1. *edit.* alias *resol.* 213. *num.*2. *in* 2. *edit.* Valer. Reginald. *dict. lib.*31. *numer.*179. Ægid. de Coninc. *d.disp.*27. *dub.*2. *n.*28. Ugolin. *d. c.*15. §.10. *num.* 8. Gutier. *de matrim. cap.* 63. *n.*25. Basil. Pont. *in simili tract. l.*5. *c.*17. *n.*13. Bonac. *d. q.*2. *punct.*8. *n.*18. ubi etiam idem dicendum asserit, quando hujusmodi prohibitio fuit facta Coadjutori, vel Vicario parochiali, de quo etiam Armend. *d. l.*1. *de matr. n.*23. Ego ipse *d. alleg.*32. *n.*93.

57 Et quamvis existat in peccato mortali, Possev. *de officio Curati cap.*5. *num.* 40. Bonac. *de Sacram.*
58 *disp.*1. *qu.*3. *punct.*2. §.1. *n.*10. Ego ipse *d. alleg.* 32. *n.* 106. Et etiamsi assistat matrimonio suorum parochianorum in alterius parochia sine licentia Parochi illius loci, in quo assistit, quia assistentia non est actus pertinens ad jurisdictionem contentiosam, imo neque ad voluntariam, Possevin. *d. cap.*10. *num.*17. Hurtado *de matrim. disp.*5. *diffic.*6. *num.*22. ubi extendit etiam extra Episcopatum, Sanch. *d. l.*3. *disp.*19. *num.* 8. *&* 14. Basil. Pont. *de impedim. matrim. cap.* 26. §. 6. *verf. addendum*, Bonac. *dict q.*2. *puncto* 8. *n.* 14. Gutier. *de matrim. cap.*62. *num.*5. Ego ipse *dict. alleg.* 32. *num.* 95.

59 Contra Paul. Layman. *dict. cap.* 4. *in fine*, putantem, peccare mortaliter Paroch. si in aliena parochia sponsis suis solemniter, ac publice assistat, & Segur. Davalos *d. p.*2. *cap.*14. *nu.*49. ac Fr. Molin. *d. differ.* 11. *num.* 236. *cum seq.* existimantes, id non esse matrimonium.

Et quamvis assistens sit delegatus Parochus; quem Episcopus constituit, & ad nutum ipsius amoveri potest, & Vicecuratus a Vicario proprietario institutus, Sanch. *dict. lib.*3. *disp.* 31. *n.*16. Rebello *dict. lib.*2. *q.*9. *n.*8. Possevin. *d. cap.* 10. *n.*14. *in fine*. Ego ipse *d. alleg.*32. *n.*99.

60 Et denique, quamvis Parochus ipse non sit Sacerdos, puta, quia illi collata fuit parochia, dum esset in minoribus Ordinibus constitutus, ita Nav. *conf.* 30. *sub tit. de sponsal. in antiq. alias conf.* 9. *sub tit. de desponsat. impub. in novis*, Henriq. *l.*11. *cap.*3. §. 5. *& lib.*14. *cap.* 6. §.3. *in fine*, Franc. Leo *in thesauro fori Eccles. part.* 2. *cap.*9. *num.* 39. Petr. de Ledesma *de matrim. q.*45. *art.*5. *punct.*3. *dub.*3. *conclus.*3. Basil. Pont. *de imped. matr. c.*2. §. 5. *verf. Paroch. autem*, *& in noviss. tr. de Sacr. matr. l.*5. *cap.*17. *num.* 1.

Contra *addit. ad conf.*9. *Nav.* Fr. Emman. *in sum. t.*1. *cap.*219. Ugolin. *de potest. Episc. cap.* 15. §.10. *num.*5. Fernandez. *in exam. Theol. mor. p.*3. *cap.*18. §.1. *num* 13. Filiuc. *in qu. mor. t.*1. *tr.*10. *num.* 303. existimantes, non sufficere præsentiam Parochi, qui non sit Sacerdos per Concil. Trid. *dict. cap.* 1. dum dicit, *qui aliter, quam præsente Parocho, vel alio Sacerdote*, sed facile respondetur, particulam *alius*, non semper denotare personam antecedentem esse similis qualitatis, ut constat ex illo Lucæ 23. *ducebantur autem & alii duo nequaquam cum eo*.

Additio.

☞ Quod Parochus valide, & licite assistere possit matrimonio, licet prima tantum Tonsura initiatus, declaravit Congr. Concil. approbante Clem. VIII. prout refert Fagnan. ad cap. V. *Præterea* de ætat., & qualit. præficiendor. n. 8. ☜

Potest proprius Parochus deputare Sacerdotem sui loco, & illi licentiam concedere ad assistendum matrimonio, ut colligitur ex Conc. Triden. *dict. cap.*1. *verf. vel alio Sacerdote*, &c. refert decisum Armend. *d. l.*1. *de matr. n.*12. Ego ipse *dict. alleg.* 32. *num.* 107. quamvis ficte concederet, idest oretenus, ac verbaliter tantum, intus non habens verum animum ipsam concedendi, adhuc utique valeret matrimonium, coram eo celebratum; Sanch. *d. l.*3. *disp.*21. *nu.* 64. Bonac. *d. punct.* 2. *q.*8. *num.*24. Ego ipse *dict. alleg.*32. *num.*109. Et etiamsi qui deputatur Regularis esset, quia hoc supponi videtur *in Clem. Religiosi de priv.* Lezana *in sum. q. Reg. c.*21. *num.*9. Fr. Lud. Miranda *in man. Prælat. t.*1. *qu.* 43. *art.* 2. Ego ipse *dict. alleg.*32. *num.* 108. dummodo omni casu deputandus sit Sacerdos, quia alteri, quam Sacerdoti, assistendi licentiam concedere nequit, Trident. *loc. citat.* 61 62

Additio.

☞ Cæterum non ita ad sui libitum licitum sibi credat alium Sacerdotem deputare posse; *per se ipsum* enim, *nisi legitima, gravissimaque de causa impeditus*, id munus *obire tenetur* ut Parochum monet Benedictus XIV. Const. Nimiam licentiam 18. Maji 1743. §. IX. Et quando concessit alteri Sacerdoti licentiam assistendi, ipse Parochus tenetur adnotare in libro, ad hoc confecto etiam illud matrimonium; cum enim spectet ad Parochum fidem facere de matrimoniis suorum parochianorum, hæc debent probari per hujusmodi librum; circa quod proinde si Parochus negligens fuerit, deficit in suo munere in re valde gravi, ideoque mortaliter peccat. ☜

Habet quoque Parochus facultatem concedendi hujusmodi licentiam alteri Sacerdoti valide assistendi matrimonio suorum Parochianorum, quamvis esset irregularis, suspensus, excommunicatus non toleratus, quia hæc concessio non est actus jurisdictionis, saltem contentiosæ, ita Henriq. *d. l.*11. *cap.*3. §. 5. *& l.*13. *c.* 7. §.7. Sanch. *d. l.*3. *disp.*21. *num.* 7. Gutier. *de Matr. cap.* 62. *num.*24. 63

num. 24. Basil. Pont. *eod. tract. l.* 7. *cap.* 17. *n.* 14. Bonac. *dict. qu.* 2. *puncto* 8. *num.* 22. Hurtado *de matrim. disp.* 5. *diffic.* 8. *num.* 26. *cum seq.* Ego ipse *d. alleg.* 32. *num.* 110. Et saltem in casu necessitatis admittit Chapeaville *de modo ministrandi Sacramentum tempore pestis*, *cap.* 6. *quæst.* 3.

Contra Petr. de Ledesma *de Matr. qu.* 45. *art.* 5. *puncto* 3. *dub.* 4. *& in sum. part.* 1. *de Sacrament. Matrim. cap.* 6. *concl.* 4. Mari Alter. *de censur. t.* 1. *lib.* 1. *disp.* 6. *cap.* 6, *vers. sed dubitatur*, Avil. *in simili tract. p.* 2. *cap.* 6. *disp.* 3. *dub.* 1. *concl.* 5. Ægid. de Coninck. *dict. disp.* 27. *num.* 21. Paul. Laym. *dict. cap.* 4. *num.* 5. *vers. credo*, existimantes, excommunicatum, aut suspensum, si toleratus non sit, alteri Sacerdoti licentiam assistendi nec licite, nec valide committere.

64 Eandem etiam facultatem habet Parochus, quamvis degradatus, qui alteri Sacerdoti licentiam assistendi licite committere potest, secundum Sayr. *de censur. lib.* 5. *cap.* 22. *nu.* 26, Bonac. *d. qu.* 2. *puncto* 8. *num.* 23. quos refero ego ipse *alleg.* 32. *num.* 111.

Animadversio.

☞ Si est degradatus, privatus etiam est parochia, in quo casu nescio, quomodo possit delegare alteri Sacerdoti facultatem assistendi matrimonio. Neque id unquam asseruere Sayrus, & Bonacina; nam Sayrus loc. cit. & Bonacina, non num. 23, ubi ad rem præsentem non differit, sed num. 26. dicunt, quidem validum esse matrimonium, cui de licentia Parochi assistit Sacerdos degradatus, quia hic adhuc est Sacerdos. At neuter loquitur de Parocho degradato, ut facile videri potest apud ipsos: quinimmo concedunt, spoliatum parochia non esse amplius Parochum, ideoque amplius non posse dare Sacerdoti licentiam. ☜

65 Et potest quilibet Parochus facultatem concedere alteri Sacerdoti conjungendi sponsos in matrimonium, non solum in propria parochia, sed etiam extra illam, sicut docent Fr. Emman. *in sum. tom.* 1. *cap.* 218. *conclus.* 6. Ægid. de Conink. *disp.* 27. *dub.* 2, *num.* 23. *& dub.* 3. *num.* 38. Gutier. *dict. cap.* 62. *num.* 10. Bonac. *d. quæst.* 2. *puncto* 8. *n.* 13. Homobon. de Bonis *de examine Ecclesiastico tract.* 11. *cap.* 10. *qu.* 23. *resol.* 3. Ego ipse *dict. allegat.* 32. *num.* 114.

66 Contra Seguram, quem refert, & sequitur Fr. Molin. *d. different.* 11. *n.* 136. *cum seqq.* existimantes, matrimonium non posse contrahi in aliena parochia, nec posse Parochum, vel Ordinarium concedere licentiam suis Parochianis ad contrahendum matrimonium extra suam parochiam, vel diœcesim respective.

67 An Parochi delegati, quos Episcopi constituunt, & ad nutum ipsius amoveri possunt, & Vicecurati, a Parochis proprietariis instituti, possint alteri Sacerdoti hanc licentiam assistendi concedere? Affirmant Rebello *par.* 2. *q.* 8. *num.* 8. *& in addit. libro* 4. *num.* 67. Possevin. *dict. capitulo* 10. *n.* 14. *in fine*, quos refero ego ipse *d. allegat.* 32. *n.* 115. *in med.* addo Hurtad. *de matrimon. disp.* 5. *diffic.* 10, *num.* 34. quod verum credit etiam in præsentia Parochi proprietarii Basil. Pontius *in suo novissimo tract. de Sacrament. matrim. lib.* 5. *cap.* 18. *num.* 2. late per conclusiones, Sanch. *d. l.* 3. *disput.* 31. ad quem se remittit Gutier. *de Matrim. capitulo* 66. *num.* 18. Contra Sot. & Barth. Medinam, quos refert Hurtado *ubi supra*, contrarium tenentes.

Parochus proprius, nolens matrimonio alioquin 68
licito intervenire, vel licentiam interveniendi concedere, poterit ad id cogi per Superiorem, ut tradit Fr. Molin. *d. differ.* 11. *num.* 95. *cum seqq.* quem refero ego ipse *d. alleg.* 32. *numer.* 115. *in princ.*

Licentia assistendi, quam Parochus alteri Sa- 69
cerdoti dat, debet esse expressa, non vero tacita, ut per Menoch. *de arbitrar. casu* 453. *num.* 13. *&* 14. *& cons.* 398. *num.* 15. Salzed. ad Bernard. *in prac. cap.* 76. *vers.* 12. Petra de Ledesma *in sum. p.* 1. *de Sacram.* ubi *de Sacrament. Matrim. cap.* 6. *conclus.* 4. *dub.* 14. Gonzal. *ad reg.* 8. *Cancel. glos.* 47. *num.* 52. Sanch. *d. lib.* 3. *disput.* 35, *numer.* 15. Franc. Molin. *differ.* 11. *num.* 98. Basil. Pont. *de impedim. Matrim. cap.* 26. §. 6. *vers. licentia*, Filiuc. *tract.* 10. *de matrimon. cap.* 6. *quæst.* 7. *num.* 218. *cum seqq.* Bonac. *d. quæst.* 2. *puncto* 8. *n.* 11. Ego ipse *d. allegat.* 32. *num.* 126. me citato in illo loco, Homob. de Bonis *in examine ecclesiastico tract.* 11. *cap.* 10. *q.* 22. *resolut.* 3.

Et requiritur, quod actum præcedat secundum Salzed. *cap.* 76. *vers.* 13. Sanch. *disp.* 35. *num.* 18. Fr. Molin. *d. differ.* 11. *num.* 99. Ego ipse *d. alleg.* 32. *num.* 129.

Metu, vel dolo obtenta sufficit, nisi per do- 70
lum, & mendacia versantia circa substantiam, vel causam finalem extorqueatur, ut docent Sanchez *d. lib.* 3. *disp.* 39. *n.* 13. *& disputat.* 21. *nu.* 7. Gutier. *de Matrim. cap.* 69. *num.* 14. *&* 15. Bonacin. *d. quæst.* 2. *puncto* 8. *num.* 27. Ego ipse *d. alleg.* 32. *num.* 133. Et valide datur contra prohibitionem Episcopi ad effectum, ut matrimonium contractum coram Sacerdote, cui concessa fuit, validum sit, prout resolvit Basil. Pont. *de impedim. matrim. cap.* 26. §. 6. *vers. valet*, ubi testatur decisum, *& in noviss. tract. de matrim. l.* 5. *cap.* 29. *num.* 3. Ego ipse *d. alleg.* 32. *num.* 134. Et non requiritur in scriptis, sed sufficit verbalis, ex Nav. *cons.* 41. *n.* 1. *sub tit. desponsal. In antiq.* alias *cons.* 12. *de clandest. de spons. in novis* Sanch. *dict. l.* 3. *disp.* 35. *num.* 10. Fr. Molin. *dict. differ.* 11. *n.* 100. Sayr. *in floribus decis. sub tit. de sponsal. decis.* 48. Bonac. *d. q.* 2. *punct.* 8. *num.* 11. Ego ipse *dict. alleg.* 32. *num.* 128.

Licentia generalis administrandi omnia Sacra- 71
menta sufficit, ut illius vigore possit Sacerdos, cui data fuit a Parocho absenti, iter facere volente, vel infirmo, matrimonio contrahendo interesse, sicut a Sacra Congr. decisum referunt Rebello *de obligat. Justit. post l.* 4. *in declarat. sect.* 3. Bonac. *d. puncto* 8. *num.* 11. Ego ipse *d. alleg.* 32. 32. *num.* 127. *in princip.* Rot. *decis.* 750. *numer.* 6. *p.* 1. *divers. & in Vincentina matrimonii* 11. *Martii*
1624. coram bonæ mem. Dunozetto. Sufficit quo- 72
que licentia concessa a Parocho, ut possit quis intra suam parochiam omnia ad curam animarum spectantia exercere, ut per Navar. *cons.* 27. *sub tit. de spons. in antiq.* quod deest in novis, Sayr.

in floribus decis. sub eod. tit. dec. 31. Rot. *d. decis.*
750. *num.2. par.1. divers.* Tambur. *de jure Abba-*
tum tom.2. disput.8. quæst.2. Sanch. *d. l.3. disput.*
35. *num.7.* ubi *n.8.* declarat, non sufficere, si Pa-
rochus, quando est præsens, concedat alicui li-
centiam administrandi omnia Sacramenta, se-
cus, si absens relinquat substitutum; refero ego
ipse *d. alleg.* 32. *num.* 127. *in med.* & juxta hæc
intelligendi sunt Filiuc. *qu. moral. tom.1. tract.*10.
*de Sacram. Matrim. p.*1. *cap.6. num.*218. Tambur.
dict. qu.2. num.1. prope fin. absolute existimantes,
non sufficere licentiam ministrandi Sacram. a Pa-
rocho concessam, ut ejus vigore possit Sacerdos
deputatus matrimoniis assistere, vel illa solemni-
zare, ut loquatur eo casu, quo non fuit a Paro-
cho concessa licentia generalis administrandi Sa-
cramenta sine ulla restrictiva, sed ubi licentia
fuit data administrandi omnia Sacramenta magis
necessaria, quia tunc ea extendi non poterit ad ce-
lebrationem matrimonii, ut dicit Rot. *decis.* 643.
num. ultim. part. 1. *divers. & in d. Vicentina Ma-*
trimonii,

73 Cujus licentiæ vigore poterit Sacerdos delega-
tus valide matrimonio assistere, dum a Parocho
concedente non revocetur, quæ tunc revocata
censebitur, quando iis, quibus concessa fuit, per
certum nuncium, aut literas significata sit revo-
catio, ut resolvunt Sanch. *d. l.3. disp.* 36. *num.* 9.
Ægyd. de Coninck. *d. disp.* 27. *num.* 32. *vers.* 6.
Galet. *in Margar. casuum Conscientiæ, verb. ma-*
trimonium, pag. 164. *col.*2. Ego ipse *d. alleg.* 32.
n. 131. resolventes, ante hujusmodi intimationem
acta tenere, etiamsi Sacerdos ille aliunde sciret
suæ facultatis revocationem, dummodo illa adhuc
communiter ignoretur, & adsit error communis.

Additio.

☞ Et quidem, privatam notitiam revocatio-
nis, aliunde habitam, non officere in casu, vali-
ditati assistentiæ, si revocatio adhuc communi-
ter ignoretur, & adhuc interveniat communis er-
ror, est sententia satis communis apud Theo-
logos, & Canonistas; probaturque exemplo Vi-
carii, revocati ab Episcopo absente, cujus revo-
cationis, adhuc existente communi ignorantia, &
errore, valent ejus gesta, licet ipse ab aliquo
privatim suam revocationem sciverit, ut cum
Sanchez Gutier, Joanne Valerio, Fregosio,
& Zerola, tenet de Justis de dispens. Matrim. lib.
1. cap. 5. nu.43. pag. 80. Ceterum, quidquid sit
de hac sententia, quisque intelligit, delegatum
in hoc casu, tuta conscientia, suam assistentiam
præstare non posse; quoties enim est certus de
revocatione, sive per nuncium, sive per literas,
sive aliunde, semper constituitur in mala fide; ideo-
que teneretur, se abstinere ab hac assistentia, ne
exponeret, quantum in se est, controversiæ va-
liditatem matrimonii. ☜

74 Non vero expirat, si interim Parochus moria-
tur, secundum Franc. Molin. *d. differ.* 11. *n.* 111.
quem refero ego ipse *d. alleg.* 32. *num.* 132. Sed
contrarium fuit in Rota resolutum *in d. Vicentina*
Matrimonii coram bon. mem. Dunoaetto, arg. *l.*
mandatum, C. mandati cap. gratum, c. relatum de
offic. deleg. cum vulgaribus, & ideo hoc tenen-
dum.

Si Parochus concessisset licentiam Sacerdoti 75
assistendi, sed hic nondum certificatus de ea no-
titia, assistat (ut si licentia fuisset concessa nuncio
misso a Sacerdote) valebit matrimonium; quia
satis est esse cognitam, acceptatam a nuncio; si
vero Parochus motu proprio concedat, vel ad in-
stantiam alterius non missi a Sacerdote, non va-
lebit, quia talis licentia est quoddam privilegium,
hoc autem effectum sortitur a tempore notitiæ;
ut tradunt Sanch. *d. l.3. disp.* 36. Filiuc. *d. tract.*
10. *n.* 220. Hurtado *de Matrim. disp.* 5. *diffic.* 13.
Sed hac in re invenit Sacr. Congr. Conc. *sub die*
5. *Decembris* 1026. *&* 15. *Aprilis* 1628. censuisse,
matrimonium contractum coram Sacerdote extra-
neo, qui habet licentiam a proprio Parocho unius
ex contrahentibus, & ignorat, se illam habere,
prout ignorat unus ex contrahentibus, esse invali-
dum. ☞ Ut ergo validum sit matrimonium ipse Sa-
cerdos debet prius esse certificatus de sibi conces-
sa assistendi licentia, nec sufficit cognitio, &
acceptatio facta a nuncio. ☜

Hinc Sacerdos credere non debet dicenti, se li- 76
centiam habere a Parocho, ut possit coram ipso
contrahere, nisi certa signa afferat, vel sit per-
sona spectatæ fidei, de cujus veritate dubitari nul-
lo modo posset, ita Sanch. *d. l.3. disp.*37. *num.* 2.
Ægid. de Coninck *dict. disp.* 27. *numer.*39. Valer.
Reginald. *d. l.*31. *num.* 181. Basil. Pont. *d.* §. 6.
vers. concessa, Bonac. *d. q.2. punct.* 8. *numer.* 38.
Tamburin. *d. tom.2. disp.8. q.2. in fine.* Ego ipse
*d. alleg.*32. *num.*32. *& num.*135. Si autem revera 77
non esset vera hujusmodi licentia, matrimonium
cum illa contractum est nullum, ut censuit Sacr.
Cong. Concil. 7. *Septemb.* 1620. Et asserenti li- 78
centiam proprii Parochi, in contrahendo matrimo-
nio requisitam non intervenisse, incumbit onus
probandi, quando contra eam opponitur a tertio,
ex Mascard. *de probat. concl.* 982.

Proprii Parochi, vel alterius Sacerdotis de ejus 79
licentia, præsentia simultanea debet esse, & non
sufficit successiva, Sanch. *d. l.3. disp.* 41. *num.* 1.
Petr. de Ledesma *in summ. p.1. de Sacram.* ubi de
Sacram. Matrim. cap.4. concl. 5. Ægid. de Coninc.
*d. punct.*7. n.41. Filiuc. *d. tract.*10. *num.*229. *cum*
seqq. Ego ipse *d. alleg.*32. *n.*137.

Testes duo, vel tres, rationis compotes suffi- 80
ciunt, quamvis impuberes, consanguinei, dome-
stici, fœminæ, aut infames, secundum Spin. *d.*
*gl.*13. *prin. num.*46. Henriq. *d. lib.*11. *cap.*3. §.9.
Petr. de Ledes. *de Matr. q.*45. *art.5. punct.3. post*
4. dub. vers. concl. sit Sanch. *d. lib.3. disp.*41. *n.*4.
cum seqq. Basil. Pont. *de impedimentis Matrim. cap.*
26. §.6. *in fine*, Bonac. *d. qu.2. puncto* 8. *nu.* 43.
Buratt. *decis.*713. *num.* 7. ubi Ferentil. *in annotat.*
num 11. Ludov. a S. Joanne *d. tit. de Matr. nu.*6.
Paul. Laym. *d. cap.4. num.6. vers.* Ego ipse *d. al-*
leg. 32. *num.*138.

Contra Franc. Molin. *de ritu nupt. l.1. comp.* 8.
*num.*64. *cum seqq.* existimantem, testes legitimos,
idoneos, & omni exceptione majores requiri.

Et sufficiunt, quamvis dolo, & ad alind vocati
sint, Sanch. *l.3. disp.*39. *n.* 10. quem refero ego
ipse *d. alleg.*32. *num.*139. *in fine*, vel vi detenti,
dummodo intelligant consensus contrahentium, &
adver-

advertant, quod agitur, ut Sanc. *d.disp.* 39. *nu.* 9. Gutier. *de Matrim. cap.* 69. *num.* 13. Bonac. *d. q.* 2. *puncto* 8. *num.*45. Ego ipse *d. alleg.* 32. *n.* 139. *in med.* Et non desiderantur rogati, Greg. Lopez *l.*1. *verb. fin. testigos tit.*3. *p.*4. Sanch. *d. l.*4. *disp.* 41. *num.*7. Gutier. *de Matrim. cap.*55. *in fine*, Possevin. *d. cap.* 10. *num.*22. *vers. quæres*, Ugolin. *de offic. & potest. Episcopi cap.*15. §.10. Bonac. §.10. *d. q.*2. *puncto* 8. *n.* 44. Ego ipse *d. alleg.* 32. *num.* 139. *in princip.*

81 Utrum autem, data urgente necessitate, possit matrimonium absque Parochi præsentia, vel alias non servata forma Concilii, celebrari? in dubium solet ab aliquibus revocari, nam videbatur dicendum, matrimonium celebratum, urgente gravissima necessitate, valere, veluti si contrahens in articulo mortis constituta, bona fide nubat ex rationabili causa, ne salus animæ ipsius, quæ concubina ad illum usque diem vixerat, periclitaretur, & ut pravæ affectioni in illo agone consultum esset: quo casu videbatur, S. Concil. debere recipere interpretationem, ut etiamsi forma præscripta ad unguem non fuerit observata, actus sustineatur, cum tunc legitime impedita non potuerit formam præscriptam adimplere, Brun. *in tract. de form. & solemnit. tit. de potent. & form. solemnit. limit.*34. juxta deducta per Lap. *allegat.* 82. *num.* 1. & Dec. *in cap.*5, *num.* 21. *de elect.* ubi licet juxta dispositionem *cap. quia propter, de el.* requiratur pro forma substantiali, quod electio fieri debeat per tres scrutatores; tamen si in collegio non adsint tres, qui possint eligi scrutatores, valet electio de minori numero, vel sine illis facta. Ex quibus forsan hanc partem sustinent Vega *in sum. lib.* 3. *casu* 361. & Jacob. de Graff. *in aureis dec. p.*1. *cap.*85. *num.*4. *versic.* 2.

Contrarium tamen est omnino tenendum, quia licet lex ecclesiastica non obliget in extrema necessitate cum tanto rigore, ut non liceat aliquando contravenire, nihilominus, dum agitur de essentiali forma Sacramenti, necessitas non excusat ab invaliditate matrimonii,non tam vi legis ecclesiasticæ, quam ratione legis naturalis, & divinæ, ibi inclusæ, quæ prohibet omnem accessum ad non suam uxorem, eo enim ipso, quod Ecclesia inhabilitat materiam, idest personas aliter contrahentes, daretur accessus ad non suam contra præceptum divinum, Certum siquidem est ex doctrina Theologorum, Sacramentum constare ex materia apta, & forma, & Ecclesiam posse in matrimonio hanc ineptudinem materiæ constituere, qui defectus materiæ impedit matrimonii perfectionem, & sic nulla etiam gravis necessitas potest supplere hunc defectum, & validare actum a principio nullum, ut in iisdemmet terminis nostris consulit Nav. *cons.* 44. *de spons.* alias *consil.* 6. *de clandest. despons.* & tenent Sarmien. *lib.*1. *select. cap.* 9. *num.* 7. Segura *in direct. Jud. p.*2. *cap.*15. *num.*44. Henr. *in sum. l.* 11. *de Matr. cap.*3. §. 1. & 8. Gutier. *de matr. cap.* 61. *num.* 4. *cap.*61. *num.* 4. *cum seqq.* Homob. de bonis *de examin. eccles. tr.*11. *cap.*7. *q.* 14. *resol.* 3. cum multis aliis, quos refert, & sequitur Sanch. *de matrim. lib.* 3. *disp.* 17. ubi ex professo hanc materiam tractat, & decidit, refutatis Doctoribus contrariæ sententiæ, Ægidius de Coninc. *disp.*27. *dub.*1. Basil. Pont. *de matrim. lib.* 5. *cap.* 6. Hurtado *de matrim. disp.*5. *diffic.*3. Rot. *decis.* 64 6. *numer.* 1. *part.*2. *divers.*

Constat autem, formam præscriptam a Concilio non esse solemnitatem extrinsecam, accidentalem, ut sunt publicationes, & denunciationes, & aliæ similes, sed realem, essentialem, & substantialem, quæ nec potest adimpleri per æquipollens, & nunquam potest remitti ex quacunque urgentissima causa, saltem ad inducendam actus validitatem, Dec. *cons.*466. *num.* 4. Boer. *cons.*66. *num.* 26. & in terminis, in quibus allegabatur impossibilitas, respondit Rot. *in una Ferrarien. bonorum* 16. *Junii* 1614. confirmata 10. *Decembr. ejusdem anni*, coram Reverendiss. Seleucien. Unde nullam potest aliam recipere interpretationem Sacri Concil. dispositio, quæ voluit formam præcisam inducere ad hoc, ut Sacramentum matrimonii rite, & recte celebraretur coram ministro Ecclesiæ proprio Pastore, vel de ejus licentia, alias actum corruere necesse est. Nec bona fides sic contrahentis potest convalidare actum ipso jure prohibitum, & nullum, præcipue stante decreto irritante, quod afficit etiam ignorantes, licet forsan quoad alias pœnas bona fides possit excusare gloss. *in Clem.* 2. *de hæreticis*, ibi Card. post *notab.* 6. Imol. *num.*2. cum multis aliis citatis per Sanc. *dict. disp.*17. *sub fin.* Unde ex his sic tenuit Rot. *in Vicentina Matrimonii* 11. *Martii* 1624. cor. Rever. Seleucien.

Non tenentur iterum, obtenta dispensatione coram Parocho, & testibus contrahere, qui jam semel coram eisdem contraxere, invalide tamen propter defectum consensus utriusque contrahentis, vel propter metum utrique incussum, vel cum impedimento dirimenti, ut per Nav. *in man. c.* 22. *n.* 70. Fr. Silv. *in addit. ad* 3. *p.* S. Thom. *artic.*2. *qu.* 2. *concl.* 4. Ægid. de Coninc. *de Sacr. disp.*24. *dub.* 10. *n.* 83. Aloys. Ricc. *in dec. Curiæ Archiep. Neapol. dec.* 98. *& praxi fori eccles. decis.* 246. *in* 1. *edit.* Saneb. *l.* 2. *disp.* 32. *n.* 13. Gutier. *de matr. cap.*46. *n.*15. Bonac. *d. q.*2. *puncto* 8. *n.*4. Possevin. *d. cap.* 10. *n.* 25. Ego ipse *d. alleg.* 32. *num.* 157. 82

Animadversio,

☞ Hoc dumtaxat verum est, quando matrimonium contractum est cum impedimento occulto, ut declaravit Sac. Pænitentiaria auctoritate S. Pii V. quod ex authenticis documentis tamquam certum ostendit Bened. XIV. Instit. Ecclesiast. la LXXVII. in ordine §. LXIII. ☜

Contra Spin. *in speculo testam. glos.*15. *princ. numer.*62. Gutier. *de Matrim. cap.*76. *n.* 32. Cened. *ad Decretal. collect.*58. *num.*4. *& Canon. q.*30. *numer.*11. Paul. Comitol. *resp. moral. lib.*1. *qu.* 120. *num.* 3. *& q.* 122. *num.* 3. Basil. Pont. *de Matrim. l.*5. *cap.*6. *num.*5. Zambran. *in decis. casuum Conscien. temp. mortis c.*7. *dub.*2. existimantes, invalide contrahentes ob defectum consensus, vel cum impedimento dirimente, obtenta dispensatione, teneri iterum consentire ante Parochum, & testes. Sed conciliari debet utraque opinio, ut scilicet prima procedat in impedimento occulto, secunda vero in publico, quia. Qui 83

84 Qui, subsistente aliquo impedimento occulto, publice juxta formam Conc. Trid. *d. cap.* 1. celebrarunt, etsi nullum fuerit matrimonium, eo sublato, non coguntur denuo eandem formam observare, ut per Petr. de Ledesma *q.* 45. *art.* 5. *concl.* 2. *ante ult. dub* Sanc. *lib.* 2. *disp.* 37. Fr. Leo *in thesauro fori eccles. p.* 2. *cap.* 9. *num.* 83. *cum seqq.* Matrimonium nullum ex aliquo defectu, celebratum tamen juxta formam Conc. *dict. cap.* 1, si post ratificetur, non eget nova solemnitate secundum Henr. *l.* 11, *cap.* 3. §. 6. Seraphin. *dec.* 900. Sanchez *d. disp.* 37. *num.* 3, Verum licet hi Doctores loquantur, vel necessario intelligendi sint, quando impedimentum est occultum, in aliis vero impedimentis non occultis certissimum est, matrimonium nullum propter impedimentum non ratificari, nisi de novo repetitis solemnitatibus Concil. Trid. si partes permanendo insimul libere consentiant, quotiescumque enim matrimonium non tenet ex aliquo impedimento, quod ab initio viget, si postea cesset, opus est, quod omnia de integro ponantur, quot sunt necessaria, & de essentia matrimonii, ita Gutier, *Canon. l.* 2. *cap.* 18. *nu.* 9. *cum seq* Zambran, *de casibus in articulo mortis*, *c.* 7. *dub.* 2. *num.* 4, Seraphin. *dec.* 900. Rota apud Farin. *dec.* 265. *per tot. tom.* 2. *consil. crim.* repetita inter impressas Greg. XV. *dec.* 395. ubi multis rationibus hanc partem sustinet, & præcipue ex ea, quia omnis forma, & solemnitas, quæ debet intervenire in actu, ut valeat, intervenire debet in ratificatione, nec potest servire solemnitas per prius sequuta, quia illa debet concurrere de tempore actus, nec potest ab eo separari, nec juvare potest fictio, aut retroactio, cum non fiat, quando actus est omnino nullus, &c. sequitur eadem Rota apud Farin. *dec.* 204. *n.* 2. *p.* 2. *recentiss.* cujus resolutionis ea mihi videtur principalis ratio, quam tradit Bald. *in l. mancipia*, *per illum text. C. de rebus alien*, videlicet, quia ratificatio reconciliat ea, quæ pendent ab animo, sed non ea, quæ pendent ex aliqua forma, vel ex alia potentia exteriori,

85 Expressio vero, vel ratificatio consensus non est necessario facienda coram Parocho, & testibus, ut matrimonium infidelium fiat Sacramentum, ita Fr. Eman. *in sum. tom.* 1. *cap.* 230. *num.* 1. Nav. *cons. in fine sub tit. de pactis in antiq. alias cons.* 2. *in fine sub tit. de convers. infidel. in novis*, Sanc. *l*, 2. *disp.* 9. *n.* 1. Gutier. *de Matrim. cap.* 42. *num.* 6. Bonac. *q.* 2. *punct.* 2. *num.* 6. Ego ipse *dict. alleg.* 32, *num.* 158.

86 Præsentia Parochi, & testium requiritur, ut matrimonium celebratum per procuratorem sit validum, ut per Henriq. *l.* 11. *cap.* 2. §. 6. Sanc. *l.* 2. *dis.* 12. *n.* 3. & *l.* 3. *dis.* 8. *num.* 24. Ægid. de Coninc. *disp.* 24. *dub.* 9. *num.* 78. Gutier. *de matrimon. cap.* 45. Bonac. *d. q.* 2. *punct.* 5. *num.* 5. Ego ipse *d. allegat.* 32. *num.* 159. Andr. Victorel. *in notis ad cap.* 10. Possev. *n.* 46. ubi dicit, quod ut procurator validum matrimonium alieno nomine contrahat, quatuor requiruntur conditiones. *Prima*, ut speciale mandatum habeat ad matrimonium contrahendum. *Secunda*, ut mandatum sit ad ineundum matrimonium cum certa persona. *Tertia*, ut procurator id muneris per se habeat, non enim substituere potest, nisi mandatum expresse hoc explicet. *Quarta*, ut, dum consensum præbet, facultas revocata non sit.

Additio.

☞ Communis quidem opinio est, matrimonia, quæ per procuratorem fiunt, etiam post Concil. Trident. valida esse, ut probat Bened. XIV. loc. mox citando: sed quæri posset, an qui matrimonium per procuratorem contraxerunt, illud iterum ipsimet coram Parocho, & testibus contrahere, vel saltem ratum habere debeant.

Quidquid pro parte affirmativa nonnulli senserint, communis tamen sententia est, alterutrum prudenter consuli, non autem necessarium esse, ut etiam probat dictus Benedictus, cum DD. cumulate citatis *lib. XIII. cap. XXIII. num.* 9. *de Synodo Diœces. an.* 1755. ☜

Tenetur Parochus interrogare contrahentes de 87
mutuo consensu, utrum scilicet fœmina velit ducere virum, & vir fœminam, sicut advertunt Gutier. *de Matrim. cap.* 69. *ad fin.* Bonac. *in simili tract. q.* 1. *punct.* 8. *n.* 40. Ego ipse *d. alleg.* 22. *numer.* 168. Filiuc. *d. tract.* 10. *num.* 223. Alias, si omittat, graviter peccare resolvit Basil. Pont. *d. capitulo* 26. §. 2. *vers. ex quibus condit.* 6. nisi certus esset de mutuo illorum consensu; tunc enim omissionem istius interrogationis esse tantummodo peccatum veniale, docet Bonac. *d. n.* 40.

Ad Matrimonii validitatem minime requiritur, 88
ut Parochus, vel alius Sacerdos assistens utatur in ejus celebratione his verbis, *Ego vos in matrimonium conjungo* &c. de quibus *in d. cap.* 1. Conc. Trid. ut docent Perez. *leg.* 1. *vers. præterea necessarium est*, *tit.* 1. *l.* 5. *Ordinam. pag.* 39. Petra Ledesma *de Matrim.* 43. *art.* 1. *dub.* 4. *concl. fin.* & *q.* 45. *art.* 5. *pun.* 3, *ante primum dub. concl.* 2. & *in sum. p.* 1. *de Sacr.* ubi *de Sacr. Matrim. cap.* 1. *concl.* 15, *in fine* Sanch. *l.* 3. *disp.* 38. *num.* 4. Franc. Leo *in thesauro fori eccles. part.* 2. *cap.* 9. *num.* 36. Franc. Molin. *d. differ.* 11. *num.* 125. Basil. Pont. *loco proxime citato condit.* 7. Ægid. de Conic. *disp.* 27. *dub.* 4. *num.* 45. Sayr. *in floribus dec. sub tit. de sponsalib. dec.* 61. Filiuc. *d. tract.* 10. *num.* 11. Gutier. *d. cap.* 69. *num.* 3. Campan. *in divers. Juris Canonici rub.* 1. *n.* 50. Bonac. *d. p.* 2. *punct.* 8. *n.* 39. ubi etiam, quod Parochus tenetur ex præcepto Concil. *d. cap.* 1. uti prædictis verbis, vel saltem aliis juxta ritum, & consuetudinem patriæ, refero ego ipse *d. alleg.* 32. *n.* 169. Quorum verborum omissio est peccatum mortale, cum violetur Concil. præceptum, secundum Salzed. ad Bernard. *c.* 76. *lit. B. vers. secundo* Henriq. *l.* 11. *cap.* 2. §. 1. Rebello *d. l.* 2. *qu.* 7. *sect.* 1. *n.* 4.

Contra Sanc. *l.* 8. *disp.* 38. *num.* 7. Ægid. de Coninc. *dict. dub.* 4. *num* 45. Gutier. *d. cap.* 69. *num.* 16. Bonac. *dict. puncto* 8. *num.* 39. *vers. rogabis*, existimantes, esse tantum peccatum veniale.

Animadversio.

☞ An verba illa = Ego vos in matrimonium conjungo &c. = sint de essentia matrimonii, tamquam illius forma? Sunt, non contemnendæ nu-

ctori-

ctoritatis Theologi, sentientes, iis omissis, esse quidem matrimonium validum in ratione contractus, non vero in ratione Sacramenti. Inter quos numerantur Melchior Canus, Estius, Sylvius, Bundart, Tournellius. Quorum tamen opinionem solidissimis argumentis, tum ex communiori Canonistarum, & Theologorum sententia, potissimum S. Thomæ in 4. *distin.* 28. *q.* 1. *art.* 3. tum ex sensu, & praxi Ecclesiæ rejicit Bellarminus lib. de Sacram. Matrim. cap. VII. & VIII. *Pontas in Dictionario Casuum Conscientiæ tom. II. Verb. matrimonium III. cas. I. & Verb. impedimentum Clandestinitatis cap. IX. & novissime* Brocardus *in Theologia morali verb. Matrimonium in ratione Sacramenti n.*10. *& seq.*

Imo Fagnanus *in cap.*11. *Quod nobis de Clandest. desponsat. num.* 51. post relatam Cani opinionem, mordicus sustinet ex *cap.IX. ad abolendam de Hæretic.* Quod cum certum sit ex Trident. matrimonium clandestinum, etiam ante illius decretum de eo coram Parocho contrahendo, fuisse ratum, ac verum matrimonium, & consequenter Sacramentum, contrarium asserere esse periculosum in fide.

Ad clarissimos hos Cani, ejusque seguacium Contradictores circa hanc celebrem quæstionem lectorem remitto. Unum tantum addam, decretum scilicet Congregat. Concil. *sub die* 2. *Martii* 1580. relatum ab eodem Fagnano *loc. citat. numer.* 54., quo declaravit = illa verba, *cap.* 1. *vers. ubi Parochus viro, & muliere interrogatis*, non pertinere ad substantiam matrimonii, ideoque matrimonium valere, etiamsi verba prolata sint tantum a contrahentibus, & non a Parocho, dummodo adsit præsentia Parochi, quam absque verbis sufficere putavit = Quæ declaratio, utpote emanata a Congr., quæ sola statuta est a Summis Pontificibus interpres Trident. Decretorum, prævalere debet, in materia potissimum doctrinali, ut est præsens, quorumcumque privatorum Doctorum opinioni, ut plurimis cumulatis rationum momentis, probat *Bened.XIV. Institut. Eccles. CVII. num.*6. ☜

89 Parochus quicunque, in cujus parochia vagabundi sunt, & commorantur, potest eorum matrimoniis interesse, ut probant Sanch. *d. l.* 3. *disp.* 25. *num.*11. Basil. Pont. *de impedim. matrim. c.*26. §.5. *vers. alienigenæ*, etiamsi alter tantum vagus sit, quia adhuc satis est, si quis Parochus intersit, Cened. *d. q.* 30. *nu.* 68. *vers. circa hanc* Gutier. *de Matrim. cap.* 65. *num.* 8. diligenti tamen inquisitione præmissa, & obtenta Ordinarii licentia, ut habetur expresse in Conc. Trid. *sess.* 24. *de refor. matrim. cap.* 7. ne forte sint alibi conjugati, aut habeant occultum impedimentum contrahendi, ut bene observant Petr. Ledesm. *de Matrim. quæst.* 45. *art.*5. *dub.*4. *vers. dico secundo, & in sum. p.*1. *de Sacram.* ubi *de Sacram. Matrim. cap.*7. *conclus.* 4. *dub.*3. Sanc. *d. disput.*25. *a num.*8. Gutier. *dict. cap.*65. Bonacin. *d.punct.*8. *n.*6. Si vero Parochus eam non adhibeat diligentiam, peccabit mortaliter, sed valebit matrimonium, ita Verac. *in append. ad qu. quomodo qui vagantur admittend. sint ad Matrim. vers. quamvis sic fiat*, Sanch. *dict. disput.*25. *num.*16. *&* 17. Cened. *dict. q.* 3. *n.*68. *in princ.* Basil. Pont. *d.* 5. *in fine*. Gutier. *c.* 65. *num.*15. *& cap.*67. *num.*3. Vagus, seu vagabundus quoad hunc propositum is dicitur, qui nullum certum domicilium habet, vel qui pristinum domicilium omnino deserens, amisit, & iter agit, aut navigat animo acquirendi novum, ita Henriq. *d.* §.3. Cened. *d. q.*30. *num.*69. *&* 70. Gutier. *dict. cap.*65. *num.*9. Sanch. *d. disp.*25. *num.*1. ubi *n.*8. *vers. intellige*, dicit, Tridentinum loqui de his, qui vagantur, & incertas habent sedes, late Aloys. Ricc. *in praxi fori eccles. p.* 4. *resol.*353. *cum seq.* nam *resol.*354. resolvit bannitum quoad hunc effectum non dici vagabundum. Et hoc jure alienigenarum gaudent etiam ii, qui, ne coram proprio Parocho contrahant, alio secedunt, non habitaturi, nec mansuri, ut per Sanch. *d. lib.* 3. *disp.* 23. *numer.* 13. *&* 14. *& disp.* 25. *n.* 12. *in fine*. Gutier. *d. cap.*65. *num.*11. Bonac. *d. puncto* 8. *n.*4. quicquid dicant.

Ad matrimonium contrahendum coram Parocho, & testibus obligantur ii, apud quos promulgatum est Concil. Trid. & receptum juxta illius statutum *in d. cap.*1. *vers. & hujusmodi decretum*, 90
qua publicatione nondum facta, nulla obligatio arctat habitatores, prout in quibusdam Galliæ, & Poloniæ partibus, ita Petr. de Ledesma *in Sum. part.* 1. *de Sacr.* ubi *de Sacrament. Matrim. cap.* 6. *concl.* 4. *dub.* 5. Nav. *consil.* 8. *numer.* 1. *sub tit. de clandest. despons. in novis* Sanch. *d. l.* 2. *disp.* 18. *num.* 1. Molfes. *in sum. Theolog. moralis tract.*4. *cap.*9. *n.*19. Gutier. *de Matrim. cap.* 1. *numer.* 12. Basil. Pont. *d. cap.*26. §. 2. *vers.* 4. ubi subdit, hujusmodi resolutionem non nasci ex eo, quod lex ad sui obligationem exigat, ut acceptetur a populo, sed ex speciali dispositione Ecclesiæ in hoc casu, quæ hanc legem obligare noluit, nisi post promulgationem in singulis Parochiis factam, & triginta a publicatione diebus elapsis, refero ego ipse *d.alleg.*32. *num.* 153.

Unde ii, qui sunt incolæ unius loci, in quo 91
promulgatum, & acceptatum fuit Concil. si alio migrent, ubi non est acceptatum, poterunt valide contrahere, servata, quoad fieri possit, antiqua lege ecclesiastica, sive illac transeant, sive domicilium ibidem collocaverint, ut per Petr. de Ledesma *de Matrim. q.*45. *art.*4. *punct.*3. Henriq. *d. l.*11. *cap.*8. §.8. Basil. Pont. *dict. cap.* 62. §.2. *verb. hinc etiam fit eos, & de Matr. l.* 5. *c.*9. Sanch. *d. l.*3. *disp.*18. *n.* 28. Bonac. *d. q.* 2. *puncto* 8. *n.*2. Molfes. *d. tract.* 4. *cap.*9. *num.* 21. Filiuc. *d. tract.* 10. *cap.* 6. *n.* 200. quod ego verum credo, si recessus a loco habitationis fuisset fa- 92
ctus ad evitanda impedimenta, puta inimicitias, & obstacula parentum, secus si recessus fuit factus per fraudem, quia aderat impedimentum, ut censuit Sacr. Cong. Concil. *sub die* 7. *Februarii* 1602. & ideo eadem Sacra Congr. *in Colonien.* 5. *Septemb.* 1626. & *in Antuerpien.* 16. *Decembr.* 1628. declaravit, matrimonium non esse legiti- 93
mum, si contrahatur inter se transferentes ad locum, in quo Concil. non est promulgatum, cum animo sine Parocho, & testibus contrahendi.

Additio.

☞ Et quidem, matrimonium contractum ab his,

his, qui in fraudem Triden. recesserunt, invalidum esse, & Decreto Trident. subjici, clarissime in terminis tradidere Petr. de Ledesm. de *Matrim. q.45. art. 5. dub. ult.* Henriq. *In summ. lib. 11. de Matrim. cap.3. n.8. &c.* Et in peregrinis, & captivis, ubi apparet fraus, vel intentio fraudandi Trident, resolvunt dictus Petr. de Ledesm. *loc.cit. ad fin. in solut. ad 3. & puncto 3. dub. pen.* Henriq. *d. cap.3. n.8.* Et probatur a simili; nam licet statuta, solemnitatem contractus respicientia non ligent extra territorium, cum in solemnitatibus locus contractus attendatur, *l. cum fundus, ff. de evict.* tamen hoc non procedit, data fraude, quando scilicet in fraudem statuti, & ad evitandum illius solemnitatem contrahentes data opera recedunt a loco, ubi viget statutum; quia tunc contractus nullus est, ut inter alios quamplures tenuerunt Aretin. *cons.54. num.7. & cons.73. n.5. 6. & 7. Bart. in l.cum satis C. de agricol. & cens. Corset. verbo statutum* 11. Nec rationes, quibus movetur Sanchez de Matrim. *lib.3. disput.* 18. *n.* 29. evincunt, dum existimat, validum esse matrimonium per incolas locorum, ubi Tridentinum obligat, contractum in locis, ubi nec obligat, nec publicatum fuit, etiamsi ad ea loca iverint in fraudem Tridentini, ut ibi possint libere absque Parocho, & testibus matrimonio copulari. Arguit enim primo, quod qui jure suo utitur, non potest dici fraudem committere, ut ea ratione effectus impediatur, *l. Nullus videtur 55. ff. de regul. Juris, l.3.* paulo post princ. versic. *is tamen, ff. de libero* hom. Ceterum hæc ratio, ex eo vulgari brocardico desumpta, facile dissolvitur: nam verum est in dubio, quod is, qui jure suo utitur, non videtur fraudem committere, vel in fraudem facere, sed hoc procedit in dubio, non vero ubi clare apparet in fraudem facere, ut declarant dec. in dict. *l. Nullus videtur, num. 1. vers. Et hoc intelligitur, & procedit*, & melius Cagnol., *ibi num.1.* ponderans eum textum, dum dicit *Nullus videtur*, quasi dicat in dubio, & juris præsumptione non videri fraudem facere; secus tamen, quando manifeste, seu per conjecturas apparet, quod principaliter fit in fraudem. Quando enim aperte constat, actum directe ordinari ad finem, sive effectum fraudandi legem, licet incidenter alii respectus concurrant, censebitur actus prohibitus, & in fraudem legis factus, juxta doctrinam *Stephani de Feder. de interpret. juris part. 1. n.* 48. quem sequitur Tiraquell. *de retract. lig. in præfat. num.* 77. Hic autem, & in casu proposito constat, quod contrahentes ad migrandum ad parochialem, in qua Concilium Tridentinum publicatum non fuit, principaliter impulit animus, & finis præcipuus contrahendi sine solemnitatibus Tridentini; & ut, fraude de loco ad locum commissa, possent sanctissimum illius decretum circumvenire, & libere in illius fraudem contrahere. Secundo movetur idem Sanchez ex resolutis a *Covar. de sponsal. par.2. cap. 8. §.2. n.* 10. & Sermien. *select. lib.* 1. *cap.6. n.8.* dum tradunt, filios effici legitimos, etiam quoad exclusionem substituti per matrimonium in articulo mortis, in fraudem substituti contractum. Sed, omissa disputatione circa veritatem hujus dicti, de quo, data fraude dubitant Parisius *cons. 13. nu.68. lib. 1.* Anton. Gabriel. *commun. titul. de legitimatione conclusion.1. n.5 & 54.* solutio est facilis, quia, ut infra dicam, sola mala intentio nocendi tertio non efficit actus invalidos, nisi simul adsit fraus legis, vel de re ad rem, vel de loco ad locum, vel de persona ad personam; nam in matrimonio contracto in fraudem substituti solum adest prava intentio nocendi tertio; quæ bene inducit præjudicium substituto, non tamen inducit fraudem legis, cum neque mutetur res, neque locus, neque persona ad fraudandam legis dispositionem, prout in præsenti casu mutatur locus; & sic in casu illo, de quo Covar. & Serm. quamvis agatur de damno, & præjudicio tertii, non tamen agitur de fraude legis. Eodem modo dissolvitur ultimum argumentum Sanch. dum dicit, quod bona, vel mala intentio conferre potest ad committendum, vel non committendum peccatum, non tamen ad anullandum actum, cum intentio maneat in mente, nec effectum influat in opus externum, ex traditis a Navarr. *de restit. lib. 3. cap. 5. n.7.* Nam æquivocatio stat in hoc, quod sola prava intentio fraudandi tertium absque fraude legis non efficit actus invalidos; secus tamen ubi ultra pravam intentionem adest fraus legis, tunc enim annullatur actus, non ob pravam intentionem, sed ob fraudem legi adhibitam.

Sic è contra incola illius loci, in quo non est acceptatum Conc. Trid. tenetur contrahere ma- 94
trimonium coram Parocho, & testibus, si divertat ad locum in quo est receptum, sicut resolvunt Petr. de Ledesma, *d. q.44. puncto 3. ad fin.* Sanch. *d. l. 3. disp.* 18. *n.* 26. Bonac. *d. puncto* 8. *num.5.* Ego ipse *d. alleg.32. n.* 155.

Insuper Concil. *d. c. 1.* Parochum, vel alium 95
Sacerdotem, qui cum minore testium numero, & testes, qui sine Parocho, vel Sacerdote de ejus licentia, hujusmodi contractui interfuerint, nec non ipsos contrahentes graviter arbitrio Ordinarii puniri præcipit, cujus decisione sublata, non est pœna suspensionis triennalis, imposita Parocho assistenti matrimonio clandestino, *in cap. ult. §. final. de clandest. despons.* sed præterea licebit Ordinario in illum alia pœna arbitraria animadvertere, ad ejus temeritatem, & præsumptionem coercendam, ita Sanch. *dict. l. 3. disp.48. a n.3.* Franc. Molin. *differ. 11. num. 147. cum seq.* Mar. Alter. *de censur. tom.2. disp.11 de suspens. cap.5. in princ.* Ego ipse *d. alleg.32. num.* 162. ubi *nu.* 163. addo Parochum ob licentiam concessam alii Sacerdoti assistendi matrimonio clandestino non incurrere prædictam triennalem suspensionem, quia Conc. suspendit Parochum, vel alium Sacerdotem conjungentem, & non exprimit dantem licentiam, mandantem, vel consulentem, & *num.* 165. dico suspensum ab officio, qui interfuit matrimonio clandestino, non esse suspensum a beneficio, quia text. *in d. cap. ult.* solum mandat suspendendum esse a beneficio, contra Muriens. *l.1. gloss.7. n.2. in fine, tit.1. l.5. novæ Recop.* Sanch. *d. l.3. disp. 48. n. 4.* Gasp. Hurtado *de Matr. dis.5. diffic. 17. num.55.* existimantes, cessare hoc edictam suspensionem triennalem per pœnam arbitrariam, impositam a Conc. citato *cap. 1.* In hac quidem triennali suspensione dispensare non posse Episcopum, resolvunt. Conc. *despons. p. 2. cap.6. in princ. numer.* 14.

num. 14. Henr. *in sum. l.* 13. *cap.* 39. §. 3. Sanc. *d. l.* 3. *disp.* 52. Ego ipse *d. alleg.* 32. *n.* 166. nec virtute Conc. *sess.* 24. *de reform. cap.* 6. id Episcopo permissum est, ut tenent Sanc. *d. disp.* 52. *num.* 4. Mari. Alter. *d. cap.* 5. *propr fin.* Ego ipse *d. alleg.* 32. *num.* 176. ex ea ratione, quia hæc suspensio non incurritur ipso jure, sed per sententiam Judicis, cognitione præmissa de delicto, unde supponitur deductum ad forum contentiosum.

Additio.

☞ Est hic notandum, quod contrahentes sine dictis præviis denunciationibus, puniendi sunt pœna arbitraria, ut in cap. III. Cum inhibitio §. final. de Clandest. despons. Testes vero hujusmodi matrimonio scienter assistentes, puniri etiam possunt, pœna excommunicationis, ipso facto incurrendæ Bened. XIV. de Synod. Diœc. lib. XII. cap. V. num. 4. ☜

96 Præterea hortatur eadem S. Synod. Trid. *dict. cap.* 1. ut conjuges ante benedictionem sacerdotalem in templo suscipiendam, in eadem domo non cohabitent, ut ex ea colligunt Ægid. de Coninc. *d. tom.* 2. *disp.* 27. *a num.* 71. Fr. Leo *in thes. fori eccl. p.* 2. *cap.* 9. *num.* 48. *vers. nam licet*, Basil. Pont. *d. cap.* 26. §. 2. *cond.* 4. *vers. ex quibus*, Ego ipse *d. alleg.* 32. *num.* 179.

97 Sublato tamen scandalo, & contemptu legis ecclesiasticæ, maxime si probabile sit incontinentiæ periculum, peccatum mortale non erit, matrimonium consummare ante hujusmodi benedictionem, sicut resolvunt Nav. *in man.* 22. *n.* 83.

98 Statuit deinde idem Conc. *rod. cap.* 1. benedictionem a proprio Parocho fieri, neque a quoquam, nisi ab ipso Parocho, vel ab Ordinario licentiam ad prædictam benedictionem faciendam obtinuerit, quacumque consuetudine, etiam immemorabili, quæ potius corruptela dicenda est,
99 non obstante; & debet Parochus recipere eleemosynam occasione benedictionis, & non alius,
100 Sacr. Cong. Rit. *in Acherontina* 25. *Januar.* 1602. Ad id autem sufficere Parochum utriusque contrahentis tenent Cened. *ad Decret. collect.* 81. *num.* 8. Sanchez. *lib.* 7. *disp.* 82. *num.* 8.

Contra Cavalcan. *par.* 2. *decis.* 12. *a numer.* 21. Paul. Fusc. *de visit. l.* 2. *cap.* 3. *n.* 21. Ceval. *dict. q.* 604. *num.* 148. existimantes, non integrum esse utriusvis contrahentis Parocho benedictiones hujusmodi impartiri, sed id esse Parochi mulieris.

Additio.

☞ Non semel ortum est dubium, an hæc benedictio permittenda sit post traductionem mulieris ad domum viri. Cong. Conc. an. 1594. censuit, non esse permittendam; ut lib. VIII. p. 115.

Item ortum est & hoc aliud, a quo Parocho danda esset in casu, quo ante traductionem, nondum ea recepta, conjuges mutaverint domicilium, illamque peterent, an scilicet a Parocho domicilii uxoris, coram quo matrimonium contraxerunt, an a Parocho novi domicilii, in quod se transtulerunt? Hoc dubium satis docte solvit Fagnanus ad cap. III. *Vir autem*, *de secundis Nuptiis* num. 13, e 16. firmatque, dandam esse a Parocho novi domicilii: licet enim Parochus veteris domicilii censeri quodammodo possit acquisivisse jus ad illam impertiendam, ex quo interfuerit celebrationi matrimonii, cum tamen per translationem domicilii conjuges subtracti sint ab ipsius jurisdictione, desierunt esse proprii parochiani, nec sufficit, quod hic fuerit proprius Parochus, sed oportet, ut sit proprius, quando benedicit, quia cum Concilium statuat, ut benedictio fiat a proprio Parocho, qualitas adjecta verbo, intelligitur secundum tempus verbi ☜

Eas vero omittere, peccatum veniale esse tenent 101
Sanch. *d. lib.* 3. *disp.* 82. *num.* 6. & Hurtado *de Matt. disp.* 5. *diffic.* 23. *n.* 82. quia tantum sunt sacramentale quoddam, quod non apparet magni momenti, neque valde congruens progressui matrimonii. Fieri autem non posse, nisi inter Missarum solemnia, ut censuit Sac. Congr. Concilii *in Pisauren.* 13. *Julii* 1630. cujus memini *in collect. Bullarii verb. benedictio*. Et eleemosynæ, quas dant sponsi in illorum benedictione, spectant ad Parochum, Sac. Congr. Rit. *in Acherontin.* 25. *Januarii* 1602.

Benedictiones hujusmodi non debet Parochus 102
facere secundo nubentibus, etiamsi forte primum matrimonium fuerit invalidum; ita Nav. *in man. cap.* 22. *n.* 83. Menoch. *de arbitr. casu* 417. *num.* 2. Sanch. *l.* 7. *disp* 82. *n.* 15. Bonacin. *d. qu.* 4. *puncto* 6. *n.* 4. servata semper legitima diœcesis consuetudine. Possev. *de officio Curati cap.* 10. *numer.* 48. quæ quidem generaliter recepta obtinet, 103
ut possit benedictio solemniter fieri, si fœmina nondum fuisset benedicta, ut observant Covar. *de spons. p.* 2. *cap.* 8. §. 11. *numer.* 2. Marc. Ant. Genuen. *in pract. Archiep. Neap. cap.* 59. Mar. Alter. *de censur. tom.* 2. *disp.* 12. *de suspens. cap.* 4. *vers.* 3. *dubitatur*.

Licet Parochus pro benedictione hujusmodi nuptiarum prohibeatur aliquid exigere, sponte tamen oblatum recipere potest, ut tenent Selv. *de benefic. p.* 1. *q.* 7. *num.* 55. Gutier. *Canon. l.* 1. *cap.* 29. *num.* 16. & 17. resolventes etiam, quod si Sacerdos, ad quem spectat benedictio nuptiarum, nolit dare licentiam alteri Sacerdoti, quod benedicat nuptias, nisi pro pecunia, si quidem non intendat vendere licentiam benedictionis, sed providere sibi de portione oblationis sibimet contingenti, non est simonia; si tamen ex certa scientia majorem exigat summam, quam præsumatur debere valere portio eidem contingens, merito præsumi potest, quod ipsam licentiam vendere voluit.

Animadversio.

☞ Sicuti nulla datur actio Parocho aliquid exigendi pro benedictione nuptiali, ita videtur nullum titulum ei suffragari ad aliquid petendum pro licentia alteri danda citra simoniam. ☜

Quod, si quis Parochus, vel alius Sacerdos, si- 104
ve regularis, sive sæcularis sit, etiamsi id sibi ex privilegio, vel immemorabili consuetudine licere contendat, alterius Parochiæ sponsos sine il-

lorum Parochi licentia matrimonio conjungere, aut benedicere ausus fuerit, ipso jure tandiu suspensus maneat, quandiu ab Ordinario ejus Parochi, qui matrimonio interesse debeat, seu a quo benedictio suscipienda erat, absolvantur, ita Concil. Trident. *sepæ citato capitulo primo*. Ex quo.

Primo colligo, Sacerdotem tam sæcularem, quam regularem conjungentem in matrimonium, vel benedicentem subditos alterius parochiæ absque licentia Parochi, vel Ordinarii, remanere suspensum ab officio, donec ab Ordinario Parochi obtineat absolutionem, ita Sanch. *l.3. disput.* 52. *num.*4. Suar. *t.5. disp.*31. *sect.*1. *n.*18. Hurtado *de Matrim.*, *& censur. tract. de suspensione diffic.* 13. *num.* 40. *vers. nono* Bonac. *de censur. disp.* 3. *qu.*6. *punct.*5. *num.* 16. & novissime *de suspens. omnibus in particulari disp.* 3. *puncto* 5. Ego ipse *d. alleg.* 32. *n.*186. *cum seqq.*

105 *Secundo* colligo, Sacerdotes regulares matrimonia solemnizantes, non habita super his parochialis Presbyteri licentia speciali, ultra suspensionem præfatam, ipso facto excommunicatos esse excommunicatione Sedi Apostol. reservata, de qua *In Clem.* 1. *de privil.* ita Navar. *cons.* 6. *numer.* 7. *sub titul. de pœnis*, *in antiq. & cons.* 10. *sub titulo de pœnis*, *in antiq. & cons.* 10. *sub tit. de constit. in antiq. cap.* 15. §. 12. *num.* 8. Sanch. *d. l.*3. *disp.*48. *num.* 8. *&* 9. Mar. Alter. *de cens. tom.*2. *disp.*11. *cap.*4. *vers. sed quæret!* Ego ipse *d. alleg.*32. *num.* 192.

Contra Henriq. *in sum. lib.*13. *cap.* 38. §. 2. *in commento lit. E.* Suar. *tom.* 4. *de censur. disp.* 12. *sect.*4. *num.*13. Sayr. *in simili tract. l.*4. *cap.*5. *numer.* 10. Bonac. *eod. tract. disp.* 3. *q.* 6. *punct.* 5. *num.*19. *in fine*, *& de matrim. q.* 4. *punct.* 6. *nu.* 3. Basil. Pont. *de impedim. Matrim. cap.*26. §.2. *vers. ex quibus concedit. n.*10. *&* §.6. *in princ.* existimantes, Religiosum, benedicendo absque licentia, præter suspensionem non incurrere excommunicationem latam *in dict. Clem.*1.

Animadversio.

☞ Thesaurus de Pœnis ecclesiasticis, verb. Matrimonium cap. I. §. *Adverte*, non amplectitur sententiam DD. putantium, Regulares cit. Clementinæ tansgressores incurrere excommunicationem ab ea latam, & suspensionem a Tridentino inflictam, ob statutam ab ipsis regulam, quod pœna nova non tollat antiquam, quando sunt latæ sententiæ, secus si ferendæ; sed cum pluribus ibid. cit. contrariam tenet =, scilicet abrogatam esse excommunicationis pœnam in dicta Clementina latam, per suspensionis pœnam latam in Tridentino, quia pœna gravior antiqua censetur abrogata per pœnam mitiorem novam: ita &c.... & ita invenio responsum a S. Cong. Concilii. = ☜

106 *Tertio* colligo, Sacerdotem benedictionem secundis nuptiis impartientem in casu non permisso, incurrere suspensionem, ut per Covar. §. 11. *n.*2. Navar. *in cap.* 25. *n.* 137. Marc. Anton. Genuen. *in pract. Archiep. Neapol. cap.* 59. *in addit.* Mar. Alter. *dict. cap.*4. *vers.*2. Sanch. *d. disp.* 82. *n.*27. Ego ipse *d. alleg.* 32. *n.* 188.

Contra Bernard. & Salzed. *in pract. cap.* 77. *num.*2. *& lit. F.* Jacob. de Graff. *in aureis dec. p.*1. *l.*2. *cap.* 82. *nu.* 2. *in fine* Menoch. *de arbitr. casu* 417. *n.*8. Ceval. *d. q.*604. *num.*125. Aloys. Ricc. *dict. resol.*113. *num.*1. Ugolin. *d.* §. 12. *n.* 6. *fine*, existimantes, arbitraria tantum pœna puniendum esse clericum, in casibus sibi non permissis nuptiales benedictiones indulgentem.

Quarto colligo, excusare a supradicta suspensione ignorantiam, etiam crassam, dummodo non sit ita crassa, ut sit ingens temeritas, ita Sanc. *d. l.* 5. *disp.* 48. *num.* 7. Gutier. *de matrim. cap.* 75. *num.* 16. 107

Quinto colligo, hanc suspensionis pœnam nedum ad officium, sed etiam ad beneficium extendi posse, ut per Hurtado *de Matrim. & censur. tract. de suspensione diffic.* 13. *num.* 40. *vers. nono* Franc. Molin. *differ.* 11. *n.* 149. ubi *num.*150. tenet, eam ipso jure impositam esse, quia Conc. Trid. *d. c.*1. ibi *tandiu suspensus maneat*, *&c.* loquitur per verba præsentis temporis, quæ latam sententiam important. 108

Additio.

☞ Placet hic addere a me jam collecta, tamquam in corolario, in meo Opere, cui titulus = Expositio Juris Pontificii &c. pag. 545. & seqq. Capita, ob quæ nulla sunt Sponsalia, nullumque matrimonium: atque praxim servandam pro obtinenda facultate a Sac. Pœnitentiaria convalidandi matrimonium, nulliter contractum, prout exarata legitur in cit. Opere pag. 349. & seq.

ET QUOAD SPONSALIA, NULLA SUNT.

I. Si Sponsalia inita sint ante septennium, dummodo rationis usus non præveniat. & malitia non suppleat ætatem, in quo casu valida erunt *cap.*3. *Puberes*, *cap.* 9. *de illis*, *cap.*8. *A nobis*, *& cap.* 14. *Tua de Desponsat. impuberum*.

II. Si inita sint cum coactione, auferente libertatem; cum hæc requiratur ad substantiam actus humani moralis.

III. Si inita sint ficte, sine animo scilicet se obligandi, ex cujus defectu nulla oritur in conscientia obligatio fidelitatis: quod etiam locum habet, si secuta fuerit defloratio puellæ sub ficta promissione matrimonii *cap.*26. *Tua nos*, non tamen in foro externo, in quo verba censentur conformia menti, nisi probetur fictio. In foro vero conscientiæ tenebitur dumtaxat reparare damna illata parti læsæ. Si vero deflorator aliter hæc reparare non possit, nisi ei nubendo, tunc tenetur eam ducere, cum injustus damnificator teneatur resarcire eo modo, quo potest.

IV. Si inita sint sine consensu reciproco *L.* 1. §. 2. *&* 3. *ff. de Sponsal.* Nec taciturnitas fœminæ, dum vir ei matrimonium promittit, est signum sufficiens sponsalium, cum in re, obligationem inducente, tacens non habeatur pro consentiente, licet interne consentiret, quia consensus in mente retentus nihil operatur in contractibus humanis.

V. Si, non dissolutis primis, vel ex mutuo consensu

sensu, vel ex canonica causa, ab Ordinario approbanda, ineantur secunda *L. 1. ff. De his, qui notantur infamia*.

VI. Si ineantur secunda ante transactum tempus, ab Ordinario præfigendum, si sponsus, vel sponsa post prima inita alio abierit, non animo mutandi domicilium, sed ob aliquam justam causam, cum tunc non censeatur mutare terram, *L. Clam. possidere §. Qui ad nundinas ff. De acquirend. vel amittend. possess.* Lege quidem civili expectandus erat absens biennio, si degeret intra provinciam *L.2. C. de Sponsal.* triennio vero, si extra, *L. 2. C. de Repud.* Imo etiam longiori tempore, si absentiæ causa esset necessaria, ut valetudo, mors parentum &c. *L. penult. C. de Sponsal.* Qui tamen juris rigor temperatus est ab Alexandro III. qui respondens Archiepiscopo Panormitano, absolute declaravit, liberum esse sponso, vel sponsæ respective *ad alia vota se transferre*, ut ex ejus Decretali, relata in *cap. 5. de illis, tit. de Sponsalib. & matrim.* Verum id eis ita liberum erit, si transactum fuerit tempus ad expectandum, ab Ordinario præfixum, ut cum communi DD. sentit Benedictus XIV. *Instit. Ecclesiast. XLVI. num. 4. 5. & 6.* ex declaratione Cong. Conc. 2. Octobr. 1723.

CAPITA, OB QUÆ NULLUM EST MATRIMONIUM.

I. Ex defectu ætatis legalis, a jure canonico scilicet præscriptæ, quæ in masculis debet esse XIV. in fœminis autem XII. annorum completorum *cap. 3. Puberes, cap. 11. Ex literis, cap. 10. Attestationes, & cap. 19. Tuæ de Desponsat. impuberum*: dummodo adsit plenus rationis usus, & malitia non suppleat hanc legalem ætatem, in quo casu, cum puberes possint copula carnali conjungi, matrimonium erit validum, *cap. 5. De illis, cap. 3. Puberes, cap. 1. Tuæ de Desponsat. impuberum*, ac ex declaratione Congregat. Conc. *in Januen: apud Fagnan. ad cap. De illis eod. tit.*

An autem malitia vere suppleat ætatem, intercedere semper debet judicium Ordinarii, vel Sedis Apostolicæ, si agatur de matrimonio contrahendo, ut declaravit Benedictus XIV. in Epistola ad Poloniæ Primatem, *Magnæ nobis 29. Junii 1748.*

II. Ex defectu consensus per vim, & gravem metum cadentem in constantem virum, a quocunque injuste incussum, *cap. 2. Abbas, cap. 4. Ad audientiam, & cap. VI. Cum dilectus, de iis, quæ vi, metusve causa fiunt, ac cap. 14. Cum locum, cap. 13. Veniens, & cap. 28. Consultationi, de Sponsalib.* qui ut talis dicatur, hæc quatuor simul requiruntur. I. Ut malum, quod timetur inferendum, sit grave. II. Ut prudenter timeatur. III. Ut illum incutiens, minas exequi possit. IV. Ut huic a metuente resisti nequeat, nec malum, quod timet, vitare possit.

Non tamen metus, licet gravis, invalidat matrimonium, vel si ab habente potestatem juste incutiatur *cap. 11. Ex literis, de Sponsalib. & cap. 2. Pervenit, de Adulterio, & Stupro*, vel si incutiatur ad alium finem, quam ad extorquendum consensum: vel tandem, si oriatur ab intrinseco, puta, si a metuente dumtaxat concipiatur, aut ob sui animi perturbationem, aut ob causam aliquam naturalem.

III. Ex errore substantiali personæ, cum scilicet unus ex contrahentibus putat, se matrimonium inire cum Antonia, & hæc est Francisca, & e converso, *Can. 1. Quod autem caus. 29. qu. 1.* errantis enim nullus est consensus, *cap. 14. Cum locum, de Sponsalib.*

Error vero fortunæ, & qualitatis non dicitur redundare in substantiam personæ, puta, si mulier contraheret cum Titio, credens esse divitem, & est pauper: si quis contraheret cum muliere, putans esse castam, & virginem, & est meretrix, vel corrupta *cit. Can. Quod autem*.

Si quis autem expresse contrahere nollet, nisi sub alterutra ex his qualitatibus, vel altera conditione, hac deficiente, deficeret etiam consensus, ideoque nullum esset matrimonium, *L. Cum ad præsens ff. De rebus credit.*

IV. Ex impotentia ad coeundum, seu ad perfectam conjugalem copulam habendam, ante, vel etiam post contractum matrimonium cognita, sive sit naturalis, & intrinseca, sive accidentalis, & extrinseca, puta, orta ex maleficio, seu opera hominis; dummodo utraque sit perpetua, tam absoluta, quam respectiva *cap. 1. Accepisti, cap. 2. Quod sedem, cap. 3. Ex literis, de frigid. & malefic.* & Constit. Sixti V. *Cum frequenter 27. Junii 1587.*

Quod, si dicta impotentia matrimonium præcesserit, & dubitetur, an perpetua sit, vel temporalis, indulgetur conjugibus a Cælestino III. triennalis cohabitatio, a tempore attentatæ copulæ, ad experiendum, an haberi possit copula perfecta, *cap. 5. Laudabilem, cit. tit. De frigid.* & Gloss. hic, vel juxta praxim a die decreti a judice ecclesi. interpositi.

V. Ex ligamine, tam jure divino, quam ecclesiastico, quando scilicet, adhuc constante primo matrimonio valido, attentatur secundum *1. ad Cor. cap. 7. vers. 39. Trident. Can. 2. sess. XXIV. de Sacram. matrim. cap. 8. Gaudemus, De divortiis*.

VI. Ex cognatione naturali, spirituali, & legali.

Ex naturali quidem, quæ consanguinitas dicitur, oritur impedimentum dirimens in infinitum, si est in linea recta ascedentium, & descendentium, ex Nicolao I. *cap. 37. ad Consulta Bulgarorum.* In linea vero transversali, seu collaterali, quæ olim usque ad septimum gradum inclusive matrimonium dirimebat, hodie illud dirimit usque ad quartum dumtaxat inclusive, *cap. 8. Non debet, de consanguinit. & affinit.*

Ex spirituali cognatione, quæ solum contrahitur a baptizante, & confirmante, ac suscipiente, seu tenente baptizatum, & confirmatum, oritur idem impedimentum, *cap. 3. Quamvis, de cognat. spirit. in VI. & cap. 2. Trident. sess. XXIV. de reform. matrim.* Contrahitur itaque a baptizato, & confirmato cum baptizante, & confirmante, ac cum patrino, vel matrina, & dicitur paternitas, & filiatio spiritualis, atque a patrino, vel matrina cum patre, & matre baptizati, & confirmati, vel confirmati, & baptizati cum confirmante, & baptizante, vocaturque compaternitas, & commaternitas.

Notandum tamen est, quod tenens confirmandum, si ipse non sit confirmatus, nullam contrahit

cognationem, ut declaravit Cong. Conc. *in Licien.* 13. *Julii* 1654. *lib.* 19. *Decretor. ejusdem Cong. pag.* 358. prout retuli in meo Opere = Expositio Juris Pontificii pag. 524.

Ex cognatione etiam legali oritur prædictum impedimentum dirimens, *L. Adoptivus ff. De ritu nupt. & §.* 1. *&* 2. *Instit. de nupt. Can.* 1. *Ita diligere*, *& Can.* 6. *Per adoptionem* (*Palea*) *caus.* 30. *quæst.* 3. *cap.* 1. *Si qua*, *de Cognat. legali*, quæ contrahitur in linea recta inter adoptantem, tanquam legalem patrem, & adoptatum, tanquam filium, ejusque descendentes usque ad quartum gradum inclusive, & dicitur paternitas, quæ matrimonium dirimit, licet per emancipationem soluta fuerit adoptio *cit. Can.* 1. *Ita diligere*, *& L. Quin etiam*, *de ritu nuptiar.* sive adoptio sit perfecta, quæ adrogatio vocatur, sive imperfecta, ut notavi in d. meo Opere §. *Nota* 1. *pag.* 526.

Itidem oritur in linea collaterali inter filios naturales legitimos adoptantis, & adoptatos, tanquam inter fratres, & sorores legales, *cit. cap. Siqua*, *& L. Qui in adoptionem ff. de optionibus*, & dicitur fraternitas, quæ expirat, expirante adoptione, *cit. cap.* 1. *Si qua*.

Oritur insuper inter adoptantem, & uxorem adoptati, ac inter hunc, & uxorem adoptantis, & dicitur affinitas legalis, quæ durat, etiam soluta adoptione, *L. Adoptivus*, *ff. de ritu nuptiar.*

Circa hanc autem cognationem notandum est pro praxi, nullum impedimentum ad matrimonium contrahendum oriri.

I. Si adoptio facta fuerit ab eo, qui non est sui juris, qui nempe potestatem non habet disponendi de sua hæreditate S. Thom. *in* 4. *dist.* 42. *q.* 2. *art.* 1. *ad* 3.

II. Si facta fuerit ab eo, qui non est major adoptando, huncque non superet ætate octodecim annorum *L. Adrogato* 40. §. 1. *ff. de adoptionib.*, *& emancipat. L.* 1. *tit.* 7. §. *Minorem natu* 4. *Instit. de Adoptionib. L.* 1. *tit. XI. S. Thom. loc. cit. ad* 5.

III. Si facta fuerit ab inhabili ad contrahendum matrimonium ex defectu naturalis potentiæ generandi, quales sunt, qui utroque teste carent, S. Thom. *loc. cit. ad* 4.

IV. Si facta fuerit a muliere, cum nec naturales liberos in sua potestate habeat. Excipitur tamen mulier, si nullum superstitem filium habeat, cui ex indulgentia Principis facultas adoptandi conceditur ad solatium liberorum amissorum §. *Si Fæminæ* 10. *Instit. de adopt. S. Thom. loc. cit. ad* 3.

V. Qui autem secundum quid adoptare prohibeantur, quique adoptari nequeant, adeatur Remigius Maschat: *Instit. canonic: in præcursu Juris Canonici lib.* 1. *tit. XI. n.* 11. *&* 12. *respons.* 2. *&* 3.

VII. Ex affinitate, quæ oritur ex carnali copula, perfecta tamen, idest cum effusione seminis intra vas naturale, tam licita, nempe conjugali, quam illicita, unius cum alterius consanguineo, vel consanguinea, etiam invita, ebria, aut dormiente *Can.* 11. *Extraordinaria pollutio*, *caus.* 35. *quæst.* 2. *&* 3. *& Can.* 1. *Fraternitatis*, *ead. caus. quæst.* 10. Quæ affinitas oritur inter consanguineos fœminæ, perfecte carnaliter cognitæ, & virum cognoscentem, & inter hujus consanguineos, & fœminam cognitam. Quæ si orta sit ex copula conjugali, dirimit matrimonium usque ad quartum gradum inclusive, *cap.* 8. *Non debet*, *de consanguinit. & affinit.* si vero ex illicita, usque ad secundum tantum pariter inclusive, *Trident. cap.* 4. *sess.* 24. *de reform. matrim.* S. Pius V. Const. *Ad Romanum*, 18. *Novemb.* 1566.

Est hic notandum, quod olim affinitas pariebat affinitatem, non autem hodie, *cit. cap. Non debet.* Unde valide contrahitur matrimonium a duobus unius familiæ fratribus cum duabus alterius familiæ sororibus, a patre, & filio unius familiæ cum matre, & filia alterius familiæ.

VIII. Ex justitia publicæ honestatis, quæ oritur ex sponsalibus validis de futuro, *cap.* 3. *Juvenis*, *cap.* 4. *Ad audientiam*, *cap.* 8. *Sponsam*, *de Sponsalib. & matrim. & cap. unico*, *Ex sponsalibus*, *eod. tit. in VI.* Quæ dirimit matrimonium, non ut olim, usque ad quartum gradum, quacumque ratione invalida fuissent, excepto defectu consensus, *cit. cap. Ex sponsalibus*, *& cit. cap. Sponsam*, sed usque ad primum tantum, si valida erant, *Trident. cap.* 3. *cit. sess.* Quod impedimentum non aufertur, etiamsi sponsalia valida dissoluta fuerint mutuo consensu, ex declaratione Congreg. Conc. 6. Julii 1658. confirmata die 10. ejusdem mensis, & anni ab Alex. VII. teste Fagnan. ad *cap. Ad audientiam*, *de Sponsalibus num.* 29.

Oritur etiam hoc impedimentum ex quocumque matrimonio rato, etiam invalido, dummodo invalidum non fuerit ex defectu consensus, dirimitque matrimonium, ut olim, ex *cit. cap. Ex sponsalibus*, usque ad quartum gradum inclusive, prout declaravit S. Pius V. Const. *Ad Romanum*, 1. Julii 1568.

IX. Ex servili conditione, quando quis scilicet liber nubit mulieri, quam liberam esse credit, cum tamen libera non sit, sed ancilla, *Can.* 4. *Si quis ingenuus*, *caus.* 29. *quæst.* 2. *& cap.* 4. *Ad nostram*, *de conjug. servor.* Valide vero contraheret, si sciens, esse ancillam, ei libens nuberet, *Can.* 5. *Si fœmina*, *cit. caus. & quæst.*

Et hic notandum est ex mox cit. Textibus, quod validum esset matrimonium, initum inter duas personas servilis conditionis, etiam invitis dominis: Cum enim hodie rigorosa servitus inter Christianos in desuetudinem abierit, ut notavi ad *tit. De conjug. Servor.* in cit. meo Opere pag. 82. & pag. 519. hoc impedimentum locum amplius non habet.

X. Ex cultus disparitate, diversitatis nempe Religionis, ut si fidelis contrahat cum infideli, seu non baptizato, ex solo jure ecclesiastico, tradito potius, quam scripto, ut communiter tenent DD. ex usu, & praxi Ecclesiæ, prout etiam declarat Bened. XIV. Const. *Singulari nobis*, 9. *Februar.* 1749. §§. *IX. & X.*

Circa matrimonium duorum infidelium valide contractum, & consummatum, quid agendum sit, quando unus ex conjugibus ad christianam fidem conversus baptizetur, & alter in infidelitate remaneat, adeatur Constit. laudati Benedicti. *Apostolici ministerii* 17. *Kalend. Octob.* 1747.

XI. Ex voto solemni castitatis, solemnizatum per susceptionem Ordinis sacri, aut per professionem religiosam, emissam in aliquo Ordine regulari, a Sede Apostolica approbato, *cap.* 1. *de Diacono*, *cap.* 2. *Ex literarum*, *cap.* 3. *Meminimus*, *cap.*

7. *In-*

7. Insinuante, qui Clerici, vel vovent. cap. 1. Si qui clericor. de Clericis conjug. cap. unic. Quod Votum, de Voto in VI. Trident., Can. IX. sess. XXIV. de matrimon.

Et notandum, quod votum per Ordinis susceptionem solemniaatum dirimit matrimonium contractum post Ordinem susceptum, non autem contractum ante, licet sit ratum dumtaxat, non consummatum. *Extravagant. Joan. XXII. cap. unic. Antiquæ, de voto.* Vutum vero solemnizatum per professionem religiosam dirimit etiam matrimonium ante contractum, ratum tantum, non vero consummatum, *Trident. Can. 6. cit. sess.*

XII. Ex Ordine sacro, *cap. 7. Conc. Lateranen. II. celebrati sub Innocentio II. anno* 1139. *& cap. 8. de Monialibus, & cit. cap. de Diacono, ex literarum, cap. Si qui clericorum, ac cap. 6. Cum olim, de Cleric. conjug. Trident. cit. Can. IX.*

XIII. Ex crimine nullum est matrimonium, quod est quadruplex. I. Homicidium alterutrius conjugis patratum a viro, seu muliere ex mutua machinatione ad finem contrahendi matrimonium post obitum innocentis, *can. V. Si quis vivente, caus. 31. quæst. 1. cap. 1. Laudabilem, de Convers. infidel.* II. Homicidium alterutrius conjugis, etiam non conventum, cum adulterio ab utroque cognito, ad finem pariter contrahendi matrimonium, *cap. 2. Significavit nobis, cap. 3. Super hoc, & cap. 6. Significasti, de eo, qui duxit in matrim.* III. Adulterium consummatum, ab utroque cognitum cum reciproca promissione, sive ante, sive post illud habitum, futuri matrimonii, licet sine conspiratione homicidii, *cap. 1. Propositum, cap. 4. Ex literarum, cap. 6. Significasti, cap. 7. Veniens, cap. 8. Si qui, de eo, qui duxit in matrim.* IV. Matrimonium attentatum cum adultero, vel adultera, constante primo matrimonio valido, etiam dumtaxat rato: quod crimen matrimonium dirimit, etiam defuncto adulteræ viro, aut adulteri uxore, si tamen utrique adultero innotuerit primum matrimonium validum, *cap. 5. Cum haberet, cap. 7. Veniens, cap. 8. Si qui, cit. tit. De eo, qui duxit &c.*

XIV. Ex defectu præsentiæ Parochi proprii contrahentium, aut alterius Sacerdotis, ab eo deputati, & duorum testium, *Trident. cap. I. sess. XXIV. de reform. matrim.* circa quam præsentiam notandum est.

I. Parochum proprium sponsi, vel sponsæ, eum esse, in cujus parochia ille, vel ista habet domicilium, aut quasi domicilium, *Cong. Concil. in Mutien.* 18. *Novemb.* 1702. & Const. Benedicti XIV. *Paucis ab hine* 19. *Martii* 1758. & sufficere præsentiam solius Parochi proprii sponsæ, quando matrimonium contrahitur in hujus parochia; sicuti & sufficere præsentiam solius Parochi sponsi, si in ejusdem parochia contrahatur, Congr. Conc. anno 1573. *lib. 1. Decretor. pag.* 125. & laudatus Benedictus *Instit. ecclesiast. XXXIII. num. 5.*

Quasi domicilium autem contrahitur, quando quis spatio saltem unius mensis degerit in loco, ubi matrimonium celebrat, *cit. Const. Paucis ab hinc:* dummodo tamen eo se transtulerit animo figendi domicilium.

II. Si alteruter ex contrahentibus duo domicilia in diversis parochiis habeat, cum scilicet æqualiter, moraliter tamen, non arithmetice, in utroque degat, sufficere præsentiam Parochi, sub cujus jurisdictione degit, quando nubet.

Nullum vero est matrimonium contractum coram Parocho loci, ad quem se quis transtulit non animo figendi domicilium, sed vel peragendi causa rem familiarem, vel rusticandi, *Cong. Concil. in Romana* 22. *Februar.* 1631. *lib. XIV. decretor. pag.* 390. *In Abulen. & Urbinaten.* 1. *Decembr.* 1640. *lib. XVI. pag.* 456. & 457. *In Lauretana* 13. *Julii* 1725. & alibi passim. Sicuti etiam nullum est, si contractum fuerit sine Parocho, & testibus a transeuntibus per locum, in quo Trident. in puncto matrimonii non est promulgatum, vel ad illum a se transferentibus solo animo contrahendi sine dicto Parocho, & testibus, non mutato domicilio, ex declaratione ejusdem Cong. 5. Septemb. 1626. confirmata ab Urbano VIII. in Brevi, edito 14. Augusti 1627. & a Benedicto XIV. *Constit. Cum venerabilis*, 19. *Martii* 1758.

III. Etiam nullum est, si contractum fuerit coram Parocho, & testibus, interessentibus præsentia dumtaxat physica, & materiali, nihil eorum, quæ aguntur, videntibus, vel audientibus, eadem Congreg. *in Lauden. Matrim.* 28. *Jan.* 1678. *in Giennen. anno* 1581. *lib. III. Decretor. pag.* 59. *in Romana super dubiis matrimoniorum* 7. *Martii* 1700. & laudatus Benedictus *de Synod. Diœc. lib. 13. cap. 23. num. 1.* Validum tamen est, si Parochus affectasset non videre, aut non audire, aures sibi obtrudendo, vel faciem velando, vel terga vertendo, dictus Benedictus *loc. cit. n.* 10. & novissime *in Carthaginen. matrimon.* 1753. Sicuti etiam validum est, si tam Parochus, quam testes ad interessendum non expresse vocati, neque sponte, sed vel fortuito, vel dolo, aut vi adacti, audierint vel mutuum contrahentium consensum, vel signa hunc significantia, *L. coram Titio, ff. de verbor. signific. L. non multum ff. de Auctoris. tutorum L. testium, Cod. de testib. & cit. Giennen. ad V.*

Proprius vero Parochus prætoris, Judicis, medici, facultatum professoris, discipulorum, & famulorum, licet exteri sint, ille est, in cujus parochia degunt, si per aliquod temporis spatium ibi morati fuerint, cum quasi domicilium ibidem contraxerint, *Congr. Conc. in Abulen.* penes Garaiam *de benefic. part. 5. cap. 7. num. 11.* & Benedictus XIV. *cit. Instit. ecclesiast. XXXIII. num.* 10.

Proprius etiam Parochus vagorum, qui nempe, relicto domicilio, sedem alibi inquirunt, ille est, in cujus ditione degunt, cum matrimonium contrahunt *L. Ejus §. Celsus, ff. Ad municipalem.* Quid autem faciendum sit Parocho, antequam horum matrimonio intersit, adeatur *Trident. cap. VII. sess. XXIV. de reform. matrim.* Vagorum vero nomine non veniunt peregrini, cum peregrinentur animo revertendi ad suum domicilium.

Proprius insuper Parochus carceribus detentorum ille est, in cujus parochia siti sunt carceres: si tamen perpetuo, vel ad certum tempus in pœnam ibi detineantur, *L. filii, §. Ad municipalem*, non vero si detineantur dumtaxat, donec eorum causa a Judice per sententiam definiatur *Congr. Conc. in Farfen. matrim.* 26. *Maii* 1707. tunc enim proprius eorum Parochus ille est, in cujus parochia domicilium habent.

Ex

Ex decretis ejusdem Congr. relatis a laudato Benedicto cit. Instit. XXIII. rite contrahere possunt matrimonium, ut in cit. meo Opere jam notavi, coram Parocho loci, intra cujus parochiæ limites degunt. I. Puellæ expositæ in hospitio spuriorum detentæ II. Puellæ, quæ in aliis hospitiis, seu conservatoriis servantur, & eorundem proventibus aluntur, licet per breve tempus discedant, suos domesticos invisuræ. Puellæ vero, quæ, data fide, & viro jam destinatæ, per consanguineos invitæ monasteriis detinentur, ex generalibus decretis *Congr. Episc. & Regul. in cit. Instit.* relatis, extrahi debent ab iisdem monasteriis, licet Ordinario minime subjectis, ut contrahere possint coram Parocho, cujus ditioni paterna ædes adjecta judicabitur. Quod si difficile sit ad extractionem devenire, illæque in alia parochia domicilium non habeant, tunc matrimonium contrahent coram Parocho, intra cujus parochiam situm est monasterium: si vero proprium domicilium habeant, coram hujusmodi domicilii Parocho contrahent, ut probat idem Benedictus loc. cit.

Quis autem debeat assistere matrimonio, quod aliquando ineundum est ab iis, qui in Xenodochiis in gravi vitæ periculo versantur, ut animæ saluti prospiciant, an scilicet capellanus, vel Parochus, in cujus ditione illa sita sunt, magna est contentio inter DD. ideoque standum erit in tali casu declarationi, seu deputationi Ordinarii, ut ibidem sentit idem Pontifex. Verum tunc monendus erit ægrotus, ne, sanitati restitutus ad uxorem accedat, donec paruerit iis, quæ a S. Officio præscribuntur circa juramentum ab eo præstandum de sua libera conditione, ceterisque impedimentis, juxta Instructionem d. Tribunalis, jam a me impressam in cit. meo Opere pag. 491. quam tamen in tali vitæ periculo locum habere non posse credit laudatus Pontifex, si temporis spatium non suppetat ad illam executioni mandandam.

Validum est etiam matrimonium contractum coram proprio Parocho, licet, juxta communiorem sententiam, aut non sit Sacerdos, aut sit suspensus, aut excommunicatus, etiam non toleratus, cum censuræ non tollant titulum parochiæ, commun. Aut pariter, si ei interdictum sit ab Ordinario, *Cong. Conc. in cit. Giennen. ad I.* aut item, si sit vitæ criminosæ, vel cum occulto defectu tituli, dummodo ex errore communi habeatur pro Parocho, *L. Barbarius, 3. ff. de Offic. Prætor.*

PRAXIS SERVANDA.

Pro obtinenda facultate a S. Pœnitentiaria convalidandi matrimonium, nulliter contractum, juxta Instructionem

BENEDICTI XIV.

Exaratam in Institutione ecclesiastica, in ordine la LXXVII.

CUM difficile admodum sit ei, qui nulliter matrimonium contraxit, ad S. Pœnitentiariam pro illius revalidatione recurrere, & idcirco munus sit Parochi, aut confessarii, supplicem ad eam libellum dirigere, ne in ejusdem Pœnitentiariæ rescriptis executioni demandandis error obrepat, sequentia ab eodem Parocho, vel confessario observanda sunt.

In dicto supplici libello, latino, vel italico idiomate exarato, ad Cardinalem majorem Pœnitentiarium dirigendo, res tota cum suis causis, & necessariis circumstantiis fideliter est declaranda. In eo reticetur nomen illius, qui dispensationem postulat; cujus loco ponitur litera N. locus tamen designatur, ubi dantur literæ, & nomen, ac cognomen illius, ad quem responsum dari possit.

Si confessarius, vel Parochus deprehenderit, conjuges conscios esse impedimenti occulti, curare debet, ut clam, & caute (ne ex occulto fiat publicum) separentur, donec obtenta fuerit a S. Pœnitentiaria dispensatio: si enim esset publicum, dispensatio non a Pœnitentiaria, sed a Dataria obtineri deberet.

Quando dispensationis literæ ad confessarium diriguntur cum clausula: *Discreto viro confessario, magistro in theologia, vel decretorum doctori, ex approbatis ab Ordinario*, duo simul requiruntur in earum executore, 1. scilicet quod lauream doctoralem in theologia, vel in jure canonico sit consecutus in aliqua Universitate, 2. quod sit approbatus ad excipiendas sacramentales confessiones ab Ordinario, in cujus territorio executurus est hujusmodi literas. Idque requiritur etiam in Regularibus, non habentibus privilegium. Propterea non sufficit, quod hi sint approbati ab Ordinario ad confessiones, ac theologiam, seu jus canonicum profiteantur, aut doceant; neque quod magistri titulo inter suos fruantur; neque quod in alterutra, vel etiam in utraque facultate sint licentiati, ut contra Rotarium *Theol. Regul. tom. 3. lib. 1. cap. 1. pun. 9. num. 25.* docet communis opinio. Ex privilegio tamen Ven. Innocentii XI. in Constit. *Exponi 17. Novembris 1679.* eas exequi possunt veri Lectores jubilati Min. Observ. qui scilicet triennio philosophiam, & decennio theologiam legerint; non sic qui per minoris temporis spatium legerunt, ac solis literis Generalis lauream jubilationis obtinuerunt, ut animadvertit Mattheuccius *Offic. cur. cap. 31. num. 34.* Eodem privilegio gaudent ex concessione Gregor. XIII. 3. April. 1582. PP. Societ. Jesu per Præpositum generalem, vel de ejus licentia per alium superiorem ejusdem Societatis designati, & per Ordinarios locorum approbati. Quæstio est, an Regulares participantes de hoc privilegio Patrum Societatis Jesu, eodem beneficio fruantur? & sententia affirmativa videtur communis, ac de Mendicantibus Ordinibus in eodem communicantibus expresse affirmant Marcus Paulus Leo in *Praxi ad lit. M. Pœnit. par. 1. de For. vot. pag. 15. de Justis, de dispen. matr. lib. 1. cap. 8. num. 104.* aliique passim, ex Pyrrho Corrado *in Prax. disp. apost. lib. 8. cap. 10. num. 30.* hoc peculiariter adnotantes, quod dispensatio matrimonialis facienda est *audita sacramentali confessione, & non aliter*, siquidem tempore Pontificatus Pauli V. introducta fuit in formulam, talis clausula, quæ de stylo Curiæ evasit necessaria, proindeque servanda: quidquid in contrarium ante hujusmodi introductio-

ctionem, ac stylum, scripserint Sanchez, Merolla, & alii, quoad hoc propterea non audiendi, ut videbimus.

☞ Cum Societas Jesu suppressa sit a Clem. XIV. feliciter regnante Constit. in forma Brevis, incipien. *Dominus, & Redemptor Noster*, sub die 21. Julii 1773. ac simul abrogata omnia privilegia eidem a Summis Pontificibus concessa, necessario sequitur, ceteros Ordines regulares, cum ea participantes, ac in privilegiis communicantes, gaudere amplius non posse privilegio, de quo supra, nec aliis dictæ societati concessis. ☜

Si prædictæ literæ consignatæ, & simul apertæ fuerint a confessario, ut supra, non laureato, non idcirco novæ erunt postulandæ, sed tantum primæ alicui sunt tradendæ, qui supradictis qualitatibus prædictus sit.

Disputant DD. an pollens facultate eligendi quemlibet inter confessarios, si postquam dictas literas aperiendas tradiderit alicui confessario, aut doctori, eas possit repetere, simulque illarum executionem alteri committere, Paulus Leo in voce *Literæ*, *num*.8. probat, tuto repeti posse, quoties primus confessarius imperitus, ignarusque deprehenditur.

Literæ dispensationis semper munitæ sunt clausulis, expressis in sequenti exemplari, vel similibus.

Sacra Pœnitentiaria tibi confessario a latrice electo, facultatem concedit, ipsam latricem. I. si exposita veritati nitantur. II. audita prius ejus sacramentali confessione, ac remota occasione amplius carnaliter peccandi cum dicti viri fratre, a quibusvis sententiis, censuris, & pœnis ecclesiasticis, quibus propter præmissa quomodolibet innodata existit, incestus reatu, & excessibus hujusmodi, auctoritate Apostolica absolvendi hac vice in forma Ecclesiæ consueta. III. & dummodo præfatum primi affinitatis gradus impedimentum ex illicita hujusmodi copula proveniens, occultum sit. IV. aliudque canonicum non obstet, cum eadem latrice, ut, præmissis non obstantibus, matrimonium cum recensito viro. V. De nullitate prioris consensus certiorato, sed ita caute, ne latricis delictum usquam detegatur. VI. Et uterque inter se de novo, secreto ad vitanda scandala, renovato consensu, contrahere, & in eo postmodum remanere licite valeant, pari Apostolica auctoritate, misericorditer dispensandi; prolem susceptam, siqua sit, & suscipiendam exinde legitimam decernendo, & respective nunciando. VII. Injuncta ei pro modo culpæ gravi pœnitentia salutari, & confessione sacramentali semel quolibet mense, per tempus arbitrio tuo statuendum, aliisque injunctis, de jure injungendis. VIII. In foro conscientiæ, & in sacramentali confessione tantum, & non aliter. IX. Ita, quod hujusmodi absolutio, & dispensatio in foro judiciario nullatenus ei suffragentur. X. Nullis super his testibus adhibitis, aut literis datis. XI. Sed præsentibus sub pœna excommunicationis, latæ sententiæ, statim per te post executionem laceratis.

I. Quoad clausulam = *Si exposita veritati nitantur* = Quilibet confessarius, earundem literarum executor, maxime attendere debet, antequam ad illarum executionem deveniat, ut impedimento ligatus, verum cum omnibus necessariis circumstantiis in supplici libello exposuerit: dispensatio enim non pro foro conscientiæ tantum, sed pro mixto etiam conceditur. Quapropter, ne incommodum hoc sequatur, confessarius prius monere debet dispensationem petentem, ut nihil a veritate dissonum exponat; non tamen jusjurandum ab eo exigere debet, reprobata circa hoc Pontasii opinione. Quod si illi constet, falsum fuisse expositum Majori Pœnitentiario, a dispensationis executione omnino abstineat, licet mendaciter contrarium ab oratore asseratur; dummodo tamen falsitatem ex sacramentali confessione non deprehenderit.

II. Quoad clausulam = *Audita prius ejus sacramentali confessione* = Hæc ita arctat, ut sub pœna nullitatis dispensatio non aliter executioni demandari debeat; cum apposita sit tamquam conditio, sine qua non; quod magis confirmatur ex hac altera clausula, circa finem transcripti exemplaris addita = *In foro conscientiæ, & in sacramentali confessione tantum, & non aliter* =.

III. Quoad clausulam = *Dummodo præfatum impedimentum occultum sit* = Vi hujus simplicis clausulæ (non addito scilicet adverbio (*omnino*) licet Impedimentum paucissimis sit notum, adhuc censetur occultum, juxta Fagnanum, Marcum Paulum Leonem, Thesaurum, Navarrum, & præcipue Syrum. *in Praxi exec. ejusd. Pœnit. pag.* 269. ibi = Si delictum sit notum duobus, vel tribus alicujus loci, aut communitatis, aut capituli, occultum censetur, si in oppido sit notum quinque, aut sex personis, in civitate num. 7. aut 8. adhuc censetur occultum = Quod tamen Fagnan. in *cap. Vestra, de cohabit. Cleric. & mulier. num.* 120. impugnat, si dicta clausula munita sit adverbio *omnino*, videlicet, dummodo impedimentum *omnino* occultum sit. Illud vero monent Navarrus, & Thesaurus, ut confessarius abstineat a dispensationis executione, quando prudenti conjectura intelligit, crimen, seu impedimentum, quod paucis antea notum erat, post breve tempus fieri posse publicum. Plerumque autem a S. Pœnitentiaria addi solet ly (*omnino*) cum impedimentum (sunt verba Benedicti cit. Instit. §. XLIV. = criminis dispensandum proponitur, potissimum cum uterque conjux novo matrimonio copulatus, necem prioris conjugis molitus fuerit: dummodo impedimentum omnino occultum sit, quod uterque oratorum in morte dicti mariti machinatus sit, & plene ignoretur, quod ejus mors inde secuta sit, & delinquentibus solum innotescat =.

Quando impedimentum publice in eo loco cognoscitur, in quo contractum fuit, sive alibi, hoc casu, licet occultum sit, ubi degunt dispensationem petentes, tamen juxta Navarri doctrinam *Manudne. pract. lit. S. Pœnit. pag.* 20. *& seq.* dispensatio executioni non est demandanda, nisi in supplici libello declaratum fuerit, crimen esse alicubi publicum. Qua propter pro gratia, iterum obtinenda, denuo recurrendum erit ad Pœnitentiariam, & quod reticitum fuit, manifestandum.

Impedimentum, quod fuit aliquando publicum, temporis diuturnitate occultum fieri potest; ac proin-

proinde S. Pœnitentiariæ dispensatione poterit relaxari; dummodo tamen post matrimoniales dispensationes decennium effluxerit.

Ut dignoscatur, an occultum censeri debeat impedimentum, quod Theologi materialiter publicum, formaliter vero occultum appellant, distinguendum est; & affirmative sentiendum, quoties factum, in se publicum, est occultum, tam ratione criminis, quam pœnæ, seu impedimenti; negative autem, quando factum est publicum ratione criminis, sed occultum ratione pœnæ, seu impedimenti. Juxta hanc autem distinctionem procedere Pœnitentiariæ praxim testantur *Thesaurus de pœn. ecclesiast. cap. 25. part. 1. §. Advertendum secundo*, & Benedictus *cit. Instit. §. XLVIII.*

Licet crimen, seu impedimentum deductum fuerit ad forum contentiosum, occultum tamen censetur a S. Pœnitentiaria, quando reus in eodem foro per judicis sententiam absolutus fuit, vel tamquam repertus innocens, & non culpabilis, vel ex hactenus deductis, vel ab observatione judicii, vel demum tamquam non repertus culpabilis, nec de jure punibilis: secus, quando in libertatem redditus fuit cum cautione de se repræsentando, Fagnan. *ad cit. cap. Vestra*, & laudatus Benedictus *cit. Instit. §. XLIX.*

Ceteri, qui de his rebus scripserunt, occultum fore docent crimen, quod in foro contentioso examinatur, si forte ex supradictis sententiis per falsos testes, aliasque rationes, ab æquitate abhorrentes, comparetur; nam licet hoc pacto semper impedimentum supersit, infamia tamen obliteratur, & crimen ipsum quibusdam tenebris obducitur.

Notandum vero est, quod si prædictæ clausulæ = *Dummodo præfatum impedimentum occultum sit* = unita fuerit hæc altera = *& separatio inter latorem, & dictam mulierem fieri non possit absque scandalo*, cum apposita esset tamquam conditio, sine qua non, valide deveniri non posset ad dispensationem, si absque hoc separatio fieri posset.

Sapienter autem conditionate a S. Pœnitentiaria præciperetur separatio = *si (nempe) fieri posset absque scandalo* = etenim si matrimonium publice contractum fuerit = procul dubio (ita Benedictus *citata Instit. §. LX*) veri conjuges existimantur; ideoque, si sejungantur, admirationem id populo, & scandalum concitabit. At vero id continget, si domicilii, non autem, si *thori* separatio præscribatur; nam si jubeantur ejusmodi conjuges fraterno tantum amore se prosequi, donec obtineant dispensationem, tunc major difficultas objicitur. Etenim, si mulier impedimenti sit ignara, ex hac nova vitæ ratione aliquid mali suspicabitur. Sin autem uterque ipsum impedimentum noverit, tunc periculum incontinentiæ intercedet. *Animadvertas* (*inquit de Justis*) quod rarissime, aut nunquam erit necessarium experiri, an possint conjuges separari, & honeste vivere, tanquam frater, & soror, quia sæpe ex hujusmodi separatione oriuntur scandala, & periculum incontinentiæ, sicut etiam ex habitatione, dicto modo facta. Itaque judicamus a Parocho, qui literas a Pœnitentiaria, & facultatem exposcit, vel ab aliis exposci deprehendit, monendos esse conjuges (si impedimentum uterque cognitum habeat) vel alterum ex conjugibus, qui rei conscius est, ne in copulam consentiat, donec dispensatio reddatur = Monendus est (ait Navarrus) a confessario, ne prius consentiat in copulam, quam contrahat matrimonium, renovato consensu; quia tunc, quamvis absolutio, & dispensatio non redderetur nulla, fornicaretur tamen, quia ante matrimonium in copulam consentiret =.

IV. Quoad clausulam = *Aliudque canonicum non obstet* = Per hanc denotatur, nullam esse expressi in precibus impedimenti dispensationem, si aliud reticitum fuit; ita, ut si matrimonium nondum sit contractum, ullo modo contrahi nequeat: si vero contractum fuerit, & impedimentum reticitum pro publico habeatur, conjuges separari omnino debent, donec rursus ad Datariam confugerint, vel ad ipsam Pœnitentiariam, si idem impedimentum adhuc occultum remanet. Quapropter literarum executor, antequam eas exequatur, exquirere debet, utrum aliud impedimentum subsit, præter jam S. Pœnitentiariæ declaratum.

V. Quoad clausulam = *Viro* (aut muliere, si vir dispensationem petat) *de nullitate prioris consensus certiorato* = Per hæc verba satis evincitur essentialis conditio ad convalidandum matrimonium, vigore ablativi absoluti, quidquid in contrarium nonnulli senserint.

Plura adhiberi possunt remedia, recensita a Bened. XIV. in laudata Institut. a §. LXXI. ad LXXII. quæ pariter locum habent, quando unus ex conjugibus per vim, seu metum in matrimonium consensit, & hujus nullitas, ex metu resultans ab uno ex dictis conjugibus ignoratur. Ex omnibus autem remediis, probabilius, & tutius juxta Theologorum, ac præfati Benedicti sententiam in utroque casu est, quod literarum executor moneat conjugem impedimenti conscium, qui dispensationem obtinuit, ut comparti libere aperteque declaret, se non rite matrimonio consensisse; ideoque oportere consilio confessarii, & internæ tranquillitatis causa, ut ambo consensum renovent, seque id libenter facturum ostendat: quod si alter conjux eandem patefaciat voluntatem, id satis erit, ut novus consensus juxta præscriptam normam elicitus intelligatur. Atque ita ignarus conjux matrimonium irritum cognoscit, & crimen, ex quo idem impedimentum provenit, in tenebris remanet, absque eo quod ullum mendacium admisceatur; cum jure dici possit, non præstitum fuisse consensum, qui rite præstitus non fuit, juxta unanimem Theologorum sententiam.

Si vero conjux, impedimenti conscius, ex vehementissimis, & saltem moraliter certis conjecturis, ac circumstantiis suspicet, ne conjux ignarus de irrito matrimonio, postea certior factus, novum consensum dare recuset, solutoque matrimonii vinculo, procreati jam liberi, tamquam spurii haberentur, aliaque inde sequerentur incommoda; hoc certe casu, ut omnis timor abjiciatur, simulque conscientiæ consulatur tranquillitati, hæc a Parocho, & confessario respective, illi, qui dispensationem obtinuit, sunt insinuanda.

I. Pro certo haberi debet, legitimam censeri prolem, quando impedimentum non innotescit, & unus ex conjugibus rite contractum fuisse matrimonium arbitratur, coram Parocho celebratum.

II. Quan-

II. Quando revera ex supradicta renovatione consensus gravissima provenirent incommoda, ad majorem Pœnitentiarium iterum est recurrendum, qui sane magnis recensitis difficultatibus adductus, vel aliquid de severitate remittet, vel necessarias facultates a Pontifice postulabit: qui, si non agitur de impedimento erroris personæ, quod ad naturale jus refertur, sed de aliis a jure scripto statutis, non solum de medio auferre poterit incommoda ex invalido matrimonio secuta, legitimam etiam prolem, si opus fuerit, declarando, sed etiam ob naturalem consensum ab initio præstitum, dispensare poterit, si velit, a nova ejusdem consensus præstatione (& sic absque onere certiorandi partem) ut in sæpedicta Institut.

Et hic monitum velim Parochum, aut confessarium, ut quoties dicta incommoda, & scandala certitudine saltem morali obfutura dignoscat, eodem tempore, quo ad Sacram Pœnitentiariam pro facultate convalidandi matrimonium recurrit, ea simul in supplici libello exponat, ne cogatur iterum ad eandem recurrere pro obtinendis secundis literis: potissimum, si periculum sit in mora.

VI. Quoad clausulam = *Et uterque inter se de novo, secreto ad vitanda scandala, renovato consensu* = Vigore hujus clausulæ renovandus est quidem mutuus consensus; sed sine Parochi, & testium interventu (imo etiam sine præsentia executoris literarum S. Pœnitentiariæ) hæc enim solemnitas solum requiritur, quando matrimonium contractum fuit coram dictis Parocho, & testibus cum impedimento publico, ut decrevit eadem S. Pœnitentiaria auctoritate S. Pii V. prout ex authenticis documentis id tamquam certum ostendit Benedictus XIV. in cit. Institutione §. LXIII.

VII. Quoad clausulam = *Injuncta ei pro modo culpa gravi pœnitentia salutari, & confessione sacramentali, semel quolibet mense, per tempus arbitrio tuo statuendum, aliisque injunctis de jure injungendis* = Hæc pœnitentia injungi debet a confessario executore, juxta arbitrium boni viri, regulatum a jure, & præcipue spectatis conditione, ætate, & sexu illius, cui pœnitentia ipsa injungitur. Menstrua autem pœnitentia, singulis mensibus peragenda numquam prætermitti potest sine gravi peccato. Idem militat de aliis pœnis, infligi solitis.

VIII. Quoad clausulam = *In foro conscientiæ, & in sacramentali confessione tantum, & non aliter* =

Vi hujus clausulæ dispensatio non aliter executioni demandari debet, quam in sacramentali confessione post impertitam a censuris, & peccatis absolutionem, cum apposita sit, tamquam conditio, sine qua non, ut præseferunt *ly tantum, & non aliter*.

IX. Quoad clausulam = *Ita, quod hujusmodi absolutio, & dispensatio in foro judiciario nullatenus ei suffragetur* = Hujus clausulæ vi, si contigerit, etiam post contractum matrimonium, vigore dispensationis, impedimentum ex occulto publicum fieri, poterit loci Ordinarius contra conjuges procedere, & erunt separandi. Hac tamen separatione non obstante, ii adhuc in foro conscientiæ sunt veri conjuges; & si tempore separationis, remoto scandalo, debitum conjugale sibi invicem reddant, nullius criminis rei erunt; per obtentam enim dispensationem, impedimentum, quod tunc erat occultum, vere sublatum fuit. Quinimo, si Episcopus moneatur secreto cum licentia penitentis ab eo, qui Pœnitentiariæ literas executioni demandavit, de obtenta dispensatione, ejus testimonio debet omnino aquiescere, nec ullam afferre dispensatis molestiam; alias recurritur ad Majorem Pœnitentiarium, qui eidem Episcopo injunget, ut ab omni molestia, judicioque abstineat. Ita Bened. XIV. in laudata Instit. §. LI.

X. Quoad clausulam = *Nullis super his testibus adhibitis, aut literis datis* = Satis provisum est in explanatione clausulæ numero VI. contentæ.

XI. Quoad clausulam tandem = *Præsentibus sub pœna excommunicationis, latæ sententiæ, statim per te post executionem laceratis* = Hanc clausulam S. Pœnitentiaria omittit, quando vir, & mulier simul impudice viventes, vulgo pro conjugibus putati, ab ea obtinent facultatem matrimonium ineundi coram Parocho, & testibus, consuetis omissis proclamationibus, in quo casu eadem S. Pœnitentiaria in suis literis solum Parocho indicit (non simplici confessario, qui, cum agitur de matrimonio ineundo, pœnitentes remittere debet ad Parochum) ut matrimonium jam initum adnotet in consueto libro, eum in finem, ut, si forte ejusdem matrimonii fides requiratur, hanc facere possit, seque tueatur iisdem literis, quas secreto apud se retinebit.

Quando vero concubinarii pro veris conjugibus habiti, ligantur impedimento dirimente, tunc Sac. Pœnitentiaria duas seorsum literas concedit; in primis dispensat super impedimento, additque laceratis; in secundis tribuit Parocho facultatem, ut ineatur matrimonium coram se, & testibus absque mandato eas lacerandi, simulque jubetur in libro adnotare idem matrimonium, ea diligentia, quam Benedictus XIV. præscribit in Constit. de matrimoniis conscientiæ, cujus summam jam attuli pag. 220. Atque ita tum conjugum, procreatorumque liberorum, tum ejusdem Parochi indemnitati consulitur.

Quibus omnibus serio, & accurate perpensis, postquam hujusmodi literarum exsecutor consueta verba absolutionis pronunciaverit (si agitur de matrimonio ineundo, in quo casu executor est Parochus, non simplex confessarius, utatur hac formula = *Et insuper auctoritate Apostolica, mihi specialiter delegata, dispenso tecum super impedimento, ut, præfato impedimento non obstante, matrimonium cum dicta muliere publice, servata forma Concilii Tridentini, contrahere, consummare, ac in eo manere licite possis, & valeas. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen* =.

Insuper, eadem auctoritate Apostolica, prolem, quam ex matrimonio susceperis, legitimam fore nuncio, & declaro. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

Si vero agatur de matrimonio jam inito, Parochus, vel confessarius utatur hac sequenti = *Et insuper auctoritate Apostolica, mihi specialiter delegata, dispenso tecum super impedimento, ut, eo non obstante, matrimonium consummare, & in eo remanere licite possis. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen. Et pariter, eadem auctoritate Apostolica, prolem, si quam suscepisti, & su-*

feceperis, legitimam fore decerno, & declaro. In nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti. Amen.

His, peractis, literas, seu diploma dilaceret, si illud indicatur *laceratis*. Ex explanatione hactenus expositarum clausularum executor earundem literarum, sive Parochus sit, sive simplex confessarius respective, regulam sibi figere poterit pro intellectu aliarum clausularum, quas juxta diversi facti speciem, & circumstantias S. Pœnitentiaria apponere censuerit.

CAP. XXII.

De Extremæ Unctionis Sacramento per Parochum administrando.

SUMMARIUM.

1 *Sacerdos quivis Sacramentum Extremæ Unctionis valide confert.*

2 *Extremam Unctionem ministrans, cum non sit Parochus, vel facultatem habeat a proprio Parocho, graviter peccat.*
Vide Additionem, & Animadversionem.

3 *Regulares Sacerdotes, qui clericis sæcularibus, sive laicis Extremam Unctionem sine parochialis Presbyteri speciali licentia ministraverint, ipso facto sunt excommunicati, excommunicatione Sedi Apostolicæ specialiter reservata.*

4 *Regulares Sacerdotes omnibus, & singulis Fratribus professis, Conversis, Oblatis, Donatis, & servitoribus sæcularibus possunt Extremam Unctionem, toties quoties necessarium fuerit, ministrare absque alicujus pœnæ incursu.*

5 *Ordinarii locorum permittere debent, ut Regulares teneant in suis Ecclesiis Oleum Sanctum pro ipsorum usu dumtaxat.*
Vide Additionem.

6 *Parochus, si absit, vel non possit, aut per manifestam injuriam nolit Extremam Unctionem ministrare, neque hoc casu Superior adiri queat pro petenda licentia, tunc quivis alius Sacerdos, non excommunicatus, aut suspensus eam licite poterit ministrare.*
Vide Animadversionem.

7 *Extremam Unctionem possunt plures Sacerdotes simul cum Curato eodem tempore dare, urgente necessitate.*

8 *Parochus, si inchoatas unctiones ob repentinam infirmitatem, vel mortem absolvere non possit, tunc alter ei succedere debet.*

9 *Parochus, si omnes unctiones infirmi prope morituri perficere non posse credat, tunc plures Sacerdotes ad ungendum admittere poterit.*

10 *Parochus ratione officii obligatur Extremam Unctionem subditis ministrare, ita ut peccet mortaliter, si petenti sine justa excusatione neget.*

11 *Extrema Unctionis capax est solus homo baptizatus, de vita periclitans, qui ratione utitur, vel certe antea usus est, hocque Sacramentum recipere optaverat.*
Vide Animadversiones.

12 *Extrema Unctio non est neganda pueris, rationis usum sufficientem habentibus ad peccandum, & S. Pœnitentiæ, aut Eucharistiæ recipiendæ capacibus.*

13 *Extrema Unctio neganda non est diuturno tempore amentibus, aut phrenesi laborantibus, modo priusquam in talem amentiæ statum pervenissent, Sacram. hoc saltem interpretative desideraverint.*
Vide Additionem.

14 *Parochus eo casu Extremam Unctionem ministrare debebit, cum viderit hominem vita periclitari.*

15 *Parochus poterit Extremam Unctionem ministrare, cum viderit hominem morti proximum esse ob pestem, ob tactum viperæ, ob vulnus, ob rabidum morsum.*

16 *Pestis tempore ad vitandum contagium inservire potest usus virgæ argenteæ oblongæ ad ungendum è loco remotiori.*

17 *Parochus non tenetur cum mortali vitæ pericula unctionem præbere.*
Vide Additionem.

18 *Senibus, qui senectute conficiuntur, absque alia infirmitate, tenetur Parochus Extremam Unctionem ministrare.*

19 *Parochus ad Extremam Unctionem ministrandam non debet expectare articulum, quo infirmus omni prorsus sensu careat, aut quo omnino ipsius desperata sit salus.*

20 *Extrema Unctio potest ministrari infirmo extra lectum jacenti.*

21 *Parochus poterit statim in principio morbi Extremam Unctionem ministrare, & si diuturnior morbus videatur, si tamen salus desperata sit.*

22 *Extrema Unctio ministrari potest, quamvis adhibito medicorum judicio, probabiliter dubitetur, an homo in periculo mortis sit, necne.*

23 *Infirmus, si dum injungitur, moriatur, debet Parochus ab unctionibus desistere.*

24 *Extremæ Unctionis materia remota est oleum ex olivis, ab Episcopo prius benedictum, vel saltem a simplici Sacerdote ex Papæ commissione.*
Vide Additionem, & Animadversionem.

25 *Parochus peccat si oleum alterius anni in Extrema Unctione ministranda adhibeat, nisi aliud suadeat necessitas.*
Vide Additionem.

26 *Oleum consecratum pro Extrema Unctione ministranda si creditur non sufficere pro toto anno, licite poterit Parochus miscere aliquam minorem quantitatem olei non consecrati.*
Vide Additionem.

27 *Extremæ Unctionis materia proxima est unctio saltem quinque sensuum, facta a Sacerdote.*

28 *In quinque sensibus ungendis non est necessarius ordo necessitate Sacramenti.*

29 *Unctiones pedum, ac renum non sunt de essentia Sacramenti Extremæ Unctionis.*

30 *Unctio in renibus convenientius omittitur, præsertim in fœminis, ac viris Religiosis.*

31 *Infirmus, si manibus careat, ungenda est caro propinqua, & si oculis careat, locus oculorum ungi debet, dum ei administratur Extrema Unctio.*

32 *Sacerdotes non in palmis, ubi sacro olea uncti sunt, sed infra palmam, vel in exteriori manus parte inungi solent, dum eis Extrema Unctio ministratur.*

33 *Extrema Unctio, quando ministratur in casu necessita-*

sitatis, eo quod periculum sit in mora, sine culpa poterit una auris, vel una manus inungi.

34 *Unctiones sine Cruce fieri in Extrema Unctione nihil obstat causa accelerandi propter periculum instantis mortis.*

35 *Forma Extremæ Unctionis, quæ, ostenditur.*

36 *Extrema Unctio ex consuetudine, ferme ubique obtenta, ultimo loco inter Sacramenta morituro confertur.*

37 *Extremam Unctionem conferre infirmo, antequam susceperit Sacramentum Pœnitentiæ, & Eucharistiæ, non est peccatum mortale.*

☞ *Vide Animadversionem.*

38 *Parochus non poterit Extremam Unctionem iterum conferre, durante eodem periculo morbi.*

☞ *Vide Additionem.*

39 *Parochus non potest prætermittere Orationes, & Psalmos, qui in Extremæ Unctionis administratione præscribuntur ab Ecclesia, absque peccati mortalis incursu.*

40 *Psalmi septem Pœnitentiales ex præcepto Ecclesiæ non sunt necessarii in administratione Extremæ Unctionis.*

41 *Extremam Unctionem non licet administrare in necessitate, non adhibitis vestibus, ab Ecclesia præscriptis.*

42 *Pestis tempore propter periculum contagionis satis est in administranda Extrema Unctione adhibere ea, quæ essentialia sunt.*

43 *Parochus in administranda Extrema Unctione unum ministrum clericum, si haberi possit, adhibere debet; alioqui solus illam conferens, reliqua etiam omnia peragere poterit.*

44 *Parochus non debet sine lumine Extremam Unctionem deferre.*

45 *Interdicti tempore Extrema Unctio nulli laico, vel etiam clerico, aut Religioso, si sufficienti privilegio muniti non sint, ministrari potest.*

46 *Extrema Unctio interdicti tempore ministrare poterit, quando infirmus nullum aliud potest recipere Sacramentum.*

☞ *Vide Animadversionem.*

1 Licet quivis Sacerdos Sacramentum Extremæ Unctionis valide conferat, uti proprius illius ministret, quia ejus administratio intrinsece non est actus jurisdictionis, sicut absolutio a peccatis, Conc. Trid. *sess.* 14. *cap.* 3. *de Extrema Unction.* S. Thom. *in* 4. *distinct.* 23. *quæst.* 2. *art.* 2. Paul. Laym. *in Theologia morali lib.* 5. *tract.* 8. *cap.* 6. *ex num.* 1. tamen non potest licite illud administrare, nisi habeat jurisdictionem, & ab Ecclesia non impediatur, ac propterea qui non est proprius Sacer-
2 dos, aut Parochus infirmi, vel qui facultatem non habet a proprio illius Parocho, extra causam necessitatis, vel sine licentia Episcopi, aut Parochi, seu absque spe ratihabitionis hoc Sacramentum præter ejus consensum administrat graviter peccabint, siquidem Sacramenta fidelibus ministrare proprium est Pastoris officium, & nullus mittere debet falcem in messem alienam, sibique alienam jurisdictionem usurpare, ita Sot. *in* 4. *distin.* 23. *q.* 2. *art.* 1. Sylvest. *verb. Unctio Extrema num.* 4. Paul. Laym. *cap.* 6. *num.* 2. Tamburin. *de jure Abbatum tom.* 2. *disp.* 7. *q.* 1. Ludov. a Sancto Joanne *de administr. Sacram. art.* 5. *de Extrema Unctione, num.* 22. ubi quod sub ratihabitione Parochi poterit quilibet Sacerdos administrare hoc Sacramentum.

Animadversio.

☞ Ratihabito, cum sit posterior facto, non videtur, posse excusare Sacerdotem administrantem sine prævia licentia Parochi, nisi prius probabiliter judicet, eum ab hoc esse daturam. ☜

Additio.

☞ = Parocho alicujus Ecclesiæ graviter decumbenti, tum alia Sacramenta, & Viaticum, tum Extremam Unctionem, Parochus propinquior ejusdem Plebanatus administret, cujus & animam de more Deo commendet, ac illi morienti assistat = *Concil. Mediol.* 2. *part.* 3. *dec.* 15. Sed si ei magis gratum esset ministerium alicujus alterius Sacerdotis approbati, *non est cur illo uti non valeat*, *Joann. Bat. Braschius Archiep. Nisiben. in Prontuario Synodal. tom.* 1. *cap. XLII. num.* 9. ☜

Regulares vero Sacerdotes, qui clericis sæcularibus, sive laicis Sacramentum hoc sine proprii 3
parochialis Presbyteri speciali licentia ministraverint, ipso facto sunt excommunicati, cujus excommunicationis absolutio Sedi Apostol. est specialiter reservata, ut probat *Clemen.* 1. *de privileg.* Paul. Comitol. *respons. moral. lib.* 1. *qu.* 44. omni- 4
bus tamen, & singulis Fratribus professis, Conversis, Oblatis, Donatis, Novitiis, & servitoribus sæcularibus, aut pauperibus in hospitalibus suis degentibus possunt ipsi Regulares hoc toties, quoties necessarium fuerit, ministrare absque alicujus pœnæ incursu, ex privilegio Eugen. IV. Fratribus Minoribus concesso, cujus meminit Ludov. Miranda *d. articulo* 1. *vers. sed pro*, & Tamburin. *d. disput.* 7. *qu.* 3. *in princip.* Portel. *in dub. Regular. verb. famuli, seu familiares num.* 1. Hieron. Roder. *in compend. quæst. Regul. resol.* 64. *numer.* 1. & ideo permittere debent locorum Ordina- 5
rii, ut ipsi teneant in suis Ecclesiis Oleum Sanctum pro ipsorum usu dumtaxat, sicut censuit Sacr. Congr. *negociis Episcop. & Regul. præposita, sub die* 13. *Julii* 1589. Quamvis quoad Donatos, Oblatos, & servitores sæculares id hodie habere locum tantum in foro conscientiæ, sive occulto, dicendum videatur, ita ut si Parochus aliquod jus circa hujusmodi personas vendicare vellet, & in exteriori foro illud postularet, non posset ei virtute præfati privilegii, seu aliorum resisti, nisi quatenus ea per *Concil. Trid.* restricta non sint, & sic quandiu ipse non resistit, integrum est Religiosis tuta conscientia suis privilegiis uti, juxta Pii V. concessionem, qui vivæ vocis oraculo absolute, & sine limitatione declaravit, ut gratiæ hujusmodi non censeantur derogatæ, nec restrictæ, ita Suar. *tom.* 4. *de Religion. tract.* 10. *lib.* 9. *cap.* 4. *num.* 12. Tambur. *d. qu.* 3. *in fine.*

Additio.

☞ Circa familiares Regularium, vide addita num. 12. cap. XX. ☜

6 Si vero Parochus absit, vel non possit, aut per manifestam injuriam nolit hoc Sacramentum ministrare, neque etiam hoc casu Superior ejus adiri queat pro petenda licentia, tunc quivis alius Sacerdos non excommunicatus, aut suspensus licite poterit illud ministrare; quia in tali casu, etsi ipsemet immediatus Pastor, seu Parochus invidus sit, tamen ejus Superior, saltem Summus Pontifex licentiam præbere censendus est, cum hoc Sacramentum animæ in extrema lucta valde utile sit, & quasi firmissimum præsidium contra Dæmonis infestationes, a Christo institutum, testante Conc. Trid. *in proœm. de Extr. Unctione*, quin etiam necessarium animæ remedium, si aliud eo tempore Sacramentum salubriter suscipi nequeat, & ideo sic docent Cajet. *verb. excommunicatio num.* 64. Suar. *tom.* 3. *disp.* 44. *sect.* 2. Ex qua ratione excommunicationem *d. Clem. I. de privil.* non incurri a Religiosis administrantibus in casu necessitatis, absente Parocho, pluribus citatis, resolvit, Bonac. *d. qu. unica puncto* 4. *n.* 6. quibus addo Ludov. Miranda *d. qu.* 49. *art.* 1. *conclus. unic. in princ.* Suar. *t.* 4. *de Relig. tr.* 10. *l.* 9. *cap.* 4. *num.* 9. Tambur. *d. disp.* 7. *quæst.* 2.

Animadversio.

☞ Nec audiendus est Navarrus, qui post Archidiaconum cum tanta severitate citat. Clementin. accepit, ut in cap. XXVII. Manual. numer. 102. asseruerit, eadem censura irretiri Regulares, Extremam Unctionem ministrantes ægroto, etiam constituto in mortis articulo, cum Parochus abest, quam opinionem refellit Benedict. XIV. de Synod. Diœc. lib. VIII. cap. IV. num. 7. cum Soto, Natali Alexandro, & Tourneli, ac Sancto Carolo Borromæo: & merito quidem. Etenim (ita laudatus Benedict. ibi), cum Ecclesia, urgente mortis periculo, cuilibet sacerdoti potestatem fecerit absolvendi a quibuslibet censuris, & peccatis, verosimile certe non est, quod cuipiam Sacerdoti interdixerit, ne in eodem statu, ac vitæ discrimine constituto, cum Parochus abest, administret Extremam Unctionem, quæ est perfectio, & complementum Pœnitentiæ, neque ad sui validitatem requirit in ministro potestatem jurisdictionis, sicuti Sacramentum Pœnitentiæ. ☜

7 Possunt plures Sacerdotes simul cum Curato eodem tempore Extremam Unctionem dare, itaut unus unum sensum ungat, itidem prolata forma partiali: ita Possev. *d. tract. de offic. Curati cap.* 9. *sub num.* 8. Bonac. *punct.* 4. *num.* 7. Land. a S. Jo. *d. loco num.* 24. Sed non est faciendum sine necessitate, quia extra illam non potest Sacramentum a pluribus Sacerdotibus administrari absque peccato mortali, cum fiat contra usum, & praxim Eccles. in re gravi, quæ habet, ut unus ministret omnes unctiones, adeoque totum Sacramentum perficiat, sicut observat Bonac. *d. n.* 7.
8 *vers. dixi urgente necessitate, & num.* 8. Necessitatis autem casus hac in re duplex esse potest, unus communiter receptus ex parte ministri, si inchoatas unctiones ob repentinam infirmitatem, aut mortem absolvere non possit, tunc alter ei succedere debet, nihil repetens, sed quæ restant adjiciens, ut per Possev. *d. num.* 8. Bonac. *dict. punct.* 4. *num.* 9. Alter est ex parte infirmi, si ante 9
moriturus videatur, quam unicus minister omnes unctiones perficere possit, tunc permittit Suar. *d. disp.* 44. *sect.* 2. *num.* 8. ut plures Sacerdotes simul ungant, unus oculos, & alter aures, &c. proferentes interim formas, quæ unctionibus respondent. Et fortasse Jacobus Apostolus *epist.* 5. idcirco Presbyteros nominavit, ut significaverit, plures ad hujus Sacramenti ministrationem concurrere posse: nisi fortasse magis placeat dicere, numerum pluralem pro singulari usurpasse, ac si diceret; *inducite unum ex Sacerdotibus ministris Ecclesiæ*, vide Doctores, quos citat. Bonac. *d. punct.* 4. *num.* 7. *vers. neque obstat.*

Parochus ratione officii ex justitia obligatur 10
hoc Sacramentum, ad fidelium salutem a Christo institutum subditis ministrare, ut proinde mortaliter peccet, si petenti sine justa excusatione neget, vel differat cum probabili periculo, ne interim infirmus decedat; ita Possev. *dict. cap.* 9. *num.* 9. Ludov. a Sancto Joanne *d. art.* 5. *num.* 4. Bonacin. *d. q. unica punct.* 5. *num.* 12. Paul. Laym. *d. tract.* 8. *cap.* 7. *num.* 3.

Subjectum hujus Sacramenti capax est solus 11
homo baptizatus, de vita periclitans, qui ratione utitur, vel certe antea usus est, hocque Sacramentum recipere optaverit, ita Possev. *d. cap.* 9. *num.* 4. Zerol. *in praxi de Sacram. Pœnit. cap.* 15. *quæst.* 7. Zambran. *d. cap.* 5. *dub.* 3. ubi ait, debere dari cuicunque infirmo, cujus mors timeatur, & creditur cito futura, modo infirmitas nascatur ex morbo, vel ex vulnere, vel ex veneno potato, vel ex alia quacunque causa intrinseca, non tamen proximo morti violentæ, ut suspendendo, vel suffocando, quia non infirmatur, & *num.* 2. quod non est necessarium, ut fit in lecto, & *dub.* 6. tenet, in eadem infirmitate posse repeti Extremam Unctionem, Bonacin. *quæst. unica punct.* 5. *num.* 1. Paul. Laym. *d. tract.* 8. *cap.* 4. *num.* 1. Ludov. a Sancto Joanne *d. art.* 5. *a num.* 5.

Animadversio.

☞ Quod in eadem infirmitate repeti possit, hoc est intelligendum, si ea diuturna sit, vel per recidivam taliter interrupta, ut novæ infirmitatis rationem habere videatur, ægerque incidat rursus in mortis periculum, postquam jam convaluerat, Rituali Rom. de Sacram. Extrem. Unction. §. *in eadem S. Thom.* 3. *par. de Sacram. quæst.* 64. *artic.* 2. ☜

Unde neganda non est Extrema Unctio pueris, 12
rationis usum sufficientem habentibus ad peccandum, & sacræ pœnitentiæ, aut Eucharistiæ recipiendæ capacibus, non antea, cum devotionem, & affectionem erga ipsam tunc habere non possint, ac præterea cum sit institutum nisi contra reliquias peccatorum actualium, quæ ipsi ante usum rationis non habent, sed nec habere possunt, & quamvis ordinetur etiam ad tollendas reliquias peccati originalis, aliquo modo, id tamen est quatenus postmodum confirmatæ sunt per peccatum actuale, ita docent Sot. *in* 4. *dist.* 23. *q.* 2.

23. q. 2. art. 3. concl. 4. Nav. *in man. c. 22. n. 13.* Galet. *in margar. casuum Conscient. verb. Extrema Unctio ante penult.* ubi quod danda est pueris undecimo anno morientibus, & in fine addit, dari debere etiam his, qui fuerunt baptizati in articulo mortis, quia licet per Baptismum tollatur culpa, & pœna, remanet tamen pugna contra hostem, Paul. Layman. *d. c. 4. nu. 2.* ubi subdit, excusari Parochum, si pueris ante annum ætatis xiv. aut xv. juxta diœcesis consuetudinem Extremam Unctionem neget, excepto tamen casu necessitatis; si puer, quem rationis usum assequutum esse constat, aliud ante mortem Sacramentum suscipere non possit, idem Zambran. *de Extrema Unction. dub. 1. cap. 5. n. 3.* ubi ait, quod omnibus pueris capacibus Sacramenti Pœnitentiæ, atque adeo in omnibus post septennium, nisi constaret carere usu rationis, danda est Extrema Unctio, licet non recipiant, nec sint idonei ad Eucharistiam recipiendam, Sanc. *in select. disput. 27. per tot.* ubi tenet, peccare Parochum, qui non administrat Unctionem sacram puero habenti usum rationis ad peccandum, quamvis ob defectum ætatis nunquam susceperit Eucharistiam.

13 Nec etiam neganda erit Extrema Unctio diuturno tempore amentibus, aut phrenesi laborantibus, modo priusquam in talem amentiæ statum pervenissent, Sacramentum hoc saltem interpretative desideraverint, si nimirum christiane vixerunt, atque salutis suæ memores fuerunt, quod quidem præsumendum est, nisi contrarium appareat, ita Henriq. *lib. 3. c. 13. §. 1.* Ludov. a S. Jo. *d. art. 5. de Extrema Unct. n. 13.* Possev. *d. cap. 9. num. 4. vel. habentibus*, Lud. Miranda *quæst. 49. art. 2. concl. 5.* ubi quod prædictum Sacramentum non est dandum amentibus, sive furiosis, nisi aliquibus utantur lucidis intervalis, Zambran. *d. c. 5. dub. 2. num. 4.* Bonac. *d. punct. 5. num. 2. & 3.* Paul. Layman. *d. cap. 4. num. 3.* ubi *in vers. 2. porro*, secus dicit de perpetuis amentibus Fernandez *d. p. 3. cap. 10. §. 1. num. 9.* In phreneticis vero, & furiosis advertit Zambran. *d. dub. 2.* qui citat Paluda S. Ant. Ledesma, Henriq. & alios, eos, si resistant, esse ligandos, exclusis tamen laicis ad tollendum scandalum, & quod id facere aliquando erit necessarium, quando phreneticus non posset recipere aliud Sacramentum, nisi Extremam Unctionem, refert Anton. Diana *resol. moral. p. 2. tract. de celebr. Miss. tr. res. 78. in fine.*

Additio.

☞ Nec deneganda erit adulto recenter baptizato, licet nullum deinde peccatum commiserit, *Diana p. 3. tr. 4. res. 172. & p. 5. tr. 3. res. 76.*

Nec senibus, etiam decrepitis, licet ægritudine non laborantibus, cum & hi in continuo vitæ discrimine versentur, Ritual. & Concil. *Mediolan. 4. loc. cit. Acta Eccles. Mediol. part. 4. Instr. Extr. Unct. tit. quibus ministratur §. 1.*

Nec deneganda illis, de quibus dubitatur, num adhuc vivant; ministranda tamen est sub ea conditione, *Si vivis &c. Acta Eccl. Mediol. tom. 1. part. 4. Inst. Extrem. Unction. fol. 450. §. ministrabit.* Bened. XIV. *lib. VIII. de Synod. Diœc. edit. an. 1755. cap. VI. num. 5. sentit*, Parochum etiam interrumpere posse missam = Ut Extremam Unctionem administret infirmo morti propinquo, cui nullum aliud Sacramentum potuit conferri; quoniam in hoc eventu ab unica Extrema Unctione potest ille, si sit sufficienter attritus, obtinere primam gratiam justificantem, qua forte indigeat, atque in prædictis circumstantiis, sive primario, & per se, sive secundario, & per accidens, ab Extrema Unctione causari docent Theologi, in sequenti capite referendi = Sed an danda ei sit prius absolutio a censuris, & peccatis, sub conditione, vide addenda infra post num. 46.

Quod phreneticis administrari possit, statuit etiam Cathech. Rom. par. 2. cap. 6. §. 9. in fin. dummodo absit periculum irreverentiæ, Ritual. Rom. de Sacram. Extrem. Unct. §. *sed si.* ☜

14 Eo casu Parochus Sacramentum hoc ministrare debebit, cum viderit hominem ita periclitari propter infirmitatem ex gravi morbo, peste, vulnere, veneno potato, vel simili causa intrinseca; ita Sylvest. *verbo Extrema Unctio §. 3. & de Sacram. Pœnit. cap. 15. qu. 7. vers. dico secundo*; Possev. *d. cap. 9. num. 4. in princ.* Ludov. Miranda *d. q. 49. art. 2. concl. 2.* ubi quod Sacramentum non quibuscumque infirmis est exhibendum, sed tantummodo gravi morbo laborantibus, & iis, qui morti jam appropinquant.

15 Sic etiam poterit Parochus Sacramentum hoc ministrare, cum viderit hominem morti proximum, esse ob pestem ob tactum viperæ, ob vulnus, vel ob rabidum morsum Bonac. *d. punct. 5. num. 6.* Lud. a S. Jo. *num. 6.* Possev. *d. c. 9. num. 4. vers. rabido*, ubi advertit, cavendum esse, ne tangatur rabidi sputum, seu saliva, quia habet vim inficiendi rabie tangentem, ideo ungi debet loco oris pars vicina. 16 Inservire etiam potest tempore pestis ad vitandum contagium usus virgæ argenteæ oblongæ ad ungendum e loco remotiori, de quo Suar. *disp. 44. sect. ult. in fine*, Chapeaville *de modo ministrandi Sacramenta tempore pestis, cap. 5. q. 39.* at si impendat verum mortale vitæ periculum, quod vitare Parochus nequeat, 17 non tenetur cum tam gravi periculo Unctionem præbere, Tenetur tamen aptis medicorum remediis uti, ut periculum vitet, vel illud prævenire, at si postquam omnia præstitit, mortale periculum adsit, non tenetur, tenetur si absit, ita Suar. *tom. 4. de Pœnit. disp. 40. sect. 3.*

Additio.

☞ Bened. XIV. lib. XIII. cap. XIX. num. 29. & 30. de Synod. Diœc. ex communi DD. calculo approbat usum virgæ pro administranda tempore pestis Extrema Unctione: sed numer. X. non amplectitur opinionem, quod Parochus non teneatur illam administrare cum suæ vitæ periculo, ut hic asseritur, contrariæ sententiæ adhærens, ut sanioris Theologiæ principiis innixæ. ☜

18 Senibus quoque, qui senectute conficiuntur, absque alia infirmitate, tenetur Parochus hoc Sacramentum ministrare, ita Bonacin. *d. punct. 5. numer. 6. in princ.* Valer. Regin. *d. l. 28. numer. 69.* Ludov. Miranda *d. q. 49. art. 2. concl. 8.* ubi idem dicit

dicit de mulieribus in partu jam jam deficientibus,
& similibus.
19 Quamvis supradicta sint vera, nihilominus ad
exibendum præfatum Sacramentum non est expe-
ctandus articulus, quo infirmus omni prorsus
sensu careat, aut quo omnino ipsius desperata sit
salus, ita Nald. in *sum. verb. Extrema Unctio n.1.*
Possev. *d. c.9. n.* 5. Ludov. Miranda *d. quæst.* 49.
20 *art.* 2. *concl.* 3. Bonac. *d. puncto* 5. *nu.* 7. Nec est
necessarium, ut infirmus in lecto jaceat, quia
etiam extra lectum inungi potest, v. g. peste infe-
ctus, hydropicus, phthisicus, Henriq. *in sum. lib.*3.
21 *c.*11. §.1. Zambran. *d. cap.*5. *dub.*3. Sed & si diu-
turnior morbus videatur, si tamen salus despera-
ta sit, poterit Parochus statim in principio morbi
Sacramentum hoc ministrare, saltem si aliqua
causa exigat, ut quia morbus fallax esse solet,
qui interdum inopinato hominem occidit, vel quia
in progressu majus contagionis periculum timetur,
idque pestis tempore observandum monet Suar.
tom. 4. *de Pœnit. disp.*44. *sect. ult. in fine*.
22 Si autem, adhibito etiam Medicorum judicio,
probabiliter dubitetur, an homo peste infectus,
& consequenter in periculo mortis sit, necne, Sa-
cram. hoc sub conditione administrare posse Paro-
chum ait Capeavil. *d. tract. cap.* 5. *qu.* 11. Sicut
etiam poterit administrare infirmo, de quo dubita-
tur, an sit mortuus, sub conditione, si adhuc vi-
vit, ne Sacramentum conferatur subjecto incapaci
ita Nav. in *man. cap.* 22. *num.* 13. Paul. Layman.
23 *d. tract.*8. *cap.* 8. *nu.* 2. Sed si infirmus, dum inun-
gitur, ex hac vita decedat, debet Parochus ab un-
ctionibus desistere, Ugolin. *de officio Episcopi c.*15.
§.9. *num.* 2.
24 Materia remota hujus Sacramenti est oleum ex
olivis, ab Episcopo prius benedictum, Concil. Trid.
sess. 14. *de Extrema Unction. cap.* 1. saltem a sim-
plici Sacerdote ex Papæ commissione, ut contra
Card. Bellarm. *de Extrema Unction. cap.* 7. Ægid.
de Coninc. *disp.*19. *dub.* 2. rectius sentiunt Cajet.
2.2. *qu.* 72. *art.* 3. Victor. *de Extrema Unctio nu-
mer.* 216. Bonac. *qu. unica punc.* 2. 23. ubi *num.* 4.
resolvit, oleum olivarum esse materiam sufficien-
tem hujus Sacramenti, quamvis benedictum sit
alia benedictione, quam benedictione consueta
Ecclesiæ, & *n.* 5. subdit, non esse validum Sacra-
mentum Extremæ Unctionis, si aliud oleum per
errorem adhibeatur, præter oleum infirmorum.

Additio.

☞ An speculative sustineri possit opinio Dianæ, sententis part.3. tract.4. resolut.176. & part. 5. tract.3. resol.90. ac part.10. tract.11. resolut. 15. esse validum, si aliud oleum, puta Chrismatis, & Cathecumenorum, per errorem adhiberetur, vide quæ sequuntur. ☜

Animadversio.

☞ An validum sit Sacramentum Extremæ Unctionis, quando pro oleo infirmorum per errorem fuit adhibitum oleum Cathecumenorum a Presbytero in unctionibus ægroti, est controversia non recens inter Doctores; quam resolvisse videtur S. Thomas in partem negativam, Opusc. 65. de Sacramento Extremæ Unctionis, hisce verbis: *Si Sacerdos deprehenderit, se errasse, & ex errore de alio oleo unxisse* (idest cum oleo Cathecumenorum, ut ex contextu S. Doctoris ibidem apparet) *debet adhuc de oleo debito ungere*: quod sane debitum per Angelicum non interveniret, si Sacramentum cum alio oleo prius collatum, juxta mentem ejusdem S. Doctoris esset validum; nullibi enim S. Thomas unquam docuit in suppositione valoris hujus sacramenti paulo ante collati, ipsum posse, immo debere tam cito super infirmum, iterari non mutato statu infirmitatis. Angelicum Præceptorem ad amussim sequuntur acta Ecclesiæ Mediolanensis in Instruct. de dilig. ministr. Extrem. Unction. par.4. E contra Sacramentum in allato casu validum esse, adeoque pro eo tunc non iterandum cum oleo infirmorum, affirmant plures alii D.D. hoc fundamento, quia error non fuit substantialis: quid enim assignant Concilia & Ritualia pro materia remota hujus Sacramenti? *Oleum olivarum ab Episcopo benedictum*, quale est in substantia etiam oleum Cathecumenorum, substantialiter propterea non differens ab oleo infirmorum. Neque dicas, hoc esse ordinatum ad hunc finem determinate, illud autem ad alium finem disparatum, ac plane diversum; proindeque uniuscujusque diversam esse Episcopi benedictionem in confectione utriusque. Contra enim: fines diversi, ad quos unumquodque ex his oleis ordinatur, ac benedicitur, utpote fines ipsius operantis, extrinseci sunt ipsimet oleo benedicto, ac materiæ remotæ ipsius Sacramenti; ideoque nec in ipsam inducere possunt differentiam intrinsecam, & substantialem: quod etiam ac de illa peculiari benedictione facta & ordinata ad talem, vel talem finem; atque adeo hujuscemodi diversitatem reddere quidem actionem illicitam, si advertenter facta fuerit, aut ex errore culpabili; non inficere tamen remotam materiam, neque ipsam unctionem invalidare; sicque adhuc validum esse Sacramentum. Ut ingenue fatear quod sentio, neque hæc secunda sententia contemni posse videtur. Attamen, quia probabilitas opinionis in casu non prodest ægroto, si Sacramentum cum ea ipsi collatum, in se minime validum sit; & ex alia parte nec est omnino certum quod Sacramentum, sic ex errore collatum, dici debeat absolute nullum, censeo quod, errore detecto, ægrotus inungendus sit cum oleo infirmorum sub conditione; sic enim certo consulitur ægroto rite disposito de remedio ipsi valde utili, si non necessario; nec ulla irrogatur injuria Sacramento; cum non temere, sed ex rationabili motivo sic repetantur unctiones; & ratione conditionis Minister solum intendat tunc Sacramentum conficere, si prima vice non fuit confectum. Neque illa praxis est novum inventum, cum ita in præfato casu faciendum esse decreverit Synodus Coloniensis anno 1662. ut referunt La Croix & alii. ☜

Non videtur a peccato excusandus Parochus, 25
si oleum alterius anni adhibeat, nisi aliud suadeat necessitas, ut resolvunt Bonacin. *d. qu. unic. punct.* 2. *num.* 6. Ugol. *de offic. Episcopi cap.*7. §. 2. *n.*1.

Pos-

Possev. *dict. cap.*9. *num.* 1. quia debet esse bene-
dictum eo anno, ut præcipitur *in c. literis*, *de con-
sec. dist.* 3. & sic ubi necessitas urgeret, poterit
Parochus vetere oleo morituros, ungere usque-
dum novum ipsi ab Episcopo transmissum fuerit;
Zambran *d. cap.* 5. *dub.* 4. *n.* 15. Ugolin. *d.* §. 2.
*num.*2. Paul. Laym. *d. tract.*S. *num.*4. ubi adver-
tit, quod si adventante novo ex vetere aliquid
remanserit, in lampadibus Ecclesiæ, quæ ante
venerabile Sacramentum sunt, ponendum est, ut
comburatur.

Additio.

☞ Quod non sit licitum uti oleo benedicto
præcedentis anni, postquam novum fuerit conse-
cratum, declaravit Cong. Rituum in Septem pe-
dan. 7. Decemb. 1601. licitum tamen esse in ur-
genti necessitate declaravit Cong. Episcopor. 20.
Maji 1590. apud Gavant. Enchirid. II. Extrema
Unctio num. 10. ☜

26 Verum eo casu, quo oleum consecratum cre-
ditur non sufficere pro toto anno, licite poterit Pa-
rochus oleum non consacratum miscere consecra-
to, utrumque enim censetur consecratum per ad-
mixtionem, modo quod additur sit minoris quan-
titatis consecrato; ita Rituale Romanum in Rubri-
ca Extrem. Unction.

Additio.

☞ Verum, si deficiat consecratum, nec aliud
haberi possit, quamvis pluries guttatim additum
non consecratum consecrati quantitatem supe-
rat, validum est Sacramentum, ut declaravit
Congreg. San. Officii in Hispalen. 13. Septembr.
1682. Ut refert Jo.Baptist. Braschius in Promtua-
rio Synodal. tom.1. cap..40. num.39. ☜

27 Materia vero proxima hujus Sacramenti est
unctio saltem quinque sensuum facta a Sacerdote
28 secundum S.Thom. *in* 4.*dist.*23. *q.*2. *art.*3. in qui-
bus ungendis non est necessarius ordo necessitate
Sacramenti, quia, mutato ordine, completa manet
significatio, ut per Possev. *d. cap.* 9. *nu.* 14. Bo-
nac. *d. qu. unica punct.*5. *num.*20.
29 Circa reliquas vero duas unctiones, pedum
videlicet, ac renum, servanda est cujusque Ec-
clesiæ consuetudo, cum non sit de essentia Sacra-
menti, ex Palud. *in* 4. *dist.* 23. *q.* 3. *art.* 3. *concl.*
30 1. & *ibi* Sot. *q.*2. *art.*2. *concl.* 2. Immo unctio in
renibus convenientius omittitur, præsertim in fœ-
minis, ac viris Religiosis, Emman. Sa *verb. Extre-
ma Unctio n.* 12. Card. Bellarm. *lib. de Extrema
Unct. cap.*10. *in fine*.
31 Quod si ægrotus manibus careat, ungenda est
caro propinqua, si oculis careat, locus oculorum
ungi debet, Sot. *d. q.* 2. *art.* 3. Henriq. *d. cap.* 12.
§. 2. Emman. Sa *d.verb. Extrema Unction.*13. quia
licet homo, qui perpetuo caruit visu, non potue-
rit eo sensu peccare secundum effectum, potuit
tamen peccare secundum concupiscentiam videndi.
32 Sacerdotes porro non in palmis, ubi sacro oleo
uncti sunt, sed infra palmam, vel in exteriori
manus parte ungi solet, Possev. *d. cap.* 10. *n.*15.
Emman. Sa *d.verb. Extrema Unction. n.* 16. *vers.
Sacerdotes* Bonac. *d. punct.* 5. *num.* 19. quamvis
nihil referat etiam in ipsis palmis inungi, cum
hæc unctio ab altera diversa sit, ut notavit Pal.
in 4. *dist.*23. *q.*3. *art.*3. *conc.* 3. Zambran. *d. c.*5.
*in princ. num.*5. quare cujusque in hac re consue-
tudo diœcesis servanda est.
In casu necessitatis, eo quod periculum sit in 33
mora, sine culpa poterit una auris, vel una ma-
nus inungi, Suar. *d. disp.*40. *sect.* 2. *num.*5. Zambr.
*d. c.*5. *in princ. num.* 9. Bonac. *d. punct.* 5. *n.* 21.
Et tunc causa administrandi propter periculum in- 34
stantis mortis, unctiones sine Cruce fieri nihil ob-
stat, ut advertunt Suar. *d. sect.* 2. *num.* 3. Ægid.
de Coninc. *d. disp.* 19. *dub.* 2. *in fine* Zambr. *d. c.*
5. *in princ. num.* 12. ubi *n.*14. subdit, quod in ne-
cessitate potest dari Extrema Unctio a solo Sacer-
dote sine ministro.
Forma hujus Sacramenti, inquit Conc. Florent. *in* 35
decreto Eugenii §. 5. *Sacramentum est. Per istam sanct.
unctionem, & suam piissimam misericordiam indul-
geat tibi Deus quicquid deliquisti per visum, Amen*,
& similiter de aliis membris, Paul.Laym. *cap.*3.
ubi *in vers.*2. animadvertit, formam illam verbo-
rum ad singulas unctiones sensuum repetendam
esse, saltem ex necessitate præcepti: at vero si
periculum est in mora, vel morbus est contagio-
sus, puta tempore pestis, credunt aliqui non
improbabiliter, satis esse si ungatur organum sensus
magis obvium, dicendo. *Per istam sanctam un-
ctionem, & piissimam suam misericordiam indulgeat
tibi Dominus, quicquid deliquisti per visum, audi-
tum, odoratum, gustum, tactum, & gressum*, Bo-
nac. *d. qu. unic. punct.*3. *num.* 5. Paul. Laym. *ubi
proxime*. Fit autem forma hujus Sacramenti mo-
do deprecativo, quia Christus ita instituit, Jacob.
5. *Inducat Presbyteros, & orent super eum*; tum
quia infirmus eget deprecatione aliorum; tum de-
nique quia ipse transit ex foro Ecclesiæ ad forum
divinæ Majestatis, & ideo est de necessitate hu-
jus Sacramenti, ut proferatur per modum depre-
cativum, sicut resolvunt Vivald. *in candel. aureo
tit. de Extrema Unctione*, ubi *de forma n.* 5. Bo-
nac. *dict. punct.* 3. *num.*3. Unde videtur, esse insuf-
ficiens forma per modum indicativum, nisi aliud
ei deprecatorium addatur, dicendo, *Ungo te oleo
Sancto, ut Deus tibi remittat quicquid peccasti, &c.*
sicut existimavit Paul. Laym. *d. c.* 3. *n.* 1. quam-
vis aliqui affirment, S.Ambrosium usum fuisse for-
ma per modum indicativum.
Consuetudo ferme ubique obtinet, ut Sacra- 36
mentum Extremæ Unctionis ultimo loco inter Sa-
cramenta morituro conferatur, quia est Sacramen-
tum exeuntium, & totius vitæ christianæ consum-
mativum; referunt tamen Stephan. Dur. *de ritib.
Eccl. l.*1. *cap.* 20. *num.*23. Suar. *d. disp.* 44. *sect.*
1. *num.*8. quibusdam in locis olim Extremam Un-
ctionem ante Viaticum dari solitam esse, & col-
ligi videtur ex *cap. ab infirmis* 26. *qu.* 7. nec deest
ratio, eo quod Sacra Eucharistia finis est, ac per-
fectio reliquorum Sacramentorum, quam proin-
de decet animæ præbere, postquam aliis Sacra-
mentis plene purgata est, atque ipsum Viaticum
significat dandum esse animæ mox migraturæ.
Unde credo, non esse peccatum mortale conferre 37
Sacramentum Extremæ Unctionis infirmo, an-
tequam

tequam susceperit Sacramentum Pœnitentiæ , & Eucharistiæ , quia infirmus potest per contritionem se disponere ad suscipiendum hoc Sacramentum ; tum quia aliquandu fieri potest , ut quis recipere possit Extremam Unctionem , non vero Pœnitentiam , vel Eucharistiam , ut quando aliquis patitur vomitum , aut ita repente morbo prævenitur , ut non dederit signa Sacramenti Pœnitentiæ . Servanda tamen est consuetudo Ecclesiæ , cui nequaquam adversatur , quominus post acceptam Sacram Eucharistiam , & Extremam ,Unctionem , si infirmus aliquanto tempore vivat , & Viaticum iterum petat , ei ministrari debeat .

Additio .

☞ Liçet verum sit , quod infirmus possit se disponere ad hoc Sacramentum recipiendum per actum contritiunis, tamen cum Parochus non posset esse certus de illius contritione , tenetur eum absolvere a peccatis, saltem sub conditione,etiam in casu quo ille reperirietur sensibus destitutus , si christiane vixerit , & aliquando dederit pœnitentiæ signa , ut infra notabitur . ☜

38 Nun poterit Parochus hoc Sacramentum iterum conferre, durante eodem periculu morbi , secus, si aliud novum sit periculum , quia videlicet infirmus, postquam semel inunctus fuerat , melius haberi cœpit , ut medicorum judicio extra probabile , seu propinquum mortis periculum constitutus esset, sed, mutata corporis valetudine,recidit, tunc iterum eum inungere poterit , licet intervallum temporis non longum , sed paucarum tantum hebdomadarum intercesserit, dummodo prudenti practica consideratione censeantur diversa pericula , quibus homo constituatur in distinctis statibus, seu dispositionibus ad moriendum c, Rituale Roman.

Additio .

☞ Circa iterationem Extremæ Unctionis pro praxi a Parocbis servanda notatu digna sunt tradita a Benedicto XIV. de Synod. Diœc. lib.VIII. cap. VIII. num. 4. ibi = Durante autem eadem infirmitate , si post susceptam Extremam Unctionem , morbus ita remittat , ut ægrotus mortis periculum evasisse videatur , sed antequam convalescat , iterum in vitæ discrimen relabatur ; etiam juxta præsentem disciplinam poterit absque scrupolo denuo sacra unctione muniri ; quemad. modum diserte tradit D. Thomas in 4. distin.23. q. 2. art. 4. ,, §. Ad secundam quæstionem , in- ,, quiens . Hoc Sacramentum non respicit tan- ,, tum infirmitatem , sed etiam infirmitatis sta- ,, tum ; quia non debet dari , nisi infirmis , qui se- ,, cundum humanam æstimationem videntur mor- ,, ti appropinquare . Quædam ergo infirmitates ,, non sunt diuturnæ : unde , si in eis datur hoc ,, Sacramentum , tunc cum homo ad illum sta- ,, tum perveniat , quod sit in periculo mortis , ,, non recedit a statu illo , nisi infirmitate cura- ,, ta : & ita iterum non debet inungi ; sed , si ,, recidivam patiatur , erit alia infirmitas , & po- ,, terit fieri alia inunctio . Quædam vero sunt ,, ægritudines diuturnæ , ut hectica , & hydropi- ,, sis , & hujusmodi ; & in talibus non debet fie- ,, ri inunctio , nisi quando videntur perducere ad ,, periculum mortis : & si homo illum articulum ,, evadat , eadem infirmitate durante , & ite- ,, rum ad similem statum per illam infirmitatem ,, reducatur , iterum potest inungi , quia jam est ,, quasi alius infirmitatis status , quamvis non sit ,, alia infirmitas simpliciter = Idem , quod a D. Thoma audivimus, decernunt Synodus Lingonensis anni 1404. Senonensis anni 1524. Carnotensis anni 1526. apud Natalem Alexandrum supra cit. lib. 2. cap. 5. regul. 19. quibus consentiunt Rituale Romanum, tit. *de Extrema Unctione* , Rituale Cardinalis Sanctorii pag.324. ubi legitur: = In eadem infirmitate hoc Sacramentum iterari non debet , nisi diuturna sit , & infirmus , cum visus esset melius se habere, iterum in periculum incidit . = Rituale Argentinense, tit. *de Extrema Unctione* §. 4. ac omnia Pastoralia modo commemorata : uti videre est apud citatum Van-Espen, qui non inopportune Parochos monet , ne nimium scrupulose in hoc se gerant ; sed si dubitent , an revera morbi status sit mutatus , seu num idem , vel diversum sit vitæ periculum , in quo ægrotus versatur , expedire ait , ut ad Sacramenti iterationem propendeant , eo quod hæc iteratio conformior sit veteri Ecclesiæ consuetudini , & per eam novum spirituale subsidium , & levamen infirmo obveniat . = ☜

Circa Ritus , & cæremonias in hoc Sacramen- 39
to administrandn per Parochum adhibendas, standum est Rituali, consuetudini , & Constitutionibus Episcoporum . Orationes , & Psalmos , qui in hujus Sacramenti administratione præscribuntur ab Ecclesia , non potest Parochus prætermittere absque peccati mortalis incursu , nisi periculum videatur esse in mura propter mortis accelerationem , quia tunc statim incipere debet ab unctionibus , & Orationes , ac Psalmos postea recitare , vide Zambr. *cap. 5. in princ. num.* 10. Bonac. *quæst.*
unica punct. 6. ex num.6. ubi *num.* 7. existimat, se- 40
ptem Psalmos Pœnitentiales ex præcepto Eccle-
siæ non esse necessarios ; & *num.*9. tenet, non li- 41
cere in necessitate administrare hoc Sacramentum,
non adhibitis vestibus ab Ecclesia præscriptis,
Paul. Layman. *d. tract.*8. *cap.* 8. *num.* 1. ubi ani- 42
madvertit, tempore pestis propter periculum contagionis satis esse adhibere ea , quæ essentialia sunt cum brevissima mora, quoad fieri potest : si tamen tempus patiatur , addit , consultum esse Orationes , & Psalmos postea in Ecclesia supplere.

Unum saltem ministrum clericum , si haberi 43
possit, adhibere debet Parochus , alioqui solus, etiam Sacerdos Extremam Unctionem conferens , reliqua etiam omnia peragere poterit , quæ videtur esse responsio Alexandri , *in c. quæsivi , de verb. signific. juncta glos.* ibi *verb. etiam solus* Cardinal. Tolet. *in instruct. Sacer. l.7. cap.* 2. *in fine* , Possev. *cap.9. num.* 11.

Admonet tandem Possev. *sæpe citato cap.9. nu-* 44
*mer.*12. non debere Parochum sine lumine Extremam Unctionem deferre , observando in hoc proprii Episcopatus Constitutiones, & existimat, venialiter tantum peccare illum , qui sic ferret sine causa

causs, qui vero cum causa nullatenus. Et addit (seclusa Episcopi Constitutione) non bene agere eundem Parochum timentem de nocte se vocandum pro infirmo periculoso, si vespere ferat oleum Extremæ Unctionis ad suum cubiculum, ut vocatus, expeditius vadat, vel si de nocte reversus ab unctione infirmi, ut se citius expediat, oleum non referat ad solitum locum, sed retineat domi usque mane; nullum tamen credit peccatum mortale contrahere citra scandalum, vel periculum alicujus irreverentiæ.

45 Interdicti tempore Sacramentum hoc Extremæ Unctionis nulli laico, vel etiam clerico, aut Religioso, si sufficienti privilegio muniti non sint, ministrari potest, *cap. quod in te, de pœnit. & remiss.* Covar. *in c. alma mater*, *p.2.* §. 2. *numer.* 7. *vers. Extremæ Unctionis*, Suar. *tom.5. disp.33. sect.* 1. *num.*38. Sayr. *de cens. l.5. cap.* 7. *a numer.*29. Ludovic. Miranda *in manual. Prælator. tom.2. qu.*

46 37. *art.8. conclus.3. in med.* Verum, quando infirmus nullum aliud potest recipere Sacramentum, tunc Extrema Unctio interdicti tempore ministrari potest, secundum Henriquea *lib.* 3. *cap.*10. §. 3. *lit. F.* Zambran. *cap.5. dub.7. a num.5.* & licet advertat, hunc casum rarissime posse contingere, co tamen dato, præcepti necessitatem contiaere fatetur Suar. *tom.4. disp.41. sect.3. num.7.*

Animadversio.

☞ Nedum administrari nequit tempore interdicti, sed nec tempore cessationis a Divinis, tam Clericis & Sacerdotibus, quam Laicis, Braschius *in Promptuar. Synodal. cap. XLII. nu.* 35. Gavant. Enchirad. V. Cessatio a divinis num. 5. Item nec personaliter interdictis, etiam in locis non interdictis, Braschius *loc. cit. num.* 35.

Quod autem eodem tempore, ut hic DD. asserunt, administrari possit, quando infirmus ullum aliud Sacramentum recipere nequit, videatur casus rarissimus, absolute tamen dici nequit, eum ullum aliud Sacramentum recipere non posse, cum semper recipere possit absolutionem sacramentalem, saltem, sub conditione, juxta magis in praxi receptam opinionem recentiorum Theologorum, fuse relatorum a Benedicto XIV. de *Synod. Diœces. lib. VII. cap. XV. n.* 10. *& seqq.* tunc potissimum, si anteguam destitueretur sensibus, illam petierit, aut si non incerta dederit pœnitentiæ signa, vel etiam si christiane vixerit. Imo non desunt multi, qui sentiunt, dandam esse sub conditione, si nec recentes ejusdem pœnitentiæ significationes dederit, ac disolutam, flagitiosamque vitam egisse dignoscatur, dummodo catholicam Fidem retinuerit, & pro catholico se gesserit, ut refert idem Benedictus loc. cit. in cujus opinionis confirmationem citat. Instructionem pro Sacerdotibus ad confessarii ministerium deputatis, Romæ editam per quendam Presbyterum Congregationis Missionis, ac pluries etiam, alibi typis excusam, & præsertim Papiæ an. 1720. & Lucæ an. 1725. qui p. II. cap. XII. §. I. n. 193. hæc habet = La più universale, e fondata dottrina dei Teologi è, che mancando qui la materia prossima sensibile del Sagramento, che consiste negli atti del penitente, non si può assolvere, nè anco sotto condizione, la quale si usa, quando vi è la materia almen dubbiosa: nondimeno la sua contraria è sostenuta da molti preclari Dottori, che altresì ne recano i fondamenti; se però il moribondo sia cattolico, e abbia vissuto cattolicamente, co quali noi consentiamo, che possa in tale angustie assolversi colla condizione: *Si capax es V. Pasqualig. in Theorica quæst.* 129. *Cardenas in Crisi tract. 6. de Sacr. Pæn. disp.* 48. *per tot. Clericat. de Pæn. dec.* 32. *nu.* 7. *& seqq.* La qual pratica *il Pasqualigo* estende anche ad un publico, e notorio peccatore, apportandone per ragione. = Quia, cum Sacramenta sint instituta propter beneficium hominum, non debet Religio circa ipsa impedire, ne exerceatur actus charitatis in ipsorum administratione erga hominem. Et revera nullum est præceptum prohibens, ne in tali casu Sacramentum Pœnitentiæ ministretur sub conditione, cum conditio apposita excludat omnem irreverentiam: ibid. quæst. 30. Donde si manifesta potersi con più ragione liberamente assolvere, ed anche doversi, uno, che in lontananza di trenta passi chiede confessione, o si ode, o vede dal Confessore, o gli astanti di ciò l'avvisano, s'egli teme di non giungere a tempo per accostarvisi. E anche chi stando chiuso in una stanza, dove non si può entrare, e dimanda di confessarsi, il quale può assolversi dal Sacerdote, che lo sente di fuora. *Corella de Sacr. Pænit. tr.7. num.*318. *& seqq.* =

Ceterum in terminis casuum a Pasqualigo figuratorum, impertiendo Confessarius absolutionem sub conditione, judicium inhæsitanter relinquat infinitæ Dei misericordiæ, prout communi calculo relinquendum censuerunt undecim Abbates, Decani tres, Præpositi septem, ac decem Priores; totidemque Archipresbyteri, qui interfuerunt Synodo Ecclesiæ Lemovicensis, suumque sensum expressum voluere in Constitutionibus ejusdem Synodi editis an. 1626., sequentibus verbis relatis a Laudato Benedicto loc. cit. ibi = Poterit quoque idem applicari remedium, (videlicet sacramentalis absolutionis), ei, qui judicio, omniumque sensuum usu statim captus est, non petita pænitentia, nulloque signo contritionis edito, cum violentia morbi judicatur de repente, & ex improviso præventus, & oppressus, & christiane vixit; ferrique potest judicium ex actionibus vitæ, & moribus, eum libenter Pœnitentiæ Sacramentum petiturum fore, si tempus, & morbi violentia permisissent; *licet hoc in casu nihil de absolutionis effectu promittere possimus, sed, animarum salvandarum causa, nullum remedium omittere debemus*, quod Deus potestati nostræ commisit, Deum orantes, ut immensa bonitate, & misericordia, quod deest ægrotorum dispositioni suppleat, cetera inscrutabilibus Dei judiciis commendantes. = Hactenus Benedictus.

An vero etiam danda sit absolutio sub conditione subito sensibus destituto, actualiter peccanti, recole jam addita supra part. II. ad cap. XVII. post n. XI. circa finem pag. 140. ☜

C A P. XXIII.

Parocho; an, & quando sit dandus Coadjutor.

S U M M A R I U M.

1 *Coadjutor temporalis, & revocabilis dari solet Ecclesiæ Rectori ob ægritudinem, vel infirmitatem animi, seu corporis, facto inutili.*

2 *Episcopus potest dare ex causa Coadjutorem Ecclesiæ Rectori.*

3 *Parochus inutilis effectus non est suo beneficio privandus.*

4 *Declaratur* text. in capitulo tua *nos* de cleric. ægrot.

5 *Leproso Parocho* }
6 *Paralytico* } *datur Coadjutor.*
7 *Dementi, vel furioso* }

8 *Illiteratis, & imperitis parochialium Ecclesiarum Rectoribus, seu Parochis, si alias honestæ vitæ sint, deputat Episcopus Coadjutores pro tempore.*

9 *Imperiti Parochi dicuntur illi, qui inhabiles sunt ad exploranda, ea quæ incumbunt muneri, ac oneri beneficii, quod habent.*

10 *Appellatio ad effectum suspensivum tantum tollitur per decretum* Conc. Trid. sess. 21. de reformat. cap. 6.

☞ *Vide Aditionem.*

11 *Coadjutoris datio non censetur comprehensa in generali Vicariatus commissione.*

12 *Parocho, seu Rectori de Coadjutore providendum est propter auctam populi numerositatem.*

13 *Parocho, quando est suspectus de dilapidatione bonorum Ecclesiæ datur Coadjutor.*

14 *Coadjutores ad personalem residentiam, sicut Rectores ipsi, tenentur.*

15 *Coadjutus etiam residere tenetur.*

1 TEmporalis Coadjutor, & revocabilis dari solet Ecclesiæ Rectori ob ægritudinem, vel infirmitatem animi, seu corporis facto, inutili, & ministrare impotenti, ut pro eo ministret, & officium exerceat cum congrua portione ex redditibus beneficii ei assignanda, ita Gonzal. *ad reg.* 8. *Cancell. gloss.* 5. §. 9. *ex num.* 19. Nicol. Garc. *de*
2 *benef. p.*4. *c.* 5. *a princ.* Hujusmodi autem Coadjutoris datio fieri potest ab Episcopo, quia qui instituere, & destituere valet, a fortiori poterit Coadjutores dare, ex Gamb. *de offic. & potest. Legati a latere l.* 5. *tit. de coadjutor. nu.* 3. Gonzal. *dict.* §. 9. *num.* 36.

3 Non est enim justum, ut Parochus inutilis ut supra, effectus suo privetur beneficio, quia afflictis non est danda afflictio, *cap. de rectoribus c. ex parte, cap. fin. de clerico agrot. cap.* 1. *eod. tit. in* 6. Nav. *cons.* 1. *eod. tit.* Gonzal. *d.* §. 9. *n.* 32.
4 Nicol. Garc. *d. cap.* 3. *nu.* 5. nec contrarium videtur firmare text. *in cap. tua nos, illo tit.* ibi, *debet officio removeri*, quia intelligitur quoad exercitium, & actum, non vero a jure, & titulo beneficii, ita Lancel. *in instit. Canon. l.* 1. *de coadjutor,* §. 1. *& ult.* Suar. *tom.* 5. *de censur. disp.* 51. *sect.* 2. *ad fin.* Nicol. Garc. *d. cap.* 5. *num.* 6.

Ex quibus autem causis Coadjutor hujusmodi 5
assignari debeat, habetur late *in titul. de clerico ægrotante, vel debil. in Decretalib. & in l. Sexti.* Unde colliges, quod leproso Ecclesiæ Rectori, sive Parocho datur Coadjutor, ut in *d. cap. de Rectoribus, & in cap. tua nos, illo tit.* Majol. *de irregul. lib.* 2. *cap.* 18. *colum.* 3. Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori eccles. resol.* 494. *num.* 5. *in* 2. *edit. & part.* 4. *resol.* 543. *num.* 5. late Campan. *in divers. Juris Canon. rub.* 11. *cap.* 17. *a num.* 154. ubi *numer.* 160. subdit, attenta Pii V. Constitutione, posse leprosum coram Ordinario libere resignare, non tamen ad id cogi invitus, tametsi non dubitet, quod habenti curam animarum, etiam invito, dandus sit Coadjutor.

Paralitico debet dari Coadjutor, *cap. ult. de* 6
cler. ægrot. Gonz. *d.* §. 9. *num.* 24. Aloys. Ricc. *in d. praxi rerum fori Eccles. resolut.* 494. *num.* 7. Scip. de Rubeis *in aphorismis episcopalibus, verb. coadjut. num.* 6.

Dementi quoque, vel furioso datur Coadjutor, 7
ut in cap. unic. §. *si vero de clerico ægrot. l.* 6. Nav. *cons.* 3. *num.* 2. *edit. tit.* Anchar. *cons.* 188. *Visis, n.* 7. Gonzal. *d.* §. 9. *num.* 23. Aloys. Ricc. *in dict. praxi part.* 4. *resol.* 543. *n.* 4.

Illiteratis, & imperitis parochial. Ecclesia- 8
rum Rectoribus, seu Parochis, si alias honestæ vitæ sint, deputat Episcopus, tamquam Sedis Apost. delegatus, Coadjutores pro tempore secundum dispositionem Conc. Trid. *sess.* 21. *de reform. cap.* 6. tradunt Sbroz. *de officio Vicarii l.* 2. *q.* 212. Franc. Leo *in thesauro fori Eccles. par.* 2. *cap.* 2. *num.* 71. Ugolin. *de officio Episcopi, capitulo* 54. *in princ. n.* 2. Scipio de Rubeis *dist. verb. Coadjutor num.* 3. Zerol. *in praxi Episcop. part.* 1. *verb. Parochia* §. 7. ubi subdit, procedere in Parochialibus exemptis, Campan. *in divers. Juris Canon. rub.* 5. *cap.* 5. Navar. *in singul. Canon. conclus.* 56. *&* 57. Ego ipse *de officio, & potest. Episcopi par.* 3. *allegat.* 63. *numer.* 6. *cum sequent.* Sicut etiam poterit Episcopus modernus ex rationabili causa superveniente iterum examinare approbatum, & provisum de Ecclesia parochiali in forma dignum: ut censuit Congregat Conc. *in Place tina* 26. *Augusti* 1628. cujus memini *in collect. Bullar. verb. approbare.*

Imperiti autem ad hunc effectum dicuntur illi, 9
qui inhabiles sunt ad exploranda ea, quæ incumbunt muneri, ac oneri beneficii, quod habent, & secundum dignitatem, statum, & officium, ad quod assumuntur, ex adductis per Aloys. Ricc. *in d. praxi p.* 4. *resol.* 547.

Quæ quidem Coadjutoris datio vigore præfati 10
conciliaris decreti non est attentata, etiamsi sit executa post appellationem interpositam a sententia ejus, qui judicialiter processit, quia per illud decretum tollitur appellatio ad effectum suspensivum, sed non devolutivum, ut ex Sac. Congreg. & Rotæ decisionibus probat Nic. Garc. *dict. par.* 4. *cap.* 5. *num.* 9. *&* 10. quem refero ego ipse *d. alleg.* 63. *num.* 10. novissime Aloys. Ricc. *in d. praxi resol.* 546. *p.* 4. Joan. Sanc. *in select. disp.* 50. *num.* 4. ubi *n.* 7. affirmant, non solum Concilii decretum permissionem continere, ex eo videlicet quod dicat, posse Episcopum deputare Coadjutorem illiteratis Parochis, sed præceptum sub mortali obligans, & *a num.* 11. probat, posse Episcopum

pum ad examen vocare Parochos, ut ei per experientiam innotescat, an illorum scientia sit extenuata, & boni mores mutati; nam quamvis a principio collationis parochialis beneficii scientia Parochorum fuerit nota, decursu temporis diminui potest.

Additio.

☞ Citato Tridentini Decreto de dando Coadjutore Parochis imperitis accesserunt sequentes Congr. Conc. declarationes. E I. si agatur de Parochis, etiam Regularibus, a predecessore Episcopo constitutis, successorique Episcopo constet de eorum imperitia, S. Cong. die 26. Aug. 1628. censuit = Episcopos successores posse, superveniente rationabili causa, iterum ex officio, etiam extra visitationem, examinare Parochos, alias ad Ecclesias parochiales approbatos = ut lib. 13. decret. pag. 520. a tergo, & die 13. Jan. 1635. respondit = Episcopos successores, superveniente rationabili causa, posse etiam ex officio iterum examinare tam in visitatione, quam extra Parochos, quamvis Regulares, approbatos tempore provisionis Parochialium lib. 15. pag. 146. a tergo, ad quorum examen devenire potest etiam pro libito, & pro sola quiete conscientiæ suæ, quemadmodum & ipsum S. Rotæ Tribunal constituit, decis. 257. par. 19. recen. num. 5. II. si vero agatur de Parochis, ab eodem Episcopo in præcedenti examine approbatis, eadem S. Cong. die 22. Septembr. 1668. ita respondit Episcopo Pampilonensi, prout legitur lib. 24. decret pag. 108. = Cum sub die 15. Jan. 1667. ad instantiam Episcopi Pampilonen. a Sac. Congr. resolutum fuerit I. posse Episcopum examinare Parochos, & Rectores semel approbatos ad curam animarum, quando adest vehemens suspicio de illorum imperitia. II. posse ad hujusmodi examen procedere etiam extra Visitationem. III. ad dictum examen faciendum haud necesse est, ut judiciales probationes imperitiæ præcedant: nunc supplicat Episcopus ipse, per hanc Sacr. Congr. ulterius declarari, an in actis Visitationis Diœcesis possit Episcopus examinare Parochos quotquot visitat, etiam si contra illos, vel aliquem ipsorum non vigeat suspicio imperitiæ = Sac. Congr. 22. Sept. 1668. respondit negative.

Ex quo decreto infert Bened. XIV. Instit. Eccles. LX. in fine = Atque ita pro novo examine faciendo sola conscientiæ sedandæ ratio non sufficit. Insuper necesse est, ut is rumor palam in omnes emanaverit, Parochum, eorum, quæ ad curam animarum gerendam pertinent, memoriam amisisse, & ob socordiam pro sustinenda tam gravi provincia esse imperitum, sicut PP. Sac. Rotæ accurate perpenderunt, dec. 527. part. XIX. Recen. num. 18. & seqq. Parochi etiam, qui a Laicis jure quodam nominati fuerunt, ab hac conditione minime liberantur. Nam cum parochialem Ecclesiam sine publico examine obtinuerint, non idem judicium, atque opinio, ac de reliquis Parochis constituitur, quibus Episcopus post consuetum examen animarum regimen commendavit, Card. de Luca de Parochis serm. 16. =

III. Quamvis juxta hoc Conc. decretum datus fuerit Coadjutor Parocho imperito, hic tamen tenetur residere, ut Sac. Cong. rescripsit in Ravennaten. lib. II. pag. 110. a tergo, quod si fructus Ecclesiæ sint tenues, itaut non sufficiant ad sustentationem utriusque, eandem Cong. ita declarasse hic refert Card. Bellarminus = si Parochi sint imperiti, & fructus Ecclesiæ tenues, Episcopus provideat; data Rectori facultate non residendi. =

IV. Item, si Parochus sit ita imperitus, ut nec formaliter prædicare, nec plebem sibi commissam salutaribus verbis saltem pascere valeat, declaravit, cogendum esse hoc præstare per deputatum ab Episcopo illius expensis, ut in Milevitana mens. Februar. 1590. ad V. dubium lib. VI. pag. 109.

V. Declaravit etiam, dandum esse Coadjutorem Parochis græcis imperitis, etiam latinum, si deficiant Sacerdotes græci habiles, ut in Cassanen. 16. Jan. 1638., & in Larinen. 13. Feb. ejusd. annis lib. XV. decretor. pag. 649. & 662. ☜

Comprehensa autem non censetur hujusmodi 11
Coadjutoris datio in generali Vicariatus commissione, ut resolvunt Aloys. Ricc. *dict. resol.* 494. *num.* 10. *& in d. praxi p.* 4. *resol.* 545. Narbona *de appellatione a Vicario ad Episcopum*, *par.* 1. *numer.* 210. Navar. *d. conclus.* 56. *n.* 3.

Item propter auctam populi numerositatem 12
providendum est Parocho, seu de Rectore Coadjutore, ut per Cæs. de Grassis *dec. unic. de Paroch.* Gonzal. *d.* §. 9. *num.* 26. Aloys. Ricc. *d. resol.* 494. *num.* 8. Quando enim solus Curatus eodem tempore pluribus infirmis providere non potest, non datur justa causa dividendi Parochiam, sed adhibendi ministros Coadjutores, ut censuit Rota *in Aquilana nullitatis erectionis* 10. *Maii* 1613. coram R.P.D. Pirovano, impressa per Farin. *decis.* 484. *n.* 5. *par.* 1. *recent.* Nec Episcopus in vim Concilii Tridentini *sess.* 21. *de reform. cap.* 4. potest erigere coadjutoriam, sed utique cogere debet Rectorem ad adjungendum sibi tot Sacerdotes, qui sufficiant Ecclesiis in Sacramentis ministrandis, ut attestatur resolutum Armendar. *in addition. ad recopil. legum Navarræ libro* 1. *tit.* 18. *lib.* 7. *de Episcopis num.* 43. Unde Sac. Cong. Concilii *in una Ostuen.* 12. *Julii* 1631. censuit, Episcopum non posse dismembrare partem curæ animarum ab Ecclesia parochiali, subjecta Religioni Hierosolymitanæ, & applicare alteri Ecclesiæ ejusdem loci sub prætextu, quod populus esset numerosus.

Et similiter quando Rector est suspectus de 13
dilapidatione bonorum Ecclesiæ, providendum est ei de Coadjutore, ut ex Specul. Abb. & Mendos. resolvit idem Gonzal. *d.* §. 9. *num.* 27. & Aloys. Ricc. *in dict. praxi part.* 4. *resol.* 543. *sub numero* 7.

In his casibus, & aliis, si qui fuerint, tenen- 14
tur Coadjutores hujusmodi ad personalem residentiam, sicut Rectores ipsi, ut censuit S. Congreg. Concilii, prout nobis idonei testes sunt Gonzal. *ad regul.* 8. *Cancel. gloss.* 5. §. 9. *n.* 17. Galet. *in margarita casuum Conscient. verb. Residentia* 1. Piasec. *in praxi Episcop. par.* 2. *cap.* 3. *numer.* 27. Sanctarel. *var. resolut. qu.* 4. *num.* 17. quos cum

 aliis

aliis refero *de officio, & potestate Episcopi par. 3. alleg. 53. num. 58.*

15 Tenentur etiam Coadjuti residere; licet enim Coadjutor ratione infirmitatis Parochi ei datus fuisset, nihilominus Parochus coadjutus debet residere in loco, ubi sita est Ecclesia parochialis, sicut declaravit eadem Sacra Congr. Concilii, teste Armendar. *in addit. ad recopilat. legum Navarræ lib. 2. tit. 23. lib. 2. §. 2. sub titulo, sed an Parochi debeant residere nu.* 129. Sic etiam, si Coadjutor detur inhabili, & illiterato, Coadjutus per hoc abesse non poterit, ne sit melioris conditionis stultus, quam literatus, eadem Sac. Congreg. teste *Gonzal. ad regul.* 8. *Cancel. gloss.* 5. §. 9. *num.* 30.

PARS TERTIA.

CAP. XXIV.

De Oblationibus.

SUMMARIUM.

1 *Oblationes generaliter sumptæ quid importent, ostenditur.*
2 *Oblationum appellatione continetur, quicquid fidelis offert Deo, & Ecclesiæ, sive sint res mobiles, sive immobiles.*
3 *Oblationum tres sunt species.*
4 *Oblationum usus antiquissimus.*
5 *Oblationes, quæ in usus ministrorum exponuntur, sunt de jure parochiali.*
6 *Laici non debent recipere a Clericis oblationes.*
☞ *Vide Additionem.*
7 *Parochus non debet candelas benedictas transmittere ad ædes sæcularium, sed in Ecclesia populus eas recipere tenetur.*
8 *Oblationes, & anniversaria pertinent ad Rectores, & Vicarios Ecclesiarum Ordinum Militarium, & non ad Commendatarios, seu Præceptores eorum.*
9 *Oblationes non debentur ex præcepto, nisi in quatuor casibus enumeratis num.* 10.
11 *Parochiani, quando soliti fuerint in quibusdam festivitatibus certas facere oblationes, illis neglectis, aut non præstitis, possunt per Superiorem cogi ad illam consuetudinem servandam.*
12 *Consuetudo, licet a principio voluntaria, & minime obligatoria, sensim potest habere vim legis, & obligare.*
13 *Oblatio, ut vere dicatur oblatio, & sit Deo accepta, quæ requirantur, ostenditur.*
14 *Diffidentes Fratres.*
15 *Pauperes opprimentes*
16 *Sacrilegi*
17 *Extrahentes servos suos ab Ecclesia*
18 *Raptores*
19 *Pœnitentes*
20 *Meretrices publicæ*
} *oblationes afferre non possunt.*
21 *Oblationes extra Ecclesiam ad sustentationem debita exigi possunt ab illis, qui offerre prohibentur.*
22 *Oblationes alicui capellæ in Ecclesia existenti, non Capellano, sed Ecclesiæ, & Rectori debentur.*
23 *Oblationes, quæ fiunt in aliquo Altari, in dubio præsumuntur fieri intuitu Ecclesiæ.*
24 *Oblationes, quæ fiunt in capella, vel Oratorio sito intra Parochiæ fines, non Oratorio, sed ipsi parochiali adjudicari debent.*
25 *Oblationes factæ in capellis, ubi erecta sunt distincta beneficia, parochiali, & Parocho, non capellis, & Beneficiatis cedunt.*
26 *Oblationes factæ imagini depictæ in pariete domus alicujus personæ privatæ parochiali quæruntur, nisi fierent contemplatione domini domus.*
27 *Oblationes, quæ fiunt tempore Jubilæi, vel anno Sancto in Ecclesia cathedrali, spectant ad Archipresbyterum ejusdem Ecclesiæ, non autem ad Episcopum.*
28 *Oblata celebranti in Ecclesia cedunt Rectori.*
29 *Oblationes, quæ sacris Imaginibus deferuntur, an debeantur Episcopo, vel potius Parocho, ostenditur & n.* 50.
30 *Oblationes erogari debent in usum a largientibus destinatum.*
31 *Consuetudo in materia oblationum admittenda.*
☞ *Vide Animadversionem.*
32 *Jus, Luctuosa nuncupatum apud Lusitanos, quid importet.*

Oblationes, licet generaliter sumptæ impor- 1
tent omnes actiones, per quas quæcunque
res ad divinum cultum exhibentur, ut explicat
Sot. *de just. l. 9. q. 3. art.* 1. & ita *in verb. oblatio*
sic accepto decima, & primitia contineatur, ut
advertit in specie Sylv. *in summ. verbo, decima*
num. 2. sicut continentur omnia illa, quæ Deo
Opt. Max. offeruntur, prout in decima patet ex
illo *Genes. cap.* 28. in finalibus verbis, ibi *decimas*
offeram tibi, &c. & *Numer. capit.* 18. ibi, *decimarum oblationem*, in primitia probat text. *in c.* 1.
16. *quæst.* 7. ibi, *offerent*, junctis verbis præcedentibus: stricte tamen, & proprie oblationes
dicuntur res illæ, quæ intuitu Religionis immediate Deo ab hominibus absque immolatione
exibentur, ut scilicet, vel in usum Ecclesiæ;
vel in usum ministrorum cedant, juxta illud
Matth. 5. *Si offers munus tuum ante Altare*, &c.
& *Deuteron. capitulo* 23. ibi, *Non offeres mercedem*, &c. & *Malachiæ capitulo* 1. ibi, *Si offeratis*, &c. explicat Sot. d. *quæst.* 3. *art.* 1. Et sic 2
oblationum appellatione contineri quicquid fidelis offert Deo, & Ecclesiæ, per *cap. cum inter*,
de verb. signif. docent Oldrad. *cons.* 193. *in fine*.
Isidor. Moscon. *de majest. milit. Eccles. l.* 1. *p.* 3.
cap. 3. *pag.* 466. Card. Tusc. *t.* 5. *litera O. conclus.* 11. *num.* 1. quos refero *in tract. de appellativa verb. utriusque Juris signif. appellation.* 172. *num.* 1.
quibus addo Bonac. in *de legib. quæst. ult. puncto ult. num.* 3. *& de suspens. omnibus in particulari*,
disp. 3. *quæst.* 3. *puncto* 6. *num.* 3. sive sint res mobiles, sive immobiles, nec refert testamento legentur, vel aliter donentur, *cap. qui oblationes*,
cap. clerici, 13. *qu.* 2. Mar Sucin. *in tract. de oblation. libell.* 1. Azorius *instit. moral. p.* 1. *lib.* 7. *cap.*
27. *qu.* 8. Monet. *de decim. cap.* 2. *num.* 9. *& c.* 3.
num. 2. Nam oblationum tres sunt species; *prima* 3
dicitur

dicitur donatio rei inter vivos facta Deo, & Ecclesiæ: *secunda* dicitur donatio causa mortis, quæ fit pro animæ redemptione, & solet mortuarium appellari, *cap. indigne*, 12. *qu.*2. 3. dicitur usualis, & est illa, quam faciunt fideles, dum offerunt ad Altare, vel ad manum Sacerdotis, *cap. causa*, *d. cap. cum inter de verb. signif.* Rebuff. *de decim. quæst.*1. *num.* 27. Hier. Carrat. *in opusc. de juribus parochial. tit.* 3. *cap.* 3.

4 Oblationum usus est antiquissimus; cæperunt autem tempore Cain, & Abel, vel secundum alios tempore Noè, ut *Genes.*4. & 8. ubi dicitur: *Noè ædificavit Altare Domino, tollens de cunctis pecoribus, & volucribus mundis, & obtulit illa in olocausta super Altare, & in lib. num. cap.*6. ubi habetur, quod Principes Israel obtulerunt munera coram Domino, sex plaustra tecta cum duodecim bobus, & alia, quæ præcepit Dominus. Et in lege gratiæ, dum pariter in Altari, vel Ecclesia tempore Missæ panis, oleum, vinum, mel, cera, & alia hujusmodi offerri consueverunt, antiquissimus quoque usus existit, ut constat ex Canonibus Sextæ Synodi, & *in canon.*28. *Trullana* declaratur, qua ratione possint fructus aliqui offerri, ut v. g. uvæ, non ut distribuantur cum Eucharistia, sed, ut benedicantur: at *canone* 57. dicitur non oportere offerre ad Altare lac, & mel, quod Suarez *de Relig. tom.*1. *lib.* 1. *de divino cultu capitulo* 4. *num.*2. cautum putat propter aliquas superstitiones, quæ ex oblatione mellis, & lactis introducerentur; & quamvis *ibi* Suarez nullam exprimat causam, existimo tamen, eam fuisse ad obviandam, seu repellendam multorum Hæreticorum insaniam, qui putabant, materiam sanguinis in Sacrificio ecclesiastico esse lac, contra quos definitum fuit in Concilio Bracharensi III. celebrato circa annum 675. cum malum adhuc serperet, iterum ablatum est a sacris oblationibus lac a Patribus, qui Canones Trullanos edidere, triginta, plusve annis post celebrationem tertii Bracharensis.

5 Oblationes igitur, quæ in usus ministrorum reponuntur, sunt de jure parochiali, *c. quia Sacerdotes* 13. *cap. Sanctorum* 14. 18. *quæst.* 1. *l. Regia Castellæ tit.* 19. *p.* 1. quia illis propter Sacramentorum administrationem sunt debitæ. Host. *in sum. tit. de Paroch. num.*3. *vers. & hæc Presbytero*, Roman. *cons.*356. *num.* 3. *vers. idem in oblationibus*, Joan. Andr. *in cap. cum qui n.* 3. *de preb. l.* 6. ubi Ancharan. *num.* 3. Gemin. *in §. insuper*, *num.* 9. Rot. *in Hispalen. Primitiarum*, 13. *Maii*

6 1622. coram R. P. D. Navarro. Unde laicos non debere recipere a Clericis oblationes, nec aliquam in hoc consuetudinem esse admittendam, resolvit Aloys. Riccius *praxi p.*5. *res.*265. *num.*5. ubi *n.*6. id limitat, si fuerit consuetudo introducta, prout est in tota Italia, per quam in festo Purificationis B.V. laici recipiunt oblationes candelarum benedictarum a Sacerdotibus. Sed an consuetudo quod laicis die Purificationis Virginis Mariæ in Ecclesia per Presbyteros candelæ ceræ albæ, vel alterius coloris offerantur, sit valida, & observanda? vide late Gutier. *Canon. l.*2. *cap.* 21. *n.* 156. & *n.* 158. & *seqq.* de consuetudine, quod Parochi teneantur dare in Paschate suis Parochianis agnum paschalem, vel quid aliud.

Additio.

☞ Consuetudinem quoad Candelas ubi viget, neque improbat Ceremoniale Episcopor., c. XIV. Card. Petra tom.II. in Comment.Const.I. Anastasii IV. sect.II. n.54. etiam quoad Agnum non improbat respectu Parochi=si Ecclesia sit pinguis redditibus, ita ut sine gravi onere talem consuetudinem servare possit = Et ex Decreto Cong. Episc. & Regul. in Arien. 12. Martii 1623. relato a Ferraris Prompta Bibliot. verbo Candela n. 8. Episcopus potest diminuere solitum pondus, ubi facultates Ecclesiæ non suppetunt. ☜

Caveat tamen sibi Parochus hujusmodi candelas benedictas transmittere ad ædes sæcularium, sed juxta laudabilem, & observatam ab Ecclesia universali consuetudinem in Ecclesia populus eas recipere teneatur, ut censuit S. Congr. *negociis Episc. & Reg. præposita in una Fulginat. de anno* 1581. & celebrans, qui distribuit candelas, cineres, & palmas, detecto capite distribuere tenetur, ut censuit Rituum Congr. *sub die* 18. *Julii* 1626. 7

Unde oblationes, & anniversaria pertinere ad Rectores, & Vicarios Ecclesiarum Ordinum Militarium, & non ad Commendatarios, seu Præceptores earum, quia illa non veniunt appellatione decimarum, quæ tantum conceduntur, & debentur Commendatariis, resolvunt Fr Emman. *q. Regul. t.* 1. *q.*32. *art.*7. Didacus de la Motta *de confirm. Ordin. S. Jacobi*, *l.* 2. *cap.* 1. §. 10. *probat.*8. *pag.*193. novissime Hier. Rodriq. *in compendio*, *q. Reg. res.*15. *n.*18. 8

Quærit gloss. *verb. oblationes*, *in cap. statuimus* 16. *q.* 1. an detur præceptum de solvendis oblationibus: in quo dubio secure tenendum est, oblationem non deberi ex præcepto, cum id in Sacris Canonibus nusquam appareat: nam illud *Exodi cap.*23. est dictum cæremoniale, ut docent Cardinal. *cons.*6. *ad fin. de relig. domib.* Armill. *in sum. verb. oblatio*, *num.*3. Azorius *institut. moral. part.*1. *lib.*7. *cap.*7. *qu.*11. Lessius *de justit. lib.* 2. *cap.*39. *dub.*6. *num.* 34. Suar. *de Religion. tom.* 1. *tract.*2. *lib.*1. *cap.*5. *num.*2. Gutier. *Canon. lib.* 2. *cap.*21. *num.*153. ubi ait, dictum hujus gloss. sic simpliciter prolatum, jure non procedere. 9

Limitatur tamen hæc resolutio in quatuor casibus, enumeratis a Sancto Thom.2.2. *qu.*86. *art.* 1. & a Hieron. Carat. *in opuscul. de juribus paroch. tit.*3. *cap.*4. & novissime ab Aloysio Ricc. *in praxi*, *p.* 4. *resol.* 295. *num.*3. *Primus* est, cum debentur per modum census, pensionis, aut conventionis antea factæ cum Ecclesia, Ang. *in sum. verbo, oblatio*, *n.* 1. *Secundus*, cum debentur ex testamento, legato, donatione, voto, &c. *Rebuff. de decim. q.*1. *num.* 24. *Tertius*, quando ministri Ecclesiæ non habent congruam sustentationem; tenentur enim Parochiani ex præcepto naturali, & divino ad exibendas oblationes Presbyteris, ministrantibus spiritualia, ubi ipsi Presbyteri indigentes sunt, nec habent, unde possint sibi necessaria ministrare, Sot. *de Justit. lib.*9. *q.* 3. *art.* 1. *Thesaurus* Pedemont. *dec.*99. *num.* 17. Gutier. *Canon. lib.*2. *cap.*21. *num.*139. qui addunt, prædictos Parochia- 10

rochianos per viam excommunicationis hoc ca-
su compelli posse ad eas solvendas, nisi tanta ino-
pia laborent Parochiani, quod ei sufficienter pro-
videre non possint, quo casu manibus victum
quærere debet, ne Parochianis onerosus existat.
Quartus, cum alicubi oblationes consuetudine
11 sunt introductæ; nam ubi extaret, quod in qui-
busdam festivitatibus Parochiani, soliti sint cer-
tas facere oblationes, illis neglectis, aut non
præstitis, possunt per Superiorem cogi ad illam
consuetudinem servandam; & videtur dici de
consuetudine per decem annos recepta, ita Na-
var. *in Man. cap. 13. num. 19.* referunt Azor. &
Suar. *loc. cit.*, subdens ipse Suar. *num. 7.* circa
tertium casum esse advertendum, obligationem,
de qua ibi, verificari, quando necessitas ministro-
rum oriretur ex eo, quod Parochiani non solverent
decimas sufficientes ad sustentationem: nam, si
solverent, non daretur talis obligatio; additque
num.8. non currere hanc obligationem Parochia-
nis, quando adeo pauperes, & tenues sunt, ut
non possint conferre ad congruam Parochi susten-
tationem.

12 Sed circa ultimum casum advertendum, hanc
consuetudinem, licet a principio voluntariam, &
minime obligatoriam, sensim posse habere vim
legis, & obligare, quia acceptata est, & præ-
scripta, ut obligatoria: ita Gutier. *Canon. l. 2.
cap.21. num.140. cum seq.* Azor. *dict. l.7. cap.30.*
alias 27. *quæst.* 12. Lessius *de just. l. 2. cap. 39.
dub.6. num.34.* Suar. *dec.5. num.12.* ubi *n. 21.* &
Lessius *num. 38. citato loco*, addunt, ad hujusmodi
præscriptionem sufficere decennii tempus, Perez
Lara *de capellan. c. 12. a n.21.* Ad hoc autem, ut
valeat prædicta consuetudo offerendi clericis in
Ecclesia, & possint compelli laici ad eam obser-
vandam, tanquam laudabilem, tria requirit Gu-
tier. *dic. l. 2. Canon. cap. 21. a num. 148. Pri-
mum*, quod Parochiani gratis, sponte, pure, &
simpliciter, nulla necessitate cogente, vel pa-
ctione, seu pignore præcedente, sed ex devotio-
ne principaliter obtulerint, & solverint. *Secun-
dum*, ut quod a Parochianis solvitur, sit certum,
taxatum tamen arbitrio Parochianorum, non au-
tem Rectoris Ecclesiæ. *Tertium*, quod totus po-
pulus, vel major pars persistat in servando præ-
dictam laudabilem consuetudinem, quia tunc co-
gi poterunt singulares, eam non servantes.

13 Ut oblatio vere dicatur oblatio, & sit Deo ac-
cepta, tria requiruntur, secundum Panormitan.
in cap. fin. de verbor. signif. Primum, quod offe-
rens, sit christianus, quia Ecclesia ab infideli-
bus non recipit oblationes, nisi forte damnum
passa sit ab eisdem, pro quo tamen non oblatio-
nes, sed earum recipit æstimationem, ut nota-
tur *in c. quanto de usur.* sed nec aliquid, quod fue-
rit oblatum idolo, Ecclesia recipit, ut *in Conc.
Illiber.* est constitutum. Secundo requiritur, ut,
offeratur Ecclesiæ; nam quod privatæ personæ
offertur, non est proprie oblatio, sed donatio,
aut eleemosyna, etiamsi ecclesiasticæ personæ
donetur. *Tertio*, ut res oblata sit licite, & ho-
neste acquisita, alioquin pro oblatione non reci-
pitur, *d. cap. causa de verb. signif. cap. quia in
omnibus, de usur. cap. ex transmissa, de decim.* Il-
licite autem intelligitur acquisitum quicquid ex
furto, usuris, vel alio illicito exercitio, aut ex
meretricio est acquisitum; nam *Eccles.38.* legitur;
*Dona iniquorum non probat Altissimus; nec respicit
in oblationes iniquorum, nec in multitudine sacrificio-
rum eorum propitiabitur peccatis*. Hoc idem affir-
mant S. Aug. *lib. de ver. Domin. serm. 35.* S. Gre-
gor. *in præfat. in Job.* ait *Victimæ impiorum abo-
minabiles Deo sunt, vota justorum placabilia, neque
enim Omnipotentis judicio quid; sed a quo detur, in-
spicitur, hinc scriptum est: Respexit Dominus ad
Abel, & ad munera ejus, ad Cain autem, & ad mu-
nera ejus non respexit*.

Ideo gloss. *verb. dona in cap.2. distinct. 90.* se- 14
ptem enumerat personarum genera, quibus pro-
hibitum est oblationes offerre. *Primum*, dissiden- 15
tium fratrum. *Secundum*, pauperes opprimen-
tium, *dicto cap. 2.* Tusc. *de visitat. lib.1. cap.24.
a num.10.* Sanct. Thom. *2. 2. qu. 86. art. 3.* Suar.
*de Relig. tom. 1. lib. 1. de divino cultu; cap. 6. a
num. 4.* ubi *num.10.* intelligit de oblationibus tan- 16
tum, quæ fiunt ad Altare. *Tertium* sacrilegorum, 17
cap. divino 12. quæst. 2. Quartum, extrahentium
servos suos ab Ecclesia, ad quam confugerant,
cap. minor. 17. quæst. 3. Gambacurt. *de immun. Ec-
cles. lib. 9. cap. 1. num. 10.* Ludov. Correa *in re-
pet. cap. inter alia de immunitate eccles. part.2. n.7.
prope fin. vers. quinta. Quintum* raptorum, *cap. su- 18
per de raptoribus* Suar. *de Relig. tom. 1. tract. 2.
lib. 1. cap. 6. Sextum* usurariorum, *c. quia in o-
mnibus, de usur.* Suar. *tom. 5. de censur. disp. 31.
sect.2. num.7.* Valer. Reginald. *in praxi fori pœnit.
lib.23. num.95.* Azor. *instit. moral. p.1. l. 7. c.38.
alias 17. qu. ult.* qui intelligunt de oblationibus,
quæ fiunt in Altare ad offertorium Missæ, Squill.
de obligat. Cler. p.4. num. 90. novissime Bonacin.
*de suspensionibus omnibus in particulari, disp. 3. q.3.
punct. 6. Septimum* pœnitentium, *cap. eos, quos de* 19
cons. dist. 4. ubi additur, hanc pœnam extendi non
debere, nisi quatenus reperitur dictum, quod
idem est, ac non extendi debere ad alios casus,
etiamsi similes esse videantur, Sylvest. *verb. Decima
num. 8.* Sentit eadem gl. *d. verb. don.* publicas me- 20
retrices non posse oblationes offerre, quia eas re-
cipi prohibetur, *Deuteron.23. n.17.* & admittit S.
Thom. *2. 2. q.86. art. 3. ad 1.* dum ait, in veteri
lege tales oblationes propter immunditiam pro-
hiberi; in nova autem lege propter scandalum,
& similiter *q.32. art. 7. ad 2.* eandem reddit ra-
tionem, tum propter scandalum, tum propter re-
verentiam, & ideo Suar. *d. c.6. n.8.* docet, secluso
scandalo, bene posse Ecclesiam oblationes mere-
tricum accipere, ut etiam aliorum malorum pec-
catorum, licet publici sint, dummodo scandalum
non detur, nec ipsorum oblata ita male parta
sint, ut veris dominis restitui debeant; aut aliis
operibus charitatis sint obnoxia, puta sustenta-
tioni parentum, filiorum, &c. de quibus idem
Suar. *dicto cap.6. n.6. & 7.*

Videtur, hanc prohibitionem ex parte offeren- 21
tis esse pro oblationibus spontaneis tantum, de
quibus Amos *cap. 4. num. 5.* ubi *vocat oblationes
voluntarias*, & *Numer. cap.29. num. 39.* & *Deute-
ronom. 16. num.10.* alioquin supra enumerati mer-
cedem reciperent de sua iniquitate, ut glos. Ar-
chid. & Turrecr. *nu. 2. in dict. c. 2.* At Suar. *dict.
cap.6. num.10. cum sequentibus*, merito pro omni-
bus

bus esse intelligit, subditque, eas in Ecclesia inter Missarum solemnia accipiendas non esse, ut tales peccatores confundantur, licet tamen oblationes debitæ ad sustentationem exigi possint, & compelli Parochiani, ut eas tradant extra Ecclesiam, quia modus, & locus, ubi offeruntur, est valde accidentarius,& probat ex, *c.quanto,de usur.* addit vero, pretium oblationum, quæ ex consuetudine debentur, sed non ad sustentationem, accipi posse ab iis peccatoribus extra Ecclesiam, sed non exigi.

22 Oblationes factæ alicui capellæ in Ecclesia existenti, non Capellano, sed Ecclesiæ, & Rectori debentur, Felin. *in cap. dilectus*, *num.* 1. *de offic. Ordin.* Socin. *de oblat. libel.* 18. *quæst. fin.* nisi appareat, relictum esse intuitu ipsius capellæ, non Ecclesiæ, Marc. Anton. Genuens. *in pract. Archiepisc. Neapol. cap.*72. *num.*14. Aloys. Ricc. *in praxi part.*4. *resol.*296. *num.* 2. Hieron. Carat. *in opusc. de juribus Paroch. tit.* 3. *cap.* 9. ubi subdit,
23 quod in dubio, oblationes, quæ fiunt in aliquo Altari, præsumuntur fieri intuitu Ecclesiæ; sic
24 etiam oblationes, quæ fiunt in capella, vel Oratorio, sito intra parochiæ fines, non Oratorio, sed ipsi parochiali adjudicari debere resolvunt Troil. Malvet. *de oblat. dub.*4. *num.* 29. Mar. Socin. *eodem tract. d. libel.* 18. *num.*9.10. Ripa *de oblation. Eccles. resp.* 1. *num.* 2. *cum sequent.* Decian. *concl.* 16. *num.*8. *lib.*2. *Thesaurus* Pedem. *decis.*99. *nu.* 2. Gutier. *canonic. lib.*2. *cap.* 21. *num.* 139. Franciscus Leo *in thesauro fori eccles. part.* 2. *cap.*28. *numer.*19. & 31. Rot. *decis.* 256. *par.*1. *recent.* Adeo
25 ut procedat, etiamsi oblationes fierent in capellis, ubi erecta essent distincta beneficia, quia nihilominus parochiali, & Parocho, non capellis, & Beneficiatis cederent, Abb. *in d. cap. pastoralis num.*2. Socin. *dict. libel.* 18. *num.*10. Malvet. *dict. dub.* 4. *num.* 29. Rot. 308. *num.* 2. *part.* 2. *recent.* & *in Hispalen. Primitiarum* 13. *Maii* 1612. coram R.P.D. Navarro, addit Carat. *d. tit.* 3. *cap.* 11.
26 oblationes factas imagini depictæ in pariete domus alicujus personæ privatæ parochiali quæri, intra cujus fines situs est paries, nisi offerens obtulisset contemplatione domini domus, puta si talis esset pauper, vel offerens sciret, dominum domus ex consuetudine convertere oblationes in suas necessitates, vel in pios usus, additque, non obstare *caput hanc consuetudinem*, *causa* 11. *qu.* 1. quia loquitur de oblatis in Ecclesia, non in loco profano.

27 Oblationes, quæ fiunt tempore Jubilæi, vel anno Sancto in Ecclesia cathedrali, spectant ad Archipresbyterum ejusdem Ecclesiæ, non autem ad Episcopum: nam, cum Archipresbyter habeat curam animarum, & Sacram. administrationem, habet per consequens de jure communi fundatam intentionem in omnibus oblationibus, idque privative ad Episcopum, ut per Abbatem, *in cap. quoniam notab.* 1. *de decim.* Malvet. *de oblation. dub.*4. *num.* 401. Ferret. *cons.* 143. *numer.* 4. Aloys. Ricc. *d. resol.*296. *num.*6. Rot. *in Beneventana spolii* 2. *Decemb.* 1585. coram Orano, quam, citat Bellet. *disquisit. clerical. part.* 1. *tit. de bonis Clericor.* §.3. *num.*29. ubi *num.*50. refert plura,
28 quæ veniunt oblationis nomine. Oblata celebranti in Ecclesia cedunt Rectori, Hieron. Carat. *tit.*3. *cap.* 13. *in princip.* ubi in fine resolvit, quod oblationes, quæ fiunt in Missa de sponso, quæ celebratur a Parocho in aliena parochia, debent esse celebrantis, cum ejus contemplatione dentur.

Quæstio est dubia, an oblationes, quæ sacris 29
imaginibus deferuntur, debeantur Episcopo, vel Parocho, & multi partes Episcoporum tuentur, ut Angel. *disput. incip. In refulgenti in* 2. *dubium*, Malvet. *de oblation. in* 4. *dub. num.* 14. Petr. de Ubald. *de Canonica portione*, *c.*4. *q.*16. refert Decian. *consil.*16. *sub num.*7. *lib.*2. Attamen verior, & hodie receptissima est sententia, quod, sive in Ecclesia parochiali positæ sint hujusmodi imagines sacræ, sive extra, intra tamen limites parochiæ, habet fundatam intentionem Parochus super omnibus obventionibus contingentibus intra limites suæ parochiæ, & ad eum spectat; urgensque est text. *cap. pastoralis*, & *ibi* Canonistæ *de his*, *quæ fiunt a Prælato sine consensu cap.* & text. *in c. hanc* 10. *qu.* 1. & *id cap. dilectus de officio Ordin.* ubi Abbas *num.* 4. qui subdit *in versiculo quoad primam*, Episcopo solum deberi oblationes, quando sacræ imagines reperiuntur extra omnem parochiam, Felin. *ibidem in princip.* & *numer.* 3. Abb. *in c.quoniam*, *num.*1. *de decim.* ubi signanter quod spectant ad Parochum, & non ad Episcopum, Capella Tholosana *decis.*483. Ferret. *consilio* 143. qui bene distinguit *num.* 2. 3. & 4. Azorius *institut. moral. part.* 1. *lib.* 7. *cap.* 38. *quæsito* 13. Decianus, qui fuse pro Parocho contra Episcopum in his oblationibus, quæ iconi Sanctissimi Crucifixi offerebantur, consulvit *dicto consil.* 16. *per tot. lib.* 2. Gutierez. *Canon. quæstion. lib.*2. *cap.* 21. *num.*162. Maresc. *var. res. l.*2. *cap.*42. *numer.* 6. 7. & 8. Bellet. *disquisit. cleric. par.* 1. *tit. de bonis Cleric.* §. 3. *num.* 3. & 6. Aloys. Ricc. *in dec. Curiæ Archiepisc. Neapol. part.* 4. *decis.* 170. *num.* 7. & hanc eandem opinionem videtur amplexus S. Thom. 2.2. *qu.* 86. *art.* 2. *præsertim in resp. ad* 2. *argument.* & expresse sequuta est Rot. *in Aquilana nullitatis erectionis* 20. *Decemb.* 1610. coram R. P. D. Pirovano, quæ est *decis.* 256. *part.* 1. *recent.* & *in Benevent. spolii* 2. *Decemb.* 1585. & *eadem die* 1587. coram Orano; ubi dictum fuit, oblationes factas in Ecclesia cathedrali spectare, non ad Episcopum, sed ad Archipresbyterum, qui curam animarum ibi exercebat; & idem respondit S. Congr. Emin. Interpretum Conc. Trid. *in una Caven.* Jus enim universale habet Parochus intra limites suæ parochiæ, mediusque est inter Deum, & populum, unde quemadmodum dogmata, & Sacramenta, quæ proveniunt a Deo, exibet populo, ita vice versa exibet Deo ea, quæ sunt populi, nempe preces, & oblationes, & qui Altari serviunt, de Altari participant, ut egregie ratiocinatur S.Thomas *d. art.* 2.

Et quamvis hæc conclusio sibi locum vindicet, 30
nisi oblaiones in certum usum ex piorum offerentium voluntate fuerint destinatæ; in dubio enim solummodo spectant a Parochum; at quoties a Fidelibus præstantur ad certum finem, pro Missis scilicet, & fabrica, tunc ad Parochum nullo modo spectant, & voluntas eorum, qui eleemosynam, seu oblationes dederunt, præcise servari debet, ut præcitati Doctores monent, & præsertim

addén.

adden. ad Capellam Tholosan. Marefct. *d. c.* 43. *num.* 1. *lib.* 2. Aloyfius Riccius *dec.* 170. *n.* 1. Rot. *in Brachar. Oblationum* 17. *Decemb. an.* 1612. coram Cardinale Pamphilio juniore. Attamen advertendum eft, quod non habet quidem fundatam intentionem Parochus ad effectum, ut hoc cafu oblationes convertat in proprium, cum debeant in ufum a largientibus deftinatum erogari. Verum adminiftratio harum oblationum, etiam tali cafu ad Parochum videtur fpectare ex eodem jure parochialitatis, & qua ratione oblationes fpectent ad Parochum, nifi fuerint in determinatum ufum datæ; eadem, imo & majori ratione ad eundem Parochum fpectat faltem adminiftratio oblationum, quoties in certam caufam funt erogandæ, cum & regulariter de iftis oblationibus Parochus debeat effe fidelis adminiftrator, ac difpenfator, partim convertendo in proprium ufum, partim erogando in iis, quæ concernunt cultum divinum, & partim ad pauperum inopiam fublevandam, ut per S. Thom. *loco præallegato*, & de harum oblationum diftributione idem fancitum fuit *in cap. Vulteranæ*, *& in cap.* 4. 12. *q.* 2. & quod hujufmodi oblationum folus Parochus habeat adminiftrationem dixit Abb. *in c. poftulaftis*, *num.* 2. *verficulo adminiftrationem autem, de his, quæ fiunt a Prælat. fine conf. cap.* & Ferret. *conf.* 143. *n.* 4. *verf. & quod*; plurimum tamen admittendam effe con-
31 fuetudinem in hac materia oblationum tradunt omnes, ut per Mar. Socin. *de obligatione l.* 18. *n.* 17. 18. *&* 26. Decianus *dict. conf.* 16. *num.* 1. Aloyfius Riccius *dict. dec.* 170. *num.* 2. Stephanus Gratianus *difceptation. forenf. cap* 395. *num.* 25. Et ex Theologis admittit Sot. *de juft. l.* 2. *q.* 3. *art.* 2. *verf. quicquid*, ita eleganter Rot. *in Lunen. Sarzan. Oblationum* 8. *Februarii* 1627. coram Reverendo Patre Domino Merlino.

Animadverfio.

☞ Circa Oblationes, quæ fiunt certis Imaginibus, fanctis Altaribus, feu capellis intra limites parochiæ, Van-Efpen. *par. II. tit. XXXIII. cap. X. de Decim. & Oblationib.* docet, his temporibus ex communi praxi folas Oblationes, quæ in Ecclefiis in Miffis ad Altare fiunt, & quæ pro adminiftratione Sacramentorum, pro benedicendis Nuptiis, aut mulieribus poft partum, pro exequiis, & fepulturis, aut aliis fimilibus functionibus fpecialiter offeruntur ex confuetudine, & intentione offerentium, fpectare ad Parochum; reliquas fere omnes alias Ecclefiis, capellis, Altaribus, aut aliis certis finibus effe applicandas.

Quid autem circa has, dumtaxat fpectet ad Parochum, Jo: Baptifta Baffi *tract. de fodalitiis* qu. 7. num. 6. hæc habet = Ita tamen, ut remaneat Parocho fola cuftodia, & adminiftratio illarum = Hoc tamen locum habet, quando capella Rectorem non habet, tunc fiquidem adminiftratio fpectat ad Parochum, fed una cum ecclefiaftico Æconomo, ab Epifcopo deputando, ut declaravit Cong. Conc. in Portugallien. 11. Jan. 1727. in refpon. ad III. dubium in Thefauro Refol. dict. Cong. tom. IV. pag. 1. fecus, quando Rectorem habet, prout declaravit 29. Novemb. 1733. in Afculana Jurium in refpon. ad IV. Tom. VI. pag. 163. Nec etiam fpectat ad Parochum cuftodia, & adminiftratio Oblationum, & eleemofynarum, quæ fiunt Oratoriis Confraternitatum, ut in refponfo laudatæ Cong. ad feq. Dubium VII. in Novarien. Aggregationis 24. Sept. 1718. in dicto Thefauro to. 1. pag. 110. = An, & quomodo poffit Parochus fe ingerere in adminiftratione Oblationum, vel eleemofynarum in dicto Oratorio recollectarum, vel capfulæ pro illis recipiendis expofitæ clavem retinere in cafu &c. = Ad VII. Negative = Idem negatium refponfum jam dederat Cong. Rituum in decretis Urbis, & Orbis, approbatis a Clemen. XI. 12. Jan. 1704. ad dub. XXVIII. relatis fupra poft cap. XII. pag. 111. ☜

In plerifque Diœcefibus Regni Portugalliæ, & 32
alibi, viget antiqua confuetudo, ut ex bonis, & rebus a defuncto relictis debeatur, ac danda fit Parocho melior veftis, feu fupellex, aut vas aliquod argenteum, feu alia res mobilis, quam ipfe Parochus elegerit, pro cujus confuetudinis validitate pugnant Caffad. *dec. unic. de confuetudine in princ. & num.* 1. Cov. *var. lib.* 1. *cap.* 17. *num.* 3. *verf. fic fane*, late Gutierez. *canon. l.* 2. *cap.* 2. *numer.* 190 ubi *n.* 191. idem procedere ait, ac fervandum effe in vefte fciffa Parochiani decedentis, exiftente penes fartorem nondum futa, nec completa, electa vigore dictæ confuetudinis a Rectore Ecclefiæ parochialis. Hoc jus Parochi ad meliorem fupellectilem defuncti *Luctuofa* vocatur apud noftros Lufitanos, quia ex luctu ob mortem defuncti exigitur, five defertur ex prædicta confuetudine, quamvis proprius ab affectu poffet vocari *gaudiofa* eam habere debentibus, & advertit Gutierez *dict. cap.* 21. *num.* 161. *in fine*, qui affirmat, luctuofam quoque vocari apud fuos Civitatenfes.

C A P. X X V.

De quarta parochiali, feu canonica portione.

S U M M A R I U M.

1 *Canonica portio inducta eft jure canonico propter Sacramenta, quæ miniftrat Parochus fuis Parochianis.*
2 *Canonica portio de jure eft quarta, & poteft induci per confuetudinem, quod fit mediatas, vel tertia, & quæ confuetudo in hoc attendenda fit, oftenditur.*
3 *Ecclefia illa, apud quam defunctus fuerit fepultus, tenetur partem eorum, quæ ille pro anima fua eidem Ecclefiæ reliquit, parochiali Ecclefiæ tradere, in qua domicilium defunctus habebat;* ☞ *Vide Additionem.*
4 *Religiofi omnes, etiam Mendicantes, tenentur folvere quartam funeralem, quando quis eligit fepulturam apud fuas Ecclefias, & quid apud Ecclefias Monialium? ibid. num.* 5.
6 *Quarta funeralis femper pro relicta cenfetur, etiamfi id non exprimatur.*
7 *Quartam funeralem folvere non tenentur Religiofi, feu alii, qui funt exempti a folutione quartæ per privilegia conceffa ab habente poteftatem.*

Clem.

8 Clem. dudum de sepul. *debet specialiter derogari, non autem generaliter, ubi Religiosi eximuntur a solutione quartæ funeralis.*

9 *Communicatio non extenditur ad ea, quæ sunt aliis præjudicialia.*

10 *Claus.* salva justitia Ecclesiarum parochialium, *apposita in privilegio specialiter derogante* Clem. dudum de sepult. *non efficit, quin per talia privilegia non concedatur exemptio a solutione quartæ funeralis.*

11 *Privilegia habentes non solvendi quartam funeralem, si licentiam obtinuerint ædificandi aliquod monasterium cum conditione, ut ædificaretur sine præjudicio jurium Ecclesiarum parochialium, a solutione ejusdem quartæ non eximuntur.*

12 *Regulares, qui 40. ann. ante confirmationem Concilii erant soliti solvere quartam Parocho, vel Episcopo, eam etiam post Concil. tenentur solvere, licet ex privilegio solvere non tenerentur Episcopo, vel Parocho, sed aliis personis.*

13 *Regulares non tenentur ad solutionem quartæ, quorum Ecclesiæ sunt ædificatæ ab annis 40. citra, & sunt exempti per privilegia.*

14 *Constitutio Pii V.* Etsi Mendicantium, *fuit per Greg. XIII. redacta ad terminos Concil. non autem revocata.*

15 *Ecclesiæ, vel monasteria ædificata* 40. *annis ante Concil. confirmationem, quæ non erant solita solvere quartam funeralem, ad illam etiam post Concil. non tenentur.*

16 *Quarta funeralis usque ad quartam exclusive potest præscribi spatio decem annorum absque titulo; ac consuetudo 40. annorum cum titulo, aut immemorabilis requiritur, ut præscribatur infra quartam, vel ut nihil debeatur.*

17 *Quartam funeralium tenentur hæredes mortuorum solvere Parocho.*

18 *Parochianus, quando elegit sepulturam in aliena Ecclesia, & legatum æquivalens relinquit propriæ, an censeatur legasse animo compensandi in quartam portionem legatorum, quæ reliquit Ecclesiæ extraneæ, ostenditur.*

19 *Quarta funeralis debetur Ecclesiæ, in qua Parochianus consuevit audire divina, & recipere Sacramenta.*

20 *Rectoribus Parochialium de jure debetur quarta funeralis.*

21 *Vicario perpetuo, vel temporali, & etiam Sacerdoti conducto, ac habenti curam Parochianorum debetur quarta funeralis, si nullus adesset Rector.*

22 *Cathedrali Ecclesiæ debetur quarta funeralis, vel præscriptione, vel ex eo, quod illam sibi reservavit, quando parochiæ fuerunt erectæ, in signum superioritatis.*

23 *Quarta funeralis non debetur Parocho, intra cujus fines viator decessit, stante consuetudine in civitate, quod jus sepeliendi peregrinos, & viatores spectet ad Ecclesiam cathedralem.*

24 *Parochianus, si in una Ecclesia solet audire Missam, in altera vero recipere Sacramenta, canonica portio debetur ei, a qua recipit Sacramenta.*

25 *Quarta funeralis quando constat ex consuetudine, vel alia ratione, cui debeatur, Episcopo, vel Parocho in hoc dubio præfertur Parocus.*

26 *Quarta funeralis debetur parochiæ, ubi quis habet domicilium, licet obierit defunctus in villa, ad quam se contulerat animo redeundi.*

27 *Quarta funeralis suæ parochiali Ecclesiæ debetur, etiamsi quis ægrotus ad aliam deferri se fecerit, & ibi mortuus fuerit.*

28 *Quartam funeralem Ecclesiæ parochiali debet, qui in ægritudine constitutus se cum bonis suis ad Religionem in aliam Ecclesiam transtulerit; secus si sanus bona sua monasterio, aut alteri Ecclesiæ dederit.*

29 *Sepultura electa apud Ecclesiam, ubi defuncti majores solent ab antiquo sepeliri, quarta funeralis ei non debetur, sed Ecclesiæ, in qua consuevit audire divina, & recipere Sacramenta.*

30 *Parochialis Ecclesia culpa Parochi interdicta, si in alia ejus Parochianus sepeliatur, nihil percipit de iis, quæ occasione illius sepulturæ obvenerunt.*

31 *Defunctus, si dum vixit, elegit sepulturam in alia Ecclesia, priusquam parochialis esset interdicta, hujusmodi sequens interdictum non tollit quartam parochialem, quæ antea deberi cœperat.*

32 *Parochus quartam funeralium qua actione petere possit, ostenditur.*

33 *Renunciatio canonicæ portionis in damnum Ecclesiæ cathedralis, vel parochialis facta, nullius est valoris.*

34 *Compositiones, & pacta super juribus parochialibus facta inter Prælatos conventuales, & Parochos, quando sint valida, ostenditur.*

35 *Renunciare juri quæsito de non solvendo quartam, quando per unum, vel binos actus contrarios censeantur Religiosi, ostenditur.*

36 *Quarta funeralis debetur de omnibus, quæ obveniant ratione funeris.*

37 *Funeralia dicuntur, quæ ratione sepulturæ obveniunt, & quæcunque occasione funerum ad Ecclesiam perveniunt, & ea, quæ cum funere portantur.*

38 *Quarta funeralis debetur Parocho ex funeralibus sequenti die post funus, solemniori pompa factis.*

39 *Quarta funeralis non debetur Parocho de candelis, quas Fratres, & alii Presbyteri in funeralibus præ manibus deportare solent.*

40 *Intorticiorum, seu Cereorum Confraternitatum sæcularium, funera associantium quarta funeralis, Parocho minime debetur.*

41 *Quarta funeralis debetur de Candelis, seu cereis accensis, quæ circa Crucem, & cadaver deferuntur.*

42 *Intorticia, cerei, & candelæ, quæ per viam deferuntur, & circa cadaver acceduntur, sunt dividenda pro æquali portione inter Parochum defuncti, & illum, ad cujus Ecclesiam defunctus defertur.*

43 *Quarta funeralis debetur de illis, quæ dantur pro Missis dicendis.*

☞ *Vide Additionem.*

44 *Quarta funeralis debetur de armis, libris, banderiis, culcitra, seu pallio, quæ in feretro deferuntur, nisi aliter sit ex consuetudine, vel privilegio.*

☞ *Vide Additionem.*

45 *Quarta funeralis non debetur de illis, quæ offeruntur in funere alicujus, qui de facto contra volunta-*

 lunta-

luut atem Fratrum ia eorum Ecclesiis, verbi gratia, tempore interdicti sepelitur.

46 *Quarta funeralis, an, & quando debeatur de illis, quæ offeruntur in funere alicujus novitii, ostenditur.*

47 *Quarta funeralis non debetur de legatis factis Ecclesiis, vel locis piis pro fabrica, ornamentis, cereis, luminaribus, & anniversaria post sextum diem.*

48 *Canonica portio debet solvi de rebus quomodolibet donatis, seu relictis, sive sit donatum uni ex Regularibus, sive toti Monasterio.*

49 *Quarta funeralis non debetur de vestibus datis pauperibus.*

50 *Quarta funeralis debetur de omnibus illis, quæ jure institutionis relinquuntur Monasteriis, sive aliis piis locis, non vero de iis, quæ testator in pios usus jussit distribui.*

* *Quarta, an debeatur de illo, quod relinquitur uni ex Regularibus remissive, ibidem.* *

51 *Quarta funeralis debetur de omnibus legatis factis Ecclesiæ, in qua quis elegit sepulturam, si relinquantur ratione loci, non autem ratione personæ, neque in fraudem.*

☞ *Vide Additionem.*

52 *Quarta funeralis non debetur ex legatis factis monasterio, quod sit exemptum per privilegium, & ex legatis factis Ecclesiæ, in qua testator non sepelitur, & ex legatis factis Ecclesiis, vel locis piis, ornamentis, cereis, luminaribus, anniversario post sextam diem, & ex legatis relictis Ecclesiæ pro fabrica.*

53 * *Subsidium Hispanicum a diversis Pontificibus concessum.*

54 *Subsidium item, quod vocant Excusatum.* *

☞ *Vide Additionem.*

1 CAnonica portio, quæ ab aliis quarta parochialis dicitur, inducta est jure canonico propter Sacramenta, quæ ministrat Parochus suis parochianis, idest propter onus, quod in eorum administratione subit, *c.1. capitulo relatum, cap. de his de sepult.* Aloys. Ricc. *in praxi p. 4. resolut.* 299. *num.* 1. & 2. Hieron. Roderic. *in compend. qu.*
2 *Regul. ref.* 18. *num.* 1. De jure est quarta, *cap. cam super de sepult. Clem. dudum, eod. titulo:* potest tamen induci per consuetudinem, quod sit medietas, vel tertia, *capitulo antiquos* 10. *quæstione prima, cap. certificari de sepult.* Bald. *lib.* 4. *consil.* 70. Lap. *de Canonica portione, capitulo* 1. *n.* 4. Jul. Lavor. *var. lucub. tom.* 1. *titulo* 2. *capit.* 17. *ex n.* 4. Ugolin. *de officio Episcopi cap.* 17. *num.* 2. Hieron. Roderic. *ubi sup.* Quæ consuetudo debet esse rationabilis, & legitime præscripta spatio 40. annorum, quod intelligitur de quarta non expressa a jure; si vero sit expressa a jure, sufficit consuetudo etiam non præscripta, Petr. de Ubaldis *de canon. port. p.* 2. *cap.* 5. Ludov. Miranda *in man. Prael. tom.* 2. *qu.* 48. *art.* 5. *concl.* 1. ubi intelligit, necessarium tempus illud quadraginta annorum ad hoc, ut valeat consuetudo, quod detur Episcopo, vel Ecclesiæ parochiali ultra dimidiam partem, ut puta, quod dentur duæ partes ex tribus, vel quod detur citra quartam partem, idest, minus quarta pars, at vero ad hoc, ut detur infra dimidiam, vel quartam partem, non est necessum, quod hujusmodi consuetudo sit præscripta supradicto 40. annorum numero; sed sufficit numerus decem annorum, Jul. Lavor. *loco proxime citato*, ubi *a num.* 8. post Sebast. Medic. *de sepult. q.* 7. advertit, quod quando in Ecclesia parochiali non est certa consuetudo quantum exigat, tunc ea servari debebit, quæ viget in Ecclesia, cui legatur; si vero in Ecclesia parochiali est una consuetudo, & in Ecclesia, cui legatur, est altera, tunc inspicietur consuetudo Ecclesiæ parochialis, quæ prætendit titulum onerosum propter administrationem curæ; sed Ecclesia, cui legatur, prætendit titulum lucrativum, & duobus titulis concurrentibus, potior est conditio tituli onerosi, quam lucrativi. Si denique nulla est consuetudo parochiali in Ecclesia, & nulla in Ecclesia legataria; sed in aliis Ecclesiis ejusdem diœcesis est aliqua consuetudo, tunc si est uniformis, debet servari, si difformis, servabitur quæ est magis conformis juri communi.

A quo debeatur Quarta Parochialis.

Ne parochialium Ecclesiarum Rectores, quibus 3
cura incumbit animarum, debitis fraudentur subsidiis, statutum fuit *in cap.* 1. *de sepult.* & *in Clem. dudum eod. tit.* ut Ecclesia illa, apud quam talis fuerit sepultus, teneatur partem eorum, quæ defunctus pro anima sua eidem Ecclesiæ reliquit, parochiali Ecclesiæ tradere, in qua domicilium defunctus habebat; ita docent Lel. Zech. *de Republ. eccl. cap.* 28. *de Parochis num.* 18. Menoch. *de præsumpt. l.* 1. *præf.* 109. *nu.* 56. Fr. Emman. *q. regul. tom.* 1. *q.* 39. *art.* 2. *in princ.* Fr. Arch. Caraccia *in tract. de quarta funeral. cap.* 1. Ludov. Miranda *in manualis Prælat. tom.* 2. *q.* 48. *art.* 10. *Consil.* 1. Jul. Lavor. *var. lucub. tom.* 1. *tit.* 2. *cap.* 17. *n.* 33.

Additio.

☞ De quibus rebus, & a quibus danda sit quarta, vide addita in fine hujus capituli. ☜

Amplia, ut omnes Religiosi, etiam Mendican- 4
tes, teneantur solvere hujusmodi quartam, quando quis eligit sepulturam apud suas Ecclesias, *d. Clemen. dudum §. verum*, ut de Fratribus B. Mariæ de Victoria, Ordinis Minimorum S. Francisci de Paula dixit Rot. *in Granat. quartæ funeralium* 21. *Maii* 1610. coram bon. mem. Card. *Cavalerio, inter ejus impressas dec.* 10c. & quamvis Azor.
d. p. 2. *l.* 9. *c.* 13. *qu.* 5. § *insuper*, crediderit, id 5
non extendi, quando quis eligit sepulturam apud Monasteria, seu Ecclesias Monialium Ordinis Minorum, & Prædicatorum, ibique de facto sepelitur, quia inquit, *d. Clem. dudum*, loquens de Fratribus, cum sit pœnalis, non est extendenda, sed restringenda; tamen hoc nullo jure probatur post Concil. Trid. *d. cap.* 13. cum in illo generaliter quibuscunque locis piis, ac Monasteriis, ubi solita esset persolvi, id observari præcipiatur, unde quantum ad hoc consuetudini loci standum esse omnino censeo, idque innuere videntur illa verba Tridentini *solitu esse persolvi*, ideoque id absolute tenet Port. *d. verb. canonica portio, num.* 8. referens quandam Bullam Pii V. ubi expresse fit men-

mentio de Monialibus, & eorum Monasteriis, & declarat Pontif. non deberi quartam, seu portionem canonicam de Missis, & aliis relictis Fratribus, & Monialibus, ac eorum Monasteriis refert, & sequitur Hieron. Roder. *in compend. q.*
6 *Reg. resf.* 18. *n.* 18. Et istam quartam ita Ecclesiæ parochiali deberi, ut electio sepulturæ in aliquo Monasterio nulla sit, si Parocho non relinquatur quarta, existimavit Host. *in sum. de sepult.* §. *apud quam Ecclesiam*, *vers. vel non reddatur*. Sed contrarium est verius, quia semper debetur quarta, & pro relicta censetur, etiamsi id non exprimatur, Abb. *in c. de his in* 2. *not. de sepult.* Greg. Lopez *lib.* 5. *vers. ò si non dexasen. tit.* 13. *p.* 1. Fr. Emman. *d. q.* 39. *art.* 6. Miranda *ubi supra art.* 11. Hieron. Roder. *d. resol.* 18. *n.* 7.

7 Limita *primo* in Religiosis, seu aliis, qui sunt exempti a solutione quartæ per privilegia concessa ab habente potestatem, Fr. Emman. *d. qu.* 39. *art.* 2. Archang. Carraccia *de quarta funerali, cap.* 1. Gutier. *de juram. confirm. p.* 2. *cap.* 4. *n.* 3. ubi loquitur de Bulla Pii V. de Patribus Theatinis, Clericis Regularibus dixit Rot. *in Licien. quartæ funer.* 15. *Jan.* 1618. coram Reverendiss. D. meo Decano: & de Fratribus Prædicatoribus *in Hispalen. quartæ funeralium* 4. *Julii* 1590. coram bon. mem. Card. Pamphilio sen. de quibus etiam Stephan. Gratian. *discept. forens. cap.* 925.
8 *d. princ.* Declara, hanc limitationem procedere, dummodo per privilegia fuerit specialiter derogatum *dict. Clem. dudum*, *de sepul.* non autem generaliter, Rot. *in d. Granaten. quartæ funeralium*, *per c. ex parte*, *de capellis Monach.* Rot. *dec.* 122. *p.* 1. *divers.* de qua re bene Petr. de Ubaldis *de Canonic. Paroch. cap.* 6. *num.* 3. ubi quod *dictæ Clem. dudum*, derogatur etiam per clausulas generales, si constet de voluntate Principis derogare volentis, omnibus in contrarium obstantibus.

9 Ita autem est necessarium, ut derogetur *dict. Clem. dudum*, ut si in aliquibus privilegiis concessis, v. g. Prædicatoribus, fuerit *dicta Clem.* specialiter derogatum, & hæc eadem privilegia fuerint communicata Religioni Sancti Francisci de Paula, non communicetur, nec extendatur dicta derogatio in favorem Religionis Sancti Francisci de Paula, ut in his terminis fuit tactum *in d. Granat. quartæ funeralium*, *& in Valissoletana quartæ funeralis*, 19. *Aprilis* 1606. coram Justo, quia communicatio non extenditur ad ea, quæ sunt aliis præjudicialia.

10 Et licet huic *Clem.* per aliquod privilegium sit specialiter derogatum, si tamen fuit apposita claus. *Salva justitia Ecclesiarum parochialium*, non censetur Pontifex per talia privilegia concessisse exemptionem, ita ut non teneatur solvere quartam funeralem, Rot. *in d. Valissoletana quartæ funeralis*. Contrarium tamen tenebat Reverendiss. D. Coccinus in suo voto; quia stante specifica derogatione *d. Clem. dudum*, hæc clausula debet intelligi quoad alia, non quoad expressa, alias privilegium inserviret de vento, & hoc credo verius; quia licet privilegia debeant stricte interpretari, non tamen ita debent intelligi, ut destruantur. Sublimita, ut non procedat,
11 quando habentes hujusmodi privilegia, habuerunt licentiam ædificandi aliquod Monasterium cum conditione, ut ædificaretur sine præjudicio jurium Ecclesiarum parochialium, Rot. *in dict. Granaten. quartæ funeralium* 31. *Maii* 1610. coram bonæ mem. Cardin. Cavaler. inter ejus *impressas dec....* quia hæc conditio est valida, cum res ad suam naturam redeat, *cap.* 1. *& ult. de pactis in* 6. *cap. ab exordio*, 35. *dist.*

Secundo limita, ut non procedat in Regularibus, qui 40. annis ante confirmationem Concilii erant soliti solvere quartam Parocho, vel Episcopo: hi enim etiam post Concilium tenentur solvere eandem quartam Episcopo, vel Parocho, licet ex privilegio hæc quarta non solveretur Episcopo, vel Parocho, sed aliis personis, vel locis, Rot. *in d. Valisoletana quartæ funeralis*, 19. *Apr.* 1606. *coram Justo*, *& in d. Licien. quartæ funeralis* 15. *Jan.* 1618. coram Reverend. D. meo Decano: & clara sunt verba Concil. Trid. *sess.* 25. *de ref. cap.* 13. quæ sequuntur: *Decernit sancta Synodus, ut quibuscunque in locis jam ante an.* 40. *quarta, quæ funeralium dicitur, cathedrali, aut parochiali Ecclesiæ solita esset persolvi, ac postea fuerit ex quocunque privilegio aliis Monasteriis, Hospitalibus, aut quibuscunque locis piis concessa, eadem post hæc integro jure, & eadem portione, qua antea solebat, cathedrali, seu parochiali Ecclesiæ persolvatur, non obstantibus concessionibus, gratiis*, &c. 12

Ex hac secunda limitatione colligitur, illos Regulares non teneri ad solutionem quartæ, quorum Ecclesiæ sunt ædificatæ ab annis 40. citra, & sunt exempti per privilegia, ut censuit Sacr. Cong. Concil. *ad d. cap.* 13. Rot. *in d. Licien.* Fr. Archan. Carraccia *d. cap.* 1. *fol.* 20. §. *nec Sac. Conc.* Fr. Hieron. Roderic. *in compen. quæst. Regul. ref.* 18. *num.* 2. *&* declaravit Pius V. *Constit. sua incip. Etsi Mendicantium* 17. *Kalen. Julii* 1567. ut refert Carraccia *in loco cit.* & Gutier. *de juram. conf. p.* 2. *cap.* 4. *n.* 3. Cujus Constitutionis verba, quæ hac de re agunt, sunt, quæ sequuntur: *Quartam autem funeralium, de qua* sess. 25. c. 13. *nequaquam solvere teneantur Monasteria, quæ a* 40. *annis citra fundata existunt, postquam Concilium ipsum loquitur tantum de Monasteriis, ante an.* 40. *fundatis, quæ ipsam quartam solvere consueverunt, & ubi solvi consuevit, id tantum ceræ, & aliorum, quæ in aliquibus partibus deferri contigerit, tempore, quo defunctorum corpora ad sepulturam deferuntur; non autem de Missis, seu legatis, vel aliis, Fratribus ipsis, seu Monialibus relictis, aut alias quomodolibet donatis, solvi debet, sicque intelligi Concil. decretum quoad quartam hujusmodi solvendam debere decernimus. Ubi vero non est consuetudo solvendi quartam hujusmodi, de nullo supra scriptorum solvi debere declaramus*. Quæ Constitutio, licet loquatur sim- 13
pliciter de Monasteriis ædificatis a 40. annis citra Conc. confirmationem, nulla facta mentione de privilegiis, tamen ita est intelligenda: quia per Greg. XIII. *die* 10. *Octob.* 1586. cujus Constitutionem refert Navar. *in Man. cap.* 27. *in fine*, fuit redacta ad terminos Conc. non autem revocata, ut in declaratione, quam refert Fr. Archang. Caracc. *in fine tract.* & in declarationibus impressis Concil. *sess.* 23. *de ref. cap.* 15. §. *ab Episc.* & sequitur Rot. *in d. Licien.* cujus particula, quæ ad rem plurimum facit, ita se habet: Nec obstat Conc. *sess.* 25. *cap.* 13. *de Regul. quia, cum istud* 14

monasterium sit fundatum post publicationem Concilii, *& quatenus esset fundatum antea*, *cum non esset solitum solvere dictam quartam*, *Concil. ei non obstat*, ut declaravit Sanctiss. Pius V. *in sua Constitut. an.* 1567. quam refert Archang. Carracc. *de quarta funer. cap.* 1. Gutier. *de juram. confirm. p.* 2. *cap.* 4. *num.* 3. Emman. Roder. *in q. Regul. tom.* 1. *qu.* 41. *art.* 2. ita resolvit Congr. Illustriss. interpretum, ut refert Rot. *loco prædicto*. Nec est verum, quod prædicta Constit. Pii V. fuerit revocata per Gregor. XIII. ut in ejus Bulla, quam refert Nav. *in man. cap.* 27. *in fine*, *quia cum dicta Bulla Pii plura contineret*, *per Gregorium redacta fuit ad terminos Concilii*, ut censuit Congr. Illustriss. interpretum sicut testatur Carracc. *loco citato*, *qui etiam in fine tract. refert ipsam declarationem*, & bene advertit Guttier. *ubi supra*. Vide post hæc scripta Lezanam *in sum. q. Reg. cap.* 3. *n.* 12. *&* 13.

15 *Tertio* limita in Ecclesiis, vel Monasteriis ædificatis 40. annis ante Concil. confirmationem, quæ non erant solita persolvere dictam quartam: nam tunc ad illam etiam post Concil. non tenentur, ut *in d. cap.* 13. *Conc.* Fr. Archang. Carracc. *dict. cap.* 1. §. *secundum est*, *fol.* 20. Pius V. *in d. Constit.* quam referunt idem Caraccia, & Fr. Emman. *citatis locis*.

16 *Quarto* limita, ut non procedat in iis personis, seu Ecclesiis, quæ præscripserunt portionem canonicam: nam, cum alibi solvatur dimidium, alibi pars tertia, alibi pars quarta, usque ad quartam exclusive, potest præscribi spatio decem annorum absque titulo: ad hoc autem, ut præscribatur infra quartam, vel ut nihil solvatur, requiritur consuetudo 40. annorum cum titulo, aut immemorabilis, Alex. *cons.* 196. *num.* 15. *vers. de præscriptione*, *l.* 2. Sylvest. *in sum. verbo*, *Canonica portio*, *num.* 2. *&* 3. Lap. de Castellione *de Canon. portione cap.* 2. *nu.* 64. *&* 65. Petr. de Ubald. *de Canon. parochiali cap.* 5. *num.* 3. *& seq. & cap.* 6. *n.* 34. *& seq.* Molin. *de justit. tract.* 2. *disp.* 215. *num.* 7.

17 Et quamvis quartam funeralium non teneri hæredes mortuorum solvere Parocho, nec aliquid aliud, existimaverit Fr. Archang. Carracc. *de quarta funerali*, *cap.* 4. *ante med. vers. hæc sit mea sententia per cap.* 12. 14. 15. *xii. q.* 2. *cap. non satis &c. cum Ecclesia*, *de simonia*, contrarium tamen videtur verius, ut tenent Cov. *in cap. offic. num.* 9. *vers. nec obstat*, *de testam. sub tit. de legatorum imputat. in debitum*, *in nova impr. Antuerpiensi*, Molin. *d. dis.* 215. *num.* 5.

18 Sed quando parochianus elegit sepulturam in aliena Ecclesia, & legatum æquivalens relinquit propriæ, an censeatur legasse animo compensandi quartam portionem legatorum, quæ reliquit Ecclesiæ extraneæ? quæstio dubia est, in qua una sententia tenet, tale legatum imputari in quartam: ita Greg. Lop. *l.* 5. *verb. de mas tit.* 1. *p.* 1. Fr. Emman. *d. qu.* 39. *art.* 6. ubi refert Feder. de Senis *cons.* 3. ubi late, & loquitur etiam in casu, quo legatum esset minus quarta canonica, Anton. Imol. Abb. *in d. c. offic.* Salyc. Alex. & Corn. *in auth. præterea C. unde vir. uxor.* idem tenent Ludov. Mirand. *d. t.* 2. *qu.* 48. *art.* 11. *concl.* 2. Portel. *in dub. Reg. verb. Can. portio nu.* 7. novissime Hieron. Roderic. *in compend. q. Reg. resol.* 18. *n.* 8. Altera vero tenent, legatum, & portionem integre solvendam esse Ecclesiæ parochiali ab Ecclesia extranea, bonus text. *in Clem.* 2. §. *verum*, ibi *largiri integre teneantur*, *de sepul.* ubi gloss. *verb. integre* interpretatur, non esse minuendam canonicam portionem, juvat *c.* 1. ibi, *integraliter faciendam cod. tit. lib.* 6. *Secundo* expenditur, quod respectu canonicæ portionis solvendæ ab Ecclesia extranea, testator non est debitor, sed solummodo Ecclesia ipsa, patet ex *d. cap.* 1. cum ergo non esset debitum ex parte testatoris, quamvis a tertio vere debitum sit, deficiunt termini necessarii ad compensationem. *Tertio* facit, quia, ut supponimus, testator absolute absque conditione legavit Ecclesiæ parochiali, sicut in terminis hujus quartæ legaverat Episcopo. Ergo, sicut, quando absolute legat Episcopo, potest ille legatum, & canonicam portionem petere, ut per text. *in d. cap. de off. testam.* infra resolvimus, ita quando absolute legat Ecclesiæ parochiali, poterit Ecclesia & legatum, & portionem ab Ecclesia extranea sibi debitam exigere absque ulla compensatione. *Ultimo*, & fortius urget *d. cap. requisisti*, *vers. secus autem de testam.* ubi quando aliquid legatur Episcopo, & aliud capellis, monasteriis, aut aliis piis locis, quod legatur Episcopo, ejus est insimul cum canonica portione, quam habet ex legatis Ecclesiarum inferiorum: ergo similiter in proposito Parochus legatum obtinebit & canonicam portionem absque ulla compensatione. Propter quæ hanc partem sequitur gloss. *d. verb. integre*, glo. *verb. largiri*, *in dict.* §. *verum*, Card. *ibi n.* 20. Covar. *in d. cap. officii*, *num.* 6. alias *n.* 9. *sub tit. de legatorum imputatione in debitum in nova impress.* Non obstat *cap. ex his* 4. *de sepult.* ubi probari videtur, Parochianum debere canonicam portionem Ecclesiæ parochiali, a qua Sacramenta percipit, in stipendium sui laboris, sicut respectu decimarum, quas solvere tenetur, vere debitor est ipsi Parocho, a quo spirituale pabulum recipit, *cap. cum contingat. de decim.* quia respondetur, extraneas Ecclesias, quibus Parochiani ibidem sepulturam eligentes legata relinquunt, debitrices esse canonicæ portionis, non vero Parochianos ipsos patet, si recurramus ad verba dicti §. *verum*; ibi *dictorum Ordinum Fratres*, & ibi, *largiri integre teneantur*, quæ verba relata ad monasteria, seu Ecclesias extraneas satis demonstrant, ipsasmet teneri ad solutionem hujusmodi portionis, *d. cap. de his*, ibi, *ipsis Ecclesiis*, *a quibus assumpti sunt*.

Cui debeatur Quarta funeralium, *& qua actione peti possit*.

Quarta funeralis debetur Ecclesiæ, in qua Parochianus consuevit audire divina, & recipere Sacramenta, *cap. cum quis de sepult. in* 6. Fr. Emman. *q. Reg. tom.* 1. *q.* 39. *art.* 5. Rot. *dec.* 376. *n.* 1. *p.* 1. *recent.* ubi de Ecclesia parochiali. Et sic de jure debetur Rectoribus parochialium, *dict. Clem. dudum* §. *verum*, Ugol. *de offic. Episcop. cap.* 17. *n.* 11. Mantic. *dec.* 294. Cavaler. *dec.* 101. *n.* 1. Rot. *in Mediol. quartæ funeralium*, 13. *Mar.* 1622. coram R.P.D. Merlino, ubi etiam fuit dictum, ex hac sola juris assistentia Rotam non solere manuten- 19 20

nutentionem impartiri in aliis causis non jurisdi-
21 ctionalibus, & sic ubi nullus adesset Rector, de-
betur Vicario perpetuo, vel temporali, & etiam
Sacerdoti conducto, ac habenti curam Parochia-
norum, *cap. requis. de testam. cap. cum ex eo, de
elect.* Aloys. Ricc. *in praxi p.4. res.299. num.4.*
22 Item debetur Ecclesiæ cathedrali, vel præscri-
ptione, vel ex eo, quod illam sibi reservavit,
quando parochiæ fuerunt erectæ, & in signum
superioritatis, Rot. *d. dec.376. n.2. & 3.* & tunc
inter Clericos Ecclesiæ dividetur, cura non residen-
23 te penes certam personam, Aloys. Ricc. *d. res.
299. n. 4.* Unde, stante consuetudine in civitate,
quod jus sepeliendi peregrinos, & viatores spe-
ctet ad Ecclesiam cathedralem, quarta funera-
lis non debetur Parocho, intra cujus limites viator
retentus pro delicto, & habilitatus cum cautione
decedit, ut censuit S. Congr. Conc. *in Pisauren.
22. Jun. 1628.*
24 Et si in una Ecclesia solet Parochianus audire
divina, in altera vero recipere Sacramenta, ca-
nonica portio debetur ei, a qua recipit Sacramen-
ta *cap. 1. de sepult.* Fr. Emman. *d. q. 39. art. 5.*
Sylv. *in sum. verb. Canon. portio, num. 11.* Sed si
utraque habet jus funerandi, credit Greg. Lop.
l.1. in glos. los Sacramentos *tit. 13. p. 1.* quod sit
locus præventioni, *per cap. duobus, de rescript.
in 6.*
25 At in dubio, quando non constat ex consuetu-
dine, vel alia ratione, cui debeatur, Episcopo,
ne, an Parocho, præfertur Parochus, qui habet
magis specialem curam, quam Episcopus, qui
habet generalem, & quia Parochis debetur quar-
ta ex causa onerosa *d. cap. 1. de sepul.* Petr. de
Ubald. *de quarta canon. 2. p. cap.8. n. 14. in fine*,
& ut æs alienum Abb. *in c. certificari, a n. 11. de
sepult.* Episcopo vero ex causa lucrativa, Ubald.
ubi supra n. 14. & potior est conditio prætenden-
tis ex causa onerosa *ad text. in l. Sanctorum C. de
jure de lib.* Rot. *in Neritonen. quartæ funeralis 9.
Jun. 1608.* cor. bor. memor. Patriarca Manza-
nedo.
26 Amplia *primo* principalem conclusionem, ut
procedat, etiamsi quis propter bellum, aut pe-
stem in villam, seu alium locum se contulerit, &
ibi diem suum obierit, quia nihilominus quarta
funeralis debetur parochiæ, ubi habebat domici-
lium, si discessit animo redeundi, vel recreandi
animi gratia, Fr. Emman. *q. Regul. tom.3. q.46.
art.3.* Miranda *d.tom.2. qu.48. art.9. concl.2.* Vil-
lal. *in sum. p.2. tract.31. diff. 7. num. 3.* Fr. Hier.
Rod. *in comp. qu. Reg. resol. 18. num. 12.* per Jo:
And. *in cap. his, qui sepult. in 6.* & Abb. *in cap.
de his, eod. tit. in Decr.* ubi quatuor casus consi-
derat.
27 Amplia *secundo*, ut procedat, etiamsi quis æ-
grotus in una parochia ad aliam deferri se fece-
rit; quia nihilominus primæ Ecclesiæ sua portio
debetur, Sylvest. *in sum. verb. canonica portio
num. 15.*
28 Amplia *tertio*, etiamsi quis in ægritudine consti-
tutus se cum bonis suis ad Religionem in aliam Ec-
clesiam transtulerit, quia nihilominus, si ex eadem
infirmitate decesserit, canonica portio Ecclesiæ
parochiali debetur; secus autem si sanus bona
sua monasterio, aut alteri Ecclesiæ dederit; ca-
sus est, *in cap. de his de sepult.* Fr. Lud. Miranda
in man. Præl. tom. 2. q.48. art.9. concl. 3. refert,
& sequitur Fr. Hier. Rod. *in comp. quæst. Regul.
resol.13. num.15.* Unde Tiraq. *de retractu lig. §.1.
glos.8. num. 23.* colligit, canonicam portionem
non deberi Ecclesiæ, cujus Parochianus Religio-
nem ingreditur, & pendente anno professionis,
obiit, nisi ingressus esset animo exeundi, ut ob-
servat Læl. Zech. *de Reg. Eccles. cap. 28. de Pa-
rocho num.48. fallent. 3.*
Amplia *quarto*, ut procedat, etiamsi quis, Ec- 29
clesia una dimissa, ubi Majores sui sepulturam
elegerant, licet sua parochialis non esset, alibi
sepulturam elegerit, quia etiam tunc non Eccle-
siæ dimissæ, sed parochiali debebitur canon. por-
tio, ut habetur *in cap. de sepult. l. 6.* Lud. Mir.
d. tom.2. q.48. art.9. concl.4. quia electa sepultu-
ra apud Ecclesiam, ubi defuncti majores solent
ab antiquo sepeliri, quarta funeralis ei non de-
betur, sed Ecclesiæ, in qua consuevit audire di-
vina, & recipere Sacram. Azo. *dict. cap.3. q. 8.*
Villal. *in sum. p.2. tract.31. diffic.7. n.3.*
Limita, si eo tempore, quo defunctus est in 30
alia Ecclesia sepultus, parochialis Ecclesia erat
interdicta: quia cum nullus posset in ea sepeliri,
jus erat aliis Ecclesiis sepeliendi, ac consequen-
ter, ea relicta, integre percipiendi, quæ occasione
illius sepulturæ obvenerunt, ita Gemin. *in cap.1.
de sepult. lib.6.* Fr. Ludov. Miranda *d. tom. 2. qu.
48. art.10.* Sylvest. *d. verb. canonica portio, n. 8.
§. septimus*, ubi loquitur, quando Ecclesia culpa
Parochi est interdicta, non defuncti Parochiani,
quod etiam tradunt Fr. Emman. *d. tom. 1. quæst.
39. art.3.* Azor. *d. p.2. lib.9. cap. 13. qu. 4. casu
5. & 6.* Miranda *d. p.48. art.10.* Portel. *in addit.
ad dubia Regul. verb. canonica portio, n.3.* Hieron.
Roder. *d. resol. 18. n. 4.*
Quod si talis defunctus ante elegerat sepultu- 31
ram in alia Ecclesia, priusquam parochialis es-
set interdicta, non videtur, interdictum sequens
tollere quartam parochialem, quæ antea deberi
ceperat; & idem respondendum videtur in aliis
casibus, in quibus non defertur defunctus ad paro-
chialem Ecclesiam, si antea alibi elegerat sepe-
liri, quam dictus casus evenerit; imo etsi nullam
antea elegerit sepulturam, sed erat ad parochiam
deferendus, alibi tamen citra culpam Parochi
sepeliatur, non debet quartam suam amittere;
quam tamen perderet, si culpa sua, vel negli-
gentia, defunctus ad aliam Ecclesiam sit delatus:
est enim ratio attendenda, ob quam hujusmodi
portio est instituta, non enim pro sepultura tan-
tummodo est instituta, sed pro onere etiam, quod
ipsis Curatis incumbit subditis suis ea, quæ ad
salutem pertinent, ministrandi, ne debitis, & ne-
cessariis beneficiis defraudentur, *d. cap.1. cap. de
his de sepult.* cum operariis mercedis exhibitio de-
beatur, ut dicitur *in Clem. dudum vers. verum.*
Unde Parochus quartam funeralium potest pe- 32
tere, tamquam debitum, & mercedem laboris
quasi actione locati, Feder. de Senis, *cons.3. n.9.*
Vel condictione ex canone, vel actione ex testa-
mento, Petr. de Ubaldis *de canonica parochiali
cap. 3. num. 2.* ubi Lap. de Castellione *de canon.
portione, num.56.*
Renunciatio canonicæ portionis in damnum Ec- 33
cle-

clesiæ cathedr. vel paroch. facta, nullius est valoris, nisi fiat cum protestatione, quod per hoc
34 non fiat præjudicium juri Ecclesiæ; compositiones tamen, & pacta super juribus parochial. facta inter Prælatos Conventuales, & Parochos sunt valida, etiamsi celebrata sint absque licentia Superiorum, Provincialium scilicet, vel Generalium, dummodo sint licita, & honesta, & fiant cum consensu Conventus, nec irritantur per sequens Capitulum Generale, vel Provinciale, ex decreto Leonis X. *in Concilio Lateran.* imo, etiamsi dictæ compositiones, seu conventiones sint repugnantes, *d. Clem. dudum §. cæteram*, quia ibi tantum revocantur facta ante illam, non vero faciendæ de novo, vide Fr. Emman. *q. Regul. tom.* 1. *q.* 39. *art.* 8. *& tom.* 2. *qu.* 46. *art.* 3. Azor. *d. p.* 2. *l.* 9. *cap.* 12. *qu.* 4. Sylvest. *verb. canonica portio, qu.* 2. Fr. Ludov. Miranda, *ubi supra art.* 12. licet ibi contendat, *in dict. Clem.* etiam revocari conventiones futuras, & non tantum præteritas; sed Leo X. fuit post illam, & potuit jus commune revocare, ut bene notat Portel. *verb. Canonica portio, n.* 9. *&* 10. ita Fr. Hieron. Roder. *in comp. qu. Reg. resol.* 18. *n.* 9.

35. Neque per unum, aut binos actus contrarios censendi sunt Religiosi renunciare juri quæsito de non solvendo quartam, nisi talis solutio facta sit per spatium 40. annorum, juxta dispositionem juris *in c. accedentibus, & in c. si de terra, de privileg.* quia privilegium ad non faciendum non perditur uno, aut bino actu, *cap. cum accessissent*, ubi gloss. *de const.* imo, etiamsi per dictum spatium 40. annorum soluta sit quarta, adhuc præscriptio non tenet: quia contra bona, & jura Regularium nonnisi centenaria currit præscriptio, adinstar Ecclesiæ Romanæ ex quodam singulari privilegio Eugenii IV. Vide Miranda *dict. qu.* 48. *artic.* 13. Portel. *ubi supra n.* 8.

De quibus solvi debeat Quarta Parochialis.

36 Quarta funeralis, seu canonica portio debetur de omnibus, quæ obveniunt ratione funeris, scilicet in die funeris, Fr. Emman. *q. Reg. tom.* 1. *qu.* 39. *art.* 2. *in princip.* Covar. *in c. alt. n.* 7. *de testam.* ubi post Abb. ait, moribus receptum esse, ut Ecclesiæ parochiali quarta portio a Monachis solvatur ex his tantum, quæ offeruntur tempore, quo funus, seu exequiæ defuncti celebrantur, Molin. *de just. tract.* 2. *disp.* 215. n. 4. ubi quod debetur de omnibus oblationibus, & commodis funeris, Sylvest. *in sum. verb. Canon. portio num.* 7. *&* 15. §. 3. ubi quod hoc procedit de consuetudine, Petr. de Ubaldis *de canon. Parochiali, cap.* 4. *num.* 10. & Pius V. *in sua Constitut. incip. Etsi Mendicantium* declaravit, hujusmodi quartam debere solvi de iis, quæ offeruntur in die funeris ex Concil. Trid. quod ita interpretatur. Sequitur hanc declarationem Fr. Emman. *d. art.* 2. *in fine*, Archang. Carraccia *de quarta funerali qu.* 3. *vers. forsan fol.* 45. Gutier. *de juram. confirm. p.* 2. *cap.* 4. *num.* 3. Jo: de la Cruz. *de stata Relig. p.* 2. *cap.* 9. *dub.* 5. *vers.* 3. *conclusio*, & Benedictus XI. *inter Constit. Prædic. pag.* 72. sic ait, *funeralia vero intelligantur hoc casu, quæ cum funere deferuntur*, & idem declarasse Sixtum dicit Molin. *d. disp.* 215. *num.* 9.

Funeralia igitur dicuntur, quæ ratione sepul- 37
turæ obveniunt, *cap. cum liberum, cap. nostra de sepult.* Alberic. *in l. servo alieno* 116. §. *inceptas, nu.* 13. *ff. de legat.* 1. Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori Eccles. dec.* 670. *num.* 4. alias *res.* 571. *num.* 4. *in* 2. *edit. & p.* 4. *resol.* 300. & quæcunque occasione funerum ad Ecclesiam perveniunt, Feder. de Senis *cons.* 6. *num.* 2. *in princ.* ubi subdit, quod mortuaria, seu funeralia dicuntur, quæ occasione funeris deveniunt, etiam præter voluntatem morientis. Item & ea, quæ cum funere portantur, glos. *verb. funeralibus in d. Clem. dudum*, ubi Zabarel. *vers. verum num.* 4. Azor. *instit. moral. p.* 2. *l.* 6. *cap.* 14. *qu.* 13. *vers. funeralia*, Ubald. *dict. tract. cap.* 4. *num.* 16. Rub. *cons.* 23. *num.* 5. Enriquez *concl.* 86. *num.* 9. Hieron. Roder. *in compend. qu. Regul. resolut.* 18. *num.* 3. Sive antequam corpus sit in terra conditum, sive post, & usque ad trigesimum diem, & quandiu fit memoria de funere, Calderin. *cons.* 4. *de sepult.* ubi in casu, quod propter pestem non potuit die obitus solemniter tumulari, Joan. Franc. Leo *in thesauro fori Eccles. p.* 2. *c.* 14. *num.* 12. Aloys. Ricc. *d. resol.* 571. ubi in casu, quod exequiæ post diem funeris fuerunt factæ cum maxima pompa, Sylvest. *in sum, verb. canonica portio, num.* 15. *vers. tertia*, Zabarel. *in d. Clem. dudum §. verum, vers. tertio quæro*, ubi refert opinionem aliquorum, qui, cum funus dicatur a funibus, quibus mortui ligari consueverunt, & postquam mortuus terræ est conditus, funes amplius locum non habeant, putant, funeralia non dici, nisi quandiu corpus est in funibus extra terram. *Sed*, inquit, *desipit, qui sic sapit, nec insistendum est in hoc scientia Grammaticorum*, 36. dist. cap. si quis. *Dic ergo melius, quod, sive ante corpus reconditum terræ, sive postea obveniant occasione funeris, dicantur funeralia, & debetur canonica*, quicquid dicant Covar. *in cap, ultim. de testamenta n.* 6. Fr. Emman. *d. tom.* 1. *qu.* 39. *artic.* 2. *in fine* Joan. de la Cruz *de statu Relig. p.* 2. *cap.* 9. *dubio* 5. Gutier. *de juramen. confirmat p.* 2. *cap.* 4. *num.* 3. Caraccia *de quarta fun. cap.* 1. Molin. *d. disp.* 215. *num.* 9. ubi, quod hoc concessum est Mendicantibus per privilegium, & ita consuetudine servatur.

Ex his forsan patet resolutio ad quæstionem, 38
præteritis temporibus ventilatam, utrum si Parocho in die funeris data sit sola candelarum, & facularum quarta, & deinde sequenti die solemniori pompa, magno scilicet adhibito Religiosorum, Confraternitatum, & Presbyterorum numero in alia Ecclesia, ubi mortuus sepulturæ mandatus fuerat externa die, pro ejus anima solemnis Missa cantetur cum distributione candelarum, & intortitiorum in majore quantitate, quam diei præcedentis; debeatur ex his quoque Parocho quarta; in qua controversia S. Congr. *negocii Episcoporum, & Regularium præposita* semel, & iterum, partibus hinc inde auditis, *die* 3. *Augusti* 1621. nemine discrepante, censuit, deberi quartam Parocho ex funeralibus secundo loco factis.

Non loquimur de candelis, quas Fratres, & 39
alii Presbyteri in hujusmodi funeralibus præ manibus portare solent: has enim deferentes sibi quærunt, nec alia portio de eis debetur, ut declaravit Benedictus XI. *ubi supra*, ubi *de candelis autem, quas Fratres portant, portio non petatur*, tradunt

dunt Hieron. a Sorbo, *in compendio privileg. verb. canonica portio pag.* 103. Piasec. *in praxi Episcop. p.2. cap.* 3. *de visit. Reg.* §. *funeralium etiam pag.* 190. quicquid teneat gl. *verb. fun. in fin. in dict. Clem. dudum.* Calder. *cons. fin. de sepult.* Feder. de Senis *cons.*4. *num.* 8.

40 Item Sacra Congreg. *Episcop.*, *& Regul. præposita*, *sub die* 5. *Martii* 1616. a Parochis montis S. Petri Angelorum Firmanæ diœcesis consulta, Eminentiss. Lancellotto referente, respondit, intorticiorum, seu cereorum Confraternitatum sæcularium funera associantium quartam funeralem eisdem Parochis minime deberi. Et idem de intorticiis, quæ portantur a locis piis ad associandum pauperes personas ad sepulturam declaravit ead. S. Cong. 26. *Novemb.* 1588.

41 Debetur quoque quarta funeralis de candelis, seu cereis accensis, quæ circa Crucem, & cadaver deferuntur, Petr. de Ubaldis *de canon. Paroch. cap.* 4. *num.* 10. Fr. Archang. Carràccia *de quarta fun.*, *cap.* 3. *vers. præfata etenim*. Et de candelis oblatis, Feder. de Senis *d. cons.*4. *n.*8. Et hac de re sciendum est, quod *die* 21. *Mar.* 1629. S.D.N. Urbanus VIII. approbavit decretum Congregationis RR. DD. Præfectorum Urbis habitæ coram Eminentissimo Urbis Vicario, in qua ad effectum removendi dissensiones, & ad evitanda scandala, ac iis justis de causis resolutum fuit, & declara-

42 tum, tam intorticia, cereos, & candelas, quæ per viam deferuntur, quam etiam omnia ea, quæ circa cadavera antequam terræ tradantur in quibuscunque privatis Ecclesiis dividenda fore, & esse æquali portione inter ipsos Parochos, & ministros aliarum Ecclesiarum quarumcunque, etiam Regularium, & Nationalium, seu alias privilegiatarum. Ac propterea quando hujusmodi intorticia, seu cerei, & candelæ in præfatis Ecclesiis pro celebrandis divinis Officiis, præsente corpore, accenduntur, finito Officio, extinguenda, & cuiquam medietatem consignandam esse.

43 Item debetur quarta de illis, quæ dantur pro Missis dicendis, gloss. *verb. funeralibus in d. Clem. dudum* §. *verum,* Bald. *in repet. c. si pater de testam. l.*6. *in* 6. *qu.* Alex. *cons.*196. *n.* 5. *&* 16. *vers. nec excusarentur*, *in fine*, *l.* 2. Sylv. *in sum. verb. canon. portio. num.*9. ubi quod de legato facto rectori Ecclesiæ, in qua quis elegit sepulturam, pro Missis dicendis debetur quarta, Ubald. *de canon. portione*, *cap.* 4. *nu.* 5. quicquid dicat Fr. Emman. *d. q.* 39. *num.* 2. *in fine*, nisi ejus opinionem procedere dicamus de consuetudine, vel propter privilegia.

Additio.

☞ Circa quartam dandam de iis, quæ dantur pro missis celebrandis, certum est hodie, præter declarationem jam relatæ Constit. S. Pii V. non deberi etiam ex declaratione Benedicti XIII., ut ex ipsius Constitutione, quam leges in calce hujus Capituli. ☜

44 Item debetur de armis, libris banderiis, culcitra, seu pallio, quæ in feretro deferuntur, Petr. de Ubaldis *d. cap.*4. *n.*10. Oldr. *cons.*211. *n.*7. ubi de rebus pannis sericis, seu aureis, vestibus, puta stamine, vel cilicio, per *cap. cum inter nos de verb. signif. &c. in nostra de sepult.* ubi speciale dicitur in Hospitalariis, in equis &c. ergo in contrarium est jus commune. Contrarium tenet Carracia *de quarta funerali*, *c.* 1. *vers. adsunt indumenta*: quod credo, procedere de consuetudine, vel privilegio, & declaravit Pius V. *in d. sua Constit. incip. Etsi Mendicantium*, quam sequitur Fr. Emman. *d. tom.*1. *q.*49. *art.*2. Fallit in equis, & armis quæ relinquuntur in subsidium terræ Sanctæ, Molin. *d.tract.*2. *disp.*215. *n.*3. *per cap. in nostra de sepult.*

Additio.

☞ Circa hæc omnia placet hic referre, quæ leguntur in additione ad §.I. Statuti Urbis, cap.IV. de Canonica Portione = Libri, Anuli, Ensis, Vexilla, Equi, Rheda, Cruces, Habitus, seu Insignia Ordinum, vel dignitatum, & alia hujusmodi ornamenta, quæ cum cadavere deferuntur, si ab hærede donantur Ecclesiæ parochiali, absoluto funere, dictæ Ecclesiæ beneficio cedant; si vero donentur Ecclesiæ sepelienti, vel exponenti, inter ipsam, & Ecclesiam parochialem dividantur, vel si non patiantur divisionem, pretium earumdem pariformiter dividatur. Quod si ab hæredibus, expleto funere, repetantur, nihil de his Parocho, vel Ecclesiæ exponenti, aut sepelienti deberi statuimus. In quocumque funere nihil prætendi possit pro armis, seu insigniis non appositis. Si autem apposita fuerint in quantitate, & qualitate hæredi benevisis, integra debeantur Ecclesiæ parochiali, si in ipsa cadaver exponitur; sed si cadaver exponitur in alia Ecclesia, in qua sepelitur, dividenda esse statuimus... Et si hæres illa redimere velit, dimidium pretii solvere teneatur. Pro illorum tamen affixione in parietibus extimis Ecclesiæ parochialis, vel exponentis nihil solvere teneatur pro numero armorum redemptorum: sed si in majori numero affigantur, pro illis solvat pariter dimidium pretii. In casu vero, quo hæres nullo modo apponat arma in funere, sed illa affigere faciat in parietibus exterioribus Ecclesiarum, tunc pro quantitate affixa dimidium pretii, ut supra, tantummodo Ecclesiæ parochiali solvere teneatur. = ☜

Primo limita principalem resolutionem in illis, 45
quæ offeruntur in funere alicujus, qui de facto contra voluntatem Fratrum in eorum Ecclesiis, v. g. tempore interdicti sepelitur, Albert. *in leg. servo alieno*, 116. §. *ineptas*, *n.* 22. *ff. de legat.* 1. Feder. de Senis *cons.*199. Gem. *in cap.* 1. *de sepult. l.*6. Fr. Emman. *d. tom.* 1. *q.* 39. *art.* 3. quia non debetur quarta in casu prohibito, *cap. ex parte c. liber. cap. in nostra de sepult.* Sylvest. *d. verb. canon. portio n.*8. §. 7. ubi quod tenetur corpus, & omnia, quæ habuit, restituere, Fr. Emman. *tom.*1. *q.* 39. *art.* 3. ubi restringit in illis Religionibus, seu Ecclesiis, quæ habent privilegia, ut tempore interdicti possint in earum Ecclesiis aliquos sepelire.

Secundo limita in illis, quæ offeruntur in funere 46
alicujus novitii mortui in Religione, Anchar., & Franch. *in cap. nullus, de temp. ordin. in* 6. Sylvest.

vest. *d. verb. canon. portio n.* 8. §. 4. Fr. Emman. *d. tom.* 1. *qu.*30. *art.*4. ubi extendit limitationem, etiamsi mortuus fuerit in domo parentum, ad quam se contulerat, ut curaretur, de quo etiam Villal. *in sum. p.*2. *tr.* 31. *diffic.* 7. *num.* 10. Fr. Lud. Miranda *dict. tom.*2. *q.*48. *art.* 9. *concl.*3. Azor. *dict. p.*2. *lib.*9. *cap.*13. *q.*4. *vers. quod si in Monasterium, casu* 3. Hier. Rod. *in comp. q. Reg. res.*18. *num.* 5. Restringitur tamen limitatio multis modis, & *primo*, ubi quis morbo jam affectus, ingressus est in Religionem, & ibi Novitius ob illum morbum mortuus est, quia tunc quarta debetur, Sylvestr. *d. verb. canonica portio num.* 8. *vers. quintus* Molin. *d. dis.* 215. *num.* 4. *Secundo* restringitur in eo, qui petiit cum habitu Fratrum sepeliri, Sylv. *loco proxime citato*. *Tertio* restringitur in Novitio, qui non habuit propositum mutandi vitam, Petr. de Ubaldis *de canon. Paroch. cap.* 6. *num.*24. Sylv. *d. num.* 8. *vers. quintus*. *Quarto* restringitur in iis Confratribus, qui ingrediuntur in loca religiosa, retentis bonis suis, quia etiam de legatis factis per ipsos debetur canonica portio, Sylvest. *d. verb. canonica portio num.*12.

47 *Tertio* limita de legatis factis Ecclesiis, vel locis piis pro fabrica, ornamentis, cereis, luminaribus, anniversario post sextum diem, & aliis ad cultum divinum perpetuum, Molin. *d. dis.*215. *num.*8. quicquid teneat Paul. de Eleazar. *in Clem. dudum* §. *verum de sepult.* Alex. *cons.* 196. *num.* 3. *l.*2. Sylv. *d. verb. Canonica portio n.* 15. §. *secunda cum seqq.* ubi quod debetur de relicto pro construenda capella, Petr. de Ubald. *de can. Paroch. c.*4. *n.*22. Cald. *cons. fin. de sepult.* ubi de relictis pro planeta.

48 Canonica portio debet solvi de rebus quomodolibet donatis, seu relictis, *d. Clem. dudum* §. *verum*, *& ibi gl. de sepult.* sive sit donatum uni ex Regularibus, sive toti Monasterio, *d. Clem. dudum*, ubi glos. *verb. indirecte*, Feder. de Senis *consil.*4. *num.*4. late Gem. *consil.* 46. ubi etiam si fuerit donatum uni Fratri, & consanguineis, Sylvest. *d. verb. can. portio n.*15. §. *sexta*, Petr. de Ubaldis *d. cap.* 4. ut de donatis causa mortis loquitur *d. Clem. dudum in* §. *verum*, Sylv. *d. verb. canonica portio num.*8. *in fin.* Petr. de Ubald. *d. c* 4. *n.* 19. etiamsi donatio causa mortis, vel legatum factum in infirmitate sit solutum in vita, gloss. *verb. datis in d. Clem. dudum* Sed contrarium tenent propter privilegia, vel consuetudinem, Fr. Emman. *d. q.* 39. *art.*2. ubi refert declarationem Pii V. Molin. *d. disp.* 215. *n.* 4. ubi ait, hoc non procedere, si fiat in fraudem, per Abb. *in cap. de his de sepult.* Et quod non debeatur de vestibus datis pauperibus, tenet Fr. Archang. Carraccia

49 *de quarta fun. cap.* 3. *vers. insuper cum funere.* Jo: a Cruce *de statu Relig. p.*2. *cap.*9. *dub.* 5. Nec de frumento in illis regionibus, in quibus datur, Carraccia *ubi supra vers. de frumento vero*. Non procedit supradicta resolutio in donatis in vita, & in sanitate, Oldrad. *cons.*225. *n.*23. Petr. de Ubaldis *d. cap.* 4. *n.*21.

50 Quarta funeralis debetur de omnibus illis, quæ jure institutionis relinquuntur Monasteriis, sive aliis locis piis, Molin. *d. disp.*215. *n.*4. per Abb. *c.* 1. *n.* 7. *de sepult.* Sylv. *d. verb. canonica portio*, *n.* 10. Alex. *cons.*196. *n.*7. Non tamen debetur de iis, quæ testator in pios usus jussit distribui in vasa, luminaria, & ornamenta Ecclesiæ, Covar. *in c. ultim. nu.* 8. *de testam.* quia ab ipso testatore censetur facta hæc distributio, *l. unum ex familia* 81. *ff. de leg.* 1. ubi Dyn. Bart. & Doctores, Fr. Archang. Carraccia *d. c.*4. *vers. quare non video*. Declaratur tamen hæc resolutio, ut non procedat, quando aliquis Regularis electus est executor, ut distribuat aliquam summam pro suo arbitrio, & ipse in Fratres distribuit, quibus nihil erat relictum, glos. *verb. obventionibus*, *& verb. indirecte*, *in d. Clem. dudum*, Sylv. *d. verb. canon. portio n.* 15. *vers. secunda*, ubi loquitur etiam quando Fratribus nihil est relictum, sed mandatur executoribus, ut dent, vel promittant aliquid Fratribus. An quarta debeatur de illo, quod relinquitur uni ex Regularibus, vide Federic. de Senis *cons.*4. Calderin. *cons. fin. de sepult.* Albert. *in l. servo alieno* 116. §. *inepta n.*10. *ff. de legat.* 1. *& num.*12. *&* 13. Petr. de Ubaldis *d. cap.*4.

Debetur etiam quarta funeralis de omnibus legatis factis Ecclesiæ, in qua quis elegit sepulturam, *cap.*1. *&* 2. *de sepult.* Oldrad. *cons.*225. *numer.*18. Sylv. *d. verb. can. portio in fine*, Covar. *in cap. ultim. n.*8. *de testam.* quarta debetur de omnibus, quæ relinquuntur in ultima voluntate, etiamsi legata facta sint Prædicatoribus, aut Mendicantibus, Alb. *in d. l. servo alieno* §. *ineptas num.* 10. *ff. de legat.* 1. Covar. *in cap. ultim. n.* 8. *de testam. per d. Clem. dudum*. Quæ tamen procedunt, si legatum relinquatur ratione loci, non autem ratione personæ, neque in fraudem, Sylv. *d. verb. Canonica portio n.* 7. Oldrad. *cons.* 225. *n.* 16. qui tamen indistincte dicit, quartam deberi. 51

Additio.

☞ De quibus rebus danda sit quarta, vide addita in fine hujus capituli. ☜

Quod limitatur aliquibus modis, & *primo*, ut non procedat in legatis factis monasterio, quod sit exemptum per privilegium, Sylv. *d. verb. canonica portio*, *n.*8. Fr. Emman. *qu. Regul. tom.* 3. *q.* 46. *art.* 1. *& tom.* 1. *q.* 39. *art. ult.* Joan. de la Cruz. *de statu Relig. p.* 2. *qu.* 9. *dub.* 5. Archang. Carracc. *de quarta fun.*, *cap.* 2. *Secundo*, ut non procedat in legatis factis Ecclesiæ, in qua testator sepelitur, Alber. *d. n.*10. Oldrad. *cons.* 225. *numer.*15. Sylvest. *d. verb. Can. portio num.*8. §. *sextus*, per glos. *in cap.* 1. *de sepult.* quod non procedit, si tale legatum factum est Ecclesiæ, ad hoc, ut construat capellam in Ecclesia, in qua est sepultus, Alex. *con.* 166. *n.* 5. *l.*2. Zabarel. *in d. Clem. dudum* §. *verum q.* 16. vel si est factum in fraudem Ecclesiæ parochialis. *Tertio*, ut non procedat in legatis factis Ecclesiis, vel locis piis pro ornamentis, cereis, luminaribus, anniversario per sextum diem, Oldr. *d. cons.* 225. *num.* 20. Molin. *d. dis.*215. *n.* 8. *Quarto*, ut non procedat in legatis relictis Ecclesiæ pro fabrica, quia ex tali legato non detrahitur quarta, Cov. *in c. ult. n.* 5. *de testam.* quod verum est, si Ecclesia tunc indiget reparatione, secus, si non indiget. Covar. *ubi supra*. 52

Subsidium Hispanicum, quod ab hoc charita- 53
tivo

tivo plurimum distat, *primo* Regi Catholico concessum fuit a Pio IV. *in quadam sua Constit.* incip. *ad Romani Pontif. indefessam, sexto Non. Martii* 1560. de trecentis millibus ducatis auri annuis usque ad quinquennium, duplex super omnium, & singularum cathedralium, & metropolitanarum, collegiatarum, & aliarum Ecclesiarum, monasteriorum, Prioratuum, & beneficiorum ecclesiasticorum, cum cura, & sine cura saecularium, & Regularium, Canonicatuum, & dignitatum, etiam post Pontificales majorum, & Capitularium, Conventualium, & aliarum Ecclesiarum fructibus, reditibus, & proventibus, juribus, obventionibus, & emolumentis, &c. ipsius S. R. E. Cardinalibus, & Militibus Hierosol. dumtaxat exceptis. *Secunda* concessio facta fuit a Pio V. *in sua Constit.* incip. *Cum sicut sub die* 16. *Mart.* 1566. *Tertia* concessio ab eodem Pii V. *in alia Constit.* incip. *Cum sicut accepimus, sub die* 21. *Maii* 1571. qui etiam per aliam suam Const. incip. *Decret. Romanum Pont. sub die* 7. *Mart.* 1572. exactionem hujus subsidii a Capitulis, & Collegiis Provinciae, seu Episcopatus suscipi mandat. Greg. XIII. *in Constit.* incip. *Concessit alias sub die* 11. *Febr.* 1573. declarat, Milites S. Jacob. de Stapha, excepta tamen magistrali mensa) nec non quatuor Mendicantium Ordinum Fratres, bona immobilia, seu quae immobilium loco habentur, possidentes, ad subsidiorum hactenus non solutorum solutionem teneri. Et demum Paulus V. *in Constit.* incip. *Pro nostro munere, sub die* 31. *Octob.* 1614. post alias concessiones confirmavit concordiam subsidii hujusmodi inter universum clerum Regnorum Castellae, & Legionis, & Regem Catholicum initam.

Aliud subsidium, seu superadditionalia servitia Regi Catholico concedit Greg. XIII. *in sua Const.* incip. *Ad auxilium die* 16. *Aug.* 1591. ad sexennium duratura super victualibus in Regnis Coronae Castellae, vendendi, seu consumandi, ad quae contribuenda declarat, omnes, & singulas personas ecclesiasticas saeculares, & cujusvis Ordinis Regulares teneri. Clem. VIII. *in sua Constit.* incip. *Alias per nos, die* 11. *Aug.* 1603. subdit, hujusmodi gabellam, seu sisam imponi posse super tribus rerum speciebus, vini scilicet, olei, & carnis; dummodo summa tantum decem, & octo decies centena millium nummorum aureorum fiat, & non ultra, & post alias concessiones S. D. N. Urb. VIII. *in suo motu proprio* inc. *Ad universalis* 5. *Mar.* 1633. statuit, ut omnes, & singulae ecclesiasticae personae, tam saeculares, quam cujusvis Ordinis Regulares in Regnis Castellae & Legionis commorantes, teneantur ad conferendum, & contribuendum, prout laici in subsidio ad summam decem, & novem millionum nummorum aureorum cum dimidio alterius, durante sexenio, mediante scilicet solutione gabellarum, seu sisarum super vino, aceto, oleo, & carne in dictis Regnis colligendis, & consummandis impositarum, non tamen, quoad praefatas rerum species, quas ex propriis terrenis, seu decimis, aut aliis quibuscunque redditibus propriis per se, vel alios etiam affictuarios suos, vel etiam eleemosynis percipiunt, & pro divino cultu, seu propriis, vel familiarum suarum usibus consumunt.

Aliud denique est subsidium, quod nostri Hispani *Excusatum* vocant, ex concessione Pii V. 54
qui *in sua Constit.* incip. *Circa Pastoralis, die* 15. *Julii* 1567. Regi Catholico ad quinquennium concessit plenam, liberam, & omnimodam facultatem petendi, exigendi, & levandi, ac recuperandi decimas tritici, hordei, vini, agnorum, lanae, olei, casei, & aliorum quorumcunque fructuum, & rerum, ex quibus decimae, tam de jure, quam de consuetudine, & privilegio solvi, & dari consueverint, ex una domo, illiusque domino, post duas, quae uberiores, & opulentiores decimas habuerint, quam maluerint, in qualibet parochia, tam saeculari, quam cujusvis Ordinis regularis, ex universis parochiis in regnis, & dominiis Hispaniarum, & Insulis eisdem Regnis adjacentibus. Ad aliud quinquennium extendit idem Pius V. *in alia Constit.* inc. *Sane alii, sub die* 21. *Maii* 1571. & ad aliud quinquennium Gregor. XIII. *in Constit.* incip. *Alias felicis, sub die* 13. *Maii* 1575. Idem per aliam suam Constit. incip. *Decet Roman. sub die* 4. *Jan.* 1573. confirmat concordiam initam inter Clerum Regnorum Coronae Castellae, & Legionis cum Rege Catholico, ut scilicet pro, & loco hujusmodi concessionis status ecclesiasticus dictae Coronae solvat suae Majestati, & illi, qui suo nomine illud habere deberet, videlicet ducentos quinquaginta mille ducatos annuos in duabus solutionibus, pro medietate dividendos pro certis quantitatibus cuilibet dioecesi dictae Coronae, prout dividuntur: dummodo tamen extra hanc concordiam, & divisionem remaneant Regna Aragoniae, Cathaloniae, & Valentinae, & insulae illis adhaerentes. Confirmationem eandem fecit etiam Paulus V. ut *in ejus Constit.* incip. *Pro nostro, sub die* 23. *Julii* 1620. At Clemens VIII. *in Constit.* incip. *Propensa nostra, sub die* 12. *Ap.* 1601. absolvit, & plenissime liberat Regem Catholicum, eique remittit, & condonat notabilem, ac etiam notabilissimam summam subsidii, & Excusati, per illum in alios usus conversam, quam in illos, ad quos fuit destinata, videlicet ad sustentandum sexaginta triremes, &c. Et S. D. N. Urb. VIII. *in sua Const.* incip. *Apostolatus Officium, die* 9. *Martii* 1634. statuit, ne Commissarius Cruciatae post elapsum concordiae, & confirmationis Apost. tempus quidquam a Clero exigat ratione Subsidii, & Excusati, donec alia cum eisdem Clero concordia desuper inita, & Apostolica auctoritate confirmata fuerit, necnon eundem Commissarium monere mandat, ne Notariatus, & Officia Cruciatae subsidii, & primae decimae Excusati, cum ecclesiastica Officia sint, a ministris Regiis vendi, seu alienari quoquo modo permittat, minusque cogat Clerum ad solutionem aliquam faciendam eis, qui Officia hujusmodi, sive alterum eorum ement, seu jam forsan de facto emerint, &c.

Additio.

☞ Circa Quartam funeralem attendenda est sequens Constitutio Bened. XIII. *Romanus Pontifex* IV. Kal. Maii 1725. in qua revocata sunt quaecumque privilegia post Clementinam *Dudum*

de sepult. editam in Conc. Viennensi, & post Tridentinum concessa Regularibus intra Italiam, & Insulas adjacentes existentibus de non solvenda dicta Quarta parochiæ defunctorum, qui in Ecclesiis eorumdem Regularium tumulantur,

= Quo circa nos maxime expedire censentes, ut ejusmodi controversiæ, & lites ab Ecclesia Dei penitus arceantur; ac insuper, licet universos Ordines Regulares..... speciali paternæ charitatis affectu prosequamur.... Nihilominus considerantes exemptionem a solutione quartæ funeralis, præfatis Ordinibus a dicta sede Apostolica concessam modo vergere in maximum Parochorum præjudicium, tum propter multiplicationem conventuum, & Monasteriorum Regularium, tum etiam propter auctam devotionem, & consuetudinem fidelium sepulturam eligendi in Ecclesiis prædictorum Regularium; ac proinde non modo consentaneum, sed etiam necessarium arbitrantes, ut eorundem Parochorum, quibus ceteroquin Sacri Canones, & prisca Ecclesiæ disciplina aperte suffragantur, indemnitati oportune consulatur, & antedicta Apostolica privilegia ad æquitatis limites reducantur. Hinc igitur est, quod nos omnia, & singula memorata privilegia exemptiva a solutione quartæ funeralis, quibusvis Ordinibus, Congregationibus, ac Institutis regularibus, ab Apostolica Sede, ut præfertur, quandocumque, & quomodocumque concessa, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis habentes, ac de eorum tenore, & substantia satis, superque instructi...... motu proprio..... hac nostra perpetuo valitura Constitutione præmissa omnia privilegia quoad quartam funeralem, tantum pro locis infra exprimendis moderamur, reformamus, ad viam juris reducimus, & quatenus opus sit, etiam revocamus, & abrogamus, neque cuiquam deinceps suffragari posse, vel debere decernimus. Præterea motu..... Sancimus, statuimus, & mandamus, ut in Italia, eique adjacentibus Insulis a die publicationis præsentis Constitutionis in futurum Parochis defunctorum, qui in Ecclesiis quorumcunque Regularium prædictorum tumulabuntur, persolvatur, & cum effectu tradatur quarta pars omnium intorticiorum, & candelarum, quæ in eadem Ecclesia circa cadaver, vel etiam in Altaribus in die funeris accenduntur. A prædicta tamen quarta funerali excepta intelligantur, & sint candelæ, quas Sacerdotes, etiam Regulares, vel piarum Sodalitatum Confratres funus associantes, manualiter per viam accensas deferunt. Quod si funus non fieret in die tumulationis, sed ad diversam diem, vel ad aliud longius tempus differretur, Parocho nihilominus assignetur quarta pars omnium intorticiorum, & candelarum, quæ ipsamet peracti funeris die in Ecclesia, ubi defunctus humatus fuit circa cænotaphium, seu tumulum honorarium, atque etiam in Altaribus ejusdem Ecclesiæ accensa fuerint. Hæc porro omnia locum habeant, & exacte in posterum observentur, quotiescumque defunctus extra suam parochialem Ecclesiam tumuletur, & exponatur: sive quia in Ecclesia tumulante, vel exponente beneficium obtinuerit, sive quia ibidem sepulchrum habuerit gentilitium, sive tandem quia in ea sepulturam elegerit. Ceterum sub prædicta quarta funerali comprehendi non intendimus, imo expresse ab ea excipimus legata Missarum, & Anniversariorum, hisque similia pia relicta ad favorem Ecclesiæ tumulantis, vel exponentis, a defuncto disposita; circa quæ, ac omnia, & singula alia, de quibus in præsenti Constitutione mentio facta non fuit, privilegia prædictis Regularibus Ordinibus ab Apostolica Sede concessa salva prorsus illæsa, ac inviolata perpetuo permanere, & ab omnibus, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, inconcusse, ac irrefragabiliter observari debere volumus, decernimus, & mandamus. Ubi vero consuetudines legitime probatæ, conventiones, concordiæ, vel statuta vigerent, quæ præfatis Parochis magis faverent, illisque pinguiorem prædicta quarta emolumentorum funeralium portionem assignarent, ea in iis, in quibus vigent, locis, inconcusse ab omnibus observari motu...... sancimus, præcipimus, & jubemus =

Cum autem Constitutio vires suas non extendat extra Italiam, insulasque adjacentes, ut ipsemet Bened. declarat in Concil. Roman. habito an. 1725. titul. VIII. capit. V. Gaudentius a Janua de Visit. Prælati Regular. tom. II. cap. VII. dub. XX. sect. III. numer. 35. §. 1. quærit quænam sit praxis extra dicta loca, & ita respondet = Disposuerunt Apostolicæ sanctiones plures, quod pars quarta funerum etiam a Religiosis solvatur Parochis respective, attentis horum oneribus: non uniformiter tamen juxta varietatem temporum, regionum, & consuetudinum introductarum in Extravag. Benedicti XI. *Inter cunctas de Privil.* in VI. aliaque Bonifacii VIII. *Super Cathedram de sepult.* & Clementina *Dudum* pariter de sepult. Verum tamen plures item Summi Pontifices deinceps ab hujusmodi solutione Religiones sensim fere omnes Mendicantium exemerunt cum expressa derogatione præfatarum sanctionum, Clementinæ signanter allegatæ *Dudum*, nimirum Martinus V. Eugenius IV, ac pluries Sixtus IV. Religionem Prædicatorum, nostrumque Ordinem Minorum Nicolaus V. ac Julius II. Carmelitas, nec non Leo X. Ordinem Minimorum, sub pœnis contra Parochos, qui dictam quartam portionem quovis prætextu, & colore exigere, & apud se retinere præsumerent, ut in bulla præ ceteris Leonis X. incip. *Exponi nobis* pro Minimis. Cum exurgerent nihilominus in dies inter Regulares quartam præstare renuentes, Parochosque exigentes horum, & funerum portionem, lites, ob consuetudines signanter ab alterutra partium in casibus adductis, placuit Concilii Tridentini Patribus super hoc figere regulam, quod nimirum ubicumque locorum vigeret consuetudo, eo tunc a quadraginta annis ante dicti Concilii promulgationem solvere Cathedrali, sive Parochiali cuicumque quartam dictam funeralium, ea a Regularibus etiam quibuscumque servaretur, videlicet solutio continuaretur antiqua, non obstantibus privilegiis, esto Maris Magni, sess. XXV. cap. XIII. de Reform. ex quo deducunt Auctores, quod ubicumque locorum a Conventu, seu familia, vel hospitali, vel domo, licet privilegiatis ab anno 1523. scilicet quadragesimo ante Concilium, solutio quartæ erit in usu, ea deinceps indeclinabiliter

liter adimpleretur, sin minus ita quod dictum spatium ante Concilium, puta per annos quadraginta, minime soluta esset Parochis quarta, seu nunquam fuisset adimpleta in locis, vel antecedenter existentibus, vel post dictum annum de novo extructis, dicta solutio nulla vigeat ejusmodi solutionis in posterum obligatio; & ita universaliter deinde observandum esse concludunt per regiones, & loca extra Italiam, quod scilicet, ubi non adsit hujusmodi consuetudo a Concilio taxata, nequaquam solvatur quarta, sive solvi debeat portio funerum in casu extra Italiam, ubicumque Constitutio Benedicti non cogit, aut obliget, quacumque non obstante istantia, seu prætensione Parochorum, pro quo non est necesse adducere Constitutionem S. Pii V. *Etsi Mendicantium*, a Gregorio XIII. successore revocatam, ac si non emanasset, cum satis perspicue declaretur, atque confirmetur Concilii Decretum per Clementem VIII. in Constit. *Quod semel* & Paulum V. *Decet Romanum Pontificem*. =

Si autem quæratur, an ad Regulares, vel ad Parochos spectet probare, quod quidem Regulares per quadraginta annos ante Tridentinum dictam quartam non solverint, Cong. Conc. in una Minorum observantiæ provincia Poloniæ 14. Novembre 1682. respondit, spectare ad Parochos. = Et ita etiam Rota in Calaguritana Quarta funeris 2. Julii 1728. coram bon. mem. Ratto inter impressas 214. num. 5. ac Vihen. Quartæ funeris 6. Julii 1749. & 23. Januarii 1750. coram Canigliach Decano.

Subnectitur decisio Sacræ Rotæ coram Caprara favore Parochi in causa funeralis non facti.

ROMANA FUNERALIUM

Die Lunæ 24. Aprilis 1690.

PAtres Sancti Augustini de Urbe, in quorum Ecclesia R. P. D. Rita sepulturam elegerat, & absque ulla funebri pompa fuerat sepultus, ut mandaverat, prætendebant sibi deberi medietatem illius quantitatis, quam loco funeralis ab hæredibus solvendam taxaverat Camerarius Cleri. Verum sese opponente Joanne Francisco Tupino Rectore S. Salvatoris de Cupellis, personæ defunctæ Parocho, Eminentissimus Vicarius, ad quem res fuerat delata, Patrum instantiam rejecit, & ad favorem Parochi pro integra quantitate, jam ab hærede deposita, mandatum relaxavit, quod hodie in gradu appellationis Domini dixerunt exequendum.

Visa est enim & ipsis insubsistens Patrum prætensio, cum actio ad funeralia soli Ecclesiæ parochiali competat, utpote de illius juribus tantum ex firmatis per Rot. decis. 194. num. 1. coram Mantica, & decis. 480. num. 8., & 9. coram Merlino repetita in Recent. dec. 408. par. 5. Nec ullo jure cautum reperiatur, quod Ecclesiæ sepelienti jus, seu actio aliqua competat pro solemni funerali non facto, & a Testatore prohibito, cum dispositio Concilii Viennensis in Clem. Dudum de sepult., in quo unice residet jus Regularium, loquatur solum de funeralibus relictis, ut ibi legitur ad literam, & proinde, tamquam exorbitans, non est extendenda ad non facta, & non relicta funeralia, ut ad hunc effectum notat Modern. Salentin. Consult. Canonic. tom. 6. consult. 88. num. 2., & prius dixerat Calderin. consil. 2. de sepult., Morott. respons. 51. eodem sit num. 13. in fin.

Idque comprobatur etiam ex determinatione Statuti Cleri Romani cap. 4. tit. de Canon. port. §. 4. 5., & 7. ubi considerando casum, quo funus celebratur in Ecclesia diversa a sepeliente, disponit, ut funeralium emolumenta dividantur inter Ecclesiam parochialem, & funerantem, nulla relicta portione Ecclesiæ sepelienti, & hoc quidem multo jure, cum Ecclesiæ sepelienti funeralia non debeantur, nisi ratione laborum, quos ipsa sustinet in funeris celebratione, ut observat Molphes. in summ. tract. 13. tit. de ultim. volunt. cap. 8. num. 35. juri consonum est, ut, eo cessante, cessent etiam emolumenta, quæ ejus occasione, & intuitu præstantur, ad text. in leg. Scio, de ann. legat., Lara de Anniverf. lib. 2. cap. 8. num. 17., Petr. Ubald. de Canon. paroch. quæst. 7. sub num. 13.

Hinc non obstat prætensa consuetudo dividendi hujusmodi funeralia inter Ecclesiam parochialem, & sepelientem, quia cum innitatur simplicibus attestationibus, in quarum contrarium aliæ similes deducebantur pro parte Parochi, elisa proinde remanet quæcunque consuetudo, quæ ex actibus difformibus numquam inducitur, sed excluditur, Bart. in leg. 2. in fin. ff. solut. matrim., Decius consil. 214. num. 2. vers. 2. hoc idem, & per tot. Alex. consil. 173. per tot. lib. 6., Rota coram Gregor. decis. 162. num. 9. & ibi Adden. num. 15., & coram Bich. decis. 48. num. 15.

Minus refragari videbatur, quod non integrum funerale, sed sola quarta portio (quæ in Urbe ex consuetudine est medietas) sit debita Parocho, ut sancitur in d. Clem. *Dudum de sepult.* quia cum Ecclesia sepeliens nullum habeat jus super alia medietate, sicuti non potest pro ea agere, minus potest excipere, leg. prima, ff. quor. appel. non recip. leg. ille, a quo §. si de Testam. ff. ad Tribellian. Cephal. consil. 133. num. 39. Rota coram Gregor. dec. 396. num. 3., & dec. 320. n. 5. coram Buratt., & dec. 93. n. 7., & 8. par. 6. Recent., & Parocho sufficit vincere per non jus Patrum Actorum, leg. actor. Codic. de probat., leg. qui accusare, Cod. de eden. Leg. fin. Cod. de rei vindic., & in terminis in Romana jurium funeralium dec. 348. num. 5. par. 11. Recent. =

Hæc decisio confirmata fuit ab eadem Sacr. Rota alia decisione coram Molines = Romana funeralium die lunæ 15. Junii 1699. in qua expresse etiam statuitur, deberi Parocho funus non factum, & quidem totum, & integrum, licet a Testatore prohibitum, non obstante qualibet contraria consuetudine, reprobata tamquam irrationabili a Rituali Romano in Rubric. de Exequiis.

CAP. XXVI.

De sepulturis, & funeribus ducendis.

SUMMARIUM.

1 *Parochus suos Parochianos, omnesque alios intra parochiam degentes sepelire debet.*
2 *Sepultura tripliciter sumi potest.*
3 *Sepelire mortuos opus piissimum, & multum commendandum, & num. 4.*
5 *Cadavera intra Urbes sepeliri prohibitum erat lege duodecim tabularum.*
6 *Cœmeteria pro fidelium mortuorum corporibus sepeliendis instituta sunt.*
7 *Sepulturæ honor intra Ecclesiam Episcopis deferri cœpit, aliisque personis insignibus.*
8 *Sepeliri in Ecclesia quibuscumque sive clericis, sive laicis licitum est.*
9 *Sepulturæ jus concedere spectat ad Episcopum.*
☞ *Vide Animadversionem.*
10 *Sepeliendus nemo est prope Altare, seu sub pradellis.*
11 *Sepulturæ locus quibus modis, & cujus auctoritate dari possit, ostenditur.*
12 *Sepulchrum proprium potest quis habere quoad usum, & prohibere, ne absque ejus assensu quis in eo sepeliri queat.*
13 *Sepeliendi jus quæsitum non censetur ex solo cursu decennali, & cadaverum illatione, nec ex jure patronatus, quod quis habet in Ecclesia.*
14 *Ecclesia, etiam non parochialis, capax est, vel ex consuetudine, vel Episcopi auctoritate habendi cœmeterium, & jus sepeliendi.*
☞ *Vide Animadversionem.*
15 *Sepulchrum probatur commune esse familiæ ex inspectione literarum.*
16 *Simoniacum est aliquid tanquam pretium exigere pro jure sepulturæ, sive ut aliquis in certo loco Ecclesiæ, aut cœmeterii sepeliri possit.*
17 *Sepulchri hæreditarii usus est pretio æstimabilis, & vendi potest pro debitis defuncti.*
18 *Gabella non solvitur de venditione sepulturæ ratione situs, vel dignioris loci.*
* *Consuetudo certi quid exigendi pro sepultura, seu officio sepulturæ, an sit valida, ibid.* *
19 *Electio sepulturæ omnibus adultis est libera, dummodo non prohibeantur a jure.*
20 *Sepultura eligi potest in Fratrum Prædicatorum, & Minorum Ecclesiis, relicta parochiali.*
21 *Electio sepulturæ in Ecclesiis Regularium non potest a Parochis impediri.*
22 *Parochus non potest prohibere, quin defunctus sepeliatur in Ecclesia, per ipsum ædificata, & electa, reservata ipsi Parocho quarta funerali.*
23 *Curatus requisitus, ut intersit defuncti sepulturæ in Ecclesia, per ipsum defunctum ædificata, si interesse recuset, vel petitam licentiam deneget, poterit sine ipsius interventu, & licentia tradi sepulturæ.*
24 *Electionem sepulturæ potest quis revocare usque ad finem vitæ.*
25 *Religiosi, & sæculares clerici nullum inducere possunt sub pœna excommunicationis ad eligendam sepulturam sub voto, vel promissione de non mutando illam electionem, etiam non sequuto effectu, ut num. 26.*
27 *Parochus violenter rapiens, vel spolians funus, antequam veniat ad manus eorum, quibus debetur, perdit jus, quod habet, & quartam canonicam.*
☞ *Vide Animadvesionem.*
28 *Pater eligit sepulturam pro filio impubere, si consuetudo terræ id habeat, si vero non sit, sepeliri debet in sepultura Majorum.*
☞ *Vide Additionem.*
* *Uxor præmortua, non electa sepultura, si maritus habet proprium sepulchrum, in ipso etiam tumulari debet. ibid.*
☞ *Vide Additionem.*
29 *Mulier nupta libere potest sibi eligere sepulturam, sicut vir.* *
☞ *Vide Additionem.*
Mulier, quæ habuit plures viros, si non electa sepultura, moriatur, est sepelienda in sepultura ultimi viri, ibid.
30 *Religiosi sepeliendi sunt in propriis Monasteriis, etiamsi extra claustra decedant, nisi sint ita remoti a propriis Monasteriis, ut commode portari nequeant.*
☞ *Vide Additionem.*
31 *Sepultura non electa, ubi quis decedit, in ea sepeliendus est, in qua Majores sui sepeliri consueverunt, soluta quarta parochiali.*
32 *Majores dicuntur Pater, avus, & alii superiores.*
☞ *Vide Additionem.*
33 *Sepeliendus est quis in parochia, ubi Sacramenta suscipit, si in alia Ecclesia Majores sui sepulturam non habebant.*
34 *Sepulturæ jus pendet multum ab administratione Sacramentorum.*
35 *Peregrinus, si moriatur, dum est in via, sepelitur in Cathedrali.*
36 *Canonicus Ecclesiæ cathedralis an in ea sit sepeliendus, vel potius in parochia, ubi habet domicilium, remissive.*
37 *Parochus quanto tempore a morte tenere debeat mortuum super terram, antequam sepeliatur, & an sepeliri possit omni die, & hora, ostenditur.*
☞ *Vide Additionem.*
38 *Parochus, dum vadit ad infirmum communicandum, debet in genere interrogare eum, in qua Ecclesia velit sepeliri, non vero in specie.*
☞ *Vide Animadversionem.*
39 *Sepulturæ jus a quibus amittatur, ostenditur.*
40 *Excommunicati notorii, & denunciati* }
41 *Interdicti notorii, & denunciati* }
42 *Usurarii publici, & manifesti* }
43 *Infideles, Pagani, Judæi, Hæretici* }
44 *Raptores manifesti,* }
45 *Decedentes in tornea-* }

men-

mentis, vel in duello)

☞ *Vide Animadversionem.*

46 *Qui semel in anno confessus non est*)
47 *Religiosus utriusque sexus proprietarius*) *sepultura Ecclesiastica carent.*
48 *Peccator notorius, decedens in peccato mortali*)
49 *Occidentes seipsos ex industria*)
50 *Decimas Ecclesiæ non restituentes*)
51 *Parricida*)

☞ *Vide Additionem.*

52 *Blasphemantes Deum publice*)

53 *Clericus notorie concubinarius.*

54 *Legatum factum Ecclesiæ pro sepultura adhuc ei debetur, etiamsi testator ob culpam suam sepultura privaretur.*

55 *Parochi non debent propter jus sepulturæ minime solutum cadaver exhumatum retinere.*

56 *Sepultura concessa conceditur quoque delatio mortui processionaliter.*

57 *Hæredes defunctorum numerum Sacerdotum, & ceræ sibi bene visum pro defuncto ad sepulturam associando convocare, & subministrare possunt.*

58 *Parochus destinatos clericos ab hæredibus defuncti, pro eo ad sepulturam associando, convocare potest, & non alios.*

59 *Parocho competit jus convocandi alios Sacerdotes pro obeundis funeribus, si nullos ipsi hæredes destinaverint.*

60 *Parochus potest ad libitum vocare ad funus clericos, quos voluerit, nec cogitur vocare viciniores, nisi aliter disponant hæredes.*

61 *Confraternitates non possunt accedere ad funeralia mortuorum, nisi specialiter, & expresse vocentur.*

62 *Parochus proprius nullatenus excludendus, quantumvis ad sepeliendum cadaver Regulares dumtaxat a defuncto accersiri jubeantur.*

63 *Vocati omnes ad funus debent convenire ad parochialem defuncti.*

64 *Regulares vocati ad sepeliendos mortuos etiam in eorum propria Ecclesia, debent accedere ad Ecclesias, ex quibus cadavera amoventur.*

65 *Regulares, casu, quo cadaver in aliqua Ecclesia deponi contingat, ad eandem Ecclesiam, ubi depositum erit, convenire debent.*

66 *Parocho proprio irrequisito, cadaver levari non potest.*

67 *Religiosi non possunt cum Cruce intrare parochias ad levanda corpora defunctorum apud suas Ecclesias sepelienda, nisi monito prius, & requisito Parocho.*

68 *Regulares extra claustra decedentes possunt ad eorum Ecclesias deferri; Parochis inconsultis.*

69 *Tertiarii quando in Fratrum Ecclesiis sepeliendi sint, ostenditur.*

☞ *Vide Additionem.*

70 *Defunctorum cadavera in alterius parochia existentia, quæ in Ecclesiis Fratrum sepeliri debent, prius ad Ecclesiam parochialem deferenda sunt.*

71 *Mortui sepeliri possunt in Ecclesia, in qua sepulturam elegerunt, sine præsentia Parochi, si ipse requisitus interesse recuset, vel petitam licentiam deneget.*

72 *Ecclesia parochiali nihil debetur, exceptis juribus parochialibus, si in ea deponatur defunctus, ut inde transferatur ad Ecclesiam Regularium, in qua elegit sepulturam.*

73 *Habitum suscipientes a Guardiano, & cum eo decedentes, quando in Ecclesiis ejusdem Ordinis sepeliendi sint, ostenditur.*

74 *Ad Parochum spectat declarare, per quam viam sit exportandus defunctus.*

75 *Funerale ducere, & prosequi tenetur Parochus usque ad januam Ecclesiæ Regularium, in qua sepeliendus est defunctus.*

☞ *Vide Animadversionem.*

76 *Parochus sæcularis sicut defert stolam in propria parochia, & in parochia Fratrum, dum defuncti corpus in eorum Ecclesia sepelitur, ita Parochus regularis.*

77 *Parochus Monachus ita potest cum stola ingredi parochiam sæcularium, sicut sæcularis Parochus Monachorum parochiam ingredi valet.*

78 *Crux unica illius Ecclesiæ, ad quam corpus transfertur, deferenda est in funeralibus.*

79 *Crux propriæ parochiæ defuncti deferenda est in funeralibus.*

☞ *Vide Animadversionem.*

80 *Parochi defunctorum in Regularium Ecclesiis humandorum corpora usque ad easdem Ecclesias associare possunt.*

☞ *Vide Animadversionem.*

81 *Clerus sæcularis in Ecclesiis Regularium super cadaveribus Officium defunctorum, Psalmos, Responsoria, aliasve Preces recitare non potest.*

82 *Officium in tumulandis cadaveribus in Ecclesiis regularibus non per Parochum, sed per eosdemmet Regulares fieri debet, non obstante quavis contraria consuetudine.*

☞ *Vide Animadversionem.*

83 *Parochi non debent plus recipere pro tumulandis cadaveribus exterorum, quam civium.*

84 *Pauperum cadavera gratis sepeliri debent.*

Parochus suos Parochianos, omnesque alios 1
intra parochiam degentes, cum testamento, vel sine testamento decedentes, sine tamen speciali circa sepulturam dispositione, sepelire debet in sua Ecclesia parochiali, nisi forte alibi habeant sepulchrum, in quo Majores eorum sepeliri ab antiquo consueverunt, *c. ip. is, qui, de sepult. In 6.* hoc enim jus parochiale est, ut habetur *in Clem. dudum §. hujusmodi, de sepult.* ita Abb. *in rub. de Paroch. num.2. & in c. abolenda num. 6. de sepult.* Aloys. Rice. *in praxi p.4. ref.292. & in dec. Curiæ, p. 2. dec. 215. a n. 4.* ita ut etiam Parochus præferatur, & ante omnia sit restituendus, si fuerit spoliatus corpore jam sepulto, cum illud possit extrahi auctoritate Superioris, tanquam non justæ sepulturæ traditum, & restitui ei, qui jus prælationis habet juxta opinionem, de qua per Cassan. *in catal. gloriæ mundi, p.2. consid.5. col.pen. in princip. vers. de gloria autem*, quem refert, & sequitur Stephan. Gratian. *discep. forens. tom. 2. cap. 298. num.5.*

Quod

2 Quod ut bene explicetur, & Parochi non ignorent jura parochiarum suarum circa sepulturas, præmittendum est, sepulturam tripliciter sumi posse. *Primo* pro officio ipso, quod impenditur corporibus humandis, *cap. dictum 1. qu. 1. Secundo* pro loco, in quo quis sepelitur; sive sit terra, sive arca, *d. cap. abolendæ, de sepult. Tertio* pro jure sepeliendi, quod quis habet in aliquo loco.

3 Quoad primum non possum non commendare omnibus charitatis officium, quod agimus, dum pro humandis mortuis curam adhibemus, nam vivis primo consulendum, deinde mortuis, qui cum longe majori miseratione digni sint, hoc quod erga illos exhibetur, maximæ misericordiæ opus merito judicabitur, quod mitissimus Rex David sentiens bene precatur iis, qui Saul, & Jonathæ cadavera sepelierant 2. *Reg.* 2. & hæc est gratia, quam Salomon dicebat mortuo non esse prohibendam, dum *Eccles. cap.* 7. ait, *mortuo non negabis gratiam*, hoc est, sepulturam. Natura certe admonet, ut quem vivum fame, & siti enectum recreare, nudum operire, in hostium manibus positum liberare conabamur, aut hospitio indigentem excipere, aut ægrotantem visere solebamus, nunc sensibus omnibus destitutum misericordia prosequamur, sepulchroque, communi omnium domicilio, ac diu duraturo, ita ut convenit, inferamus.

4 Eleganter igitur S. Gregorius *serm. 1. de consolat. mortuorum*, in initio, sic alloquitur, *Jacet corpus exanime, ac gelidum, homo sine homine, cadaver sine spiritu acclamatur, nec respondet, vocatur, & non exaudit, deperditis vitalibus functionibus, qui fuit non est, nemo suorum adjuvat, nec ipse auxilium postulare potest, quam ob causam nos eo magis commoveri æquum est. Potest enim qui fame, aut siti laborat, vel ex puteo, vel ex profluente recreari, qui nudus est, foliis vestes contexere, qui ægrotat, majorem in aliis miseriam cogitando se consolari, & captivus in captivitate, & peregrinus sub frigido cœlo respirat. At mortuus cum anima, sensuque careat, nec quo se vertat, nec quid imploret amplius, nec vim habet implorandi. Nil mirum igitur, si insit a natura in humanis pectoribus singularis erga defunctos pietas, ac miseratio.* Formicis quoque a natura inditum viri prudentes observarunt, ut si dum in granis colligendis toto agmine sint occupatæ, earum aliqua vel onere, vel casu conciderit, ceteræ illam quasi ad tumulum ea in loca, quæ sub cavernis ab horreo separata sunt, onus suscipientes insecunt, comitante, ac propemodum funus ducente alia multitudine, ut refert Plutarch. *in lib. de soler. animal. paul. ante med.*

5 Quoad secundum de loco, in quo sit collocanda sepultura, notandum, est lege duodecim tabularum cautum fuisse, ne cadavera intra urbes sepelirentur, verba erant, *hominem mortuum in urbe ne sepelito, neve urito*, hujus prohibitionis meminit Jurisconsul. *in l. 3. §. divus ff. de sepulchro violato, & in l. mortuorum, C. de Relig. & sumpt. funer.* in quo proposito multa ex bonis Auctoribus prosequitur Petr. Greg. *syntag. Juris lib. 33. cap. 22. num. 4.* & Spin. *in speculo testam. gloss. 2. princ. a num.* 30. Duplex autem causa fuit sepeliendi extra urbem, una afferebatur divina ad cavendam pollutionem sacrorum publicorum, quæ contaminatum iri existimabant, si intra urbis mœnia mortui sepelirentur, altera fuit civilis, ne aer putrefieret. Loca destinata extra urbem pro sepultura, alia erant publica, alia privata. Publica Romæ duo erant, unum pauperum, & vilium mancipiorum non procul ab urbe extra Portam Exquilinam, in campo, Exquilino dictus, aliud virorum præclare de Republ. meritorum in campo Martio, de quo Appian. *Alex. de civilibus*, ita inquit, *Lecticam subiere potentiores e Senatu omni, idemque Campo Martio intulere, quo in loco dumtaxat humari Reges consueverunt.* Privata autem loca extra Urbem destinata pro sepultura, illa erant, quæ in unoquoque fundo suo quis habebat, *l. tumulus, ff. familiæ hercisc. l. æde sacra, ff. de contrah. empt. lib. 1. ff. de religios. & sumpt. fun.* & solebant antiqui, si fundum viæ publicæ proximum haberent, in ea parte, quæ viam spectaret, sepulchra concedere, ut viatores mortalitatis monerentur, ita tamen, ut viam ipsam sepulchra non impedirent, *l. 2. ff. de locis public.* Unde viæ sepulchris nobiles Romæ fuerunt Appia, Aurelia, Flaminia, Latina, Lavicana, Laurentina, Ostiensis, Prænestina, Salaria, Tyburtina, de quibus etiam in Breviario Romano fit mentio, dum agit de Martyrum corporibus sepeliendis. Et in Sac. Scriptura de sepulchris extra Urbem multa patent exempla, ut de Jacob in terra Canaan. *Genes.* 50. de Lazari sepultura extra Bethaniam, de juvene mortuo, quem suscitavit Jesus *Luca* 7. & de Christo ipso in horto sepulto, *Jo.* 19. *& Mat.* 27.

Deinde ab ipsis nascentis Ecclesiæ primordiis pie Majores nostri instituerunt cæmeteria pro fidelium mortuorum corporibus sepeliendis, ut late tradit Stephan. Durant. *de ritibus Eccles. l. 1. cap. 23. a princ.* melius, quam Spino explicans nominis etymologiam, eratque magna veterum religio, ac subinde stricte erat prohibitum, ne intra Ecclesiam aliqui sepelirentur, *cap. præcipiendum, 13. qu. 2.* ubi Card. Turrecrem. quatuor illius prohibitionis affert rationes, indeque magno honore affectum Constantinum asserit S. Chrysost. *homil. 66. ad populum Antioch.* quod pro foribus Piscatoris corpus maximi illius Imperatoris sepulturæ mandatum fuerit, factusque sit Constantinus Piscatoris Janitor, & de utroque Theodos. & Archad. simile in Apost. porticu ex Niceph. atque aliis adducit Stephan. Durant. *d. cap. 23. num. 6.* 6

Sed deinde honor iste sepulturæ intra Ecclesiam Episcopis deferri cæpit, aliisque personis insignibus, ut probat text. *in cap. nullus, 13. qu. 2.* juxta communem intellectum, de quo post gl. Turrecrem. *ibi in fine*, quem alii sequuntur, ut constat ex Conr. Brun. *de cærem. l. 2. cap. 2. vers. illud tamen*, Petr. Greg. *syntagm. juris l. 2. cap. 13. num.* 12. & alii, de quibus Cened. *ad decretum collectan. 46. num. 1.* interpretantibus text. ibi, *fideles laici*, non de omnibus fidelibus ex fide Baptismi, sed de iis, qui ex fidei virtute, & constantia Sancti habiti sunt, miraculisve corruscant, vel aliæ insignes personæ extiterunt. 7

Sed tandem consuetudine effectum est, ut quod solis Episcopis, & personis insignibus concedebatur, quibuscunque, sive clericis, sive laicis licitum, 8

tum, & liberum jam sit, ac proinde indultum, ut in Ecclesia, si vellent, tumularentur *cap. nullius* 13. *quæst.* 2. ubi gloss. *verb. fideles*, *cap. Ecclesiam*, *de consec. dist.* 1. *cap. ex parte*, *cap. cum liberum*, *de sepult.* Greg. *lib.* 4. *dialog. cap.* 50. Redoan. *de simonia mentali p.* 3. *quæst.* 16. *n.* 32. Sylvest. *de benefic p.* 1. *quæst.* 5. *num.* 102. Cavaler. *dec.* 15. *num.* 1. Hieron. Roderic. *in compendio qu. Regul. resol.* 128. *num.* 1. & quotidiano usu satis compertum est, nec sine maxima ratione, vel ex illa, quæ colligitur ex S. Greg. & refertur *in cap. cum gravia* 14. *qu.* 2. ibi, *proximi quoties ad loca sacra conveniunt, suorumque sepulturam aspiciunt, recordantur, & pro eis Domino preces fundunt*, vel ex ea, quam reddit text. *in cap. non æstimemus*, *in fine eadem causa*, *& quæst.* quod eorum Martyrum, & Sanctorum, quibus Ecclesia dicata est, patrocinio, & intercessione revelantur, vel quia minus in Ecclesiis ab immundis spiritibus vexantur, vel ex aliis, quas ex Lapo, Sot. Azin. multisque aliis prosequuntur Durant. & Cened. *dictis locis*.

9 Jus sepulturæ concedere (ut ad tertium illius modum accedamus) spectat ad Episcopum, Abb. & alii *in cap. penult. de sepult.* Sebast. Medic. *in tract. illius titul. q.* 6. *num.* 6. Cavaler. *d. decis.* 15. *n.* 2. ubi subdit, Legatum de latere posse concedere istud jus sepulturæ. *Et in actis Eccles. Mediolanen. p.* 2. *tit. de sepult. vers. verum caveatur*, prohibetur fieri sepulchra nova in Ecclesia absque licentia in scriptis obtenta ab Episcopo, & in Ecclesiis Regularium saltem a Provinciali, qui ejusmodi licentiam dare non possit, nisi ea sepulchra construantur juxta formam præscriptam *in Constitut. sanctæ mem. Pii V.* incip. *Cum primum Kalend. Aprilis* 1566. in qua mandatur, ut defunctorum corpora super terram existentia in tumbis profundis infra terram collocarentur, & in ejusdem quoque *Actis p.* 2. *decret. Visit. Apostol. verb. sepult.* sic habetur. *Sepulchrum ipsorum in posterum ædificandorum ostium longe absit ab Altaris scabellis ligneis, vel bradella, cubitis ad minus tribus, sepulchra vero ipsa ad scabellum ligneum non pertingant*.

Animadversio.

☞ Quamvis olim construi nequiret sepultura in Ecclesiis Regularium sine Parochi licentia, utpote quia ipse solus habebat intentionem in jure communi fundatam, ut omnes ipsius Parochiani sepeliri deberent in ejus Ecclesia, cap. I. Nos instituta, cap. III. Fraternitatem, cap. X. In nostra de sepult. cap. II. Cum quis in VI. & Clementina dudum §. V. verum eod. tit. hodie tamen construi potest in illorum Ecclesiis ex speciali privilegio juri communi inserto, Fratribus Prædicatoribus, & Minoribus concesso = in Clementin. Dudum II. §. Hujusmodi de sepulturis, & Extravagant. super Cathedram II. §. Hujusmodi, de sepulturis, quo privilegio gaudent omnes alii Regulares, tum per communicationem, tum per speciales sibi ad id factas a Sede Apostol. concessiones, ut videre est in Compendiis Privilegiorum Regularium, testaturque comm. Doctor., & docet praxis universalis. ☜

Et quod nemo sit sepeliendus prope Altare, 10 sub bradellis, censuit Sacr. Congregat. *causis Episcoporum*, *& Regul. præposita*, *in una Termul.* 8 *Febr.* 1594. & in alia *Interamnen.* 13. *Septem.* 1593. *& in Messanen.* 2. *Maii* 1601. & si contra hujusmodi prohibitionem sepulturæ ibi reperiantur constructæ, non debet in illo Altari celebrari, donec corpora alio transferantur, ut declaravit eadem Sacra Congreg. *in una Tranen.* 10. *Novemb.* 1599.

Tribus modis (ut verbis utar Navarri *loco infra* 11 *citando*) locus sepulturæ dari potest, *primo*, ut is, cui datur, fiat dominus ejus, *secundo*, ut habeat jus sepeliendi in eo mortuos suos, & impediendi, ne alii sepeliantur in eo; *tertio*, ut possit sepelire aliquem in ea, ut satis videtur colligi, ex text. *in cap. abolendæ de sepult.* & notatis per Innoc. Panorm. & alios, *ibi*, *& ex Clem. dudum* §. *hujusmodi*, *eod. titul.* cum eis adnotatis per Card. & alios, ut per Hieron. Roderic. *d. ref.* 128. *num.* 11. Primo modo nulli potest dari locus sepulturæ, etiam cum auctoritate Episcopi, quia rei sacræ dominium nullus potest habere. Secundo modo non potest dari sine auctoritate Episcopi, nec cum illa sine justa causa, & servata forma in alienandis rebus Ecclesiæ servanda, quia licet per illum modum non transferatur rei dominium, transfertur tamen usus ejus, & quoddam jus sepeliendi, quod fieri nequit, nisi servatis Canonibus de non alienandis rebus Ecclesiæ. Tertio modo potest dari a quolibet habente liberam sepulturam, vel jus admittendi ad sepulturam in sua Ecclesia per prædictam *Clem.* & ei adnotata sine auctoritate speciali Episcopi per auctoritatem, quam habet a jure communi, vel privilegio aliquo legitimo, ita eleganter Nav. *consult.* 1. *de sepult. in novis*.

Potest igitur quis quoad usum habere sepul- 12 chrum proprium, & prohibere, ne absque ejus assensu quis in eo sepeliri queat, adden. ad Gregor. XV. *decis.* 145. *num.* 5. & ad hoc jus sepulturæ acquirendum, quoad alios privative, requiritur licentia ædificandi ab initio sepulturam una cum ipsa ædificatione subsequuta, Lambertin. *de jure patron. p.* 1. *art. ult. vers. bene verum*, *& vers. si de cetero.* Rot. *in Burgen. sepult.* 9. *Decemb.* 1605. coram Ortembergo, & non censetur tale jus quæsitum ex solo cursu decennali, & cadaverum 13 illatione, ut *in d. Burgen. & in Calaguritana sepult.* 21. *Mart.* 1616. coram Reverendiss. D. meo Coccino Decano, nec etiam ex jurepatronatus, quod quis habet in Ecclesia ex Lambertin. *dict. p.* 1. *qu.* 11. *in princip. art.* 13. Rot. *in Toletana capellaniæ*, *& sepulturæ* 27. *Julii* 1616. coram bon. mem. Ubaldo, ubi quoque fuit dictum, quod de jure quælibet Ecclesia potest recipere ad se- 14 pulchrum, quem vult, illa enim licet parochialis non sit, capax est vel ex consuetudine, vel Episcopi auctoritate habendi cæmeterium, & jus sepeliendi, Host. *in cap. quia nonnulli*, *num.* 7. *ad fin. vers. quod si aliquib.* & *ibi* Jo: And. *num.* 8. Butr. *num.* 10. Zabar. *qu.* 11. *de cleric. non resid.* Hojed. *de incompatib. benef. p.* 1. *c.* 13. *n.* 19. Rot. *dec.* 228. *num.* 7. *p.* 2. *recent. & in Mediolan. quarta fun.* 14. *Maii* 1622. coram R.P.D. Merlino.

Ani-

Animadversio.

☞ Quod Episcopus concedere possit Ecclesiæ non parochiali privilegium sepeliendi, hæsitare visus est Fagnanus ad cap. III. Fraternitatem num. 7. de sepult. quasi hoc privilegium privative spectet ad Romanum Pontificem ex Clementina *Dudum* §. *Hujusmodi* in qua Clemens V. illud concessit Regularibus ibi expressis: verum amplectens opinionem Jo: Andreæ, & Abbat. sentit posse = dummodo, id faciat ex justa causa, & Capituli consensu = A qua tamen concessione crederem abstinendum esse ab Episcopo, cum agatur de præjudicio Parochorum, qui ex cap. I. III. & X. hoc tit. & cap. II. eod. tit. in VI. habent intentionem fundatam in jure communi, ut ibi quis sepeliatur, ubi recepit Sacramenta, & ceteroquin Episcopus videretur derogare juri communi, quod spectat ad solum Papam. ☜

15 Ex inspectione vero literarum probatur sepulchrum commune esse familiæ Mascard. *de probat. concl.* 1297. *num.* 4. Sebast. Nev. *ad l.* 2. *ff. de operib. dub. n.* 4. & faciunt tradita per Menoch. *de præsumpt. l.* 2. *præs.* 59. *num.* 2. Zerol. *in praxi Episcop. p.* 1. *verb. Arma*, quæ si deficiat, libere jus illud redit ad Ecclesiam, quæ deinde poterit eundem locum aliis denuo concedere, Sylvest. *verb. sepult. q.* 3. Petr. de Ubald. *cap.* 10. *num.* 6. Rot. *in d. Calaguritana sepulturæ*.

16 Pro jure sepulturæ, sive ut aliquis in certo loco Ecclesiæ, aut cæmeterii sepeliri possit, aliquid tanquam pretium exigere simoniacum est, illa namque vendi non potest, sed gratis præstanda est defunctis per eorum Parochos, *cap. abolendæ, de sepult.* Verum usus vendendi capellas pro sepultura defunctorum non est simoniacus, tum quia datur per modum eleemosynæ ad reparationem Ecclesiæ, vel ad sustentationem ministrorum illius, & non pro pretio, sicut datur stipendium pro divinis, & Missis celebrandis, ita Suar. *d. tom.* 1. *tract.* 3. *cap.* 14. *num.* 22. Portel. *in dubiis Regul. verb. sepultura, n.* 8. Villalob. *in sum. p.* 2. *tract.* 37. *diffic.* 12. *num.* 3. & 9. Hieron. Roder. *d. resol.* 128. *num.* 2. Sic ratione situs, vel dignioris loci licita poterit esse pretii receptio pro sepultura, quasi hoc non videatur concernere spiritualia, sed tantum honorem, & præeminentiam, quæ potest pretio æstimari, & vendi. Vide Sot. *de Justit. lib.* 9. *qu.* 7. *artic.* 1. Petr. de Aragon. *in* 2. 2. *qu.* 4. *art.* 4. Victor. *relect.* 2. *de simon. num.* 10. Greg. *l.* 1. *verb. vendere tit.* 13. *partic.* 1. Didac. a Rosario *in addition. ad sum.* Cajet. *verb. simonia*. Molin. *de primogen. l.* 1. *cap.* 24. *n.* 40. Menoch. *de arbitr. casu* 277. Hier. Rod. *in compen. q. Regul. res.* 128. *num.* 2. Melch. Phœbo *Lus. dec.* 8. *num.* 8. & 9. ubi *num.* 13. resol-
17 vit, quod usus sepulchri hæreditarii est pretio æstimabilis, & vendi potest pro debitis defuncti,
18 & *num.* 14. subdit, quod non solvitur gabella de venditione sepulturæ ratione situs, vel dignioris loci, Suar. *de Relig. tom.* 1. *tract.* 3. *l.* 4. *de simon. cap.* 14. *num.* 19. ubi *num.* 22. tenet, emptionem simplicis sepulturæ, seu juris sepulturæ salvari posse ex illa ratione, maxime obligationis, quod nullus alius ibi sepeliatur, non vero ex supra relata de situ, & digniori loco, dicens, quod licet simonia sit aliquid recipere pro honoratiori loco sepulturæ, secus vero erit, si quis velit onerare Ecclesiam, & ita possidere in illa jus sepulturæ in aliquo certo loco illius, ut non possit alius ibi sepeliri, tunc enim videtur illam oblationem ex parte clericorum, seu Ecclesiæ posse vendi, saltem cum auctoritate Prælatorum Ecclesiæ, cum circa hoc non inveniatur facta prohibitio, quia aliud est vendere sepulturam, quod prohibetur, aliud vendere obligationem non sepeliendi alium, ut per se constat: unde neque tunc venditur aliquid spirituale, neque spirituali annexum, illa enim obligatio est onus accidentarium, quod æstimabile pecunia est, ita etiam (Suar. non tacito) dicit Fr. Raph. de la Torre *de Rel. tom.* 2. *qu.* 100. *art.* 4. *d.* 7. Mald. 2. 2. *tract.* 9. *cap.* 3. *dub.* 9. Sed illa ratio de honorabiliori loco non videtur rejicienda, si locus est honoratior, ob rationem, & respectum aliquem temporalem, quia tunc non emitur res sacra, sed honor quidam humanus, qui in hominum existimatione, & appretiatione positus est, tum quia emens locum honoratiorem, in quo sedeat, non committit simoniam, Gab. *in* 4. *d.* 25. *qu.* 2. *dub.* 10. Suar. *dict. l.* 4. *cap.* 28. *num.* 23. ergo nec simonia committitur, dum honoratior sepulturæ locus emitur, ut optime considerat Bonac. *d.* §. 6. *num.* 4. Illud tamen advertendum duco cum eodem Suar. *dict. l.* 4. *cap.* 14. *num.* 18. quod si quis habeat sepulchrum proprium, suis sumptibus emptum, vel ædificatum pro se, aut suis, non est materia simoniæ, si vendatur, quoad proprietatem juxta valorem fundi, & respectu habito ad solas expensas in eo ædificando factas, quia ibi non venditur benedictio, nec proprium jus sepulturæ, sed materiale illud, ad quod alia sequuntur. Unde similia loca jure hæreditario transferri solent a parentibus ad filios ratione temporalitatis, quæ in his est, ut supra diximus.

Utrum autem valeat consuetudo, quod quid certum exigi possit a Curato pro sepultura, seu pro officio sepulturæ, Abb. *in c. cum M. Ferrariensis, de constit. & in d. cap. abolendæ*, post gloss. *ibi*, tenet, talem consuetudinem post traditum sepulturæ corpus esse observandam, quia habet principium voluntarium. Contrariam vero opinionem, imo consuetudinem solvendi aliquid pro sepultura, seu pro officio sepulturæ non tenere, etiamsi solutio fiat, postquam corpus est traditum sepulturæ, sustinet Gemin. *in cap. cum M. Ferrarien.* Host. Card. & Ant. de Butrio *in d. c. abolendæ*, Paul. de Castro *cons.* 361. *p.* 1. late Alex. Trentac. *cons.* 57. *per tot. vol.* 2. ubi *a n.* 4. post Paul. de Castro, & alios *locis citatis*, plura requiri, ait ad hoc, ut valeat consuetudo dandi certum quid pro quolibet mortuo. *Primum* quod hujusmodi consuetudo habeat principium voluntarium, hoc est, quod primo tale quid liberaliter solverint, ita quod non sit injuste ab eis exactum. *Secundum*, quod actus ab eo fiat eo animo, & ea intentione, ut consuetudo inducatur. *Tertium*, de quo testes deponant de actuum usu, cujus consuetudo allegatur, & quod deponant de actuum frequentia, & de temporis diuturnitate, & tales

actus

actus factos fuisse, ita & taliter, quod appareat interveniſſe tacitum conſenſum populi, vel majoris partis. *Quartum*, quod illud, quod ſolvitur, ſit certum, arbitrio Parochianorum taxatum, non enim taxari debet per Sacerdotem, quia illud ſpeciem manifeſtam exprimit cupiditatis, & ſimoniæ.

19 Electio ſepulturæ omnibus adultis eſt libera, dummodo non probibeantur a jure, cum ſit actus propriæ voluntatis, *cap. cum l. 6. de ſepult.* Nai. *conſ.* 432. *num. 6. cum ſequentibus*, Cæſ. de Graſſis *dec. 1. num. 1. de ſepult*, Lel. Zech. *de Repub. eccleſ. cap.* 28. *de Parocho num.* 17. *fallent.* 2. Aloyſ. Ricc. *in praxi rerum fori Eccleſiaſt. reſol.* 563. *in 2. edit.* Bellet. *diſquiſit. cleric. p. 1. tit. de cleric. debir* §. 3.
20 *num.* 13. etiam in Fratrum Prædicatorum, & Minorum Eccleſiis, relicta parochiali, ut probatur *in Clem. dudum* §. *hujuſmodi quoque ſtatuto, de ſepul.* Ugol. *de offic. Epiſc. cap.* 17. *num.* 2. Card. Tuſc. *in pract. concl. lit. P. concl.* 97. *num.* 5. Hieronim. Roder. *dict. reſ.* 128. *n.* 3. quod Pius V. ad reliquos
21 Religioſos ampliavit; & ſic electio ſepulturæ in Eccleſiis Regularium non poteſt a Parochis impediri, ut reſolvit noviſſime Aloyſ. Ricc. *in praxi rerum Eccleſ. p. 4. reſol.* 293. *n.* 32. & hinc Sac. Rit. Cong. *in una Capuana ſub die* 31. *Martii* 1629. reſpondit ad relationem Eminentiſſ. Cardinalis
22 Pii, Curatum Caſalis Caſæ Pullæ Capuan. Diœceſis non poſſe prohibere Alicornio Natali ejuſdem terræ jus ſepulturæ pro ſe, & ſucceſſoribus in Eccleſia, per ipſum Alicornium ædificata, reſervata quarta funerali proprio Parocho. Poſtea dubitatum fuit, an eveniente caſu, liceat ſepelire mortuos in dicta Eccleſia ſine præſentia dicti Curati, ſi vocatus venire nolit, & an idem fieri poſſit abſque ipſius licentia, ſi petitam dare recuſet? Eadem S. Rit. Congreg. eod. Eminentiſs. Card. Pio referente, *ſub die* 22. *Decemb.* 1629. cenſuit,
23 ſi Curatus requiſitus intereſſe recuſet, vel petitam licentiam deneget, poſſe in dicta Eccleſia tradi ſepulturæ ſupradictorum defunctorum corpora ſine ipſius interventu, & licentia.

24 Ex qua libertate in eligenda ſepultura provenit, ut eam poſſit quilibet revocare uſque ad finem vitæ, Gemin. *in c. licet* §. *quamvis, de ſepul. lib.* 6. Cæſ. de Graſſis *deciſ.* 1. *num.* 5. *de ſepultur.* Ancb. *conſil.* 214. *num.* 5. *cum ſeqq.* Marc. Anton. *varſ. reſ. l.* 1. *reſol.* 112. *caſu* 59. *verſ. tertio*; ad quam electionem ſepulturæ probandam ſufficiunt leviores probationes, ita ut etiam tacitus conſenſus admittatur, Stephan. Gratian. *diſcept. forenſ. c.* 817. *n.* 13. & 14.

25 Hinc etiam fit, ut nullum poſſint ſub pœna excommunicationis inducere Religioſi, & ſæculares clerici ad eligendam ſepulturam ſub voto, vel promiſſione de non mutando illam electionem *c.* 1. *de ſepul. l.* 6. Bonac. *de cenſ. extra Bullam, diſp.*
26 2. *qu.* 5. *puncto* 4. Jul. Lavor. *var. lucub. tom.* 1. *tit.* 2. *de priſco, & recent. fun. more, c.* 11. *num.* 3. etiam non ſequuto effectu ſepulturæ, ut tenet. Fr. Emman. *t.* 4. *ſum. cap.* 130. n. 7. ſe corrigens de eo, quod dixerat *art.* 7. §. *quinto circa*, quia inquit, verba prohibitionis jam hic ſortiuntur ſuum effectum, ſiquidem actus talis inductionis conſiſtit in quadam ſucceſſione continua, qui ubi primum incipit, jam pro conſumato habetur, refert Fr. Hier. Roder. *in compend. q. Reg. reſ.* 128. *tract.* 1.

Et ideo Parochus violenter rapiens, vel ſpo- 27
lians funus, antequam veniat ad manus eorum, quibus debetur, perdit jus, quod habet, & quartam canonicam, teneturque reſtituere cum corpore quicquid accepit, Fr. Emman. *tomo* 3. *qu.* 61. *art.* 3. Portel. *in dubiis Regl. verb. Canonica portio, num.* 6. Hieron. Roder. *ubi ſupra reſol.* 18. *num.* 14.

Additio.

☞ Hac excommunicatione de jure communi non ligantur ſæculares hujuſmodi inductionis rei. Romæ tamen ex Decreto Clem. XI. 22. Auguſti 1708. relato in Additionibus ad ſtatuta Cleri Romani cap. III. de Jur. elig. ſepult. §. XXVII. ſæculares, & Confratres Societatum ſæcularium quemquam inducentes ad eligendam ſepulturam in propriis Confraternitatum Eccleſiis, vel ſepulchris, vel ut jam electam immutent, incurrunt excommunicationem reſervatam Urbis Vicario, non abſolvendi, niſi facta reſtitutione cadaveris, & omnium emolumentorum. ☜

Pro filio tamen impubere eligit pater ſepultu- 28
ram, ſi conſuetudo terræ id babet, ſi vero non ſit, ſepeliri debet in ſepultura Majorum, *c. licet pater, de ſepult. l.* 6. quia minor illam ſibi eligere non poteſt *d. cap. licet pater* Tiraq. *de privil. piæ cauſæ, privileg.* 9. *verſ. contrarium tamen* Zer. *in praxi Epiſc. p.* 1. *verb. ſepult.* §. 1. Cum filia Antonii Scarpellini in minori ætate ex hac vita migraſſet, Præpoſitus S. Mart. ſub novi Ritualis prætextu in ejus Eccleſia illam ſepeliri prætendebat, non obſtante quod illius Majorum ſepultura in Eccleſia Fratrum Minorum Conventualium Sancti Franciſci exiſteret: quapropter S. Congr. Cardinal. negociis Epiſcoporum, & Regularium præpoſitorum in *una Aſculana* 21. *Octob.* 1616. dictæ filiæ cadaver dictorum Fratrum Eccleſiæ reſtituendum cenſuit, cum qui ſepulturam ſibi eligendi facultatem non babet, in Majorum ſuorum ſepultura humari debeat.

Additiones.

☞ Idem etiam reſolvit S. Congr. Rituum in Civitatis Caſtellanæ, 12. Decem. 1620. ac pluries Cong. Conc. & noviſſime in Reatina Juris tumulandi 10, & 31. Martii 1770. ut tom. XXXIX. Reſolut. ejuſd. Cong. pag. 56, & 71. potiſſimum, ſi pater elegerit ſepulturam pro filio ante ſeptennium moriente, ad effectum tumulandi illius cadaver in ſepulchro gentilitio, non obſtante, quod a Rituali Romano diſponatur, ut Parochi retineant ſeparatam ſepulturam pro Infantibus, cum ex hoc non ſublatum ſit patribus hujuſmodi jus. Quandoquidem verba, quibus id a præfato Rituali diſponitur, hortari magis Parochos videntur, quam cogere; neque vetant, quominus cadavera impuberum in ſepulchris majorum ſepeliantur, ut ea legenti ſatis clare patere poteſt. Adeatur Rota dec. 88. tom. I. coram Sperel.

& decis. 5. adnotat. 3. numer. 18. coram Panimol. ☜

☞ Ex Decreto Cong. Concil. confirmato ab Innoc. X. Constit. Ex injuncto 22. Febr. 1645. §. VI. hæc electio competit etiam matri, ubi viget consuetudo, ad dubium enim = an mater pro filiis impuberibus possit eligere sepulturam ? respondit, non licere matribus eligere sepulturam pro filiis impuberibus, cessante legitima consuetudine = Cum hoc tamen discrimine, quod cum patri assistat jus ex allatis cap. Licet, & cap. de Uxore §. Utrum, respectu illius sufficit, ut consuetudo præscripta sit spatio decem annorum, at respectu matris quadraginta, ut notavit Sperell. decis. 69. num. 20.

Notandum est tamen, quod vi hujus respectivæ consuetudinis valebit electio sepulturæ, si facta fuerit a patre, vel a matre ante mortem filii impuberis, non vero post, ut declaravit Sacr. Congr. Episc. & Regul. in Fulginat. 27. Octob. 1587. in una Montis Pelusii 6. Jun. 1659. = ac Congr. Conc. in Avellinen. 15. Septem. 1605. per hæc verba = Matrem, cum pater non adest, posse impuberi filio sepulturam eligere, vivente tamen filio =.

Notandum est etiam, quod si pater, vel mater elegerit sepulturam pro filio impubere, proxime morituro, & hic postea convaluerit, & factus est pubes, non valebit electio, nisi idem eam ratam habuerit, ut declaravit Congr. Episc. & Regul. 20. Januar. 1640. teste Matheuc. Offic. Curiæ cap. 48. num. 24.

Impubes autem masculus is est, qui nondum complevit annum decimum quartum, fæmina decimum secundum, juxta L. final. Cod. quando Tutores ibi = Jubemus, quemadmodum fœminæ, post impletos duodecim annos omnimode pubescere judicentur, ita & mares post excessum quatuordecim annorum puberes existimentur. ☜

29 Uxor præmortua, non electa sepultura, si maritus habet proprium sepulchrum, in ipso etiam tumulari debet, quamvis extra limites parochiæ, ubi mortua est, Sacr. Congreg. Rituum *in Senogallien. 15. Januarii 1633.*

Additio.

☞ Controversia est inter D.D. an, sicut uxor, non electa sepultura, sepelienda est in sepulchro mariti, ita etiam hic sepeliendus sit in sepulchro uxoris, & quamvis Abbas in cap. VII. de uxore num. 7. de sepult. affirmativam teneat, quæ probabilior videtur, Reiffenstuel hoc tit. §.I. num. 24. innixus Can. II. Æbron. dicitur caus. XIII. q. 2. in quo refertur, tres Patriarchas sepultos fuisse cum uxoribus suis, idest Abraham cum Sara, Isaach cum Rebecca, & Jacob cum Lia, additurque ratio, quia = Quos conjunxit unum conjugium, conjungat unum sepulchrum, quia una caro sunt, & quos Deus conjunxit, homo non separet = cum tamen jura id clare non disponant de sepultura uxoris, & ceteroquin Parochus habeat intentionem fundatam in jure, ut maritus, non electa sepultura, sepeliri debeat in sua parochia, nullatenus in præjudicium ipsius Parochi extendenda est ex paritate rationis juris dispositio.

Ulterius vir, & uxor æquiparantur dumtaxat quoad jus maritale, non quoad alia jura, puta, domicilii, fori, sepulchri &c., in quibus uxor maritum sequitur, non maritus uxorem, argumentum a pari minime valere sentiunt juris canonici Interpretes, attenta etiam contraria praxi, Maschat., Institut. Canonic. hoc titul. num. 6.

Quod autem uxor non sepelienda sit in sepulchro mariti, si inter eos non secuta fuerit copula, ut ex contrario sensu firmat hic Auctor, tenent etiam DD. cumulate relati a Lucio Ferraris Prompta Bibliotheca, verbo sepultura n.79., qui etiam num. 80. sustinent, non esse sepeliendam in dicto sepulchro in casu divortii, & totalis separationis ob adulterium, cum tunc dici amplius nequeat de domo mariti, cujus domicilium juridice amiserit. ☜

* Mulier nupta libere potest sibi eligere sepulturam, sicut vir, *cap. de uxore 7. de sepult.* si vero decesserit, non electa sibi sepultura, debet sepeliri in sepulchro mariti, si inter eos sequuta sit carnalis copula, Petr. de Ubaldis, *de Canonica portione cap.* 11. *num.* 20. Aym. Cravet. *conf.* 11. *num.*6. *vol.*1. Bellet. *d.* §.3. *num.* 16. Jul. Lavor. *d. cap.*11. *num.*131. ubi *num.*135. ampliat, procedere etiamsi mulier accusata sit de adulterio, si pendente lite moriatur, Alex. Trentacinq. *dict. conf.*56. *num.* 11. ubi cum Abb. *in d. cap. de uxore num.*5. *vers. sed hic cadit pulcherima quæstio*, circa mulierem decentem, vivente viro, non electa sepultura, sic distinguit: aut adest consuetudo, & illi est standum; si non adest, subdistinguit, aut maritus sibi præparavit sepulchrum, & sic vir elegerit sepulturam pro se ipso, tunc uxor in eo sepulchro est sepelienda; sed quando non præparavit, seu vir non eligit sepulturam, quia non est compos mentis, vel est absens, vel non vult declarare, tunc uxor sepelienda est in sepulchro majorum ipsius uxoris. Mulier vero, quæ habuit plures viros, si non electa sepultura, moriatur, est sepelienda in sepultura ultimi viri, si sepulturam non elegerit, cap.III. Is, qui §.Mulier de sepul. in VI.

Additio.

☞ Referuntur hic responsa ad sequentia dubia Sac. Cong. Concilii circa validitatem electionis sepulturæ.

I. An sit valida electio sepulturæ, quam quis sive sanus, sive infirmus coram Parocho elegerit ?

II. An ad validitatem electionis sepulturæ requiratur testamentum in ultima infermitate, vel sufficiat, quod eligatur antea per alium actum publicum, qui testamentum non sit ?

III. An sit nulla electio sepulturæ, quando ipsa eligitur per testamentum factum in vita, & non in morte ?

IV. An, qui habet Capellam suæ Familiæ cum propria sepultura, aut Capellam erexerit cum

eum sepultura propria, moriens absque sepulturæ electione, sepeliendus sit in Cathedrali?

V. An valide eligatur sepultura coram duobus testibus?

VI. An electio sepulturæ per nutus, & signa in casu, quo quis loqui non possit, sit valida?

VII. An Confratres sodalitatum, non electa sepultura, possint sepeliri in sepulchro suæ Ecclesiæ?

VIII. An electiones sepulturæ, quæ jure præsumuntur, sicut uxoris respectu mariti, filii respectu patris, eorum majorum, ac servorum respectu Dominorum, sint validæ?

IX. An, qui post mortem mandat suum corpus indui habitu Tertiariorum, sit sepeliendus in Ecclesia Regulari?

Ad quæ sub die 13. Februarii 1666, respondens, declaravit, censuit, & decrevit, ut sequitur in Neapolitana Juris funerandi lib. 25. Decretor. ejusdem Cong. pag. 29.

Ad I. Censuit, esse validam, dummodo Parochus non testetur ad proprium commodum. Ad II. Censuit, non requiri necessario testamentum; Ad III. Censuit, non esse nullam. Ad IV. Non esse sepeliendam in Cathedrali. Ad V. Esse validam. Ad VI. Esse validum, dummodo sufficienter costet de voluntate eligentis. Ad VII. Negative. Ad VIII. Censuit, quatenus electa non fuerit sepultura, uxorem in sepulchro ultimi viri sepeliendam, filios vero in sepulcro Majorum, servos autem in Parochia. Ad IX. Censuit negative; Pignatell. Tom. 1. consultat. 17.

Confratres, & Sorores paucis abhinc annis consueverunt collective, & collegialiter per publicum Instrumentum eligere sepulturæ suæ locum in aliis Ecclesiis, & signanter Regularium, in quibus ædem Sodalitates erectæ reperiuntur.

An hujusmodi electio sepulturæ collective, & collegialiter facta sustineatur in casu, de quo agitur, die 16. Maii 1682. S. Congr. Conc. respondit = Sustineri electionem sepulturæ collectiva factam per Confratres individualiter consentientes, & die 19. Decem. ejusd. an. repropofita hujusmodi causa, utraque parte, ore, & scriptis informante, stetit in decisis, addita clausula, Revocabiliter tamen. ☞

30 Religiosi, cum non habeant electionem sepulturæ, sepeliendi sunt in propriis Monasteriis, *cap. ult. de sepult. lib.6.* etiamsi extra claustra decedant, quia tunc, etiam Parochis inconsultis, ad eorum Ecclesias deferri debent, ut censuit Sacr. Congr. Concil. *sub die 2. Julii 1620.* nisi sint ita remoti a propriis Monasteriis, ut commode portari nequeant, quia tunc possunt eligere sepulturam, *dict. cap.ult.* Si vero in partibus sic remotis a Monasteriis moriantur, non electa sepultura, sepeliendi erunt in Ecclesia parochiali, in qua decesserint, instar sæcularium in itinere morientium, ut tenent Dyn. Anc. & Franc. *in dict. c. ult.* Sanc. *in præcept. decalog. tom.1. lib. 6. c. 14. nu.4.* subdens contra gloss. *ibi* in casus positione, sepeliendos adhuc in Ecclesia parochiali, quamvis ibi sit Monasterium aliquod sui Ordinis, nisi ibi fuerint causa perpetuæ residentiæ, & *num. 5.* subdit, quod tenetur expensas factas in Monachi sepultura solvere.

Additio.

☞ Cum vero multoties contingat, quod Religiosus decedat extra claustra, qui modus tenendus sit in praxi, tam cum ejus cadaver commode deferri possit ad illius Monasterium, quam cum non possit, vel ob notabilem distantiam locorum, ut disponitur in cit. Cap. ultimo, vel ob periculum corruptionis ejusdem cadaveris, addenda hic censui jam a me tradita in Opere, cui titulus Expositio Juris Pontificii &c. Part. I. Sectione 495. pag. 324. In primo casu deferri debet ad Ecclesiam sui Ordinis, etiam Parochis inconsultis, ut respondit Cong. Conc. ad X. Dubium, inter cetera excitata a Parochis Bononiensibus 2. Julii 1620. lib.XII. Decretor. fol.45. ita tamen, ut asportatio privatim fiat sine Cruce & Processione, ut de praxi etiam Romæ servata testatur Mattheucci, Officialis curiæ, cap.XLVIII. 2. 16. Si autem fieret cum pompa, & processionaliter, consuetudo est, ut interveniat Parochus, Card. Petra ad Constit. IX. Innocentii III. Sect. unic. num. 11. tom. II.

Quocumque autem modo asportetur, monasterium nihil tenetur solvere eidem Parocho ratione funeris, licet ab eo administrata fuerint Religioso infirmo Sacramenta Viatici, & Extremæ Unctionis, ut declaravit eadem Congregatio 22. Maii 1615. Reiffenstuel hoc eodem tit. §.1. 2.19.

In secundo casu, vel Religiosus sibi non elegit sepulturam, vel elegit, ut ex hac Decretali eligere potest, si decesserit in loco valde remoto, ut Gloss. hic. Si primum, sepeliri debet in parochiali, intra cujus limites morabatur, cad. Gloss. ad hanc Decret. versu Nota primo, & cum DD. communiter, relati a Petra loc.cit. numer.31. & quidem expensis peculii ejusdem Religiosi pro exequiis peragendis, & si eo careat, expensis monasterii, cujus erat filius, vel in quo degebat de familia, si bona in communi possideat: sin minus, gratis sepeliendus est, ut reliqui pauperes, idem Petra n. 36.

Si secundum, nulla inde oritur quæstio, quominus non debeat in ea sepeliri, quemadmodum sepeliri debent quicumque ex dispositione juris communis jus habent sibi eligendi sepulturam.

Sed hic quæri posset, quæ distantia requiratur inter locum, in quo Religiosus e vivis decessit, & locum, ubi situm est monasterium, ita ut cadaver commode, & sine periculo ad illud asportari non possit.

Cum nihil hac de re in Jure cautum sit, conveniunt Doctores, id remittendum esse arbitrio viri prudentis; quamvis non desint qui asserant, remotum locum dici tantum illum, ad quem per unius diei iter cadaver transferri nequeat, Petra loc. cit. n. 31.

Neque vi citati Cap. ultimi electio sepulturæ interdicta est Religioso expulso ob delictum: cum ad hoc habeat velle, & nolle, ut satis solide tuetur laudatus Petra loc. cit. num. 36. ☞

Quando quis decedit non electa sepultura, 31 in ea sepeliendus est, in qua majores sui sepeliri consueverunt, soluta quarta parochiali, *c. Hebron.*

bron. cap. placuit 13. *q.* 2. *cap. fraternitatem de se-*
32 *pult. cap.* 2. *qui eod. tit. in* 6. late ad propositum Lzl. Zech. *d. c.* 28. *de Paroch. n.* 17. *verf. fallit*, ubi tenet, quod si pater, & avus sint sepulti in uno loco, & proavus, & tritavus in alio, sepelietur filius cum patre, & avo, si vero in uno sepulchro non sunt plures majores, sed in uno pater, in alio avus, sepelietur in parochia, ubi audit Divina. Sed credo, sepeliendum apud sepulchrum parentum, non vero abavi, & aliorum ascendentium, nec apud Ecclesiam, in qua audit Divina, quia sepultura inter mortuos comparatur domicilio inter vivos, filius autem sequitur domicilium parentum, & non aliorum ascendentium, *L. assumptio ff. de munic. c. fraternitatem, de sepul.* & ideo sic docent Villalob. *in sum. p.* 2. *tr.* 31. *diffic.* 3. *n.* 4. Hier. Rod. *d. ref.* 128. *n.* 28. Fr. Emman. *in addit. sum. t.* 4. *c.* 130. *n.* 12. ubi se corrigit de eo, quod prius scripserat *q. Regul. t.* 3. *q.* 58. *art.* 8.

Additio.

☞ In additionibus ad statutum Cleri Romani cap. III. de Jur. eligend. sepult. §. 7, & 8. disponitur ut =

Infantes, qui nutricibus alendi extra propriam parochiam dantur, retinent domicilium in parochia parentum, atque ad illam pertinent, licet in aliena parochia decedant.

Patre vero orbatus, quousque apud ipsam matrem aluntur, licet in potestate Tutorum, non matris existant, de parochia matris, non Tutorum esse declaramus.

Si nutricibus alendi extra propriam parochiam dentur a matre, domicilium in parochia matris, si vero utroque parente caruerint, domicilium in parochia Tutorum, non vero nutricum retinere declaramus. Quod si nec Tutores habeant, in parochia, in qua decedunt, tumulentur. ☜

33 Sed si nullam sepulturam majores sui habeant, tunc sepeliendus est in parochia sua, *c. ex parte, c. in nostra de sepult.* Medic. *in tr. illius tit. p.* 2. *q.* 6. *num.* 1. & 2. Mari Antonin. *var. ref. l.* 1. *ref.* 112. *casu* 59. *quarto*, ubi scilicet Sacramenta suscipit, *glos. in form. casus, verf. nota in c.* 1. *sepult. lib.* 6. Bursat *consil* 226. *n.* 119. *vol.* 3. Bellet. *d.* §. 3. *n.* 19. ubi *n.* 20. subdit, quod eodem modo, si clericus sepulturam non habeat, neque illam sibi eligat, sepeliri debet in Ecclesia, eujus administrationem, vel curam gessit, vel ubi residere tenebatur, & citat Bursat. *dict. consil.* 226.
34 *n.* 18. & 19. Jus enim sepulturæ pendet multum ab administratione Sacramentorum, Steph. Grat. *disceptat. forens. c.* 94. *n.* 74. Sanch. de *Matrim. lib.* 3. *disput.* 23. *num.* 17.

35 Peregrinus, si moriatur, dum est in via, sepelitur in Cathedrali, ut censuit S. Congr. Cardinal. negociis Episcoporum, & Regularium præposita, *sub die* 9. *Junii* 1592.

36 Canonicus vero Ecclesiæ cathedralis an in ea sit sepeliendus, vel potius in parochia, ubi habet domicilium, vide Lap. *alleg.* 63. *n.* 4. Archid. *in c. statutum* §. *cum vero de rescrip. in* 6. Anchar. *consf.* 369. Pet. de Ubald. *de canonica portione, n.* 9. *ex n.* 28. Card. Tusch. *pract. concl. tom.* 6. *lit. P. concl.* 99. *n.* 5.

Quanto autem tempore a morte Parochus te- 37
nere debeat mortuum super terram, antequam sepeliatur, & an sepeliri possit omni die, & hora, vide Possevin. *de Offic. Curati, c.* 14. *n.* 1. & 2. ubi monet, in hoc observandas esse proprii Episcopatus Constitutiones, & *n.* 3. resolvit, Parochum teneri sepelire suos mortuos, & gratis, ubi ita sit consuetum, ac posse recipere solitum dari, ubi est laudabilis consuetudo aliquid tribuendi pro funere, petendo consuetam largitionem post mortuum, a se libere sepultum.

Additio.

☞ In statuto Cleri Romani, cap. V. in Additione ad §. XXI. statuitur, cadavera defunctorum repentina morte non sepelienda, nisi post XXIV. horas, vel etiam post majus tempus judicio peritorum. Ceterum defunctorum ex vulnere, febri, vel alio morbo, juxta monitum Ritualis Romani, nisi post XV. horas, & non exenteranda, nisi de licentia Episcopi, & ex urgenti causa. ☜

Caveat quammaxime Parochus, ne aliquem 38
inducat ad promittendum, aut jurandum se accepturum sepulturam in sua Ecclesia, aut quam jam antea accepisset, non mutaturum, quia id probibitum est *in c.* 1. *de sepult. l.* 6. Melch. Phebo *Lusit. dec.* 8. *in fin.*, *t.* 1. Jul. Lavor. *var. lucubr. t.* 1. *tit.* 2. *c.* 11. *n.* 3. cum aliis supra citatis, *n.* 25. Unde, si Parochus, dum vadit ad infirmum communicandum, ipsum interrogat non in genere, in qua Ecclesia vult sepeliri, sed in specie, dicendo, vis sepeliri in parochia, vel in alia Ecclesia, ipsam specialiter nominando, non valet hæc electio tanquam facta ad sugestionem, sed debet in genere interrogare, Bursat. *consil.* 226. *num.* 18. *volum.* 3. Aloys. Ricc. *in praxi p.* 4. *ref.* 293. *num.* 30.

Animadversio.

☞ Percipi nequit, quare non valeat electio, & dici debeat, factam esse ad suggestionem cum hac simplici interrogatione = Vis sepeliri in parochia, vel in alia Ecclesia? = Cum quisque etiam rudis clare intelligat, verba ista nullam sibi præseferre inductionem.

Non desunt quidem DD. eximentes Parochum ab incursu pænarum inflictarum a cap. I. Animarum de sepult. in VI. & a Clementina III. Cupientes §. Sane de pænis, inducentem infirmum, vel ad immutandam sepulturam jam electam, vel impedientem proprium parochianum, ne eam eligat in Ecclesia Regularium, potissimum Bonacina tom. III. de excom. in particulari extra Bullam Cœnæ disput. II. q. 5. punct. 4. n. 5. ea motus ratione, quod prædictum cap. *Animarum*, & Clementina *Cupientes* edita sit in favorem Parochorum, & quod inductum est in favorem alicujus, in ipsius odium retorqueri non debeat. Verum Monacelli tom. IV. in supplement. ad III. tom.

tom. num. 60. murdicus contrarium docet, dicens, cavendum esse a doctrina Bonacinæ, cum falsum sit, dictas Constitutiones editas fuisse in favorem Parochorum, sed præcise editas in favorem e vita decedentium, ut nempe libere quandocumque, & ubicumque eis placuisset, sepulturam eligere possent.

Quod autem Parochus impediens suos Parochianos, ne sepulturam sibi eligant in Ecclesiis Regularium, supradictas pænas incurrat expresse declaravit Cong. Concil. in Lauden. Funerum 2. Maji 1711. in responsione ad III. Dubium. ☜

39 Jus sepulturæ aliquibus casibus amittitur, & præcipue per simoniam, per occisionem Rectoris, hæresim, seu crimen læsæ majestatis, aut si vivus in ea sepeliatur, & aliis modis, de quibus Lambert. *de jurepatr. l. 3. q. 8. art.* 2. Sebast. Medic. *q. 16. n.* 43. & tunc Eccl. fit libera, si unus tantum erat dominus, qui aliquod ex illis criminibus commisit, secus si plures, quia in casu ammissionis unius, accrescit alteri, si erat sepulchrum familiare.

Excipiuntur plura hominum genera, qui ecclesiastica sepultura carent; hi enim nec in parochia, nec alibi in loco sacro sepeliri debent, cujusmodi sunt.

40 *Primo* excommunicati notorii, & denunciati, *cap. sacris, de sentent. excommun. qui eod. tit. 6. Clem. 1. de sepul.* nisi talis excommunicatus in articulo mortis pænitentiæ signa dedisset, ut declaravit S. Cong. Card. negociis Episc. & Regularium præpositorum, nam cum Joannes Baptista Mastrillus, dum excommunicatus esset, interfectus fuisset, proindeque extra Sacrum humatus, ejusdem consanguinei S. Congr. supplicarunt, quatenus, stante, quod idem Mastrillus in mortis articulo pænitentiæ signa dedisset, ejus cadaver in Sacro humari ordinaret, cumq. eadem Sacra Cong. super pænitentiæ hujusmodi signis per Episcopum informari voluisset, idem Episcopus retulit, quod prædictus Mastrillus in mortis articulo dixit, *Confessione, Madonna Santissima ajutame*, qua relatione stante, S. ead. Congreg. prædictum cadaver ecclesiasticæ sepulturæ tradi mandavit *in una Nolana sub die* 19. *Julii* 1619.

41 *Secundo* interdicti notorii, & denunciati, *d. Cl. 1. de sep.* Ug. *d. tr. tab. 5. c. 13. §. 4. & c. 15.* §. 4. nam generaliter per omne interdictum, sive locale, sive personale usus ecclesiasticæ sepulturæ probibetur, *c. cum, & plant. §. quod si templarii, de priv.* ubi plures citavi Doctores *in collect. num.* 40. Et de suspensis ab ingressu Ecclesiæ., *c. is, cui* 20. *§. talis quoque, de sentent. excom. in 6*, Galganet. *d. tit.* 109. *n.* 36.

42 *Tertio* publici, & manifesti usurarii, nisi alienum restituerint, vel idoneam dederint de restituendo cautionem, *c. quia de usur. cap. quamquam eod. tit. in 6.* Cov. *l. 3. var. c. 3. n. 9. vers.* 12. Galganet. *d. tit.* 109. *n.* 37. Possev. *ubi sup.* Sayr. *in clavi Regia l. 10. c. 5. tr. 10. n. ult.* Ugol. *de offic. Episcop. c. 27. n. 4. vers. 5.* Unde usurarios manifestos publice excommunicatos, & nominatim interdictos exhumari facere potest Episcopus, etiam de Monasteriis exemptis Regularium, & procul projici ab Ecclesia, ut innuit *Clem. 1 de sepult.* quam ad hoc cit. Hier. Rod. *d. res.* 128. *num.* 24.

Quarto infideles, pagani, Judæi, hæretici, 43
etiamsi post mortem appareat de hæresi, *c. excommunicatus, §. credentes, de hæret.* ubi *in collect. n.* 39. plures citavi Doctores, Azor *instit. mor. p. 1. l. 8. c. 13. q. 8. vers. sexta*, Sanctar. *de hæresi c. 28. n.* 12.

Quinto manifesti raptores, nisi restitutione se- 44
quuta, vel alius velit pro illis restituere, *c. super eo, de raptoribus*.

Sexto decedentes in torneamentis, *c. 1. & 2.* 45
de torneamentis, vel in duello morientes Conc. Trid. *sess. 25. de refor. c.* 19. Galet. *in margarita casuum conscientiæ verb. sepult. ul.* Stephan. Gratian. *discept. forens. c.* 410. ubi dicit, quod nec sufficit ostendere ante obitum signa pænitentiæ, & quavis Pereg. *de duello q. 7. n.* 4. existimaverit, privari debere ecclesiastica sepultura, qui in ipso conflictu duelli vulneratus, eodem die, vel alio postea moritur, tamen probabiliter sustineri potest, decertantem in duello privandum esse ecclesiastica sepultura, etiamsi ob vulnus in duello acceptum non statim, sed alio die moriatur, quamvis forte constet ante mortem pænitentiæ signa dedisse, ut per Sanc. *in select. disp.* 36. *num.* 9. Diana *resol. moral. p. 2. tr. 2. miscel. resolut.* 54. Bonac. *de censur. extra Bullam disput. 2. q. 3. puncto* 48. *num.* 22. ubi addit, Parochum non debere illos sepelire, nec ecclesiasticam sepulturam denegare, si non sit notorium delictum, sed rem ad Episcopum, seu ad ipsius Vicarium deferre debere.

Animadversio.

☞ Circa sepulturam denegandam decedentibus ex causa duelli, attendenda sunt sancita a Benedict. XIV. Constit. *Detestabilem* 10. Novembris 1752. §. IX. ibi = Præterea, simili motu, & auctoritate decernimus, & declaramus, sepulturæ sacræ privationem a Sacrosancta Tridentina Synodo inflictam morientibus in loco duelli, & conflictus, incurrendam perpetuo fore, etiam ante sententiam Judicis, a decedente quoque extra locum conflictus ex vulnere ibidem accepto, sive duellum publice, sive privatim indictum fuerit, ac etiamsi vulneratus ante mortem non incerta Pœnitentiæ signa dederit, atque a peccatis, & censuris absolutionem obtinuerit; sublata Episcopis, & Ordinariis locorum super hac pœna interpretandi, ac dispensandi facultate, quo ceteris documentum præbeatur fugiendi sceleris, ac debitam Ecclesiæ legibus obedientiam præstandi. = Insuper in eadem Constit. proscripsit sequentes propositiones sub pæna excommunicationis ipso facto incurrendæ, ac Papæ reservatæ, a quocumque, qui illas aut conjunctim, aut divisim docuerit, defenderit, ediderit, aut de iis, etiam disputandi gratia, publice, aut privatim tractaverit, nisi forsan impugnando = prohibuitque = in virtute sanctæ Obedientiæ, & sub interminatione divini Judicii omnibus Christifidelibus cujuscumque conditionis, dignitatis, & status, etiam speciali, & specialissima nota dignis, ne prædictas opiniones, aut aliquam ipsarum, ad praxim deducant.

Vir

Vir militaris, qui nisi offerat, vel acceptet duellum, tamquam formidolosus, timidus, abjectus, & ad officia militaria ineptus haberetur, indeque officio, quo se, suosque sustentat, privaretur, vel promotionis, alias sibi debitæ, ac promeritæ, spe perpetuo carere deberet, culpa, & pæna vacaret, sive offerat, sive acceptet duellum.

Excusari possunt etiam, honoris tuendi, vel humanæ vilipensionis vitandæ gratia, duellum acceptantes, vel ad illud provocantes, quando certo sciunt, pugnam non esse secuturam, utpote ab aliis impediendam.

Non incurrit ecclesiasticas pænas, ab Ecclesia contra duellantes latas, Dux, vel Officialis militiæ, acceptans duellum, ex gravi metu amissionis famæ, & officii.

Licitum est, in statu hominis naturali acceptare, & offerre duellum, ad servandas cum honore fortunas, quando alio remedio eorum jactura propulsari nequit.

Asserta licentia pro statu naturali, applicari etiam potest statui Civitatis male ordinatæ, in qua nimirum, vel negligentia, vel malitia Magistratus justitia aperte denegatur. ☜

46 *Septimo*, qui semel in anno confessus non est, & in Paschate Eucharistiam non suscepit, nisi de consilio Sacerdotis prorogasset, *c. omnis utriusque sexus de Pænit. & remiss.* Ugol. *de Offic. & potest. Episc. c.* 17. n. 4. *vers. tertio*.

47 *Octavo* Religiosi utriusque sexus proprietarii, si moniti a Superiore absq. emendatione, & pœnitentia decesserint, *c. Monachi*, *de statu monachor.* Lavor. *de Jubileo p.* 2. *c.* 3. *n.* 129. ubi adducit exemplum de Justo Monacho, quem repertum proprietarium, licet postea pœnituerit, & pænitentiam fecerit, adhuc S. Greg. voluit (ad terrorem forsan aliorum) sepeliri in sterquilinio. Existimo tamen, non esse ita præcipitanter privandum ecclesiastica sepultura Religiosum inventum mortuum cum bursa denariorum, præsumi enim debet denarios non esse proprios, vel quod ex oblivione, aut negligentia alterius inibi remanserit, ut bene resolvunt Portel. & Hieron. Roderic. *locis proxime citatis*, & *nu.* 2. dicit idem de Fratre Minorita; item Villal. *d. diffic.* 3. *n.* 6. ubi idem docet cum Nav. & Fr. Emman. de Religioso Cartusiensi invento mortuo cum duodecim denariis, non obstante hujus Ordinis statuto, quia id debet intelligi, quando constaret per contemptum legis, vel animo majora appropriandi id fecisse.

48 *Nono* peccator quilibet notorius decedens in ipso peccato mortali, & impœnitens, nullo dato signo contritionis, *gl. verb. communicabatur in c. ex p.* 11. *de sepult.* Covar. *in cap. alma mater p.* 1. §. 6. *n.* 4. Gutier. *canon. l.* 2. *c.* 3. *num.* 2. *cum seqq.* Sanch. *in select. disp.* 36. *n.* 2. Petr. Nav. *de restit. l.* 3. *cap.* 1. *num.* 26.

49 *Decimo* occidentes se ipsos ex industria, *cap. placuit* 23. *q.* 5. Cov. *l.* 2. *var. cap.* 1. *numer.* 11. Nav. *cons.* 6. alias 7. *de sepult.* Sayr. *in floribus dec. sub eod. tit. dec.* 6. Azor. *instit. mor. part.* 1. *lib.* 9. *cap.* 31. *q.* 5. Ugol. *d. cap.* 17. *num.* 4. *ver. item qui seipsos*, ubi excepit illum, qui se præcipitem dedit, non quod se interficeret, sed quoniam malum ipsi impendens aliter evitare non possit; ut in muliere, quæ per fenestras se projecit, ut fugeret volentes eam violare, vel ne in manus inimicorum incideret; item in eo, qui in flumen se projecit ob hujusmodi causas. Ubi tamen aliquis reperiretur mortuus in puteo, vel laqueo suspensus, non debet privari ecclesiastica sepultura, quia ubi non constat, quod se ipsum interfecerit, vel præcipitaverit, non est præsumendum, cum potuerit per insidias, aut vim in puteum projici, vel suspendi, aut ex furore, seu mentis alienatione id facere, ita Mari Socin. *cons.* 51. *volum.* 2. Marc. Anton. Genuens. *in pract. Archiep. Neapol. c.* 61. *num.* 20.

Undecimo non restituentes Ecclesiæ decimas, 50
cap. prohibemus, *de decim.* Petr. de Ubald. *de Canon. Episc. cap.* 14. *num.* 3. *in fine*, Spin. *in speculo testam. glos.* 2. *in princip. num.* 20. Rebuff. *de decimis qu. ult. num.* 16. Monet. *eod. tract. cap.* 8. *num.* 74. & vide infra *cap.* 20. §. 4. *n.* 16.

Duodecimo parricida, Menoch. *de arbitr. casu* 387. 51
per tot.

Additio.

☞ Quidquid sit de jure civili, quod parricida ad mortem damnatus privatur sepultura, *leg.* 1. *Cod. de his qui parent. occid.* nemo de jure canonico ea privari debet, nisi expresse prohibitus sit: nullibi autem in eodem jure reperitur hæc pæna, parricidæ inflicta, si decesserit cum pænitentia.

Circa hanc quæstionem Thesaurus de *Pænis ecclesiast. verbo Parricidium* hæc habet = Quod autem dixi, hodie parricidam non censeri privatum ecclesiastica sepultura, intelligas de privatione illa, quæ ipso jure infertur; non autem de ea, quæ sequitur ad sententiam judicis condemnatoriam ad ultimum supplicium executam: etenim cadavera hujusmodi damnatorum non possunt a quoquam tolli de patibulis, v. g. de furca, & sepulturæ mandari, nisi cum licentia Principis (quam tamen licentiam Princeps facile concedere deberet) *per leg.* 1. *ff. de Cadav. pænit. & leg. final. Cod. eod. tit.* .... Et jus canonicum, dicens, cadaveribus hujusmodi reorum concedi ecclesiasticam sepulturam, intelligitur, si adsit licentia Principis, ita gloss. in Clem. I. Verbo pænitentiæ, de pænit. = ☜

Decimotertio publice blasphemantes Deum, si 52
pœnitentiam eis injunctam non egerint, *cap.* 2. *in fine*, *de maled.* Possev. *d. loco* Ugol. *d. cap.* 17. *n.* 4. *vers.* 6.

Decimoquarto clericus notorie concubinarius vi- 53
vens, & sic perseverans usque ad mortem sine pœnitentia, iste enim non est cum aliis fidelibus sepeliendus, ut per text. in *cap. quæsitum*, & *in cap. quibus* 13. *q.* 2. & *in cap. placuit in fine* 23. *qu.* 5. docent Turrec. in *cap. præt.* 6. *dist.* 32. Nav. *in man. cap.* 25. *num.* 8. mirum in modum commendans, notansque contra eos, qui cum supremæ vitæ diem agunt concubinarii, candelam tenendam concubinæ tradunt, prosequitur eleganter Paul. Comitol. *respon. moral. l.* 1. *q.* 58. Si Parochi supradictos a jure sepulturæ privatos apud locum sacrum

sacrum sepelierit, peccant mortaliter, & tenentur restituere funus, etiam a multo tempore sepultum, si petatur, & quicquid ratione illius perceperunt, excepta quarta funerali, ita glos. per text. *ibi in cap. cum liberum*, *de sepult*. Fr. Emman. *q. Regul. tom.3. q.61. art.3. & in add. sum. tom.4. cap.131. num.6*. Suar. *de conf. disp.23. sect.5. num.* 2. Villalob. *d. diffic. 3. n. 13*. Hieron. Roderic. *dict. resolut.128. n.23*.

54 Nota, quod legatum factum Ecclesiæ pro sepultura adhuc ei debetur, etiamsi testator ob culpam suam sepultura privaretur, Philiarch. *p. 2. l.6. cap. 21. concl.4*. Galet. *in margarita casuum conf. verb. legatum factum Ecclesiæ*.

55 Caveant Parochi, ne propter jus sepulturæ minime solutum cadaver exhumatum retineatur, cum enim Sac. Congregat. innotoviffet per Episcopum Cotronien. ne cujusdam Leonoræ Forellæ cadaver occasione juris sepulturæ humaretur, prohibitum fuisse, Sac. eadem Congr. prædicto Episcopo literas injungi mandavit, ut statim atque easdem receperit, prænominatum cadaver sepulturæ tradi faciat, cum nulla ratione patiatur christianæque pietati repugnans videatur, maxime vero ob pecuniarum interesse, cadaver insepultum remanere. Nec etiam sub quovis prætextu compositionis quartæ funeralis sepultura mortuorum retardari, aut impediri debet, ut eadem S. Congr. censuit *in Cassan. 5. Maii* 1617.

56 Supradictis igitur tantummodo exceptis, aliis sepultura negari non debet; & quia ea concessa, conceditur quoque delatio mortui processionaliter, ut Oldr. *conf. 225. n. 13. & 14*. Sebast. Medices *de sepul. p. 2. q. 7*. Card. Tusch. *lit. A. concl. 76. n. 9. & 10*. Ego ipse *in collect. ad c. accessorium n. 3. de Reg. Juris l. 6*. ideo videndum quæ sint partes Parochi in sepeliendis defunctis, & eorum funeribus ducendis.

Nam licet pompa funeralis non sit de necessitate sepulturæ, ut inquit S. August. *de Civitate Dei*, sepulchrorum memoria, sumptusque funeris magis vivorum est consolatio, quam defunctorum utilitas, & Ambros. *in serm. Quid profuit, inquit, sepulchrorum superbia, damna sunt potius viventium, quam subsidia mortuorum*. Et S. Greg. ut habetur *in c. animæ 3. q. 2.* ait, *curatio funeris, conditio sepulturæ, pompa exequiarum, magis sunt vivorum solatia, quam subsidia mortuorum*, cum aliis adductis per Cassan. *in catal. gloriæ mundi p. 2. consil. d. 6*. Nihilominus tamen, cum hæc fiant jam ex consuetudine pro cujusque personæ qualitate, ideo Parochus indutus superpeliceo, & stola nigri coloris pro consuetudine, aut si videbitur ratione loci, vel personæ, alioquin sine eo cum suo clerico, cum aliis Presbyteris, & clericis, qui adfuerint, præcedente Cruce illius Eccl. ad quam corpus portandum est, cum ad domum defuncti pervenerit, ipse solus cum clerico deferente vas aquæ benedictæ, ingreditur locum, ubi defunctus jacet, quem prius aqua benedicta aspergit, deinde linteo corpus defertur in feretrum, ordinatur processio, præcedunt Confraternitates laicales, tum deferens Crucem, & sequitur Clerus regularis, & sæcularis per ordinem, ac ultimo loco Parochus, ut supra indutus, qui incipit Resp. *Subvenite Sancti Dei*, &c.

Defunctorum corpora si deponantur in parochiali, ut inde transferantur ad Ecclesiam Regularium, in qua elegerunt sepulturam, nihil debetur Ecclesiæ parochiali, exceptis juribus parochialibus, S. Cong. Rit. *in Placentina 23. Martii* 1619. cujus memini *in collectione Bullarii verb. defunctus* 3. Possunt tamen directe deferri ad Ecclesiam, in qua sepeliendi sunt, non obstante consuetudine, quod prius deferantur ad Ecclesiam matricem, dummodo Curato solvantur jura sepulturæ, & emolumenta solita, ead. S. Congr. *in Vmbriaticen. 25. Febr.* 1606. *& in Polignanen. 21. Maii* 1618.

Defunctorum hæredes pro defuncto ad sepulturam associando numerum Sacerdotum sibi bene visum convocare possunt, & numerum ceræ, sibi bene visum ad cadaver sepulturæ associandum, quolibet contrario prætextu per Parochum deducto non obstante, subministrare valent, ut respondit S. Cong. *Episcop. & Reg. negociis præposita in d. Cassan. 5. Maii* 1617. & tunc destinatos clericos ab eis, & non alios vocare debebit Parochus, ut censuit S. Congr. Rit. *in Lauden. 20. Augusti* 1601. Jo: Sanc. *in select. disp. 47. n. 24*. Si vero dicti hæredes nullos destinaverint, tunc, & eo casu jus convocandi alios Sacerdotes pro obeundis funeribus Parocho competet, Rot. *in Alexandrina funeralium 1. Julii* 1630. coram R. P. D. Merlino, & ideo dicta S. Cong. Rit. *in una Ferrar. 7. Sept* 1667. censuit, Parochum posse ad libitum vocare ad funus clericos, quos voluerit, nec cogitur vocare viciniores, nisi aliter disponant hæredes defuncti, quorum voluntas est servanda.

57
58
59
60

Confraternitates non possunt accedere ad funeralia mortuorum, nisi specialiter, & expresse vocentur, ut fuit decisum a S. Cong. Rit. *in Bononien. 9. Decem.* 1617. Et quando accedunt, in actu associationis cadaverum nullo modo possunt erigere Crucem, ead. S. Cong. *in Andrien. 22. Novem. 1631. ad 2*. 61

Proprius Parochus nullatenus excludendus, quamvis ad sepeliendum cadaver Regulares dumtaxat a defuncto accersiri jubeantur, ut fuit resolutum a S. Cong. negociis Episcop. & Regul. præposita, *in una Montis Pilosi de anno* 1581. 62

Vocati omnes ad funus debent convenire ad parochialem defuncti, ut censuit S. Congr. Rit. *in d. Bononien. 9. Decemb. 1617. & in Tropien. 16. Februarii* 1631. refert, me citato in hoc loco Lezana *in sum q. Regulam 1. c. 12. n. 41. vers. ad4*. Vel ad aliam Ecclesiam, juxta loci consuetudinem, & nullo modo permittendum expectari per vias, vel ad domum defuncti, non obstante contraria consuetudine expectandi per vias, vel ad domum defuncti, ead. S. Congr. Rit. *in Telesina 12. Februarii* 1633. 63

Unde Regulares vocati ad sepeliendos mortuos etiam in eorum propria Ecclesia, debent accedere ad Ecclesias, ex quibus cadavera amoventur, & inde cum clero sæculari discedere, non autem expectare extra januam Ecclesiæ, & aliis se postea associare, prout fuit resolutum per S. Congr. negociis Episcoporum, & Regularium præpositam, *in Viglevanen. 13. Novembris* 1600. Regulares enim vocati ad funus convenire debent in pa- 64

in parochiali, aut in alia Ecclesia, juxta loci consuetudinem, & nulla modo expectare per vias, aut ire ad domum defuncti, eadem Congr. Rituum *in Liman.* 15.*Decembris* 1632.

65 Debent enim Fratres, cum ad aliquod funus convocari contigerit, ad parochialem Ecclesiam accedere, & exinde cum Parocho ad domum, ex qua cadaver extrahendum est, se conferre debent; casu autem, quo dictum cadaver in aliqua Ecclesia deponi contingat, ad eandem Ecclesiam, ubi depositum erit, convenire debent, ut censuit eadem S. Cong. *in Senogallien.* 26. *Augusti* 1616.

66 Levare autem de domo cadavera, irrequisito proprio Parocho, non licet Regularibus, & Presbyteris sæcularibus, ut videtur sentire S. Cong. Rit. *in Thelesina* 18. *Augusti* 1623. cum censuit, cadavera decedentium in parochia, ad cujus Ecclesiam Capitulum Cathedralis translatum est, non posse levari per ipsum Capitulum, seu Canonicos cathedralis Ecclesiæ, nisi requisito Parocho dictæ Ecclesiæ, & expressius ead. S. Congr. *Andrien.* 29. *Novemb.* 1631. *ad* 1. & tenet Ugolio. *de potest. Episc. cap.* 17. *n* 3. Steph. Grat. *t.* 3.
67 *c.* 492. *a n.* 39. Nec Religiosi possunt cum Cruce intrare parochias ad levanda corpora defunctorum apud suas Ecclesias sepelienda, nisi præmonito prius, & requisito Parocho, ut resolvunt Villal. *in sum. p.* 2. *tr.* 31. *diffir.* 5. *n.* 3. Grat. *d. c.* 492. *a n.* 45. Hier. Roder. *in comp. q. Regul. ref.* 109. *n.* 7. Lezana *in sum. q. Regul. c.* 10. *n.* 18. Unde S. Cong. Rit. *in Squilacen.* 18. *Novemb.* 1606. censuit, Curatos, in quorum parochia defunctus obiit, & non Regulares, ad quorum Ecclesiam defunctus portatur, debere benedicere corpus defuncti.

68 Regulares vero extra claustra decedentes possunt ad eorum Ecclesias deferri, Parochis inconsultis, ut declaravit S. Cong. Conc. *sub die* 2. *Julii* 1620. referente Laurentio de Peyrinis *in Constitutiones sui Ordinis Minimorum*, *tom.* 2. *Const.* 7. *Pii V. n.* 13. *vers. ad* 10. *pag.* 194. & cit. in hoc loco Lezana *c.* 12. *n.* 41. *vers. ad* 10. nec id eisdem Regularibus prohiberi potest sub prætextu, quod debeant prius jus sepulturæ solvere, quia ab hujusmodi prætensionibus Parochos abstinere debere mandavit S. Cong. negociis Episcoporum, & Regul. præposita *in Putrolana* 22. *Maii* 1615.

☞ Vide Additionem post. n.30. pag.275. ☜

Fuit tamen dubitatum in dicta sacra Congreg. Conc. *sub illa die* 2. *Julii* 1620. an quando moritur aliquis superior Religiosorum, vel Magister, aut Cathedraticus, possint Regulares corpus illius portare per Civitatem, per plateas, & alias parochias cum musica, & ritibus extraordinariis, aut illi imponere Pluviale, sine interventu Parochi; & rescripsit Cardinali Ludovisio Archiepisc. Bononiensi, non posse, ut refert Lezana *in sum. q. Reg. c.* 12. *n.* 41. *vers. ad* 11.

69 Eodem modo Tertiarii, si qualitatibus *in Bulla fel. record. Leonis X.* præscriptis sint præditi, videlicet si viri collegialiter, aut claustraliter vivant, mulieres vero virginalem, vel cælibem, aut castam vidualem sub expresso voto, & Tertiariorum habitu vitam ducant, possunt, & debent, etiam invito, ac minime requisito Paroc. in Fratrum Ecclesiis sepeliri, secus vero si supradictis qualitatibus careant, ut fuit resolutum ab ead. S. Congr. *in Nepesina* 11. *Dec.* 1615. *ad* 1.

Additio.

☞ Circa Constitutiones Leonis X. *Dum intra*, *& Nuper* quoad privilegia Tertiariorum, & Tertiariarum videnda est derogatio facta a S. Pio V. & Gregorio XIII. relata a Benedicto XIV. Institutione Ecclesiast. CV., & in Instructione edita a Cong. de Propaganda Fide, approbata a Clemente XIII. 16. Januarij 1763., in qua tamen derogatione præservatur facultas eosdem sepeliendi in Ecclesiis Regularium, quorum sunt Tertiarii, & Tertiariæ.

Quando autem sepeliri possint, & debeant in dictis Ecclesiis etiam Tertiariæ, non in commune viventes, sed privatim in earum ædibus, hic transcribitur, quod ex sensu ejusdem Ben. XIV. legitur in cit. Instructione §. *Hæc omnia* ibi = Præterea, si contingat aliquas ex prædictis Tertiariis sine sepulturæ electione decedere, eas sic decedentes, ita demum in Ecclesiis Ordinis, cujus habitum assumpserunt, sepeliri debeant, si in ipsis earum communis sepultura reperiatur; sin minus, in Ecclesiis parochialibus sepeliendas esse decernit. Superioribus autem Regularibus sufficienti facultate, ad id a S. Sede Apostolica suffultis (Cappuccinis exceptis) libere mulieres ad hujusmodi habitum recipere, atque ad ipsos vestiendi eas officium pertinere; non autem ad habitum admittendas, & recipiendas esse, nisi probatæ vitæ, ac bonis moribus præditas, ac saltem in ætate quadraginta annorum constitutas, quæ de proprio habeant, unde sufficienter vivere possint, & non cum aliis viris, quam consanguineis, vel affinibus in primo tantum gradu sibi conjunctis cohabitent, & ab Ordinario loci licentia prius impetrata, qui non aliter eam concedat, nisi de prædictis, prævio examine diligenti, sibi constiterit. ☜

Sed ubi defunctorum cadavera in alterius paro 70
chia existerent, & in Ecclesiis Fratrum sepeliri debeant, prius in Ecclesiam parochialem ad benedictionem, ac ultimum vale a Parocho recipiendum deferenda sunt. Sed si Parochus ab eisdem Fratribus monitus, requisitus, & expectatus venire recuset, tunc ipsi Fratres poterunt cadavera hujusmodi ab ædibus, ubi fuerint, ad suas Ecclesias recto tramite deferre, ipso Parocho etiam invito, eadem S. Cong. *in d. Nepesina ad* 4.

Mortui enim sepeliri possunt in Ecclesia, in 71
qua sepulturam elegerunt, sine præsentia Parochi, si ipse requisitus interesse recuset, vel petitam licentiam deneget, S. Cong. Rit. *in Capuana* 22. *Decembris* 1629.

Si autem deponantur in parochiali, ut inde 72
transferantur ad Ecclesiam Regularium, in qua elegerunt sepulturam, nihil debetur Ecclesiæ parochiali, exceptis juribus parochialibus ex Sacra Cong. Rit. *in Placentina* 23. *Mart.* 1619.

Suscipientes habitum a Guardiano, vel ab alio, 73
cui ille committendum duxerit, & cum eo decedentes, in Ecclesiis ejusdem Ordinis ecclesiasticæ sepul-

sepulturæ sunt tradendi, si Guardianus propter habitus concessionem, & receptionem præmovit eorum cadavera, ut censuit S. Congreg. *in d. Nepesina* 11 *Decembris* 1615. *ad* 2.

74 Ad Parochum spectat declarare, per quam viam sit exportandus defunctus, & omnia necessaria usque ad januam Ecclesiæ Regularium, ubi sepeliendus est, S. Cong. negociis Episcopo-
75 rum, & Regularium præposita. *In Castellanaten.* 3. *Jan.* 1594. Et ita tenetur usque ad eandem januam funerale ducere, & prosequi, eadem Sac. Cong. *in Brixien.* 18. *Junii* 1591. *& in Nicoterен.* 4. *Junii* 1615.

76 Parochus sæcularis sicut defert stolam in propria parochia, & in parochia Fratrum, dum defuncti corpus in eorum Ecclesia sepelitur, ita Parochus Regularis in eodem casu, & eodem tempore poterit stolam deferre, non solum in propria parochia, sed etiam in parochia defuncti, ita S. Congr. Rit. *sub die ult. Septembris* 1628.
77 nam Parochus Monachus ita potest cum stola ingredi parochiam sæcularium, sicut sæcularis Parochus Monachorum parochiam ingredi valet, S. Cong. *in Ascul.* 20. *Januarii* 1629.

78 In funeralibus est deferenda unica tantum Crux illius Ecclesiæ, ad quam corpus transfertur, S. Congr. Rit. *in Baren. terræ Medungi* 2. *Augusti* 1631. postquam sequi debent immediate personæ illius Ecclesiæ, & deinde ceteri secundum antianitatem, ut censuit S. Congr. Rit. *in Narnien.* 30. *Septembris* 1614. *& in Andrien.* 22. *Novembris* 1631. *ad* 3. ubi intelligit, dummodo non interveniat capitulum Cathedralis, sub qua omnes funus associantes incedere debent, & hinc Curatus, & Sacrista Cathedralis, etiam quod sint amovibiles, quando intervenit Capitulum dictæ Cathedralis, debent præcedere proprio Parocho defuncti, eadem S. Congreg. Rituum *in Pisauren.* 22. *Martii* 1631.

79 Crux propriæ parochiæ defuncti deferenda est in funeralibus, non autem Crux antiquæ parochiæ, ex qua dismembrata fuit parochia nova, de qua est defunctus, & vocati ad funus in eadem propria parochia debent convenire S. Congr. Rit. *in nullius Provinciæ Baren.* 22. *Martii* 1631.

Animadversio.

☞ Ex decreto Cong. Conc. sub die 13. Augusti 1718. in Tudertina Funerum, ut tom I. Resolut. d. Cong. pag. 98. & sub die 20. Feb. 1723. in Albanen. Funerum tom. II. pag. 280. ad Crucem Parochi non est amplius apponendum sudariolum, quo alicubi teguntur manus defunctorum, cum ad Ecclesiam deferuntur, nec ab hæredibus Parocho consignandum, neque est comprehensum sub quarta funerali. ☜

80 Parochi defunctorum in Regularium Ecclesiis humandorum corpora usque ad easdem Ecclesias associare, ac etiam in illis permanere possunt, absque tamen eo quod in officio decantando ullatenus se intromittant, S. Cong. negociis Episcop. & Regular. præposita *in Nicoteren.* 6. *Julii* 1615. Possunt enim iidem Parochi omnia officia circa corpus defuncti, qui sepeliendus est in Ecclesia Regularium, vel in alia, domi, & per viam facere; post quam vero cadaver fuerit collocatum intus Ecclesiam, debet Parochus recedere, & officium facere debent ipsi Regulares, vel Parochus Ecclesiæ, S. Congr. Rit. *in Eugubina* 12. *Maii*, *&* 5. *Julii* 1614. *& in Placentina*, *& Licien.* 23. *Maii* 1619. *& in Catan. civitatis Platiæ* 12. *Octobris* 1619.

Officium facere super cadaveribus pertinet ad Parochum, intra limites cujus parochiæ adest Ecclesia, in qua cadaver tumulatur, non autem ad Sacerdotes talis Ecclesiæ, & ita responsum fuit a S. Congreg. Rituum in causa defunctorum, qui sepeliuntur in Ecclesia S. Celsi Mediolanen. *sub die* 29. *Novembris* 1632. Et in tantum verum est, Parochum debere facere officium supra corpus defuncti, ut procedat, etiamsi adsint Canonici in sua parochiali Ecclesia, S. Cong. Rit. *in Ostien. Ceren.* 28. *Ap.* 1607. *& in Prænest. Cannar.* 18. *Augustii* 1610.

Animadversio.

☞ Circa officium peragendum a Parocho super cadavere illius parochiani, qui sepelitur in Ecclesia sita intra limites parochiæ attendenda sunt tradita a Bened. XIV. Institut. Ecclesiast. CV. §. VI. num. 108. & jam transcripta pag. 7. post n. 26. ☜

Circa officium funebre faciendum a Parocho super cadaveribus sepeliendis in Ecclesiis, & Oratoriis publicis Confraternitatum, attendendum est responsum Cong. Rituum Urbis, & Orbis ad dub. XX. inter alia, quæ jam addita habes post cap. XII. pag. 111. ☜

Nam Clerus sæcularis, postquam Christifide- 81
lium cadavera in Fratrum Religiosorum Ecclesiis sepelienda associaverit, in eisdem Ecclesiis super hujusmodi cadaveribus officium Defunctorum, Psalmos, Responsoria, aliasve preces, vel Orationes recitare, aut psallere non potest, sed ab ipsis Fratribus dumtaxat hæc omnia peragenda sunt, eadem S. Congreg. Episcop. & Regularium negociis præposita *in Turritana* 24. *Novembris* 1617.

Officium enim in tumulandis cadaveribus in 82
Ecclesiis Regularium non per Parochum, seu alios Presbyteros sæculares, sed per eosdemmet Regulares fieri debet, non obstante quavis contraria consuetudine, ut censuit S. Cong. Rit. *in Eugubina* 12. *Martii* 1612. *&* 5. *Julii* 1614. *& in Placentina*, *& Licen* 23. *Martii* 1619. *& in Catanien. Civitatis Platiæ* 12. *Octobris ejusdem anni*, *& in Sulmonen.* 8. *Aug.* 1629. *& in Andrien.* 12. *Febr. &* 2. *Mart. ejusdem anni*, & novissime 5. *Julii* 1631. ad relationem Eminentissimi, & Reverendissimi Cardinalis S. Georgii respondit, immemorabilem per Capitulum Andrien. prætensam non esse probatam, & Officium super cadaveribus in Ecclesia S. Mariæ veteris Ordinis Fratrum Minorum de Observantia ad ipsos spectare, non obstante consuetudine immemorabili allegata, de qua consuetudine immemorabili, an sit sufficiens, late Gratian. *disceptation forens. tom.* 3. *cap.* 492.

Animadversio.

☞ Firmata hic ab Auctore a num. 80. usque ad nu. 82. sunt in viridi observantia, quod nempe Parochi, associantes cadavera suorum parochianorum in Ecclesiis Regularium tumulandorum ingredi nequeunt easdem Ecclesias cum stola, & Cruce, non obstante Constitutione Benedicti XIII. *Pretiosus*, in qua hujusmodi ingressus illis indulgetur. Quandoquidem dicta Constitutio redacta fuit ad terminos Juris communis, Concil. Trident. & Apostolicarum Constitutionum a Clemente XII. Constit. *Romanus Pontifex*. Quod autem prædictæ Benedicti Constitutionis nulla habenda sit ratio, patet ex posteriore Rotæ Decis. coram Rezonico, postea Summo Pontifice, *in Valentina Funerum* 7. *Dec.* 1731. §. 4. *& seqq.* inter impressas *Decis.* 30. *n.* 2. *& plur. seq.* ibi = Ubi agitur de cadaveribus tumulandis in Ecclesia Regularium ratione exemptionis, qua ipsi fere omnes peculiari Sedis Apostolicæ beneficio fruuntur in suis Ecclesiis, & Monasteriis, quamvis intra limites parochiæ positis, Rector pastorali jurisdictione, & praeminentia tam actu, quam habitu adeo est destitutus, ut si velit in associatione cadaverum cum stola, & Cruce per dictas Ecclesias incedere, vel exequias ecclesiastico ritu celebrare, vel alios quoscumque actus ab officio, & potestate parochiali simili modo dependentes ibidem exercere, positivam Juris resistentiam potius habere dicatur, sitque omnino excludendus &c. sed teneatur terminare preces associatorias ante Januam Ecclesiæ, ibique benedicere, & dare ultimum vale =

Item ex altera Decisione ejusdem Rotæ coram Aldrovando 12. Januarii 1733. Terræ Joviæ in Baren. Juris tumulandi, his verbis expressa = Archipresbyter, seu Vicarius Curatus Capituli, sive etiam Parochus associans cadavera sepulturæ tradenda in Ecclesia Regularium tenetur illa dimittere ad fores earumdem Ecclesiarum, ibique ultimum vale ipsis dicere, ultimamque impertiri benedictionem &c. absque eo quod usurpare sibi possit ingressum in easdem Ecclesias, minusque ullum jus in ipsis peragendi exequias, aliasque funebres functiones, quarum libera facultas residet penes Regulares, in quorum Ecclesiis sepulturæ sunt tradenda eadem cadavera =

Excludi tamen nequibunt ab hujusmodi ingressu, si declarent = expeditum, ac privativum exercitium functionum funebrium illis (idest Ecclesiis Regularium) relictu..os, ac insuper oblata conditione dimittendi propriam Crucem, quæ ingressum præfatum longe faciliorem reddit, removetque obstaculum tam sacrarum Congregationum, quam sacræ Rotæ obsistentium hujusmodi ingressui, quæ intelligendæ sunt in casu ingressus cum Cruce elevata, secus ea inclinata = Sunt verba Rotæ in Milevitana Funerum super ingressu in Ecclesias Regularium 23. Novem. 1744. §. 3. coram clar. mem. Millino = Adeatur Pignatel. *Consult. Canon. Tom. III. Consult.* 48. *fere per tot.* & novissime Gaudentius a Janua de Visit. Prælat. Regul. Tom. II. Sect. 3. num. 30. & seqq.

Excludi insuper nequibunt, si ipsis faverit consuetudo præfatas Ecclesias ingrediendi cum stola & Cruce elevata, ut declaravit Cong. Conc. in Viglevanen. Funerum 17. Junii 1744. proposito enim ipsi sequenti dubio = An occasione associationis dictorum cadaverum ad dictam Ecclesiam S. Bernardini, liceat Præposito accedenti tam cum Clero, quam sine Clero ingredi ejusdem januam cum Stola, Pluviali, & Cruce elevata in casu &c. = probataque a Præposito antiqua consuetudine sibi favorabile, respondit = Affirmative = ut videre est in Tom. XII. pag. 94. & Tom. XIII. pag. 134. Resolut. ejusdem Cong.

Circa autem hanc consuetudinem, licet Rota in dicta Valentina loc. cit. senserit, necessariam esse immemorabilem, tamen = Non immerito, (ut animadvertit Auctor Additionum ad Lucium Ferraris, Prompta Bibliotheca, verb. Parochus post art. III. num. 9.) dubitari de hac opinione potest: idque quia Regulares nituntur tantummodo privilegiis exemptionis, & non dispositioni Juris communis, contra vero Parochi pro se habeant assistentiam juris communis; immemorabilis autem, vel centenaria, vel quadragenaria cum titulo colorato nunquam requiritur, tunc, cum agitur adversus eos, qui non dispositioni juris communis, sed privilegiis nituntur; præsertim si præscribentes habeant pro se juris communis assistentiam = ☜

83 Parochi non debent plus recipere pro tumulandis cadaveribus exterorum, quam civium, S. Cong. Conc. *sub die* 27. *Maii* 1617. immo pauperum cadavera gratis sepelire debent S. Cong. *Episcop. in Cassan.* 5. *Maii* 1617. & admonet Jo: Sanc. *select. disp.* 47. *n.* 18. his verbis. *Si autem defunctus pauper sit, noscas, tibi non licere pretium exigere, quod tibi onus videatur, subit idem etiam corporalis medicus, advocatus, & alii; potius ergo tu, qui munere superas. Nec fidas hoc in totum a Vicecurato agendum, iste enim, quia pauper, strictius forte pauperem, & viduam premet: per temetipsum si feceris, exemplum dabis, nec jussisset sat esse putes*, &c.

CAP. XXVII.

De Primitiis.

SUMMARIUM.

1 *Primitiæ dicuntur, quasi primi fructus terræ eo anno collecti.*
2 *Primitiæ sunt res, per quas initia, seu primitiva frugum in recognitionem divini beneficii Deo Creatori rependuntur.*
3 *Primitiæ non solum dabantur ab hominibus in veteri lege, sed etiam a Gentilibus.*
4 *Primitiæ ex sua origine videntur esse de consilio, non de præcepto.*
5 *Ingratitudo contra Deum inducitur ex consuetudine non dandi illi primitias de frugibus terræ, qui abundanter nobis dona concedit.*
6 *Primitiæ debentur de præcepto, ubi extat consuetudo illas dandi.*

7 *Pri-*

7 *Primitiæ quantitas, non est determinata in jure, ideo consuetudini standum est.*
8 *Primitiæ debent solvi illi parochiæ, in qua prædia existunt, si consuetudo non sit in contrarium.*
9 *Primitiæ sunt onus prædiale, non personale.*
10 *Clerici, qui terras colunt, tenentur solvere primitias.*
11 *Regularibus non prohibetur recipere triticum, & uvas, ac similia, antequam Parochus receperit Primitias.*
☞ *Vide Additionem.*

1 PRimitiæ dicuntur quasi primi fructus terræ eo anno collecti; quia dantur primæ res, ut
2 advertit Sylvest. *in Sum. verb. decima n. 1. in fine* Azor. *instit. mor. p. 1. l. 7. c. 27. q. 1.* Sunt res, per quas initia, seu primitiva frugum in recognitionem divini beneficii, quo jucundissimos terræ fructus suscipimus, Deo tanquam Creatori, & datori illorum rependuntur, quasi damus Domino quod ab eo accepimus, & ideo merito primum, & optimam damus horum bonorum primo, & optimo Auctori. De his primitiis loquitur *Exod. cap. 20.* ibi *Decimas, & primitias non retardabis reddere* &c. 23. *primitias frugum terræ tuæ deferes in domum Domini Dei tui*, &c. *c. 26. primitias ab omni homine* &c. & *Deum, c.29.* ibi. *Tolles de cunctis frugibus tuis primitias,* &c. 18. *Omnes primitias,* &c. & de his agit tex. *in c. decimas,*
3 *vers. oportet autem,* 16. *q.7.* Quæ non solunr dabantur ab hominibus in veteri lege, ut a populo Dei, sed etiam a Gentilibus, & Romani non gustabant vina, aut novas fruges, priusquam Sacerdotes primitias libassent, ut referunt Alex. ab Alex. *dierum genial. l.5. cap.18.* Plin. *lib.18. c.2.* Et Athenienses Apolini dabant primitias crinium, cum ex ephebis excessissent, ad exemplum Thesei, qui post suam pueritiam primas comas, quas primo totondit Phœbo, & Æsculapio, aut Libero in primitias obtulit.
4 Quamvis videatur primitias ex sua origine esse voluntarias, non necessarias, & sic de consilio, non de præcepto; Deus enim illas non vult, nisi sponte oblatas, ut legitur *Exod. cap. 25.* ubi Dominus loquens Moysi, dixit: *Loquere filiis Israel, ut tollant mihi primitias ab omni homine, qui*
5 *offeret ultroneus, accipietis eas:* tamen dicendum, quod ex consuetudine non dandi primitias Deo de frugibus terræ inducitur ingratitudo contra Deum, qui abundanter nobis dona concedit, Rebuff. *de decim. q. 1. num. 21.* Unde, ne ejus benignitatis obliti videamur, tales primitias sic de jure naturæ solvere tenemur, ut benefacienti benefacere debeamus, *c. Christianis 11. q.2.* & vox Dei talem datorem dilexisse ostenditur, *c. quia tua 12. q. 1.* nam primitiæ ejusdem juris divini esse videntur, cujus sunt decimæ, ut patet ex *c. revertimini in princ.* ibi, *in decimis, & primitiis, 16. qu.1.* & probat glos. *verb. & primitias in cap. Ecclesias 13. qu.1.* Gutier. *Canon. l.2. cap.21. nu-*
6 *mer. 6.* Ubi igitur extat consuetudo illas dandi, tunc etiam debentur de præcepto, Hier. Carat. *in opusculo de juribus Paroch. tit. 4. cap.3.* ubi *c.4.*
7 dicit, quod quantitas non repetitur determinata in libris Moysis, sed S. Hier. *super Ezech.* dicit, quod ex majorum traditione inductum fuit, ut major pars primitiarum esset quadragesima, minor sexagesima, & erat in arbitrio solventis dare majorem, vel minorem partem de fructibus terræ: de animalibus autem debebant tantum primogenituram, quamvis alii dicant, quod de ducentis daretur unum, & qui tot animalia non habebat, dabat æstimationem pro pretio, alii quod de centesimo numero daretur unum, sed in hoc, cum nihil sit determinatum in jure, standum est consuetudini; quod etiam advertit Azor. *dict. cap. 27. q. 4.* & sic ex determinatione Ecclesiæ homines hodie obligantur, ut primitias solvant secundum patriæ consuetudinem, *lib. 4. tit. 19. p. 1.* Gutier. *d. lib.2. canon. cap.21. n.11.*

Post aliquas hujus tractatus impressiones vidi novissime Theodos. de Rubeis *in singularibus, Rotæ tom.2. p.3. verb.* S. Thomas, *pag.229.* ubi ait, quod licet S. Thom. *2.2. q.86. art.ult.* velit, primitias non esse de necessitate solvendas, nihilominus Rota coram Achil. *decis. 507.* alias *3. de decim. incip. in eadem*, tenet istam opinionem juribus non subsistere, quia licet libertas sit forte quoad quantitatem, non quoad necessitatem solvendi.

Solvi autem primitiæ debent illi parochiæ, in 8
qua prædia existunt, si consuetudo non sit in contrarium, ut per Rebuff. de decim. *q. 1. a nu. 16.* Azor. *d. cap.27. q.7.* Ludov. Beja *respons. casuum consc. p. 1. cas. 52. vers. his prænotatis,* Fagundez *in quinque Ecclesiæ præcepta, præc. 5. lib. 4. c. 2. num.4.* ubi reddit rationem, quia primitiæ sunt 9
onus prædiale, non personale; offeruntur enim Deo pro recognitione dominii naturalis, quod habet in omnes fructus terræ, *& num.5.* post Navar. Fr. Emman. & alios, subdit, Clericos, qui 10
terras colunt, teneri solvere primitias.

Dubitatum fuit in S. Congr. Conc. *in una Bononien. sub die 2. Julii 1620.* an Regulares possent 11
recipere triticum, uvas, ligna, & similia antequam Parochus receperit suas primitias, & respondit, non esse id prohibitum Regularibus, prout refert Lezana *in sum. qu. Reg. cap.12. nu. 41. vers. 30.*

Additio.

☞ Quidquid sit de Primitiis ex antiquo jure dari solitis, certum est hodie ubique fere locorum abrogatas esse, exceptis duobus casibus, in quibus adhuc debentur. I. nempe si Parochorum facultates adeo angustæ sint, ut congruæ ipsorum sustentationi non sufficiant, & tunc nedum jure humano, sed etiam divino dari debent. II. si ex usu longævo solvi adhuc alicubi consueverunt, DD. communiter ex fere universali praxi. ☜

CAP. XXVIII.

De Decimis.

SUMMARIUM.

1 *Decimæ sunt res, quæ Ecclesiarum ministris ratione ministerii Sacramentorum persolvuntur.*

 2 De-

2 *Decima definiri solet, ut sit omnium bonorum licita quæsitorum quota pars Deo, ejusque ministris divina institutione, humana vero constitutione dictante, etiam naturali ratione debita.*

3 *Decimæ, prout in jure consistunt, sunt jus spirituale, seu spiritualibus annexum dependenter.*

4 *Decima potius, quam vigesima, vel alia quota electa fuit a Domino; quia denarius numerus erat primus terminus numerorum, cum ultra eum non procedatur, nisi iteretur.*

5 *Decimæ duplici modo considerantur, vel respectu congruæ sustentationis, vel habito respectu ad quotam.*

6 *Decimæ, respectu congruæ sustentationis non solum humano, sed etiam ex jure divino positivo, & naturali debitæ sunt.*

7 *Decimæ, non habito respectu ad congruam, solummodo jure humano debitæ sunt.*

8 *Leges tam cæremoniales, quam judiciales, evangelica lege lata, cessarunt.*

* *Consuetudine, vel usu longissimi temporis an præscribantur, & requiratur liberatio a solutione decimarum, quæ debentur Ecclesiæ Ibid.*

9. *Decimæ aliæ prædiales, aliæ personales appellantur: priores debentur ex fructibus prædiorum; posteriores ex fructibus, hominis industria, & ministerio quæsitis.*

10 *Decimæ prædiales ex lege veteri debebantur, & percipiebantur: personales vero, licet olim possent solvi, non tamen erant in oblatione.*

11 *Decimæ tam prædiales, quam personales, stante congrua sustentatione, pro temporum, locorum, & personarum qualitate, mutationem recipere possunt.*

12 *Decimæ, & primitiæ sunt in præcepto obligante.*

13 *Oblationes regulariter in præcepto esse non dicuntur.*

14 *Decimæ, Primitiæ, & Oblationes in quo differant, breviter ostenditur.*

MAteria decimarum passim tractatur tam a nostris, quam a Theologis, quos omnes plena manu citavi *in collect. ad rubr. de decimis in Decret.* sed quia sunt hac in re plures Sacræ Rotæ decisiones, & doctrinæ non vulgares, aliis, qui in Romana Curia non versantur, prorsus ignotæ, ideo illis Rectorem privandum non esse existimavi, ac proinde pro faciliori totius materiæ dispositione eam §§. dividendam duxi, & in primis ostendam, quid sit decima, quomodo dividatur, & in quo differat a primitiis, & oblationibus: deinde ex quibus rebus persolvatur, ut in §. 1. & quibus personis solvenda, ut in §. 2. & a quibus personis, ut in §. 3. & quis sit competens Judex in causa decimarum: an, & quando sit summaria, & executiva, & quibus pænis afficiantur illas non solventes; & demum quid possit compositio, & transactio in decimis, auctoritate Papæ, & Episcopi facta, ut in §. 4.

1 Et primo sciendum, decimas esse res, quæ Ecclesiarum ministris ratione ministerii Sacramentor. persolvuntur, de quibus agit illud *Levit. cap. 27. & Genes. cap. 8. in fine*, ibi, *Decimas offeram tibi*, & *cap. 18.* ibi, *Decimarum*, & *Deut. 14.* ibi,
2 *Decimam partem separabis*, &c. Definiri solet, ut sit omnium bonorum licite quæsitorum quota pars Deo, ejusque ministris, divina institutione, humana vero constitutione dictante etiam naturali ratione debita secundum Turrecrem. *in cap. revertimini n. 7. 17. q. 1.* Sot. *de justit. lib. 9. qu. 4. art. 6.* Covar. *l. 1. var. cap. 16. num. 2.* Rebuff. *de decimis, qu. 4.* Monet. *in simili tractatu, c. 2. a princ.* vel secundum alios, ut sit decima pars fructuum, ad quam petendam jus competit Ecclesiis parochialibus ratione ministerii Sacramentorum.
Sic sane decimæ, prout in jure consistunt, sunt 3
jus spirituale, seu spiritualibus annexum dependenter, eo quod illæ dependent ab officio spirituali, nempe ministerio Sacramentorum, prout censet S. Thom. 2.2. *q. 87. art. 3.* idque procedit, sive decimæ competant in titulum, sive in proprietatem, ex Card. *in Clem. dispendiosam qu. 14. de*
judic. Decima igitur pars potius, quam vigesi- 4
ma, vel alia quota electa fuit a Domino; quia decennarius numerus erat primus terminus numerorum, cum ultra eum non procedatur, nisi iteretur, & sic aliquid perfectionis habet, ut per S. Thom. *d. qu. 87. art. 1.* Tiraq. *de præscript.* §. 1. *gl. 4. in princ.*

Decimæ duplici modo considerantur, vel re- 5
spectu congruæ sustentationis, vel rursus habito respectu ad quotam, seu partem, quæ de rebus acquisitis solvenda est, meminit hujus divisionis S. Thom. 2.2. *q. 87. art. 1. in corpore*, Sot. *dict.*
q. 4. art. 1. vers. 1. concl. Cov. *d. cap. 17. n. 2.* In- 6
ter utrumque modum illa est differentia, quia si decimæ priori modo considerentur, non solum humano, sed etiam ex jure divino positivo, & naturali debitæ sunt, ut resolvunt plures relati a Cov. *d. num. 2.* de jure humano probat text. secundum unum intellectum *in cap. Parochianos, de decim.* de jure divino positivo deducitur ex illo Christi Domini *Lucæ cap. 10.* ibi, *Dignus est operarius mercede sua*, & ex illo D. Paul. 1. *ad Cor. cap. 9. Nemo suis stipendiis militavit unquam*, &c. de jure naturali similiter constat, siquidem evidenti ratione naturali oportet stipendium, seu sustentationem accipere ab illis, quibus servitium aliquod necessarium ministratur, constat autem, administrationem divini cultus, & rerum spiritualium maxime esse necessariam: unde jure naturali convincitur, aliquod stipendium, seu sustentationem esse solvendam, ut concludit illud D. Pauli *dict. cap. 9.* ibi, *si nos vobis spiritualia seminavimus, magnum non est, si nos carnalia vestra metamus*. Facit illud Christi Domini *Luc. d. c. 10.* & ita in hunc sensum accipienda est communis Canonistarum sententia, qui docent, decimas a Deo institutas esse, & jure divino nunc quoque deberi, ex quorum numero sunt Glos. *in cap. a nobis, & in cap. nuper de decim.* Bonacos. *commun. opin. lib. 1. tit. 10. num. 2. cum seq. pag. 185.* Jos. Lud. *Perus. decis. 106. num. 33.* Petr. Greg. *synt. juris l. 2. c. 21.* Germon. *de sacror. immun. l. 3. cap. 19.* Fagund. *in quinque Ecclesiæ præcepta, præc. 5. l. 1. cap. 1.*

Si vero decimæ posteriori modo considerentur, 7
solummodo jure humano debitæ sunt, ut patet ex text. *in d. c. Parochianos, & in c. in quibusdam, §. ille quippe*, cum multi, *ibidem, de decim.* in quibus terminis procedit sententia Theologorum, asserentium de jure humano, & pontificio decimas

mas deberi, qui sunt Hugo de S. Victore *lib.* 1. *de Sacram. p.* 11. *cap.* 4. & 11. S. Thom. *d. c.* 87. *art.* 1. *in corpore*, S. Anton. *p.* 2. *sum. tit.* 4. *c.* 3. §. 5. Asten. *p.* 2. *sum. l.* 6. *tit.* 35. *rub. de decim.* Azor. *instit. mor. p.* 1. *l.* 7. *cap.* 23. *q.* 4. Suar. *de relig. tom.* 1. *tract.* 2. *lib.* 1. *cap.* 10. & 36. ex nostris Canonistis Covar. *lib.* 1. *var. cap.* 17. *num.* 2. & 3. Nav. *in Man. cap.* 21. *num.* 18. & 31. & *de reddit. Eccles. q.* 1. *n.* 59. 1. & *cons.* 2. *nu.* 3. *de decim.* Gutier. *Canon. lib.* 2. *cap.* 21. *num.* 2. & 7. Menoch. *illust. cap.* 89. *num.* 1. *in fine*, & hoc modo decimæ nec jure naturali, nec divino positivo obligante debitæ sunt. De jure naturali patet; quia jus naturale, licet dicat, solvendum esse stipendium, seu dandam sustentationem, ut supradictum est, non tamen concludit, decimam partem magis, quam tertiam, vel quartam esse persolvendam. De jure positivo obligante idem constat, siquidem non apparet aliquod jus divinum obligans, quod determinet, decimam partem esse persolvendam; solum enim dicit, operarium dignum esse mercede sua in loco supra citato. Quod autem decima jubeatur dari in lege veteri, illa quidem non obligat, sive aliquo modo decima censeatur ad legem cæremonialem pertinere; sive, ut verum est, re vera judicialem legem in decima consideremus, prout considerat S. Thomas *d. quæst.* 87. *art.* 1. *in corpore*, Sot. *d. qu.* 4. *art.* 2. Archid. *in d. cap. decima n.* 19. *q.* 1.

8 & quod leges illæ, tam cæremoniales, quam judiciales, evangelica lege lata, cessarunt; & vim legum amiserunt, juxta illud Pauli *ad Galat. cap.* 3. & 4. & *ad Hebr. cap.* 7. & 8. & *ad Episcop. cap.* 2. resolvunt Doctores per text. *ib. in cap. unic. de purific. post partum*, tradunt in specie S. Thom. Sot. & Covar. *ubi supra*. Ex quibus infertur, decimam, quatenus est necessaria ad sustentationem Ecclesiæ, & ministrorum, præscriptione non tolli, ut ex Covar. optime resolvit D. Barbos. ad *l. competit* 6. *nu.* 79. *C. de præscriptione* 30.

Utrum autem consuetudine, vel usu longissimi temporis præscribatur, & acquiratur liberatio a solutione decimarum, quæ debentur Ecclesiæ, quæstio est dubia, in qua ex ea ratione, quia debitæ sunt jure divino, liberationem hujusmodi præscribi non posse, tenuerunt Barbar. *consil.* 35. *col.* 6. *l.* 2. Rebuff. *de decim. q.* 13. *n.* 55. Balb. *de præscr. in* 1. *p.* 5. *partis princ. n.* 44. late Peregr. *tom.* 1. *cons.* 14. *n.* 18. ubi *num.* 19. *cum seqq.* disputat, an idem sit dicendum, ubi jus decimandi reperitur in Ecclesia infeudatum laico?

9 Nonnulli Doctores decimas in triplici constituunt differentia: putant enim, quasdam esse prædiales, seu reales, prout sunt illæ, quæ ex fructibus prædiorum colliguntur, nonnullas appellant personales, ut sunt illæ, quæ nomine personæ, puta ex lucro, humana industria quæsito comparantur; alias denique mixtas esse arbitrantur prout dicunt, esse illas, quæ ex fructibus pecorum percipiuntur, eo quod partim ratione loci, in quo pascunt, partim ratione personæ, cujus industria custodiuntur, existimant debitas esse, prout in specie tradunt Hostiens. *in sum. hujus tit.* §. 1. Major. *in* 3. *sent. dist.* 37. *quæst.* 37. *in princ.* Sylv. & Angel. *in sum. verb. decim. in prin.* Azor. *dict. l.* 7. *cap.* 34. *q.* 3. Monet. *cap.* 3. *num.* 9. Fagundez *d. prac.* 5. *l.* 1. *cap.* 2. *num.* 1. Sed hæc triplex divisio nequaquam placet, tum propter text. *in l. pecudum*, *ff. de usur.* tum etiam, quia vix dari possunt reales, quarum perceptio etiam ex personæ industria non resultet. Quare dicendum est, decimas ad duas tantum species, attento jure, reduci posse juxta text. & quæ ibi notant Doctor. *in cap. ad Apostol. de decim.*, & ita aliæ sunt prædiales, aliæ vero personales appellantur; priores sunt, quæ debentur ex fructibus prædiorum: posteriores vero, quæ debentur ex fructibus, humana industria, & ministerio quæsitis.

Inter quas species illud est discrimen; quia priores ex lege veteri debebantur, & percipiebantur: at vero posteriores, licet olim possent solvi, non tamen erant in obligatione, ut advertit S. Thom. *d. qu.* 87. *art.* 2. *in corpore*, modo tamen a Romanis Pontificibus constitutæ inveniuntur, juxta text. *in d. cap. ad Apost.* & *in cap. pastor. de decim.* tradit S. Thom. *ubi proxime*, Covar. *dict. cap.* 17. *num.* 8. *vers.* 3. Navar. *cons.* 1. *a n.* 7. *de decim.* 10

Datur tamen in prædictis decimis quædam convenientia, quod, stante congrua sustentatione, prædictæ decimæ pro temporum, locorum, & personarum qualitate mutationem recipere possunt, & sic ex consuetudine, privilegio, vel constitutione Ecclesiæ potest major, vel minor quantitas secundum illius judicium institui. Nam, cum pro prædictis qualitatibus leges humanæ mutationes recipiant, ex text. *in cap. non debet in princ. de consang.* & *affinit.* & decima tam prædialis, quam personalis respectu certæ, & determinatæ partis sit a lege humana instituta, merito effectum est, ut stante congrua sustentatione, intra illius limites circa extensionem, vel diminutionem decimæ major, vel minor pars designari possit ex Ecclesiæ privilegio, seu constitutione, vel consuetudine legitime præscripta, prout in specie resolvit Sot. *d. qu.* 4. *art.* 1. *vers. quarta conclusio*, & ante S. Th. *d. art.* 1. *in corpore in finalib. verbis*. Cov. *d. cap.* 17. *num.* 8. Sylv. *verb. decima*, *num.* 10. quicquid contrarium teneat, *gl. ult. in d. cap. in quibusdam* §. *ille quippe*, *de decim.* quam explicat Sot. *in d. artic.* 1. *col. pen.* dum in decimis prædialibus talem improbant consuetudinem ex defectu rationabilitatis, quæ quidem rationabilitas necessario supponenda est, ut consuetudo operetur. 11

Inter oblationes, primitias, & decimas, illud est discrimen, quod, licet decimæ, & primitiæ sint in præcepto obligante, prout in decimis probat text. *in c. decimæ*, ibi, *sed tardius dare peccatum est*, & ibi, *decimæ ex debito requiruntur*, & *qui eas dare noluerit, res alienas invadit* 16. *q.* 1. S. Thom. *d. q.* 87. *art.* 1. Sot. *d. q.* 4. *a.* 1. in primitiis probat text. *in c.* 1. *vers. oportet autem* 16. *qu.* 7. tradit glos. *in c.* 1. *de decim.* optime defendit S. Th. 2. 2. *q.* 86. *art.* 4. Sot. *ubi supra art.* 4. nihilominus tamen oblationes regulariter in præcepto esse non dicuntur; de ratione enim oblationis est, quod sponte fiat, juxta illud *Exod. c.* 5. ibi *ab omni homine, qui offert ultroneus, accipietis eas*, qualis spontanea oblatio dici non potest illa, quæ ex vi præcepti facta est; argum. text. *in princip. Institut. de obligat.* in aliquibus tamen casi- 12

13 casibus oblatio poterit esse *in* præcepto, puta præcedente promissione, consuetudine, seu alio actu, obligationem inducente, juxta text. sic intelligendum *in cap. qui oblatione l.t. cum seqq.* 10. *qu.*1. vel si Parochus, *non* sufficientibus decimis, egeat respectu congruæ sustentationis, tradit gl. *in cap. omnis Christianus, de consecr. dist.*1. recepta communiter ex Cov. qui alios refert *d. c.*17. *numer.* 3. vel aliis similibus casibus, juxta quæ intelligendus est text. *in d. cap. omnis Christianus*, *& in c. statuimus* 16. *q.* 1. ut advertit Sot. *d. q.* 3. *art.*1. *col.*4. de quo late diximus *c.*24. *a n.*6. Breviot autem, & communis illa est distinctio, quod
14 decimæ sunt quota pars frugum, & aliorum licite acquisitorum, debita ex præcepto Ecclesiæ ministris; at vero primitiæ sunt solum primæ, quæ nascuntur fruges, seu prima frugum pars: oblationes autem, quicquid Deo, vel Ecclesiæ, ejusve ministris voluntarie exhibetur, regulariter loquendo, ita Sot. *d. qu.* 3. *art.* 1. *& qu.* 4. *art.* 1. Rebuff. *q.* 1. *numer.* 17. *cum seqq.* Tyndar. ex *numer.* 84. Monet. *cap.*2. *num.* 10.

---

§. I.

De rebus, ex quibus decimæ persolvuntur.

SUMMARIUM.

1 *Decimæ, tam prædiales, quam personales, de omnibus fructibus ex prædio, vel hominis ministerio productis, ex quibus petitæ fuerint, ex necessitate præcepti sunt solvendæ.*

2 *Frumentum, & granum*
3 *Palea,*
4 *Vinum,*
5 *Faba, & alia legumina,*
6 *Nuces, amygdalæ, & castaneæ,* } *decimam solvunt,*
7 *Olivæ,*
8 *Folia mororum*
9 *Saccharum,*
10 *Pisces,*
11 *Apes, seu fructus earum,*
12 *Lac, lana, & fœtus animalium, cum nutriti sunt*
13 *Venatio, & aucupium,*
14 *Pascua,*
15 *Ligna,*
16 *Fœnum,*
17 *Linum, & canape*
18 *Negotium, & artificium,* } *decimam solvunt,*
19 *Stipendia militum,*
20 *Advocatio, procuratio, merces, & salarium,*
21 *Furna,*
22 *Lapidicinæ*
23 *Fodinæ metallorum,*
24 *Molendina,*
☞ *Vide Additionem.*

25 *Decima an ex hæreditate, legatis, vel donatione sit solvenda, ostenditur, & num. seqq.*
26 *Decima de fructibus illicite acquisitis solvenda non est.*
30 *Fructus, qui ex actu hominis, & illius ministerio personali acquiruntur, in duplici sunt differentia.*
31 *Fructus acquisiti ex causa injusta, & injuriosa, licite tamen retenti, dupliciter considerari possunt.*
32 *Meretrices, & histriones tenentur de rigore juris ex proprio ministerio acquisitis decimam persolvere, & post peractum pœnitentiam est ab illis accipienda.*
33 *Decima est solvenda ab usurario, vel ab alio injuste detinente ex fructibus prædii, quod pecunia usuraria, vel male retenta comparavit.*
34 *Decimæ prædiales ex fructibus sunt solvendæ absque aliqua impensarum deductione.*
35 *Expensæ in decimis prædialibus quare non deducuntur, ostenditur, & num. seqq.*
36 *Fructus aliquando accipiuntur civiliter, aliquando naturaliter.*
37 *Fructus diversimode accipiuntur in decimis prædialibus, ac in decimis personalibus.*
38 *Expensæ in decimis personalibus quare deducantur, ostenditur.*
39 *Colonus partiarius pro portione sua in solvendis decimis, non deducit expensas.*
40 *Decimæ integre, & sine diminutione solvendæ sunt, priusquam ex fructibus deducuntur expensæ, tributa, & census.*
41 *Decima ubi debetur, integra solvi debet.*
42 *Parochus ad excludendas fraudes potest custodes apponere, vel prohiberi facere, ne fructus ex agris afferuntur, nisi soluta prius decima, vel quod ipse, aut ejus nuncius sit præsens.*
43 *Fructus omnes Ecclesiæ debiti, excepto casu decimarum prædialium, non aliter intelliguntur, quam deductis expensis.*
44 *Decima duplex, de una & eadem re, sive de eodem acervo solvi non debet.*
45 *Redecima est contra jus.*
46 *Redecima potest acquiri præscriptione immemorabili, vel quadragenaria cum titulo.*

Decimæ, tam prædiales, quam personales de omnibus fructibus ex prædio, vel hominis ministerio productis, ex quibus petitæ fuerint, ex necessitate præcepti sunt solvendæ, *cap. non est*, *cap. nuncios*, *c. ex parte*, *l.* 1. *de decim.* Suar. *de Relig. t.*1. *tract.*2. *l.*1. *cap.*34. *n.* 3. *&* 4. Fagundez *in quinque Eccl. præcepta*, *præc.*5. *l.*1. *c.*2. *num.*2. *& cap.*4. *a num.*1. Probatur, siquidem decimæ tam prædiales, quam personales debent correspondere spiritualibus, ratione quorum administratori debitæ sunt, & constat omnia spiritualia Fidelibus administrari: unde necessario dicendum est, ratione omnium temporalium ex illorum fructibus decimas, tam prædiales, qua personales ex necessitate præcepti esse persolvendas, ut deducit S. Thom. 2.2. *qu.*87. *art.*1. *in corpore*, ex auctoritate D. Pauli 1. *ad Corint. c.*9. Accedit, quod decima ex intentione Ecclesiæ sunt institutæ ad congruam sustentationem ministrorum, ut supradictum est; ac proinde æquissimum erat, ut non in certis tantum rebus, sed in omnibus, quæ unusquisque ad sua vitæ subsidium acquirit, constituerentur. Dixi, *ex necessitate præcepti*, ad significandum teneri omnes ad de- 1

cimas

cimas solveadas sub præcepto peccati mortalis, juxta text. *in cap. pervenit*, *& in cap. frequenti de decim.* juncto text. *in can. nemo* 11. *qu.*3. eo quod subtrahunt illud, quod spiritualium ministris debitum est ex lege justissima, prout resolvunt Covar. *var. lib.* 1. *cap.* 27. *num.* 4. S. Thom. 2. 2. *qu.*87. *art.*1. *ad* 4. Sot. *lib.* 9. *de justit. q.*3. *art.*1. *col.*9. *vers. primo ego*, Castr. *adversus hæreses*, *verb. decima*, ubi convincit contrariam opinionem hæreticorum, qui voluerunt arguere injustitiam in sanctissimo præcepto; ex his ergo fructibus debetur decima.

2 *Primo*, ex omni frumento, & grano *c. non est de decim.* Rebuff. *q.*8. *n.*3. Monet. *cap.*4. *num.* 2. ubi *num.*3. idem dicit in palea, Suar. *tom.* 1. *de*

3 *Religione*, *l.*1. *de divino cultu*, *c.*34. *n.* 2.

Secundo ex vino, *d. c. non est*.

4 *Tertio* de oleo, & melle; Rebuff. *d. qu.*8. *nu.* 8. Monet. *d. cap.* 4. *num.*10. Mantic. *decis.* 341. ubi etiam de croco.

5 *Quarto* ex faba, & aliis leguminibus, *cap.*3. *de decim.* ibi, *de blada*, *& universis leguminibus* Rebuff. *d. tract. quæst.*5. *num.*4. Fagund. *d. lib.*1. *cap.*4. *n.*3. Monet. *d. c.*4. *n.* 4. *ubi n.* 11. subdit, quod si hujusmodi legumina colligantur in parva quantitate, ita ut solum sufficiant ad quotidianum usum, tunc ad usum Rectoris ex illis decima ita dari posset, ut hodie ex meo horto Curatus sumat, quantum sibi opus est illo die: si autem in magna quantitate, ita ut aliis vendantur, tunc de his integra decima solvetur: & idem est dicendum de hortis olitoriis, in quibus tantum herbæ, ut caules, & alia olera crescunt vescendi gratia; servanda tamen est consuetudo, quod decimæ olerum solvantur in pecunia, & non in speciebus, ut tenuit Rot. *in Pamphilonen. Vicariæ*, 5. *Julii* 1593. coram Giptio.

6 *Quinto*, ex nucibus, amygdalis, castaneis, & aliis fructibus arborum, *c. decim.* 16. *q.*1. *d. cap. non est c. sum homines*, *de decim.* Bertrand. *consil.* 247. *vol.*3. Rebuff. *d. q.* 5. *num.* 5. Monet. *dict. cap.*4. *num.* 5.

7 *Sexto* ex olivis, nisi propter earum exiguitatem per multum temporis spatium decima soluta non fuerit, ut dictum extitit *in Civitaten. decimarum*, 26. *Martii* 1618. coram Card. Verospio.

8 *Septimo* ex foliis mororum, saltem ex consuetudine, Seraphin. *dec.*87.

9 *Octavo* ex saccharo, Ferret. *cons.* 195. *num.*2. Rot. *in Mediolan. decimarum*, 8. *Februarii* 1610. cor. bon. mem. Card. Marquemont, impressa per Farin. *dec.* 223. *p.* 1. *recent.* Pute. *dec.*80. *l.* 1. *in correctis*, ubi habetur, quod ad effectum decimarum, saccharum dicitur fructus naturalis, & ex re elementata proveniens potius, quam fructus industrialis, nam, licet simpliciter loquendo saccharum dicatur fructus industrialis juxta Glos. *in l. ex diverso*, *ad lit. G. ff. de rei vendicat. & in cap. gravis*, *verb. fructus*, *de restit. spoliat.* cum in eo magna industria hominis requiratur, prout dicitur in segetibus, ut in grano, vino, & oleo, tamen quoad effectum decimarum reputatur fructus naturalis, quia nisi providentia Dei operaretur, vana esset omnis industria personæ, ut dicit Abb. *in cap. cum non sit notab.*1. *de decim. & in c. non est*, *not. etiam* 1. *eod. tit.*

Nono ex piscibus, ut fuit dictum *in Ulixbonen. decimarum piscium* 22. *Januar.* 1568. coram Oradino Abulen. vero *in Matth. cap.*23. *q.* 160. vult de piscatione, quæ fit in flumine publico, sive privato, sive proprio, absque solutione pensionis, solvendas esse decimas de lucro piscationis, de piscatione vero, quæ fit in stagno, vel flumine, aut alio loco, propter quam solvitur pensio, solvendam esse decimam de proventibus, per *cap. pervenit de decim.* de quo etiam Fagundez *d. l.* 5. *cap.*5. *num.* 4. deducendæ tamen sunt expensæ, & pecuniæ factæ in emendis, & reficiendis retibus, & cymbis ad piscationem destinatis, & in coemendis hamis, Fagund. *d. prac.* 4. *lib.*1. *c.* 3. *num.* 20. 10

Decimo de apibus, seu fructu earum, hoc est cera, & melle *c. nuncios*, *de decim.* vel de pecunia, quam ex melle, & cera habuerunt vendentes, Reb. *qu.*8. *num.*15. Monet. *d. cap.* 4. *n.* 18. subdunt, solvi debere, ubi apes consistunt, quod etiam ait Faeun. *cap.* 5. *num.* 13. de apum examinibus, alvearibusve solvendam esse decimam, ubi habet consuctudo, tenet Azor. *dict. cap.* 35. *quæst.* 9. 11

Undecimo ex lacte, lana, fœtu, & aliis fructibus animalium, quarum decima solvitur illi Ecclesiæ, in cujus parochia animalia pascunt, & morantur, Glos. *verb. personales*, *in cap. ad Apostolica* 20. *de decim.* Si vero in una parochia pascant in hyeme, & in æstate in alia, vel in una pascant continuo, & in alia jaceant, & dormiant, tunc debent dividi decimæ inter has duas parochias, ut per Greg. Lop. *l.* 6. *tit.* 20. *p.* 1. Perez. *ad tit.*5. *l.*1. *Ordin. pag.*116. Menoch. *consil.*398. *num.*36. *& n.* 40. Suar. de Pace *in pract. tom.*2. *p.*1. *cap.*5. *num.*8. *cum seqq.* Suar. *de Relig. tom.*1. *tract.*2. *lib.*1. *cap.*5. *num.*8. *cum seqq.* Stephan. Facundez *de septem Ecclesiæ præceptis*, *prac. 5. lib.*1. *c.*5. *n.*3. *cum seqq.* Basil. Pont. *de Sacr. Matrim. l.*5. *cap.*13. §.3. *n.*23. *&* 24. ubi *n.*25. resolvit, quando hujusmodi oves nec pascuntur, nec morantur per ullam anni partem in terris Ecclesiæ domini sui, sed in aliis, nullam partem decimarum deberi Ecclesiæ parochiali domini, sed illis ubi pascuntur, & morantur, Monet *d. cap.*4. *num.*16. ubi *num.*17. resolvit, decimam lactis deberi illi Ecclesiæ, ubi extrahitur, & caseorum illi, in qua fiunt. De fœtibus decimæ non debentur, statim ubi nati sunt, sed cum illi nutriti sunt, nec indigent lacte materno: ita Andr. Hispan. *in reg. decim. qu.* 14. *num.*5. Rebuff. *d. tract. q.*6. *num.*30. *&* 31. Vincen. de Franc. *dec.* 114. Suar. *d. l. t. cap.*37. *n.*6. Facundez *d. c.*5. *num.* 2. *&* 14. Monet. *de decim. cap.*6. *n.*14. Aloys. Ricc. *in praxi aurea resol.* 352. ubi rationem assignat: quia si animalia, ipsis statim natis, consignarentur, esset inutilis talis decimatio, & sic melius esset illam non præstare. Sed quid, si animalia propter bellum fugiant de una ad aliam parochiam, & ibi pariant, cui parochiæ est solvenda decima Resp. quod solvi debet parochiæ, in quam fugerunt, ex Bald. Albert. & Paul. in §. *Si quis igitur* in Auth. quibus modis nat. efficitur sui, Lauret. de Franc. de controvers. inter Episc. & Regulares, quæst. 82. 12

Duodecimo de venatione, *dict. cap. non est* Rebuff. 13

buff. *d. q.*8. *num.*15. Monet. *d. cap.*4. *num.* 19. ubi *num.* 21. idem dicit de aucupio.

14 *Decimotertio*, de pascuis, hoc est pastura jumentorum, quæ locatur, vel venditur, *cap. commissum de decim.* Card. *in Clem.* 1. *n.* 15. *ac de decim.* Rebuff. *d. q.*8. *num.* 22.

15 *Decimoquarto* de lignis, Rebuff. *d. qu.* 8. Azor. *d. cap.*35. *q.*9. nimirum, ut ex decem fasciculis decimus solvatur Rectori illius parochiæ, ubi ligna creverunt. Monet. *d. cap.*4. *n.*13.

16 *Decimoquinto* ex fœno, quod in fasciculos alligatum redigitur, *cap. pervenit* 5. *de decim.* Rebuff. *d. qu.*8. *num.*9. Facund. *dict. præc.* 5. *lib.* 1. *cap.*4. *num.*4. Monet. *d. cap.*4. *num.*6. ubi addit, quod si herba crescat solum pro pascuis jumentorum, id tunc faciendum, quod de leguminibus, & herbis hortorum supra diximus.

17 *Decimosexto* ex lineo, & canape, Reb. *d. q.*8. *num.* 8. Mon. *d. cap.* 4. *num.* 8. ubi idem dicit de croco.

18 Solvitur quoque decima de omni negocio, & artificio, *can. decimæ* 16. *qu.* 1. ibi *de negocio, & artificio, solve decimas*, Rebuff. *d. q.* 8. *num.* 19. Monet. *d. cap.*4. *num.*24. unde colligitur de negociatione solvendam esse decimam *d. cap. non est*, *c. pastoralis*, *de decim.* Rebuff. *d. qu.* 8. *num.* 18. Monet. *d. cap.*4. *n.*25. Item de militia, seu captis
19 in justo bello, *d. cap. non est*, quin & de stipendiis, quæ milites habent, Rebuf. *d. q.*8. *num.*11.
20 ubi *num. seqq.* idem dicit de advocatione, procuratione, mercede, salario, & de omni lucro ad-
21 ventitio, & profectitio. De furnis quoque decima solvitur, hoc est de commodo illorum, sive illud in pane, sive in pecunia, sive in quavis alia re consistat, Rebuf. *d. q.* 8. n.20. Monet. *d. c.*4. *n.*32.
22 Item de lapidicinis decimæ solvuntur, Az. *d. c.* 35. *q.* 9. non quod ex decem lapidibus detur unus, sed ex pecunia, quam inde quis lucratur, Ecclesiæ, ubi audit divina, decimam solvit Rebuf. *d. q.*8. *n.* 23. Monet. *d. c.*4. *n.*33. ubi *n.* 34.
23 Idem dicendum ait de argenti, & auri aliorum-
24 que metallorum fodinis: Et denique de molendinis, ut si decem sextaria siliginis, tritici, aut alterius grani molendini nomine quis lucretur, tenetur unum pro decima solvere, *c. ex transmissa de decim.* quod si pecunia pro molendini pensione solvatur, ex illa pecunia decima solvitur Ecclesiæ, in qua situm est molendinum. Reb. *d. q.*8. *n.*6. Monet. *d. c.* 4. *n.* 35.

Additio.

☞ Circa solutionem decimarum de hucusque enumeratis speciebus, attendenda semper est locorum consuetudo. ☜

25 Ex quibus infertur, *primo* resolutio ad illam quæst. an ex hæreditate, legato, vel donatione decima sit solvenda? In qua partem affirmativam tuentur Abb. *in c. pastor. a n.*3. dicens, contrarium ex consuetudine observari, *& in c. pervenit n.* 2. *de decim.* Fagund. *de præc.*5. *l.*1. *c.*2. *a n.*5. Pro qua sententia facit primo, quia decimæ, attento jure, solvendæ sunt de omni lucro; patet ex text. *in d. c. past.* ibi, *quasi de lucro decimas persolvendas*, &c. & non est negandum, hæreditatem, legatum, & donationem lucrum continere, & a titulis lucrativis provenire. Facit insuper, quod res hæreditariæ, legatæ, vel donatæ sunt bona mobilia, vel immobilia, prout in institutione, legato, vel donatione reperiuntur; hæreditas enim nihil aliud est, quam successio in universum jus defuncti, ex text. *in l. hæreditas ff. de regul. juris*; & tamen constat, de omnibus bonis acquisitis decimam esse persolvendam, ut expresse probat text. *in d. c. non est*, ibi *de omnibus bonis decimæ sunt ministris, Eccl. tribuendæ* &c. Facit denique, quia decimæ solvuntur in recognitionem universalis dominii, juxta tex. *in c. tua nobis* 26. *ver. cum enim de decim.* & in honorem Dei, qui dignatus est totum dare, juxta tex. *in c. dec.* 16. *q.*1. quæ quidem recognitio, & honor verificatur in solvenda decima de hæreditate, legato, vel donatione.

Contrariam tamen sententiam tenuerunt Innoc. *in d. c. non est*, *n.*2. Sylv. *est in Sum. ver. Decima*, *n.*12. Reb. *d. q.* 8. *n.*31. Monet. *d. c.*4. *n.*37. Pro qua facit primo, quia decimæ solummodo solvuntur ex fructibus, a terra, vel ab hominis ministerio productis, ut supra notavimus, & videmus, res hæreditarias, legatas, vel donatas non esse fructus, ex terra, vel hominis ministerio productos, sed ex alterius hominis voluntate dependere, unde videtur dicendum, quod de illis decimæ non debentur. Facit secundo, quia in lege veteri Dominus dedit ipsas terras, & possessiones, & tamen constat non ex ipsis, sed ex ipsarum fructibus sibi dare decimas jussisse, juxta illud, *n. c.*18. ac proinde cum Rom. Pontifices circa decimas constituendas imitarentur legem veterem, necessario videtur dicendum, voluisse, ut magis de ipsarum rerum (quæ per illos titulos transferuntur) fructibus, quam de eisdem rebus decimæ solverentur. Facit denique, quia si de rebus hæreditariis, legatis, vel donatis decimæ solverentur, utique quam cito res, præsertim immobiles omnes, ad Eccl. pervenirent, quod quidem non convenit. 26

Gloss. igitur, *verb. negocio in d. c. dec.* 16. *q.*1. existimat, faciendam esse differentiam inter hæreditatem, quæ provenit ex testamento, & inter illam, quæ accipitur ab intestato, ita ut in priori casu decima debeatur, minime vero in posteriori, sequitur Azor. *inst. mor. q.*1. *l.*7. *c.* 35. *q.* 8. quæ distinctio fundatur in eo, quod in priori casu lucrum cernitur, & ita procedat prior sententia: in posteriori vero casu debitum reperitur, juxta text. *in l. scripto*, §. *ult. ff. unde liberi*, quæ conciliatio placere non potest: in primis, quia licet hæres ab intestato ex voluntate expressa defuncti non succedat, *l. quilibet.* 8. §. *hæc verba*, *ad finem*, *ff. de vulgari*, nihilominus tamen contra illius voluntatem succedere non dicitur, imo magis ex ipsius verosimili mente, in qua lex ipsa fundatur ad hæredis successionem constituendam, ac proinde quamvis supposita lege debitum videatur, tamen censetur procedere ex tacita voluntate defuncti, qui potens de hæreditate disponere, non disposuit, & ita dicendum est, hæredem quantumcunque ab intestato lucrum recipere. Convincitur rursus, quia illud, quod advocato pro patrocinio mercenario, seu pro mercede tribuitur, debitum est, & quidem efficax, ut pro- 27

probat text. *in l.qui operas* 38. ubi omnes, *ff. locati* resolvunt *Duen. reg.*66. *limit.* 1.Anton. Gom. *variar. tom.* 2. *cap.*3. *n.*3. ex quo lucro dato decima persolvenda est, ut fatetur gloss. *d.verb. negocio*, & omnes supra citati, propter text. *in d. cap. decimæ*, ibi *de artificio*, &c. & in stipendio militis advertit Innoc. per text. ibi *in d. cap. non est* Sot. *l.*9. *de Instit. qu.*4. *art.*2. *col.* 4. quod quidem debitum esse nemo negabit. Unde gloss. *verb. quasi de lucro, in d. cap. pastoralis*, aliam facit distinctionem inter hæredem filium, qui suus est, & inter hæredem extraneum, ita ut in priori casu decima minime sit solvenda, & posterior opinio procedat, contra vero in posteriori casu, in quo prior opinio procedere potest: sequitur eandem sententiam Sylvest. *d.verb. decima*, *n.*12. Movetur gloss. quia cum filius post mortem patris respectu hæreditatis illius non dicatur de novo acquirere, sed magis dominium rerum continuare juxta text. *in l. in suis*, *ff. de lib. & posth.* ibi, *ut nulla videatur hæreditas fuisse*, &c. & ibi, *non hæreditatem percipere*, &c. decimam solvens, magis ex re propria, quam ex lucro illam solvere diceretur, quod est inconveniens. Contra vero in posteriori casu, in quo, cum revera lucrum requiratur, decimam solvendam esse putat secundum priorem opinionem. Movetur etiam, quia inspecto jure, pater, & filius una persona censetur *l. ult. C. de impub.* & aliis; unde cum pater ex eisdem bonis decimam non debebat, *d. l. in suis*, ibi, *quia etiam vivo patre quodammodo domini existimantur*: sed hæc glossæ consideratio similiter non placet, siquidem licet filius post mortem patris dicatur tunc de novo non acquirere propter continuationem dominii, non tamen negandum est, aliquo tempore de novo acquisivisse, & tunc saltem quoad possessionem, ac subinde respectu illius acquisitionis verificantur fundamenta prioris sententiæ. Accedit, quod licet filius de novo non acquirat dominium civile, quod alias in vita patris eidem communicatur, non tamen negandum est, de novo acquirere dominium naturale, quod mediante traditione transfertur, & sic lucrum comparare.

28 Quare ego resolvendum existimo, quod si hæreditas, legatum, vel donatio fiat de ipsis rebus fructiferis simul cum fructibus, sine dubio decima persolvenda est, eo quod tunc temporis censentur dari, seu relinqui cum suo onere, ut expresse probat text. *in d. c. pastor. vers. fructus autem*. Si vero fieri contingat de ipsis rebus, in quibus fructus non reperiuntur, tunc decima non debetur, juxta fundamenta posterioris sententiæ. Nec pro priori contraria refragatur text. *in d. c. pastor.* dum agit de lucro, & *in d. c. non est*; dum agit de bonis; siquidem respondetur, jura illa esse intelligenda de lucro, & de bonis, quæ ex fructibus dicuntur resultare, propter quod fructus esse censentur, & in quibus ratio prædictæ recognitionis verificatur.

29 *Secundo* infertur, de fructibus illicite acquisitis decimam non esse solvendam. Diximus supra solvendas esse decimas de omnibus fructibus, ex quibus fuerint petitæ, atqui ex fructibus illicite acquisitis decimæ non petuntur; igitur &c. Probant corollarium text. *in cap. ex transmissa* 23. ubi gloss. *verb. licite* Abb. *num.* 3. Innocent. & alii, *de decim.* S.Thom. 2.2. *q.*87. *art.*2. Sot. *lib.*9. *de Justit. qu.*4. *art.*2. *col.*5. Pro pleniori tamen hujus articuli declaratione sciendum, quod fructus, ex quibus decimæ solvuntur, dupliciter considerari possunt; vel enim sunt reales, qui ex aliquo prædio producuntur, vel rursus sunt personales, qui per ministerium personæ acquiruntur. Inter utrumque modum illud est discrimen, quod de prioribus, sive licite, sive illicite acquirantur, seu percipiantur, semper decima solvenda, & recipienda est. Patet, si expendamus tales fructus ab ipsa terra, quæ de illis decimam præstare obligata est produci, & in illa inesse, ac subinde a quocunque possessore de illis decimam esse persolvendam, juxta text. *in cap. a nobis* 24. *de decim.* & idem sic resolvunt gloss. *verb. negocio*, *in d. cap. decim.* ubi Turrec. *n.*5. *& verb. licite*, *in d. cap. ex transmissa* Abb. *in cap. pastor. numer.* 3. *& in cap. commiss. etiam num* 3. *& in cap. cum homines*, *num.*6. *de decim.* Azor. *instit. mor. par.*1. *l.*7. *cap.*35. *q.* 13. Monet. *cap.*4. *num.* 39. contra vero in posterioribus secundum distinctionem modo referendam.

Deinde sciendum est, fructus, qui ex actu hominis, & illius ministerio personali acquiruntur, in duplici esse differentia: quidem enim sunt, quorum acquisitio, & retentio injusta est, & injuriosa, veluti furtum, & aliud simile, alii vero sunt, quorum acquisitio, licet respectu actus sit injusta, retentio tamen non est in se injuriosa, nec injusta, prout in meretrice, & histrione. Inter utrunque modum illud est discrimen, quod de prioribus nequaquam decima recipienda est, nec persolvenda. Patet, si expendamus, hujusmodi fructus necessario esse veris dominis restituendos; juxta *reg. peccat. de reg. juris l.* 6. & circa illos dari repetitionem, & uti tales in effectu non dici fructus ipsorum acquirentium, ex *reg. l. non possunt ff. de jure fisci*, ac proinde decimari possunt, ut concludunt Tynd. *n.*5. & Reb. proxime *citatis locis*, Fagundez *d. præc.*5. *l.*1. *cap.* 1. *nu.* 14. *cum seqq.* Monet. *d. cap.*4. *ex num.*42. ne alias acquirens contra domini voluntatem, de eisdem fructibus disponere dicatur; non sic dicendum in posterioribus, juxta distinctionem modo ponendam. 30

Denique sciendum, fructus acquisitos ex caussa injusta, & injuriosa, licite tamen retentos, dupliciter considerari; vel enim acquirens non persistit in tali causa injusta, turpi, seu injuriosa, vel rursus adhuc in eadem perseverat. Inter utrumque modum illa est differentia, quod in priori casu, attento jure, fructus decimari possunt, & decimæ ex illis recipiuntur; contra vero in posteriori casu, in quo licet debeantur, Ecclesia tamen decimas, attento jure non recipit, ne alias recipiendo videatur acquirentium improbitatem approbare, & illorum peccatis communicare, ad quod alludere videtur illud *Deuter. c.*23. ibi *Non offeres mercedem prostibuli* &c. 31

Ex his colligo *primo*, meretricem, & histrionem teneri de rigore juris ex proprio ministerio acquisitis decimam persolvere, & post peractam pænitentiam esse ab illis recipiendam. Constat, siquidem tales acquirentes, licet turpiter faciant in acquirendo, non tamen turpiter retinere dicuntur, *l.* 4. §. *sed quod meretrici*, *ff. de condict. ob* 32

turpem causam, ac proinde de rigore juris teneri ex prædictis acquisitis decimam persolvere, & postquam eos pænituerit; ab illis esse recipiendam, prout in specie resolvunt gl. *verb. licite* Innocent. Abb. *n.* 3. & alii *in d. c. ex transmissa* S. Thom. 2.2. *q.*87. *art.*2. *ad* 2. Covar. *in reg. peccatum q.*2. §.11. *n.* 1. *cum seqq.* licet Sot. *l.* 9. *de Instit. q.*4. *art.*2. *vers. ad* 2. dicat, talem opinionem nullibi practicari, nec talium decimarum observationem præstari.

33 Colligo *secundo*, decimam esse solvendam, & recipiendam ab usurario, vel alio injuste detinente ex fructibus prædii, quod pecunia usuraria, vel male retenta comparavit; nam licet usurarius pecuniam, mediante usura acquisitam, restituere teneatur, quam solvens condicere potest, ut tradit Gloss. *in c. debitores*, *de jurejur.* communis ex Covar. *l.* 3. *var. c.*3. *n.*7. Baptista *comment. ult. de usuris n.* 46. nihilominus tamen prædium illud tali pecunia conparatum, & ipsius fructus (dum aliunde potest) restituere non tenetur *ex reg.* tex. *in l. si ex c.*6. *C. de rei vendicatione*, tradunt in specie plures, quos refert, & sequitur Cov. *de c.*3. *n.*6. Baptist. *d. loco n.*56. Sot. *l.* 6. *de Instit. q.*1. *art.*4. Nav. *in manu. c.*17. *n.* 25. Medina *de rebus per usuram quæsitis*, *q.*4. quicquid aliter intendant Bald. *l.*1. *n.*12. *C. pro socio* Dec. *in l. certi conditio* §. *ult. n.*3. *ff. si certum petatur*, & alii, quos refert Adria. *de restit. tr. de usura*, §. *occurrit. vers. ad* 3. Accedit, quod fructus prædii reales sunt, ac subinde cum decimæ prædiales sint illæ, quæ ex illis colliguntur, necessario sive licite, sive illicite recipiantur, decimæ persolvendæ sunt, juxta supra resoluta, sic cessat opinio Baldi, & ejus fundamentum, & hanc sententiam tenet Monet. *d. cap.* 4. *num.* 48. advertens *ibi* post Tyndar. *n.*52. & Petr. Roiz. *Lusitan. dec.* 5. *num.*219. de usuris, aliosque per usuram acquisitis solvi non posse decimam personalem. Utrum vero de minimis etiam licite acquisitis decima sit solvenda, dicendum, est quod non, siquidem indecens est, & rationi minime consentaneum, quod ministri Ecclesiæ sint exactores minimorum, cum id virtuti liberalitatis repugnet, & vitium avaritiæ in personis, maxime ecclesiasticis, improbetur, juxta text. *in cap. avarit. de elect. in* 6. juvat decisio, tex. *in c. suam de pænis*. Nec obstat regula generalis, quod de omnibus fructibus solvenda est decima, siquidem appellatione omnium non veniunt minima, arg. *l. scio*, *ff. de in restit.* Ubi tamen consuetudo loci aliud suaderet, illi standum erit.

34 *Tertio* infertur, decimas prædiales ex fructibus esse solvendas, absque aliqua impensarum deductione, probant text. *in cap. non est*, *vers. volumus*, text. melior, *in cap. pastor. vers. expensas*, text. opt. *in cap. tua nobis*, *de dec.* tradunt Glos. *verb. præcedat*, *in cap. pen. illo tit. & verb. fruct. in cap. gravis*, ubi Doctor. *de restit. spol.* Doct. *in leg. fruct. ff. sol. matrim.* Tiraquel. *de retr. lig.* §.15. *gl.* 1. *num.* 10. *& de primog. quæst.* 47. *num.*9. Jo: Garc. *de expens. cap.* 1. *num.* 17. Sot. *de just. lib.*9. *qu.*9. *art.*2. Rebuf. *q.* 11. *nu.* 3. Menoc. *de arb. casu.*215. *num.*2. Gam. *Lusit. dec.*150. *num.*1. *& dec.*232. *num.*1. Perez. *tit.*5. *lib.*1. *Ord. pag.*125. Suar. *de Rel. tom.* 1. *tract.*2. *l.* 1. *c.*35. *num.*4. Less. *de just. l.*2. *cap.*39. *de dec. dub.* 3. *numer.* 16.

Rationem autem, quare expensæ ex his decimis non deducantur, cum alias fructus intelligantur, deductis expensis, *ex d. l. fructus*, cum similibus, difficile erit investigare; nam Glos. *verb. credimus*, *in d. cap. pastor.* existimat, limitandam esse regulam *d. l. fructus* in decimis prædialibus, in quibus speciale esse putat, ut expensæ non deducantur: sequitur Bart. *dict. l. fructus n.*6. dicit communem legistarum, addit. ad Bern. *reg.*302. *ver.* 6. Sed convincitur manifeste; in primis, quia prædicti non assignant congruam rationem talis specialitatis: tum quia *l. fundus, qui* 52. *ff. fam. hercisc.* ibi *nullus casus*, *&c.* propter signum universale, *nullus*, talem specialitatem non solum in decimis, sed etiam in quocunque alio excludere, seu denegare videtur, quemadmodum enim dictio *omne*, nihil excludit, juxta reg. Jurisc. *in l. Julianus*, *alias incip. Testatorem*, *ff. de legat.*3. cum aliis citatis per me *de d. usuf. d.* 241. *num.*1. ita quoque dictio *nullus*, nihil admittit, & omnia excludit, *d.* 229. *nu.* 1. *&* 2. tum denique, quia *d. cap. tua nobis*, *vers. cum enim*, aperte significat id ipsum, quod disponitur in decimis, procedere etiam in fructibus, qui debentur dominis temporalibus, quorum prædia ab aliis coluntur. Secundo loco alii Doctores existimant, propterea expensas non deduci, quia decimæ prædiales jubentur solvi integræ, vel cum integritate, ut probatur *in d. cap. non est*, *ad fin.* ibi, *cum integritate*, &c. *& in d. cap. tua nobis in fine*, ibi *cum integritate*, *&c.* Concil. Trid. *sess.* 25. *de reform. cap.*12. ubi, *integre persolvant*, ac subinde cum deducantur, ubi quis integros fructus reddere tenetur, arg. *ult.* ibi, *super integ.* &c. *C. ad l. falc.* merito inquiunt illi, deductio expensarum non contingit in decimis prædialibus persolvendis; ita in specie Roman. *in d. l. fruct.* post alios Tiraq. *d.* §.15. *gl.*1. *n.*9. add. ad Bern. *ubi sup.* Sed neque hæc ratio placet, siquidem prædicta jura, & alia similia, dum de integritate decimarum loquuntur, non constituunt aliquod jus novum, imo respondent consultationibus, ut patet ex *d. cap. tua nobis in princip.* ibi, *tua nobis fraternitas intimavit*, ac subinde ex eo, quod respondent, attento jure, decimas esse solvendas absque expensarum deductione, jubent easdem cum integritate persolvi: tum quia verior, & receptior sententia est, impensas esse deducendas, etiamsi quis integros fructus restituere teneatur, ut resolvunt plures citati a Tiraq. *ubi sup. num.*8. Tertio loco, nonnulli pro vera ratione indaganda existimarunt, faciendam esse distinctionem inter restitutionem omnium fructuum, & inter illam, quæ fit de aliqua certa illorum parte, seu quota, veluti quando agitur de quarta, vel quinta restituenda, itaut in priori casu procedat, reg. *d. l. fructus*, & intelligatur *d. cap. gravis*, *de restit. spol.* minime vero in posteriori casu; tunc enim putant, absque ulla expensarum deductione, semper verbum *fructus* esse intelligendum; ita in proposito Abb. *num.* 9. & alii *in d. cap. pastoralis*, plures relati a Tiraq. *ubi supr. numer.*17. *& de primog. q.*74. *n.*9. Capyc. *dec.* 20. *a num.* 12. Monet. *cap.* 6. *num.* 31. Sed nec hæc

ratio

ratio placet; repugnant enim decisioni text. *in dicta l. fructus*, ubi non ponitur verbum *omnes*, sed simpliciter, & absolute agitur de fructibus, & sic de parte, seu quota illorum, in qua quoad hoc non apparet diversa ratio: licet enim verbum indefinite prolatum, si negative concipiatur, æquipolleat universali, juxta text. *in d. l.* 1. §. *quod autem*, ibi, *judicium non dabo*, *ff. de alea lusu*, *& aleat*: si tamen affirmative fuerit conceptum, particulari censetur æquipollere, ut deducitur ex text. *in c. licet can. juncto c. statutum de elect. l.* 6. ac proinde necessario succedit regul. *l. quæ de tota*, *ff. de rei vend.*

36 Quare ex mente S. Thom. 2. 2. *qu.* 87. *art.* 2. pro declaratione, & vera ratione indaganda, sciendum est, primo, verbum, *fructus* duplici modo accipi; aliquando enim accipitur civiliter, aliquando vero naturaliter. Priori modo capitur verbum *fructus* secundum censuram, & interpretationem juris civilis, posteriori vero sumitur secundum naturam, & veritatem rei, & juxta verbi proprietatem. Inter hos duos modos illud est discrimen, quod verbum, *fructus*, civiliter acceptum non aliter intelligitur, quam deductis expensis, factis gratia eorundem fructuum, eo quod illis deductis expensis in residuo interpretatur lex civilis consistere utilitatem, quæ ex fructibus recipitur, sic procedit text. *in d. l. fruct. & in l.* 1. *C. de fr. & litium expens. & l. fund. qui ff. fam. hercisc.* Non sic dicitur, si verbum, *fructus*, naturaliter accipiatur: tunc enim fructus absque expensarum deductione considerari debent. Patet, si expendamus fructus, prout Dei auctoris beneficio proveniunt, esse quotquot in fundo nascuntur, & percipiuntur, & vidimus omnes fructus absque ulla expensarum deductione nasci in fundo, & Dei beneficio provenire. Sic alias solent homines, præsertim rustici, & juris civilis ignari dicere, tot se fructus percipere, quot nati, & collecti sunt in fundo, intelligentes verbum, *fructus*, naturaliter, & secundum rei veritatem absque ulla impensarum deductione.

37 Deinde sciendum est, verbum *fructus*, diversimode accipi in decimis prædialibus, ac in decimis personalibus; siquidem in prædialibus accipitur naturaliter, & secundum rei naturam, & verbi proprietatem, in personalibus vero civiliter hocest secundum interpretationem, & censuram juris civilis. Ratio hujus diversitatis illa est; quia Deus Opt. Max. in lege veteri instituens decimas prædiales, quas Levitis præstari jusserat, non respexit ad jus civile futurum, nec ad illius futuram interpretationem, & censuram, sed ad naturam, & veritatem rei: ac proinde, cum decimæ prædiales, licet hodie ex auctoritate Ecclesiæ debeantur, sint tamen institutæ ad exemplum, & similitudinem illarum, quæ in lege veteri debebantur; unde merito effectum est, ut in decimis hodiernis prædialibus verbum *fructus* intelligatur naturaliter, prout in fundo percipiuntur ex Dei beneficio proveniunt. At vero cum personales decimæ debeantur ex sola auctoritate ecclesiastica, nec ullum de illis in lege veteri sit præceptum, ut advertit S. Thom. *dict. qu.* 87. *art.* 2. *ad* 1. merito effectum est, ut in illis jure humano inventis, & post jus civile institutis, verbum *fructus* non naturaliter accipiatur, sed civiliter, hocest secundum ejusdem juris humani, & civilis interpretationem, & sic decimas personales regulariter deberi, expensis prius deductis, per text. *in dict. capitul. pastoralis* docent Reb. *d. tract. qu.* 11. *num.* 4. Tiraq. *d.* § 15. *gl.* 1. *num.* 14. Mon. *cap.* 6. *num.* 32. ubi *n.* 53. subdit, deberi non solum, deductis expensis utiliter erogatis, ut in mediatoribus, verum etiam voluntariis, dummodo in fraudem factæ non sint. Nec refragatur tex. *in d. cap. non est*, *de dec.* ibi, *de bonis prædictis*, &c. junctis verbis præcedentibus, ibi, *de negociatione de ipsa militia*, &c. satisfit enim, si dicamus, text. illum in sua generalitate circa expensas non deducendas ad decimas prædiales esse restringendum, ne alias absurdum sequatur, contra text. *in d. c. pastor.* & licet determinatio respiciens plura determinabilia soleat illa æque determinare, juxt. text. *in l. jam hoc jure vers. incong. enim*, *ff. de vulg.* id tamen non procedit, quando colligitur expresse contrarium ex alia decisione, quæ expresse obstare videtur, prout ex text. *in d. cap. pastoralis*.

Ex his *primo* colliguntur rationes, propter quas 38 decimæ prædiales absque deductione expensarum sunt solvendæ; minime vero personales; & ulterius id ipsum non inepte deprehenditur ex text. *in d. c. tua nobis*, & aliis, de quibus *in tit. de dec.* dum in proposito expendunt, quod Deus Dominus est terræ, & plenitudinis ejus, & sibi reservavit decimas omnium fructuum terræ in signum universalis dominii; ac subinde videtur dicendum, decimam partem fructuum accipi debere eodem modo, quo Deus Dominus est terræ, & plenitudinis ejus. Nec refragatur dicere, quod quando domino restituuntur fructus à colono in quota, verbum *fructus* non civiliter, sed naturaliter accipitur, & sic fit restitutio absque impensarum deductione, *d. c. tua nobis*, satisfit enim, si advertamus, id procedere, supposita natura conventionis, quæ quidem inter dominum, & colonum fieri solet, fructibus naturaliter consideratis, hocest de fructibus, quos Deus de terra dederit; ac proinde nil mirum, si debeant restitui sine deductione impensarum, prout dicit text. sic intelligendus *in d. c. tua nobis*, secus vero, si fiat mentio de fructibus simpliciter, & non detur alia conjectura, vel consuetudo, qua stante, supponatur prædicta natura conventionis juxta supra resoluta; quod tamen limitandum est, stante rationabili consuetudine, qua data, expensæ deducentur ex decimis prædialibus; si tamen congrua portio remaneat ministrantibus spiritualia; quoniam, sicut consuetudo efficere potest, ut decima alteretur, vel diminuatur, manente congrua sustentatione juxta supra resoluta, sic etiam eadem consuetudo efficere potest, ut ex decima parte fructuum deducantur expensæ, quarum deductio in effectu nihil aliud importat, quam quod minor efficiatur portio, quæ, illis non deductis, major erat.

Colligitur *secundo*, colonum partiarium pro portione sua in solvendis decimis non deducere ex- 39 pensas, ut probat *d. c. tua nobis*, ibi. *sicut colonus de parte fructuum*, &c. Menoc. *de arb. casu* 215. *n.* 2. Jo: Garc. *d. c.* 2. *n.* 22. Surd. *dec.* 294. *nu.* 1.

Suar. *de Relig. t. 1. tr. 2. l. 1. c. 19. n. 13.* late Monet. *d. c. 6. n. 40. cum seq.* ubi *n. 42.* cum Azor. *inst. mor. p. 1. l. 7. c. 24. q. 4.* agens de colono, & quomodo, & cui Ecclesiæ solvere debeat decimam, distinguit in hunc modum, aut colonus colit nummis, seu pro certis mensuris a domino dandis, & tunc solvit Ecclesiæ parochiali personalem decimam, tanquam de lucro suæ personæ: quo casu intelligendus est tex. *in d. c. quæst. in fine, 16. qu. 1.* aut demum colonus conducit totum prædium, sive nummis, sive pro certis mensuris domino solvendis, & tunc debet colonus solvere integram decimam ex omnibus fructibus Ecclesiæ parochiali.

40 Colligitur *tertio*, integre, & sine diminutione solvendas esse decimas, priusquam ex fructibus deducantur expensæ, tributa, & census, aut ulla alia debita, *d. c. tua nobis*, ibi, *decimam reddere sine diminutione*, &c. Cov. *var. l. 1. c. 17. n. 13. col. 1.* Less. *de Justit. l. 2. c. 39. dub. 3. n. 16.* Suar. *d. l. 1. c. 35.* Çald. Pereira *de empt. 7. c. 9. n. 7.*

41 Decima enim, ubi debetur, integra solvi debet, Rot. *dec. 469. n. 1. & dec. 541. in fin. p. 1. recen.* & ideo nec propter sterilitatem deneganda est, Reb. *q. ult. nu. 22.* Monet. *c. 8. n. 62.* nec prætextu, quod sibi debetur, cum in futuris decimis non admittatur compensatio, Rebuff. *d. q. ult. nu. 19.* Cened. *ad Decretum collect. 66. num. 2.* Monet. *d. c. 8. n. 62.*

42 Ad excludendas igitur fraudes potest Curatus custodes apponere, vel prohiberi facere, ne fructus ex agris auferantur, nisi soluta prius decima, vel quod ipse, aut ejus famulus sit præsens, ut advertunt Cov. *d. c. 17. n. 8.* Perez. *l. 2. tit. 5. l. 1. Ordin. pag. 132.* Hier. de Laur. *Avenion. dec. 54. in fine*, Suar. *d. l. 1. c. 37. n. 7.* Imo qui solvere tenetur decimam, debet ad instantiam Parochi, & ejus conductorum jurare de vera quantitate decimæ, ita ut collector decimæ non teneatur stare libero coloni arbitrio, ita late Pereg. *cons. 21. per tot. l. 2.*

43 Colligitur *quarto*, excepto casu decimarum prædialium, reliquos Ecclesiæ fructus debitos non aliter intelligi, quam deductis expensis, Fagundez *d. præc. 5. lib. 1. c. 2. nu. 18.* Patet, si expendamus Ecclesiam nullibi habere privilegium, quod ex fructibus eidem debitis non deducantur expensæ, ac proinde in illa procedere regulam tex. *in d. l. fructus*, cum contrarium non reperiatur expressum, prout in specie advertit Tiraq. *ubi supra n. 3.* pro quo facit, etiam text. *in d. c. gravis*, quia agens de fructibus debitis Ecclesiæ, intelligitur deductis expensis, prout intelligit *gl. ult.* & omnes *ibi*. Sic sane in hoc sensu recte defendi potest communis explicatio Legislatorum supra relata, dum dicit, speciale esse in his decimis prædialibus, ita ut specialitas in eo verificetur, quod in decimis prædialibus fructus non accipiantur secundum censuram Juris civilis, de qua *in d. leg. fructus*, sed secundum rei naturam, & veritatem.

44 *Quinto*, & ultimo infertur, de una, & eadem re, sive de eodem acervo duplicem decimam solvi non debere, Gloss. *verb. deducendas, in c. pastoralis, de decim.* Gig. *de pens. q. 58. nu. 3. & 4.*

45 Azev. *lib. 7. in princ. tit. 5. l. 1. novæ Recop.* Et ideo redecima, seu duplex decima est contra jus, Innocent. *in cap. cum non sit, a nu. 1. de dec.* Abb. *in c. cum sint, n. 6. ante fin. vers. alias sequeretur eod. titul.* Sot. *de Justit. l. 9. qu. 4. art. 2. vers. hinc superius colligebamus, in fine*, Seraph. *dec. 148. nu. 9.* Rot. *in Cordub. decimarum 19. Nov. 1607. & 27. Mart. & 10. Maii 1613.* cor. Rev. Dom. meo Coccino Decano; quatenus, scilicet petitur secunda decima, seu redecima de tributo, vel pensione, quam recipit dominus propter locationem prædii, ex cujus fructibus decima fuit ante soluta; tunc enim, cum semel decima de fructibus prædii sit soluta, non debet solvi secunda decima de pensione, quia locatio censetur facta, salva decima; ita Jo: And. *in cap. cum non sit n. 4. vers. unde dicit.* Innocent. *ibid. num. 2. vers. in domino autem fundi* Collect. *n. 3.* Anch. *num. 4.* Host. *num. 2.* Butr. *num. 6.* Card. *num. 2. vers. & ex hoc, de decim.* Vitalin. *in Clem. Religiosi n. 25. cum seqq. eod. titulo* Rot. *in d. Corduben. redecimarum, 19. Novemb. 1607.* cor. D. meo Cocc. Decano.

Præscriptione tamen immemorabili, vel quadragenaria cum titulo potest redecima acquiri, 46
ut censuit Rota *in Conchen. redecimarum, 1. Febr. 1591.* cor. Giptio, *& in Corduben. redecimarum 18. Maii 1618.* cor. Rever. D. Coccino Decano; & illam sic acquisitam solvendi obligationem, ejusque substantiam non alterat, nec mutat seminis, seu qualitatis mutatio in prædio decimatorio, facta secundum Hostiens. *in sum. §. & utrum præscribi, ver. decimo quæro de decim.* Rebuff. *q. 5. num. 34. cum seqq.* Rot. *in d. Conchen. redecimarum*, coram Giptio, quia terra licet mutet qualitatem, veluti si de vinearia frumentaria fiat, aut viceversa, vel alio quocunque modo, decima nihilominus solvenda est, Valenzuel. *cons. 33. num. 51. & 52. tom. 1.* Salgad. *de protect. Reg. p. 3. cap. 10. num. 143. & seqq.* Castill. *tom. 7. de tert. cap. 15. a nu. 3.* Et possessionem probant ex privilegio decimandi in toto territorio respectu fructuum, qui alias ibi nascebantur: juvatur etiam respectu novalium postea receptorum, aut diversorum fructuum, qui de novo colliguntur, Covar. *pract. cap. 37. num. 3.* Marescot. *var. resolut. l. 1. c. 11. num. 31. & 32.* & Salgad. *d. cap. 10. num. 44.* Castill. *d. cap. 15. num. 5.* Ita etiam privilegium percipiendi decimas ex aliquo fundo conservatur, & retinetur, etiamsi varietur modus seminis, & fructuum ex multis Salgad. *d. cap. 10. num. 314. cum seq.* ubi, addit, quod consuetudo solvendi decimam ex tritico fundi, procedit usque adeo, ut si seminaretur millium, etiam solvenda sit, refert Castill. *d. cap. 16. n. 6. & 7.* In cujus consequentiam (infert. Valenzuel. *d. consilio 34. num. 26. & 27. & num. 33. & 34.*) habet jus, & intentionem fundatam etiam quoad fructus novos olivarum, olei, & croci, qui processerunt ab eisdem prædiis, in quibus colligi solebant, & persolvi decimæ specierum grani, & vini, nam qui præscripsit decimas in prædiis, in quibus satum fuit frumentum, si ibi seminetur avena, aut lolium, vel millium, consequi debuit etiam eorum decimam; idem tenet Valasc. *cons. 58. num. 14.* quos refert Castill. *dict. cap. 15. ex num. 8.*

§. II.

§. II.

De personis, quibus decimæ solvendæ sunt.

SUMMARIUM.

1 Decima aliquando sumitur pro jure ipso percipiendi fructus decimarum, aliquando importat ipsam perceptionem, seu ipsos fructus.

2 Decima, quatenus importat ipsum jus percipiendi fructus decimarum, in laicos cadere non potest, secus si ipsam perceptionem.

3 Decima considerata, ut jus percipiendi fructus decimarum, post divisionem parochiarum adeo solis Parochis competit, ut nullus alius illam habere possit.

4 Decimæ totius diœcesis ante parochiarum divisionem ad solos Episcopos spectabant.

5 Parochiæ singulæ singulis Presbyteris in divisione fuerunt constitutæ, singulisque Parochis territoria per suos terminos divisa.

6 Parochia vulgo dicitur totus ille ambitus, quo plebi eidem parochiæ deputata continetur.

7 Decimarum perceptio ad solos Parochos de Jure communi pertinet.

8 Parochus, & alii, quos ipse ad participandum de decimis admittit, jure communi habent fundatam intentionem respectu omnium decimarum intra suæ parochiæ limites existentium.

9 Parochus in petitorio non tenetur aliter probare decimas sibi competere, sed contrarium asserenti incumbit onus probandi.

10 Juris communis assistentia in decimis non suffragatur Parocho ad effectum obtinendi manutentionem.

11 Cap. quoniam de decim. declaratur.

12 Cap. dudum eod. tit. declaratur.

13 Episcopus respectu Cathedralis dicitur proprie, & immediate Parochus, non vero aliorum Parochianorum.

14 Decimæ, quæ non sunt intra certam parochiam, spectant ad Episcopum.

15 Decimæ spectant ad Episcopum in illis diœcesibus, in quibus parochiæ non sunt distinctæ.

16 Decimarum perceptio, jure communi attento, pertinet ad capellam, quæ noviter, & legitime in parochiam fuerit erecta, quantumcumque intra limites alterius parochiæ erigatur.

17 Ecclesia Matrix de jure communi fundata est quoad decimas prædiales suæ parochiæ.

18 Ecclesia Matrix, si consentit assignationi limitum, & fundationi parochiæ, tunc censetur remisisse jus decimandi, & alia jura parochialia quoad illam portionem limitum.

19 Ecclesia parochialis de novo erecta, fundatam habet intentionem super decimis contra Ecclesiam Matricem, cui prius decimæ debebantur, si Episcopus illas novo Parocho ad præscriptum Concilii assignavit.

☞ Vide Additionem.

20 Novalia debentur parochiæ, in cujus finibus surgunt.

21 Parochiani tenentur denunciare, & Parochum certiorem facere ad decimas prædiales recipiendas, statimque post collectos fructus illas persolvere, nisi aliud consuetudine sit introductum.

22 Decimas consuetas tardius dantes, peccant mortaliter.

23 Decimæ debentur statim, absque eo quod a Parocho petantur.

24 Parochiani non tenentur decimas debitas deferre in horrea Clericorum, etiamsi sint publica, nisi consuetudo sit in contrarium.

25 Parocho alii decima non est solvenda, præterquam illi, apud quem ecclesiastica Sacramenta suscipiantur.

26 Decimæ personales, attento jure, alii Parocho non debentur, quam illi, apud quem suscipiuntur ecclesiastica Sacramenta.

27 Decimæ personales in multis Hispaniarum partibus sunt in usu.

28 Decimæ personales non spectant ad Ecclesiam habitationi connexam, sed domicilio.

29 Parochianus habens duo domicilia, si unum accessorium est, principali solvet decimam personalem; si vero in utroque æqualiter se collocat, inter utrumque dividetur.

30 Artifex, si habeat domicilium in confinio duarum parochialium, tenetur decimam solvere illi parochiæ, ubi est pars domicilii, in qua semper laborat.

☞ Vide Additionem.

31 Decimæ prædiales solvuntur ex prædiis sitis intra propriam parochiam, vel in aliena parochia.

32 Decimæ personales, & prædiales, intra propriam parochiam constitutæ, non alii, quam proprio Parocho sunt persolvendæ.

33 Decimæ in aliena parochia constitutæ, cui Parocho, prædiali scilicet, an sacramentali, sint solvendæ, recurrendum est ad consuetudinem.

34 Decimæ in aliena parochia constitutæ, cui Ecclesiæ debeantur, non est jure expressum.

35 Decennium sufficit ad introducendam consuetudinem, cui ex duabus Ecclesiis parochialibus debeantur decimæ; immemorialis vero, aut quadragenaria cum titulo requiritur, si ageretur inter Ecclesiam parochialem, & alteram, cui jus resistet.

36 Decimæ in aliena parochia constitutæ, semota consuetudine, potius prædiali, quam baptismali Ecclesiæ sunt solvendæ.

37 Ovium fructus dicuntur industriales, & non naturales.

38 Oves, si dimidia parte anni pascant in Ecclesia prædiali, dimidium totius decimæ illi persolvendum est, reliquum vero dimidium pro rata temporis Ecclesiæ parochiali, si altera dimidia parte anni in eadem oves pascant.

39 Decimæ ovium dividendæ sunt inter duas parochias, si in earum una jaceant, & dormiant, & in alia pascant.

40 Oves, quando nec pascuntur, nec morantur per ullam anni partem in Ecclesia domini sui, sed in aliis, nulla pars debetur Ecclesiæ parochiali domini, sed illi, ubi pascuntur, & morantur.

41 Cap. Commissum, de decim. declaratur.

42 Decima ex ovibus non solvenda Ecclesiis illarum regionum, per quas pascendo transitum faciunt, & redeunt in domicilium.

43 Spoliatus per Parochum a perceptione decimarum, quas in ipsius parochia possidebat, non aliter est resti-

restituendus, quam si ostendat titulum, vel causam justam, qua possessio ejusdem justificetur.

44 Cap. in litteris, de restit. spoliat, *declaratur*.

45 Cap. cùm Ecclesia Sutrina, de causa posses. & prop. *declaratur*.

46 *Laici spoliati decimis agentes interdicto*, unde vi, *an sint ante omnia restituendi, ostenditur, & num. seqq.*

57 *Decimæ absque parochia an præscribi possint, ita ut virtute præscriptionis aliquis illas exigat a Parochianis, ostenditur, & num.48.*

49 *Præscriptio, non est admittenda, si non detur capacitas possidendi in præscribente.*

50 *Laici decimas possidere, & præscribere non possunt.*

51 *Laicus potest possidere decimas, quas vere, & præsumptive constat obtentas esse ante Lateran. Concii. & præscribere contra laicum, qui ante Lateranen. acquisierat.*

52 *Laicus decimas præscribere potest, si privilegium Papæ, accedente ejus fama, alleget, & ad ejus probationem tempus immemoriale ostendat, ex quo præsumptione juris resultat titulus privilegii allegatus.*

53 *Laicus in decimis percipiendis tutus est, si accedat fama privilegii, seu feudi obtenti ante Concilium Later. immemoriali præscriptione allegata.*

54 *Decimas, quæ juste, & ex legitima concessione a laicis obtinentur, potest laicus contra laicum præscribere.*

55 *Decimæ absque parochia præscribi possunt, præcedente titulo cum spatio quadraginta annorum.*

56 *Præscribenti contra illum, qui habet decimas, de jure speciali sufficit, bonam fidem probare.*

57 *Ecclesia una, ut præscribat decimas, Episcopo de jure communi debitas, quas tamen Episcopus nunquam possedit, sufficit præscriptio sola quadragenaria cum scientia, & patientia Episcopi.*

58 *Præscriptio percipiendi decimas intra alienam parochiam ad novalia non extenditur.*

59 *Interpretatio stricta facienda est in præscriptione.*

60 *Decimas tritici in aliena parochia præscribens, seminato millio, vel alio, non privabitur decimis illorum, quæ de novo ibi seruntur.*

61 *Decimas præscribens in una parte fundi, maxime per limites designati, ita ut unus dicatur; si postea in altera Parochia fiat novalis, decima præscribenti solvenda est.*

62 *Decimas personales Parochianorum habitantium in aliquo loco præscribentes, si aliquis de novo ad illum locum venerit, præscribens ab illo decimas habebit.*

1 DEcima, quoad hoc propositum, duobus
modis potest considerari, aliquando enim sumitur pro jure ipso percipiendi fructus decimarum, aliquando vero importat ipsam perceptionem, seu ipsos fructus, qui decimarum nomine capiuntur. Meminit hujus divisionis S. Thom. 2. 2. q. 87. *art.*3. Inter quos modos illud est discrimen, quia, si priori modo consideretur jus illud, est jus spirituale dependenter. Ratio est, quia cum competat propter ministerium spirituale, ab eodemque ministerio dependeat, merito veluti quoddam accessorium eidem ministerio, Jus spirituale dependenter appellabitur; non sic dicendum de perceptione fructuum, quæ quidem res temporalis est, eo quod in rebus temporalibus consistit, quas res
constat ad hominis alimoniam ordinari. Sic sane 2
priori modo considerata, in laicos cadere non potest, prout notavit Glos. & communis *ibi in c. causam quæ de præscr. glos.* 2. & communis *in c. quamvis*, 17. *de decim.* post alios Cov. *var. li.* 1. *c.*17. *n.*6. Menoch. *illustrium c.*89. *n.*6. Gutler. *canon. lib.*2. *c.*21. *n.*64. & 17. eo quod laici non possunt administrare spiritualia, a quibus inseparabiliter dependet, juxta text. *in c.* 1. ibi, *Jure Sacerdotum* 16. *q.*7. & *in c. tua* 25. *in princ. de decim.* observat S. Thom. *dict. art.*3. Sot. *lib.* 9. *de Just. quæst.* 4. *art.* 3. Cov. *d. c.* 17. *n.*1. Contra vero erit, si posteriori modo decima consideretur; tunc enim in laicos cadere potest, ut docet Pont. *in cap.*2. *de locata*, fatetur communis ex Tiraq. *de retract. lig.* §. 1. *gloss.* 7. *n.* 11. Rebuf. *de decim. q.* 10. *n.*34. dummodo tamen non sit per titulum habilem ad transferendum dominium, & producentem usucapiendi conditionem, prout colligitur ex tex. sic intelligendo *in d. c.* 2. *de locata*, in *vers. ita tamen*, eo quod per talem titulum laicos habere decimas datur juris resistentia, de quo *in d. c.*16. *q.*7. & *in c. fin. vers. quod autem* 16. *q.* 1. & *in c. pervenit.* 1. *q.*3. qua quidem resistentia inficitur, & impeditur, saltem possessio civilis, & justa, hocest habilis, sine qua præscriptio non procedit, juxta *reg. sine possessione*, *de regul. juris l.* 6. & ita etiam intelligi potest decisio text. *in d. c. causam, quæ*, ut procedat quoque in decima posteriori modo considerata; non enim par credere est in illo text. imo omnino ineptum videtur, laicum ibi contendisse decimas ad se pertinere tanquam proprium stipendium pro spirituali ministerio, quod constabat ab ipso præstari non posse.
Quibus præmissis, jam patet, decimam, prio- 3
ri modo consideratam post divisionem parochiarum adeo solis Parochis competere, ut nullus alius illam habere possit. Probatur, etenim cum decima priori modo considerata illis solummodo competat, qui ad populi solventis salutem spiritualia ex obligatione officii ministrant, & soli Parochi hoc efficiant ministerium, ut per Sot. *l.* 9. *de just. q.*3. *col.*3. Suar. *de pænit. p.*2. *dis.* 32. *sect.* 1. *a n.*2. recte fit, ut illi soli, & nullus alius, talem decimam recipere possint post factam paro-
chiarum divisionem: quia ante illam decimæ to- 4
tius diœcesis ad solos Episcopos spectabant, qui soli pro illo tempore erant Parochi, quibus scilicet totius plebis diœcesanæ cura imminebat, juxta text. *in c. Episcopus*, & *in c. præcipimus* 12. *q.*4. ceteri autem Presbyteri, veluti eorum coadjutores, ex tex. *in c. in novo* 21. *dist.* ad eorumdem Episcoporum nutum promiscue, modo in hac, modo in illa parochia pastorale munus exercebant. Postmodum vero, facta redditruum ecclesiasticorum divisione, juxta tex. *in d. c. de redditibus*, & *in c. quatuor*
12. *q.* 2. parochiæ singulæ singulis Presbyteris 5
fuerunt constitutæ, singulisque parochiis territoria per suos terminos sunt divisa, ut tandem unicuique Presbytero tota suæ parochiæ cura remaneret, tex. opt. *in c.* 13. *q.* 1. resolvit Nav. *in c. placuit*, in *princ. de Pæn. dist.* 6. Selv. *de benefic.*

p. 1.

6p. 1. q. 4. n. 12. Duen. reg. 72. a princ. Sic fane parochia vulgo dicitur totus ille ambitus, quo plebs eidem parochiæ deputata continetur, Sylv. in sum. verb. Paroc. Juxta qoæ dicendum est, quo, Parochus est Presbyter ille, qui habet curam totius parochiæ in foro conscientiæ, contra vero parochiani sunt singuli de ipsa plebe.

7 Ex quibus primo infertur, perceptionem ipsam decimarum ad solos Parochos, attento jure communi, pertinere. Dixi supra, decimam priori modo consideratam, hocest jus percipiendi decimas solis Parochis competere, atqui perceptio ipsa fructuum, attento jure communi, spectat ad illum, qui jus percipiendi habeat, ut docet Jureconf. in l. usufr. leg. 7. in princ. ff. de usufr. igitur, &c. probant corol. tex. in c. 1. ibi, jure Sacerdotum, & in d. c. statuimus, 16. q. 1. text melior, in c. ult. de Paroch. & in d. c. cum contingat., de decim. ubi Ab. n. 7. S. Thom. 2. 2. q. 87. art. 3. in corpore, Sylv. verb. decima, n. 14. Cov. l. 1. var. cap. 17. n. 7. Gonz. ad reg. 8. Canc. gl. 5. n. 75. Jos. Lud. dec. 72. n. 3. 9. & 10. Seraphin. dec. 1449. num. 5. Greg. XV. decis. 519. n. 2. Cavaler. decis. 73. Rot. in Novar. decimarum. 7. Maii 1627. cor. R. P. D. Pirovano, & in Sabinen. decimarum 16. Martii 1609. coram Rev. D. Coccino Decano, & in Abul. Decimar. 17. Dec. 1627. coram eodem, & in Abulen. decim. 28. Martii 1631. cor. R. P. D. Ubaldo.

8 Parochus enim de jure communi habet fundatam intentionem respectu omnium decimarum intra suæ parochiæ limites existentium, c. cum contingat, & c. cum ena, de decim. Aloys. Ricc. in praxi p. 4. ref. 294. n. 1. Rot. dec. 178. n. 5. p. 1. & dec. 135. & 192. n. 5. & dec. 177. n. 1. p. 2. rec. & fuit dictum in Conch. decimarum 11. Maii 1615. coram R. P. D. Pirovano, & in Civit. decimarum 18. Junii 1618. coram Card. Verospio, ead. Rota coram Seraph. dec. 802. n. 1. 2. & 10. & coram Greg. XV. dec. 449. n. 1. Cocc. decis. 16. n. 1. & dec. 55. n. 8. & dec. 134. in fine, & apud Post. post tr. mandati de manutenendo dec. 257. & num. 2. & dec. 187. num. 6. & dec. 211. n. 4. etiam ad exclusionem Episcopi, Seraph. d. dec. 802. n. 1. & hæc juris assistentia suffragatur, nedum ipsis Parochis, verum etiam aliis, quos iidem ad participandum de decimis admittunt. Seraph. dec. 899. n. 3. & 4. & dec. 908. n. 3. & fuit dictum in alleg. Civ. decimarum, cor. Card. Verosp. Post. d. obs. 45. n. 56. & Rot. post ipsum dec. 157. n. 3.

9 Quæ quidem assistentia prodest Parochis in petitorio, ut non teneantur aliter probare decimas sibi competere: sed contrarium asserenti incumbat onus probandi, cum habeat contra se juris assistentiam. Rebuff. de congrua portione num. 10. cum seqq. Maresc. var. res. lib. 1. c. 12. num. 14. Rot. d. dec. 135. in fine, & d. dec. 193. num. 5. in fine p. 2.
10 recent. non suffragatur tamen ad effectum obtinendi manutentionem, quæ ex sola juris communis assistentia non datur, nisi in jurisdictionalibus, juxta opinionem, quam hodie Rota servat, quidquid alias tenuerit, ut notavit Ferentil. in annot. ad dec. 219. Buratti, littera A. & sic juxta opinionem, quam frequentius tenuit Rota, non suffragatur Parocho, & parochiali Ecclesiæ pro manutentione solum fundamentum hujusmodi juris assistentiæ absque possessione probata, ut ipsamet Rota censuit dec. 685. n. 2. p. 1. recent. & dec. 291. n. 14. Post. vol. 2. consil. Farinac. Adden. ad dec. 312. in fin. Greg. XV. Aloys. Ric. in collect. 1313. Post d. observ. 45. n. 47.

Nec etiam in his terminis Parocho danda est manutentio in perceptione decimarum ex sola juris assistentia, quando constat de possessione alterius, Rot. d. dec. 291. n. 14. in fin. & num. 17. Post vol. 2. consil. Farin. & dec. 685. sub n. 2. p. 1. recent. Nec quando ex adverso allegatur, & justificatur privilegium, Seraph. d. decis. 1397. n. 2. in fin. seu ex adverso probetur præscriptio ad favorem aliorum in illarum perceptione, Rot. in novis dec. 11. alias 459. de restit. spoliat. licet secus, si validitas privilegii sit in in controversiam deducta, & dum de ea discutitur, Rota post tract. Poll. decis. 157. num. 5.

Et qood dictum est de decima respectu Parochi, etiam in quarta decimarum respectu Episcopi pro sua portione pontificali locum habere est dicendum; nam licet Episcopus habeat in ea intentionem fundatam intra limites suæ Diœcesis, vel de jure communi, vel de consuetudine, Seraphin. decis. 1449. n. 4. Rot. apud Marchesan. de commission. p. 1. pag. 682. n. 2. & decis. 402. n. 1. p. 2. recentior. attameo sine possessione non debetur illi mandatum de manutenendo, Seraph. d. dec. 1449. sed probata quasi possessione, illi manutentio datur Seraph. dec. 1380. n. 1. Rot. dec. 402. n. 2. p. 2. recentior. Non obstat text. in d. c. quoniam 13. de 11
decim. dum probat, ad Episcopum etiam pertinere perceptionem decimarum; quia omissa responsione gloss. in d. c. cum contingat, & verb. decimationum in cap. conquerente, de offic. Ordin. contendentium, text. illum loqui de consuetudine, secundum quam putant, Episcopos habere quartam decimarum in parochiis suæ diœcesis contra tex. in d. cap. conquerente, ubi enumerantur illa, quæ de jure pertinent ad Episcopos, prout est visitatio, jurisdictio ecclesiastica, & alia plura, cum quibus quarta decimarum comparatur, responderi potest, prædictam quartam, de qua in d. c. quoniam, de jure debitam Episcopis, non dari illis, quasi eam exigere possint immediate a parochianis, sed ab ipsis Parochis, prout expendit Abb. n. 2. in d. cap. quoniam & in d. c. cum contingat n. 7. idem Abb. & communis in d. c. conquerente, & in cap. de quarta de præscr. juxta quam responsionem verba illa, recentior. in d. c. quoniam ibi, tua parte retenta, sunt intelligenda, ut videlicet pars illa ducenda sit è manibus Parochorum, nempe ex toto decimarum cumulo, qui obvenit parochiali Ecclesiæ, quam quidem quartam jam antea dicit institutam text. in c. concesso, cum multi ibidem 12. q. 2. & de illa agit text. in d. c. conquerente.

Nec obstat text. in cap. dudum, de decim. Satisfit, 12
si dicas in text. illum dum dicit, Episcopum habere fundatam intentionem jure communi super decimas, agere de decimis, quæ debentur parochiæ ipsius Episcopi, qualis est Ecclesia Cathedralis, re- 13
spectu cujus dicitur propriè, & immediatè Parochus, non vero aliarum parochiarum, Abb. in d. c. cum contingat, n. 7. Reb. de decim. q. 7. num. 7. Monet. eod. tr. c. 7. n. 7. Cocc. in dec. 38. n. 1. & dec. 254. n. 4. Posti d. observ. 45. n. 45.

Sic similiter, quando prædia, ex quibus decimæ 14
pe-

petuntur, non sunt intra certam parochiam, tunc remanent prædicta prædia immediatè in parochia Episcopi, ac proinde decimæ illorum jure communi ad Episcopum, tamquam ad proprium, & immediatum Parochum pertinere dicuntur *d. cap. quoniam: in fine*, sic necessario intelligendum: ubi Abb. n.2. & 4. glos. *verb. jure communi in d. cap. cum contingat.* Rebuff. *q. 7. n.* 8. Verall. *dec.* 340. *num.2. p.3.* Azor. *instit.mor. p.* 1. *l.7. c.* 25. *q.* 9. *ver. deinde* Mon. *c.7. n.9.* Basil. Pont. *de Sacram. Matrim. l.5. c.13. §. 3. n.21.* Rota *in Placen. decimarum* dell' Hebrero, 9. *Junii* 1603. & 21. *Junii* 1604. coram Rev. Coccino Decano, & *in Placentina decimarum personalium de Trugillo*, 18. *Martii* 1618. coram bonæ mem. Buratto, inter ejus impress. *decis.*164. & *in Conchen. decimarum* dell'Infantado; 18. *Decemb.* 1617. coram bon.mem. Martino Andrea.

15 Sic etiam in illis Diœcesibus, in quibus parochiæ non sunt distinctæ, solus Episcopus dicitur totius Diœcesis universalis Parochus, ac proinde ei debentur decimæ, *c. fin.* ubi gloss. *de Paroch.* Rebuff. *q.7. n.9.* Azor. *instit.mor. p.*1. *lib.7.c.36. q.9.* Rot. *decis.*309. *n.5. p.2. divers.* Monet. *c.* 7. *num.* 10. Buratt. *dec.*164. *n.2.* & fuit resolutum in *dicta Civitaten. decimarum*, coram Card. Verospio, & coram Coccino *dec.*118. *n.5.* & *decis.*237. *n.2.* & *decis.*485. *num.* Et in Regnis Hispaniarum Ecclesiæ Cathedrales, Dignitates, & nonnulla alia beneficia sunt fundata super decimis, & ideo Parochi in illis Regnis non possunt dici habere intentionem fundatam contra hujusmodi Beneficiatos super decimis, sed tenentur probare, ut dicit Rot. cor. Greg. XV. *dec.*429. *n.6.* Ex his.

16 Colligitur *primo*, decimarum perceptionem, & jure communi attento, pertinere ad capellam, quæ noviter, & legitime in parochiam fuerit erecta, quantumcumque intra limites alterius parochiæ erigatur. Patet, si expendamus, in illa reperiri Parochum, quem supponimus legitime obligatum ad administranda spiritualia in sui populi salutem; ac proinde nil mirum, si jure communi inspecto, perceptio decimarum ad illum spectare dicatur juxta supra resoluta: ita in specie resolvunt Abb. *n.8.* & Doctores communiter *in d. c. cum contingat*. Nec refragatur text. *in c. Ecclesia*, & *in c. quicunque* 16. *q.1.* dum dicunt, novas Ecclesias constituendas non esse cum præjudicio antiquiorum, saltem quoad decimas, satisfit enim, si advertas, jura illa non procedere, quando ex justa causa, & concludente justitiam, interveniente Episcopi auctoritate, & aliis requisitis non deficientibus, capella in parochiam erigitur, juxta terminos text. *in c. ad audientiam l.1 de Eccles. ædific.* Conc. Trid. *sess.21. de reform. c.4* prout in specie intendit gloss. *in d. c. Ecclesia*, facit text. *in c. sicut unire de excess. Prælat.* Sic sane sine prædicta justa causa, & necessaria non potest Episcopus capellæ noviter erectæ deputare certam parochiam cum præjudicio Ecclesiæ baptismalis, cujus consensus ad talem deputationem necessarius est, prout in specie advertit *verb. antiquiores, in d. c. quicumque* Lambert. *de jurepatron. lib.1. p.1. q. 4. art.* 8. Rebuff. *quæst. 6. a num.9.* & multiores prædictæ capellæ erectio solet fieri cum quadam transactione, & compositione, celebrata inter Ecclesiam antiquam, & ipsam capellam circa decimas, fructus, & oblationes recipiendas, non constituendo Vicarium in eadem capella, sed mercenarium per Parochum Ecclesiæ antiquæ designandum: quod si capella habens parochiam intra limites alterius inveniatur, & non constet de justa, & necessaria causa parochiæ deputationis, & sic dubium proponatur, illam quidem intervenisse, & reliquas solemnitates, præsumendum est juxta resoluta per Archid. *in c. nemo n. 3. de consecrat. dist.* 1. Felin. *in c. de quarta n.12. de præscript.* quæ sententia data temporis diuturnitate, puta decem annorum, extra controversiam procedit, siquidem licet solemnitas extrinseca, qualis est Episcopi consensus, & interventio justæ, & necessariæ causæ ex se non præsumatur, juxta reg. text. *in l. quæcunque* 15. *§.ult. ff. de Publ. in rem act.* resolvit Boer. *decis.*15. *n.* 3. diuturnitate tamen temporis interveniente, necessario præsumuntur juxta reg. text. *in l. filius ff. C. de petit. hæred.* tradit communis per text. ibi *in l. cum de in rem vers. ff. de usuris*, & *in c. pervenit de empt.*

Secundo colligitur, Ecclesiam matricem de jure 17
communi fundatam esse quoad decimas prædiales suæ parochiæ, Gloss. *verb. de jure communi, in d. capite cum contingat.* Rebuf. *q.* 6. *n.* 12. Suar. *de Relig. tom.1. lib.1. de decim. cap.28.* Rot. in *Novarien. decimarum septimo Maii* 1627. coram
R. P. D. meo Pirovano. Si vero Ecclesia ma- 18
trix consentit assignationi limitum, & fundationi parochiæ, tunc censetur remisisse jus decimandi, & alia jura parochialia quoad illam portionem limitum, qui novæ Ecclesiæ assignati sunt, Rebuff. *d. q.6. n.20.* Monet. *d. c.7. n.30.* Rot. *decis.* 313. *n.9. p. 2. receptissim.* ubi quod erecta nova parochia intra fines antiquæ, nova parochia habebit decimas, quæ alias competiissent antiquæ, etiamsi hoc in nova erectione minime caveretur. Gratian. *discept.forens. to. 3. c.* 458. *num.* 14. ita
ut Ecclesia parochialis de novo erecta fundatam 19
habeat intentionem super decimis contra Ecclesiam matricem, cui prius decimæ debebantur. Rot. *in Mediolanen. decimarum, de Carlatio* 18. *Martii* 1616. coram bon.mem. Martino Andrea, & *in Commen. decimarum* 28. *Junii* 1602. & 27. *Novembris* 1616. coram Cardin. Sacrato, & *in Conchen. decimarum de Castecon.* 11. *Maii* 1615. coram R. P. D. Pirovano, & *in Mediolanen. decimarum S. Juliani* 16. *Januarii* 1613. coram Card. Pamphilio jun. ubi vult, hoc procedere, quando dismembratio est facta simpliciter, non autem quando est facta cum claus. *sine præjudicio alicujus*, Cald. *cons.2. de decim.* Abb. *in d. c. cum contingat, n.8. in 4. casu* post Butr. *n* 8. *in fine, vers. quandoque intra limites*, idem Abb. *in c. ad audientiam n.14. de Eccl. ædific.* & *cons.* 58. *ad fin. vers. hac insuper l.1.* Paris. *cons.73. n.1. l.4.* Menoc. *cons.* 39. *n.20.* Ruin. *cons.169. n.* 79. & non est necesse, quod reales limites assignentur, sed sufficit, quod matrici, cui debebantur decimæ, & primitiæ in erectione novæ parochiæ, relinquantur solæ primitiæ ex gratia, Rot. *in d. Mediolanen. decimarum de Carlatio*, per inclusionem enim primitiarum excluduntur decimæ, & censentur assignatæ parochiali noviter erectæ, arg. text. *in l.*

cum

cum Prætor. ff. de jud. & in l. maritus, ubi gloss. verb. præscripserit. C. de procurator. stante maxime consensu Præpositi Ecclesiæ matricis in ipsa dismembratione. Advertendum quoque est, Rot. in d. Mediolanen. decimarum de Carlatio, de hac conclusione dubitasse, an scilicet decimæ absque alia assignatione, & dismembratione facta per Episcopum transirent ipso jure in Ecclesiam parochialem noviter erectam, propter Conc. Trid. sess.21. de reform. c. 4. ibi, assignetur competens portio Episcopi, &c. & ideo causam remisisse ad Eminentiss. S. Congr. Concil. Trid. Interpretes, qui, partibus auditis, sub die 11. Martii anno 1617. censuerunt, decimas ad Ecclesiam matricem pertinentes non transire ipso jure in parochialem Ecclesiam noviter erectam; sed remanere apud Ecclesiam matricem, nisi eas Episcopus novo Parocho ad præscriptum Concilii assignaverit.

Additio.

☞ Notandum hic obiter, quod quamvis Ecclesia matrix sit sola Cathedralis, cap. XXII *Venerabili de verbor. signific.* matrix tamen propria, & rigorosa dicitur illa, quæ veram subjectionem importat & dependentiam aliarum, quæ ab illa processerunt, & in ejus adiutorium per viam dismembrationis non plenariæ postmodum natæ, Rota dec.324.n.5. & seq. Cor. Card. Caprara & decis.137. n.2. coram Card. Crescentio. Impropria vero, & abusiva dicitur, quæ simplicem majoritatis, dignioritatis, & præeminentiæ qualitatem inducit, & præsefert in reliquas Ecclesias. Rota in Tirassonen. decimarum 25. Junii 1752. §.6. & 7. Card. Bussio. ☜

20 *Tertio* colligitur, deberi novalia parochiæ, in cujus finibus surgunt. *d. c. cum conting. & d. cap. quoniam de decim.* quod si novalia appareant inter duas parochias, & nesciatur intra quam illarum, quia ignorantur limites, tunc inter illas fiet divisio, ut voluit Henr. Boic. *in c. pervenit. col. de decim.* vel Episcopus, cui voluerit, judicio suo concedet secundum Rebuf. *d. tr. q. 14. n.5. per d. c. quoniam,* ubi habetur, quod tunc Episcopus secundum discretionem a Deo sibi datam, vel alii Ecclesiæ deputare, vel ad opus suum retinere debet. Si vero limites quoquo modo apparent, pro modo, & portione limitum cuilibet earum parochiarum debet assignari, ut disponitur *in d. c. quoniam*, & notavit Rebuff. *d. q.14. n.4.*

21 *Quarto* colligitur, Parochianos teneri denunciare, & Parochum certiorem facere ad decimas recipiendas, statimque post collectos fructus illas persolvere, ad quorum solutionem debent esse parati, quoties per Parochum, vel ejus procuratorem fuerint petitæ, alias peccatum mortale incurrunt ita gloss. *verb. fructibus in c. cum homines, de decim.* Covar. *l.1. var. c. 17. n. 8. ver. tertia*, Reb. *dict. tr. q. 13. n. 50.* Fagund. *d. præc.5. l. 1. cap.4. n. 11.* Gutier. *canon. l.2. cap. 21. num. 43.* Suar. *d. l.1. cap.36. n.20. & cap.37. num.2.* quod enim decimæ prædiales solvi debeant statim ac fructus collecti sunt, probat expresse text. *in d. cap. cum homines*, ibi, *statim frugibus collectis*, &c. Lxl. Zanch. *de privileg. eccles. privil.120. nu. 11.* Campan. *in divers. juris canon. rub.12. c. 13. num.160.* Guid. Pap. *dec.70.* ubi etiam intelligit *statim*, idest, quanto citius solvi possunt, Aloys. Ricc. *in praxi aurea res.252. n.1.* Paul. Laym. *in Theolog. morali, l.4. tract.6. cap.5. num. 1.* Castill. *tom.7. de tertiis cap. 39. num. 3.* Mon. *dict. tract. cap. 6. q.2. num.8.* ubi *num.9.* cum Reb. *d. q.12. num.2.* & Azor. *d. p. 1. l.7. cap. 24. qu. 16.* tenet sufficere, quod fructus sint collecti, licet granum sit cum palea, & *num.25.* subdit, valere consuetudinem, ut decimæ prædiales non solvantur statim, sed certo tempore. Unde mortale peccatum incurre- 22
re consuetas decimas tardius dantes, resolvunt Marches. *de commission. p.1. cap.15. sub num. 17.* Campan. *d. rub. 12. cap. 13. nu. 155.* imo teneri solvere, vel monere debentem, quando frumentum, vel vinum petiit, si decimæ solutæ non fuerunt, statim ac fructus collecti sunt, vel saltem juxta consuetudinem, monito Curato, ut decimam reciperet, voluit glos. *d. verb. fructibus*, sequuntur Rebuff. *dict. qu.12. num. 2.* Monet. *dict. cap.6. num. 10.* debentur enim statim absque eo, 23
quod a Parocho petantur, vel exigantur; quia dies ipse, sive tempus solutionis pro creditore interpellat, Rebuff. *d. q.12. n.7.* Gutier. *d. cap.21. num. 44.* Paul. Laym. *in Theolog. mor. l. 4. tr. 4. cap.5. num. in fine.*

Non tamen prædicti Parochiani tenentur deci- 24
mas debitas deferre in horrea Clericorum, etiamsi sint publica, cum ad id nullo pacto, nullave lege obligentur, ut in specie tradit Guid. Pap. *dec.283.* Adrian. *quod lib.5. art.1. §. 2.* licet contrarium teneant Doctores communiter, ut per Gutier. *d. cap.21. num.43.* quorum sententia poterit procedere, data consuetudine in contrarium, quæ non datur; imo, inspecta illa, Clerici solent mittere pro decimis ad agros, fundosque tempore collectionis, ut testatur Gutier. *ubi sup. num. 45.* Sic sane reprobanda est sententia Paris. *cons. 15. numer.26. l.1.* asserentis, Parochum non potentem suas decimas tempore collectionis, postea petere non posse, contra quem est gloss. *d. verb. fructibus*, & illam opinionem tanquam falsam reprobant Covar. *d. cap.17. n. 8. vers. 8.* & Rebuff. *d. tr. qu.13. num. 50.* Illud advertere oportet, quod exactor decimarum potest domino fundi prohibere, ne fructus illinc exportet, nisi eo, vel ejus nuncio præsente, Rebuff. *de decim. qu.5. num.23.* Vincent. de Franchis *dec.117.* Gasp. Thesaur. *l.1. quæst. forens. quæst. 9.* Cancer. *var. tom. 1. cap.23. num. 8.*

Infertur *secundo*, alii Parocho decimam non esse 25
solvendam, præterquam illi, apud quem ecclesiastica Sacramenta suscipiuntur, diximus supra, decimam priori modo consideratam, post divisionem parochiarum adeo solis Parochis competere, ut nullus alius illam habere possit; at qui nulli alii sunt Parochi ad hunc effectum, nisi illi, apud quos ecclesiastica Sacramenta recipiuntur, ut docet text. *in cap.2. de Paroch.* Igitur, &c. probant Corol. text. *in cap. ult.* ibi, *nec ab iis temporalia exigant, de Paroch.* text. melior. *in cap. qu. 16. q.1. & in cap. 2. vers. illi, de decim. & in cap. ad decimas, de restit. spoliat. l. 6.* tradunt S. Thom. 2.2. *qu.87. art.3.* Sylvest. *verb. decima, num. 14.* Verum isti Doctores nimis generaliter loquuntur,

& ad individua minime deveniunt, nec de quibus
decimis intelligant, ipsi declarant. Quare pro
terminorum cognitione, & pleniori hujus Corol-
larii declaratione sciendum est primo, decimas
dupliciter considerari, aliæ namque personales
sunt; aliæ vero prædiales appellantur, prout sæ-
pius hoc cap. meminimus, inter quæ, quoad no-
26 strum propositum, illud est discrimen, quod prio-
res, attento jure, non alii Parocho debentur, quam
illi, apud quem suscipiunt ecclesiastica Sacramen-
ta, ut probat text. *in cap. ad apostolicæ* 20. *vers.
noveris, de dec. & in cap. fin. de paroch.* resolvunt
Sylvest. *verb. decimæ num.* 4. Gutier. *pract. lib.*1.
*qu.*17. *num.*8. Suar. *de Rel. tom.* 1. *tr.*2. *l.*1. *c.*21.
& 22. *num.* 8. Basil. Pont. *de Sacramen. Matrim.
l.*5. *cap.* 13. §. 3. *num.* 19. Fagundez *d. præcept.* 5.
*l.*1. *cap.*3. *num.* 1. Ratio est, quia sicut proprius
Parochus sua persona, & illius ministerio prædi-
cta Sacramenta administrat, ita quoque oportet,
ut ille, in cujus favorem fit prædicta administra-
tio, eidem Parocho solvat decimas de illis, quæ
ex propria persona, & illius ministerio acquisi-
vit; qui Parochus esse non desinit, etiamsi Pa-
rochianus causa comitandi Regem, vel fugiendi
pestem, vel recreandi animum, vel agendi aliqua
negocia, vel denique causa belli extra illam pa-
rochiam resideat, absque tamen animo transferen-
di domicilium in perpetuum, prout colligitur ex
text. *in cap.* 3. *de sepul. lib.* 6. advertit in specie
Navar. *cons.*2. *num.* 5. *de decim.* quamvis per ac-
cidens in eadem Ecclesia per totum tempus ab-
sentiæ non recipiat Sacramenta, & optime ob-
27 servant Basil. Pont. *loco proxime citato* hujusmo-
di decimas personales, si alicubi sint in usu
(prout sunt in multis Hispaniarum partibus, ut
attestantur Navar. *in man. cap.* 21. *num.* 31. Gu-
tier. *d. cap.* 1. *n.* 34. Rot. *in Placentina decimarum
de Truxillo* 15. *Novemb.* 1621. cor. bon. mem.
28 Burat. *inter ejus impress. decis.* 572. nam ut pluri-
mum non esse in usu docent Sa *verb. decimæ n.* 1.
& Suarez. *d. l.*1. *cap.*21.) non spectare ad Eccle-
siam habitationi connexam, sed domicilio, quia
decimæ istæ persolvuntur ad sustentationem eo-
rum, qui spiritualia ministrant; tum quia tran-
seunt hæc onera cum persona, non enim inhæ-
rent rei; quare æquum videtur, ut illi Ecclesiæ
solvantur, quæ spiritualiter fidelem Sacramentis,
atque doctrina pascit. Unde subdit idem Basil.
Pont. quod si quis mutet domicilium, licet ha-
beat in alia parochia possessiones, illi debentur,
ubi domicilium habet; & licet non mutet domi-
cilium, si tamen extra suam parochiam laboret,
etiam per magnam anni partem, semper decimas
personales solvet illi Ecclesiæ, ubi habet domi-
cilium, quia ibi per se recipit divina, licet ex
accidenti occasione absentiæ contingat quando-
que alibi recipi Sacramenta; de quo etiam Fa-
gund. *d. præc.*5. *lib.*1. *cap.*3. *n.*2.
29 Quod si contingat, habere duo domicilia, si
unum accessorium est, principali solvet, si vero
in utroque æqualiter se collocat, inter utrumque
dividentur; ita Reb. *de decim. qu.*6. *n.*5. Suarez.
*d. l.*1. *cap.* 21. *num.* 2. Fagund. *d. cap.* 3. *num.* 5.
30 ubi *n.*6. subdit, quod si quis artifex habeat do-
micilium in confinio duarum parochialium, tene-
tur decimas personales solvere illi parochiæ, ubi
est pars domicilii, in qua semper laborat, & *nu-
mer.* 7. addit, quod si dubitetur, de qua parochia
domicilium sit, tunc inspicienda est janua, seu
porta illius principalis. In posterioribus vero præ-
dialibus non sic dicendum, sed secundum distin-
ctionem infra referendam.

Additio.

☞ Circa decimas personales hodie attenden-
da est locorum consuetudo. ☜

Sciendum est quoque, decimas prædiales in du- 31
plici esse differentia, aliæ enim veniunt solven-
dæ ex prædiis sitis intra propriam parochiam,
aliæ vero colliguntur ex prædiis sitis in aliena
parochia, inter quas illa est differentia, quia
priores etiam sine dubio non debentur alii, nisi
Parocho, a quo Parochianus recipit Sacramenta,
ex ratione proxime dicta; & ita probat text. *in
cap. ad decimas, & in d. cap. quoniam.* & sic pro-
cedunt text. *in d. cap. quæsti, & in d. cap.*2. *de de-
cim.* contra vero posteriores, quæ si non solve-
rentur Ecclesiæ prædiali, utique injuria quodam-
modo inferri videretur illius Parocho, cum sit
paratus ministrare Sacramenta dominis prædio-
rum, tum etiam, quia daretur confusio paro-
chiarum contra bonum publicum, illarum termi-
nos statuens, juxta text. *in cap.*1. *dist.* 80. *& in
cap.* 113. *qu.*1. & consequenter resultaret maxi-
mum inconveniens, quod consideravit text. *in
dict. cap. cum sint homines, & in c. super eo de pa-
roch. & in cap. quicunque, & in cap. liceat* 16.
quæst. 3.

Ex his colligitur primo, decimas personales, 32
sicut prædiales, intra tamen propriam parochiam
constitutas, sine dubio non alii, quam proprio
Parocho esse persolvendas. Patet, si expendamus,
nulli alii, nisi illi esse debitas juxta resoluta, &
quod sint institutæ ob ministerium Sacramentor.
quod quidem in personis exercetur, & ita pro-
bant text. *in dict. cap. ad Apostolicæ, & in dict.
cap.* 2. & alia jura supra citata, resolvunt Syl-
vest. Rebuff. & alii post eos relati.

Colligitur secundo, non sic dicendum esse in 33
decimis in aliena parochia constitutis, in quibus
recurrendum est ad consuetudinem, ut inquit tex.
in d. cap. cum sint homines, & per illum sic docent
Ab. *cons.*58. *num.* 2. *vers. ex his argumentis,* Co-
varr. *d. cap.*17. *num.* 8. *vers.*4. Perez. *lib.* 1. *post
princ. vers. hujusmodi autem decimæ tit.*5. *lib.*1. *Or-
din. pag.* 116. *& lib.* 3. *in princ. tit.* 6. *eod. lib.* 1.
*pag.*133. Gutier. *pract. lib.*1. *qu.*17. *n.*2. *&* 5. *&
Canon. lib.*2. *cap.*21. *num.*58. Pute. *dec.*150. n. 4.
*vers. tamen istis lib.*3. Rot. *dec.* 163. *num.*3. *par.*2.
*divers. & dec.*274. *num.*1. *& dec.* 289. *p.*2. *recen.
& in Abulen. decimarum* 17. *Decemb.* 1627. coram
Reverendissimo D. meo Coccino Decano *vers.
tertio tollitur,* ubi fuit dictum, quod si ageretur
inter Ecclesiam prædialem, & sacramentalem,
cui decimæ deberentur, tunc standum erit consue-
tudini. Patet, si expendamus, in hujusmodi deci- 34
mis non esse jure compertum, cuinam Ecclesiæ
debeantur, Achil. *dec.* 6. *num.* 2. *decim.* Pute *de-
cis.*176. *num.* 4. *l.* 3. & propterea in earum solu-
tione juris obscuritatem reperiri, ut fatetur Pon-
tifex

tifex *in d. cap. cum sit homines*, *& in d. cap. Apostolicæ*, ac proinde, cum consuetudo sit optima legum declaratio, *cap. cum dilectus*, *de consuetud.* otique ad illam in hac dubietate erit recurrendum, ut securius procedatur; nec aliud evincit necessario text. *in l. Imperatores*, *in princ. ff. de publican.* siquidem intelligi potest de oneribus aliis realibus, quæ ratione rei debentur; nos vero agimus de decimis, quæ licet reales appellentur, non tamen ratione rei, sed ratione personæ debitæ sunt: quæ quidem consuetudo per decennium inducetur, eo quod non contra jus expressum, sed magis præter jus censetur, propter obscuritatem illius, quod per illam declaratur, ac
35 proinde nil nimirum, si longo tempore, hoc est, per decennium, recte inducatur, juxta gloss. receptam *in cap. ult. verb. consuetudine*, *de consuetudine lib. 6.* observant in specie Achil. *dec. 3. n. 5. de decim.* Abb. *in d. cap. cum sint homines in fine.* Covar. *d. num. 8. vers. 4.* Gutier. *cap. 21. num. 58.* quicquid contradicat glos. *in d. cap. cum sint homines*, quod quidem intelligendum est de prædiis novalibus, in quibus prædicta consuetudo verificatur, secus vero, si antiqua sint, & per tempus sufficiens alii Ecclesiæ parochiali decimæ sint acquisitæ, tunc enim longioris temporis consuetudo erit necessaria, ut infra notabimus *coroll. quarto*. Intellige quoque supradictam resolutionem, dum habet, sufficere decennium ad introducendam consuetudinem hujusmodi, ut habeat locum, quando agitur inter duas Ecclesias parochiales, secus si ageretur inter Ecclesiam parochialem, & alteram, cui jus resistit; tunc enim requireretur immemorialis, aut quadragenaria cum titulo, Rebuff. *d. q. 13. num. 83. cum seqq.* Rot. *in Calaguritana decimarum 19. Martii 1610.* coram Card. Cavalerio, inter ejus impressas *decis.* .... Et manutentio in possessione exigendi decimas peti potest nedum ex propria persona, sed etiam nomine Ecclesiæ, & solet dari, ut *in causa Fossan. decis. 2. Martii 1622.* cor. R.P.D. meo Pirovano.

36 Colligitur tertio, semota consuetudine, tales decimas potius prædiali, quam baptismali Ecclesiæ esse solvendas, siquidem pro illa & æquitas, & aliquis rigor juris, in quo æquitas fundatur, reperitur ex supradicta consideratione. Juvat decisio Jurisconf. *in l. Barbarius ff. de offic. Præt.* ubi æquitas in efficaci juris ratione fundata prævalet alicui juris rigori, non tamen scripto aperte, propter text. *in leg. prospexit ff. qui, & a quib.* Accedit, quod licet prædictæ decimæ ratione personæ debeantur, ut supra proxime consideravimus, non tamen negandum est ab ipso prædio deberi, & ita debitas esse Ecclesiæ prædiali, cui idem prædium manet obligatum, & in quo eadem Ecclesia jus acquirit, ac subinde cum parata sit prædicta Ecclesia ad exercendum præfatum ministerium, quod per accidens, supposita mutatione domicilii, non exercetur, aliquo modo induci potest, ex reg. text. *in d. l. Imperatores.* Sic alias infideles commorantes in terris Christianorum, & habentes possessiones in aliqua parochiali Ecclesia, eidem tenentur decimas solvere, quos tamen constat, non recipere in illa aliquod ministerium spirituale, prout ostendimus infra §. 3. *corol. 1.* Facit tandem, quia apparet ratio boni publici, quod ex effectu contrario periclitatur in parochialium confusione, quod quidem bono privato semper anteponitur; unde videtur dicendum, prædictæ Ecclesiæ prædiali tales decimas esse solvendas, prout in specie mihi sentire videtur text. *in d. c. cum sint homines*, ibi, *quia difficile nimis videtur*, &c. tradunt S.Thom. *2.2. quæst. 37. art. 3. ad 2.* Covar. *d. num. 8. vers. 2.* Sylv. *verb. decima*, *num. 14.* Navar. *cons. 2. num. 7. de decim.* Rot. *in Placentina decimarum*, *10. Maii 1628.* coram Reverendiss. D. meo Coccino Decano.

Infertur *tertio*, quid dicendum de decimis ovium, quæ ad varias partes transeunt, cui nam Ecclesiæ solvendæ sint; & in primis pro Ecclesia domicilii, seu baptismali facit, quia fructus ovium dicuntur illarum fructus industriales, & non naturales, secundum Bal. *in l. ancilla*, *C. de furtis*, eo quod multum in illis operatur domini, & custodis industria, ut advertunt Cov. *var. l. 1. c. 3. num. 6.* Menoch. *de arbitr. casu 12. a n. 3. & 19.* & uti tales dicendi sunt personales, velut acquisiti per hominis personam, & illius ministerium: constat autem decimas personales absolute, & in totum solvendas esse illi Parocho, apud quem ecclesiastica recipiuntur Sacram. ut notavimus *sup. corol. proximo*, qualis est Parochus domicilii; licet per accidens ad alium locum se transferat parochianus juxta text. *in c. de sepult.* dummodo tamen fiat translatio sine animo constituendi, & conservandi domicilium, propter text. *in l. 4. & in l. assumptio §. filius*, *vers. viris prudentibus*, *ff. ad municip. & in l. pen. ff. de Senat. & in cap. ex parte & in c. postulasti*, *de foro comp.* Facit rursus text. *in cap. commissum*, ibi, *in cujus parochia commorantur*, &c. *de decim.* Pro Ecclesia vero loci, ubi oves pascunt, facit, quia decimæ animalium inter prædiales connumerantur, tradit glos. *verb. personales*, *in d. cap. ad Apostolicæ de decim.* communiter recepta ex Navar. *d. conf. 2. num. 7.* Rebuff. *de decim. qu. 7. num. 25. & seqq.* Valenzuel. *conf. 8. num. 1. vol. 1.* ac subinde remota consuetudine, prædictæ Ecclesiæ prædiali in totum, & absolute persolvendæ sunt, prout eadem glos. affirmat, facit insuper doctrina Host. *in sum. de decim.* §. 1. quem sequitur Angel. & Sylv. *in Sum. verb. decim. num. 1.* dum appellant decimas mixtas illas, quæ ex fructibus animalium persolvuntur, unde non est verum dicere, quod solvendæ sunt illi Ecclesiæ, in cujus parochia commorantur, juxta reg. text. *in l. Imperatores*, *ff. de publican.* 37

Quapropter resolvendum videtur, quod si oves dimidia parte anni pascunt in Ecclesia prædiali, dimidium totius decimæ illi persolvendum est; reliquum vero dimidium pro rata temporis Ecclesiæ parochiali, si altera dimidia parte anni in eadem oves pascunt: ita in effectu gloss. *verb. personales in d. cap. ad Apostolicæ* S. Thom. *d. qu. 87. art. 3. ad 2.* Greg. Lop. *l. 9. tit. 20. p. 1.* Rebuff. *d. tract. q. 6. num. 25. cum seqq.* Suar. de Pace *in pract. tom. 2. p. 1. cap. 5. numer. 8. cum seqq.* Cancer. *var. resol. tom. 1. cap. 23. num. 19.* ubi ait, 38
decimas quoque dividendas esse inter duas parochias, si in earum una jaceant, & dormiant oves, & in alia pascant Fagundez *de septem Eccles. præceptis*, *præc. 5. l. 1. cap. 5. num. 10.* Basil. Pont. *de Sacram. Matr. l. 5. cap. 13. §. 3. n. 23. & 24.* ubi 39

40 *num.25.* resolvit, quando hujusmodi oves nec pascuntur, nec morantur per ullam anni partem in Ecclesia domini sui, sed in aliis, nullam partem decimarum deberi Ecclesiæ parochiali domini, sed illi, in qua pascuntur, & morantur: Nec prædictæ resolutioni refragatur dicere, quod decimæ animalium propter industriam, & ministerium hominis in illis acquirendis necessariam sunt personales, ac subinde sine aliqua diminutione esse persolvendas Ecclesiæ baptismali: satisfit enim, si advertas, industriam, & ministerium hominis tantummodo convincere prædictos fructus animalium non esse pure naturales, hoc est naturaliter productos, & in quibus solummodo natura operatur, nihilominus tamen reales esse, & non personales, sicut sunt segetes, & alii plurimi, in quibus multum opera, & industria hominis reperitur, qui similiter ex rebus natura producente, & juvante producti reales dicuntur; nequaquam vero personalea, qui tantummodo sunt illi, qui sine re aliqua per hominis personam, & illius ministerium acquiruntur, prout sunt illi, qui ex artificio, & militia proveniunt.

41 Ad text. vero *in d. c. commissum*, respondetur, illum quidem agere de animalibus, quæ existunt, & pascunt in eadem parochia baptismali, cui Monachi, de quibus ibi, ex prædictis animalium fructibus decimas solvere nolebant, allegantes constructionem Monasterii sui factam in territorio ejusdem Ecclesiæ, qua rejecta allegatione, Pontifex jubet, ut eidem Ecclesiæ, sicut antea, decimæ persolvantur, quæ quidem resolutio intelligenda est, attento jure, non tamen data consuetudine, quæ in hac specie maxime consideranda est.

42 Utrum vero decima sit solvenda ex prædictis animalibus Ecclesiis illarum regionum, per quas illa, seu oves pascendo transitum faciunt, & redeunt in domicilium, dicendum est, quod non, siquidem licet eundo, & redeundo pascant in pascuis prædictarum Ecclesiarum; hoc tamen nutrimentum minimum est, & parvæ considerationis: unde cum de minimis decima solvenda non sit, arg. *l. scio ff. de integr. restit. l. si oleum §. fin. cum l. seq. ff. de dolo*, cum aliis per me citatis *in tr. de axiom. juris usufreq. ax.* 150. *n.* 1. necessario videtur dicendum, prædictis Ecclesiis nil deberi loco decimarum. Accedit, quia ut advertit Nav. *ubi sup. n.* 3. moraliter loquendo, videtur impossibile, recte judicare, quænam quantitas prædictis Ecclesiis solvi debeat, & qui nam sit valor illius; unde necessario dicendum est, non esse faciendam majorem impensam, nec majorem laborem assumendum, quam sit res ipsa, propter quam assumitur.

43 Infertur *quarto*, spoliatum per Parochum perceptione decimarum, quas intra ipsius parochiam possidebat, non aliter esse restituendum, quam si ostendat titulum, vel causam justam, qua possessio ejusdem justificetur. Diximus *supra in princ. hujus* §. attento jure, decimam priori modo consideratam post divisionem parochiarum adeo solis Parochis competere, ut nullus alius illam habere possit: atqui resistente jure communi, & illius præsumptione, spoliato, faventeque spoliatori, non est spoliatus restituendus, donec ostendat titulum, vel causam sufficientem, qua præsumptio adversus illum resultans purgata sit. Igitur &c. Probant Corol. text. optim. *in c. ad decimas*, ibi, *nisi evidenter docuerint*, &c. *de rest. spol. l.6.* Innoc. *in c. litter.* ubi Beroi, *n.* 87. dicit communem, *eod. tit. in antiq.* Rip. *in c. cum Ecclesia Sutrina col. penult. de causa possess.* Fel. *in c. ad petitionem, num.* 7. *de accusat.* Cuv. *l.* 1. *var. c.* 17. *n.* 6. Nav. *in c. accepta opposit.* 10. *n.* 7. & 21. *de restit. spol.* Menoc. *illustr. c.* 86. *a princ.* & *c.* 89. *n.* 4. Rebuff. *de decim. q.* 13. *n.* 83. Monet. *eodem tr. c.* 5. *n.* 82. Gutier. *l.* 2. *canon. cap.* 21. *num.* 74. Anton. Gab. *commun. sub tit. de restit. spol. concl.* 1, *n.* 107. Menoch. *remed.* 1. *recuper. a n.* 167. Pro quibus etiam facit, quia si alias restitutio concederetur, non purgata prædicta juris præsumptione, utique lex concedens talem restitutionem, injusta censeretur, veluti consentiens, ut spoliatus in peccato, & in retentione injusta perseveret contra domini voluntatem, ad quem ex prædicta juris præsumptione pertinere dicitur decima, de qua agitur, ad quod alludere videtur text. *ad d. c. ad decim.* ibi, *injuste occupasse* &c.

44 Nec contra Corol. obstant verba generalia text. *in d. c. in litteris, de rest. spoliat.* & ratio illios in fine posita, si dicatur similiter, jus resistere illi, qui absque canonica institutione retinet ecclesiasticum beneficium juxta *regul.* 1. *de regul. juris, lib.* 6. & *c.* 3. *de instit.* siquidem respondetur, resistentiam juris resultantem ex defectu tituli, solam reperiri in proprietate beneficii, non vero in possessione illius, quæ quidem, licet injusta, vera tamen data capacitate possidentis, reperiri potest absque canonica institutione, eo quod beneficia sua natura sunt possedibilia, dum quis aliquando possidendi capax per usum adæquatum, & sufficientem tanquam dominus apprehendit, juxta definitionem possessionis; ac proinde nil mirum, si *in d. c. litteris*, restitutio spoliato concedatur contra spoliatorem, non ostensa canonica institutione aliqua, quod quidem significare videtur text. ille in ratione, quam assignat de prædone restituendo; contra vero in decimis, de quibus agimus, quarum possessioni ex defectu parochiæ, jus commune videtur resistere. Verum adversus talem intellectum urget, quia defectus canonicæ institutionis videtur arguere resistentiam juris, non solum circa proprietatem, verum etiam circa possessionem; & ita verbum *obtineri, in d. regul. beneficium*, non tantum ad proprietatem, sed etiam ad possessionem referendum est, ut multi Doctores arbitrantur. Sic alias, deficiente titulo, fructus recipi non possunt, prout in specie resolvunt Cov. *de sponf. p.* 2. *c.* 6. §. 8. *n.* 8. Hojed. *de incompat. ben. p.* 1. *c.* 13. *a princ.* Men. *usufr. c.* 16. qui quidem fructus reciperentur, si sine titulo legis resistentia non daretur circa possessionem beneficii, ex reg. tex. *in l. bona fid. ff. de acq. rer. dom.* & ex his quæ resolvunt Cov. *ubi sup. n.* 16. & *in reg. possessor p.* 2. §. 2. *n.* 7. Nav. *in princ. de Pænit. dist.* 6. *num.* 23. Urget insuper, quod defectus parochiæ, etiamsi arguat resistentiam juris in proprietate decimarum, non tamen arguit illam necessario circa possessionem, data capacitate retinentis: nulla enim datur lex, quæ talem possessionem inficiat pro-

propter defectam parochiæ, arg. tex. *in c. causam, quæ præscript. & in cap. prohibemus de decim.* imo colligitur ex text. *in d. c. ad decimas*, ibi, *possedisse*. Urget denique, quia idem *c. ad decimas* procedit etiam, data supradicta resistentia circa proprietatem, ut Doctores *ibidem* fateri videntur. Unde melius respondetur, quod licet fateamur, adversus spoliatum a beneficio dari legis resistentiam, dum titulum, vel causam sufficientem non ostendit, nihilominus tamen eadem lex non assistit spoliatori, prout assistit Parocho, quando à perceptione decimarum intra suam parochiam alium spoliat, in quo casu procedit tex. *in d. c. ad decimas*, & hoc corollarium, secundum quod sic explicatum declaratur text. *in c. ex insinuatione de procurat.* ubi habens plura beneficia incompatibilia, ab altero spoliatus restituitur, & *in c. licet, de præb. l.6.* junctis resolutis per Abb. *in d.c. in litter. n.*24. plures, quos refert Nav. *in d. c. accepta* n. 6. Cov. *d. c.* 17. n. 6. Sic alias si laicus proponatur spoliatus ad alio laico spoliatore sine alia ostensione tituli, & justificatione, restituendus est ad perceptionem decimarum, quantuncunque spoliator velit probare ad se illud jus pertinere, prout in specie dicit communem sententiam Menoc. qui plures refert, *illustr. c.* 89. *n.* 5.

45 Nec similiter refragatur text. *in c. cum Eccles. Sutrina, de caussa possess. & prop.* ubi jus commune resistebat Clericis spoliatis potestate eligendi Episcopum, & assistebat Canonicis Ecclesiæ Cathedralis spoliatoribus, de quibus *ibi*, ut ille fatetur Pontifex in illis verbis, *canonica instituta*, &c. & tamen text. supponit, absque ulla tituli ostensione prædictos Clericos fore restituendos, nisi insimul actum fuisset petitorio, in quo Clerici defecerunt. Siquidem, omissis variis explicationibus, de quibus Abb. *n.*44. Rip. *n.* 12. *ibid.* & alii relati a Cov. *d. c.* 17. n.7. latissime Menoc. *d. c.* 86. *a princ.* ex mente nonnullorum Doctorum respondent Præceptores *in d., cum Ecclesia*, propterea non fuisse factam restitutionem, quia Clerici, de quibus *ibi* non brevi tempore sicut *in d. c. ad decimas*, (prout illi intelligunt adverbium *aliquandiu*, ibi positum) possessionem habuerunt, sed diuturnam, & longam quasi possessionem, eo quod constat ex littera non tantum in una, vel in duabus, sed in trium Episcoporum electionibus insimul cum Canonicis concurrisse. Patet ex tex. ibi *electio trium Episcoporum*, &c. insuper non solum per se, sed etiam per suos prædecessores concurrisse. Patet ex princip. text. *vers. verum* ibi, *ipsi, ac prædecessores eorum*, &c. ex qua diuturna quasi possessione insurgit præsumptio tituli præcedentis, & ex illa justificatur possessio eligendi, juxta reg. tex. *in l. cum de in rem. verso, ff. de usuris, & in l. si filius C. de petit. hæred.* qua de causa tex. ille expendit tres illas electiones, alias enim ad probandam possessionem per se solus sufficiebat unicus actus, qui effectum sortiretur juxta reg. text. *in cap. consultationibus, de jurepatron.* communis ex Covar. *in reg. possessor. p.*2. *in princ. num.*6. quæ quidem explicatio similiter probabilis est, & uti talis defendi, & teneri potest, prout defendimus *in collect. ad dict. cap. ad decimas, num.* 7. & 8. Sed tamen urget aliquo modo, quia assistentia trium electionum, de necessitate non convincit longinquitatem temporis, siquidem poterant Episcopi electi brevi vivere tempore. Viget insuper, quia text. non expendit illas tres electiones in causa possessorii, de qua *ibi* directe non agebatur, (tunc enim unica tantum electio sufficiebat) sed in causa petitorii, super qua sententia prolata fuit. Urget tertio, quia text. *d. cap. ad dec.* indistincte loquens, talem distinctionem temporis non facit, quæ quidem facienda erat, si de necessitate requireretur. Urget denique, quia adverbium, *aliquandiu* positum *in d. cap. ad dec.* etiam longinquitatem temporis, licet non magnam, importare solet, ac proinde videtur inconveniens, ut possessio in illo text. justificetur, recurrere ad longinquitatem temporis. Quare advertimus, *in d. cap. cum Eccl.* per evidentem præsumptionem constare de titulo, siquidem in illo text. Clerici, de quibus ibi, ex scientia & patientia Canon. fuerunt recepti ad electionem faciendam, ex qua scientia, & patientia urgenti præsumptione resultavit privilegium, sine quo non est verosimile, Canonicos recepisse prædictos Clericos: unde necessario dicendum, est in specie illius text. Clericos habuisse titulum, vel saltem aliquid loco tituli, & de illo constare, juxta *reg. l.* 2. *C. de servit.* quo quidem titulo, seu causa sufficiente justificabitur possessio, qua justificata, text. supponit Cler. fore restituendos, si solum remedio possessorio ageretur.

Utrum autem laici spoliati decimis, agentes 46
interdicto unde vi, sint ante omnia restituendi, quæstio est in præsenti non contemnenda; in qua resolvendum existimo, quod si laici sint spoliati decimis, idest jure decimandi, & petendi decimas, & agant prædicto interdicto, nequaquam restituendi sunt, ex eo, quia, cum necessarium sit possessionem probare, juxta *cap. consultationibus, in fin. de off. deleg.* & laici prædictum jus decimandi nullo modo possidere possint, *cap. causam, quæ de præscr.* juxta communem intellectum, quinimo illius juris sint omnino incapaces, quia dependet a spiritualibus, scilicet ab administratione Sacramentorum, & officio spirituali, cui tanquam accessorium inseparabiliter adhæret., *c.*1. ibi, *jure Sacerdotum*, 16. *q.*9. *c. quamvis* 16. *de decim. cum similibus* recte fit, ut laicis spoliatis, tanquam omnino prædicti juris incapacibus, nullatenus competat restitutio, & circa hanc causam nulla potest esse difficultas.

Tota vero controversia versatur, quando lai- 47
cus spoliatur fructibus ipsis temporalibus, qui decimarum nomine ipsis nomine proprio solvuntur ex aliquo titulo temporali, manente jure spirituali decimandi penes spiritualium ministros, in qua distinguendi sunt duo casus. *Primus* est, quando laicus spoliatur decimis ab alio laico, & contra illum agit interdicto, *unde vi*, in quo resolvendum contra illum restituendum esse, ut tenet Brizien. relatus a glos. *verb. præsumuntur, in d. c. ad decimas*, gl. 1. *in c.*114. *qu.* 1. sequuntur alii, ut per Gabr. *com. sub tit. de restit. spol. conc.* 1. *a n.*71. Beroi *in cap. item, cum quis, a num.* 45. *eodem tit.* observat praxis Galliæ ex Guid. Pap. *dec.*288. Doctores communiter, ut per Menoch. *illust. c.* 99. *n.* 5.

*num.*5. Covar. *d. cap.* 17. *num.* 6. Cujus rei ratio est, quia, cum laicus proponatur spoliatus decimis, quas possidebat, necessario sequitur, illum esse restituendum, si agat interdicto, *unde vi*, juxta vulgares regulas, quidquid in contrarium teneant gloss. *d. verb. præsumuntur*. statim in princip. & alia *verb. commodo*, *in cap. ex parte de restit. spoliat.* & frequentius videantur Doctores probare, teste Franc. *in d. cap. ad decimas* Abb. *num.*19. *in d. cap. ex parte*, & alii citati a Covar. *d. n. 6. in princip.* & a Menoch. *dict. cap.*89. *num.* 4. debebant enim considerare, non esse necessarium, quod laicus probare posset possessionem decimarum specialiter ei prohibitam, quando ipse laicus spoliatur ab alio laico, contra quem etiam est juris præsumptio, idque ex eo, quia prohibitio legis antea, & post Conc. Lateran. respectu promissionis decimarum adversus laicos operabitur, ne habeant civilem, & justam earum possessionem, & tamen quæ sufficiat ad prædictas decimas præscribendas; non tamen exinde sequitur, laicum non posse habere naturalem, & injustam decimarum possessionem, qualem habet quicunque prædo, quæ sufficiens sit, ut spoliatus restituatur, juxta *d. cap. litteris*, *de restit. spoliat.* Alter casus est, quando laicus spoliatur ab eo, cui jus commune assistit, veluti a Parocho intra suam parochiam, juxta terminos text. *in d. cap. ad decimas*, in quo secure resolvimus, restituendum non esse, nisi evidenter docuerit, se vel ex privilegio Romani Pontificis, vel ex concessione feudali ante Lateranen. Concil. vel alio simili modo probaverit, se possessionem decimarum fuisse legitime assequutum. Cujus rei ratio est, quia si Canonicis spoliatis decimis a spoliatore intra suam parochiam restitutio denegatur, nisi evidenter docuerint, se illarum possessionem legitime assequutos, juxta *d. c. ad decimas*; quia scilicet jus commune resistit illis, & insimul assistit huic, a fortiori multo magis id ipsum locum habebit, si a Parocho intra suam parochiam laicus spoliatur decimis, cui multo magis resistit jus commune, & juxta hunc casum possunt intelligi DD. quos citat Covar. *d. num.*6. *in princ.*

48 Infertur *quinto*, resolutio ad illam quæst. utrum decimæ absque parochia præscribi possint, ita ut virtute præscriptionis aliquis illas exigat a Parochianis, in qua partem negativam in specie tuetur S. Antonin. *p.*2. *tit.*4. *cap.*3. §.3. *vers. & notat*, & videtur sentire S. Thom. 2. 2. *qu.*87. *art.*3. *ad* 3. Pro qua facit primo text. *in cap. pervenit* ibi, *decimas*, & *cap.*16. *qu.*1. ubi text. dicit, absque parochia decimas obtineri non posse: facit rursus; quia jus percipiendi decimas est accessorium ministerio Sacramentorum, & ita uti tale sine prædicto ministerio tanquam sine fundamento existere non potest; unde cum præscribens, qui Parochus non est, minime dicatur minister aliquorum Sacramentor. necessario videtur dicendum, absque parochia decimas non esse præscriptibiles. Facit tertio, quod decimæ debitæ sunt in recognitionem universalis dominii, & subjectionem, juxta text. *in cap. tua nobis de dec.* & tamen constat, prohiberi illa præscribi, quæ in talem recognitionem persolvuntur, ut probat *l. competit C. de præscript. triginta* resolvunt Abb. *num.* 18. Felin. & alii *in c. ad audientiam*, *de præscript.* juvat decisio text. & quæ ibi notant Doctores *in c. cum non liceat de præscript.* Facit quarto, quia non debet operari præscriptio illa, quæ omnino tollit Sacramentorum administrationem, & est animarum saluti præjudicialis, morum correctionem, & fidelium reformationem auferre potest, arg. text. *in cap. cum ex officio*, *de præscr.* Constat autem, data præscriptione, qua decimæ absque parochia exigantur, tolli, aut saltem diminui Sacramentorum administrationem, & consequenter morum correctionem, & reformationem auferri, eo quod Parochus, videns sublatum sibi jus decimandi, difficile incitabitur ad exercenda supradicta, quæ animarum saluti sunt maxime necessaria.

Contrariam tamen sententiam tenuit in specie glos. *verb. componendum*, ubi Abb. *num.*5. *in cap. pen. de dec.* Covar. *l.* 1. *var. cap.*17. *num.*8. *vers.* 3. Rebuff. *d. tract. qu.* 13. *num.* 63. Gutier. *l.* 2. *Can. cap.*21. *num.*60. Monet. *d. tract. cap.* 5. *numer.* 107. Rot. *in Florentina parochialis* 22. *Maii* 1630. coram Rev. D. Coccino Decano, & est communis sententia. Pro qua in primis faciunt multa jura, quæ passim in decimis præscriptionem recipiunt, ut est text. *in cap. Apostolicæ*, *& in c. cum sint*, *& in c. cum contingat*, *& in c. dudum de decim. & in c. de quarta & in c. ad aures de præscr. & in c.*1. *eod. tit. l.*6. *& in c. statuto*, §. *pen. de decim. lib.*6. Facit rursus, quia privilegium, & præscriptio æquiparantur, ut vulgo deducitur, & text. *in cap. super quibusdam*, *vers. præterea*, *de verb. signif. & in cap. accedentibus in fine*, ubi gloss. *de excess. Prælat.* & non est negandum, mediante privilegio, decimas acquiri posse absque parochia, probat text. *in cap. tua* 25. §.1. *de decim.* fatentur omnes *in d. c. caus. quæ de præscrip.* Covar. *d. cap.*17. *num.*13. Gutier. *cons.*5. *num.*2. *&* 17. Facit etiam, quia omnes res, in quibus dominium reperitur, nisi specialiter prohibeantur, præscriptionem recipiunt juxta text. *in cap.*2. *& in cap. auditis*, *& in cap. accedentes*, *& in c. cum ex officii de præscr.* & constat, jus decimandi esse in dominio Parochi administrantis Sacramenta, juxta supra resoluta *in princ. hujus cap.* insuper nullam dari prohibitionem particularem, qua decimæ præscribi prohibeantur. Facit denique, quia quemadmodum, attento jure, Parochis jus decimandi reservatur, ita quoque, attento eodem jure, Canonicis Ecclesiæ Cathedralis jure Episcopum eligendi reservatum est, juxta text. *in c.* 1. cum multis *ibidem de elect.* quod quidem jus eligendi præscriptionem recipere constat ex text. *in d. cap. cum Ecclesia*, *de causa possess.* Quibus fundamentis hæc communis sententia verior videtur, qua retenta, non obstant supradicta pro contraria opinione fundamenta.

Ad primum enim de text. *in d. cap. pervenit*, satisfit, si dicas, in illo text. & similibus tantum prohiberi Monachis jura parochialia usurpare; non tamen negat, tempore habili ad præscribendum possidentes, mediante illo, acquirere posse, ut advertit Gutier. *d. num.* 60.

Ad secundum dicendum est, verum quidem esse, quod jus percipiendi decimas necessarium est prædicto ministerio Sacramentorum, non tamen est inconveniens, ut præscribatur, manente con-

congrua Parochi sustentatione, in qua principaliter, immediate, & inseparabiliter jus percipiendi fundatur, & contra quam præscriptio dari nequit. Unde, quamvis præscribens, Parochus non sit, lex tamen, dum particulariter non prohibuit, voluit, ut tale jus, mediante præscriptione, in illum transiret, juxta regul. text. *in l. usucapionem, ff. de usucap.*

Ad tertium respondetur, text. *in d. lib. competit*, procedere in bonis publicis, in quibus dominium, & possessio non reperitur; & ideo non verificari in jure decimandi; quod quidem, licet publicam habeat auctoritatem, eo quod decimæ sint institutæ in prædictam recognitionem; tamen respectu ipsius Parochi jus particulare est.

Ad quartum denique fundamentum satisfit, si advertamus, manente congrua sustentatione, ex se, mediante præscriptione, non auferri, nec diminui Sacramentorum administrationem, sicut non aufertur, nec diminuitur morum correctio, aut fidelium reformatio, quod secus est, si præscriptio congruam Parochi sustentationem auferat, quæ quidem ex supradicta consideratione dari nequit, veluti contra jus divinum, contra quod procedere non potest, arg. text. *in cap. ult. de præscr.* junctis adductis per me *in tract. de jure eccles. l. 1. cap. 2. ex num. 119.*

49 Intellige supradictam sententiam procedere, dicta capacitate possidendi in præscribente: si enim talem capacitatem præscribens non habuerit, nequaquam præscriptio admittenda est, Abb. Felin. & alii *in d. cap. causam qu.* Covar. *l. 1. var. c. 10. num. 14.* Anton. Gabr. *commun. lib. 5. tit. de præscrip. concl. 1. num. 16.* Pereg. *de jure fisci, l. 6. tit. 8. num. 18. & 19.* Patet, si expendamus, sine possessione præscriptionem procedere non posse, juxt. reg. *sine possessione, de regul. juris, in 6.* Monet. *de decim. cap. 4. num. 80.* ac proinde, qui possessionem habere non potest, nequaquam præscribere valet; sic alias solum personæ ecclesiasticæ, non vero laici jus decimandi præscribere possunt, siquidem illæ capaces sunt, isti vero minime valent spiritualia administrare, quorum

50 ratione decimæ persolvuntur; ac subinde illæ bene, isti vero minime possunt decimas possidere, & præscribere, prout in specie probat text. *in d. cap. causam, quæ de præscript.* Bald. *de præscrip. 1. p. 4. princip. q. 7. num. 53. & 1. p. 5. a n. 56.* Cov. *d. l. 1. var. cap. 17. num. 6. vers. 4.* Rebuff. *d. tr. qu. 13. a num. 67.* Joseph. Ludov. Perus. *dec. 106. num. 8. & 9.* Anastas. Germon. *de sacrorum immunit. lib. 3. cap. 19. num. 50.* Gutier. *pract. lib. 1. qu. 15. a num. 2.* Valasc. *de jure emph. qu. 17. numer. 15.* Suar. *d. lib. 1. cap. 17. n. 3.* Azor. *instit. moral. part. 1. lib. 7. cap. 36. quæst. 11.* Et procedit in omnibus decimis, quocunque titulo, etiam temporali, a laico percipiendis, ut multis argumentis ex professo comprobant Beroi. *consl. 21. a num. 8.* Cov. & alii, quos refert Gutier. *pract. l. 1. q. 16. a princip.* & plures alii, quos plene adducit Gilch. *d. cap. 8. nu. 17.* & ita omnes sentire affirmat, & sequitur Suar. *d. cap. 7.*

51 Limitatur tamen, ut locum non habeat quoad decimas, quas vere, & præsumptive constat obtentas esse ante Lateran. vel si agatur de præscribente contra laicum, qui ante Lateran. acquisiverat, ut ex aliis resolvunt Cov. *d. cap. 17. nu. 5. vers. sed dubitetur*, & multis adductis Gilch. *d. c. 8. n. 19.* Suar. *d. cap. 27. num. 4.* quia, cum eo tempore a Prælatis inferioribus in feudum laicis dari potuisse constituant, cessat prohibitio legis, ex qua possessio, vel præscriptio ipsa potuit impediri, nihilve repugnat, quod ea, quæ ab inferioribus Prælatis in feudum obtineri potuerunt, præscriptione etiam acquiri valeant juxta vulgarem æquiparationem præscriptionis & privilegii, de qua *in d. c. super quibusd. vers. præter de verb. signif.* cum similibus.

Quod autem supra diximus, laicos scilicet, 52 nulla præscriptione, etiam immemorabili, decimas acquirere posse, intelligendum est, ut procedat, si præscriptio allegetur, ut talis, propter defectum possessionis, quæ debet esse civilis idest justa, & probata a lege quoad omnes civiles effectus, & in materia, de qua agimus, non est legibus simpliciter approbata, sed potius damnata, ut colligitur ex *dict. cap. causam, quæ*. Verum si privilegium Summi Pontificis allegetur, quod solum in hac materia sufficit, & ad ejus probationem tempus immemoriale fuerit ostensum, tunc præsumptione juris probato immemoriali tempore, probatur titulus privilegii allegatus, cum enim decimæ titulo temporali ex concessione Pontif. laico acquiri possint, justissime præsumendum est, quod si tot annorum intervallo nemo ipsi quæstionem movit, justum initium habuit possessio, ut per text. *in d. cap. super quibusd. & l. 3. §. ductus aquæ, ff. de aqua quotid.* multaque alia explicant Gabr. *d. tit. de præscr. concl. 1. a num. 44.* late Masc. *de prob. concl. 1377. a nu. 7.* Card. Tusc. *t. 6. lit. P. concl. 550. a num. 4.* ex quibus ad nostrum casum de laico decimas præscribente, ut succumbere debeat, si immemoriale tempus in vim præscriptionis allegaverit, est tamen tuendus, si in sua possessione privilegium Romani Potificis alleget, & in probationem ostendat possessionem temporis immemorialis, docent post alios a se relatos, Covar. *d. num. 5. vers. sed si dubitetur*, Monet. *de presc. l. 6. præs. 86. n. 4.* Men. *ill. cap. 89. num. 7.* Mas. *d. conc. 1377. numer. 30.* Gilch. *d. cap. 8. num. 23.* Suar. *d. cap. 27. num. 4.* in quo tamen advertimus, quod communiter requiritur ultra tempus immemoriale, quod probetur fama privilegii habiti a Romano Pontifice vel inferioribus Prælatis ante Conc. Lateran. ex Beroi. *consl. 21. num. 15.* & Reb. *d. quæst. 13. num. 69.* Monet. *d. præs. 86. num. 5.* quamvis ab illis recedant Covar. Gilch. & Suar. *prox. cit. loc.* Unde accedente fama privata, seu feudi obtenti ante Concilium Lateranense immemoriali præscri- 53 ptione allegata, laicum tutum esse tenuit late Rot. *dec. 215. per tot. p. 2. diverf. & in Pampil. decim. 8. Martii 1613.* cor. R. D. meo Cocc. Decano, & alii, ut per addit. ad Monet. *de decim. c. 5. num. 118. in ult. edit.* ubi cum ead. Rot. in Valent. *decim. 21. Julii 1613.* cor. Card. Cavalerio inter ejus impressas, *dec. 258. num. 3. & in Toletana decimarum 4. Decemb. 1615.* cor. bon. mem. Dunozetto, subdit, solam immemorialem præscriptionem suffragari personæ ecclesiasticæ ad acquirendum jus decimandi.

An autem decimas, quæ juste, & ex legitima 54 con-

conceſſione a laicis obtinentur, poſſit laicus contra laicum præſcribere, ſolet ab aliquibus in dubium revocari, in quo affirmativa ſententia verior eſt, quia per illam legitimam conceſſionem laici patrimonium, & quodammodo profanæ, & laicales efficiuntur ex generali reg. text. *in l. Paulus §. alias per procuratorem ff. de acquir. hæred. c. 1. §. verum, de jurepatr. in 6.* cum ſimilibus, quibus probatur, mutata perſonæ poſſidentis conditione, mutari etiam ipſorum bonorum conditionem. Quare ita tenet Felin. *in d. cap. cauſam, quæ n. 4.* & poſt Caſſan. Bald. & alios Menoc. *d. cap.* 86. *num.* 3. Valaſ. *de jure emphyt. qu.* 17. *num.* 15. qui omnes poſt Fel. intelligunt, procedere in decimis, quæ titulo perpetuo feudi, vel ſimili ſunt penes laicos, non ita, ſi ad tempus ei fuerint conceſſæ, atque ita reſpectu ſolius juris ad laicos ſpectantis, non vero ut aliquo modo cedat in Eccleſiæ præjudicium.

55 Intellige 2. ſupradictam reſolutionem, videlicet decimas abſque parochia præſcribi poſſe, procedente titulo ex præſcriptione cum ſpatio 40. annorum, ſiquidem, deficiente illo, præſcriptio non admittitur, niſi immemorialis; conſtat namque, titulum eſſe neceſſarium ad præſcriptionem, quando illi jus commune reſiſtit, ut in ſpecie probat elegantur text. *in cap. 1. de præſcrip. lib. 6.* ac proinde cum præſcriptio decimarum in aliena parochia repugnet juri communi, neceſſario dicendum eſt, titulum ad illam requiri, quo purgetur præſumptio malæ fidei reſultans ex talis juris reſiſtentia, prout in ſpecie advertit Imol. & communis ex Rip. *ibidem num.* 123. *in cap. cum Eccleſia Sutrina, de cauſa poſſeſ. & prop.* Covar. *var. lib. 1. cap. 17. n. 7. & 8. ad fin.* Padil. *in l. 2. C. de ſervitut. num.* 19. Rebuff. *de decim. qu.* 13. *num.* 8. Menoch. *illuſtr. cap.* 87. *num. 1. lib. 2. canon. cap.* 21. *n.* 60. *&* 67. lactiſſime Caſtil. *t.* 7. *de tert. cap.* 34. Rot. *in Civitaten. decimarum*, 18. *Maii* 1596. coram Giptio, & *in Comen. decimarum*, 3. *Martii* 1604. coram Ortembergo, & *in Taurinen. decimarum*, 18. *Maii* 1607. coram R.D. meo Coccino Decano, & *in Sabinen. decimarum* 1. *Julii* 1609. coram eodem, *& in Novar. decimarum*, 26. *Februarii* 1631. coram R.P.D. meo Pirovano, ubi fuit dictum, quod ſi agatur de præſcribenda quota in totum, non ſufficit poſſeſſio, ſed requiritur implicitus titulus per immemoriale cum fama privilegii, vel explicitus cum quadragena-
56 ria. Ad præſcribendum vero contra illum, qui habet decimas de jure ſpeciali, puta ex donatione, ſufficit præſcribenti bonam fidem probare, Gloſſ. *verb. titulum, prope fin. verſ. ſecundum hoc poſſemus in cap. 1. de præſcript. lib. 6.* Butr. *in cap. pervenit num.* 14. *de cenſib.* Anchar. *conſ.* 162. *ſub num.* 3. Balb. *de præſcr. 1. p. 5. princ. qu. 8. num.* 6. Rot. *in Conchen. decimarum*, 20. *Aprilis* 1592. coram Cardin. Pamphilio ſen. & *in Valentina decimarum de Candia*, 12. *Maii* 1630. coram eodem.
57 Item ad hoc, ut una Eccleſia præſcribat decimas, Epiſcopo de jure communi debitas, quas tamen Epiſcopus numquam poſſedit, cum non agatur de jure quæſito amittendo, ſed de jure non quæſito, ſufficit præſcriptio ſola quadragenaria cum ſcientia, & patientia Epiſcopi; ita Rip. *numer.* 25. *in cap. ad dec. de cauſa poſſ. & prop.* & ibi Abb. *num.* 46. Felin. *in cap. ſi dilig. num. 7. circa fin. verſ. 2. reſervatio, de præſcr.* Rot. *in dict. Sab. decim.* 1. *Julii* 1609. coram R. D. Coccino Decano.

Intellige *tertio*, præſcriptionem percipiendi 58
decimas intra alienam parochiam ad novalia non extendi. Patet, ſi expendamus, præſcriptionem privilegio comparari, juxta *reg. d. cap. ſuper quibuſdam, verſ. præterea*, cum aliis ſupra citatis, ac ſubinde cum privilegium percipiendi decimas non extendatur ad novalia, *c. ſuggeſtum, c. tua* 25. *§. 1. de decim. c. 2. in princ. & §. 1. illo tit. lib. 6.* Cov. *l. 1. var. c. 17. n. 13.* Gut. *d. c. 21. n.* 116. merito dicendum eſt, præſcriptionem percipiendi decimas ad novalia non eſſe trahendam; & ita in ſpecie text. optim. *in c. cum contingat 29. de decim. & in c. ult. §. ult. eod. tit. l. 6.* Covar. *d. c. 17. n.* 13. Rebuff. *d. tr. q. 14. n. 18. & 25.* Gutier. *d. c. 21. n. 77.* Mon. *de decim. c. 4. n. 79. & c. 5. n.* 110. Pro quibus etiam facit, quia in 59
præſcriptione debet fieri ſtricta interpretatio, ut advertit Marian. Socin. *conſ. 275. col. 3. vol.* Mon. *d. cap. 4. n.* 31. ac proinde cum novalia antea non poſſideantur, ad illa trahi non poteſt, juxta illud, quod colligitur ex *reg. ſine poſſeſſione de regulis juris, in 6.* tantum præſcriptum, quantum poſſeſſum. Sic alias præſcribenti decimas in una villa, ſeu parochia, in qua ſunt prædia diverſa, & habentia diverſos terminos, ſi aliqua penitus inculta de novo redigantur ad culturam, decima inde proveniens ſolvenda non eſt, ſed illi, ad quem de jure communi decimæ ejuſdem villæ ſpectant, ut tradunt Rebuff. *q. 14. n.* 9. Gutier. *d. c. 21. num.* 80. quod quidem temperandum eſt procedere reſpectu ipſius agri, non vero ſuppoſito illo, reſpectu fructuum ejuſdem; nam ſi ager, ex quo ſylvæ ceduæ, fœni, aut herbæ redditus percipiebantur, & ex his decimas, vel alia portio præſcribenti ſolvebatur, de novo fuerit proſciſſus, & ad culturam redactus, ex eodem agro decima erit perſolvenda ex frumento, vel alio quocunque fructu, prout bene advertit Gutier. *d. cap. 21. nu.* 92. & Monet. *d. c. 4. n.* 59. parum enim refert, fructus ipſius agri eſſe mutatos, cum præſcriptio realis debeat cenſeri, ideſt, concernens terram, non ſpeciem fructuum perceptorum, ut obſervat idem Gutier. *d. loco, n. 94. 103. & 107.* alioquin eſſet in poteſtate ſolventis privare aliquem decimis contra text. in
c. cum in tua de decim Sic ſaoe, ſi quis præſcrip- 60
ſerit decimas tritici in aliena parochia, ſeminato milio, vel alio, utique non privabitur decimis illorum, quæ de novo ibi ſeruntur, ſecundum Anchar. in *d. cap. cum contingat, in fine*, Communis ex Covar. *pract. cap. 37. num. 5. in princ.* Rebuff. *d. tract. quæſt. 14. nu. 19. & q. 6. n.* 35.
Gutier. *d. loco*. Sic ſimiliter, qui præſcripſit de- 61
cimas in una parte fundi, maxime per limites, & clauſuram deſignati, ita ut unus dicatur, ſi poſtea in altera parte fiat novalis, decima præſcribenti ſolvenda eſt, ut per Rebuff. *d. q. 14. n. 20.* Abb. *conſ. 71. vol. 2.* Gut. *d. c. 21. n.* 101. Monet. *d. tr. c. 4. n.* 84.

Sed dubitari poteſt, quid dicendum, quando 62
quis præſcripſit decimas perſonales parochianorum habitantium in aliquo loco, & aliquis de

novo

novo ad illum locum venerit? Respondendum videtur, quod praescribens ab illo decimas habebit; ita in specie Gutier. *d. r.* 21. *num.* 112. eo quod talis praescriptio respectu habentium in illo loco realis est, & praescriptio caussata a jure reali extenditur ad omnes illos, adversus quos praescriptum non fuit: siquidem tunc non dicitur praescriptio in una persona ad aliam extendi, sed in jam facta respectu generis comprehendi speciem, quae offertur, quamvis adversus illam specifice praescriptum non sit, ex doctrina Bart. *in l. miles ita* §. 1. *ff. de mil. test.* Accedit, quod semota aliqua persona ex illa parochia, & in aliam se transferente, praescriptio manens in genere habitantium, illam personam non sequitur, eo quod adhuc in eodem genere verificatur: unde similiter de novo veniente, praescriptio in eodem genere habitantium manebit, ac subinde talis veluti pars illius generis in eodem contenta decimam personalem solvere tenetur.

* Olim Hispanis tertiae decimarum, praecipue in Toletana provincia, ornamentis Ecclesiarum, & fabricis deputatae, a quibusdam laicis tenebantur, qui eas in proprios usus pro magna parte convertebant, quare Honorius *in sua Bulla* incip. Ex *parte sua, sub Dat.* 17. *Kal. Aprilis Pontificatus sui anno* 3. Toletano Archiepiscopo concessit, ut ad triennium nullius contradictione, seu appellatione obstante, medietatem dictarum tertiarum inter Cruce signatos, quos hujusmodi subventione viderit indigere, secundum providentiae suae arbitrium dividat. Proviso, ut si alicujus Ecclesiae fabricam reparatione indigere videat, ut reliqua medietas ad eam non sufficiat reparandam, illi nihil subtrahat de tertia memorata. Postmodum Ferdinandus Rex Castellae occupavit decimarum tertias hujusmodi, easque cum offensione divina suis usibus applicabat, & ideo Gregorius *in sua Bulla*, incip. *quanto chariffimum*, 16. *Kal. Maii*, *Pontificatus sui anno* 1. mandavit omnibus Episcopis Castellae, quatenus ipsum Regem, ut ab hujusmodi usurpatione desistat, moneant prudenter, & efficaciter inducant, ipsarum Ecclesiarum Rectoribus districtius inhibentes, ne Bailivis Regiis ipsas praesumant tertias exhibere, quae Constitutio reperitur in arcivio S. Eccles. Toletanae *rara* 32.

Primus omnium Clemens per suam Constitut. Incip. *clarae memor. sub dat. apud Castrum Novum Avenion. dioecesis* 4. *Non. Nov. Pontific. sui anno* 8. concessit Alphonso Regi Castellae, ut duas partes tertiae portionis decimarum Ecclesiarum terrae sibi subjectae, in quibus hujusmodi portio solvebatur, ipsarum Ecclesiarum fabricis usque ad triennium liberè percipere possit reparandis castris, & terris Regni sui, quae per Sarracenos extiterant occupata, ita tamen, quod si Rex praefatus, elapso triennio supradicto, per se, vel alium, seu alios quicquam exigeret, vel reciperet de duabus partibus supradictis, eo ipso sententiam excommunicationis incurreret, suaque terra, ecclesiastico interdicto sobjaceret.

Demum Alex. VI. in sua Const. incip. *Dum indefessa sub dat. Idibus Februarii anno Incarn. Domini* 1494. Ferdinando Regi, & Elisabethae Reginae Castellae, & Legionis concessit, ut perpetuis futuris temporibus tertias decimarum in Regnis praedictis, & Granatae percipere, & levare licite, & libere valerent. Sed quoad Regnum Granatense Innocentius VIII. eisdem Regibus Ferdinando, & Elisabethae concessit omnes, & singulos fructus, redditus, & proventus decimales in toto illo Regno pro tempore provenientes; ea tamen conditione, quod ipse Ferdinandus, & Elisabetha Reges ex eisdem fructibus competentem dotem, & portinnem Archiepiscopo Granatensi, & praefati Regni Episcopis, & cathedralium, ac collegiatarum Ecclesiarum hujusmodi capitulis, nec non beneficiatis, & hospitalibus, ipsorumque hospitalium, & dictarum Ecclesiarum fabricis assignare deberent, & tenerentur, & deinde Paulus III. in sua Const. incip. *Exponi sub die* 22. *Julii* 1541. declaravit, monasteria, domus, & Ordines, eorumque Praelatos, conventus, Fratres, & personas ad decimarum hujusmodi solutionem juxta dispositionem, & formam, ac tenorem juris communis, quibuscunque privilegiis non obstantibus, teneri, & efficaciter obligata, ac obligatos existere.

---

§. III.

A quibus personis decimae sint persolvendae.

SUMMARIUM.

1 *Parochiani omnes fideles, nisi exempti proponantur, ad solutionem decimarum sunt obligati.*

2 *Reges, Principes, ac etiam ipsi pauperes tenentur ad decimarum solutionem.*

3 *Judaei, & alii infideles non tenentur ad solutionem decimarum personalium.*

4 *Decimas praediales solvere cogendi sunt Judaei, & infideles, respectu possessionum, quae sunt in provinciis Christianorum, non vero respectu illarum, quas infideles ipsi in suis provinciis habent, ut n.* 5.

☞ *Vide Additionem.*

6 *Clerici, in quantum sunt fideles, non habito respectu ad clericatum, tenentur solvere decimas Parocho illius Ecclesiae, in cujus territorio commorantur.*

7 *Clerici ex illis bonis, in quibus tanquam tales considerantur, non sunt debitores decimarum.*

8 *Clerici non tenentur ad solutionem decimarum ex fructibus suorum beneficiorum.*

9 *Parocho non sunt solvendae decimae ex praediis ejusdem Ecclesiae, quorum fructibus ipsi Clerici clericali jure vivunt.*

10 *Clerici tenentur solvere decimas ex fructibus praediorum saecularium, quae saeculari jure, puta haereditario, emptionis, vel alio quovis titulo compararunt.*

11 *Clerici ex lucris, ac redditibus suis temporali titulo acquisitis, per se, & personali debito obligantur ad decimas praestandas Sacerdoti parochiali, a quo Sacramenta percipere debent.*

12 *Privilegio Romani Pont. potest dari exemptio a solutione decimarum, dummodo ministris congrua, & sufficiens sustentatio remaneat.*

13 *Privilegium Papæ potest aliquos, sive in parte, sive in totum eximere a solutione decimarum, manente sufficiente Parochi sustentatione.*

14 *Privilegium, quo quis, sive in parte, sive in totum, a solutione decimarum simpliciter eximitur, non extenditur ad novalia, quæ ex post facto orta fuerint.*

15 *Privilegium de percipiendis decimis simpliciter concessum, ad novalia non extenditur.*

16 Cap. ex parte 1. l. 3. de decim. *declaratur.*

17 *Religiosi omnes sunt exempti privilegio in jure scripto a solutione decimarum de novalibus tantum, quæ propriis manibus, seu sumptibus excolunt.*

18 *Cistercienses, Templarii, & Hospitalarii privilegio in jure scripto non tenentur solvere decimas prædiorum suorum, quæ propriis manibus, aut sumptibus excolunt.*

☞ *Vide Additionem.*

19 *Privilegia Cisterciensibus, Templariis, & Hospitalariis concessa circa decimas non solvendas, non suffragantur respectu portionis colonorum, neque respectu arrendatariorum, neque respectu prædiorum locatorum ad pecuniam.*

20 Cap. ex parte 1. l. 1. de decimis, *revocatum est per text.* in c. nuper 34. eodem tit. *non vero quoad partem, ubi agitur de animalibus, ut num.* 47.

☞ *Vide Additionem.*

21 *Monachi Cælestini, & Cluniacenses.*	*obtinent exemptionem a solutione decimarum prædiorum suorum, quæ propriis manibus, & sumptibus excolunt.*
22 *Monachi Congr. Cassin.*	
23 *Monachi Congr. S. Benedicti Vallis.*	
24 *Monachi Eremi Camaldulen.*	
25 *Monachi B. M. Montis Virginis.*	
26 *Silvestrini.*	
27 *Fratres B. M. de Mercede.*	
28 *Fratres S. Ant. Viennen.*	
29 *Cruciferi.*	
30 *Fratres Prædicatores.*	
31 *Fratres Conventuales S. Francisci.*	
32 *Canonici Regulares S. Salvatoris.*	
33 *Monachi S. Basilii.*	
34 *Minimi S. Francisci de Paula.*	
35 *Carthusiani.*	
36 *Moniales S. Claræ.*	

* *De Conversis, vel Confratribus mediæ Crucis del Thao Ord. Hierof. Virginib., idem & viduis, aliisque mulieribus tertii Ordinis S. Francisci, S. Dominici, S. Augustini, B. Mariæ de Monte Carmelo, Redemptionis captivorum, Minimorum, & Sanctissimæ Trinitatis, aliorumque Ordinum, Beatæ nominatis, & Patribus Societatis Jesu, quid ibid.*

☞ *Vide Additionem.*

37 Cap. nuper 34. de decim. *est necessaria derogatio expressa in privilegiis eximentibus a decimarum solutione.*

38 *Exemptio a decimis non suffragatur, nisi in specie derogatur* cap. Nuper 34. de decim.

39 *Privilegium habentes non solvendi decimas de agris, quos propriis manibus, vel sumptibus colunt, debent solvere decimas de agris quos aliis colendos tradunt.*

40 *Privilegia exemptionis a solutione decimarum sunt personalia, non autem realia, & ideo non transeunt ad colonos, arrendatarios, seu emptores prædiorum.*

41 *Papa, communicando privilegia alicujus Religionis, in quibus adest expressa exemptio a solutione decimarum, alteri Religioni, non censetur etiam communicasse exemptionem a solutione decimarum, nisi de hac exemptione fiat specialis mentio.*

42 *Parochus manutenendus est in possessione exigendi decimas ratione prædiorum acquisitorum per Regulares, donec doceant de sufficienti privilegio.*

43 *Prædia decimarum solutioni obnoxia ad Regularium Monasteria transeunt cum suo onere, ac proinde Regulares tenentur illas solvere parochialium Ecclesiarum Rectoribus, quemadmodum tenebantur laici, priusquam bona ipsa in Monasterii proprietatem transivissent.*

44 *Privilegia eximentia a solutione decimarum amittuntur, si incipiant esse enormiter læsiva Ecclesiæ parochiali.*

45 *Privilegium quando dicatur enormiter lædere, spectat ad declarationem Papæ.*

* *Exemptio de non solvendis decimis ex concessione Sedis Apostol. an effectum sortiatur in præjudicium juris tertiarum Regiæ Hispanæ, remissive ibid.*

46 *Religiosi omnes privilegio in jure scripto eximuntur a solutione decimarum de nutrimentis animalium, quæ ipsi nutriunt.*

47 Cap. ex parte 1. il 1. de decimis, *discutitur.*

48 *Leprosi in communi viventes de hortis suis, qui sunt in circuitu domus, & nutrimentis animalium suorum, decimas solvere non coguntur.*

49 *Episcopus non potest alicui concedere immunitatem a solutione decimarum per viam privilegii.*

50 *Episcopus non potest contra Concilium dispensare.*

51 *Episcopus poterit interponere decretum, & consensum in compositione super solutione decimarum.*

52 *Episcopus poterit decimas, quas nunquam possedit, post earum recuperationem, vel illas ad opus suum retinere, vel secundum discretionem a Deo sibi datam, alteri Ecclesiæ concedere.*

53 *Decimas, quas aliquando possedit Episcopus, si revertantur ad mensam episcopalem, non potest ipse transferre in personam, quæ nunquam moritur.*

54 *Decimas aliis Ecclesiis concedere poterit Episcopus cum aliqua causa.*

☞ *Vide Additionem.*

55 *Episcopus non potest jus percipiendi decimas laicis concedere.*

56 *Decimarum in concessione laicis facienda, est adeo necessaria auctoritas Sedis Apostolicæ, ut non sufficiat immemorabilis absque fama privilegii.*

57 *Beneplacitum Apost. quando est reservatum in concessione Juris decimandi facta laicis non præsumitur ex lapsu triginta annorum, & ultra.*

58 *Episcopus ex quibus causis possit laicis decimas concedere, ostenditur.*

59 *Prælati inferiores poterant ante Conc. Lateran.* deci-

decimas titulo feudi, vel alio temporali laicis concedere, sed ex eo fuit illis hoc prohibitum, sed verius, ut num.61.

60 *Decima, si laicis concessa reperiatur, & nesciatur, an post, vel ante Conc. Later. fuerit concessa, post Concilium concessa censetur.*

62 Cap.2. §. sane; de decim. lib. 6. *declaratur.*

63 *Laici, an, & quando decimas, quas obtinent, in alios transferre possint, ostenditur.*

64 *Consuetudo habet vim, & efficaciam ad eximendos Parochianos, a solutione decimarum, si adhuc remaneat Parocho congrua sustentatio.*

65 *Consuetudo valet, ut ex certis fructibus nulla decima, vel aliqua illius portio persolvatur.*

66 *Consuetudo valet, ut ex certis fructibus, puta fœno, oleo, decima non solvatur.*

67 *Consuetudo valet, quod ex eodem prædio una Ecclesia decimas majores percipiat, & alia minores.*

68 *Consuetudine potest introduci, ut decimæ uni Ecclesiæ alias debitæ, alteri adscribantur, & solvantur.*

69 *Consuetudo non solvendi integras decimas debet ad effectum excludendi Parochum a decima de jure debita probari cum requisitis immemorabilis, seu legitimæ præscriptionis.*

70 *Consuetudo operari potest circa omnes decimas personales in pluribus provinciis.*

71 *Consuetudo in solvendis decimis est consideranda.*

72 *Consuetudo in solutionem decimarum, quæ sit attendenda, loci ne viciniores, an loci, ubi prædia existunt, vel ubi fit solutio decimarum, an diœcesis, ostenditur.*

73 *Consuetudo specialis præferenda est generali.*

74 *Consuetudo illa potius est attendenda, quæ favet parochiali, quam quæ favet prædiali Ecclesiæ.*

1 OMnes fideles Parochiani, nisi exempti proponantur, ad solutionem decimarum sunt obligati; cum enim omnes recipientes spiritualia teneantur solvere decimas, ut *in princ. hujus cap.* ostendimus, & omnes fideles Parochiani a suis Parochis recipiant ecclesiastica Sacramenta, de ratione enim Parochianorum est, ut tanquam Parocho subditi prædicta Sacramenta ab alio non suscipiant; qui ob id proprius Sacerdos appellatur, Sot. *in 4. dist.18. q.4. art.2.*Nav. *in c. placuit n.124. de pœnit. dist.6.* recte fit, ut omnes fideles Parocho, nisi exempti esse dicantur, ad decimarum solutionem sint obligati, *c. ex transmissa 23. &c. a nobis 24.* ibi, *quilibet de decim.* Azor. *institutionum moralium p.1. l.7. q.7. c.24. q.1.* Suar. *de Relig. t.1. l.1. de divino cultu, c.16. n.1.* Monet.
2 *de decim. c.5. a princ.* ubi, *n. 26* ait, quod Reges, & Principes tenentur ad decimarum solutionem, & *n.28* quod & ipsi pauperes, quibus tum decimæ majori parte sunt remittendæ, si id necessitas postulaverit. Beniuc. *de paup.6. in spec. de jud.* Coroc. *c.52. n.6. & 7.* Unde.

3 Infertur *primo*, Judæos, & alios infideles non teneri ad solutionem decimarum. Diximus supra, omnes fideles Parochianos obligari ad decimas persolvendas, atqui infideles, neque fideles sunt, neque Parochiani, juxta illud Pauli 1. *ad Cor.5. de his, qui foris sunt, nihil ad nos*, habetur *in cap. gaudemus, de divort.* Igitur, &c. Probat Corollar.tex. a speciali *in c. ex transmissa 23. de decim.* tradunt. Glos. *verb. persolvendas, in c. de terris illo tit.* Lamber. *de jurepatron. l. 1. p. 1. q. 7. art.3. n.3.* quorum resolutio vera est in decimis personalibus, cum illarum nullo modo infidelis debitor sit, ut tenent Gl. *verb. persolvendas*, ibi, *unde personales decimas non persolvunt, in d. c. de terris*, Sot. *de justit. l.6. q.4. art.4.* Suar. *d. l.1. c.16. n.4. vers. in qua distinctio*, Azor. *inst. mor. p.1. l.7. c.24. q.3.* Monet. *d. c.5. n.38.* Ricc. *de jure personarum extra gremium Eccl. existent. lib. 2. c.9. n.1.* Probatur ratione; etenim, cum decimæ in sustentationem Clericorum ministrantium, & ratione Sacramentorum a subditis ipsius Ecclesiæ dari jubeantur, ita ut si prædicta non administrarentur, nulla ratione exigi deberent, juxta illud Pauli 1. *ad Cor.9.* ibi, *si non vobis, &c.* & infideles non sunt subditi Ecclesiæ, nec in gremio illius existere dicantur; insuper Sacerdotes quidpiam spirituale illis non ministrent: recte fit ut eisdem Sacerdotibus nullum jus competat adversus illos, nec illi decimarum debitores esse dicantur. Quamvis contrarium in his decimis personalibus tenuerint Glos. *in c. quanto, sub figuratione casus, in fine, de usur. & in c. decimæ, 16. q.1.* quam sequitur Ancharan. *in dicto c. de terris, sub n. 1.* & *ibi* Abb. *n.6.* Rebuff. *d. tr. q.5. n. 11.* Pro quibus facere videtur, quod infideles sub potestate, & dominio Dei existunt, ac proinde, cum in ejusdem dominii universalis signum decimæ sint reservatæ, necessario videtur dicendum, infideles ad illarum solutionem esse obligatos; siquidem in illis reperitur ea ratio, propter quam decimæ institutæ sunt. Sed facile respondetur, reservationem illam non fuisse factam in universo Orbe, sed solum in terra Chananæorum a Deo, populo Israelitico donata, ac proinde prædicta reservatio non respexit illos, qui in aliis regionibus habitabant; & eo maxime, quia illa sustentationis moderatio Levitis congruebat; propterea per præceptum indictum illi populo, ut solveret eis decimam partem fructuum, alii non comprehendebantur; quod similiter Ecclesia pro suis Sacerdotibus adinstar illius præcepti imperavit suis subditis, quo præcepto illos, qui illius fidem nunquam amplexi sunt, nequaquam comprehendit, ut eleganter Sot. *l.9. de justit. q.4. a 4. column. 4. in fine*, unde necessario dicendum est, infideles ad tales decimas persolvendas nullo modo obligari, quod quidem aliquatenus temperandum videbatur, ut procedat respectu ipsarum decimarum, non respectu satisfactionis illius interesse, quod Ecclesia parochialis est perceptura ab alio Christiano, qui poterat in eadem parochia habitare; tale enim Ecclesia petere poterat, ne alias defraudetur: & ita in specie tradit gl. *verb. prætextu, in d. c. tua nobis*, Ab. *in d. c. de terris, n.6.* Sot. *d. art.4. col.3. ad fin.* licet prætextus ille, quod Ecclesia defraudetur, non mihi solidus videatur, quia decima personalis debetur intuitu laborum, *d. c.10. 16. q.1. d. c. ad Apostolicæ; &c. ex transmissa, de decim.* ergo hac ratione posset Ecclesia parochialis interesse prætendere a quocunque nobili fideli non laborante, vel industriam non exercente, propterea quod, si nobiles ibi non habitarent, possent in illis

domibus habitare artifices, vel alii industriosi homines, ex quibus posset parochialis ab eis decimas recipere, ut bene observat Ricc. *d.r.9. n.4.*

4 Ad decimas vero prædialea persolvendas cogendi sunt Judæi, & infidelea, respectu tamen possessionum, quas ipsi in terris Christianorum titulo emptionia, vel alio compararunt, prout colligitur ex text. *in d. cap. de terris*, ibi, *vel possessiones penitus renunriandus*, & ibi, *compellas*, quæ verba non verificantur, nisi respectu possessionum, quæ sunt in provinciis Christianorum, & melius ex *cap. quanto pen. de usur.* ibi, *quas a Christianis*, & Xuar. *alleg.*28. *nu.* 4. *&* 5. Azor. *d. l.* 7. *cap.* 24. *qu.* 1. Vasq. *in opusr. de benefir. cap.*1. §.*unic. dub.*9. Monet. *dicto cap.*5. *a num.*36. ubi extendunt ad Paganos, Turcas, & Hæreticos. Probatur ratione: etenim, cum decimæ prædiales ab eisdem prædiis ad illaa obligatis ita debeantur, ut respectu illorum onera realia censeantur, & infideles teneantur ad omnia onera realia respectu possessionum, quas in provinciis Christianorum possident, arg. text. *in dict. l. Emperator. ff. de publienn. & vectig.* recte fit, ut prædicti infideles, respectu talium decimarum, attento jure, debitores esse censeantur, prout Sylvest. tradit *verb. decima num.* 13. Accedit, quia Ecclesia non debet fraudari a suo jure quæsito in prædio propter infidelitatem acquirentis, a quo jure necessario fraudatur, si decimæ prædiales in hoc casu ab infidelibus non solvantur, prout considerat text. *in d. cap. de terris*, *vers. ne forte*, *& in d. c. quanto*, *in fine*. Utrum autem illa decimarum solutio fiat ab infidelibua, uti de decima formali, an vero tanquam de onere annexo, dubitari potest: nam Oldrad. *cons.* 81. Mantu. *cons.* 183. *colum.* 2. & Abb. *in d. cap. de terris*, *sub numer.* 5. videntur tenere, quod fiat tanquam de decima vera, & formali, ex eo, quod decimarum realium solutio est de jure divino, *dict. cap. tua nobis de decim.* ac proinde ad eam obligantur etiam infideles, quia & ipsi tenentur recognoscere Deum, ut supremum Dominum. Sed contrarium, quod scilicet solutio fiat uti de onere, per text. *in cap. quanto*, §. *fin. de usur.* innuere videtur gloss. *in dict. c. de terris*, dum rationem assignat, quod ad eum spectat fructuum onua, ad quem spectat fructuum perceptio; sequitur Suar. *dicto lib.*1. *capitulo* 16. *ex numer.* 6. *usque ad num.* 13. ubi *numer.* 8. *&* 11. ad fundamentum contrariæ sententiæ respondit, præceptum de decimia realibus persolvendia esse quidem de jure positivo, quod non fuit datum omnibus hominibus, sed populo Israelitico, & consequenter hodie non extenditur, nisi ad fideles.

Additio.

☞ Hodie Judæi, saltem in statu ecclesiastico, nulla immobilia bona possidere possunt, ut ex Constitutionibus Apostolicis, a me relatis in Opere, cui titulus Expositio Juris Pontificii &c. pag. 604. & seq. ☜

5 At vero respectu possessionum, quas infideles in suis Provinciis habent, non tenentur ad decimas prædiales persolvendas, eo quod cessat in prædiis jus acquisitum per Ecclesiam, & ipsis infidelibus cessat ratio, propter quam debitum decimarum constituitur. Non obstat, quod, sicut Ecclesiæ cura est infidelibus Baptismum, & deinde alia Sacramenta ministrare, ita quoque videtur, illos teneri in Christianismum nomina sua dare, & Sacramenta suscipere, & ideo cum ratione Sacramentorum decimæ debeantur, ut *in princip. hujus cap.* diximus, utique dicendum videbatur, voluntatem infidelium non esse Ecclesiæ imputandam, & sic non debere defraudari suis decimis, quæ eidem Ecclesiæ debitæ sunt. Satisfit enim, dicendo cum Sot. *d. art.*2. *colum.* 4. *in princ.* quod, licet omnes mortales ad fidem suscipiendam teneantur, donec tamen illa profiteantur, nequaquam nostris legibus obligantur; neque nostris Prælatis obedire tenentur, quandoquidem præceptum directe in illos non dirigitur juxta illud Pauli 1. ad Corinth. 5. *De his, qui foris sunt*, &c. ac subinde cum cesset obligatio legis, cessat quoque obligatio persolvendi decimaa, quantumcunque ex parte Ecclesiæ non deficiat voluntas administrandi illis ecclesiastica Sacramenta. Quod si possessiones jam aliquando in potestatem Christianorum perveniant, tunc non solum decimæ ex illis persolvendæ sunt, & infidelea illarum sunt debitores in futurum, verum etiam, tempore præterito considerato, ratio habebitur præteritarum decimarum, si prædictæ possessiones iterum ad gremium Ecclesiæ reducantur; nam, cum talia prædia non ita transeant in infidelea, quin penes illos dominia, & obligationes retineantur, ita ut recuperata, attenta rei veritate, ut saltem jure postliminii apud Christianos semper existere censeantur, ut probat opt. text. *in cap. prima actione* 16. *qu.* 4. facit text. *in l. si captivus*, 20. *versicul. verum*, *ff. de captis*; resolvit D. Barb. *in l. divortio*, §. *interdum numero* 7. *ff. soluto matrimon.* recte fit, ut respectu illorum propter jus Ecclesiæ quæsitum, prædicti infideles debitores decimarum etiam præteritarum esse censeantur; advertit in specie Abbas *in d. cap. de terris*, *n.*5. *in fine*, dicens, debere Ecclesiam, cui debentur, cum illis misericorditer agere.

6 Infertur *secundo*, Clericos, in quantum sunt fidelea, non habito respectu ad clericatum, teneri solvere decimas Parocho illius Ecclesiæ, in cujua territorio commorantur. Diximus supra, omnes fideles Parochianos, nisi exempti proponantur, ad decimas solvendas obligari: atqui Clerici habitantes in territorio alicujua Ecclesiæ, fideles Parochiani sunt; nec enim, ex eo, quod sunt Clerici, deobligantur a subjectione parochiæ suæ, juxta resoluta per Doct. *in c. omnis utriusque sexus*, *de pœnit. & remiss.* Igitur, &c. Probant Corol. text. *in cap.*2. *vers. illi vero*, *& in cap. commiss. sum.*4. *de decim.* tradunt S. Th. 2.2. *qu.*87. *art.* 4. Sot. *lib.* 9. *de Justit. quæst.* 4. *art.*4. Covarr. qui alios refert *var. lib.* 1. *c.*17. *num.*8. *vers.* 1. Less. *de Justit. lib.*2. *cap.*39. *dub.* 5. *num.*23.

7 Clerici vero, ut talea considerati, non sunt debitores decimarum ex illis bonis, in quibua tanquam tales considerantur: siquidem sic considerati non sunt parochiani, de ratione enim Clerici est, ut aliis spiritualia ministret, ac proinde cum decimæ ratione administrationis spiritua-

tualium debeantur a Parochianis, quibus illa facta est, utique Clerici, quibus, in quantum tales, prædicta administratio non fit, & propterea non dicuntur Parochiani, ad decimarum solutionem non tenebuntur, ex his jam.

8 *Primo* colligitur, Clericos non teneri ad solutionem decimarum ex fructibus suorum beneficiorum. Patet, si expendamus respectu illorum fructuum non Parochianos, sed Clericos ministrantes spiritualia considerari: unde nil mirum, si ex illis solvere decimas non teneantur; ita in specie probat text. *in d. cap.* 2. *in princ.* qui necessario sic intelligendus est, eo quod Pontifex ibi adducit exemplum Levitarum, quos constat, nihil aliud possedisse, quam decimas, quas loco beneficiorum obtinebant, ut habetur *Josue cap.* 16. *in fin.* & *Num. cap.* 18. ac proinde ut similitudo recte procedat, text. ille *in princ.* necessario intelligendus est de beneficiis Clericorum, prout in illis resolvunt S. Th. & Sot. *ubi supra*, vel interpretandus, ut probet, Clericum non debere decimam solvere Clericis ex illis decimis, quas ipse percepit, sicut ajunt Rebuff. *q.* 5. *num.* 6. & Azor. *d. cap.*24. *qu.*5. quicquid aliter, atque aliter intelligere nitantur Perez. *leg.*1. *prope fin. vers. est,* & *aliud tit.* 3. *l.* 1. *Ordin. pag.* 67. Suar. *d. tract.* 2. *de decim. l.*1. *cap.*17. *num.* 23. Franc. Leo. *in thesauro fori eccles. p.*2. *cap.* 12. *de decimis*, *a numer.*52. Bellet. *disquis. clerical. p.*1. *tit. de Clerico debitore*, §.12. *a num.* 35. Valer. Reginal. *in praxi fori pænit. l.*19. *num.* 88. Vasquez *in Opusc. de benef. cap.* 1. *qu. unic. dub.* 8. Marc. Anton. Genuen. *in practic. ecclesiast. qu.*628. Paul. Layman. *in Theologia morali*, *l.* 4. *tract.* 6. *cap.*3. *num.* 3. Lessi *de justit. l.*2. *cap.*39. *dub.* 5. *num.*23. ubi in-
9 telligit de Clericis ejusdem Ecclesiæ. Sic sane decimæ non sunt solvendæ Parocho ex prædiis ejusdem Ecclesiæ, ex quorum fructibus ipsi Clerici clericali jure vivunt, prout in specie resolvunt Doctores *supra* citati; si modo prædicta prædia etiam dotalia Ecclesiæ fuerunt intra limites ejusdem, alias secus, ut tradunt gloss. *verb. nullo in cap.* 1. *de censib.* Abb. *num.* 6. *in d. cap.*2. & *in cap. nuper. notab.*1. *de decim.* Rebuff. *d. qu.*5. *numer.*20. Covar. *d. l.*2. *cap.* 17. *numer.* 8. *vers.* 2. Azor. *d. qu.*5. Valer. Reginald. *d. num.* 88. Gutier. *d. cap.*21. *num.*54. Bellet. *d.* §. 12. *num.* 36. quicquid indistincte contrarium sentiant *glos.* 1. *in d. cap.* 2. ibi, *hoc intellige de dote Ecclesiæ, de qua Clerici non debent dare decimas,* S.Thom. *dict. art.*4. Balb. *de præsc. par.*5. *prin. qu.*7. Utrum ex fructibus personalibus, quos ipsi Clerici ex officio clericali accipiunt, solvere teneantur decimas personales? dicendum est, quod similiter non tenentur ex supradicta ratione, & ita fatentur Cov. *d. c.* 17. *num.*8. *vers.* 1. Monet. *d. c.* 5. *num.* 4.

10 Colligitur *secundo*, Clericos teneri solvere decimas ex fructibus prædiorum sæcularium, quæ sæculari jure, puta hæreditario, emptione, vel alio quovis titulo compararunt. Patet, si expendamus respectu hujusmodi prædiorum magis Parochianos, quam Clericos considerari, ac proinde nil mirum, si decimas solvere teneantur; & ita in specie probat text. *in d. cap.* 2. *vers. illi profecto*, sic necessario intelligendus, tradunt Sot. *d. qu.*4. *art.*4. Cov. *d. cap.*17. *num.* 8. *vers.* 1. *hinc constat.* Azor. *d. qu.*5. Monet. *d. cap.*5. *num.*3. late Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori eccles. dec.*605. *in* 1. *edit. alias res.*429. *in* 2. *edit.* ubi probat, Clericum teneri solvere decimam de eo, quod percepit ex patrimonio, ad cujus titulum fuit ordinatus. Quod ampliandum est primo, sive prædicta prædia sint in aliena, sive in propria parochia; utroque enim casu procedit ratio, de qua supra. Ampliandum est quoque, sive Clerici sint Rectores earundem Ecclesiarum, ut advertunt S. Thom. & Covar. *locis proxime citatis*, sive episcopali, seu quacunque alia dignitate præfulgeant, juxta text. per locum a speciali *in cap. qu.* 16. *qu.*1. Gutier. *d. cap.*12. *num.* 1. Nec refragatur dicere, quod Prælati exempti non subsunt Parocho, arg. text. gloss. & Doctor *in cap. ult. de Pœnit.* & *remiss.* Siquidem respondetur, illos Prælatos non subesse Parocho per accidens, quia scilicet alteri subjiciuntur, nempe Romano Pontifici, vel Prælato superiori, sed nihilominus, attenta rei natura, Parochianos esse, sicut alii fideles arg. text. *in d. cap. omnis utriusque sexus*, & inde est, quod illorum familia remanet subjecta ipsis Parochis, ut advertit Sot. *in* 4. *dist.*18. *qu.*4. *art.*2. *col.*8. facit text. *in d. cap. quæst.*

Colligitur *tertio*, Clericos ex lucris, ac reddi- 11
tibus suis temporali titulo acquisitis per se, & personali debito obligari ad decimas præstandas Sacerdoti parochiali, a quo Sacramenta percipere debent, ut per Cov. *d. cap.* 17. *num.* 8. *vers. primum hinc const.* Suar. *d. l.* 1. *cap.*17. *num.*21. Reb. *d. q.*5. *num.* 9. Fagund. *d. præc.*5. *l.*2. *cap.*2. *numer.*2. Monet. *d. cap.* 5. *num.* 4. Paul. Laym. *in Theol. mor. l.*4. *tract.* 6. *cap.*3. *num.*2. ubi advertit, quod licet hæc resolutio hodie nullum usum habeat in decimis mere personalibus, quippe quas nec laici, multo minus Clerici pendere solent, locum tamen habet in terris novalibus, quas si excolat Clericus, cum ante nullum, aut modicum fructum afferret, ad decimas Parocho suo ex illis solvendas obligari incipit, non per accidens ratione rei, sive terræ, sed per se, & ratione propriæ personæ.

Infertur *tertio*, resolutio ad illam quæstionem, 12
utrum privilegio Romani Pontificis possit dari exemptio a solutione decimarum? In qua partem affirmativam in specie tenuerunt Doctores communiter *in cap. a nobis*, *de decim.* Dec. *cons.* 113. *num.*2. Cov. *l.*1. *var. cap.*17. *num.*9. Gutier. *cons.* 5. *num.* 8. & *Canon. q. l.*2. *cap.* 21. *num.* 26. & 130. Fr. Lud. Miranda *in man. Prælat. tit.*1. *qu.* 49. *art.*6. Monet. *de decim. cap.*5. *num.*46. Lessi. *de justit. l.*2. *cap.*38. *dub.*5. Suar. *d. l.* 1. *cap.* 18. *num.*1. Fagundez *d. præc.* 5. *l.* 2. *cap.* 4. *num.* 1. Piasec. *in praxi Episcop. p.*2. *cap.*4. *num.* 63. novissime Hieron. Rod. *in comp. qq. Reg. res.*50. *n.*2. *cum seq.* Pro quibus faciunt plura jura, quæ circa resolutionem decimarum de privilegiis Romanorum Pontificum mentionem faciunt, prout est text. *in d. cap. a nobis*, ibi, *exemptis*, & *in cap. suggest.*9. *in cap. ex p.* 10. & *in cap. ad audiendum* 12. & *in cap. penult. de decim.* & *in c. si de terra* 6. & *in cap. accedente* 15. & *in capit. dudum* 31. *de privil.* Faciunt etiam plura alia privilegia, quæ non solum aliquibus Religiosis circa decimas non

non solvendas a Summis Pontificibus sunt concessa, de quibus *infra* mentionem faciemus, sed etiam Regi Catholico pro Regnis Granatæ, & Valentiæ, in aliis proceribus per totam Hispaniam, ut constat ex *dec.702. p.1. diver. & dec.665. p.3. rec.* quæ quidem privilegia nequaquam Pontifices concederent, si ad illa concedenda potestatem non haberent.

Laborant tamen gl. & Canonistæ nostri, tenentes, decimas esse de jure divino in assignanda ratione, ob quam contra illud dispensare videatur Summus Puntifex, cum tamen alioquin non possit, ut videtur probari ex *cap. sunt quidam, & c. statuta 25. q.1. c. litt. de restit. spol. & ex c. cum ad Monast. in fin. de stat. Monach.* & tuentur plures, quos plena manu citavi *in meo tract. de Jure Eccles. l.1. de personis, cap.2. de pot. & auctor. Rom. Pont. num.* 119. In primis gl. *verb. exempt. in d. cap. a nobis*, existimat, per talem concessionem exemptionis non tolli omnino jus naturale, aut divinum, quo debetur congrua sustentatio, sed solum limitari in illo casu particulari, quo suo privilegio aliquem eximit a solutione decimarum, quod quidem prædicta gl. existimat, non esse inconveniens, ut fiat a Pontifice. Sequitur gl. explicationem Dec. *ubi sup. & in cap. cum ordinem in princ. de rescr.* dicit receptum Menoch. *illust. cap.* 80. *num.* 11. Verum hæc gl. explicatio non placet; convincitur enim in primis, quia supposita illius explicatione, non valeret tale privilegium exemptionis absque justa causa, eo quod sine illa deficit potestas dispensandi in jure naturali, & divino, ut ostendimus *d. cap.2.* & tamen apparet, prædictum privilegium validum esse, quantumcunque sine justa causa concedatur, ut fatentur multi ex supra relatis. Convincitur etiam, quia talis causa justa non præsumeretur in dicto privilegio, nisi per ipsum concedentem esset expressa, juxta tradita per Doct. *in cap. quæ in Ecclesiarum de const.* quod tamen non videmus in multis privilegiis, quæ circa exemptionem decimarum sunt concessa, prout plura reperiuntur. Unde alii Doctore existimant, Pontificem non adversari Juri naturali, & divino in concedenda exemptione decimarum, eo quod tantummodo illud jus decimarum eodem divino, & nsturali jure debitum dicitur remittere, prout in effectu tradit Gut. *d. cap.21. nu.26.* & ante illum aperte Sylv. *verb. decima num.*11. Pro qua declaratione facit, quia in decimis, sicut in aliis rebus spectantibus ad Christi patrimonium, habet Ecclesia jus administrationis, ut resolvit Abb. *num.* 20. & alii *in cap. cum super, de caus. poss. & prop.* quo circa sicut procurator cum libera administratione censetur habere speciale mandatum ad distrahendas res domini sui constituentis, juxta tex. *in l. procurator ff. de procurat.* ita quoque Ecclesia censetur habere prædictum speciale mandatum, ac subinde nil mirum, si Pontifex suo privilegio distrahens, remittat prædictum debitum decimarum, juxta reg. tex. *in c. sine exceptione 12. q.2.* sic similiter idem Pontifex dispensat in voto, cujus obligationem juris divini esse constat; quæ quidem explicatio, licet defendi valeat, nobis tamen placere non potest, siquidem illa remissio fieri potest a Pontifice circa illa, quæ sunt in illius administratione, & nullum, nisi Ecclesiæ, resultat præjudicium, juxta reg. text. *in cap. 2. de præb. lib.6.* nihilominus tamen, dato aliquo præjudicio in tali remissione, jus naturale, & divinum offenditur, arg. text. *in cap.1. vers. nec nos de causa poss.* quod præjudicium apparet fieri Parocho, cui jus quæsitum est ad recipiendas decimas a suis Parochianis. At Monet. *d. cap.6. num.* 53. putat, Papam posse aliquibus immunitatem a decimis concedere; non autem in universum præceptum de decimis solvendis tollere, quia primo casu juri humano pontificio, non vero naturali, aut divino, derogat; in secundo vero, quia tale decretum esset irrationabile, nec conveniens christianæ Reipublicæ, cujus interest spiritualium ministros inopes non esse, & quia juri naturali, & divino congruit, ut laborantes in vinea Domini mercedem aliquam decentem a laicis accipiant, quique spiritualia seminant, temporalia metant. Sed nec hæc explicatio difficultatem absolvit. Quare ego pro vera declaratione advertendum existimo, exemptionem decimarum dupliciter posse considerari, vel enim talis est, per quam ministri sustentatio ostenditur, vel rursus talis proponitur, quia concessa adbuc remanet prædicti ministri congrua, & sufficiens sustentatio. Meminit hujus divisionis Covar. *var. l. 1. cap. 17. num. 6.* Gut. *d. cap. 21. num. 29.* Hoc supposito, resolvendum est, in priori casu privilegio Romani Pontificis fieri non posse, ut talis exemptio procedat, siquidem congrua ministri sustentatio, quæ in hac specie ostenditur, & sufertur, jure divino debita est, ut supra ostendimus; quod quidem jus divinum, & naturale privilegium Roman. Pontif. offendere nequit. Non sic dicendum in posteriori casu; in quo per privilegium illius talis exemptio concedi potest; siquidem præceptum de solvendis, decimis, quatenus excedit prædictam congruam ministri sustentationem, non est divinum, seu naturale, sed solum humanum, contra quod privilegium dari potest. Ex his.

Colligitur *primo*, posse privilegium aliquod, si- 13
ve in partem, sive in totum, eximere a solutione decimarum, utroque enim casu, manente sufficenti Parochi sustentatione, verificatur ratio, de qua supra, prout in specie resolvit Cov. *cit. loco* Gut. *d. cap.21. num.29.* Azor. *d. lib.7. cap.37. quæst.6.* Nec obstat dicere, quod axioma illud divinum. *Dignus est operarius mercede sua*, sine dubio adstringit omnes illos, ad quorum utilitatem operarius ipse laborat, ac subinde omnes debere concurrere subministrando cibo, juxta illud Pauli *1. ad Cor. 9.* ibi. *Quis suis stipendiis militavit unquam?* Unde cum Parochus ad omnium Parochianorum utilitatem laboret, videtur dicendum, quod quantumcunque, ille Parochus sufficientem habeat alimoniam, nihilominus tamen, attento jure naturali, & divino, debitores sunt decimarum, & consequenter nullus ex prædictis Parochianis potest privilegio eximi, saltem in totum a solutione decimarum. Satis fit enim, si advertamus, prædictum axioma procedere quidem collective, itaut in illa parochia ab illa immediate Parochus habeat cibum, hoc est congruam sustentationem pro ministrandis spiritualibus omnibus illis, qui in eadem continentur, & eamdem construunt; non vero pro-

procedit distributive, ita, ut singuli ex eadem in individuo, nisi aliud jus humanum addatur, teneantur. Pro quo facit, quia consuetudo potens fuit, ut homines a decimis personalibus in totum excusarentur, quorum multi in illo tempore, sicut & modo, alios non habebant, nec habent fructus, ex quibus decimas solvere possent, & non est dicendum, quod magis operetur consuetudo, quam privilegium Roman. Pontif. arg. text. *in cap.* 1. *de const. l.6.* & per consequens, quod auctoritas illa non distributive, sed collective intelligenda est. Facit etiam, quia, ut Doctor. fatentur, privilegio non fieri potest, ut tanta quantitas persolvatur, & videtur dicendum majorem, vel minorem quantitatem non variare obligationem solvendi decimas in suo fundamento, argum. text. *in l.ult. ff. de fundo instrum.* ac proinde, si privilegium, manente congrua sustentatione, aliquem, vel aliquos in parte eximere potest, utique dicendum est in totum eosdem, manente eadem sustentatione, eximere posse.

14 Colligitur *secundo*, privilegium, quo quis, sive in partem, sive in totum a solutione decimarum simpliciter eximitur, non extendi ad novalia, quæ ex post facto orta fuerint. Patet, si expendamus, hujusmodi privilegium de decimis non solvendis esse quidem odiosum, tum quia contra jus procedit, tum etiam quia Parochi præjudicium in se continet, ac subinde, data in aliquibus illius operatione, in aliis, quantum fieri potest, restringendum est, juxta reg. text. *in l.*2. §. *si quis a Principe, ff. ne quid in loc. pub.* juvat, *reg. odia de reg. jur. l.6.* & ita in specie tradunt Reb. *d. tract. qu.*14. *num.* 3. & refert alios & sequitur Gutier. *d. cap.*2. *num.* 130. Monet. *cap.* 4. *num.*67. novissime Hier. Rod. *in comp. qu. Reg. ref.* 50. *num.*6.

15 Accedit, quia privilegium de percipiendis decimis simpliciter concessum, ad novalia non extenditur, prout in specie probat text. *in cap.* 2. §.1. *de decim. lib.* 6. late resolvit Covar. *d. lib.* 1. *var. cap.* 17. *num.* 13. ex eo, quia tale privilegium ex prædictis duobus odiosum, restringendum est. Quod si privilegium concedatur de non solvendis decimis de propriis laboribus factis, tunc etiam novalia, quæ propriis fiunt manibus, comprehenduntur, juxta text. *in cap. ad audientiam* 12. *& in cap. ex parte il* 1. *de dec.* Rebuff. *d. qu.* 14. *n.* 28. Gutier. *d. cap.*21. *num.* 31. Monet. *d. cap.*4. *n.*68. accedit, quia privilegium quantumcunque sit odiosum, ut supradictum est, & uti tale in dubio stricte intelligendum ex Gutier. *d. conf.* 5. *n.*15. nihilominus tamen non refragante, imo juvante concedentis intentione, semper intelligendum est secundum propriam significationem; ita ut illa comprehendantur, quæ in propria veniunt significatione, docet in specie Dec. *conf.* 13. *num. ult.* Rebuff. *d. tract. qu.*13. *num.*32. & constat appellatione laborum proprie novalia contineri, ut probat text. *in d. cap. ad audientiam*, text. sic intelligendum *in cap. quid per novale de verbor. sign.* ac subinde nil mirum, si in tali privilegio novalia, quæ fiunt manibus, comprehendantur, & ita in effectu tenet Monet. *d. cap.*4. *num.* 68. ubi *num.*69. subdit, privilegium non solvendi decimas novalium intelligendum esse de his novalibus, in quibus alter non habet tempore datæ immunitatis, quasi possessionem juris percipiendi decimas, per text. *in cap. dudum pen. de privileg. & in cap. statuto, in princ. de decim. in sexto.*

Verum obstat maxime text. alias difficilis, *in cap. ex parte il* 3. *de decim.* quatenus probat, privilegium ecclesiasticæ personæ concessum, ut sibi accipiat decimas suorum prædiorum, novalia comprehendere; quia, quando majus conceditur, etiam minus concessum esse videtur, de cujus intellectu multa tradunt Covar. *d. cap.* 17. *num.*13. Gutier. *d. cap.*11. *numer.* 116. *cum seqq.* Menoch. *conf.*36. *num.*21. Rebuff. *d.tract. qu.*14. Valasc. *conf.*58. *num.*9. Suar. *d. tract.* 2. *de decim. l.*1. *cap.*23. *num.*4. Menoch. *d. cap.*4. *num.*65. *&* 66. Stephan. Gratian. *discept. forens. c.* 782. *num.* 15. Castill. *t.* 7. *de tert. c.*14. *n.*14. inter quos ille videtur melior intelligendi modus, quod procedat ex mente concedentis: & maxime, quia in eo text. non agitur de privilegio percipiendi decimas in aliena parochia: hoc enim restringendum erat, idque colligitur ex illis verbis, ibi *parochiarum tuarum*, & in his terminis recte convenit ratio, quia cui majus conceditur, minus concessum esse videtur: nam quidam contendebant, ad Abbatem in ipsius parochia decimas novalium non pertinere, vel quia eas non possidebat, vel quia præscriptione, aut alia ratione eas amiserat, vel denique, ut ex integra Decretali refert Rebuff. *d. loco n.*8. quia Episcopus decimas novalium cuidam Canonico concesserat, unde privilegium hoc Pontificis hoc casu favorabile debet censeri, quia per illud fit regressus ad jus commune, juxta reg. text. *in l. si unus*, §. *pactus ff. de pactis*, cum vulgaribus. Sed iste Rebuff. intellectus ex originali, & integra, quam refert, nequaquam defendi potest; quia si bene advertamus, integra relata per Rebuff. non est originale *d. cap. ex parte*, nec ullo modo pertinet ad ejus speciem, imo super alia longe diversa emanavit; idque constat non solum ex verbis utriusque, in quibus longe differt littera unius ab alio, & in integra non habentur verba, sicut nec ratio scripta in illo text. verum etiam, quia text. ille agit de Abbate S. Columbæ Senonen. in Episcopatu Parisien. & illi Abbati facta fuit concessio, de qua agit text. & ad eundem, ut ex suprascriptione constat, dirigitur Decretalis: at vero integra per Rebuff. relata agit de casu, qui contigit in Episcopatu Novarien. Provinciæ Mediolanensis, & juxta suprascriptionem ejusdem Rebuff. dirigitur ad Rectorem Ecclesiæ Beatæ Mariæ, cui decimarum facta fuerat concessio, tum etiam, quia in præfata integra non dicit Papa, Rectorem, de quo agit, secundum Jus, & ex vi primæ concessionis posse percipere novalium decimas, sed potius ex nova indulgentia concedit id, ita ut quandiu vixerit Canonicus, qui eas novalium decimas percipiebat, & sententiam pro se obtinuerat, nullum eidem in perceptione præjudicium inferatur, sed tamen, eo mortuo, indulget Papa prædictas decimas Rectori, & illi Ecclesiæ. At *in d. cap. ex parte* absque nova indulgentia ex rigore juris communis, tanquam indubitatum decidit Papa, Abbatem posse decimas novalium percipere, ut constat ex littera, ibi, *exigere satis potes*, juncta ratione, quæ sequitur. Quare, retenta mente

te communi, quod text. agat de privilegio percipiendi decimas (licet summarium contra verba Pontificis referat privilegium non solvendi) tentari posse privilegium illud ideo comprehendere & veteres, & novalium decimas, quia concessum fuit sub ea forma pleniori, scilicet de laboribus terræ parochiarum tuarum integraliter decimas percipias, quæ verba, & privilegii forma ex intentione concedentis omnes decimas includunt. Sed, quia ratio, quam text. in fine reddit, non sat convenit huic intellectui, nec apparet, aut jure probatur, Pontificem in privilegio percipiendi decimas alienas, quod est magis nocivum, & odiosum, quam sit illud non solvendi, ex traditis per Rebuff. *d. q.* 14. *num.* 28. & 30. admisisse illas diversas formas, quas alibi expendimus.

Ego igitur probabilius existimo, *d. cap. ex parte* non agere de privilegio, aut concessione speciali circa decimas recipiendas, sed magis de concessione juris communis, per quam, eodem attento, potuisset Abbas ille, vel Parochus quicunque percipere decimas de laboribus terræ parochiarum suarum. Sensus ergo est, cum tibi concessum sit (scilicet a jure communi) quod majus, &c. & ita in effectu ille text. explicat id ipsum, quod habetur *in cap. cum conting. ver. unde de decim.* & integra relata per Rebuff. scilicet, novalium decimas pertinere ad Parochos, quibus absolute, & cum integritate decimæ intra parochiam jure communi concessæ sunt, cui intellectui satis conveniunt verba text. Siquidem concessum proprie loquendo dicitur etiam illud, quod lege, & jure communi tribuitur, *l.* 2. *in princip. ff. ne quid in loco publico*, & vulgo dicimus frustra precibus impetratur, quod a jure communi conceditur. Insuper, congruit ratio, quam text. ille in fine reddit, quippe quæ proprie & absolute loquendo vera est, & procedit in his, quæ a jure communi conceduntur, sicut & in aliis favorabilibus, non ita vero in ceteris, quæ jure singulari, & ex privilegio contra jus commune conceduntur, sicut nec in reliquis odiosis juxta *reg. cui licet, de regul. juris in 6. & l. non debet eodem tit.* cum iis, quæ late tradunt scribentes *ibidem*. Et juxta hunc intellectum dubitandi ratio in eo esse potuit, quod Episcopus, vel alius prætendens decimas novalium, in quarum possessione Abbas non existebat, arbitrabatur, illas ad Abbatem non pertinere, quia de novo insurgebant: & fortasse etiam ex eo, quod Abbas non unam tantum, sed multas parochias habebat, ut constat ex littera, ibi, *parochiarum suarum*, quas tamen ex dispensatione, & in quibusdam casibus jure expressis, juste potuit obtinere, & consequenter in eisdem ex concessione juris decimas novalium exigere. Nec retento hoc intellectu, obstat *cap. tua* 25. *in fin. de decim.* quoniam ultra alios intellectus Abb. & aliorum utrobique, & tradita per *gloss.* 1. & Doctores *in cap. pervenit* 1. *q.* 7. & post Fortun. Covar. *d. l.* 1. *var. cap.* 17. *n.* 13. Rebuff. *d. q.* 14. *num.* 2. & 29. text. ille non agit de concessione decimarum simpliciter, & absolute facta, sed de illa, per quam decimæ antiquæ, quas Ecclesia possidebat, alicui concedebantur, veluti in feudum, in qua specie non includuntur decimæ novalium, & necessaria est ad hoc nova, & specialis concessio, juxta *cap.* 2. *in princ.* ubi notant gloss. in casus positione, & alii, *de decim. lib.* 6. idque satis intendit *d. cap. tua*, ibi, *occasione decimationis antiquæ*, & clarius, ibi, *non sit extendenda licentia, sed restringenda*, quæ verba significant concessionem, de qua text. agit, quippe quæ referebatur ad decimas antiquas, nonnisi per extensionem novalium decimas includere potuisse.

17 Infertur *quarto*, Religiosos omnes esse exemptos privilegio in jure scripto a solutione decimarum de novalibus tantum, quæ propriis manibus, seu sumptibus excolunt, ut probatur *in cap. ex parte il* 1. *de decim.* & docent *ibid.* Host. *num.* 4. Butr. *n.* 9. & Anchar. *n.* 3. Rebuff. *d. tract. q.* 14. *num.* 45. Monet. *d. cap.* 4. *n.* 56. Gutier. *cons.* 5. *numer.* 1. Suar. *d. tract.* 2. *lib.* 1. *cap.* 19. *n.* 2. Fagundez *d. præc.* 5. *l.* 2. *cap.* 3. *a n.* 7. Rot. *in Carthaginen. decimarum*, 16. *Februarii*, 1615. coram bon. mem. Dunozetto. Intellige, procedere in his tantum novalibus, quæ deserviunt pro usu Monasterii, ut expresse declarant in illo text. Abb. *numer.* 3. Jo: de Anan. & Anchar. *n.* 2. Rebuff. *dict. q.* 14. *circa fin.* quos refert, & sequitur Rot. *in Cordub. decimarum* 21. *Maii* 1617. coram bon. mem. Patriarcha Manzanedo. Limita tripliciter hanc illationem, & *primo*, ut locum non habeat, ubi novalia ab iisdem exemptis aliis traduntur excolenda, sicut colligitur ex *d. cap. ex parte*, ibi, *propriis manibus.* Rebuff. *qu.* 14. *num.* 17. Monet. *dict. cap.* 4. *num.* 58. *Secundo*, nisi pacto expresso ad hoc teneantur, gloss. *verb. laborum*, *in d. cap. ex parte*, Rebuff. *d. qu.* 14. *n.* 53. Monet. *d. cap.* 4. *num.* 59. *Tertio*, nisi solvendo, tacite renunciaverint privilegio suo, gloss. *d. verb. laborum*, Rebuff. *d. q.* 14. *n.* 54. Monet. *d. cap.* 4. *n.* 60.

18 Privilegio quoque in jure scripto Cistercienses, Templarii, & Hospitalarii non tenentur solvere decimas prædiorum suorum, quæ propriis manibus, aut sumptibus excolunt, ut expresse probatur *in d. cap. ex parte il* 1. & *in cap. licet eod. tit.* quod quidam intelligebant solum de novalibus, Pontif. *in cap. ad audientiam, eod. tit.* exponit, intelligi dictum indultum debere, non tantum de novalibus, sed etiam de prædiis, quæ propriis manibus a Religiosis prædictis coluntur. Quod intelligitur etiam de prædiis, quæ post Concil. Lateranen. Cistercienses acquirunt, ut causa acerrime disputata, resolvit Rot. *in Pampilonen. decimarum*, 18. *Decemb.* 1615. coram Reverendissimo D. meo Coccino Decano, præsertim propter privilegia Sixti IV. ibi, *singulares personas dicti Ordinis a præstatione decimarum, tam de possessionibus habitis ante, & post Concil. quam de cetero habendis, quæ propriis sumptibus excolunt, & excolent.* referunt Renat. Chopin. *de sacra politia*, *l.* 3. *tit.* 2. *num.* 8. Fr. Emman. *in collect. Bullarum Apostol. pro Regularibus*, *Bulla* 5. *Martini V.*

Additio.

☞ Templariorum Ordo abolitus est in Concilio Viennensi sub Clem. V. & eorum bona addicta fuerunt Ordini S. Joannis Hierosolymitani. ☜

Quo-

19 Qunrum privilegia, cum sint personalia, ideo non suffragantur respectu portionis colouorum, ut in puncto privilegiorum Cistercieusium est *dec.* Putei 522. *l.* 2. & dicit Rot. *in Toletana decimarum*, 17. *Junii* 1621. coram Rever. D. meo Coccino Decano. Nec etiam suffragatur respectu arreudatariorum, etiamsi ipsi Fratres aliquam culturam exiguam adhibeant, Seraph. *dec.* 827. *num.* 3. *cum seqq.* Prout nec etiam suffragatur, si prædia locentur ad pecuniam, tunc enim in nihilo Cistercienses exemptos esse non semel tenuit Rot. & signanter *dec.* 2. *de privil. in antiq.* & coram Putei *dec.* 150. *lib.* 2. *in correct.* & *p.* 2. *div. dec.* 23. *num.* 4. & *seq.* & *in Cartag. decim.* 26. *Novembris* 1600. coram bonæ memoriæ Penia.

20 Verum dispositio *dict. cap. ex parte il* 1. quoad supradicta revocata est per text. *in cap. nuper* 34. *de decim.*, quo attento, Cistercienses, & omnes Regulares, qui gaudent eisdem privilegiis, de terris alienis, & in posterum acquirendis, etiamsi eas propriis manibus, & sumptibus excolant, debent solvere easdem decimas, quas antea domini terrarum solvebant, vel se inter ipsos componere; verba enim text. clara sunt, *Decernimus, ut de alienis terris, & amodo acquirendis, etiamsi eas propriis manibus, aut sumptibus excolant, decimas persolvant Ecclesiis, quibus ratione prædiorum antea solvebantur, nisi cum ipsis Ecclesiis aliter duxerint componendum*. Et ideo omnes fere Religiosi per specialia privilegia a Summis Pontificibus exemptionem obtinuerunt a solutione decimarum prædiorum suorum, quæ propriis manibus, & sumtibus excolunt, & de multis meminit Fr. Ludov. Miranda *d. tom.* 2. *q.* 49. *art.* 12. *in concl. fin.*

Additio.

☞ Citata Decretalis *Nuper* confirmata est ab Alex. IV. in ejus Decretali, relata in cap. IV. *statuto* hoc eod. tit. in VI. ibi = Ceterum iidem Religiosi, tam exempti, quam non exempti de terris, & possessionibus acquisitis hactenus, & amodo acquirendis, decimas integre solvant illis Ecclesiis, quibus eædem possessiones, & terræ prius fuerant decimales, nisi super hoc speciali jure, vel privilegio sint muniti =

Eidem Decretali *Nuper* obsequens Congregatio Concilii die 21. Augusti 1728. in Pampilon. decimarum declaravit = Quod Regulares, non habentes in privilegiis expressam derogationem cap. *Nuper*, teneantur solvere integras decimas, exceptis bonis, & rebus præscriptis *in cap. ex parte X. de decimis* = ut videte est in Thesauro Resolutionum ejusdem Cong. tom. IV. pag. 213. & tom. VI. pag. 29, & seq.

De re decimali respectu Regularium exemptorum adeatur præ ceteris DD. Passerinus, Commentar. *ad lib. III. sexti decretal. tit. de decimis*, quæst. unic. artic. XV. per totum, Reiffenstuel. tom. III. hoc tit. §. IV. Cardinalis Petra Comment. ad Const. Apostol. *tom. IV. ad Constit. VIII.* Martini V. pag. 243, & novissime Gaudentius a Janua de Visit. cujuscumque Prælati, tom. I. c. V. dub. XIII. sect. VI. ☜

21 Et nuncupatim de concesso pro Monachis Cœlestinis, & Cluniacensibus testatur Rhenat. Chopin. *monastic. l.* 2. *tit.* 1. *num.* 5.

22 Et pro Monachis Congregationis Cassinensis, alias S. Justinæ de Padua, est privilegium Eugen. IV. *sub Dat. Kalen. Martii* 1434. relatum per Fr. Emman. *in collect. Bullarum dicti Pont. Bulla* 7.

23 Et pro Monachis Congregationis S. Benedicti Vallisoleti est privilegium Clementis VII. *sub Dat.* 8. *Decemb.* 1530. *de quo in eodem Bullario novo, tom.* 2. *Bulla* 7. *ejusdem Pont.*

24 Et pro Monachis Eremi Camaldulensis, & Congreg. S. Michaelis de Murano adest privilegium Leon. X. *sub Dat.* 4. *Non. Julii* 1513. §. 29. relatum *in eodem Bullario novo, tom.* 1. *Bulla* 2. *ejusdem Pont.*

25 Et pro Monachis B. Mariæ Montis Virginis adest privilegium Cœlestini III. *sub Dat.* 4. *Novemb.* 1597. relatum *eodem Bullario novo, tom.* 1. *Bulla* 3. *ejusdem Pont.*

26 Et de Sylvestrinis adest privilegium Innocentii IV. *sub Dat.* 5. *Kalend. Julii* 1247. relatum *in eodem Bullario novo, tom.* 1. *Bulla* 5. *ejusdem Pont.*

27 Et pro Fratribus B. Mariæ de Mercede adest privilegium Gregorii XI. *sub Dat.* 6. *Kal. Julii* 1373. relatum *in eod. Bullario novo, tom.* 1. *Bulla* 3. *ejusdem Pont.*

28 Et pro Ordine S. Antonii Viennen. adest privilegium Clem. VII. *sub Dat.* 6. *Kalen. Decembr.* 1523. relatum *in eodem Bullario novo, tom.* 1. *Bulla* 2. *ejusdem Pont.*

29 Et pro Cruciferis adest privilegium Urbani III. *sub Dat.* 7. *Kalend. April.* 1187. relatum *in eodem Bullario novo, tom.* 1. *Bulla* 1. *ejusdem Pont.*

30 Et pro Fratribus Prædicatoribus adest privilegium Greg. XI. *sub Dat.* 2. *Non. Martii Pontif. sui anno IV.* relatum *in eodem Bullario novo Bulla* 7. *ejusdem Pont.*

31 Et pro Fratribus Conventualibus Ord. S. Francisci adest privilegium Sixti IV. *sub Dat. Pridie, Kal. Decembris, anno incarnat. Domini* 1474.

32 Et pro Canonicis Regularibus S. Salvatoris adest privilegium Julii II. *sub Dat.* 4. *Non. Aprilis* 1512. relatum *in eod. Bullar. novo, tom.* 1. *Bull.* 30. *ejusdem Pont.*

33 Et pro Monachis S. Basilii adest privilegium Gregorii XIII. *sub Dat.* 8. *Kal. Julii* 1567.

34 Et pro Ordine Minimorum S. Francisci de Paula adest privilegium Julii II. *sub Dat.* 5. *Kalend. Augusti* 1506. relatum per Laurent. de Peirinia *tom.* 1. *privileg. dicti Ordinis, Bulla* 2. *ejusdem Pont.* §. 19.

35 Et pro Carthusianis est privilegium Martini V. *sub Dat.* 8. *Kalend. Octobris* 1420. relatum *in eodem Bullario novo, tom.* 2. *Bulla* 1. *ejusdem Pont.*

Et quamvis omues supradictæ Religiones privilegiis Summorum Pontificum se munierint, ne solvere tenerentur decimas prædiorum suorum, quæ propriis manibus, ac sumptibus excolunt, propter derogationem *d. cap. ex parte l.* & *cap. nuper*, tamen, ubi consuetudine legitime præscripta, & allegata, ut supra, introductum fuerit, ut Religiosi hac exemptione fruantur, absque alia derogatione, illa non obstante, existimo, eos non esse hac de re molestandos, cum potuerit exemptio illa legitimo titulo fundato in plenissima exemptione eis concessa *in cap. questi.* & *in cap.* deci-

decimas, 16. *q.*1. usque ad hodiernum diem continuari, posteriori derogatione non admissa, prout in Hispaniarum patribus exemptionem adesse mihi retulit vir Religiosus, & testium dicta legi; nec nimirum, si derogatio in dictis juribus contenta tunc fuisset in exequutionem deducta, quia tempore, quo illa emanavit, Hispania a manibus Maurorum de recenti recuperata Clericorum numerum sufficientem non habebat, qui animarum curæ incumberent, quam cum Religiosi libenter susciperent, æquum tunc visum fuit (ut videtur) illos non fuisse privandos exemptione sibi concessa *in d. cap. ad decimas*, ad quod forsan respicere videtur lex antiqua Hispaniæ 5. *tit.* 20. *part.*1. quæ dum loquitur, de quibus prædiis decimas solvere debent Religiosi, ita concludit: *Esso mismo seria, si labrassen eredades agenas por sus manos, o por sus dispensas, ca no se pueden escusar, que nonden diezmos dellas: otro tal seria, si ellos diesen à otro tales eredades, que si ellos las labrassen, non darian diezmos dellas*. Quod eo magis admittendum videtur, stante consuetudine hujusmodi in illis partibus, si Religiosi ex instituto Clerici fuerint communiter viventes: quia, cum iis Monachis, & Regularibus, exemptionem concesserit *d. c. ad decim.* & derogatio in posterioribus juribus tantum loquatur de Monachis, & Religiosis, videtur quoad alios nihil ibidem innovari: inclusio enim unius est exclusio alterius *c.nomine, de præsumpt.* cum citatis *in collectan. ibid. num.* 4. & hoc sine præjudicio jurium alicujus.

36 Moniales, non solum S. Claræ, verum etiam, & aliæ quæcunque Regulares personæ, quarum redditus, & proventus ecclesiastici sunt tenues, & exiles, quod de illis sustentari non possunt, sed pro habenda vitæ suæ sustentatione necesse habent mendicare, & eleemosynas publice petere, decimas non tenentur persolvere: ita *ex quadam Extravagant*. Bonifacii VIII. incip. *decimas* refert Francisc. Ludov. Miranda *in manual. Prælat. tom.* 2. *qu.*49. *art.*13. *in concl.* Præterea Abbatissæ, Conventus, & Moniales S. Claræ per privilegia Sixti IV. Leon. X. Clem. VII. Pauli III. confirmata a Gregorio XIII. de quibuscunque terris, & possessionibus suis, quas per se, vel colonos, seu servitores excoli, & cultivari faciunt, aut in posterum fecerint, nullas decimas, & primitias parochialibus Ecclesiis, & aliis persolvere tenentur, nec ipsæ, aut possessionum earundem coloni ad earum solutionem a quocunque cogi possunt: ita referunt Fr. Emman. *q. Regul. tom.*2. *qu.*44. *art.*5. *& tom.* 3. *q.*34. *art.*15. Fr. Ludov. Miranda *d. art.*13. *vers. & præterea.* Hieron. Roder. *in comp. qu. regul. resol.* 50. *num.* 4. Portel. *in dubiis regularibus verb.* 10. *num.* 3. ubi refert in Portugalia praxim esse in contrarium pro decimis solvendis a Monialibus de possessionibus, colonis conductis, Rota *in Concben. emptionis decimarum* 30. *Januarii* 1587. coram Orano, quæ est *dec.*240. *par.*4. *divers.* & canonizatur ab eadem Rot. *in eadem causa*, 12. *Maii* 1632. coram bon. mem. Burat. *inter ejus impressas dec.*704. De bonis autem emptis tenentur Abbatissa, & Moniales ad solvendas decimas, & primitias parochiali Ecclesiæ, ut referunt decisum Port. *dict. verb. decima, num.* 4. Hier. Rod. *d. res.* 50. *sub num.* 5.

Conversi, vel Confratres mediæ Crucis del Thao Ordinis Hierosolimytani decimas ex bonis suis patrimonialibus, prædiis, possessionibus, agris, omnino integre, & realiter persolvere debent, etiamsi ipsa bona patrimonialia per proprias personas, & proprios colonos ab eis colantur; at si aliqui ex prædictis Confratribus mediæ Crucis obtulerunt suas personas Religioni, & actu illi inserviunt, tunc, & eo casu sint exempti a decimis personalibus dumtaxat, quæ in fructibus dictorum bonorum patrimonialium, possessionum, & prædiorum non consistunt, etiamsi propria industria, & labore percipiantur. Si vero obtulerunt personas, & omnia sua bona Religioni, ita ut sint vere Donati, professi, & non conjugati, & in ipsam Religionem fuerit translatum dominium, & possessio eorundem bonorum, non possunt molestari super decimis realibus de ipsis bonis oblatis, prout ceteri milites professi ejusdem Religionis Hierosolimytani vigore suorum privilegiorum hactenus illis concessorum consueverunt. Ita statuit Clem. VIII. *in sua Constit.* incip. *Quæ Ordini ecclesiastico, sub die* 11. *Decemb.* 1600. Qui deinde Rom. Pont. *in alia sua Constit.* incip. *Roman. decet Pont. sub die* 27. *Junii* 1602. motu proprio, & ex certa scientia declaravit, quoscunque, qui hactenus habitum de devotione hospitalis S. Joannis Hierosol. tam ex speciali ipsius, & Apostolicæ Sedis indulto, quam ab ipsismet Magistro, & Conventu ejusdem Hospitalis susceperunt, aut in posterum quandocunque suscipient, etsi in literis illius, aut pro tempore existentis Romani Pontificis super hujusmodi habitus susceptione, & in forma Brevis expeditis, & expediendis, quod omnibus & singulis privilegiis, gratiis, indultis, exemptionibus, prærogativis, & præeminentiis, quibus alii ejusdem Hospitalis Fratres de devotione, aut alias, uti, frui, potiri, & gaudere solent, possunt, ac poterunt quommodolibet in futurum, sine aliqua differentia frui, potiri, & gaudere possint & debeant, specialiter, ac nominatim concessum fuerit, nihilominus nullis omnino gratiis, & privilegiis, ac fori, & exemptionis a decimarum solutione frui, ac potiri debere, sed ad solutionem earundem decimarum in omnibus, & per omnia teneri, & obligatos esse.

Virgines, & Viduæ, ac forsan aliæ mulieres tertii Ordinis S. Francisci, S. Dominici, S. Augustini, B. Mariæ de Monte Carmelo, Redemptionis captivorum, Minimorum, & Sanctissimæ Trinitatis, ac forsan aliorum Ordinum Beatæ, nuncupatæ, quæ non in communi, vel sub clausura, sed in propriis quæque domibus, aut alienis separatim vivunt, ac in parochiis, ubi degunt, Sacramenta ecclesiastica recipiunt, quorumcunque privilegiorum prædictis, seu quibusvis aliis Ordinibus, quibus sunt aggregatæ, Apostol. seu alias quavis auctoritate concessorum, seu approbatorum, & confirmatorum prætextu, a solutione decimarum, seu aliarum rerum parochiæ, intra quarum fines dictæ mulieres existunt, vel aliis Ecclesiis alioquin debitarum, non sunt exemptæ ex Constit. Clementis VIII. incipien. *Romani Pontific. sub die* 12. *Septembris* 1600.

Pa-

Patres Societatis Jesu a Paulo III. & Gregor. XIII. & aliis summis Pontificibus plenissimam exemptionem a solutione decimarum obtinuerunt; quibus privilegiis revocatis, & derogatis, Leo XI. *in sua Constit.* incip. *Impositi nobis, sub die* 23. *Aprilis* 1605. motu proprio, & ex certa scientia statuit, decernit, & ordinat, ut ex tunc deinceps perpetuis futuris temporibus Societas Jesu, & illius domus, etiam probationum, atque Collegia, & loca quæcunque, ubi vis locorum in Regnis Castellæ, & Legionis existentia, ratione prædiorum, possessionum, vinearum, olivetorum, terrarum, hortorum, & bonorum quorumcumque, quæ nunc possident, quomodocunque, & undecunque ad eos perventa, aut per eos acquisita fuerint, & etiam eorum, quæ in postea perpetuis futuris temporibus ex Sede Apostolica domorum, seu Collegiorum fundationibus, aut aliis largitionibus, donationibus, legatis, testamentis, codicillis, seu ultimis voluntatibus dumtaxat acquirent, & non solum eorum, quæ locare, & arrendare solent, sed etiam eorum, quæ per proprios colonos, ac propriis quoque manibus excolant, loco decimæ, vigesimam scilicet, ex singulis viginti unum eorum fructuum cujuscunque generis, & speciei, quos in illis colligent, necnon pecorum, & aliorum animalium, quæ in illis enutrient, piscationum, avium, aliarumque rerum, & specierum, de quibus de jure, vel consuetudine decimari solet, Ecclesiæ, de quibus alioquin circumscriptis dictis privilegiis decima persolvi deberet, persolvere teneantur, & obligati existant. Et quia evenire poterit, ut Religiosi dictæ Societatis possessiones, terras, & bona emptionis titulo in posterum acquirant, aut prædia, terras, & dona extraneorum excolant, vel per eorum colonos excoli faciant, declarat, & pariter statuit, quod ratione eorum prædiorum, possessionum, terrarum, & bonorum, quæ emptionis titulo acquirent, aut quæ titulo locationis ab aliis conduxerint, ipsi colent, aut coli facient, non vigesimam, sed integram decimam iis Ecclesiis, quibus, & prout antequam ipsi Religiosi illa tenerent, debebatur, pariter solvere teneantur, & obligati existant. Ab hujusmodi autem vigesima, seu decimæ solutione hortos, seu viridaria, quæ apud eorum domos, seu Collegia intra civitatem & oppida habuerint,necnon etiam unum tantum prædiorum in agro pro unaquaque domo, seu Collegio, quod tamen muris circumdatum sit, & in quatuor fanegarum illarum partium mensuram non excedat, exempta esse voluit, & ordinavit, decernens ipsos Societatis Jesu Religiosos ad mediæ decimæ, seu vigesimæ, & integræ decimæ hujusmodi respective solutionem faciendam de cetero omnino teneri, & ad id censuris, & pœnis ecclesiasticis constringi posse.

Postmodum Gregor. XV. *in sua Constit. edita sub die* 15. *Febr.* 1622. eidem Societati concessit, quod ex tunc de cetero perpetuis futuris temporibus omnia, & singula illius Domus, Collegia, & loca, ubicunque in Castellæ, & Legionis Regnis dumtaxat existentia, præsentia, & futura ad solutionem, & præstationem decimæ integræ, vel dimidiæ ratione prædiorum, possessionum, vinearum, olivetorum, terrarum, locorum, & aliorum bonorum quorumcunque ejusdem Societatia eisdem in Castellæ, & Legionis Regnis dumtaxat, & quæ propriis manibus, ac sumptibus, & per proprios colonos tunc excolant, & pro tempore excoluissent, sive prædia, & possessiones, olivera, & alia bona hujusmodi ad Societatem, illiusque Domos, & Collegia, & alia loca prædicta ex eorum fundatione, aut aliis largitionibus, donationibus, legatis, testamentis, codicillis, aut aliis ultimis voluntatibus, unionibus, applicationibus, concessionibus, emptionibus, & aliis acquisitionibus, & quomodocunque, & qualitercunque eatenus jam essent acquisita, sive in pusterum ad eandem Societatem, Religiososque illius deferri contigisset; nisi prout alii Mendicantes solvere consueverant, minime tenerentur, Leonis prædecessoris litteris in aliis omnibus firmis, & illæsis remanentibus, Apostolica auctoritate concessit, & indulsit.

Denique S.D.N. Urbani VIII. *in sua Constitut.* incip. *Alias a Felicis record. sua die* 30. *Novemb.* 1623. Greg XV. litteras, omniaque, & singula in eis quomodolibet contenta, & expressa perpetuo revocavit, cassavit, abrogavit, & annullavit, Ita ut nec in possessorio, neque in petitorio dictæ Societati, illiusque domibus, Collegiis, & aliis locis Regularibus, eorumve personis, & bonis suffragari possint.

Additio.

☞ Societas Jesu suppressa est a CLEMENTE XIV. feliciter regnante, ut ex ejus literis in forma Brevis ad perpetuam rei memoriam, incipien. Dominus, ac Redemptor die 21. Julii 1773. ☜

Circa præfata privilegia *primo* est adverten- 37
dum, quod in quolibet eorum, & in aliis, si quæ fuerint, & expresse derogandum dispositioni *d. cap. nuper*, quod cum sit conciliare, censetur habere clausulam derogatoriam ad futuras dispositiones, adeo quod si proprie necessaria derogatio expressa, ut docent Marechef. *de commiss. p.* 2. *pag.* 596. *num.* 1. & 2. *in ult. impress.* Campan. *in diversor. juris can. rubr.* 12. *cap.* 13. *num.* 154. Rot. *dec.* 122. & *seq. p.* 1. *divers.* & in *Oriolen. decimarum*, 21. *Maii* 1586. & 9. *Junii ejusdem Anni*, coram Orano, & coram Cavaler. *inter ejus impressas*, *decis.* 229. *num.* 3. in qua fuit di- 38
ctum, exemptionem a decimis non suffragari, nisi in specie derogetur *d. c. nuper*, & cor. Cardin. Pamphilio Jun. in *Viterb. decimarum* 25. *Junii* 1618. & coram Buratt. *d. dec.* 704. *num.* 2. ubi late, & eleganter Ferentil. *in annot. n.* 13.

Est advertendum *secundo*, quod privilegium 39
habentes non solvendi decimas de agris, quos propriis manibus, vel sumptibus colunt, debent solvere decimas de illis, quos aliis colendos tradunt, ut probat expresse text. *in c. licet* 11. *de decim.* & tradunt Azor. *instit. mor. p.* 1. *l.* 7. *c.*27. *q.* 7. Suar. *de Relig. t.* 1. *tract.*2. *l.* 1. *c.*19. *n.* 13. Tamburin. *de jure Abbatum, tom.* 1. *disp.*15. *q.*18. *sub num.* 5. Ratio est, quia privilegia exemptionis a solutione decimarum sunt personalia, non

 autem

autem realia, & ideo non transeunt ad colonos arrendatarios, seu emptores prædiorum, aut fructuum, ut non semel censuit Rot. & signanter *decis.*23. *p.* 2. *divers.* & coram Seraph. *dec.* 827. *n.*2. *& in Placentina decimarum*, 17. *Dec.* 1584. coram Card. Blanchetto, & *in Pampilon. decimarum*, 15. *Decemb.* 1615. coram Rev. D. meo Coccino Decano, *& in Leodien. decimarum*, 20. *Decemb.*1628. coram Card. Virili.

41 Advertendum quoque est *tertio*, Papam, communicando privilegia alicujus Religionis, in quibus adest expressa mentio a solutione decimarum alteri Religioni, non censeri etiam communicasse exemptionem a solutione decimarum, nisi de hac exemptione fiat specialis mentio, cum difficulter concedatur, ut per Butr. *conf.*19. *num.*9. Bald. *in l. fistulas*, §. *frumenta*, *ff. de contrah. empt.* Cremen. *sing.* 108. Felin. *in c. sedes*, *n.*3. *rescript.* Putc. *dec.*65. *l.*3. Seraph. *dec.* 591. *n.*2. Cavaler. *dec.*247. *num.* 10. Rot. *in Valentina* 28. *Nov.* 1603. coram Card. Lancellotto jun. *& in Corduben. Decim.* 13. *Maii* 1613. coram bon. m. Patriarcha Manzanedo, *& in Conchen. decimarum*, 12.*Maii* 1623. coram bonæ mem. Buratto, *inter ejus impress. dec.*704. Quod quidem procedit, etiamsi Papa in dicta communicatione privilegiorum fecerit mentionem de decimis, quia si non apparet de expressa mente concedentis, verbum, *decimæ* referri potest ad decimas extraordinarias, quæ imponuntur ab homine, non autem ad ordinarias, & prædiales, quæ sint debitæ de jure divino: & hoc maxime provenit in communicatione Privileg. in qua non derogatur *d. c. nuper.* quod cum contineat constitutionem conciliarem, censetur habere clausulas derogatorias ad sequentes dispositiones, & ideo requirit specificam derogationem, ut supra diximus *n.*37.

42 Est notandum etiam *quarto*, quod Parochus manutenendus est in possessione exigendi decimas ratione prædiorum acquisitorum per Regul. donec doceant de sufficienti privil. ut censuit Sac. Congr. Concil. *in una Pisaur.* 13.*Apr.*1630.

43 nam prædia decimarum solutioni obnoxia ad Regul. Monasteria transeunt cum suo onere, ac proinde Regul. tenentur illas solvere parochialium Ecclesiar. Rectoribus, quemadmodum tenebantur laici, priusquam bona ipsa in Monasterii proprietatem transiverint: ita eadem S. Congr. *in causis Ripan. Urbinaten. & Firman.* 4. *&* 18. *Decembris* 1627. *& in Callien.* 1.*Septembris* 1629.

44 Advertendum denique est, privilegia hujusmodi eximentia a solutione decimarum amitti, si incipiant esse enormiter læsiva Ecclesiæ parochiali, quæ habet intentionem de jure fundatam in decimis, *c. suggestum*, *c. dilecti*, *& ibi* glos. *verb. enormiter*, *de decim. cap. quod per novale*, *de verborum signif.* Rebuff. *d. q.* 14. *n.* 55. Menoch. *conf.*156. *n.*9. *vol.* 3. Rot. *in specie*, *de privilegiis Cisterciensium*, *in Pampilonen. decimarum*, 6. *Aprilis* 1615. coram D. meo Coccino Decano; vel saltem moderari, juxta text. in *c.*2. §.1. *ubi* autem *de decim. lib.* 6. Rot. *in dict. Pampilonen.*

45 Ad declarationem vero Papæ spectat, quando dicatur privilegium enormiter lædere, secundum Abb. *in d. c. suggestum n.*4. nisi alteri, puta judicio Rotæ, Papa commiserit, ut evenit in *d. Pampilon. decimarum*. An autem, & quando Religiosi non utentes, etiam ex negligentia, vel ignorantia, speciali privilegio, eximente illos a solutione decimarum, præjudicent juri suo obtento ex tali privilegio? vide Hier. Rod. *dict. res.* 50. *n.* 5.

Utrum exemptio, & privilegium de non solvendis decimis alicui Religioni a Sede Apostolica concessum effectum sortiri, atque operari valeat in præjudicium juris tertiarum multis antea temporibus Regibus nostris Hispaniæ acquisiti, vide latissime Castill. *controv. tom.* 7. *de tertiis c.* 36. *per tot.*

Infertur *quinto*, Religiosos omnes privilegio in jure scripto eximi a solutione decimarum de nutrimentis animalium, hoc est de animalibus, quæ ipsi nutriunt, ut expresse habetur *in dict. c. ex parte il* 1. *de decim.* Petr. Greg. *syntag. juris p.*2. *l.*2. *c.*24. *n.* 7. *& c.* 21. *num.* 10. Hoc tamen procedit in his tantum, quæ deserviunt pro usu Monasterii, ut expresse declarat ibi Abb. *n.* 3. Joan. de Anania *n.*2. Anchar. etiam *n.*2. Rebuff. *d. q.*14. *circa fin.* Monet. *d. c.* 5. *n.* 17. & in animalibus, quæ ipsi Religiosi nutriunt suis sumptibus; non autem in illis, quæ dant aliis nutrienda, & tenenda, *Clem.*1. ubi glos. *verb. animalibus*, *& verb. teneri de decim.* Abb. *in d. c. ex parte in fine*, *& ibi* Anchar. *d. n.*2. *vers. istud etiam*, Henrich. Boich. *n.* 2. *vers. quod intellige*, Butr. *in* 3. *not.* Rebuff. *d. q.*14. *n.*57. ubi dicit, quod si dentur aliis tenenda, & custodienda, requiritur, quod vesperi reducantur ad Monasterium: quod etiam tenet Monet. *d. c.* 5. *num.*15. Rot. *in Conchen. decim.* 23.*Jun.*1614. coram bonæ mem. Patriarcha Manzanedo, ubi ait, dispositionem 47
d. c. ex parte, non esse revocatum per *d. c. nuper de decim.* quoad hanc partem; quia ille text. loquitur de decimis prædialibus, & non gregum, circa quos nihil innovavit, ut expresse sensit Butr. *in d. c. ex parte*, *prope fin. vers. relinquitur ergo*.

Infertur *sexto*, per privilegium in jure scri- 48
ptum leprosos in communi viventes de hortis suis, qui sunt in circuitu domus, & de nutrimentis animalium suorum, decimas solvere cogi non debere; ut voluit Pontifex *in c.* 2. *de Eccles. ædifican.* Hispan. *in tract. regul. decimarum*, *q.*12. *n.*2. Rebuff. *d. tract. q.*5. *n.*21. Monet. *d. c.*5. *num.* 35. Rot. *in d. Conchen. decim.* 23. *Junii* 1614. coram bonæ mem. Patriarcha Manzanedo, ubi fuit dictum, quod ad hoc, ut sit locus exemptioni, de qua *in d. c.* 2. leprosos debere communiter vivere, & simul congregatos extare; ita ut si adesset Hospitale, in quo curarentur etiam leprosi, quando ad illud accederent ibidem alii infirmi ceteris morbis laborantes, & leprosi retinerentur separati ab aliis infirmis, adhuc non haberet locum *d. cap.*2. quia leprosi non videntur constituere corpus separatum, cum talis separatio fiat ad evitandum contagium, & cum privilegium *d. c.*2. sit speciale, non videtur extendendum ad Hospitale commune leprosis, & aliis infirmis.

Infertur *septimo*, Episcopum non posse alicui 49
conce-

concedere hanc immunitatem a decimarum solu-
tione per viam privilegii, ut docent Rebuff. *de
decim. q.5. n.23. & 32.* Fagundez *d. prar.5. l.2.
c.5. n.6.* tum quia sunt a Papa assignatæ singulis
Ecclesiis, *c.113. q.1.* tum quia in Concil. Cabil.
statutum fuit, ne Ecclesiæ antiquitus constitutæ
decimis privarentur; *c. Ecclesiæ, cum seqq.16.q.1.*
50 Episcopus autem non potest contra Concilium,
dispensare, glos. singularia *in verb. in ætate, in
c. cum dilectus, de elect.* plures per me citati *de*
51 *officio, & pot. Episcopi, p. 2. alleg.33. n.25.* Po-
terit tamen Episcopus remittere decimas, maxi-
me suæ mensæ debitas, ex justa causa, ut habe-
52 tur *in c. quia circa de priv.* Item poterit Episco-
pus interponere decretum, & consensum in com-
positione super solutione decimarum, *c. 2. de
transact.* Reb. *d. tr. q.13.n.25. cum seqq.* Monet.
eod. tr. c.5. a n.129. Item poterit Episcopus de-
cimas, quas nunquam possedit, post earum re-
cuperationem, vel illas ad opus suum retinere, vel
secundum discretionem a Deo sibi datam alteri
Ecclesiæ concedere, *c. quoniam, de decim.* Rot.
in Sabinen. decim. 1. Julii 1609. cor. R. D. meo
53 Coccino Decano. Illas vero, quas aliquando
possedit, si revertantur ad mensam episcopalem,
non potest transferre in personam, quæ nunquam
moritur, ne adimatur spes devolutionis, eadem
Rot. *in Taurinen. decimarum 12. Januarii* 1607.
54 coram bon. mem. Card. Marquemont. Et deni-
que poterit decimas concedere aliis Ecclesiis cum
aliqua causa, *cap. plures, c. statuimus, & in c.
fin. 16. qu. 1.* Monet. *c.5. n. 60.* Verall. *dec. 340.
p.3.* Rot. *in Conchen. decim. 5. Maii* 1600. coram
Card. Pamph. sen.

Additio.

☞ Circa facultatem assertam Episcopo n.51.52.
& 54 an sustineri possit citra incursum pœnarum
contra alienantes res, & jura Ecclesiæ, & etiam
citra læsionem justitiæ prohibentis jus alteri quæsi-
tum tollere, videndæ sunt ibi citatæ Rotæ Deci-
siones. ☜

55 Unde a fortiori colligitur, regulariter Episco-
pum non posse jus percipiendi decimas laicis con-
cedere, *c. bene quidem 96. dist. c. pervenit 1. q. 4.
c. venerabilis, de confir. utili.* Rebuff. *d. tr. q. 5.*
56 *n.32. & q. 13. n. 73.* In concessione enim deci-
marum, & juris decimandi laicis facienda, est
adeo necessaria auctoritas Sedis Apostolicæ, ut
non sufficiat immemorabilis absque fama privi-
legii, vel recognitione feudali, Jo. Andr. & alii
in c. cum Apostolica, de his, quæ fiunt a Prælat.
Felin. *in c. causam, quæ n. 3. de præscript. & in c.
cum contingat sub n.4. vers. si tamen, de foro comp.*
Rot. *in Toletana juris decimandi, 27. Aprilis* 1584.
cor. Card. Blanchetto, & *in Mediolan. rescissionis
permutationis 21. Maii* 1597. coram Card. Pam-
philio sen. & *in Taurinen. decimarum, vers. sup-
posito autem 12. Jan.* 1607. cor. Cardin. Marque-
mont. & *in Ferr. decimarum 23. Junii* 1617. cor.
Card. Pamphilio jun. ead. Rot. *dec. 215. num. 2.
& 3. p.2. diversor. & dec.702. n.1. p. 1. recentior.*
Seraphin. *dec.1102. n. 1.* incip. *Fuit dubitatum*,
alias Rotæ decisiones novissime refert Theodos.
de Rubeis *in singularibus Rotæ t.2. p. 2.* circa sty-
lum, & observantiam Rotæ, *verb. laicus, §. 1.
pag.61.* ubi attestatur, in Rota receptum esse, quod
quasi possessio immemorabilis decimandi non suf-
fragatur laico, nisi etiam fama privileg. vel reco-
gnitio ab Ecclesia, vel aliud æquipollens con-
currat.

Et adverte, confirmationem beneplaciti Apo- 57
stolici, quando est reservatum in concessione juris
decimandi facta laicis, non præsumi ex lapsu 30.
annorum, & ultra cum observantia respectu illius
juris, propter incapacitatem laici nihil operetur,
Alex. *cons.70. num.4. l.3.* Rot. *in d. Mediolanen.
rescissionis permutationis, & in d. Ferrar. decima-
rum.*

Potest tamen Episcopus alicui laico ex justa 58
causa, puta, quia Ecclesiam, ejusque patrimo-
nium a tyranni oppressione liberavit, concedere
ad vitam, aliudve tempus, non quidem jus per-
cipiendi decimas, sed ipsarum decimarum fru-
ctus, ut eas nomine, & titulo Ecclesiæ conse-
quatur, ut voluit gl. & magis communiter Do-
ctores *in c. quamvis, de decim.* Reb. *d. tr. q.10.
n.34. & q.13. n. 110.* Cov. *d. c. 17. n. 5.* Azor.
d. l.7. c.36. q. 11. & 14. qui tamen id tantum
concedit de brevi tempore, non ad vitam. Item,
poterit concedi ab Episcopo cum consensu ejus,
de cujus interesse agitur, non in vim privilegii
sed alienationis cum causæ cognitione, & aliis
solemnitatibus, tex. est *in cap.2. de his, quæ fiunt
a Præl.* Reb. *q.5. n.35.* Mon. *d. c. 5. n. 62.* quia
tunc jam non erit spirituale jus tali laico conces-
sum, cum spiritualia non ministraret, sed tem-
porale, hoc est, fructus & commoditas decima-
rum, quæ quid temporale sunt, Abb. *in c. ad hæc,
num.4. de decim.* Azor. *d. l.7. c.36. q.11.* & tem-
poralea decimæ non sunt propriæ decimæ, ut ad-
vertit Bald. *consil.419. vol.1.* Sed sunt certæ de-
cimationes, seu annuæ præstationes in quantita-
te frumenti, vel pecuniæ descendentes a jure
temporali, & ex contractu pro rebus debitæ,
Rot. *in Ferrarien. decimarum 16. Junii* 1615. cor.
R. P. D. Pirovano, *impressa dec.420. part. 1. rec.*

Ante Lateranense Concilium sub Alexand. III. 59
de anno 1179. poterant inferiores Prælati decimas
titulo feudi, vel alio temporali laicis concedere,
sed ex eo fuit illis hoc prohibitum, ut per tex.
*in c. cum apostolica, de his, quæ fiunt a Prælat. &
in c.2. §. sane de decim. l.6.* tradunt Cov. *l.1. var.
c. 17. num. 5. versic. olim*, Azor. *instit. mor. p. 1.
l.7. c.36. q.12.* in hoc omnes convenire profite-
tur, & sequitur Suar. *de Relig. t.1. tr. de decimis,
l.1. c.26. n. 2. & 3.* In dubio autem, si decimæ 60
laicis concessæ reperiantur, & nesciatur, an post,
vel ante Concilium Lateranen. fuerint concessæ,
post Concilium concessæ censentur, Beroi. *cons.
21. num. 14. l. 1.* Rot. *in Taurinen. decimarum,
12. Jan. 1607. vers. non obstat.* coram Card. Mar-
quemont, quæ reperitur impressa *decis.193. n.9.
p.2. rec.* & fuit dictum *in Gerunden. jurispatrona-
tus 22. Aprilis* 1622. cor. R. D. meo Coccino De-
cano, *vers. quantum attinet.*

Verum hæc communis resolutio in se vera non 61
est, si advertamus, multo ante Conc. Later. hoc
ipsum prohibitum fuisse ab Urban. II. *in c. deci-
mas 39. in ordin.16. q. 7.* & manifestius in *cap.1.*

Episco-

Episcopum, *vel Abbatem in usib. feud.* qui annos fere centum præcessit hoc Conc. Lateran. ut videre est apud citatos per Aragon. 2.2.q.87. ar.3. Quare si materia bene perscrutetur, nullus textus invenietur, qui probet, potuisse laicos licite retinere decimas, a Prælatis inferioribus concessas, sed solum quod obtentas ante Concilium Lateran. possunt transferre in locum religiosum de consensu Episcopi, quod non ex ea ratione provenit, quod eas licite retinerent, sed magis, quia hoc voluit Ecclesia permittere ad vitanda scandala utilius judicans, si decimas, quas laici cum animarum suarum periculo illicite detinebant, sponte dimitterent aliis Ecclesiis, vel religiosis locis, quam si eos ecclesiasticis censuris, vel modis aliis cogerent ad restitutionem faciendam eidem Ecclesiæ, ad quam pertinent, ut advertit Rebuff. *d. tr. q.*10. *num.*22. & melius Gilchen. *de præscript. p.*3. *c.*8. *num.* 7. nec omnino displicet Suar. *d. c.* 26. *n.*3. dum resolvit, Concil. non concedere laicis, ut decimas concessas a Prælatis inferioribus retineant, sed ne transferant in alios absolute, ut *in c. prohibemus*, *de decim.* nec in Religiosos sine Episcoporum auctoritate, ut *in d. c. cum Apostolica*, quæ prohibitio inducta ad privationem, minime operatur concessionem, juxta *reg. l. legata inutiliter*, *ff. de aliment. legat.* cum similibus.

62 Cur autem tex. *in d. c.* 2. §. *fane*, distinguat tempora ante, vel post Later. ad effectum, ut laici decimas antea habitas a Prælatis inferioribus transferre possint in Religiosos, non postea, obtentas, si post, & ante dictum Concilium semper ille titulus habitus ab inferioribus Prælatis fuerit illicitus, & jure reprobatus, difficile est investigare ; fentit difficultatem, suæ adhærens opinioni, dum existimat, faciendam non esse distinctionem a temporibus ante, vel post Lateranense, sed ante, vel post Urbanum II. Suarez *d.c.*26. *n.*6. *ad fin.* dum quærit, si jam ab Urbano erat prohibitum Prælatis inferioribus, ne decimas laicis darent in feudum, quare text. habitus post illam prohibitionem ante Lateranense transferre concedit, & respondet, hoc ita vel consuetudine, vel præscriptione, vel expressa aliqua Concilii auctoritate, quam tamen hactenus non invenisse fatetur, factam fuisse, ut constitutio Urbani, quæ infeudationes antea factas sustinebat, extenderetur usque ad tempora Lateranensis Concilium. Sed, his divinationibus omissis, quoad nostrum propositum respondetur, Concilium propter rationes eminentis scandali permisisse, ut antea habitas a Prælatis inferioribus, licet injuste, possent transferre in Religiosos; quia sic aliquo modo Ecclesiarum utilitati occurrebatur; ut vero permitteret hoc ipsum in decimis de cetero concedendis rationem illam non subesse; sed quod rigor observetur, ut in plerisque aliis materiis factum videmus, quod illicite facta in præteritum sulliineantur, ac de cetero, & in futurum strictius servetur prohibitio, ut notant omnes, per tex. ibi *in c.ult. de sponsa duorum*, ibi, *de cetero c. providenda* 44. *in fine*, ibi, *de cetero*, *de elect. libr.*6. cum multis aliis.

63 Circa vero potestatem transferendi decimas a laicis retentas, tres casus distinguere oportet. *Primus* est de laicis intrusis, qui sine titulo aliquo decimas detinebant: hi enim necessario tenentur illas restituere Ecclesiæ, ad quam de jure pertinent, cui Episcopus consensu suo præjudicium facere non potest, juxta regulam generalem tex. *in c. id*, *quod nostrum ff. de regul. juris*, ut advertit Suar. *d. c.*26. *n.*10. *Secundus* est de decimis, quas laici obtinent titulo feudi perpetui, habiti ab inferioribus Prælatis, qui etiam ante Later. Conc. erat invalidus secundum nostram opinionem, & procedit in his permissio hujus Concil. ut eas de Episcoporum consensu transferre sufficiat in aliam Ecclesiam, vel religiosum locum. neque sit necessarium facere restitutionem eidem Ecclesiæ, ad quam pertinebant, ut expresse probat tex. *in d. cum Apostolica, in ver. quia vero*, juncto fine, & ex ultimis verbis *d.* §. *fane*, dum semper hanc Lateranensis Concilium prohibitionem, & concessionem restringunt ad decimas, quas laici titulo feudi perpetui ante Lateranense obtinebant, atque ita non procedere in aliis, quæ sine hujusmodi titulo feudi perpetui in laicum sunt alienatæ. *Tertius* casus est, quando decimæ a laicis titulo justo, & valido in perpetuum obtentæ sunt, vel a Summis Pontificis, vel aliis Prælatis, qui sufficienti potestate ad hoc fuerint muniti, & io eo non videtur necessarius Episcopi consensus, ut in locum religiosum transferantur, prout in donationibus tertiarum, quas a Summo Pontifice obtinent Lusitaniæ, & Castellæ Reges, communiter receptum est post Sot. *de justit. l.*9. *q.*4. *ar.*3. *& q.*7. *art.*1. & post Greg. Lop. & alios, Joan. Garc. *de expensis*, *c.*9. *n.*97. & post Gutier. D. Barbos. *in l.Titia*, *n.* 42. *verf. adde*, *ff. soluto matrim.* Cabed. *Lusit dec.*63.*n.*5. *p.*2. unde etiam in laicos transferri posse resolvunt Menoch.*illust. c.*89. *n.*2. Joan. Garc. *d. c.* 6. *a num.* 97. Gutier. *pract. l.*1. *q.*15. *n.*6. Cevall. *commun. contra communes*, *q.*367. Cabed. *d. decis.*63. *num.*8. Gilchen *d. cap.*8. *a n.* 6. contra Covar. & plures alios, quos refert, & sequitur Azor. *d. l.*7. *cap.* 36. *q.* 13. Et ostenditur, quia si hujusmodi decimæ titulo feudi perpetui justo, & valido semel in laicum sunt alienatæ, efficiuntur ipsius patrimonium, nec in disputationem cadere potest, an restitutio sit facienda Ecclesiæ, ad quam de jure pertinent, siquidem postquam in perpetuum alienatæ sunt in laicum titulo justo, & valido, non pertinent jam ad Ecclesiam aliquam, & tamen text. *in cap. cum Apostolica in verf. taliter*, io his decimis, quæ ad Ecclesiam aliam pertinebant, decidit, necessarium non esse eidem Ecclesiæ facere restitutionem, sed sufficere, quod religioso loco, vel alteri Ecclesiæ fiat: ergo non de decimis titulo justo obtentis; sed injusto modo prædicto, scilicet habito a Prælatis inferioribus, jura ista sunt intelligenda.

Infertur *octavo*, consuetudinem habere vim, & efficaciam ad eximendos Parochianos a solutione decimarum. Diximus supra Parochianos, nisi exempti proponantur, esse obligatos ad decimas persolvendas: atqui consuetudo habet vim, & efficaciam, per quam obligatio prædicta auferatur, habet enim vim legis humanæ, juxta *l.*2. *C. quæ sit longa consuet. c. consuetudo*, 1. *dist.* qua lege humana decimæ institutæ sunt, ut supra 64

supra notavimus. Igitur, &c. Probant Corol. *gl. verb. præsumpta*, *in cap. quia cognovimus*, 10. *qu.* 3. *gl. ult. in cap. in quibusdam* §. *fin. decim.* Sot. *l.*9. *de justit. qu.*4. *art.* 1. *col. ante pen.* refert alios Covar. *l.*1. *var. cap.* 17. *num.* 8. Seraphin. *dec.* 1204. *Rot. in Novarien. decim.* 26. *Februarii* 1631. coram R.P.D. meo Pirovano, Fr. Ludov. Miranda *in man. Prælat. tom.*2. *quæst.* 49. *art.* 5. Cabed. *Lusit. decis.* 205. *num.* 2. *par.* 1. ubi ait, judicatum, valere consuetudinem in modo, & tempore solvendi, qui multipliciter declarant. Sed ego, omissis variis eorum declarationibus, existimo, pro vera hujus corol. intelligentia, faciendam esse distinctionem inter consuetudinem, quæ ita aufert decimas ab ipso Parocho, ut illi congrua sustentatio non remaneat, & tunc verum est dicere, talem consuetudinem non valere, siquidem jus divinum, & naturale offendens rationabile esse nequit. Secus vero, si illa operante, adhuc remanet prædicta sustentatio, quo casu procedit hoc corol. prout in privilegio supra notavimus, eo quod, manente congrua sustentationem, solum remanet obligatio juris humani, contra quod operari potest consuetudo ex reg. text. *in cap. ult. de consuet.* si tamen talis consuetudo rationabilis fuerit, prout ille text. requirit: & sic cessat labor plurium Doctorum, quos referunt Covar. & Gutier. *dictis locis*. Ex his.

65 Colligitur *primo*, defendendam esse consuetudinem, qua introductum est, ut ex certis fructibus nulla decima, vel aliqua illius portio persolvatur. Patet, si expendamus, manente congrua sustentatione ministri, in reliquis tantummodo jus humanum per exemptionem violari, ac subinde nil mirum, si talis consuetudo rationabilis observetur, prout in specie tradunt Covar. *var. lib.*1. *cap.*17. *num.*8. *vers.*7. Azor. *d. l.*7. *cap.*37. *quæst.* 2.

66 Colligitur *secundo*, valere consuetudinem, ut ex certis fructibus, puta, fœno, oleo decima non solvatur, Covar. *loco proxime cit.* Azor. *dict. cap.*37. *qu.* 9. Castill. *tom.*7. *de test. cap.*2. *nu.* 8. Cancer. *var. resol. tom.*1. *cap.*23. *nu.* 11. Monet. *d. cap.* 5. *num.*94. ubi *num.*93. subdit, valere quoque consuetudinem, ut de minutis decimæ solvantur.

67 Colligitur *tertio*, valere quoque consuetudinem, quod ex eodem prædio una Ecclesia decimas majores percipiat, & alia minores, Host. *in cap. cum in tua*, §. *respondemus*, quem ibi omnes sequuntur, *de decim.* Rot. *in Conchen. decimar.* 1. *Julii* 1591. coram Card. Pamphil. sen. *& in Novarien. decimar.* 26. *Febr.* 1631. coram R.P.D. meo Pirovano Cast. *d. t.*7. *de Ter. cap.*2. *num.*7. Cancer. *d. c.* 23. *num.* 12. ubi quod consuetudine potest decima prædialis reduci ad vigesimam.

68 Colligitur *quarto*, posse ex consuetudine decimas uni Ecclesiæ alias debitas alteri adscribi, & solvi text. *in cap. cum sint homines*, *& in d. cap. ad Apostolicæ*, *de decim.* Covar. *d. cap.*17. *num.*8. Perez. *l.*1. *post. prin. vers. hujusmodi ante decimæ*, *tit.* 5. *l.*1. Gutier. *pract. d. tract. qu.* 13. *nu.* 47. ubi *num.* 48. limitat, id non procedere in decimis, quæ limitibus adhærent, hocest in prædiis, quæ limitibus proxima sunt; refert, & sequitur Monet. *d. cap.*5. *num.*97. *&* 98. ubi *numer.* 101. post Covar. *d. num.* 8. *vers.* 4. *fortiori ratione*, concludit, in hac specie sufficere consuetudinem decem annorum, cum ea non sit contra jus, sed præter, & *n.* 103. post eundem Cov. *d. num.* 8. *vers.*10. resolvunt, quod in aliis casibus consuetudo, quæ circa decimas observanda est, requiritur, & sufficeret, ut sit quadraginta annorum, & quod text. *in cap.* 1. *de præs. in* 6. qui contrarius videtur, procedit in præscriptione, non autem in consuetudine. Quando autem agitur ad 69
effectum excludendi Parochum a decima de jure debita, debet consuetudo non solvendi integras decimas probari cum requisitis immemorabilis, seu legitimæ præscriptionis, Seraphin. *dec.*1404. *num.* 2. Steph. Gratian. *discept. forens. cap.* 595. *num.*17. Rot. *dec.*474. *n.*5. *& dec.* 469. *numer.*2. *part.*1. *recent. & dec.* 262. *num.*2. *p.*2. *recent. & in Augustana decim.* 28. *Martii* 1631. coram R. P. D. Ubaldo.

Colligitur *quinto*, consuetudinem operari posse circa omnes decimas personales in pluribus Provinciis, eo quod, non obstante illarum exemptione, apparuit manere prædictam congruam, ad ministrorum sustentationem, ut tenent, quamvis alia ratione moti, Turrecr. *in cap. revertimini* 16. *qu.*1. *art.* 7. *num.* 21. Paris. *cons.* 25. *col.* 1. *vol.*4. Viv. *Neap. dec.*4. *num.* 46. Covar. *d. cap.* 17. *num.*8. Monet. *d. cap.*5. *n.*92. 70

Colligitur denique, in solvendis decimis considerandam esse consuetudinem, ut tradunt Gutier. *pract. l.*1. *qu.* 19. *num.*3. Suar. *de Relig. t.* 1. *tr.* 2. *l.*1. *cap.*12. *& cap.*21. *num.*5. *& cap.* 30. *n.*2. Rota *dec.*163. *numer.* 3. *part.* 2. *diversor. & dec.* 333. *num.*4. *p.* 5. *diversor.* & ad illam inducendam quando agitur inter duas Ecclesias, sufficit etiam spatium decem annorum, cum non sit contra, sed præter jus, ut Rot. *dec.* 163. *num.* 4. *p.*2. *& diver. & dec.*333. *n.*5. Addit etiam Rota *d. illa dec.* 333. *num.* 18. quod consuetudo in materia decimarum ad favorem Ecclesiæ sacramentalis contra Ecclesiam prædialem, ut inducatur, requiritur possessio decennalis, & *num.*19. quod Ecclesia prædialis, si quoad decimas probaverit particularem consuetudinem ad sui favorem, tunc non sufficit consuetudo decennalis contraria, sed opus est formali præscriptione. 71

Sed dubitari potest, quæ consuetudo in solutione decimarum sit attendenda locine vicinioris an loci, ubi prædia existunt, vel ubi sit solutio decimarum, an Diœcesis? Sub distinctione sic respondendum erit: aut nulla adest consuetudo in loco, ubi sita sunt prædia, aut sit solutio decimarum; vel si adest, est dubia, & tunc attendenda est consuetudo loci vicinioris, vel loci prædominantis, Ach. *dec.* 3. *num.* 2. 6. *&* 8. *sub tit. de decim.* Item, si in loco, ubi sit solutio decimarum, vel sita sunt prædia, nulla adest consuetudo: in loco vero viciniori adest aliqua consuetudo, & in loco dominanti adest diversa consuetudo, & tunc attendenda est consuetudo loci vicinioris, non vero loci dominantis, aut jus commune, Put. *dec.*176. *l.*3. *in correctis*. Aut in loco, ubi sita sunt prædia; adest particularis consuetudo, & illa tunc est attendenda. Item si in loco adest aliqua consuetudo, & in diœcesi alia, 72

& tunc

& tunc etiam attendenda est consuetudo loci particularis, & non diœcesis; ita Rot. *in Tuder. decimarum*, 19. *Novembris* 1591. coram Caedin. Pamphilio sen. *& in Civitat. decimarum*, 18. *Martii*, *& 27. Junii*, 1596. eoe. bonæ memoe. Pænia. Consuetudo enim specialis præferenda est generali, Rot. *in Calaguritana decimarum*, 19. *Martii* 1610. coram Caedin. Cavalerio, *inter ejus impressas*, *dec.* 106. *& in Hispal. decimarum*, 18. *Julii* 1612. coram bon. mem. Ubaldo. Item & attendenda est potius ea consuetudo, quæ favet parochiali, quam quæ favet prædiali, cum sit rationabilior, & conformior juri communi. Curt. jun. *cons.* 2. *in fine*. Afflict. *dec.* 80. *num.* 9. Rot. *in Segobien. decimarum*, 10. *Octobr.* 1583. coram Aldobrandino, *& in Placen. decimarii* 20. *Junii* 1598. coram bon. mem. Card. Millino.

---

§. IV.

Qui sit judex competens in causa decimarum, & an, & quando sit summaria, & executiva, & quibus pœnis afficiantur eas non solventes, & quomodo componi, & transigi super illis possit?

SUMMARIUM.

1 *Decimarum controversia in petitorio, ubi quæstio juris est, etiam incidens, spectat ad judicem ecclesiasticum; ad sæcularem vero quando quæstio est meri facti.*

2 L. si ex plagis §. in clivio, ff. ad l. Aquil. *declaratur.*

3 *Judex ecclesiasticus an de possessorio decimandi cognoscat, remissive.*

4 *Causa decimarum reputatur profana quoad effectum remissoriæ.*

5 *Decimarum in causis proceditur summarie, præcipue quando est inter Clericos, quibus de jure debentur decimæ, & eos, qui solvere debent, & quando quæstio fuerit inter duas Ecclesias super jure percipiendi decimas.*

6 *Ministri nomine Ecclesiæ pro decimis non solutis rei vindicatione, vel personali actione, vel ex officio Judicis contra laicos agere possunt.*

7 *Decimas solvere, appellatione remota, cogendi sunt subditi, sed limitatur ibi tribus modis.*

8 *Decimarum collector, quando modum excederet, ab excessu potest appellari.*

9 *Decimarum debitor non potest prætextu ejus, quod sibi debetur, decimas denegare.*

10 *Onus solvendi decimas est reale, & sequitur possessorem.*

11 *Possessor fundi pro decimis præteritis conveniri potest.*

12 *Fundus censetur tacite hypothecatus pro decimis.*

13 *Tributum ex certo fundo debitum, transit in quemlibet possessorem.*

14 *Census possessor pro præteritis redditibus tenetur, non excusso principali venditore.*

15 *Decimas non solvens, cum teneatur, excommunicari potest, ac debet, monitione præmissa.*

16 *Decimas substrahentes, sive non solventes, vel earum solutionem impedientes absolvi non possunt, nisi plena restitutione sequuta, vel saltem remittantur ab eo, cui debentur, vel denique impotentes sint ad restituendum.*

17 *Parochus an possit denegare Sacramenta iis, qui nolunt solvere decimas, remissive.*

18 *Vicarius an possit imponere contra interdictum personale contra renitentes solvere decimas, remissive.*

19 *Sepultura ecclesiastica privari debet, qui solvere tenetur decimas, neque eas solvit, aut restituit Ecclesiæ.*

20 *Religiosi Confessarii, sed maxime Ordinis Prædicatorum, & Minorum, tenentur hortari, & monere fideles ad solutionem decimarum.*

☞ *Vide Animadversionem.*

21 *Religiosi omnes excommunicantur* in Clem. 1. de decim. *qui decimas Ecclesiis debitas usurpant.*

22 *Religiosi, qui aliqua, ut audientes a decimarum Ecclesiis debitarum solutione retrahant, in sermonibus suis, vel alibi proferre præsumunt, excommunicationem ipso jure incurrunt.*

23 *Religiosis sub pœna suspensionis ipso facto ab officio prædicationis præcipitur, ut confitentibus conscientiam faciant de solvendis decimis, quoties a Rectoribus Ecclesiarum ad hoc requiruntur.*

☞ *Vide Animadversionem.*

24 *Compositio facta inter personas ecclesiasticas nomine suarum Ecclesiarum super decimas in futurum solvendas valet, modo causæ cognitio à Superiore facta interveniat, consensusque, seu auctoritas Episcopi, vel alterius Superioris accedat.*

☞ *Vide Animadversionem.*

25 Cap. veniens de transact. *concordatur* cum cap. 2. eod. tit.

26 *Compositio super decimas in futurum solvendas, si fiat inter Parochos sine auctoritate Episcopi, vel Superioris, non in totum vitiatur, sed valet pro vita componentium.*

27 *Compositio de decimis præteritis non solum cum ecclesiasticis personis, sed etiam cum laicis fieri potest sine auctoritate Superioris.*

Decimarum controversia in petitorio, ubi quæstio juris est etiam incidens, privative spectat ad judicem ecclesiasticum, *cap. fin. de rerum perm. cap. tua nobis §. fin de decim.* Gutier. *pract. lib.* 3. *qu.* 26. *num.* 11. Gabr. Pereira *de manu Regia par.* 1. *cap.* 7. *n.* 38. ad sæcularem vero spectabit solum, quando quæstio sit meri facti, an, nimirum talis perceperit, vel solverit, seu etiam an percipiat, seu solvat decimas, ad effectum quoque, ut is, de quo non dubitatur, an jure solvere debeat decimas, eas solvere Ecclesiæ, ejusve Rectori cogatur, vel quia agatur contra detentorem fructuum decimandorum. Ita Covar. *pract. cap.* 35. *num.* 2. Navar. *cons.* 1. *de constit. num.* 80. *in antiqu.* Rebuff. *de decim. q.* 10. *a num.* 35. *& de except. num.* 213. *cum seqq. & numer.* 219. Henr. *in summ. lib.* 7. *cap.* 27. §. 2. *lit. L.* Zecol. *in praxi Episcop. part.* 1. *verb. decima*, §. 6. Seraph. *dec.* 1047. *n.* 3. late Monet. *de decim. c.* 8. *a princ.* Gomez Leo. *dec.* 49. Piasec. *in praxi Episcop. p.* 2. *cap.* 4. *num.* 59. *in princ.* Fagund. in quin-

quinque Ecclesiæ præcepta, *præc.5. lib.3. cap.5. numer.* 1. quamvis Azor. *institut. moral. p.* 1. *lib.* 7. *cap.* 36. *qu.*5. Homobon. de bonis *de examine eccles. parr.2. tract.8. cap.8. quæst.* 24. existimaverint, etiam quando quæstio est facti, solum ecclesiasticum esse judicem competentem circa decimas. Pro quibus non facit, quod cognoscens de facto rei spiritualis, cognoscit etiam de re ipsa spirituali: quia ex facto jus oritur, atque ideo quæstio facti ex quæstione juris videtur inseparabiliter dependere, juxta *reg. l. si ex plagis*, §. *in clivo*, *ff. ad legem Aquil.* cum aliis adductis per Menoch. *cons.2. num.* 208. & D. Barbos. *in d. l. Titia num.*25. quia respondetur, *d.* §.
2 *in clivo* solum evincere ex circumstantiis facti pendere decisionem quæstionis juris, minime vero quæstionem facti ita esse a juris quæstione inseparabilem, ut qui de facto cognoscit de quæstione juris, videatur, & necessario debeat cognoscere, cum compertum sit unam ab altera esse distinctam, ut quia solum ponitur in controversia, an solverit, seu perceperit: minime vero dubitatur, an sit solvenda, vel ex quibus fructibus debeat solvi.

Item causa decimarum, quæ data sunt in feudum sæcularibus, discentienda est coram judice ecclesiastico; licet enim dominium hujusmodi decimarum, scilicet fructuum illarum omnino spectet ad laicos, & feudum censeatur sæculare, tamen quia oritur, & dependet a jure spirituali, & ecclesiastico, non potest judex laicus de illis cognoscere, Feder. de Senis *cons.*245. *numer.*1. Azor. *instit. mor. par.*1. *l.*7. *cap.* 39. *qu.*3. Monet. *de decimis*, *cap.*8. *qu.* 1. *num.*15. Fagundez *in quinque Ecclesiæ praecepta*, *præc.*5. *l.*3. *c.*5. *num.*5. Rot. *in Ravennaten. emphyteusis* 28. *Maji* 1631. coram R.P.D. Merlino, quamvis de caussis decimarum, & tertiarum, quæ Principibus sæcularibus, aliisque privatis a Sede Apostol. justis de caussis concessæ fuere, judices competentes esse laicos, & Regia tribunalia sæcularia cognoscere, idque privative ad judices ecclesiasticos existimaverint Aufrer. *ad Capel. Tholos. decis.*109. *ante fin.* Bellug. *in speculo Princ. rub.* 13. *de decim. in vers. constat a num.*5. Petr. Matthæ. *in addit. ad Guid. Pap. dec.* 1. Rebuff. *de except. num.*214. *&* 219. *& de decim. qu.* 10. *num.* 39. Covar. *pract. cap.*35. *num.*2. *vers.*3. *quoties*, Gutier. *pract. lib.*1. *qu.* 14. *num.*4. Joan. Garc. *de expens. cap.*9. *num.*94. Camill. Borel. *de præstantia Regis Cathol. cap.* 71. *num.* 349. *&* 350. *& cons.*20. *cent.* 1. *& in sum. decis. titulo* 19. *de decim. num.*17. *&* 19. Menoch. *cons.* 757. *num.*16. *volum.* 8. Bernard. Gravæ *ad pract. Camer. Imper. l.* 2. *cap.* 38. Franc. Hieron. Leo *Valent. decis.* 3. *num.* 13. Canis. *de decim. qu.* 13. *col.* 2. Stephan. Gratian. *discept. forens. tom.* 2. *cap.* 238. *num.*58. latissime Castil. *controvers. tom.*7. *de Tertii*, *c.*12. *num.*20. *cum seqq.*

Utrum autem de possessorio decimandi ecclesiasticus judex cognoscat? vide Gall. *l.* 1. *observat.*38. *num.*3. *&* 4. Menoch. *remed.*15. *recuper. sub num.*234. Rebuff. *d. tract. qu.*19. *n.* 3. Boer. *decis.*69. *num.*13. Afflict. *dec.*3. *n.* 10. *& dec.*24. *num.*9. Cach. *dec.*119. Grav. ad Vestrium *in praxi Romanæ Curiæ*, *lib.*5. *cap.*1. *a num.* 3. Camill. Borel. *de præstantia Regis Catholici*, *cap.* 71. *numer.*349. *&* 350. *& in summ. omnium dec. tom.*1. *sub titulo* 19. *a num.* 18. *& tit.*43. *num.*125. Sayr. *in floribus dec. sub tit. de constit. dec.*41. Azev. *lib.* 6. *n.*3. *tit.*5. *lib.* 1. *novæ Recop.* Suar. de Pace *in pract. tom.*2. *prælud.* 2. *a num.* 22. Gutier. *pract. l.*1. *qu.*4. *num.* 1. Cur. Philip. *p.*1. §.3. *numer.*5. *cum seqq.* Bobadill. *in sua politica*, *l.* 2. *cap.*8. *numer.*145. Stephan. Gratian. *discept. forens. c.*238.

3 In qua quæstione affirmativa pars verior mihi videtur; nam matrimonii possessorium, quamvis agatur inter personas mere laicas, quia habet admixtam causam, & titulum spiritualitatis, definiendum est a judice ecclesiastico, Covar. *de sponsal. p.*2. *cap.* 7. §.6. *num.* 8. *& cap.* 8. §. 12. *num.* 3. Valasc. *consult.*93. *num.*2. *ad med. versic. etiam causa matrimon.* late Molin. *de ritu nupt. l.*2. *differ.* 10. *nu.*19. *cum seq.* Rot. *in d. Ravennaten. emphyteusis*. Possessio enim rei spiritualis, licet sit mere temporalis, & laicalis; attamen etiam de possessione solum cognoscit judex ecclesiasticus, quemadmodum de ipsa proprietate, non autem laicus, cum qualitas spiritualitatis qualitatem temporalitatis absorbeat, & ad se trahat, Beroi. *in rubr. de judic. num.* 51. Cravet. *cons.*258 *nu.* 8. Roland. *consil.* 12. *n.* 35. *cum seq. lib.* 2. Valasc. *d. consilio* 93. *nu.* 3. Menoc. *remed.* 15. *recup. numer.* 205. *cum seqq.* Covar. *practic. cap.* 35. *n.* 1. Gutier. *canon. cap.*34. *nu.* 26. *& seqq.* late Azor. *institut. moral. part.*1. *lib.*5. *cap.*14. *quæst.* 1. Duard. *ad Bullam Cœnæ lib.* 2. *canon.* 15. *qu.* 19. *numer.*47. Put. *dec.*360. *lib.*1. *in antiq.* Rot. *in dict. Ravennaten. emphyteusis*.

4 Illud advertere oportet in hac materia non contemnendum, quod ad effectum remissoriæ causa decimarum reputatur profana, ut censuit Rot. coram Caputaquen. *dec.*54. *lib.* 2. *& decis.* 68. *p.*3. *& in Legionen. decimarum*, 4. *Decembris* 1615. coram bonæ memoriæ Dunozetto, *& Valentina decimarum* 21. *Junii* 1613. coram Cardin. Cavalerio, *inter ejus impressas*, *dec.*258.

5 In caussis decimarum proceditur summarie, præcipue quando est inter Clericos, quibus de jure debentur decimæ, & eos, qui solvere debent, *Clemen.*2. *de judic.* Monet. *de decim. cap.* 8. *nu.*41. Piasec. *in praxi Episcop. p.* 2. *capitulo quarto n.*59. *in princ.* imo, & procedi potest sine aliqua juris solemnitate, ut tradit Card. *d. Clem.*2. *n.*28. & Imol. *num.* 7. item tempore feriarum ob necessitates, sicut docet Everard. *in topicis legalibus*, *in loco a tribut. ad decimas*, *nu.* 4. Ampliat., ut procedat etiam, quando quæstio fuerit inter duas Ecclesias super jure percipiendi decimas, secundum Rot. *dec.*14. *n.*2. *de decim. in novis*, Maranta *de ordine judic. p.* 4. *dist.* 9. *num.* 179. Zerol. *in praxi Episcop. p.* 1. *verb. decimæ*, *versiculo ad sextum*, Monet. *d. c.*8. *n.*43. ubi *num.* 47. subdit, quod si quæstio sit inter laicos, etiam de decimis ecclesiasticis, tunc causa non est summaria, nec habet locum *d. Clem.*2. & *num.* 51. addit, quod contra Advocatos, & alios detinentes, & impedientes, ne decimæ solvantur, similiter procedi potest summarie, & *num.* 56. quod in materia decimarum, si Rector agat contra subditum ad decimas non solutas, incipi potest a præcepto cum monitione sub excommunicationis pœna.

6 Ministri quoque nomine Ecclesiæ pro decimis non solutis rei vendicatione, vel personali actione, vel ex officio judicis contra laicos agere possunt, gl. *verb. tributa*, *verf. sed verius est in cap. tua il 2. de decima* Rebuff. *dict. tract. qu. 3. d. n. 15. & qu.9. num.6. & 9. cum seqq.* Azor. *in fin. mor. p.1. libro 7. cap.23. q.9.* Less. *de justit. lib.2. c.39. nu.15. in fin.* Suar. *de Relig. tom.1. tract. 2. lib.1. cap.36. num.4.*

7 Subditi omnes cogendi sunt ad solvendas decimas, appellatione remota, *d. c. tua il 2. de decim.* Mar. Anton. *var. resol. l.1. res.112. casu 17.* ubi etiam resolvit, appellationem non dari a sententia lata super primitiis, & expensis factis in lite, late Sigism. Scacc. *de appell. q.17. limit.18. per tot.* ubi *n.5.* intelligit quoad effectum suspensivum, non autem devolutivum. Quæ quidem resolutio limitatur, *primo* non procedere, quando agitur cum persona ecclesiastica, quæ prætendit habere potiora jura in decimis, ut per Host. *in d. cap. tua l.2. sub num.22. versic. item secus*, Henric. *n.7. in fine versic. super eo, & n. 8.* Præpos. *in c. fin. §. quoties. num.32. q.6.* & *ibi* Gemin. *sub numer.22. de appellat.* *Secundo* limitatur, quando agitur inter duas Ecclesias contendentes de jure decimandi, Hostiens. & Henric. *ubi proxime* Scacc. *d. limitat.18. num.3.* Salgado *d. cap. 2. num. 77.* Rota *Corduben. Decimarum Decemb. 1605.* coram

8 Card. Pamphilio jun. *Tertio* limitatur, quando collector decimarum modum excederet, quia ab excessu potest appellari, Scacc. *d.limit. 18. n.4.* Salgado *d. cap.2. num.77.*

9 Item debitor decimarum non potest prætextu ejus, quod sibi debetur, decimas denegare, cum in futuris decimis non admittatur compensatio, ut post glos. *in cap. decimæ, 16. quæst. 1.* & alios tradit Rebuff. *d. tract. qu. ult. num.10.* Everar. *in topicis legalib. in loco a trib. ad decim. num. 2.* imo neque propter sterilitatem, ut fuse ostendit, idem Reb. *d. qu. ult. num. 22.* & Viv. *in communib. opin. 153. verf. consuetudo non solvendi.*

10 Cum onus solvendi decimas sit reale, & sequatur possessionem, gl. *verf. sic & dominus in d. c. tua l.2. de decim.* Baptista Costa *de portione rata qu. num. 11.* Camil. Borel. *in sum. omnium decis. tit.19. n.63.* Fagund. *d. præc.5. lib.3. cap.5.* Ca-

11 stil. *d. tom.7. de cert. cap.2. num. 17.* ideo possessor fundi pro decimis præteritis conveniri potest, ut resolvunt Capyc. *dec. 20. a n. 26.* Cassan. *in consuetud. Burgun. rub. 4. §. 6. verb. & si porter. num.4. pag. 155. in princ. & rub. 11. §. 6. num.3. pag.361.* Tiraq. *de retractu lig. §.6. gl.1. num. 7.* Azor. *d. lib.7. cap.24. verf. quæres*, & præcipue *qu.18.* Suarez *d.l.1. c.38. n.8.* Mem. *de decim. cap. 6. a num.18.* ubi etiam ait cum Rebuff. *d. qu. 9. num.9.* & Gig. *de pension. qu. 39. num. 12. & qu.*

12 43. *num.4.* atque alii, in optione Ecclesiæ esset quem velit convenire, novum, an antiquum prædii possessorem: & quod pro decimis fundus censeatur tacite hypothecatus, dicit. Reb. *tom.*

13 2. *ad leges Galliæ, art.1. gloss. 14. num. 25.* quia tributum ex certo fundo debitum, cum sit onus reale, pro quo censetur tacite hypothecatus, transit in quemlibet possessorem, ut per Guid. Papæ *qu.432. num. 15.* Cened. *d. collect.86. n.3.* Gam. *Lusit. dec.145.* Morl. *in emptorio juris, p.1. tit. de locato num. 37.* quod in fundo emphyteutico nominatim resolvunt Valasc. *de jure emph. qu. 4. num.6. & qu. 17.* Cald. Pereira *de nomin. emphyteusis, qu.13. n.17. & de extinct. emphyt. c. 3. num. 18. & 23.* Cabed. *Lusit. decis. 149. p. 1.* & census possessorem pro præteritis redditibus te- 14
neri, non excusso principali venditore, firmarunt Valasc. *de jure emphyt. q.32. n.13. & 14.* Gam. *Lusit. dec.145.* Surd. *decis.162. n.11.* Steph. Gratian. *discept. forens. cap.1. 6. num. 16. & c. 141. num. 3.*

Non solvens decimas, cum teneatur, excom- 15
municari potest, ac debet, text. *in cap. de decim. 16. qu.1. c. perven. cap. ad hæc cap. ex parte il 1. cap. tua nobis, cap. si aliquibus de decim. Clem. dispendiosam 2. de judic.* Conc. Trid. *sess. 25. de reform. cap.12.* ibi, *excommunicentur*, Aloys. Ricc. *in praxi, p.4. resol.500.* Rot. *in Dertusen. decimar. 11. Maii 1609.* coram Card. Marquemont. impressa per Marchesan. *de commission. par. 1. pag. 675. & in motulen. decimarum, 31. Januar. 1614.* coram bonæ mem. Card. Sacrato. Intellige, monitione præmissa, secundum Monet. *cap.8. n.69.* Azor. *instit. moral. p.7. cap.24. qu.17.* Suar. *dict. lib. 1. cap. 37.* Aloys. Ricc. *in decis. Curiæ Archiepiscop. Neapol. dec. 195. num. 6. p. 4.* Casus accidit, ut sequitur. *Cum Episcop. Umbriacen. quosdam occasione decimarum excommunicatos declarasset, absolutione Sanctissimo, vel Sacræ Congregationi reservata, iidem excommunicati ad Archiepiscopum Sanctæ Severinæ, uti Metropolitanum, recursum habuerunt, ab illiusque Vicario inhiberi, & respective absolvi obtinuerunt, quo per Congregationem Episcoporum audito, Sac. eadem Congr. sub die 19. Julii 1616. respondit, quod Archiepiscopus S. Severinæ excommunicatos reintrudat, causamque ad Sacram Congregationem remittat, & ejus Vicarium advertat, ut in similibus causis abstineat ab absolutione, & ab admissione appellationis suspensivæ, quia excommunicatio hominis trahit secum executionem.*

Subtrahentes, sive non solventes decimas, vel 16
earum solutionem impedientes, ultra prædictam excommunicationem, quam, præmissa monitione, incurrunt, ab hoc crimine, nisi plena restitutione sequuta, absolvi non possunt, ut per Sanch. *in præcepta Decalogi, tom.1. lib.2. cap. 20. num. 19.* Novar. *in singul. juris canon. concl. 6.* Molin. *dict. num.4. verf. his ita relatis*, vel saltem remittantur ab eo, cui debentur; Navar. *in man. cap.21. num.32.* Azor. *instit. moral. p.1. lib.7. c.37 q. 9.* Fagund. *d. præc.5. lib.3. cap.6. nu.4.* nisi, quando ad confessionem accedit, impotens sit ad restituendum; quia tunc absolvi potest tenet Navar. *in man. cap.17. n.50.* Molin. *citato loco* Jo. Valer. *de differen. inter utrumque forum, verbo absolutio, differ. 5. num.5.* Nov. *d. concl.6. num.3.* ex ratione, quia Concil. *loc. cit.* solum prohibet absolvi eum, qui pro tunc potest restituere, quique peccat, non restituendo.

An autem Parochus possit denegare Sacramen- 17
ta iis, qui nolunt solvere decimas, vide Aloys. Ricc. *dec. Curiæ Archiep. Neap. dec. 195. a princip. par. 4.* Et an contra renitentes solvere deci- 18
mas possit Vicarius imponere interdictum personale? vide eundem Ricc. *d. p.4. dec.380.*

Is

19 Is quoque, qui solvere tenetur decimas, neque eas solvit, aut restituit Ecclesiæ, debet ecclesiastica sepultura privari, text. est *in c. prohibemus de decim.* Vide *supra c.* 26. n. 50.

20 Religiosi Confessarii, sed maximæ Ordinis Prædicatorum, & Minorum, tenentur hortari, & monere fideles ad solutionem decimarum, ut probatur *in cap. discretioni vestræ, de decim. in 6.* ubi dicitur, quod Gregorius IX. mandavit districte Fratribus Prædicatoribus, & Minoribus, ne talia, quæ audientes, a decimarum, seu aliarum rerum Ecclesiis debitarum solutione retrahant, vel alias animas corrumpant audientium, in sermonibus suis, vel alibi proponere præsumant, imo verbo, & opere informent eosdem, ut ad solutionem prædictorum promptæ voluntatis animo sint intenti. Sed ad tollendum scrupulum Eugenius IV. concessit, quod Fratres Minores non teneantur facere conscientiam de decimis in confessionibus, nisi quando fuerint requisiti ab Ordinariis, & quod tunc sufficiat dicere: Facio tibi conscientiam, & inducere peccatorem, quantum potuerint ad solvendum, non tamen propter hoc teneantur denegare absolutionem, ita referunt Collector. privil. *in comp. verb. absolutio quoad saeul.* 2. §. 2. Fr. Lud. Miranda *in man. Tral. tit.* 2. *qu.* 49. *art.* 14.

Animadversio.

☞ Fides sit penes Ludovicum Miranda, asserentem, quod Eugenius IV. declaraverit, Fratres Minores non teneri facere conscientiam de decimis in confessionibus, nisi quando requisiti fuissent ab Ordinariis; cum penitus inverisimile sit, ita censisse; quando enim agitur de notitia reluctantiæ pænitentis ad solvendas decimas, non expectanda est instantia Ordinarii, ut eum ad solvendum inducat, ut satia quisque sane mentia intelligit; multo minus inverisimile est declarasse, non teneri negare absolutionem, si postquam, quantum potuerint inducere peccatorem ad solvendum ipsum reluctantem invenerint: quæ enim esset hujus peccatoris dispositio pro obtinenda absolutione?

Circa hanc facti speciem quid senserit Conc. Lateran. V. clausum sub Leone X. an. 1517. subjicimus ejus decretum, relatum in VII. Decretalium Clem. VIII. tit. de decim. obstringens quoscumque Regulares ibi = ut animarum utriusque sexus Christifidelium saluti uberius consulatur, Fratres quorumcumque Ordinum, illos, quorum confessiones pro tempore audierint, cujuscumque status & conditionis fuerint, ad solvendum decimas, sive aliam bonorum, seu fructuum quotam in locis, in quibus decimæ ipsæ, aut similia solvi consueverunt, etiam sub onere conscientiarum suarum monere, & hortari, ipsisque etiam illam solvere recusantibus absolutionem denegare, & super hoc requisiti, id populo publice prædicare, & persuadere teneantur = ☜

21 Excommunicationis vero sententiæ subjacent ipso facto illi Religiosi, qui aliqua, ut audientes a decimarum Ecclesiis debitarum solutione retrahant, in sermonibus suis, vel alibi proferre præsumunt, ut habetur *in Clem. cupientes de pœnis*, unde colligitur, Religiosum non affici hac excommunicatione, dum alicui mandat, ut alteri, qui decimarum onere tenetur, suadeat, ne solvat: hic enim non dicitur aliquid proferre ipsius auditoribus, qui decimas solvere debent, ut opinantur Suarez *de cens. disp.* 23. *sect.* 5. *num.* 37. Filiucc. *tract.* 14. *cap.* 8. *qu.* 8. *num.* 146. Bonac. *d. qu.* 8. *punct.* 13. *n.* 3. ubi *num.* 4. addit, ad incurrendam istam excommunicationem non sufficere præfata verba proferre ex inadvertentia: sed requiri dolum, & scientiam cum intentione retrahendi auditores a solutione decimarum.

Religiosis quoque præcipitur *in dict. Clem. cupientes*, sub pœna suspensionis ipso facto ab officio prædicationis, ut confitentibus conscientiam faciant de solvendis decimis, quoties a Rectoribus Ecclesiarum ad hoc requiruntur: si autem scienter negligant confitentibus conscientiam facere de solvendis decimis, dum a Rectoribus Ecclesiarum requiruntur, suspensionem incurrunt, quæ suspensio durat, donec confitentibus conscientiam fecerint, quod si interim, antequam negligentiam, oblata opportunitate, purgent, idest antequam conscientiam confitentibus faciant, præsumpserint prædicare, vinculo excommunicationis obstringuntur. Hinc colligitur, ad incurrendam istam excommunicationem duo requiri. *Primum*, ut Religiosi requisiti sint a Rectoribus Ecclesiarum, & scienter non admonuerint pœnitentes de solutione decimarum: quamobrem, si non admoneant, dum requisiti non sunt, excommunicationem non incurrunt ex declaratione Eugenii IV. ita Sylvest. *verb. excommunicatio*, 9. *num.* 89. Tabien. *eod. verb.* 5. *cas.* 45. Angel. *eod. vers.* 7. *casu* 44. Filliuc. *cap.* 33. *num.* 42. Hier. Roderiq. *in compendio qu. Regul. resolut.* 50. *num.* 8. ubi subdit, requisitionem debere fieri Dominica prima, quarta, & ultima Quadragesimæ, & in festis Ascensionis Domini, Pentecostes, Nativitatis S. Joa Baptistæ, Assumptionis, & Nativitatis B. M. Virginis juxta dispositionem *d. Clem.* contra Cajetan. *verb. excommunicat. cap.* 66. Navar. *in man. cap.* 27. *num.* 145. hoc expresse non requirentes. *Secundum*, ut prædicare præsumant, nondum purgata negligentia; si vero, purgata negligentia concionentur, excommunicationem non incurrunt; quia in text. dicitur, *si prædicare præsumpserint, prædicta negligentia non purgata*, ita Cajet. Sayr. Filliuc. & alii *citatis locis*. 22

Additio.

☞ Wagnerek ad allatam Clementinam Decretalem sentit, præceptum in ea injunctum de prædicanda, & suadenda decimarum solutione videri hodie cessasse, quia his temporibus in hoc nihil difficultatis Religiosi faciunt = a quo tamen onere nullatenus exemptos crederem, si ad id publice prædicandum, & suadendum pro rerum, & locorum opportunitate requisiti essent. ☜

Excommunicantur etiam *in Clem.* 1. *de decim.* omnes, ac quicunque Religiosi, qui decimas Ecclesiis debitas, ad ipsos jure, aliquo, vel causa legitima non pertinentes, usurpant, aut usurpa- 23

re audent dolis, & malis artibus: & qui prohibent Ecclesiis decimas solvi ex animalibus suorum familiarum, vel pastorum, vel ex aliis animalibus, quæ suis permiscentur, vel ex illis, quæ in Ecclesiarum fraudem emunt, & si admoniti, ex his intra mensem non desistunt, aut si id, quod ausu temerario usurparunt, intra duos menses post admonitionem non restituerint iis, quibus jure debetur, excommunicationi subjiciuntur, quæ nulli in jure reservatur. Referunt Azor. *institut. moral. p.* 1. *l.* 12. *cap.* 13. *qu.* 13. Filliuc. *tract.* 14. *num.* 125. *vers. quinta, novissime* Bonac. *de cens. extra Bull. disp.* 2. *qu.* 8. *punct.* 12. Et quia text. *in d. Clem.* 1. generaliter loquitur, ibi, *Relig. quicumque* ideo non solum viros Religiosos, verum etiam fœminas Religiosas comprehendit, ut per glos. ibi, *verb. quicumque* Sayr. *de cens. l.* 3. *cap.* 34. *num.* 24. Mar. Alt. *de cens.* ubi *de suspens. disput.* 17. *cap.* 2. *col.* 3. *vers. notandum* 3. Bonacin. *d. punct.* 12. *n.* 8. ubi etiam post Suar. *de cens. disp.* 31. *sect.* 6. *num.* 9. addit, istam excommunicationem extendi ad Equites Militares, qui vere sunt Religiosi.

Animadversio.

☞ Verum quidem est, excommunicationem a cit. Clementina nulli reservatam esse; sed reservata est Papæ a Conc. Trident. cap. XI. sess. XXII. de refor. & a Bulla Cœnæ cap. XVIII. ☜

24 Compositio facta inter personas ecclesiasticas nomine suarum Ecclesiarum super decimas in futurum solvendas, ut scilicet decimæ uni Curato, vel Parocho debitæ, alteri Parocho, & Curato solvantur in posterum, valet, modo causæ cognitio a Superiore facta interveniat, consensusque, seu auctoritas Episcopi, vel alterius Superioris accedat, *cap. veniens de transact. cap. ex multiplici de decim.* Ruin. *consil.* 142. *vers. clarum est num.* 13. *vol.* 5. Rebuff. *in tract. de decim. qu.* 13. *a num.* 16. Capic. *dec.* 165. *part.* 3. Bonacos. *tom.* 1. *commun. opin. l.* 1. *tit.* 10. *n.* 12. *pag.* 186. Marc. Antun. Genuen. *in praxi Archiep. Neap. cap.* 60. *num.* 19. Fr. Leo *in Thesauri fori Eccles. p.* 4. *cap.* 1. *numer.* 2. *in fine*, Azor. *instit. moral. p.* 1. *l.* 7. *cap.* 26. *qu.* 5. Bonac. *de legib. disput. ult. qu.* 4. *puncto* 5. *num.* 3. *& de simonia qu.* 4. §. 15. *num.* 5. *vers.* 2. *si transigentes*, ubi *nu.* 18. idem dicit de transactione, & *n.* 9. subdit, quod valet compositio inter personas ecclesiasticas nomine suarum Ecclesiarum facta de consensu Episcopi, seu Superioris, ut de rebus minutis nulla solvatur decima: item ut non solvatur decima integra de vino, oleo, frumento, &c. & *num.* 14. quod potest compositio fieri auctoritate Episcopi cum laicis super tempus, & locum solvendarum decimarum.

Animadversio.

☞ Attenta Extravag. Pauli II. = *Ambitiosæ cupiditati* = de reb. Eccles. non alienan., hujusmodi compositiones hodie fieri nequeunt sine beneplacito Apostolico; quidquid sit de interpretatione sequen. nu. relata ad cit. c. *Veniens* de transact., Episcopus enim in vim Can. *Terrulas*, caus. XII. quæst. 2. dare potest licentiam alienandi res exiguas, vel modici valoris, quæ ex stylo curiæ non excedant summam scutur. XLI. & obulor. XXV. monet. Rom. cui Can. ex declaratione Congr. Conc. sub die 11. Jan. 1596. non derogatum fuisse a dicta Pauli Constit. neque a Trid. cap. XI. sess. XXII. & sess. XXV. de reform. refert Fagnan. in capitulo *Nulli* de rebus Eccles. non alienan. num. 25. ☜

Nun obstat *dict. cap. veniens*, quatenus vide- 25
tur exigere consensum, seu auctoritatem Apostolicam, quia, vel ibi agebatur de magno præjudicio, videlicet solvenda tantum tertia parte decimæ, vel quia nulla causa intervenerat utilitatis, necessitatis, vel alia similis; vel quia hæc erat proprie transactio; illa vero, de qua *in c.* 2. *de trans.* quod contrariari videtur, compositio erat: vel denique, quia in ea parochia, in qua erant prædia, de quibus transactio facta fuerat de non solvenda, nisi tertia parte decimarum, coloni monasterii a Parocho etiam recipiebant ecclesiastica Sacramenta, ita Mon. *d. q.* 7. *n.* 137. Duo igitur requiruntur ad valorem istius compositionis super decimas in futurum solvendas, ut scilicet causæ cognitio procedat ab Episcopo, vel Superiore facta, & consensus; seu auctoritas ejusdem Episcopi, vel Superioris, ut non sufficiat solus Parochi consensus, secundum Reb. *d. q.* 13. *num.* 22. Fagund. *d. cap.* 2. *num.* 3. *&* 4. Appellatione autem Superioris in hac materia venit quilibet Prælatus, Episcopo inferior, modo habeat jurisdictionem quasi episcopalem, secundum Rebuff. *d. q.* 13. *num.* 23. *&* 24. Fagund. *d. c.* 2. *num.* 5. *&* 6. id ampliantes ad Vicarium Episcopi generalem, declarantesque, hujusmodi compositionem, si fiat inter Parochos sine auctoritate Episcopi, vel Superioris, non in totum vitiari, sed valere pro vita componentium; non enim mortuo eo, qui illam fecit, successori præjudicat, *d. cap.* 2. *de trans.* Duen. *reg.* 127. *in fine* Rebuff. *d. qu.* 13. *num.* 25. Bonacos. *tom.* 1. *com. opin. lib.* 1. *tom.* 10. *num.* 12. *pag.* 186. Rot. *in mediolan. decim.* 10. *Apr.* 1606. coram R. D. Cocc. Decano *& dec.* 585. *num.* 3. *par.* 1. *rec. & in Augustin. decim.* 28. *Martii* 1631. coram R. P. D. Ubaldo.

De decimis vero præteritis, non solum cum eccle- 26
siasticis personis, sed etiam cum laicis potest fieri compositio sine auctoritate Superioris. Ita gl. & Doctor. *in cap. ut super de reb. Eccl. non alien.* Rebuff. *d. qu.* 13. *num.* 25. *&* 33. *& in tr. except. num.* 217. Fagund. *d. cap.* 2. *num.* 7. ubi *num.* 17. idem dicit de transactione Mon. *de decimis, c.* 5. *num.* 128. ubi reddit rationem, quia tunc non agitur de tollendo, aut remittendo aliquo jure Ecclesiæ, sed solum de commodo illius Parochi, ad quem illæ decimæ jam spectant.

CAP.

CAP. XXIX.

Parochus quibus modis talis esse desinat.

SUMMARIUM.

1 *Beneficium vacat per mortem beneficiati.*
2 *Parochialis vacat ipso jure per assecutionem alterius incompatibilis beneficii, in tantum, quod si Parochus illam retinere contenderit, etiam secundo spolietur.*
3 *Ordinarius habenti parochialem Ecclesiam potest alteram parochialem conferre, sed post ademptionem possessionis pacificæ secunda vacat prima ipso jure.*
4 *Parochialis Rector, si assequatur possessionem etiam Canonicatus incompatibilis cum parochiali, desinit esse Rector ipso jure.*
5 *Parochialem vi occupans, vel scienter injuste se intrudens in beneficio curato, illo privatur ipso jure.*
6 *Parochialis, ut vacatio inducatur per assecutionem secundi beneficii incompatibilis, non sufficit collatio sola, sed requiritur adeptio possessionis pacificæ, vel quod per eum stet, quominus illam adipiscatur.*
7 *Vacatio prioris beneficii per assecutionem secundi incombatibilis inducitur, si dicti secundi habeatur pacifica possessio, non enim requiritur utriusque.*
8 *Possessio secundi pacifica, ut inducatur vacatio prioris beneficii incompatibilis, debet esse non solum de facto, sed etiam de jure.*
9 *Parochiales plures sibi invicem unitæ retineri possunt tanquam beneficia non incompatibilia.*
10 *Parochialis, quæ est in civitate, potest obtineri cum Canonicatu in Cathedrali, si utrique inservire poterit.*
11 *Parochialis potest obtineri simul cum monasterio, cui cura imminet animarum, dato in commendam ad vitam.*
12 *Parochialis habita non inducit incompatibilitatem simul cum alia parochiali.*
13 *Parochialis vacat renunciatione.*
14 *Parochialem resignans, debet exprimere per quantum tempus illam possederit, & si tempus est breve, resignatio rejicitur.*
15 *Clausula*, dummodo remaneant centum pro Rectore, *poni solet in resignationibus Parochialium.*
16 *Clausula*, dummodo remaneant centum pro Rectore, *quomodo justificetur, & cui incumbat onus, quod remaneant centum pro Rectore, ostenditur.*
17 *Valor ducatorum centum, quæ debent remanere Rectori parochialis, quæ pensione gravatur, est intelligendus juxta morem cujusque regionis.*
☞ *Vide Animadversionem.*
18 *Onera necessaria tantum, & ordinaria deducenda sunt ex centum ducatis, quæ debent remanere Rectori parochialis, quæ pensione gravatur.*
19 *Onera necessaria, & ordinaria, quoad hunc effectum censentur illa, quæ fiunt pro Capellano, Clerico, candelis in festo Purificationis Beatæ Mariæ, manutentione Sacristiæ, Cathedratico, Prædicatore, Visitatore, Episcopo, organo, cera, hostiis, vino, & oleo pro luminaribus Sanctissimi Sacramenti.*
20 *Onera extraordinaria, voluntaria, seu arbitraria, incerta, & variabilia, & non perpetua, ac illa, quæ expleri possunt per ipsum Rectorem, non sunt deducenda ex dictis centum ducatis.*
21 *Pensione nulla, & invalida existente, non abdicatur jus a resignante.*
☞ *Vide Additionem.*
22 *Clausula*, cujus litis statum, &c. *non capit litem, in qua fuerit lata sententia.*
23 *Actor, & reus non dijudicantur ad imparia.*
24 *Sententia nulla, & injusta, non facit transitum in rem judicatam.*
25 *Actorum integra trasportatio necessaria est in causa beneficiali.*
26 *Sententia dicitur nulla, non visis integris actis.*
27 *Acta legitime extracta dicuntur, cum extrahuntur ab actuario, vel successore in officio cum compulsoria, & partis citatione.*
28 *Clausula*, Appellatione remota, *non operatur, si constat de notorio gravamine, vel quando sententia est nulla, aut evidenter iniqua, seu notorie injusta.*
26 *Clausula*, ac si præinserta nunquam emanasset, &c. *facit, ut omnia medio tempore gesta corruant.*
30 *Judex subdelegatus, sive vigore executorialium, propter rem judicatam, sive vigore mandati de immittendo, procedens ad aliquam executionem, parte se opponente, semper dicitur attentare.*
☞ *Vide Additionem.*

Præter modos, quibus parochialis, ceteraque ecclesiastica beneficia, vel ipso jure, vel per sententiam vacare in jure dicuntur, tres principaliores, & usufrequentiores sunt, per obitum scilicet, per assecutionem alterius beneficii incompatibilis, & per renunciationem. 1

Quoad primum, evidens est, per mortem beneficiati vacare beneficium, *cap. susceptum, de rescrip. in 6.* ubi *gl. 15. pen. verb. non morte.* Gonz. *ad reg. 8. Canc. gl. 15. a num. 3.* ubi *n. 6.* ex Franc. Pav. dicit, ita vacare per mortem beneficium, ut si miraculose resurgeret beneficiarius, non recuperaret illud, Nic. Gar. *de ben. p. 11. c. 2. a princ.* ubi aliquibus modis limitat.

De secundo, etiam juris est clari, vacare ipso jure parochialem per assecutionem alterius similis beneficii, in tantum quod si Parochus illam retinere contenderit, etiam secundo spolietur, ita per tex. capitalem *in c. de multa, de præbend.* Nic. Garc. *d. p. 11. c. 5. n. 7.* Unde Oldrad. *cons. 165. Thema*, quem refert Card. Tusc. *tom. 1. lit. A. concl. 44. num. 3.* ait text. *in d. cap. de multa*, loqui solum in curatis beneficiis, dum per assecutionem secundi decidit, vacare primum, ac proinde non habere locum, si obtinens curatum, assequatur secundum incompatibile, sed non simile, quia tunc est in electione obtinentis alterum sibi bene visum dimittere. Sed illius text. dispositio aucta, & ampliata est per Concil. Trid. *sess. 7.* 2

de

de reform. cap. 4. dum statuit, quod quicumque de cetero plura curata, aut alias incompatibilia beneficia ecclesiastica, sive pee viam unionis ad vitam, seu commendæ perpetuæ, aut alio quocunque nomine, & titulo contra formam Sacrorum Canonum, & præsertim *d. cap. de multa*, recipere, ac simul eetinere præsumpserit, beneficiis ipsis juxta *d. c. de multa* dispositionem, ipso Jure, etiam illius text. vigore privatus existat, cujus conciliaris decreti meminit Nicol. Garc. *d. cap.5. num.76.* ubi *nu.* 77. respondet alteri decreto ejusdem Concilii *sess. 24. de ecform. c.* 17. quod priori *In d. cap.* 4. adversari videbatur, ut loquatur de pluribus parochialibus, aut alias incompatibilibus beneficiis ante Concil. obtentis.

3 Unde S. Congr. Concil. censuit, non dimittentem unam ex duabus Ecclesiis curatis intra tempus a Sacr. Concil. assignatum, debere condignas pœnas subire, & puniri, prout in eo statuitur, sicut testatur Armen. *in addit. ad recop. legnm Nav. l.4. tit.7. de benef. incomp.* n. 91. Potest tamen Ordinarius habenti paroch. Ecclesiam alteram parochialem conferre, sed post adeptionem possessionis pacificæ secundæ vacat prima ipso jure, ut eefert decisum idem Armend. *d. loco n.* 69. *&*
4 70. nam parochialis Rector si assequatur possessionem etiam Canonicatus incompatibilis cum parochiali, desiuit esse Rector ipso jure, Gonzal. *ad reg.8. Cancel. glos.* 15. *num.* 15. Rot. *in Matutinen. Canonicatus 13. Junii* 1614. coram bon. mem. Ubaldo.

5 Extende, supradictam resolutionem procedere, in eo, qui vi occupavit, seu scienter injuste se intrusit in beneficio curato, vel è converso; constat enim, non esse consentaneum habere melioeem conditionem illum, qui invasor est, quam ille, qui juste ingreditur, & ita in specie est text. qui reddit rationem *in c. cum qui* 18. *de praben. l.* 6. Rota *dec.5. nu.* 2. *de restit. spoliat. in novis*. Reb. *in prax. tit. de missione in possessionem a prin.* Hojed. *de incompatib. benef. p.* 1. *c.* 5. *numee.* 20. Quod intelligitur, nisi violentus occupator incontinenti relinquat possessionem secundi beneficii, quia ea, quæ incontinenti fiunt, videntur inesse, juxta text. *in l. lecta ff. certum pet.* quod advertimus procedere, etiamsi prius beneficium tale sit, ad cujus titulum fuerit ordinatus, vel aliter de illo disponere, aut renunciare non possit, juxta Concil. Trid. *sess.* 21. *de ecform. c.* 2. id tamen non evincit, quod illud non amittat per secundi obtentionem violentam, per quam legis beneficio alienatio necessaria inducitur, & fit dispositio arg. text. *in leg.* 1. *ff. de fundo dotali*, *& in alienationis* 13. *ff. de famil. beecis.* junctis resolutis pee Molin. *de primog. l.4. cap.* 8. *a princ. & cap.9. a num.28.*

6 Sed est advertendum, quod ad inducendam vacationem parochialis per assecutionem secundi beneficii incompatibilis non sufficit collatio sola, & acceptatio ejus, sed requiritur adeptio possessionis pacificæ secundi, vel quod per provisum stet, quominus eam adipiscatur, ita Flamin. Paris. *de resignat. benef. l.3. q.* 1. *num.*129. Nic. Garc. *dict.*
7 *cap.5. a num.*110. Feren. *in annot. ad dec.*19. Burat. n.18. Neo hæc vacatio prioris impeditur per pacificam secundi possessionem, si illud prius sit litigiosum, non enim requiritur, quod utriusque, sed tantum secundi habeatue pacifica possessio Less. *de justit. l.2. cap.34. num.*141. Nicol. Garc. *d. cap.* 5. *nu.* 107. *&* 108. Quæ quidem possessio 8
secundi pacifica debet esse non solum de facto, sed etiam de jure, idest non litigiosa, sed absque controversia juris, & facti judicialis, & extrajudicialis, Hujed. *d. p.1. c.13.* n. 80. Flamin. Paris. *d. l.3. qu.1. n.* 130. Azor. *institnt. moral. p.2. l.7. cap.16. qu.9.* Nic. Garc. *d. c.5. num.*105. Seraph. *dec.*1254. ubi dicitur, quod ad effectum, ut non teneatur quis dimittere peimum beneficium, sufficiunt molestiæ, etiam extrajudiciales, & de facto, & idem dicit *dec.* 997. *n.2. & decis.* 853. *num.3.* addend. ad Gregor. XV. *dec.451. numer.*12. Joan. a Cochiee. *ad reg.* 51. *Cancel. nu.9.* Atque etiam intelligenda est non de possessione sterili, sed fructuum, vel majoris partis eorum, ex ea ratione, quia Beneficiarius non habet in totum pacificam beneficii possessionem, nisi quando fructus beneficii per se, vel per alium nomine ipsius percipiuntur, in quibus terminis loquitur text. *in cap. si tibi concesso de prabend. l.6.* & in specie resolvunt ibi Franc. *num.* 4. Cassad. *dec.9. de causa possess.* Hojed. *d. p.* 1. *cap.*13. *numer.78.* Seraph. *dec.953. num.*1. Azor. *d. cap.16. qu.7.* Nic. Garc. *d. c.5. num.*123.

Limita suprapositam resolutionem de vacatio- 9
ne ipso jure inducta parochialis per adeptionem secundi beneficii incompatibilis aliquibus modis, & *primo*, ut non procedat in duabus, vel pluribus parochialibus sibi invicem unitis, cum non comprehendantur sub decreto Concilii, sed legitime retineri possint tanquam beneficia non incompatibilia, ut referunt decisum Nicol. Garc. *d. p.12. c. 2. n.* 42. Armend. *d. loco n.* 92. *Secundo* in parochiali, quæ est in civitate, obtento Ca- 10
nonicatu in Cathedrali, si utrique inservire poterit, ex eod. Armend. *d. loco* n. 49. sed hoc debet intelligi, si molestia ubtinenti inferatue, forsan ex gratia, cadunt enim sub incompatibilitate parochialis, & Canonicatus in eademmet civitate existentes, ad not. pee Jo: Cochier. *in commen. ad eeg.52. Cancel. a num.*4. quem refero *in addit. ad cap. de multa*, *de Præbend. post n.* 5. *Tertio*, in parochiali, quæ obtinetur simul cum 11
Monasterio, cui cura imminet animarum, dato in commendam ad vitam, quia obtinens alterum, dimittere non tenetur, ut per Gonzal. *ad eegul.8. Canc. glos.5.* §. 8. *num.* 65. Zerol. *in praxi Episc. p.2. verb. parochia* 5. Nicol. Garc. *d. tit.7. de benef. incompatib.* n. 78. *Quarto* in parochiali, seu 12
alio beneficio curato habitu, quia non inducit incompatibilitatem simul cum alia parochiali, *cap. pastoralis* 7. *q.* 1. Abb. *in d. cap. de multa de præb. sub num.24. vers. ubi plus plac.* Hojed. *d. p.1. cap.13. num.10.* quos refert, & sequitur R. D. Episc. Ricc. *de jure personarum extra geemium Eccl. existent. l.1. cap.14. num.5.*

Vacat item renunciatione parochialis, toto *tit.* 13
de eenunciat. per quam amittitur omne jus in ea competens, proprietas, titulus & possessio, juxta ea, quæ late resolvit Nicol. Garc. *d. p.11. c.3. a princ.* ubi *n.* 5. probat, renunciationem ex causa permutationis veram esse renunciationem, per tex. in *capitul.1. de rerum permut. lib.6. & in Clem.* 1.

eod.

eod. tit. quod autem parochialis possit renunciari in specie, post multos a se relatos tradit Flamin. Parif. *de resignat. benefic. l.2. qu.1. n.104.* potest enim unusquisque renunciare beneficio sibi competenti, tam in spiritualibus, quam in temporalibus, idem Flam. *d. q. 1. num. 2.* Nicol. Garc. *d. cap.3. num.44.* & omnia beneficia possunt permutari, nisi contrarium reperiatur expressum, Bellam. *in tract. de permut. benef. p. 3. in proœm.*
14 *num.3.* Flamin. Parif. *dict. qu. 1. num. 3.* Hodie tamen in Curia non admittuntur absolute, & indistincte resignationes parochialium, præsertim cum pensione; nam quoties resignatur parochialis, Dataria vult, quod exprimatur per quantum tempus illam possedit resignans, seu à quo tempore illam obtinet, & si tempus est breve, resignatio rejicitur, ut per Flamin. Parif. *d. tract. de resig. benef. l. 3. p. 2. num. 21.* & idem esse in permutationibus earum asserit Nic. Garc. *d. c.3. num.46.* ubi *nu.47.* subdit, stylum hunc Datariæ incæpisse a tempore Greg. XIV. in quo fuit datus iste ordo, & tunc regulariter requirebatur, quod illam possederit per aliquod tempus, & aliquando per quinque annos, vel citra, hodie per tres, & ultra, ut accepi ab Illustrissimo, & R.D. meo Ægidio Ursino de Vivariis, S. D. N. Papæ Datario, & Auditore, ac Basilicæ SS. Apost. de Urbe Canonico meritissimo, maximæ integritatis, & eruditionis viro, cui Summus Pontifex tribuit multum, est enim animo ingens, ingenio promptus, accerrimo judicio ornatissimus, & rerum cognitione, illarumque usu excellens ad majora properat.

15 In renunciationibus, quæ fiunt de parochialibus hujusmodi cum reservatione pensionis ad favorem resignantis solet poni clausula, *dummodo remaneant centum libera pro Rectore*, quæ adeo plenam, & concludentem probationem requirit, ut non possit justificari ex semiplena probatione, & licet regulariter valor probetur sufficienter per publicam vocem, & famam, tamen non procedit, quando agitur ad effectum justificationis hujus clausulæ, & quamvis illa debeat intelligi de tempore gratiæ, & reservationis, tamen est necesse, quod continue duret illius justificatio ad hoc, ut pensio sustineatur, in quibus conclusionibus probandis non immoror, cum de illis omnibus egerim *in meo tract. de clausulis us. frequent. clauf. 47. in princ. secundum Lug. impress.*

16 Sed Rota amplectitur distinctionem, quod vel pensionarius agit possessorio, & tunc onus probandi, quod non remaneant centum, incumbit titulari, nec retardatur pensionario solutio sub prætextu, quod dictam clausulam non justificaverit, Rot. *dec.547. num.4. p. 1. recent.* vel titularis agit petitorio, dicens, se non teneri ad solutionem pensionis, quia reservatio est nulla, & tunc ad sustinendam pensionis validitatem, debet conditio justificari per pensionarium, & sic ei incumbit onus probandi, quod, dempta pensione, tot remaneant pro titulari, cui sufficit dicere, pensionis reservationem non esse nullam, & ita distinguendo, resolvit Rot. cor. Card. Mantic. *dec.196. num. 2. & 3. in Salamantina pensionis cor. Gypsia* apud Nicol. Garc. *de benef. part. 1. cap. 5. num.424. & in Carpentoren. pensionis* coram Card. Lancellotto, apud Marchef. *de commiss. part. 1. pag.529. & in Ferretrana pensionis 19. Decembris 1622.* coram bonæ mem. Ubaldo, *in Novarien. pensionis 8. Novembris 1624.* coram R.P.D. meo Pirovano, *& in Alben. pensionis 20. Martii 1628.* coram eodem. Ne sufficit quælibet levior probatio, sed requiritur plena, & concludens, Cardin. Seraph. *dec.1122. num. 2.* Rot. *dec.684. p.4. divers. & in d. Novarien. pensionis, & in Ferretrana pensionis 4. Decembris 1623.* coram bonæ memoriæ Ubaldo, *& in Spoletana pensionis 28. Junii 1628.* coram R. P. D. Ubaldo jun. refert Ferent. *in ann. ad dec. 261.* Buratti, *n. 17.* ubi addit, talem justificationem faciendam esse contra illum, qui reservationi consensit, quia licet regulariter pensionarius agens adversus consentientem pensioni, non teneatur ad aliquam justificationem, sed titularis, volens impugnare, teneatur assumere onus probandi, nec interim retardetur executio literarum reservationis, Seraph. *dec. 1017. num. 3.* Rot. *in Eugubina pensionis 7. Aprilis 1617.* coram bonæ memoriæ Patriarca Manzanedo, *& in Tusculana pensionis 17. Maii 1623.* cor. bon. mem. Ubald. *& in Fanen. pensionis 20. Maii 1624.* coram R.P.D. Merlino, *& inter recent. dec. 23. numer.1. & dec.517. num.1. & 3. p.2.* hoc tamen intelligitur, quando reservatio est pura, & absque aliqua conditione, ita enim loquuntur prædictæ decisiones *in dictis Eugubina, & in Fanen.* Cavaler, *dec. 183. sub num. 2. & inter recent. dec. 227. num. 1. & dec.519. n. 2. p.2.*

Centum autem ducatorum hujusmodi valor, qui ex decreto Concil. Trid. *cap. 13. sess. 24. de reform.* debet remanere Rectori parochialis Ecclesiæ, quæ pensione gravatur, est intelligendus juxta morem cujusque regionis, ut censuit Sacr. Congreg. Concil. *in Collen. 3. Julii 1630,* & iterum censuit *in Albigan. 27. Julii 1626* quod Parocho debita congrua vigore Concilii est summa scutorum centum argenti illarum partium. 17

Animadversio.

☞ Quamvis Concil. Trident. sess. XXIV. c. XIII. de reserv. §. *Ad hæc* statuerit, Ecclesias parochiales dumtaxat non excedentes in proventibus summam centum ducatorum secundum verum annuum valorem, nullis pensionibus, & reservationibus fructuum esse gravandas, Benedictus tamen XIII. Constit. *Quanta*, idib. Sept. 1724. prohibuit, juxta edictum Innoc. XII. sub 11. Novemb. 1692. per organum Datariæ publicatum, quod in omnibus confirmavit, ne locorum Ordinarii, aut quicunque alii parochialium Collatores, etiam juris patronatus laicalis, ullo modo (& sic etiam excedentes dictam summam) easdem Ecclesias pensionibus aggravent, neque earumdem resignationes, aut permutationes admittant cum pensione favore cujuscumque, & sub quocunque titulo, etiam alimentorum præstationis: & multo minus sine causa, beneficio pleno, de possessorum consensu, ex quacunque causa, vel titulo; reservata Papæ facultate easdem pensiones imponendi in favorem dumtaxat, & commodum fabricæ, ac ornamentorum ipsarum paro-

parochialium. Quapropter hodie pro pensione imponenda opus est speciali derogatione dictæ Constitutionis.

18 Quæ autem onera ex dictis centum deducenda sint, vel non hujus loci est investigare, in quo dubio est firmanda conclusio, deducenda esse solum onera necessaria, & ordinaria, ad text. *in cap.* 1. *& 2. §. ubi autem, de præbend. in 6.* Gig. *de pension. q.* 96. *num.* 2. Cassad. *dec.* 19. *num.* 1. *& 2. de præbend.* Beltramin. *ad Gregor. XV. dec.* 245. *num.*2. Aloys. Ricc. *in praxi rerum fori Eccles. res.* 551. *in* 2. *edit.* Rot. *in Romana pensionum 6. Novembr.* 1619. cor. bon. mem. Buratto inter ejus decisiones impressa *dec.*413. *num.*1. ubi Ferentill. *in annot. & in Novarien. pensionis* 9. *Novemb.* 1624. coram R. P. D. meo Pirovano, *& in Ferretrana pensionis* 4. *Decembris* 1623. coram bonæ memoriæ Ubaldo sen. in qua habita fuit consideratio onerum capellani, clerici, candelarum in festo Purificationis B. Mariæ, manutentionis Sacristiæ, Cathedratici, Prædicatoris, Visitationis, Episcopi, & organi, & *in Crem. pensionis* 28. *Maii* 1618. coram bon. mem. Cardin. Cavalerio, inter ejus impressas *dec.* 466. ubi *n.*3. fuit dictum onera expensarum pro cultu divino, pro cera, hostiis, vino, & oleo, pro luminaribus Sanctissimi Sacramenti, & musica in festo S. Michaelis, sub cujus invocatione erat Ecclesia in illa, esse deducenda juxta quantitatem per Ordinarium declarandam.

19 De aliis vero oneribus nulla est habenda ratio, & *primo* de extraordinariis, ut in his terminis alias fuit resolutum *in dec.* 298. *n.*2. *p.* 1. *divers. & in Consentina pensionis* 29.*Maii* 1596. cor. bon.mem. Litta *Secundo* de voluntariis, seu arbitrariis, ad text. *in c. præsenti §. porro, de offic. Ordin. l.* 6. *gl. verb. speciali, gratia in c. si propter tua de rescript. eod. l.* Caputaq. *dec.*74. *l.*2. *in manuscriptis*, Cava *d. dec.* 462. *n.* 2. ubi onus retinendi factorem pro prædiis non fuisse habitum pro onere necessario, cum testes non deponant de præcisa necessitate illum retinendi, nec probetur, Rectorem colere prædia per seipsum, & regulariter adsunt coloni partiarii, unde subdit, censuisse Dominos de Rota, Rectorem non posse imponere hujusmodi onera voluntaria in præjudicium pensionarii. *Tertio* de incertis, & variabilibus, & non perpetuis, secundum Put. *dec.*201. *l.*2. *in correct.* & tentum fuit, prout *in dec.*158. *p.*1. *recent.* * incerta enim non computantur in congruam, Reb. *in tr. de congrua n.*83. *&* 86. *dec.*5. *n.*3. *& seqq. p.*2. *divers. & dec.*437. *n.* 2. *p.* 1. *recentissim.* etenim venter non debet pendere ab incerto, cum non patiatur dilationem, Cassad. *de unic. n.* 1. *de mutuis petit.* Surd. *dec.*323. *n.*9. *Quarto* de oneribus, quæ expleri possunt per ipsum Rectorem, ut de omnibus optime advertit Buratt. *d. decis.* 418. *ex num.* 2.

20 Certum est enim, Rectori Curato deberi congruam, *c. extirpando, &c. de Monachis, de præbend. c.* 1. *eod. tit. in* 6. Cæsar. de Grassis *dec.* 6. *n.*7. *illo titul.* Rot. *dec.*16. *n.* 1. *p.* 1. *divers.* quæ ex decimis est ante omnia detrahenda, quia istæ sunt specialiter jure divino, & positivo sacrorum Canonum destinatæ ad usum Rectoris sustinentis curam animarum, *c. cum conting at, c. cum in tua; c. Parochianus de decimis, c. revertimini* 19. *q.* 1. Reb. *de decim. q.*7. *n.*4. Verall. *dec.* 356. *num.* 2. *&* 3. *part. art.* 2. Et quamvis aliquando ex concessione Apostolica transferantur in alios, nihilominus translatio semper intelligitur facta tali conditione, ut congrua remaneat Rectori, *c.* 2. *§. ubi autem de decim. in* 6. etiam & multo magis si decimæ transeant in laicum, Rebuff. *de congrua, n.*47. Cov. *var. l.* 1. *c.* 17. *num.* 6. *in fine* nam congruæ per sua privilegia numqunm censetur Papa voluisse præjudicare, idem Reb. *dicto tr. de congrua q.* 12. *n.* 103. Nec facit, quod congrua sit petenda a parochianis, quibus Sacramenta administrantur, *c. omnis Christianus, de consecrat. dist.* 1. Abb. *in c. de Rectoribus num.* 6. *de cleric. ægrot.* Surd. *de alimen. tit.*1. *q.* 60. *n.*2. quia intelligitur, hoc procedere, ubi parochiani nullas (forte ex aliquo privilegio Apostolico) solvunt decimas, vel ita exiguas, ut non sufficiant pro Rectore, secus ubi solvant consuetas decimas, quæ sunt satis, superque sufficientes pro sustentatione Rectoris; tunc enim, cum illæ sint specialiter destinatæ ad hunc usum, debet Rector ad illas se in primis convertere, ita respondit Rot. *d. dec.*437. *num.*4.

Additio.

☞ Circa congruam debitam Parocho vide supra pag.36, n. 154, & post dictum num. Additionem pag.37.

Ex dictis consului, resignationem factam de Ecclesia parochiali, sive Prioratu S. Marinæ Ulixpon. fuisse, & esse nullam, ac proinde litteras Apostolicas non esse exequendas, cum stante dicta clausula *dummodo centum*, &c. pensio 140. millium regalium contra formam mandati apparet in litteris Apostolicis de illa expeditis solum reservata super Prioratu ejusdem Ecclesiæ, qui tantum habet certam portionem scutorum centum, unde resultat evidens nullitas.

Non obstat, quod si considerentur litteræ Apostolicæ provisionis factæ vigore dictæ resignationis, pensio illa reservata videtur non solum super fructibus dicti Prioratus, & cujusdam capellæ, sed etiam super aliis fructibus duarum parochialium spectantibus in solidum ad earum Rectores, ex quo etiam resultat evidens nullitas dictæ pensionis, uti impositæ super fructibus, qui ad resignantem nullo modo spectant, & sic pensione illa ex hoc capite nulla, & invalida existente, non poterat jus abdicari a resignante, ut firmat Flamin. Parif. *de resign. benef. l.*1. *q.*3. *ex num.* 82. nec fieri potest ipsa pensio reducibilis ac minorem quantitatem, quin tota gratia corruat, Rot. *decima* 280. *n.*2. *p.* 2. *rec.* 21

Maxime stante clauf. *non aliter, nec alio modo*, & conditione expressa in mandato procuræ ad resignandum, quod dicta pensio reservaretur super fructibus tantum certis dicti Prioratus, & capellæ, cum expressa declaratione litium super ejusdem capellæ fructibus pendentium, & sententiæ latæ, quod non fuit adimpletum, prout requirebatur, Rot. *in Toletana beneficii* 14. *Novemb.* 1605. coram Justo, impressa per March. 22

de

de commiss. p. 1. pag. 384. unde, illa conditione deficiente, nihil dicitur actum, Flamin. Parif. *d. l.* 1. *q.* 3. *n.* 33. & minime poterat jus abdicari a resignante, idem Flamin. *d. l.* 1. *q.* 14. *num.* 7. Rot. *in Virdunen. Abbatiæ* 5. *Maii* 1614. cor. bon. mem. Buratto inter ejus impressas *dec.* 48. *num.* 9. prout recte, & rite fuerat in partibus pronunciatum per judicem executorem dictarum litterarum.

23 Nec subsistere potest sententia obtenta in Rota a R. P. D. Motmanno, in gradu appellationis super validitate dictæ resignationis, quæ transitum in rem judicatam fecisse videtur ob non interpositam in tempore appellationem; quia respondetur, appellatum fuisse intra decennium, & clausulam, appellatione remota, ex adverso extortam in limine ferendæ sententiæ, non debere suffragari, tum quia non solet concedi contra eum, qui aliam favorabilem sententiam obtinuerat, ne actor, & reus dijudicentur ad imparia, *c.* 2. *de mutuis pet. lib. ult. Cod. de fruct. & lit. expens.* Card. Tusch. *t.* 6. *concl.* 49. cum in judiciis semper inter partes sit æqualitas servanda, *leg. non debet actor. ff. de regul. juris l. fin. C. de procur.* Rot. *dec.* 462. *n.* 9. *& dec.* 529. *n.* 3. *p.* 2. *recent.* tum quia supervenit alia commissio reformatoria, directa Reverend. P.D. Queipo, qui procedat, perinde, ac si præinserta nunquam emanasset cum dicta clauf. appellatione remota:
24 tum denique, quia dicta sententia, tanquam notorie nulla, & injusta, non poterat transire in rem judicatam, Felin. *in c. super litteris, num.* 15. *de rescrip.* Seraph. *dec.* 1123. *n.* 6. Rot. *in Ferrarien. dotis* 26. *Junii* 1628. cor. R. P. D. Ubaldo, & in
25 aliis. Injustitia resultat ex supradictis, nullitas vero evidenter colligitur ex non integra actorum transportatione, necessaria in hujusmodi causa beneficiali, juxta dispositionem S. Conc. Trid. *sess.* 24. *de reform. cap.* 20. & dicit Rot. *in Neapolitana domus* 14. *Martii* 1625. coram R. P. D. meo Pirovano, quod est etiam conforme juri
26 communi, quia, non visis actis integris, sententia dicitur nulla, tanquam lata sine causæ cognitione, *l. propter §. etsi quidem*, ubi Butr. *num.* 6. *C. de judic.* cum aliis *in d. Neapolitana*, *& in Leodien. dominii de Stevordia* 3. *Junii* 1623. coram R. D. meo Cocc. Decano.

27 Quinimo etiamsi acta essent integra, adhuc suffragari non poterant, quia non fuerint legitime extracta, nempe ab actuario, vel successore in officio cum compulsoria, & partis citatione, prout requiritur, Rot. *decis.* 1. *de fide instit. in novis*, Mohed. *dec.* 8. *eod. tit.* & coram Greg. XV. *dec.* 469. *num.* 4. & fuit dictum *in Toletana spolii* 3. *Junii* 1626. coram R. P. D. Navarro, *& in Feretrana parochiali* 22. *Maii* 1628. coram Eminent. Cardin. Virili. Defectus autem non legitimæ trasportationis patet, ex quo notarius, qui, acta transumptavit, dicit in fine, illa habuisse ab adversario, antequam compulsoria ad partes Lusitanæ pervenire posset, ut ex ipsius data colligitur, nec nomen officii aliquo modo expressit, quin potius veritatem agnoscendo, dicit, se non esse actuarium hujus causæ, ex quo resultat præsumptio non integræ transportationis actorum, ut in puncto de processu extracto ab alio notario, quam actuario, vel successore in officio fuit dictum *in Algaren. dismembrationis* 5. *Junii* 1617. coram bon. mem. Remboldo, prout refert, & sequitur Beltramin. *in annot. ad decis.* 59. Greg. XV. *n.* 9. & optime consideravit D. meus Joannes Franciscus Ferentilius, in hac causa Advocatus.

Nec denique obstat, quod res non esset jam integra, eo quod adversarius vigore præfatæ sententiæ, ut supra nulliter, & injuste latæ, obtinuerat mandatum de immittendo, & forsan ejus vigore se intruserat in possessionem dictæ parochialis, quia ea esset attentata, & in primis, & ante omnia veniret revocanda, ex *seqq.*

Primo, quod capta fuerit post appellationem 28
interpositam intra decennium non obstat extorta clausula, appellatione remota, ex dictis, tum quia illa non operatur, si constat de notorio gravamine, quod in hoc casu adest, Abbat. *in c. ex conqu. num.* 5. *de restit. in integ.* Gonzal. *ad reg. Cancel. glos.* 8. §. 1. *n.* 245. cum aliis citatis per me *in tract. de clausulis usufreq. clauf.* 9. *a num.* 2. *secundum Lugd. impress.* seu notoria injustitia, quæ hic adest, Cardin. Tusch. *tom.* 1. *lit. A. concl.* 400. *num.* 3. Scacc. *de appellat. q.* 16. *limit.* 1. *n.* 84. & ubi sententia est nulla, *c. inter cetera*, ubi Bald. *in princ. de re judic.* aut evidenter iniqua, Felin. *in cap. causam quæ n.* 3. *de re judic.* Caputz *dec.* 33. *p.* 1. & multo minus ea juvari potest, quando factum aliter se habet, Bald. *in c. super qu. col.* 2. *vers.* 2. *de offic. de leg.*

Secundo, quia supervenit dicta commissio re- 29
formatoria cum præfata clausula, *perinde ac si præinserta nunquam emanasset*, *&c.* quæ facit, ut omnia medio tempore gesta corruant, & inhibitio porrigit vires usque ab initio, ut fuit dictum *in Leodien. domin. de Holloria*, 25. *Junii* 1617. cor. R. P. D. Duran.

Tertio, quia judex subdelegatus, sive vigore 30
executorialium propter rem judicatam, sive vigore mandati de immittendo ex eisdem emanati procedens ad aliquam executionem, parte se opponente, semper dicitur attentare, quia partes illius sunt in referendo simpliciter, non autem in cognoscendo de causis contradictionis, Bald. *in d. c. super q. n.* 1. Cov. *var. l.* 3. *c.* 16. *n.* 7. & non poterat aliud facere, quam intimare dictum mandatum, quia de stilo tribunalis Sac. Rotæ, facta intimatione, & reo non acquiescente, debent servari quatuor termini ad docendum de paritione, qua non probata, proceditur ad censuras, & si secus fiat, intrant manifesta attentata, ut de mandato de immittendo propter rem judicatam fuit firmatum *in Vincen. Prioratus* 19. *Martii* 1610 coram Card. Pamphilio jun. & de executorialibus rei judicatæ Cassad. *dec.* 5. *n.* 10. *de causa possess.* Vestr. *in praxi l.* 8. *c.* 8. *n.* 16. *& seqq. in puncto*, Rot. *in Mediolanen. decimarum de Varisio*, 16. *Novembris* 1616. coram R. P. D. meo Pirovano.

Additio.

☞ Circa pensionem non imponendam Ecclesiis parochialibus, vide notata supra post n. 17.

FINIS.

APPENDIX I.

ADDENDA AD CAP. VII.

§. *Parochi præter onus pag.* 63, *col.* 2.

Uod Sacramentum Confirmationis conferri possit pueris, licet ad usum rationis nondum pervenerint, juxta peculiares circumstantias in cit. §. expressas, & tunc potissimum, cum morbo decumbentes, sunt proxime morituri, novissime declaratum est a Sac. Cong. Conc. in Segobien., cum enim proposita sibi fuerint sequentia dubia sub die 23. Aprilis currentis Anni 1774.

I. An, attentis peculiaribus circumstantiis, Sacramentum Confirmationis administrari possit etiam pueris, & infantibus, nulla habita ætatis ratione, in casu &c.

II. An ministrari possit pueris, & infantibus, in mortis periculo constitutis, in casu &c.

Respondit ad I. affirmativè, nonnisi ex gravibus, & urgentibus causis, super quibus conscientia Episcopi oneretur.

Ad II. affirmativè.

Idem insuper declaratum est a Sac. Congr. de Propaganda Fide in Instructione pro simplici Sacerdote, hoc Sacramentum ex Sedis Apostolicæ delegatione in partibus Infidelium administrante, ipsius jussu edita, & sub die 1. Maii ejusdem hujus currentis Anni 1774., referente cl. Præsule, Stephano Borgia, dictæ S.Cong. Secretario, a SS. D. N. CLEMENTE XIV. feliciter regnante adprobata, ac die 4. ejusdem Maii publicata, ut ex sequenti §. = Quoad ætatem confirmandorum attinet, præ oculis habendum est Catechismi Romani monitum in hæc verba „Illud observandum est, omnibus quidem post Baptismum „ Confirmationis Sacramentum posse administrari, sed minus tamen expedite hoc fieri, antequam pueri usum rationis habuerint; quare si „ duodecimus annus non expectandus videatur, usque ad septimum certe hoc Sacramentum differre maxime convenit „ Quod sane monitum in pueris benevalentibus locum habet: nam si agatur de eo, qui gravi morbo laboret, ex quo decessurus prævideatur, non solum prohibitum non est illi ante septennium sacrum Chrisma administrare, *sed expedit, ut id fiat*, unde ex hac vita demigrans, majorem gloriam, juxta S. Thomæ doctrinam, in cœlis consequatur. Aliæ insuper, juxta probatam plurium Theologorum sententiam, esse possunt legitimæ causæ antevertendi septennium in collatione hujus Sacramenti, & præsertim cum prævidetur futura diutina absentia Episcopi, vel Presbyteri, cui, ut supra, facta sit facultas illud administrandis, vel alia urget necessitas. =

Notandum est, quod quamvis in citata Instructione præscribantur vestes sacerdotales, cum quibus conferri debeat hoc Sacramentum, conferri tamen potest, ut ibidem declaratur §. *Hoc Sacramentum*, minus solemniter, & præsertim tunc, cum in privatis domibus, vel extra Ecclesiam, seu Oratorium, pueris ægrotantibus, de quibus supra, conferendum est, vel etiam adultis, qui ad Ecclesiam quacunque ex causa, legitima tamen, accedere nequeunt, adhibita saltem stola.

In sensu harum consultissimarum declarationum fuerunt etiam prius quamplures Archiepiscopi, & Episcopi ditionis ecclesiasticæ, ut palam faciunt eorum synodalia statuta, relata ab Illmo, & Rmo Francisco Maria Piccolomineo, Archiepiscopo Pirgensi in epistola ad me data sub die 29. Novemb. 1772., quibus, inhærendo doctrinæ S. Thomæ, hos pueros omnino confirmandos esse voluerunt; inter quos clarissimi Herminius Cardinalis Valenti in Synodo Faventina, celebrata an. 1615. Rub. XXI. num. 1., Alexander Borgia Archiepiscopus in Synodo Firmana secunda, celebrata an. 1738. cap. V. Item Santes Lanucci in Synodo Hortana, celebrata an. 1756. tit. II. cap. I. num. III., & præsertim zelantissimi Cardinales Jacobus cl. mem. Oddi in Synodo Viterbiensi, celebrata an. 1762. tit. II. cap. I. num. XX., Regia Celsitudo Cardinalis de York in Synodo Tusculana, celebrata an. 1763. cap. VIII. num. VII.; Petrus Paulus Tosius in Synodo Ferentina, celebrata an. 1767. par. II. cap. III. num. 5., qui omnes juxta egregia monita s. m. Benedicti XIV. docentis in tractatu Synodi diœcesanæ, non esse denegandam Confirmationem infantibus morituris, se declaraverunt promptos, & paratos ad eos domi inviseudos, & confirmandos, Parochis expresse injungendo, ut eis denunciarent ejusmodi pueros, in mortis articulo constitutos.

Quin laudatus Archiepiscopus Pergensis, cui nonnullis ab hinc annis demandatum fuerat, ut Romæ infirmos moribundos confirmaret, motus tanti Pontificis auctoritate, ad instantiam eorumdem puerorum parentum, & Parochorum, Confirmationem semper contulit pueris infirmis, febre pemnio minoribus: & grassante anno 1772. pusillularum (vulgo Vajoli) morbo, solo mense Augusti ejusdem Anni, in quo magis hujusmodi grassabatur morbus, ducentos sexaginta sex proxime morituros, ex quibus fere ducenti rationis usu carebant, confirmavit, ut patet ex Libello eorumdem Confirmatorum Parocho S. Joannis in Laterano ab eodem transmisso. Ac ad tollendas inte-

interim subortas difficultates circa confirmandos in mortis articulo constitutos, jussu sapientissimi Cardinalis Marci Antonii Columnæ, Vicarii SS. Domini Nostri Papæ CLEMENTIS XIV., eidem Archiepiscopo Pergensi confirmata fuit facultas eos confirmandi in quacumque ætate invenirentur, his verbis, ut ipsemet mihi retulit = Che poteva liberamente, e indistintamente cresimare tutti quelli, che fossero moribondi, o adulti, o bambini, che sieno di qualunque età. =

Quam quidem praxim hactenus etiam servatam fuisse constat ex legitimis documentis, relatis a præfato Archiepiscopo in citata ad me epistola, ab Archiepiscopo Urbinatensi Monti, & ab Episcopis Cagliensi Petrozzi, Forosempronienſi Peruzini, Montis Alti Marcucci, nunc vigilantissimo Vicesgerente Eminentissimi Urbis Vicarii.

Cum autem contingere posset, ut infans aliquis morti proximus confirmatus convalesceret, & nesciens, se confirmatum fuisse, confirmari peteret, ad hoc iterationis periculum removendum, officium erit Parochi serio monere ejus parentes, & si his orbatus fuerit, consanguineos, vel patrinum, & matrinam respective, ut teneantur eumdem, postquam ad usum rationis pervenerit, certiorem reddere de jam habita hujus Sacramenti receptione, juxta monitum S. Caroli Borromei in Concilio provinciali mediolanensi primo: quod tamen tutius removeretur, si Episcopus, ne dum injungat Parocho, cui incumbit onus eidem notificandi qui sint confirmandi, ut quorumcumque confirmatorum nomina, agnomina, & ætatem, eorumque parentes, patrinos, & matrinas in libro separato adnotet, sed etiam ut in libro pariter separato, custodiendo in propria Cancellaria, exacte describi faciat hos eosdem infantes confirmatos in mortis periculo constitutos, & nullum in posterum confirmet, nisi prius sibi constet, nec in dicto Parochi libro, nec in illo Cancellariæ esse descriptum. Quod idem observandum erit circa confirmatos in infantili ætate ex alia urgenti causa.

Neque incongruum credo hic referre vindicationem animadversionis objectæ laudato Borgiæ Archiepiscopo circa verbum *Oportet*, quo usus est in decreto laudatæ ipsius secundæ Synodi de confirmandis infantibus proxime morituris, quasi ex eo inferri potuisset absoluta necessitas eos confirmandi.

En verba dictæ vindicationis, prout leguntur in Chronica Firmana ejusdem Archiepiscopi an. 1739. num. 14.

= Interim Romæ quæstio movebatur, primo contra Episcopum Septempedanum, quod infantes morituros chrismate confirmasset; deinde contra nostræ secundæ Synodi de Sacramento Confirmationis, præsertim contra verba illa, quod instante periculo mortis, nulla habita ratione ætatis, *Infantem confirmari oportet*; verbum enim *oportet* ad ostendendam necessitatem usurpatum esse a nobis Romæ opinabatur: idque nomine Sacræ Congregationis Concilii mihi per privatas literas Gasparis Rugiæ, qui res meas in Urbe curabat, significabatur. Ego contra reposui, aliud esse *oportere*, quod conveniens, & utile demonstrat, aliud autem *opus esse*, quod infert necessitatem; & quamvis in Sacris Literis quandoque *oportet* idem sonet, ac *necesse est*, quandoque tamen ad significandam utilitatem adhiberi. Ita Lucæ cap. XIII. *Sex dies sunt, in quibus oportet operari*, & cap. XV. *Epulari autem, & gaudere oportebat*, & cap. XVIII. *Oportet semper orare*, & XIX. *hodie in domo tua oportet, me manere*. Nos sententiam Divi Urbani Papæ, relatam can. I. distinctione V. de Consecratione, & doctrinam Divi Thomæ 3. part. quæst. 72. art. 8. secutos de hac re statuisse, & quidem mitiori voce; illi enim verbo *debent* usi sunt, nos autem verbo *oportet*. Recepi tamen, me pro concione populo explicaturum (prout feci) per decreta nostræ Synodi necessitatem inductam non esse, sed ostensam utilitatem. Ceterum de his egregie scripserat Josephus Catalanus in Commentariis suis ad Pontificale Romanum, *Tom. I. tit. I. de Sacramento Confirmationis*, & post obmotam hanc quæstionem iterum de eadem re scripsit in eisdem Commentariis, *Tom. III. tit. XXI.* ubi pag. 227. & praxim Episcopi Septempedani, & decreta Synodi nostræ commendat, atque auctoritate, & exemplis illustrat. =

Qua vindicatione serio perpensa a R. P. D. Cavalchini, tunc Secretario, & Sacræ Congregationi relata, hæc satis reprobatam, & dilutam fuisse censuit objectam animadversionem, ut Benedictus XIV. paulo post ad Pontificatum assumptus, testatus est eidem Archiepiscopo.

ADDENDA

AD CAPUT XI.

Post §. Nota ex Decreto pag. 97. col. 1.

Circa obligationem Parochi applicandi Missam pro populo die festo.

SI quis autem Parochus, tamquam insimul unus de Capitulo, adstrictus sit Missam conventualem applicare pro Benefactoribus, alteram eo die (intellige die festo de præcepto) per alium applicare tenetur pro populo juxta sequentia Decreta Congr. Concilii, relata in diœcesana Synodo Baptistelli, Episcopi Fulginatensis, cap. VII. §. VII. videlicet in Viterbien. 31. Martii 1708. in Sutrina Missæ parochialis 12. Januarii 1709. in Tusculana Missæ conventualis 13. Aprilis 1709. in Balneoregien. Missæ paroch. & convent. 19. Augusti 1713. ad 6. & in Amalphitana oneris Missar. 13. April. 1715. ad 7. & apud Monacell. tom. 2. pag. 219. sub num. 20. & t. 4. pag. 100. num. 120.

Notandum vero, quod Parochus, ordinarie loquendo, ad hanc applicationem ita arctatur, ut neque, præsente cadavere, in Dominicis, aliisque festis diebus celebrare possit Missam pro defuncto, & ad alium diem transmittere Missam pro populo applicandam, neque huic applicationi pro populo supplere possit per alium Sacerdotem, ut declaravit Congreg. Concil. in Fesulana Missæ parochialis 26. Januar. 1771.

Ad hanc autem applicationem pro Benefactoribus in genere ex novissimo decreto Congr. Conc. in Imolen. Missæ conventualis 26. Jan. 1771. non tenetur Ecclesia receptitia, seu communialis Capellanorum illi addictorum, quamvis teneantur ad horarum canonicarum recitationem, eo pari modo, quo tenentur Canonici Cathedralium, & Collegiatarum, cum ex hoc dicta Ecclesia non dicatur Collegiata, de qua tantum loquitur tam Decretalis Honorii III. relata in cap. XI. *Cum Creatura, de celeb. Missar.* ut notavi post dictam Decretalem in Opere, cui titulus = Expositio Juris Pontificii &c. pag. 539, quam eit. Benedictina Constitutio; quemadmodum etiam sentit idem Benedictus de Sacrif. Missæ lib. III. cap. VIII. n. 3, & 4. ac Instit. ecclesiast. la CVII. in ordine §. 11. num. 12. 14. & 16. Videatur Pasqualig. de Sacrif. Missæ q. 88. num. 1. & seqq. atque additio ad Ferraris Prompta Biblioth. verbo Collegiata num. 11. & seqq.

ADDENDA

AD IDEM CAPUT XI.

Post §. Idem Pontifex pag. 102.

NOta, quod neque Parochus, neque alius quilibet Sacerdos tenetur applicare Missam pro omnibus fidelibus defunctis die 2. Novembris in commemoratione omnium eorumdem defunctorum, sed est in ipsius arbitrio illam applicare pro particulari persona, eleemosynam dante, vel pro testatore, si pro eodem applicare teneatur ratione capellaniæ, aut legati, ex sequenti decreto Congr. Rituum in una Dalmatiarum sub die 4. Augusti 1663. relato a Merati in Additionibus ad Bartholomæum Gavanto, *Tom. I. tit. V. de Missis defunctor. X. Rubrica* = In die commemorationis omnium fidelium defunctorum Sacrificia possunt a Sacerdotibus celebrantibus applicari ad libitum, scilicet vel pro omnibus fidelibus defunctis, vel pro aliquibus tantum. =

Et quamvis Benedictus XIV. tam in Appendice IV. de sacrif. Missæ §. *Novimus*, tam in Const. *Quod expensis* 26. Augusti 1748. nullam mentionem faciat de dicto decreto, sed indecisam relinquat controversiam Moralistarum, non satis inter se convenientium, an applicanda sit pro dictis omnibus defunctis, an vero pro aliqua peculiari persona; in utroque tamen loco hortatur Sacerdotes, ut pro eisdem applicent.

Non obstante autem præfato decreto, Missa, tam privata, quam solemnis dicenda est illa, quæ est prima in ordine pro omnibus fidelibus defunctis juxta Rubricam Missalis.

ADDENDA

AD CAPUT XIII.

Post num. 40. *pag.* 120. *col.* 2.

CUM in citat. Extravaganti *Ambitiosæ* indultum sit, dari posse in emphiteusim sine beneplacito apostolico res Ecclesiæ ab antiquo concedi solitas; si queras, quando dicantur solitæ concedi, Fagnanus in cap. II. *Ex parte* tit. de reb. Eccles. non alienandis num. 7. post relatas DD. sententias, variantium in assignandis vicibus emphiteuticationis ante factæ, amplectitur romanæ Rotæ opinionem ibi= Sed tamen Domini de Rota decis. 160. num. 5. parte II. divers. pluribus citatis, dicunt, illud solitum probari, aut per duas locationes cum cursu quadraginta annorum, aut per unam solemniter factam, & hanc esse communem conclusionem, quam tenuit Rota in Zamoren. locationis coram Seraphin. 24. Decembris 1579. =

Subdit vero n. 8. hanc limitationem = E converso autem res dicitur non amplius solita infeudari, quando Prælatus eam descripsit inter bona mensæ Ecclesiæ, vel quando per multum tempus collegit fructus ipsius rei solitæ infeudari, prout facere consuevit ex aliis rebus, & bonis mensæ incorporatis =

Præter hanc limitationem crederem, addendam & alteram, videlicet regulam a Rota firmatam locum habere non posse, si post primam, vel secundam, ac ulteriorem emphiteuticationem in tertiæ, vel alterius instrumento apponerentur nova diversa pacta, in antecedentibus non apposita, Ecclesiæ utilitati nociva; cum tunc esset novus contractus, non continuatio antecedentis.

APPEN-

APPENDIX II.

CUM de diversitate Parochorum, eorumque congrua, praeheminentia, & praecedentia, ac parochiarum limitibus, erectione, unione, suppressione, & reparatione, non satis in hoc Barbosae Opere sermo institutus sit, ad pleniorem earumdem rerum notionem opportunum duxi eidem adnectere tria sequentia capita, ex professo eas tractantia, desumpta ex praeclaro Opere recentioris Auctoris a Benedicto XIV. in tractatu de Synodo Dioecesana summopere commendato, Joannis Baptistae Braschi, Archiepiscopi Nisibeni, cui titulus = *Promptuarium Synodale* = Benedicto XIII. dicatum, & Romae typis datum anno 1727. in Typographia Francisci Zinghi, & Josephi Monaldi, unico tantum Tomo a laudato Auctore exhibitum, cum morte praeventus, alterius, quem promiserat, non vulgare posteris desiderium reliquit: quod in causa est, ne, ut inperfectum, typis iterum detur, & ut non ita facile venale prostet.

CAP. CXIX.

De Parochis Cathedralium, nec non de parochiis pertinentibus ad Capitula Canonicorum: ad Monasteria Regularium: & ad Loca Pia.

SUMMARIUM.

1 *Parochus Cathedralis non debet se immiscere in alienis parochiis.*
2 *Ubi Cura incumbit Capitulo &c. potest pro ea deputari Vicarius.*
3 *Imo debet deputari, ut Pastorem certum habeant oves.*
4 *Quam Vicariam potest Episcopus facere perpetuam, non obstante &c.*
3 *Modo erigatur in titulum, & Capitulo relinquatur jus eligendi Vicarium.*
6 *Posita erectione Vicariae, cura incumbit privative soli Vicario.*
7 *Potest Episcopus talem curam unire alicui determinatae dignitati, vel &c.*
8 *Non vero unire illi alias parochias ab ea Ecclesia extraneas.*
9 *Methodus servanda quoad Parochos spectantes ad Ordinem Melitensem.*
10 *Hi Parochi subsunt Episcopo, & ad omnia tenentur, ad quae alii Parochi.*
11 *Enumerantur plura, ad quae tenentur dicti Parochi.*
12 *Tenentur interesse Synodo, Conferentiae Casuum conscientiae, aliaque de ipsis.*
13 *Idem dicendum de Parochis spectantibus ad Ordinem Teutonicum.*
14 *De Parochis Monasteriorum, ubi permanent Generales Ordinum &c.*
15 *Parochiae unitae Monasteriis sunt subjectae Episcopo &c.*
16 *In iis non ponendi Parochi, nisi approbati ab Ordinario.*
17 *Qui sint Parochi saeculares. Vicarias eorum fas est facere perpetuas.*
18 *In quibus casibus hae Vicariae non possint fieri perpetuae.*
19 *Semel facto decreto perpetuitatis, vel amovibilitatis, non potest mutari.*
20 *Tuncque jura, & onera parochialia transferuntur in Vicarium.*
21 *Ab erectione Vicariae in perpetuam non datur appellatio &c.*
22 *Non privandus Conventus cura, etiam ob defectus &c sed tunc &c.*
23 *Nec parochiae unitae Monasteriis committendae cuiquam sine consensu &c.*
24 *Monachorum est ibi eligere Vicarium, & Episcopi illum approbare.*
25 *Casinenses, & Cistercienses habuerunt, ut possint suas Vicarias exercere.*
26 *Quod olim permittebatur etiam aliis Regularibus, qui erant populo grati.*
27 *Jam vero curae saeculares unitae &c. committendae sunt Presbyteris saecularibus.*
28 *Possunt nihilominus etiam a Regularibus exerceri, quibus unitae sunt.*
29 *Parochiae saeculares non committendae Regularibus, nisi &c.*
30 *Neque uniendae, neque commendandae conventibus Regularium.*
31 *In Indiis parochiae saeculares subsidiarie committi possunt Regularibus.*
32 *Regulares officio Parochi fungentes, semper sunt amovibiles.*
33 *Etiam non expressa causa. Et idem de Vicariis saecularibus amovibilibus.*
☞ *Vide Additionem.*
34 *Parochiae unitae Monasteriis non conferendae per viam concursus.*
35 *Quomodo se praecedant Regulares exercentes curam animarum.*
36 *Isti tenentur residere una cum socio apud ipsam parochiam.*
☞ *Vide Additionem.*
37 *Nec ab ea discedere valent, nec alium pro libito subrogare.*
38 *Tenentur applicare missam diebus festis pro suo populo.*
☞ *Vide Additionem.*
39 *Et facere sacras functiones, aliaque similia, non secus ac Parochi saeculares.*
40 *Cura inhaerens Ecclesiae Monialium, ad aliam Ecclesiam transferenda est.*
41 *Parochi regulares habent easdem praerogativas, ac saeculares.* ☞ *Vide Additionem.*
42 *Agitur de parochiis unitis Collegiis, & Locis piis.*
43 *Epistola Sacr. Congregationis circa Curas unitas monasteriis.*

44 De-

44 *Decretum ejusdem Congregationis de consimili materia.* ☞ *Vide Additionem.*

1 Ecclesiis cathedralibus inesse solet ut plurimum Cura parochialis; de qua Episcopus multa reperiet apud *Michaelem Antonium Frances de Eccl. cathedr. cap. 21. per tot.* examinantem inter cetera, quænam Sacramenta ibidem valeant administrari aliarum incolis parochiarum. Sane Parocho cathedralis fas non est Curam animarum exercere in alienis parochiis, cum habeat suos peculiares limites, quos non potest excedere. Et alienis quoque subditis confluentibus ad ipsam cathedralem non est eidem liberum privata auctoritate illa Sacramenta exhibere, quæ in unaquaque parochia peculiari sunt earumdem incolis ministranda, *Sac. Cong. Conc. in Eugubin.* 20. *Septemb.* 1628.

2 Alicubi Curæ parochiales inhærent capitulis cathedralium, vel collegiatarum Ecclesiarum, de quibus in *cap. statutum* 22. *de elect. in 6.* Respectu ad quas munus Episcopi est solertiam adhibere, ut animarum regimen ibidem ab idoneo Sacerdote laudabiliter exerceatur. Quod, ut melius ad effectum perducatur, potest Episcopus Curam ipsam subtrahere capitulo, & illam erigere in Vicariam, assignata Vicario competenti mercede, ad formam *Concil. Trident. sess.* 7. *cap.* 7. *de reform.*

3 Quam profecto erectionem Vicariæ nedum posse fieri, verum etiam debere censuit *Sac. Congr. Concil. in Acerren. an.* 1645, & 5. *Maii* 1646. ac in *Isernien.* 2. *Junii* 1696. *ad* 1. & 2. Non enim expedit, Curam esse apud personam incertam confuse, promiscue, ac turmatim exercendam, *Fagnan. in cap. ex parte* 6. *n.*14. *de off. Vicar. lib.*1. cum & oves cognoscere debeant Pastorem suum, & Pastor suas oves, *Joan. cap.*10. *v.*14.

4 In arbitrio autem Episcopi est Vicariam ipsam Curæ animarum, quæ alias incumbebat capitulo, (& eidem de incumbente alicui Monasterio utriusque sexus, Collegio, Beneficio, Præbendæ, aut Loco pio) facere perpetuam, non obstante consuetudine, etiam immemorabili, deputandi Vicarium ad nutum Capituli, Conventus, & aliorum, ut supra amovibilem. Quippe Concilium Tridentinum loco citato hanc facultatem Ordinario concedit, cujus vigore dictam perpetuitatem decernere potest, *Sacr. Cong. deputat. in Augustan.* 4. *Septemb.* 1696. *ad* 5. & in *Romana S. Marci* 28. *Januarii* 1700. Eamdemque perpetuitatem deposcit *S. Pius Pap. V. Const.* 47. quæ incipit, *Ad exequendum.* Et *Constit.*74. cujus initium est. *Quantum animarum*, ac dudum antea *cap. extirpandæ* 30. §. *Qui vero de præbend.*

5 Dummodo tamen Vicaria perpetua erigatur in titulum beneficii, *Sac. Cong. Conc.* apud Fagnan. *in cap. Ad audientiam* 31. *numer.* 100. *de rescript. lib.* 1. Et Capitulo relinquatur facultas eligendi Vicarium, prævio examine, ab Ordinario approbandum, prout statuit *S. Pius Pap. V. d. Const.*47. §. 4. Sed ita, ut Capitulum eligere debeat Vicarium intra breve aliquod tempus. Porro hunc eligendum esse intra octo dies, alioquin electio ad ipsum Ordinarium devolvatur, decrevit *Sac. Cong. Episc. in Assisien.* 14. *Novem.* 1603.

Qua posita erectione Vicariæ parochialis, totum, atque totale Curæ exercitium incumbere debet in omnibus, & per omnia ipsimet Vicario privative quoad cunctos Canonicos, & Dignitates Capituli, *Sac. Cong. Conc. in Isernien.* 2. *Junii* 1696. *ad* 4. Et idem dicendum est, si Cura parochialis unita fuerit alicui peculiari Dignitati, vel determinato Canonicatui Capituli. 6

Etenim potest Episcopus animarum Curam Capitulo incumbentem de illius consensu, per viam unionis perpetuæ transferre in aliquem certum Canonicum, vel Dignitatem ejusdem Ecclesiæ, *Sac. Congr. Concil. in Campsan.* 1. *Julii* 1647. Tuncque non poterit renunciari parochia, retento illo Canonicatu, aut Dignitate, cui fuit unita, *Sac. Cong. Episcop. in Nolitan.* 4. *Junii* 1602. Eademque Dignitas, aut Canonicatus libere conferri debet, non per concursum, *Sac. Cong. Conc.* 26. *Januar.* 1601. & *in Sipontin.* 17. *Augusti* 1630. 7

Ceterum Capitulis cathedralium, atque collegiatarum, ac præbendis earum extra dictum casum fas non est unire alias Curas parochiales in civitate, vel Diœcesi constitutas, *Conc. Trident. sess.*24. *cap.*13. *de reform.* Quod si aliquæ iisdem fuerint præcedenter unitæ, in ipsis quoque deputandus est Vicarius, ut supra, qui easdem regat ad tramites ipsiusmet *Concilii sess.* 7. *cap.* 7. ut & oves certum habeant Pastorem, quem sequi debeant, & e converso certa sit persona, quæ sciat illud onus sibi incumbere, ac a qua Ordinarius rationem exigere valeat parochialis ministerii, *Card. de Luc. adnot. ad Conc. disc.* 9. *num.* 2. 8

De parochiis pertinentibus ad Ordinem Æquitum Melitensium, regulariter hoc servatur, quod aliqua illarum vacante, Ordinarius eidem præficiat idoneum Sacerdotem, qui exerceat Curam animarum; nec non statuat Æquiti nominaturo Parochum aliquem brevem temporis terminum ad præsentandum Rectorem ab ipsomet Ordinario approbandum; aliàs, eodem termino elapso, Antistes concedere potest parochiam cui maluerit, vel ut amovibilem, vel ut perpetuam, prout moris fuerit, *Sac. Cong. Episcop. in Perusin.* 11. *Januar.* 1587. 9

Parochi curam animarum exercentes in Ecclesiis ejusdem Ordinis Militensis, quoad curam ipsam subsunt in omnibus visitationi, correctioni, & jurisdictioni Episcopi, *Sac. Cong. Concil. in Augustan.* 26. *Januarii* 1627. Et observare teneantur decreta Sacr. Conc. Trident. parochiale munus concernentia, *S. Pius Pap. V. Constit.* 77. quæ incipit *Etsi cuncta*, & *Constit.* 136. cujus initium est, *Exposcit.* potestque Ordinarius illos corrigere, atque compellere ad omnia obeunda, quæ alii parochi adimplent, *Gregorius Pap. XIII. Constit.*67. exordium habente, *Circumspecta.* 10

Signanter potest eos cogere ad publicas Processiones, *S. Cong. Episcop. in Cæsenaten.* 28. *Apr.* 1599. Ad interessendum, & cooperandum consecrationi Oleorum sacrorum, si alii quoque Parochi teneantur, *eadem in Faventin.* 20. *Maii* 1586. Ad expositionem Sacramenti sanctissimi per 40. Horas pro eorum turno, *ipsamet* 27. *Septembr.* 1619. & ad procurationem contribuendam occasione sacræ Visitationis, nisi adsit contra- 11

traria consuetudo, *S. Congr. Concil. in Augustan.* 26. *Junii* 1627.

12 Potest eos quoque obligare, ac remediis Juris compellere ad intercedendum Synodo diœcesanæ, atque Congregationi casuum conscientiæ, ibidemque responsa dandum, & differendum adinstar aliorum Parochorum, in loco per Episcopum præscribendo, etiam si sint Fratres Capellani, *Sacr. Cong. Concil. in Illerden.* 17. *Julii* 1683. *ac* 9. *Septem.* 1684 & dudum antea 4. *Maii* 1598. Demum eos potest etiam amovere, si amovibiles sint, nec, ut debent, suo fungantur officio, Qua de re infra redibit sermo.

13 Idem dicendum est de Parochis exercentibus curam animarum in Ecclesiis parochialibus pertinentibus ad Ordinem Teutonicum, in omnibus enim, quæ curam ipsam concernunt, subsunt Ordinario. Hicque, prout opus fuerit, ad normam decretorum Concilii Tridentini, & sacrorum Canonum potest eos corrigere, atque punire, *Sac. Cong. Concil. in Caurien.* 6. *April.* 1631.

14 Quantum ad parochias unitas Regularium Monasteriis, in quibus Abbates generales, vel Capita Ordinum sedem orinariam principalem habent, vel domibus, in quibus Regularium Superiores jurisdictionem episcopalem, & temporalem exercent in Parochos, & parochianos, aut Monasterio Cluniacensi eum suis limitibus, est servanda sanctio *Concil. Trident. sess.* 25. *de Reg. cap.* 11. *S. Cong. ejusdem mens. Januarii* 1606.

15 Aliæ vero parochiæ, ipsarumque Parochi animarum curam exercentes in personas sæculares, tametsi unitæ Monasteriis Regularium utriusque sexus, quoad ea, quæ concernunt eandem Curam, & administrationem Sacramentorum, ac quæ dependent ab illa, subsunt immediate jurisdictioni, visitationi, & correctioni Episcopi diœcesani, *Concil. Trid. loc. cit. Gregor. Pap. XV. Constit.* 18. quæ incipit *Inscrutabili*, *Sac. Cong. Episc.* 5. *Junii* 1627.

16 Potest, & debet Episcopus prohibere, ne in iis ponantur Parochi, seu Vicarii, tam perpetui, quam amovibiles, nisi præhabito illius consensu in scriptis, ac prævio examine coram se, vel ejus Vicario generali faciendo, illius Sacerdotis, qui curam animarum suscipit exercendam, etiamsi fuerit Sacerdos regularis ejusdem Ordinis, cujus est Monasterium, a quo parochia dependet, *Concil. Trid. ubi supra Urban. Pap. VIII. Constit.* 230. quæ incipit *Alias*.

17 Similiter potest decernere, quod in parochiis, quæ unitæ sunt Monasteriis, exercetur animarum Cura non per Regularem, sed per Presbyterum sæcularem Vicarium amovibilem; vel etiam parochias ipsas erigere in Vicarias perpetuas, si ita judicaverit expedire, *Concil. Trid. sess.* 7. *de reform. cap.* 7. S. Pius Papa V. *Constit.* 47. quæ incipit *Ad exequendum*, Sacra Cong. *ejusdem Concil.* apud Garciam *de Benef. part.* 11. *cap.* 2. *num.* 12. Et recentius in *Tudertin.* 8. *Augusti* 1693. etiamsi parochiæ sint unitæ Monasteriis Canonicorum Regularium, Fagnan. *in cap. Quod Dei* 5. *n.* 14. *de stat. Monach. l.* 3. servatis reliquis, quæ dicta sunt in præsenti *cap. n.* 4. 5. *&* 6.

18 Sed si unio parochiæ Monasterio facta esset per viam concordiæ per Sedem Apostolicam approbatæ de serviendo ipsis per Vicarium amovibilem, non posset Vicaria perpetua ibi erigi, Barb. *ad Concil. loc. cit. num.* 16. Neque in parochiis, quæ sunt non simpliciter unitæ Monasterio, sed inhærentes, & incorporatæ Ecclesiæ loci conventus, cui a primæva sui fundatione incumbat Cura animarum, & vocantur parochiæ de mensa Monasterii, de quibus dictum est *cap. præced. num.* 35. Gallemart. *in Concil. Trid. sess.* 7. *cap.* 7. Pignatell. *tom.* 9. *consult.* 157. in his enim servanda est dispositio dicti *Concil. sess.* 25. *cap.* 11. *de Regul.* ubi Barbos. *num.* 2, *&* 24.

19 Factaque semel erectione Vicariæ in perpetuam, juxta decretum *Concil. Trid. sess.* 7. *c.* 7. & Bullam 47. *S. Pii Pap. V.* quæ incipit, *Ad exequendum*, semel itidem facto decreto, quod Vicaria parochiæ spectantis ad Monasteria, & Grangias Regularium esse debeat amovibilis; non est amplius integrum Ordinario, ejusque Successoribus perpetuam Vicariam facere amovibilem, & e contra, *Sac. Cong. super stat. Regul.* 8. *Octob.* 1670.

20 Itidem post constitutam Vicariam cuncta onera, & munia parochiali Ecclesiæ incumbentia, separantur a Monasterio, transeuntque in Vicarium pro tempore parochiam exercentem, *Sacr. Cong. Concil. in Aversan.* 31. *Maii* 1607. *In Vasionen.* 22. *Augusti* 1637. & in *Conimbricen.* 14. *Novembris* 1648. Ad eumdemque Vicarium, non ad Regulares pertinet Sacramenta ministrare, Matrimonia, Excommunicationes, Indulgentias publicare, pauperes eleemosynis piorum hominum commendare. Quartam funeralem accipere, aliaque similia peragere, *Sac. Cong. Episcop.* apud Nicol. *in Flosc. V. Parochus n.* 8.

21 Ab erectione Vicariæ Curæ parochialis unitæ Monasterio Regularium, ex amovibili in perpetuam, non datur appellatio ad effectum suspensivum, non obstantibus privilegiis, exemptionibus, & etiam consuetudine immemorabili, *Concil. Trid. sess.* 7. *cap.* 7. *Sac. Cong.* ejusdem apud Garciam *de benef. part.* 11. *cap.* 12. *n.* 4. 7. 11. *&* 12. Oportet vero id fieri in actu Sacræ visitationis, Barbos. *Jur. Eccl. univers. lib.* 3. *cap.* 6. *nu* 5. & ad Concil. *sess.* 7. *cap.* 7. *num.* 31. Et sic in Synodo non poterit hoc decerni.

22 Non potest Ordinarius imponere pœnam privationis Curæ animarum conventui, eam non recte administranti, nec ipsam illi auferre, etiam propter graves defectus in eadem commissos, per Regulares ipsam exercentes, *Sac. Cong. Episcop. in una Barnabitarum* 30. *Maii* 1631. sed recurrendum est ad Sedem Apostolicam pro remedio utiliter adhibendo, vel erectione parochiæ in Vicariam poterit provideri, quatenus de jure sit locus ipsimet erectioni, prout hucusque dictum est.

23 Eodem modo non potest Episcopus decernere, nec etiam in Synodo, quod Vicariæ parochiarum perpetuæ, sive amovibiles, libere conferantur, & independenter a Regularibus, quorum sunt Monasteriis unitæ, nam ipsis Regularibus conservandum est illæsum Jus præsentandi Sacerdotem, qui Curam exerceat, ab Ordinario approbandum, *S. Pius Papa V. Const.* 47. quæ incipit *Ad exequendum*, Barbos. *ad Concil. sess.* 7. *cap.* 7. *num.* 23. *& Jur. ecclesiast. univ. l.* 3. *cap.* 6. *num.* 45.

Qua-

24 Quamobrem Regulares eligere possunt ad eamdem Vicariam quemcumque maluerint Sacerdotem, pro eorum, non pro Episcopi arbitrio. Attamen ad ipsum Episcopum spectat examinare, ac approbare nominatum, quoad scientiam, quoad mores, & quoad habilitatem ad exercendum munus parochiale, illumque bene discutere, antequam Curæ præficiatur, *cap.* 1. *de capel. Monac. Sac. Cong. Concil.* apud *Piasec. prax. Episcop. p.* 2. *cap.* 3. *n.* 46.

25 Monachis Casinensibus indultum fuit, ut Cura animarum in parochialibus Ecclesiis, quæ sunt membra suorum conventuum, vel ab eis dependent, possit exerceri per aliquem ex ipsis Monachis amovibilem ad suorum nutum Superiorum, sed ab Episcopo approbandum, *Urban. PP. VIII. Constit.* 230. quæ incipit *Alias*. Idemque concessum fuit Monachis quoque Cisterciensibus. Et quod ab hisce nominati debeant admitti, declaravit *S. Cong. Episcop. in una Cisterciensium* 22. *Septem.* 1620, *ac* 22. *Decem.* 1621.

26 Atque generaliter, quod animarum Cura possit exerceri per Regulares, quando sunt grati populo, ac expetiti a Domino loci, decrevit ipsamet *Sac. Cong. in Aquens.* 5. *Novem.* 1602. Consonant & quæ ipsamet decrevit *in Pampilonen.* 26. *Novem.* 1591. & in *Aretin.* 1595. Sed quidquid olim fuerit de hac re, jam nunc sublata est facultas Regularibus exercendi Curam animarum in parochiis, quæ non sunt de mensa eorum conventus.

27 Et ita ubicumque sunt parochiæ positæ in Hospitiis, & Grangiis Monasteriorum, sive quomodolibet membra istorum non debet Cura animarum exerceri per Regulares, sed committenda est Presbyteris sæcularibus, quos ipsi Regulares nominent, *cap.* 1. *de capel. Monach.*, *& Sac. Cong. Episcop.* 10. *Decem.* 1652. Quod etiam jussu Innocentii Pap. X. per literas encyclicas Episcopis transmissas insinuavit *Sac. Cong. super statu Regul.* 30. *Maii* 1653. cujus verba inferius referentur *num.* 43.

28 Attamen non erit, cur interdum ex tollerantia Ordinariorum, ubi causa justa concurrit, non possint Regulares amovibiliter præfici parochiis unitis, vel dependentibus ab eorum Monasteriis, *Sac. Cong. Concil. in Aurien.* 4. *Martii, &* 2. *Maii* 1693. Qua nihilominus in re ipsimet Ordinarii debent admodum circumspecte procedere.

29 At vero non possunt committi Curæ parochiales sæculares Regularibus, nisi forte ad breve tempus, quando non inveniuntur Presbyteri sæculares, *Sac. Cong. Episcop. in Albinganen.* 23. *Julii* 1585. Et tunc non in titulum, seu Vicariam, sed tamquam ad nutum amovibilibus, *Eadem in Ferentina* 8. *Augusti* 1581. & in *Dertonen.* 26. *April.* 1583. vel tamquam Œconomis, *Ipsamet* 17. *Martii* 1645. *&* 15. *Februarii* 1647.

30 Nunquam vero uniri potest parochia, etiam inopia laborans, conventui Regularium, *Concil. Trid. sess.* 24. *cap.* 13. *de reform.* parochia inquam, vere talis actu, non autem solo habitu, *Sac. Cong. Concil. apud* Garciam *de Benef. part.* 5. *cap.* 3. *numer.* 121. *in addit.* Imo & nec pars parochiæ, tametsi Parocho incommoda, uniri potest conventui, ut supra. Neque Regularibus potest etiam ob commoditatem populi commendari, sed si opus est, erigi debet ibi nova parochia, vel coadjutor Parocho adjungi, *Sac. Cong. Episc. in Viglevan.* 8. *Novem.* 1581. *& in Montis Regalis Subalpinor.* 17. *Januar.* 1600.

In Indiis autem, ubi quandoque deficiunt Presbyteri sæculares, præfici possunt Regulares parochiis, *S. Pius Papa V. Constit.* 34. quæ incipit, *Exponi*. Pariter & in eumdem sæcularium Presbyterorum defectum, alibi quoque posse ad aliquod tempus præfici parochiis Regulares, censuit, *Sac. Cong. Episcop. in Cameracen. S. Benedicti* 9. *Novem.* 1629. 31

Sane quocumque modo aliquis Regularis assumatur ad regendam parochiam, sive de mensa, sive unitam Monasterio, Regularis, inquam, idem semper est, & esse debet amovibilis ad nutum, tam Ordinarii, quam suorum Superiorum: neque contra remotionem potest reclamare, neque reclamans audiendus est, *Sac. Cong. Concil. in Romana* 17. *Decembris* 1689. *& Sacr. Cong. Episcop. in Mediolan.* 4. *Septemb.* 1693. 32

Et quidem ad nutum Ordinarii amoveri potest *cap.* 1. *de capel. Monach.* etiam non expressa causa demerentiæ: nec enim causam allegare debet, multoque minus illam justificare. Quod verum est nedum de Regularibus exercentibus curam animarum; verum etiam de Presbyteris sæcularibus, Vicariam parochialem amovibilem obtinentibus, *Sac. Cong. Conc. in Camerinen.* 18. *Septemb.* 1627. 33

Additio.

☞ Allata decreta Cong. Conc. confirmata fuerunt a Benedicto XIV. tum in Constit. *Firmandis* §. XI. sub die 6. Novemb. 1744. tum Constitut. *Cum nuper* §. V. sub die 8. Novemb. 1751. Non obstante tamen hac facultate, tam Ordinario, quam Superiori regulari tributa, caute, ac prudenter ab utroque in remotione procedendum esset, ne nota infamiæ Parocho inureretur, ut potissimum contingeret, si hic in maxima esset existimatione apud parochianos; qui extemporanee remotum audientes, facile suspicari possent, ipsum alicui crimini esse obnoxium. Et in hoc casu, sicuti Parochus sæcularis amovibilis amoveri de facto nequit absque legitima causa, ut ipsius consuletur honori, prout notatur in sequenti cap. n. 16. & 19. par ratio militare videtur de Parocho regulari.

Quamvis autem sit in arbitrio Superiorum regularium Parochos regulares removere; non nimis tamen frequenter amovere debent sine gravi causa; frequens enim eorumdem mutatio non parum incommodi afferre posset animarum regimini, ut mens fuit Congr. Concilii; cum siquidem Episcopus Alexandrinus sæpius conquestus fuisset de hac frequenti mutatione apud dictam Congregat. in relationibus status suæ Ecclesiæ occasione Visitationis sacrorum Liminum, hæc die 24. Januarii 1632., & die 12. Augusti 1634. respondit, a se actum fuisse cum Superioribus Ordinum regularium, ut curarent, ne nimis frequenter amoverentur, sed saltem ad triennium

nium deputati, & approbati ad curam animarum in illius exercitio permanerent. ☜

34 Non potest Episcopus decernere, quod Regularium parochiæ, quæ committuntur Regularibus, conferantur per viam concursus, hocque generale est de cunctis beneficiis Regularibus, *Sac. Cong. Concil. apud* Gonzalez *ad reg. 8. Cancel. gloss.6. num. 62.* Et etiam de parochiis unitis Monasteriis, quæ exercentur per Vicarium Presbyterum sæcularem, *eadem in Vasionen. 22. Augusti* 1637. Rota *in Leodien. parochialis 11. Januarii* 1706. *n.11. cor. Kaunitz*.

35 Ubi Regulares exercent Curam animarum, in Processionibus, & actibus parochialibus, non inter se, præcedunt secundum prioritatem, & prærogativam Religionis, cui cura commissa est, vel a qua Cura ipsa dependet, sed secundum anterioritatem, & prærogativam Ecclesiæ parochialis, quam regunt, *Sacr. Cong. Rit. in Asten. 21. Martii* 1609.

36 Item Regulares deputati ad exercendam alicubi Curam animarum extra Ecclesiam de mensa sui conventus (sive ex privilegio, sive ex permissione Ordinarii in casibus, in quibus potest) residere tenentur apud eamdem una cum socio sui Ordinis, *Urban. Pap.VIII. Const.230.* quæ incipit *Alias*, *Sac. Congr. Concil. in Bononien. 16. Martii* 1630. *ad 3.* etiamsi sint Canonici Regulares, *cap. quod Dei timorem 5. de stat. Monach. Sac. Congr. Episcop.* 18. *Martii* 1671. consonantque *cap. 3. & 4. de capell. Monach.*

Additio.

☞ Circa Parochos Canonicorum Regularium Lateranensium, & SS. Salvatoris videnda est Constitutio Benedicti XIV. *Quod inscrutabili 9. Junii* 1745. §. 14. ☜

37 Decernendum est de Regularibus exercentibus Curam animarum in casibus mox indicatis, quod non possint abesse a residentia penes eorum Ecclesias, neque alium subrogare pro libito in ipsorum locum ad idem officium obeundum, nisi petita, & obtenta Ordinarii licentia, *Conc. Trid. sess.25. cap. 11. de Regul. Sac. Cong. ejusdem Concilii in Florentina 18. Julii* 1678.

38 Item quod applicare debeant Missam diebus festis pro populo, adinstar aliorum Parochorum: nam *Sac. Cong. Visitationis Apostolicæ* decrevit, præfatum onus adimplendum esse in Ecclesiis parochialibus, etiam Regularium, & in libris Missarum esse distincte adnotandum ipsum adimplementum, prout refert *Monacel. tom. 2. titul. 16. formul. 2. num. 20.* Quæ licet loquatur de Ecclesiis Romæ, tamen dat regulam etiam pro aliis Orbis Ecclesiis.

Additio.

☞ Quod etiam Parochus regularis teneatur ad hanc applicationem, declaratum est a Benedicto XIV. Const. *Cum semper* ad Italiæ Ordinarios 10. Aug. 1744. ut notavi pag.97. ☜

39 Præterea quod facere teneantur omnes sacras functiones parochiales, uti benedictiones Cinerum, Candelarum, & Palmarum: Officia, & functiones feriæ quintæ in Cœna Domini, Feriæ sextæ in Parasceve, ac Sabbati Sancti, aliasque superius relatas de aliis Parochis, *Sac. Congreg. Episcop. 28. Aprilis* 1599. Prædicare quoque, ac docere doctrinam christianam, *Concil. Mediolan. 3. tit. de paroch. §. Trident.* Vesperas diebus festis, populo convocato, in Ecclesia recitare, publicare Festa, Vigilias, Indulgentias, Edicta &c. Demum & ad Congregationem casuum conscientiæ, non secus, ac ceteri Parochi convenire.

Cura parochialis inhærens Ecclesiæ Monialium, quantum fieri potest, inde removeri debet, 40
Sac. Cong. Episcop. in Pisana Camaldulensium 25. Maii 1619. & transferri potest in aliam commodiorem, etiam invito Parocho, cum consensu tamen aliorum interesse habentium, *eadem in Recineten. 23. April.* 1627. ac multo magis consentiente Parocho, & Patronis, *ipsamet in Firmana an.* 1655.

Parochis Regularibus, tametsi amovibilibus, 41
competunt eædem prærogativæ, ac sæcularibus. Et ita Parochus Monachus deferens stolam, potest ingredi parochiam sæcularem eodem modo, quo Parochi sæculares ingrediuntur parochiam Monachorum, *Sac. Cong. Rit. in Asculan. 29. Januar.* 1629.

Additio.

☞ Circa hunc ingressum, vide a me notata pag. 282. post num. 82. ☜

Quæ hucusque dicta sunt de parochiis depen- 42
dentibus a Capitulis Cathedralium, & Collegiatarum, nec non a Monasteriis, Hospitiis, & Grangiis Regularium, & Vicariis amovibilibus, ac perpetuis, qui easdem regant, militant quoque de annexis, ac inhærentibus Collegiis, beneficiis, aut locis piis. Quamobrem circa pariter has postremas poterit Episcopus decernere, ac providere quidquid circa priores illas toto præsenti capite traditum est.

Proderit hic adjicere verba epistolæ circularis, 43
Sacræ Congregationis super statu Regularium, Episcopis directæ Italiæ, ac insularum eidem adjacentium, quæ sic se habent. = „ Nella Bolla di „ Nostro Signore nuovamente publicata sopra „ l' estinzione, e soppressione de piccoli Conventi, sono anche compresi li membri de Monasterj, e le Grangie, esistenti in codesta Diocesi, dove per il poco numero de Religiosi, „ non può secondo i proprj Instituti delle Religioni osservarsi la disciplina regolare, ancorchè abbiano annessa la Cura delle anime, o „ siano parochiali, e specialmente le infrascritte, cioè &c. E però dovendo i Superiori regolari rimuovere dalli membri, Grangie, e „ parochiali, tanto espresse di sopra, quanto „ da ogni altra simile non espressa, li Religiosi, che vi dimorano, e collocarli ne Monasterj di osservanza, la Sagra Congregazione „ deputata da S. Beatitudine sopra lo stato de „ Regolari ha ordinato, che io scriva a V. S., „ che per l' avvenire non permetta, che in det-

,, ti membri, Grangie, e parochiali abiti alcun ,, Sacerdote, o Chierico professo, permettendo solo la Santità Sua, che i Superiori regolari, quando non abbino persone secolari idonee, e fedeli di loro sodisfazione, delle quali possono servirsi per la cura, e amministrazione di quei beni, liberamente possono in ciò valersi dell' opera de loro Conversi, o Laici professi di buon esempio fino ad altr' ordine di Sua Beatitudine; e con quello, che nelle Chiese, ò Cappelle di detti membri, e Grangie, dove fin' ora è stato solito di celebrarsi la Messa, vi facciano celebrare anche per l' avvenire almeno le Domeniche, e Feste di precetto da Sacerdoti secolari, ed anche da Regolari, purchè non pernottino fuori de'Monasterj. Parimente nelle Grangie, e Membri, che in qualunque modo anno annessa la Cura dell' anime, e sono parochiali = *non vuole la Santità di Nostro Signore, che detta cura si eserciti in modo alcuno da Regolari*, ma che V. S. deputi a tal' effetto Sacerdoti secolari idonei *in Vicarj, amovibili, o perpetui, come a Lei parrà più espediente* per il buon governo delle Chiese, da nominarsi da Superiori dei Monasterj, a quali le dette Grangie, e Membri si appartengono, e da approvarsi da V. S. con l' assegnamento di una congrua porzione a suo arbitrio sopra i frutti dell' istessi Membri, o Grangie, conforme alla disposizione del Sagro Concilio di Trento. Non intende però Sua Santità, che dalla detta estinzione, e suppressione nel possesso, e proprietà de beni, ed altre ragioni di essi Membri, e Grangie sia generato alcun pregiudizio ai loro Monasteri principali, a quali di ragione si devino, ma che, detratta la detta congrua, e sodisfatto a' pesi delle Messe, ed altri oblighi, che vi saranno, il rimanente resti à comodo, e utilità de Monasterj suddetti. Significo il tutto a V. S.; perchè non manchi di adempire le sue parti in esecuzione dell' ordine, e santa mente di Sua Beatitudine, e Dio la prosperi. Di Roma à 30. Maggio 1653. ,, =

Sed & utiliter hic addendum decretum ejusdem Sacræ Congregationis, quod ita loquitur = ,, Ad dirimendas controversias, quæ circa Vicarios Curam animarum exercentes in suppressis Grangiis Monasteriorum, & circa congruam ipsis Vicariis assignandam, inter Superiores, Regulares, & locorum Ordinarios in dies oriuntur occasione Constitutionis fel. record. Innocentii X. incipien. *Instaurandæ*, & literarum circularium desuper emanatarum sub die 30. Maii 1653. = Sagra Congregatio super statu Regularium, SS.D.Nostro approbante, præsenti Decreto statuit ,, ut in posterum minime liceat ipsis Ordinariis locorum ex quavis causa, vel prætextu, aut quæsito colore Vicarias perpetuas ab eis, vel eorum Prædecessoribus in prædictis suppressis Grangiis *constitutas* amovibiles, facere perpetuas absque licentia ipsius Sacr. Congregationis. Nec congruam portionem, quam semel Vicariis perpetuis, vel amovibilibus earumdem Grangiarum, sive in quantitate, & quota fructuum, sive in pecunia numerata, sive alia re stabili ipsi Ordinarii, vel eorum Prædecessores semel constituerint, seu assignaverint, quoquo modo augere, vel minuere, aut immutare, Sacra ipsa Congregatione inconsulta, decernens irritum, & inane, si secus ab eis scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Ac similiter Superioribus Regularibus minime fas sit cum ipsis Vicariis jam deputatis, seu deinceps deputandis publicas, seu decretas pactiones, seu conventiones inire super diminutione, aut alteratione, seu variatione dictæ congruæ, easque pactiones, seu conventiones, tamquam de symoniaca labe, atque avaritia suspectas Sacra Congregatio omnino rejicit, atque interdicit, eosque, qui contra fecerint, pænis adversus simoniacos editis teneri decernit, contrariis quibuscumque non obstantibus. Datum Romæ die 8. Octobris 1670.

V. Cardinal. Carpineus.

Loco ✠ Sigilli.

Prosper Fagnanus Secret.

Additio.

☞ Pro pleniori, clariorique notione Juris episcopalis in parochiis pertinentinentibus ad Monasteria Regularium, subnectimus summam novissimæ Constitutionis Benedicti XIV. incip. *Firmandis* 6. Novembr. 1744. circa actus, quos explere potest Episcopus in earum visitatione, tam locali, quam personali.

In ea igitur statuitur, quoad visitationem localem.

I. A Parocho regulari excipiendos esse in dictis Ecclesiis Missionarios ab Episcopo missos, tamquam visitationis suæ prænuncios, juvandosque in omnibus, quibus ad injunctum sibi onus implendum opus illis esse contigerit.

II. Posse Episcopum ibidem, sive intra, sive extra visitationem Confirmationis Sacramentum administrare.

III. Visitare dumtaxat Altare, in quo SS.Eucharistiæ Sacramentum asservatur, ejusque tabernaculum.

IV. Fontem baptisterii, si adest.

V. Confessionale, in quo Parochus confessiones audire solet.

VI. Pulpitum, in quo idem jus habet verbi Dei enunciandi.

VII. Sepulchrum, sepulturas, & cæmeterium, pro humandis Parochianorum cadaveribus.

VIII. Turrim campanariam, si adsint campanæ ad parochiam propriæ spectantes; sacrarium, supellectilem pro administrandis Sacramentis, tam intra, quam extra Ecclesiam.

IX. Omnia vasa, tam pro servandis Particulis consecratis, quam pro Oleis sacris, aut aqua baptisterii, vel alia rite benedicta.

In visitatione personali vero ejusdem Parochi regularis debere Episcopum illum examinare.

I. An

1 I. An legitimo titulo curam exerceat.

II. An observaverit, & observet residentiæ leges.

III. An vocatus ad Synodum, iverit.

IV. An Conferentias super casibus conscientiæ frequentet.

V. An adimpleverit onera, animarum curæ annexa, applicationem scilicet missæ pro populo Dominicis, & aliis diebus festis de præcepto; prædicationem verbi Dei iisdem diebus, puerorum instructionem in fidei rudimentis, & doctrinæ christianæ præceptis, præcipue ante susceptionem Confirmationis, & primam Communionem, sedulam diligentiam in excipiendis fidelium confessionibus, & spiritualibus auxiliis ægrotantibus, ac in agone constitutis præstandis; in debita inquisitione adhibenda pro valida celebratione matrimonii, sponsisque instruendis circa consensum præstandum, mistieriorumque fidei notitiam, ac recte ordinatis retinendis libris baptizatorum, confirmatorum, matrimoniorum, & status animarum.

VII. Item debere Episcopum scrutari ipsius morem, & vitam in iis tantum, quæ ad populi ædificationem conferre, vel obesse possunt, non vero in iis, quæ spectant ad illius Instituti observantiam.

VII. Posse itidem in eum decreta pronunciare, pœnasque statuere, si in prædictis omnibus deficientem invenerit, non privative, sed cumulative cum Superiore regulari: ita tamen, ut, si aliter ab hoc, & aliter ab Episcopo decernatur, hujus non vero illius decretis sit standum, reservata eidem Episcopo privativa facultate in Parochianorum mores inquirendi, eorumque scandala puniendi.

VIII. Parochum æquo jure removeri posse ab animarum cura tam ab Episcopo, quam a Superiore regulari, absque eo quod unus alteri causas judicii sui aut aperire, aut probare, & certificare teneatur.

In eo autem, quod Tridentini decretum excipit ab Episcopi jurisdictione, visitatione, & correctione, etiam quoad animarum curam, & sacramentorum administrationem, Parochos, tam sæculares, quam regulares dictam animarum Curam exercentes in Monasteriis, seu locis, ubi Abbates generales, aut capita Ordinum sedem ordinariam principalem habent, declaratum est ob eodem Benedicto in cit. Constitut. a §. XIII. ad XIX. decernente.

I. Non sufficere ad hanc exemptionem cujuslibet Abbatis residentiam, sed debere esse residentiam Abbatis generalis totius Ordinis sui.

II. Non requiri, quod Monasterium, ubi iidem Abbates, seu Superiores resident, sit caput Ordinis, sed sufficere, quod sit ordinaria, & principalis sedes eorumdem.

III. Illud Monasterium tantum dici ordinariam, & principalem sedem, quod vel a Constitutionibus Ordinis, vel a consuetudine, ut tale præfinitur. Si vero neque a Constitutionibus, neque a consuetudine præfinitum sit, tunc dici debere illud, quod Superior generalis pro sua stabili residentia initio sui generalatus elegerit. Quod si facta semel electione, variare præsumpserit, neque monasterium ab initio electum, neque alterum, ad quod etiam cum curia se transtulerit, gaudere privilegio ordinariæ, & principalis sedis.

IV. His generalibus Superioribus non ideo competere jus aliquod in sæculares subditos parochialium, in eorum ordinaria principali sede erectarum, sed privative spectare ad Episcopum; sicuti & ad ipsum spectare interponere propriam auctoritatem, & consensum, prævio examine, super admissione Parochi tam sæcularis, quam regularis, etiam ad nutum amovibilis, ab iisdem Superioribus in dictis Ecclesiis deputati.

V. Posse Episcopum, & aliquando etiam debere, instare apud dictos Superiores pro Parochi remotione, si hunc munus suum non recte administrare cognoverit, implorata etiam Sedis Apostolicæ auctoritate, quoties Superiores reluctaverint, aut plus æquo Parocho a se deputato faverint.

VI. Parochiales unitas dictis monasteriis pro ordinaria, & principali sede constitutis non gaudere exemptione a visitatione, & correctione Episcopi, quamvis a Parochis regularibus administrarentur.

VII. Nec illas erectas in iisdem monasteriis, siqui Episcopi ipsas visitare consueverint.

In eo pariter, quo Trident. excipit ab ordinaria Episcopi jurisdictione, quoad visitationem, monasteria, seu loca, in quibus Abbates, aut alii Regularium Superiores jurisdictionem episcopalem, & temporalem in Parochos, & parochianos exercent, declaratum est in eadem Constit. §. XII. statuente, Episcopum etiam, tamquam Sedis Apostolicæ delegatum, se abstinere omnino debere a visitatione, alioque quocumque jurisdictionis actu in hujusmodi Parochos, & Parochianos, quoties dicti Abbates, & Superiores probaverint jurisdictionem episcopalem in eosdem; & e contra Episcopus probare nequeat ampliorem in ipsos jurisdictionem, ex alio capite sibi acquisitam.

CAPUT CXV.

De Parochiis Jurispatronatus. De Parochis amovibilibus, & de congrua mercede Parochis debita.

SUMMARIUM.

1 *Juspatronatus non alterat. naturam Curæ animarum, & non præsumitur.*
2 *Ecclesia de Jurepatronatus non potest erigi in parochialem, sine &c. nec &c.*
3 *Parochia de jurepatronatus non confertur per concursum.*
☞ *Vide Additionem.*
4 *Præsentatus ad eam examinandus est &c. quamvis sit Doctor &c.*
5 *Etiamsi sit patronatus mixti, conferenda est sine concursu.*
6 *Nisi conferatur jure devoluto, vel plures fuerint præsentati.*

7 *Nullus instituendus, nec ei literæ nominationis dandæ, nisi approbato ab Episcopo.*

8 *Præsentatio facta a Patronis admittenda intra bimestre, alioquin &c.*

9 *Edicta proponere circa præsentationem ad quem pertineat?*

10 *Amovibilitas Vicarii parochialis arguit habitualitatem Curæ esse apud &c.*

11 *Parochi deberent esse perpetui, non amovibiles.*

12 *Ubi sunt amovibiles, potest Episcopus eorum Vicarios facere perpetuos.*

13 *Amovibiles Parochi ab Episcopo examinandi, & approbandi.*

14 *Ipsi amovibiles gaudent prærogativis perpetuorum. Et quid circa præcedentias.*

15 *Tenentur ad residentiam, ad sacras functiones obeundas, Missam parochialem &c.*

16 *Etsi possint amoveri, circumspecte tamen eorum remotio agenda est.*

☞ *Vide Additionem*

17 *Nominati per laicos, non amovendi sine consensu Ordinarii.*

18 *At nominati per Capitulum, ac monasterium possunt pro eorum libito amoveri.*

19 *Episcopus, etsi possit amovibiles removere sine causa, id non peragat.*

20 *Quædam de Parochis amovibilibus Ordinis Melitensis.*

21 *Congrua merces debetur exercentibus Curam animarum.*

22 *Etsi amovibilibus, ne defectu mercedis agant non peragenda.*

23 *Canones inculcant congruam Parochis exhibendam esse mercedem.*

24 *Quam arbitrari potest Episcopus in scutis centum monetæ loci.*

25 *Recens Apostolica Constitutio, loquens de quantitate ipsius congruæ.*

26 *In ea taxanda, est habenda ratio loci, personæ, redditunm &c.*

27 *Quod dependentes a Capitulis, monasteriis, Locis piis, quanta esse debeat?*

☞ *Vide Additionem.*

28 *Immunis existat ab omni onere, maxime si minor sit centum scutis.*

☞ *Vide Additionem.*

29 *Ab ejus taxatione non datur appellatio &c. quando in ea summa non debeatur.*

30 *Parochus in congrua consequenda præferendus est cunctis aliis.*

31 *Pridem insuffizienter taxata, potest ad justam summam augeri.*

32 *Taxari potest quandoque etiam ultra summam scutorum centum.*

33 *Taxanda est in re certa, ne nutet super incertis.*

34 *Quænam incerta sint computanda in eadem.*

☞ *Vide Additionem.*

35 *Agitur de congrua Curæ Inhærentis beneficio, quæ exerceatur a Vicario.*

36 *Parochiani ad contribuendum taxa non tenentur, nisi subsidiarie.*

37 *Plura innuuntur de quantitate congruæ taxandæ,*

38 *Parochus non potest consentire diminutioni congruæ taxatæ.*

39 *Regulares, regentes parochias, non possunt prætendere congruam taxatam &c.*

40 *Quæ quantitas mercedis eisdem debeatur.*

Juspatronatus tam ecclesiasticum, quam sæculare non alterat naturam Curæ animarum, nisi quantum ad modum præficiendi eidem Rectorem, sive perpetuum, sive amovibilem, ad formam *Concil. Trident. sess.7. cap. 13. sess.14. cap.14. & sess.24. cap.18.* Nec idem Juspatronatus præsumitur inesse ulli Ecclesiæ parochiali, sed formiter est probandum: quod cum generale sit in omnibus beneficiis, multo magis verum est in parochialibus, *dict. Conc. Trid. sess.25. c.9. de reform.* 1

Ecclesia de Jurepatronatus tum sæcularis, tum ecclesiastici, erigi non potest in parochialem sine consensu Patroni, *Sacr. Cong. Episc. in Mantuana 1. Junii 1604.* Nec Ecclesia parochialis libera potest uniri parochiali Jurispatronatus, *Concil. Trident. loc. cit.* nisi Patronus renunciet Jurepatronatus, vel apponatur conditio alternativæ, quod una vice libere, ac alia vice ad præsentationem Patroni conferatur, *Sac. Congreg. Conc.* apud Barbos. *Summ. Apost. dec. Collect. 552. n.42.* 2

Non potest Episcopus decernere, quod Ecclesiæ parochiales de Jurepatronatus laici conferendæ sint per concursum magis idoneo, *Sacr. Cong. Concil. in Vasionen. 22. Augusti 1637.* Nam sine concursu conferri debent præsentato a Patrono, solo prævio ipsius præsentati examine quoad scientiam, mores, & habilitatem ad exercendum officium parochiale, *Concil. Trident. sess.7. cap.13. & sess.24. cap. 18.* Rota in *Leod. parochialis 11. Januarii 1706. num.10. §. multo, coram Kaunitz.* 3

Additio.

☞ Quoad præsentatos a patronis ecclesiasticis faciunt responsa Benedicti XIV. ad sequentia postulata, sibi facta ab Archiepiscopo Florentino, ut in ejus Epistola Decretali *Redditæ nobis*, eidem rescripta *sub die 9. Aprilis 1746.*

I. An patronus ecclesiasticus teneatur in foro externo præsentare ad beneficium curatum eum, qui inter approbatos ab Examinatoribus magis idoneus, & magis dignus est?

II. An Episcopus, ad quem spectat dare institutionem, debeat sequi judicium patroni de magis idoneo, magisque digno, an potius inquirere, rectum ne sit patroni judicium, an secus?

III. Si appellaverit, qui se digniorem esse putat, & posthabitus est; an suspendi debeat institutio præsentati, an vero hæc debeat suum effectum sortiri (paucis, idest uno verbo) an appellatio interposita locum habeat in devolutivo tantum, an potius etiam in suspensivo?

Summa autem responsorum est.

Ad I. Patronum ecclesiasticum teneri in foro externo præsentare ad beneficium curatum magis idoneum, & magis dignum inter approbatos ab Examinatoribus.

Ad II. Episcopum debere beneficium conferre præsentato a patrono, absque eo quod inquirat de illius judicio, si inter examinatos nemo de hoc queratur; si vero sit, qui queratur, teneri in dictum judicium inquirere.

Ad

Ad III. Admittendam esse appellationem in devolutivo tantum, interpositam ab eo, qui se digniorem existimat, & est posthabitus, non retardata possessione præsentati, si Episcopi, & patroni judicium de magis digno conveniat: si vero non conveniat, tunc si quis ex approbatis ab Examinatoribus, & tanquam magis dignus prælectus a patrono, putet, se gravatum esse ab Episcopo, & ideo appellat, ejus appellationem operari debere ad effectum suspensionis; & interim Ecclesiam parochialem remanere sub Episcopo, donec lis finiatur.

4 Nec opus est, præsentatum examinari ab Examinatoribus synodalibus, sed sufficit etiam, ut ab aliis idoneis examinetur, *Sac. Cong. Conc.* 19. *Decem.* 1620. Examinandus vero est, quantumvis sit magisterii, vel doctoratus gradu insignitus, tum in Theologia, tum in Jure canonico, ac tametsi laureatus in publica Universitate, *Sac. Cong. Concil. apud Piasec. prax. Episc. p. 2. cap. 5. num.* 17.

5 Porro nedum parochialis Ecclesia patronatus laici absque concursu conferri debet, verum etiam, si sit patronatus mixti, nempe partim laicalis, & partim ecclesiastici, *Sac. Cong. Conc. in Pisan. 5. Februarii* 1628. etiamsi ex laicali factum esset postea pro duobus ex tribus partibus ecclesiasticum donatione laicorum, *Eadem* 17. *Junii* 1617. Vide Fagnan. *in cap. Quoniam* 13. *num. 58. de Constit. lib. 1. & in cap. Cum propter 27. num. 21. de jurepatr. lib.* 3.

6 Concursum vero faciendum esse decernet Episcopus, quoties conferenda erit Ecclesia jure devoluto, propter non factam intra tempus legale præsentationem viri idonei a Patrono, *Sac. Cong. Conc.* 29. *Novemb.* 1600. Item quoties a Patrono, seu Patronis laicis plures fuerint nominati, quo casu Episcopus ex approbatis ab Examinatoribus illum instituere debet ad formam *Concil. Trident. sess. 24. cap. 18. de reform.* quem magis idoneum judicabit, *Sacr. Cong. ejusdem Concil.* apud Barbos. *summ. Apost. dec. collect.* 340. *n.* 7. sed concursus fieri debet inter solos præsentatos, *idem ibi collect.* 552. *n.* 37.

7 Prohibere vero potest, & debet Episcopus, ne quisquam in parochiis Jurispatronatus instituatur, confirmetur, vel admittatur, nisi prius ab ipso fuerit examinatus, & idoneus repertus: hocque non obstante quacumque contraria consuetudine, etiam immemorabili, & omni appellatione postposita: exceptis iis, de quibus, *Concil. Trid. sess. 7. cap. 13. sess. 14. cap. 13. sess. 24. cap. 18. & sess. 25. cap. 9. de reform.* Imo & nec ulli patronus præbeat literas patentales nominationis ad parochiam, nisi Ordinarii præcesserit approbatio, *Synod. Lucan. ann. 1681. part. 3. c. 2. n.* 3.

8 Præsentationem factam a Patronis non potest Episcopus decreto synodali longius, quam par sit, protelare: nam debet illam admittere intra bimestre a die præsentationis factæ a Patrono (in temporis termino a jure præscripto Patronis ad nominandum) alioquin institutio devolvitur pro illa vice ad Papam, vel Metropolitanum, aut viciniorem Episcopum, arbitrio Patronorum, *S. Pius Papa V. Constit.* 33. quæ incipit. *In conferendis* §. Item *Sac. Congr. Concil. in Herbipolen.* 28. *Septemb.* 1697.

9 Edictum vero, seu citationem relaxare ad vocandos oppositiores, siqui adsint, seu adesse velint, prout fieri debet in præsentationibus Patronorum, necnon edicta proponere ante institutionem Jurispatronatus, ad eos spectat, ad quos pertinebat ante Concilium Trident., quippe quod de his nihil disposuit, *Sacr. Cong. ejusdem Concil.* apud Barbos. *summam Apost. decis. collect.* 274. *num.* 3.

10 Nunc de Parochis amovibilibus. Amovibilitas Vicarii temporanei exercentis parochiale munus, arguit Curam animarum ibidem esse habitualiter penes eum, qui deputat ipsum, *Sacr. Cong. Concil.* apud Garciam *de benef. p. 3. cap. 2. num. 179. decl.* 11. Supposito tamen, quod deputans sit ejusdem Curæ capax, uti est Capitulum, monasterium &c. Non vero si deputans sit aliquis laicus; quippe qualitas laicalis excludit capacitatem, tam actualem, quam habitualem regiminis animarum.

11 Parochiales Ecclesiæ de sui natura conferri debent in perpetuum, & non amovibiliter, non obstante quacumque contraria consuetudine, *Sac. Congreg. Concil.* apud Gonzalez *ad reg. 8. cancell. gloss. 5. §. 6. num.* 60. clamanantque Sacri Canones, ne Parochus sit conductitius, & ne Vicarii Curam animarum exercentes, sint annui, & amovibiles, sed perpetui, *Concil. Lateran. 4. c. 32. relat. in cap. extirpandæ 30. §. Qui vero de præbend. Concil. Remen. an. 1148. c. 9. Concil. Abrincen. an. 1172. cap.* 4.

12 Tamen Concil. Trident. *sess. 23. cap. 7. ac sess. 25. cap. 11. de Regul.* admittit Parochos amovibiles. Ita nihilominus, ut valeat Ordinarius semper, & quandocumque parochias illorum vertere in perpetuas, erigendo easdem in Vicarias perpetuas, nisi pro bono ipsarum regimine judicet expedire, ut permaneant amovibiles; non obstante quocumque privilegio, & contraria consuetudine, tametsi immemorabili: ac nulla attenta appellatione: quippe quæ apta non est effectum parere suspensivum. Vide Fagnan. *in cap. Ex parte 6. a n. 19. de offic. Vicar.* Barbos. *Jur. eccl. l. 3. cap. 6.* & ad Concil. *sess. 7. cap. 7. a num.* 15.

13 Prohibebit Episcopus, ne ullibi deputetur Parochus amovibilis absque sua auctoritate, & approbatione, non modo quoad scientiam, verum etiam quoad mores, prudentiam, ac idoneitatem ad parochiale munus laudabiliter exercendum. Pro ipso vero Parocho amovibili examinando non tenetur Ordinarius uti Examinatoribus synodalibus, sed uti potest, quibus ipse maluerit, nec pariter fieri debet concursus, *Sac. Cong. Concil.* 12. *Januar.* 1619.

14 Parochi amovibiles gaudent prærogativis perpetuorum, *Sac. Cong. Concil. in Comen.* 27. *Martii* 1706. qui si Curati sint cathedralis, incedunt una cum Capitulo ejusdem interessenti Processionibus, super alios Curatos, Priores, & Plebanos, etiam perpetuos, *Sac. Cong. Rituum in Pisauren.* 22. *Martii* 1631. & in *Callien.* 9. *Aprilis* 1633. Ceterum Parochi Vicariis præcedunt animarum curam exercentibus, & multo magis Parochi perpetui Vicariis amovibilibus. Ipsi quoque Vicarii

carii

carii inter se pro ratione propriæ anterioritatis præcedere debent, *Synod. Lucan an. 1681. p. 3. cap. 2. num. 48.* At iisdem amovibilibus non competit caputium, seu togam, sive signum illud exterius deferre; quod alicubi Parochorum proprium, & distinctivum est, *Synod. 4. diœcef. Mediolan. sub S. Carolo an. 1574. decr. 19. §. alias autem.*

15 Amovibilia Parochos tenetur ad residentiam penes Ecclesiam sibi commissam, non secus ac perpetuos, *Sac. Cong. Concil. in Helboren.* 14. *Martii* 1615. cogique potest ad sacras functiones obeundas, Missam parochialem in festis applicandam pro populo, Vesperas eisdem diebus in Ecclesia persolvendas, ad sermocinandum populo, Doctrinam christianam edocendam, publicanda festa, vigilias, matrimonia, Indulgentias, edicta, & ministrandum Sacramenta suis Parochianis. Demum ad ea omnia munia parochialia obeunda, ad quæ Parochi perpetui tenentur, nulla etenim, quoad Curam animarum exercendam, datur differentia inter Parochos amovibiles, & perpetuos.

16 Etsi Parochi amovibiles valeant, toties, quoties opus est, amoveri, attendere tamen oportet, ut de facto non amoveantur absque legitima causa, *Sac. Cong. Concil.* 11. *Julii* 1628. *Sac. Cong. Episcop. in Salmonen.* 24. *Maii* 1645. *&* 16. *Maii* 1653. ac alibi pluries. Regulares nihilominus Parochi ad nutum suorum Superiorum, & Ordinarii quoque amoveri possunt etiam sine causa, ut dictum fuit capite præcedenti n. 33. Quamobrem edicere potest Episcopus, quod Parochi amovibiles, qui a laicis, vel Collegio, sive Societate laicali nominantur, absque ipsius licentia, & auctoritate non valeant amoveri, *Rot. dec.* 53. *num.* 90. *cor. Peutinger.* Card. de Luca *de benf. disc.* 80. *num.* 20.

Additio.

☞ Vide additionem in cap. præcedenti post num. 33. ☜

17 Regulariter illius est deponere, cujus est instituere, *cap. comparente de Offic. Ordinar.* Unde si cuti ad Episcopos pertinet Parochos amovibiles, tametsi ab aliis nominatos admittere, ac approbare, seu instituere, juxta *cap. per exemptionem, de privileg.* & Concil. Trident. *sess.* 7. *cap.* 7. *de reform.* ita sine illius licentia, & auctoritate destitui non debent, *Concil. Triburien. an.* 895. *c.* 32. *Concil. Londinenf. an.* 1125. *cap.* 8. Sed hoc est verum tantum de nominatis per laicos, apud quos non potest cura habitualis residere.

18 Nam nominati, seu præsentati a Capitulo, vel Collegio ecclesiastico, aut monasterio, quod capax est Curæ habitualis, amoveri possunt ad præsentantium nutum, *Sac. Cong. Concil. in Asculan.* 13. *Novemb.* 1655. & alibi apud *Nicolinum in Flosc. V. Cura animarum num.* 15. *§. An Vicarii*, ubi sermo est de Parochis amovibilibus, per Capitulum nominatis.

19 Omnes vero amovibiles Curati amoveri possunt arbitrio Episcopi diœcesani, *cap.* 1. *de capel. monach.* sed non debent amoveri, nisi ex causa rationabili, & justa, per ea, quæ mox dicta sunt *num.* 16. Sac. Congr. apud eumdem *Nicol. loc. cit.* Nam & in hoc habenda est ratio justitiæ, ac amovendorum honori consulendum est. Veruntamen Episcopus nec illis, neque ipsorum nominatoribus allegrare tenetur causas remotionis, *Sacr. Congr. Concil. in Camerinen.* 18. *Septembris* 1627.

Parochos amovibiles, animarum curam exercentes in Ecclesiis æquitum S. Joannis Hierosolymitani, non debet Episcopus ad ita breve tempus approbare, ut sæpius novo examini subjiciantur, *Sac. Cong. Concil. in Augustan.* 14. *Decem* 1730. Eos vero potest amovere, si minus idonei sint, & alios loco illorum subrogare, quatenus æquites non statim, vel non intra brevem terminum alium deputent; ab Ordinario ipso approbandum, *S. Pius Papa V. Constit.* 136. quæ incipit, *Exposcit.* 20

Quantum *ad congruam mercedem* Vicariis curatis debitam satis innotescit, quod *dignus est Operarius mercede sua = Et qui in sacrario operantur, quæ de sacrario sunt, edunt; & qui altari deserviunt, cum altari percipiant*; ut inquit Apostolus 1. *Corinth. cap.* 9. *num.* 13. *&* 1. *ad Timoth. cap.* 5. *num.* 18. Ideo Episcopi est decernere mercedem congruam præbendam esse Parochis ea canentibus, de qua septem in locis loquitur *Conc. Trident. sess.* 6. *cap.* 2. *sess.* 7. *cap.* 5. *&* 7. *sess.* 21. *cap.* 4. *&* 6. *sess.* 24. *cap.* 18. *& sess.* 25. *cap.* 16. *de reform.*, agiturque *in cap. de Rectoribus*, ubi Fagnan. *num.* 9. *de Cleric. ægrot. & in cap. suscepti*, ubi Glos. V. *assignatum de præben. in* 6. 21

Eaque debetur nedum Parochis perpetuis, verum etiam amovibilibus, *Sac. Cong. Visitat. Apost. in Fanen.* 26. *Novem.* 1693. Ne alias Parochus intentus ad quærendum sibi victum, deserat Curam animarum, aut ob nimiam ægestatem committat non committenda, uti dixit *Rota coram Dunozet. jun. dec.* 631. *n.* 5. 22

Mercedem congruam exhibendam esse Parochis, licet parochiæ sint de Jurepatronatus, spectentque, sive unitæ sint Capitulis, monasteriis, & locis piis, non obstante quacumque consuetudine, certum est, *cap. extirpandæ* 30. *de præbend. cap. suscepti* 1. *eodem tit. in* 6. *Clementin.* 1. *de Jurepatron.* consonantque plures alii Canones, id ipsum deposcentes, ac signanter Concil. *apud Illebon. an.* 1080. §. *Si Monachis* Concil. *Oxoniens. an.* 1222. Concil. *Salisburg. an.* 1274. Concil. *Coldniens. an.* 1536. *par.* 8. *cap.* 3. *&* 4. Concil. *Coloniens. an.* 1549 *med.* 3. *cap.* 10. Concil. *Moguntin. eodem an. cap.* 80. Concil. *Mediol.* 2. *an.* 1569. *tit.* 1. *dec.* 8. Munusque Episcopi est diligenter providere, ut Parochis, sive perpetuis, sive amovibilibus congrua merces exhibeatur, *dicta Clementin.* 1. *de Jurepatron. Concil. Ratispon. ann.* 1524. *cap.* 33. 23

Itaque congruam hanc mercedem Parochis suæ diœcesis ejus debitam definire potest, atque taxare Ordinarius, non tantum vigore *Concil. Trident. in loc. cit.* quantum etiam juris communis auctoritate. Et in ejus arbitrio est quantitatem decernere, quod nimirum esse debeat scutorum centum; eademque scuta centum intelligenda esse de totidem scutis monetæ currentis ea in regione, ubi 24

posi-

posita est parochia: quippe hujus quantitatis est congrua conciliaris, uti censuit *Sacr. Cong. Concil. in Albingau. 27. Jul. 1626. Rota in Roman. pensionis 15. Martii 1694. num. 1. & 6. coram Priolo*.

25 Sed jam recens *Constitutio Innocentii Papa XIII.* quæ incipit *Apostolici Ministerii* confirmata per SS. D. N. Benedictum PP. item XIII. & inserta Concil. Romano, nuper babito *in Append. num. 16. fol. 220.* ita disponit §. 10. *Præterea, ne Constitutionis S. Pii V. etiam Prædecessoris nostri, in qua taxatur congrua fructuum portio Vicariis perpetuis animarum curam exercentibus assignanda, interpretationem ab ejus sententia alienam fieri contingat, declaramus, Constitutionem illam pertinere dumtaxat ad Vicarios perpetuos illarum Ecclesiarum parochialium, quæ aliis Ecclesiis, Monasteriis, Collegiis, beneficiis, & locis piis unitæ sint: nec non portionem annuam fructuum, quæ ibidem statuitur assignanda ipsis Vicariis in summa non majori, quam centum, nec minori, quam quinquaginta scutorum, intelligi debere de scutis argenteis juliorum decem moneta romanæ pro qualibet scuto*.

26 Quamvis autem generaliter in arbitrio sit Episcopi definire quantitatem congruæ parochialis, & congrua conciliaris sit scutorum centum; adhuc tamen in casibus pecularibus, in quibus eadem sit taxanda, debet haberi ratio, ut non tantum sola necessaria ad vitæ sustentationem suppeditentur, verum etiam convenientia ad decentiam sacerdotalem, habito respectu ad qualitatem loci, & personæ regentis parochiam, necnon consuetudinis regionis; postremo, & paupertatis, vel abundantiæ redituum Ecclesiæ parochialis, *Sac. Cong. Concil. in Isernien. 2. Jun. 1696.* Vide Gloss. *in cap. 1. V. Solvere de præbend. in 6.* Fagnan. *in cap. extirpandæ 30. num. 17. eod. tit. l. 3.* Barbos. *ad Concil. sess. 7. cap. 7. num. 42.*

27 Et quantum ad parochias unitas, vel dependentes a Capitulis, Collegiis ecclesiasticis, Monasteriis, & locis piis, determinanda est congrua taliter, ut nec sit major scutis centum, neque minor quinquaginta. Citra, & ultra quam summam non potest fieri arbitrium Ordinarii, nisi prius fuisset alicubi assignari solita in majori quantitate, *S. Pius Papa V. Constit. 47.* quæ incipit *Ad exequendum; Sac. Cong. Concil. in Constantiens. 17. Novembris 1629. & in Isernien. 2. Junii 1692. ad 3.*

Additio.

☞ Notandum hic tamen est, quod licet citata S. Pii Constitutio pertineat dumtaxat ad Vicarios perpetuos, ex Constitutione tamen Benedicti XIV. ad omnes locorum Ordinarios per Italiam constitutos, incipien., *Cum semper 19. Aug. 1714.* §. *X.* extensa est etiam ad Vicarios temporaneos: & quoad congruam tam his, quam illis assignandam redacta est ad terminos Concilii Tridentini; ut notavi in hoc opere pag. 36. col. a. ☜

28 Hæcque summa immunis esse debet ab omni onere, præsertim quando non ascendit, nisi ad scuta quinquaginta, uti rescriptum fuit per eamdem *Sac. Cong. in Casentina Congruæ 17. & 31. Julii 1693. ac 12. Februar. 1694.* favetque *Clementina 1. de Jurepatron.*

Additio.

☞ Neque gravari potest pensione, ex Constit. Benedicti XIII. ut notavi in hoc Opere cap. XXIX. post num. 17. pag. 327. ☜

29 A qua sane assignatione congruæ non datur appellatio ad effectum suspensivum, *Concil. Trid. sess. 7. cap. 7.* & ibi Barbos. *num. 38.* Pignattell. *tom. 4. consult. 127.* Non tenentur vero loca pia eam solvere, si cedere velint Parocho bona omnia, quæ sunt Ecclesiæ parochialis, tametsi horum valor non ascendat ad dictam summam, *S. Pius Papa V. d. Constit. 47. §. 2. in fine*. Sed quatenus res in dubio permaneat, cogi possunt Regulares, & loca pia præfata ad ipsam congruam exhibendam, etiam de proprio, usque ad summam saltem scutorum 50. donec evidenter probaverint, parochiam nullos, vel tantos non habuisse redditus, quando unita fuit Monasterio &c. *Sac. Cong. Concil.* apud Gallamart. ad idem, *Concil. Trident. sess. 7. num. 7.*

30 Porro Parochus pro eadem congrua consequenda præferendus est cunctis, etiam ipsismet Monachis, petentibus alimenta ab eodem Monasterio, a quo dependet parochia, *Surd. de aliment. tit. 1. qu. 100. num. 2.* Leoncil. *de privil. pauper. p. 2. privil. 515. n. 94.* Etsi Regulares nolint eam solvere intra tempus ab Ordinario præscriptum, hic potest ad id illos compellere etiam per censuras ecclesiasticas, *Clementina 1.* & ibi *Gloss. de jurejur.* Piringh. *in jus canon. tom. 3. lib. 3. tit. 5. num. 44.*

31 Ad hæc, si congrua jam alias per Ordinarium taxata fuisset, sed in summa non sufficiente, ac signanter non ascendente ad scuta quinquaginta, deductis oneribus, ut supra, poterit successive augeri ejusmet Ordinarii decreto, *Sacr. Congr. Concil. in Casentin. 17. ac 31. Julii 1693. & 12. Februar. 1694.* Atque *in Engubin. 10. Januarii 1695. & 5. Maii 1696.* debeturque Parocho, seu Vicario, Curam exercenti, & petenti, eam taxari, aut augeri a die petitionis, vel motæ litis, *S. Congr. Concil. in Civitat. Plebis 17. Septem. 1695.* & Sac. Congr. Concil. *in Isernien. 30. April. 1697.* ad 3. Quod, & habere debebit locum in taxatione, aut augumento facto per Episcopum ex officio a die decreti super ea re conditi, & intimati.

32 Adhuc, etsi summa congruæ regulariter non debeat esse minor quinquaginta, & major centum scutis, potest nihilominus in quantitate majori decerni, ubi Vicariis parochiam exercentibus fuisset solitum plus assignari, *S. Pius Papa V. dicta Const. 47. §. 2.* Item, ubi numerus animarum, qualitasque loci, & personæ id exposcat. Quippe d. Bulla Piana nullum præstat impedimentum huic augumento, *Rota coram Dunozet. jun. dec. 631. numer. 6.* Card. de Luca *de pension. disc. 16. numer. 4.* Panimol. *decis. 15. adnotat. 2. num. 9.*

33 Assignanda est autem super re certa, ut merces Parocho debita pro suo labore non sit contingens,

gens, neque nutet super incerto, *Concil. Triden. sess.* 7. *cap.* 7. sed in ea computanda sunt nedum emolumenta certa, verum etiam illa incerta, quæ communiter solita sunt percipi a Parocho, *S. Pius Papa V. Constit.* 47. §. 2. Barbos. *ad Conc. sess.* 7. *cap.* 7. *num.* 43.

34 Idest ea emolumenta, quæ licet physice sint incerta, certitudinem tamen aliquam habent moralem; uti sunt distributiones quotidianæ chorales, quæ dantur interessentibus, si Canonicus sit Parochus, *Sac. Congr. Contil. in Acernen.* 14. *Novemb.* 1693. *ad* 3. *& in Isermien.* 20. *Aprilis* 1697. Item decimæ frumenti, vini, olei &c. quæ certæ sunt quoad substantiam, etsi non quoad quantitatem. Non vero alia emolumenta mere incerta, uti sunt sepulturæ, funeralia, proventus baptismales, matrimoniales, etsi qui alii similes adsint, & nec cujusvis generis oblationes &c. *eadem in d. Isernien.* Card. de Luca *de paroch. disc.* 18. *n.* 12. Pignatel. *tom.* 5. *consult.* 44. *num.* 9.

Additio.

☞ Circa emolumenta certa, & incerta, vide notata in hoc Opere, pag. 36. & 37. post num. 154. ☜

35 Atsi animarum Cura inhæreat beneficio, & exerceatur ab alio, quam a Beneficiato, tunc congrua debita Vicario Parocho erit tertiæ partis redditüum beneficii, quoties ejus fructus excedant scuta centum. Si vero eam summam non excedant, congrua erit scutorum triginta, prout censuit, *Sac. Congregat. Concil. in Aquilana* 13. *Septemb.* 1580. favetque *Concil. Trident. sess.* 7. *cap.* 7. Quæ summa si non fuerit sufficiens, supplenda erit aliis remediis per sacros Canones approbatis.

36 Demum si Ecclesia parochialis libera sit, vel etiam de jurepatronatus providendum est Parocho de congrua mercede modis, & forma statutis a *Concil. Trident. sess.* 24. *cap.* 13. Ubi nihilominus attendendum, quod licet Parochiani quoque obligari possint ad contribuendum ei pro rata, hoc tamen non intelligitur, nisi subsidiarie, ac in defectum aliorum, qui redditus ejusdem beneficii percipiant, *idem Concil. sess.* 21. *c.* 7.

37 Quanta autem tunc debeat esse congrua merces Parocho augenda, videtur, speculative loquendo, quod sufficiant triginta scuta monetæ, præter emolumenta Curæ prorsus incerta, per ea, quæ mox dicta sunt *num.* 33. Et cum in hac summa fuisset ab Ordinario statutum, ut augeretur congrua præfata, ejus decretum fuit approbatum per *Sacr. Congr. Concil. in Camerinen.* 11. *Decem.* 1694. ceterum ubi redditus parochialis Ecclesiæ sufficiunt, ex eis congrua portio detrahenda est debita Parocho, qui reperiatur gravatus ære alieno, ipsa congrua esse debebit scutorum centum. Et ita declaratum fuisse per *Sac. Cong. Concil. in Albinganen.* 27. *Junii* 1626. refert Barbos. *ad idem Concil. sess.* 24. *cap.* 13. *n.* 16.

38 Congrua semel statuta prohibere potest, & debet Episcopus, ne ullo unquam tempore minuatur, Pagnan. *in cap. extirpandæ* 30. *num.* 5. *de præbend. l.* 5. etiam si Parochus, vel Vicarius Curam exercens, diminutioni consentiat, quippe non ad solum illius præjudicium hoc tendit, sed etiam successorum, & Ecclesiæ, *Rota p.* 6. *rec. dec.* 230. *numer.* 8. Gratian. *discept. for. cap.* 399. *num.* 13. Nec talis pactio diminutiva caret vitio simoniæ, ac aperte reprobatur, *Sac. Cong. super stat. Regul.* 8. *Octob.* 1670. *& Sac. Congreg. Concil. in Burgi S. Sepulch.* 5. *Septemb.* 1699.

Quæ autem dicta sunt de congrua Parochis debita, locum non habent respectu ad Regulares, qui forte, vel ex jure speciali, vel ex tollerantia Ordinariorum præficiantur amovibiliter parochiis sæcularibus, unitis Monasteriis. Nam hi non possunt prætendere congruam taxatam pro Curato sæculari, dum ei præest, eo quod voto paupertatis obstricti sunt. 39

Quo stante, cum Religiosi professi pro superfluo sibi nec agere, nec de illo pro suo arbitrio disponere possint, exigere tantum valent eam quantitatem, qua indigent ad propriam, & onerum Ecclesiæ sustentationem, prout causa bis proposita, decrevit, *Sac. Cong. Episcopi in Mediolanen. congruæ* 4. *Septemb.* 1693. *&* 4. *Martii* 1694. 40

CAP. CXVI.

De Parochis quoad eorum præeminentias, & præcedentias. Ac de parochiarum limitibus, erectione, unione, suppressione, atque reparatione.

SUMMARIUM.

1 *Ministris Dei suæ debentur præeminentiæ, & præcedentiæ.*
2 *Parochi inter se præcedant potioritate Ecclesiæ, vel prioritate assumptionis.*
3 *Doctoralis gradus, & Vicariatus foraneus non dant præcedentiam.*
4 *Titularis præcedit Commendatario, & Parochus perpetuus amovibili.*
5 *Assumptus ex Clero sæculari præit regulari. Et quid de Regularibus inter se.*
6 *Parochi sæculares præcedunt cuicumque Monacho, imo & Canonicis &c.*
7 *Agitur de præcedentia Parocho debita in propria Ecclesia.*
8 *In hac nullus obire potest munus sacrum absque Parochi licentia.*
9 *De loco, & qualitate sedis Parocho debitæ in sua Ecclesia.*
10 *Ubi sedeat, si adsit ibi Capitulum Cathedralis? Et de Coadjutore Parochi.*
11 *Extra propriam Ecclesiam Parochi sedent post Clerum Cathedralis, nisi.*
12 *De loco, & præcedentia Parochorum in synodo, Processionibus, funeribus &c.*
13 *Attendendæ sunt locorum consuetudines. Quid Romæ servetur.*
14 *Presbyter superpelliceo, & stola ornatus, præcedit ea destitutis.*
15 *De præcedentia Parochi circa Canonicos, & in funeribus.*

16 De

16 *De non pulsandis campanis Sabatho sancto ante parochiam, ubi deest matrix.*
Vide Addicionem.
17 *Rurales Parochi debent suffragari alicui Archipresbytero.*
18 *Tali vero Archipresbytero non debent honorificentias &c. exhibere.*
19 *Praeminentia Parocho servanda in erectione Ecclesiarum intra suam &c.*
Vide Additionem.
20 *Alia innuuntur parochiales praeminentia, remissive.*
21 *Fines, & limites determinati adesse debent unicuique parochia.*
22 *Talisque limitatio praestat, ut sit per vias, & domos, non per familias.*
Vide Additionem.
23 *Nullus Parochus excedat fines sua parochia, quos per 30. annos possedit.*
24 *Ubi numerosus est populus, non statim scindenda est parochia in duas, sed &c.*
Vide Additionem.
25 *Ad faciendam divisionem parochia exiguntur requisita Concilii.*
26 *Si Parochiani non possint convenire ad Ecclesiam, sic locus divisioni.*
27 *Regula circa divisiones agendas parochiarum innuitur.*
28 *Congruus honor servandus est veteri parochia, si ex ea erigatur nova.*
29 *Quandonam ipsi veteri reservandum sit Juspatronatus?*
30 *In praxi quid servandum in divisione parochiarum.*
31 *Ecclesia de jurepatronatus non erigenda est in parochialem sine consensu patroni.*
32 *Si pars populi extra, pars intra oppidum &c. moretur, erigenda est nova &c.*
33 *Vel deputetur Vicarius, qui ministret Sacramenta in ea parte &c.*
34 *Paupertati parochiae quomodo providendum sit?*
35 *Parochiae actuales uniri non possunt Episcopatui, Capitulo, Conventui, locis piis.*
36 *In unionibus parochiarum opus est consensu Capituli, & eorum, ad quos.*
37 *Parochia, ejusve pars non potest erigi in beneficium simplex.*
38 *Reparentur parochiae, si fieri possit, sin minus quid agendum sit.*
39 *Parochi onera suarum Ecclesiarum adimpleant, ornamenta servent &c.*
40 *Jura, bona, & aedes earum farta tecta custodiant.*
41 *Ecclesias reparare non omittant, & quorum sumptibus.*
42 *Item de ipsamet Ecclesiarum reparatione.*

1 QUi notari fecit sacris literis, *Danielis c. 10. num. 11.* hæc verba, *sta in gradu tuo*, satis patefecit, deberi Dei ministris suas præeminentias, & præcedentias ad rectæ ordinationis rationem inter ipsos, & cum aliis custodiendam. Quæ idcirco nec negligendæ sunt ex vecordia, nec usurpandæ ex ambitione, sed servari eas oportet, ne quid inordinatum sit in Ecclesia, quod, vel pariat subversionem, vel præseferat confusionem.

Sanciet proinde Antistes, quod Rectores animarum inter se præcedant ratione prærogativæ Ecclesiarum, quibus præsunt, quatenus una sit alia potior titulo, vel dignitate. Quatenus vero sint æqualis gradus, Parochi prius assumpti, ceteris paribus, posterius promotis ubique præcedant, *cap. cum certum 1. de major. & obed. Sacr. Cong. Rit. in Astens. 21. Martii* 1609. Parochum vero Ecclesiæ cathedralis ceteris aliis debere præcedere, tradit *Frances de Eccles. Cathedral. can. 25. num. 162.* 2

Ratione doctoralis gradus, vel magistralis prærogativæ, nulla Parochis inter se præeminentia debetur. Nam sicut inter Canonicos hæc qualitas non dat, neque tollit præcedentiam, uti suo loco dicetur, sic & ex paritate rationis nihil afficit quoad Parochos. Præsertim quia etiam Doctor examinari debet, ut fieri possit Parochus, *Sac. Cong. Concil.* apud Garciam *de benef. p. 2. cap. 2. num.* 103. Nec pariter sibi præcedunt ratione Vicariatus Foranei, *Pignatell. tom. 4. consult.* 83. 3

Habentes Ecclesiam parochialem in titulum, præferuntur obtinentibus similem in Commendam, *Sac. Cong. Rit. in Arboren. 22. Julii* 1601. Item Parochi perpetui præcedunt amovibilibus (nisi aliqua specialis ratio poscat oppositum, ut in casu, de quo mox n. 12. erit sermo), eadem *Sac. Cong. in Terulen. 16. Septem.* 1616. nam, & hi gaudent prærogativa Parochorum perpetuorum, *Sac. Congreg. Concil. in Comen. 22. Martii* 1706. Quinimmo etiam Vicecuratis tenentibus locum proprii Parochi absentis sua præcedentia debetur, *Sac. Cong. Rit. 20. Januar.* 1691. verum Parochi amovibiles non deferunt signum distinctivum Parochorum, ubi hoc est solitum adhiberi, *Synod. diæces. Mediol. 11. an.* 1584. *monit. quæ ad sacram §. Coadjutores.* 4

Adhuc & Parochus ex Clero sæculari assumptus præcedere debet Parocho regulari. Et inter Curatos regulares non attenditur prærogativa Regulæ, seu Ordinis monastici, Mendicantis, vel Clericalis, quem professi sunt, sed prærogativa, & antiquitas Ecclesiæ parochialis, quam regunt, *Sac. Cong. Rit. in Asten. 21. Mart.* 1609. 5

Parochi sæculares in cunctis actibus publicis præferuntur cuicumque Monacho, & Fratri, ac Religioso regulari, *Clemens Papa VIII. in Constit.* quæ incipit, *Decet*, edita 20. *Februar.* 1601. Et in alia incipien. *Qua ad removendum sub 5. Novembris* 1623. Greger. Pap. XV. Constit. cujus initium est *Alias* sub 3. Augusti 1622. Imo Parochum præcedere Canonico Cathedralis extra illam singulariter incedenti, censuit *Sacr. Cong. Rit. in Sutrin. 4. Decem.* 1604. 6

In sua Ecclesia quilibet Parochus præcedit aliis quibuscumque, qui non sunt ei ordine hierarchico superiores, tam in missis solemniter celebrandis, quam in omnibus aliis præeminentiis honorificis, tamquam sponsus, & Rector ejusmet Ecclesiæ, quam in titulum retinet, Barbos. *de Offic. & potest. Episcop. par. 3. allegat. 78. numer.* 38. ipsumque ibidem præferendum esse Decano, & Capitulo collegiatæ ad parochialem quotannis accedere solito, censuit *Rota romana* apud eumdem Barbos. *loc. cit.* nisi aliud ferat consuetudo. Demum Parochus in sua Ecclesia thuri- 7

rificandus est ante Baronem, dominum loci, *Sac. Cong. Rit. in Turritan.* 7. *August.* 1610. nec non 14. *Febr.* 1631.

8 Nullus in Ecclesia parochiali munus aliquod ecclesiasticum obire potest absque licentia Rectoris ejusdem, *Concil. Narbonen. an.* 1609. *cap.* 32. Ita ut nec etiam Confessario sit licitum impune ibidem confessiones audire absque ipsius Parochi licentia (, quæ solet in approbationibus confessariorum præservari) *Sac. Cong. Concil.* 19. *Januar.* 1641.

9 Sedile debetur Parocho in sua Ecclesia, super quo in functionibus ecclesiasticis valeat assidere: illudque poterit, ubi maluerit collocare, intra, vel extra Presbyterium, prout ratio functionis exercendæ requiret. Verum non uti valet sella, seu sede sublimi holoserica, reclinatoria, & pompatica, sed uti debet scamno ligneo, simplici, & modesto, sine panno, sine suppedaneo, & strato, *S. Cong. Rit. in Turritan.* 7. *Aug.* 1610. & 14. *Februar.* 1631.

10 Si in Ecclesia parochiali adsint Canonici cathedralis in habitu chorali, & capitulariter congregati, hi præcedunt Parocho, *Sac. Cong. Rit. in Sutrin.* 2. *August.* 1630. tuncque Parochus sedere debet post illos, *eadem Sac. Cong. Rit. in d. Turritan.* 14. *Februar.* 1631. etiamsi sit Archipresbyter, seu Plebanus, & ipsi non secus, ac alii Parochi sedent post dictos Canonicos. Veruntamen in tali occasione Parochus sedet ante Cathedralis Mensionarios, & Beneficiatos, eadem *Sac. Cong. in Contordien.* 16. *Maii* 1601. Sed & Coadjutor Parochi, absente Coadjuto, præcedit ipsis Beneficiatis, *Sac. Cong. Concil. in Lucan.* 15. *April.* 1690.

11 Extra vero propriam Ecclesiam Parochi non anteponuntur, sed postponuntur Mansionariis, Beneficiatis, & Clero cathedralis in incedendo, & sedendo, *S. Cong. Rit. in Terulen.* 12. *April.* 1603., & in *Taurinen.* 2. *Octob.* 1683. nisi Curatus quoque sit de gremio Capituli, habeatque stallum in choro una cum Canonicis, *eadem in Bitunt.* 21. *August.* 1688.

12 Occasione Synodi, vel festi alicujus, aut Processionis, Parochi tam urbani, quam rurales, etiam Archibresbyteri, & Plebani, non sedent in choro, neque incedunt simul cum Canonicis cathedralis, ibidem in habitu chorali, & capitulariter congregati, *Sac. Cong. Rit. in Letteren.* 14. *Januarii* 1612. Nec iisdem intermixti, sed separatim, *eadem in Materana* 12. *Maii* 1612. nisi & ipsi sint de gremio capituli. Ast Parochus cathedralis, etiam amovibilis, incedere debet cum Capitulo ejusdem supra alios Curatos etiam Priores, & Plebanos, *Sac. Cong. Rit. in Callien.* 9. *April.* 1633. Et in funeribus præcedit etiam proprio Parocho defuncti, quando incedit cum Capitulo eidem interessenti, *eadem in Pisauren.* 22. *Martii* 1631.

13 Itaque hucusque dicta sunt, se habent in abstracto; in concreto tamen attendendæ sunt locorum consuetudines. Nam Romæ præcedunt gradatim Parochi Ecclesiarum Patriarchalium, inde Parochi, tam perpetui, quam amovibiles, juxta prioritatem assumptionis eorumdem: postea Parochi regulares: demumque substituti Parochorum absentium. Qui substituti nihilominus, quando sunt redimiti stola, præcedunt aliis Parochis, sed non illis, qui pari modo stola ornati sunt.

Enim vero superpelliceo, & stola indutus Parochus præcedit aliis Presbyteris, & Curatis, *Sac. Cong. Rit. in Firman.* 31. *Martii* 1618. ac etiam Canonicis, & dignitatibus cathedralis, non incedentibus collegialiter. Quod & verum est de Vicecurato, ac Locumtenente Parochi absentis; quinimo & de quolibet Presbytero stola ornato, *Sac. Cong. Rit.* apud Barbos. *de canon. cap.* 17. *num.* 57. & 67. Hinc etiam Archibresbyter Curatus, secunda dignitas Capituli, dum munus parochiale exercet, & stola circumdatus, præcedit nedum aliis Parochis, & Canonicis, verum etiam ipsi primæ dignitati ejusmet Capituli, eadem *Sac. Cong. Rit. in nullius* 12. *Martii* 1612. & 4. *Maii* 1613. 14

Parochus in Funeralibus, (& idem dicendum de Processionibus, aliisque publicis actibus ecclesiasticis) etiam stola indutus non præcedit Canonicis cathedralis, simul in habitu chorali, & capitulariter congregatis, sed solis aliis Presbyteris, qui non sunt de corpore ipsiusmet cathedralis, *Sac. Congreg. Rit. in Viterbien.* 25. *Junii* 1611. præcedit vero Canonicis Ecclesiæ collegiatæ, dum stolam defert, *eadem Sac. Cong. Rit. in Nucerina* 24. *Octobris* 1609. maxime in associandis funeribus defunctorum propriæ parochiæ, ipsamet, *Sac. Congr. in Prænestin.* 13. *Julii* 1619. sed ubi adest immemorabilis consuetudo, ut tunc incedat sub Cruce Collegiatæ, illa servanda est, *Sac. Congreg. Concil. in Terracinen.* 23. *Februarii* 1619. denique inter Parochum, a quo, & Parochum, ad quem defunctus defertur, præcedentia huic secundo debetur, *Gavant. Enchirid. V. præcedentia in addit. num.* 32. 15

Inter præeminentias Parochi, ejusque Ecclesiæ est, quod ubi deest cathedralis, vel alia Ecclesia prædita denominatione *Matricis*, nemo possit Sabbato sancto pulsare campanas, antequam ipse Parochus in sua Ecclesia propriæ campanæ dederit sonum: & huic subordinationi omnes tam sæculares, quam Regulares Clerici subsint, *Leo Papa X. Constit.* 17. quæ incipit, *Sacro*. Nec non Rectores Ecclesiarum Ordinis Sancti Joannis Hierosolimytani, & Ecclesiarum quoque Confraternitatum, tametsi extra, sed prope locum, ubi adest parochialis Ecclesia, cui hunc honorem deferre debent, *Sac. Congreg. Rit. in Placentina* 21. *August.* 1604. & in *Meliten.* 6. *Decem.* 1621. quod & servare tenetur etiam Ecclesia collegiata ibidem existens, si Matricis prærogativa careat, licet alioquin præcedentiam habeat supra ipsam parochialem, eadem *Sacr. Cong. Rit. in Siracusan.* 23. *Decemb.* 1619. Nisi contraria obsistat consuetudo. 16

Additio.

☞ Circa pulsum Campanæ vero, vide notata in hoc Opere, pag. 8. post num. 34. ☜

Quilibet Parochi rurales, eorumque Ecclesiæ certo, & determinato Archipresbytero subordinari debent, ad cujus Ecclesiam conveniunt pro con- 17

conferentiis, extibus, & actibus ecclesiasticis, de more diœcesis exercendis. Etsi qui carent hac subordinatione, ad Plebanum viciniorem eos accedere oportet: sin minus cuinam suffragari teneantur, est ab Episcopo decernendum, *Synod. Mediolanen. 2. an. 1568. decr. 12.*

18 Quem quidem Archipresbyterum, etsi honorari a Parochis eidem suffragantibus rectus rerum ordo deposcat, nihilominus, dum accedit ad Ecclesiam, non est associandus, nec excipiendus ab ipsismet Parochis, & Clericis superpelliceis indutis, nec a quoquam ex eis illi porrigendum est aspersorium ad portam Ecclesiæ, neque alia obsequia illi exhibenda sunt Episcopi propria, & pecoliaria, *Sac. Cong. Rit. in Baren. 4. Junii 1615.*

19 Præeminentia Parochi est, quod in erectione Oratorii, tam laicorum, quam Confraternitatum, & generaliter in ædificatione Ecclesiarum intra districtum illius parochiæ, præservanda sunt jura parochialia; nempe in iis, quæ spectant ad Sacramentorum administrationem, & quæ de jure debita sunt Parocho, atque parochiæ, *Sac. Cong. Concil.* apud Barbos. *de Offic. paroch. cap. 11. num. 1. 2.* quare ad ipsam erectionem necessario peti debet consensus Parochi. Qui tamen sufficienter adesse censetur, quoties ipse non contradicit. Et quatenus injuste deneget consensum, potest Superioris auctoritate suppleri, *Rot. in Romana Oratorii 13. Januarii 1705. num. 11.*

Additio.

☞ Circa Ecclesias ædificandas, & ædificatas intra limites parochiæ, vide notata in hoc Opere pag. 7. post num. 26. ☜

20 Aliæ prerogativæ, ac præeminentiæ Parochorum quoad sacras functiones, benedictiones, denunciationes festorum, Jejuniorum &c. aliaque jura parochialia datæ fuerunt superius *cap. 110. & 111.* ubi de illis ex proposito tractatum fuit. Plures aliæ itidem concernentes administrationem Sacramentorum recensitæ fuerunt, dum de singulis Sacramentis factus est sermo. Quæ hic jam non sunt repetendæ, ne volumen crescat in immensum, ac ne oneretur Lector iterata prolatione rerum, quas semel scripsisse suo loco satis est.

21 Nunc de parochiæ limitibus loqui opportet. Ut Pastor cognoscat oves suas, & suæ cognoscant eum, a quo pascantur, & in via Domini dirigantur, providere debet Ordinarius, ut si quæ parochiæ certos, & distinctos non habent fines, per quos earum populus dividatur, necessarii limites eis assignentur impretergressibiles, & perpetuo distinctivi populi sibi commissi, *Concil. Trident. sess. 24. cap. 13. de reform.*

22 Dari nihilominus possunt parochiæ, quæ licet certos fines materiales non habeant, populum tamen habeant certum divisum per familias certas, quibus Parochus proprius adsit, eis administrans Sacramenta, & has non compræhendi sub decreto Concilii Tridentini mox citato, declaravit, *Sac. Cong. ejusdem Concilii* apud Garciam *de Benef. par. 12. cap. 2. num. 88.* verum a Sacra Congregatione Episcoporum approbatur magis distinctio parochiarum, quæ fit per vias, & domos, quam, quæ fit per familias tantum, etsi ad id Parochianos non compellendos esse duxerit *in Spoletana 20. Octobr. 1587. in Policastren. 24. Martii 1697. & alibi.* Tolli vero divisionem per familias, & certos terminos locales subrogari monet. *Concil. Mediolan. 1. part. 2. tit. 1. §. 6.*

Additio.

☞ Circa parochias habentes populum distinctum per familias, vide dicta, & notata in hoc Opere pag. 6. post num. 24. ☜

23 Omnino autem prohibebit Episcopus, ne quisquam Parochus fines alterius parochiæ invadat, falcemque ne ponat in messem alienam, sed propriis limitibus contentus, ovile sibi commissum pascat, nec ad alium pertinens sibi usurpet, ne confusionibus, & dissidiis materia præbeatur, *cap. ecclesias. 1. caus. 13. qu. 1.* & sicut parochiæ per annos triginta possessæ ab Episcopo, ad ejus diœcesim debent immobiliter pertinere, juxta cap. per singulas *1. cum cap. 2. 4. 8. & 9. caus. 16. qu. 3.* ita etiam provide disponet, quod fines parochiarum nullatenus invadantur, neque immutentur ab eo statu, quem habent jam ab annis triginta, & multo magis quam habent a tempore diuturniore, *cap. 5. & 6. dicta caus. 16. quæst. 3.*

24 In locis, ubi numerosus est populus, erigi quamprimum parochiales Ecclesias mandat *Concil. Trident. sess. 21. cap. 4. in med. de reform.* tum ut fideles habeant proprium Parochum, a quo recipiant Sacramenta, & apud quem audiant divina Officia: tum ne in casibus, præsertim repentinis, huc illuc excurrere cogantur ad Parochum reperiendum, *Concil. Mediol.* 1. *part. 2. tit. 1.* Verum sola numerositas populi, ut sic, non est causa sufficiens dismembrandi parochias, ut eriguntur novæ. Tunc etenim providendum juxta formam, quam tradit in principio sui Decreti idem *Concil. Trid. dict. sess. 21. cap. 4. de reform.* sancientis, cogi Rectores, vel alios, ad quos pertinet, ut sibi tot sacerdotes adjungant, quot sufficere possint cultui Divino peragendo, & Sacramentis commode populo administrandis.

Additio.

☞ Quomodo provisum sit Romæ circa Sacerdotem sibi a Parocho adjungendum ob numerositatem Parochianorum, vide notata in hoc Opere pag. 94. post num. 4. ☜

25 Nam alioquin, si ex hoc solo capite numerositatis populi, Episcopus vellet ad parochiæ divisionem, & erectionem novæ procedere, posset Rector legitime se illi opponere: quippe in eo casu deficerent requisita ejusmet, *Concil. Trid. sess. 21. cap. 4. in med.* sine quibus nec divisiones parochiarum, neque novarum erectiones fieri possunt, *Sacr. Congr. ejusmet Concil. in Toletano 4. Maii 1697. in Gerunden. 29. Januarii 1701. & in*

Neocastren. 15. *Decembris* 1703. *ac* 16. *Februar.* 1704.

26 Requisita Concilii concurrunt, ubi propter locorum distantiam, vel itineris difficultatem, præsertim hyemali tempore, Parochiani non possunt sine magno incommodo convenire ad parochialem Ecclesiam pro susceptione Sacramentorum, & ad audienda divina Officia. Tuncque adest juxta causa, ut veteres parochiæ dividantur, ac erigantur novæ, etiam Parocho invito, *cap. ad audientiam de Eecl. ædific. Concil. Trident. sess.* 21. *cap.* 4. *Concil. Avenionen. an.* 1594. *cap.* 42. item tametsi Parochus veteris Ecclesiæ promptum se offerret, ac paratum sibi assumere Capellanum, qui distantibus populis administraret Sacramenta, missasque celebret diebus festis, *Sacr. Cong. Concil. in Jannen.* 16. *Januar.* 1694. demum, & quantumvis parochiæ dividendæ quoquo modo pertineant ad Regulares, uti decisum refert Barbos. *ad Concil. sess.* 21. *cap.* 4. *num.* 9. & expresse notatur *in Concil. Mediol.* 6. *tit. de Parochis* §. *quibus*.

27 Porro regulam opportunam quoad hæc, præbet Episcopis recens Constitutio Innocentii Pap. XIII. quæ incipit, Apostolici ministerii §. 12. confirmata per *SS. D. N. Benedictum item XIII.* & inserta *Appendici Concilii Roman.* ann. 1725. num. 16. fol. 228. ita disponens: *Quoties ob locorum distantiam, sive itineris difficultatem Parochiani sine magno incommodo pro Sacramentis percipiendis, divinisque Officiis audiendis accedere ad Ecclesiam parochialem nequeant; tum quidem meminerint Episcopi, licere sibi pro suo arbitrio, invitis etiam Rectoribus, vel intra easdem parochias destinare alias Ecclesias, in quibus Sacerdotes Parochorum coadjutores Sacramenta ministrent, & Divinum cultum exhibeant; vel novas parochias, novasque parochiales Ecclesias a veteribus distinctas constituere, iisque novos Parochos præficere, assignata ex redditibus ad veterem parochialem Ecclesiam quomodocumque pertinentibus, convenienti portione ad victum eorum, qui, vel tamquam Coadjutores in dictis aliis Ecclesiis deputati, vel tamquam distincti, & independentes Parochi curam animarum exercuerint, nulla ad præmissa impedienda suffragante appellatione, aut inhibitione.*

28 Verumtamen & adbuc accedentibus requisitis Concilii ob locorum distantiam, seu difficultatem itineris, divisio parochiæ veteris non ita fieri debet, ut ibidem nova parochia æque principaliter ex ea, & cum ea constituatur, *Sacr. Cong. Concil. in Neocastren.* 15. *Detem.* 1703. & 16. *Febr.* 1704. nam servandus est veteri Ecclesiæ, velut Matrici congruus honor, indicans dependentiam, *cap. ad audientiam* 3. *de Eccl. ædific. Sac. Cong. Concil. in Anglonen* 20. *Decemb.* 1704. Qui bonor multiformiter potest assignari, vel ut nova veteri parvum censum annuum, aut cerei oblationem exhibeat, vel ei sepulturæ jus relinquat, vel Parocho antiquæ jus cantandi Missam aliquo in festo in nova parochia reservetur, aut aliquid simile decernatur, qua de re Monacell. *tom.* 1. *form.* 3. *nu.* 13. & *in suplem. num.* 13.

29 Præterea veteri Ecclesiæ parochiali reservandum est Juspatronatus, si de fuis bonis ditata fuerit Ecclesia, noviter in parochialem erecta, *d. cap. ad audientiam* 3. *de Eccl. ædific.* quod si novæ parochiæ aliquis benefactor dotis partem contribuerit, efficeretur compatronus cum Rectore matricis, Fagnan. *in d. cap. ad audientiam numer.* 35., & 38. si vero Matrix nil de suo contribuat, juspatronatus non acquirit, *Sac. Cong. Concil. apud* Garciam *p.* 5. *cap.* 9. *num.* 57.

30 In praxi autem, ubi parochiæ asperitas, & incommoditas populi distantis provisionem deposcit, satius esse, quod Vicariæ parochiales, etiam perpetuæ erigantur, quam quod novæ parochiæ constituantur, censuit *Sac. Cong. Episcop. in Senens.* 23. *Augusti* 1624. sic enim habetur optatus effectus, minorque patet aditus ad litigia. Tamen & Concilium, & Bulla præfata Innocentii Pap. XIII. remponit in arbitrio Episcopi. Vide pro praxi antedictæ divisionis Monacell. *tom.* 1. *tit.* 2. *form.* 3. *per tot.*

31 Non potest Episcopus erigere Ecclesiam Jurispatronatus in parochialem absque consensu patronorum, *Sac. Cong. Episc. in Mantuan.* 1. *Junii* 1604. parochialitas etenim præsefert onus, quod Ecclesiæ addendum non est, invito patrono. Nec etiam expedit addi, ne patronatus extendatur ad parochiam, ne parochia fiat servilis; ne tamdem bæc ad nutum alterius debeat vacationis occasione conferri.

32 Causa quoque justa erigendi novam parochiam, divisa veteri, est, si pars populi extra, & pars intra mænia civitatis, vel oppidi alicujus consistat, quod nocturno tempore claudatur, & propter casus repentinos indigentiæ Sacramentorum, expeditus non sit accessus populi ad Parochum, præsertim nocturno tempore. Tunc igitur poterit vetus parochia dividi, & nova erigi, qua commoditati populi satisfiat. Idque fieri, etiam invito Rectore, ad formam dict. cap. ad audientiam, & *Concil. Trident. sess.* 21. *cap.* 4. *Ita Concil. Mediol.* 1. *p.* 2. *tit.* 1. §. *quæ*.

33 Verum *Sacra Congregat. Concilii in Lauden.* 12. *Augusti* 1628. in isto casu periculo animarum providendum esse duxit erectione capellæ dependentis ab Ecclesia parochiali, in quo ponatur Vicarius amovibilis, approbatus ab Ordinario, qui fidelibus partis parochiæ incommodæ Matrici administret Sacramenta. Eadem quoque pars parochiæ incommodæ non est Regularibus commendanda, *Sac. Cong. Episcop. in Viglevan.* 8. *Novembr.* 1581. & *in Montis Regalis* 17. *Januarii* 1600.

34 Quoad uniones parochialium Ecclesiarum, si hæ paupertate laborent, itaut debitis nequeant oneribus satisfacere, providere poterit Antistes uniendo eisdem aliqua beneficia simplicia, non regularia, vel primitiarum, aut decimarum assignatione, sive augumento; aut obligandos Parochianos ad contribuendum pro rata usque ad congruam Rectoris mercedem, prout edicit *Concil. Trid. sess.* 24. *can.* 13. & *Decretum* 26. *Visitat. Apost. post Concil. Benevent. an.* 1599.

35 Ceterum parochiales Ecclesiæ actu, non solo habitu tales, uniri non possunt episcopali mensæ quantumvis tenui, neque Capitulo cathedralis, vel collegiatæ Ecclesiæ, illusive dignitatibus, & Præbendis (etiam ob ingentem istarum tenuitatem, & ne ipsarum numerus minuatur,

tur, *Sacr. Congr. Concil. in Alexandr. 3. Martii* 1594.) neque Monasteriis utriusque sexus; neque Abbatiis, Hospitalibus, & beneficiis simplicibus, vel Jurispatronatus, neque Ordinibus equestribus, prout expresse cavet *Concil. Trident. loc. cit.* etiam si parochia unienda depopulata esset, *eadem Sac. Congr. in Thelesina 7. Junii* 1703. *ac 9. Augusti* 1704. imo etiamsi parochialis esset destructa, *eadem in Aversan. 6. Octobr.* 1703. Et quod dicitur de vetita unione parochiæ, intelligitur quoque de unione partis redditum ejusdem, ipsamet *Sac. Congr.* apud Garciam *de benef. p. 6. cap.3. n.121. & part.12. cap.2. n.37.*

36 Quoties vero perpetua unio parochialium fieri valet, consensus quoque Capituli Cathedralia adesse debet. Nec item fieri potest unio, nisi absque præjudicio illorum, qui unienda obtinent beneficia, *Clement.2. de reb. Eccles. non alien. Concil. Trident. sess.21. cap. 5. Sac. Cong. Episcop. in Pennen. 18. Junii* 1602. *in Cajacen. 31. Augusti* 1628. sufficit nihilominus ipsum Capituli consensum accedere etiam post unionem factam, Barbos. *ad Concil. loc. cit. num. 9.*

37 Postremo parochiales Ecclesias convertere non licet in beneficium simplex, *Concil. Trident. sess. 25. cap.16.* neque aliquam partem redditum earumdem, *Sac. Congr. concil.* apud Barbos. *summ. Apost. dec. collect* 552. *num. 48.* nec etiam facta suppressione parochiæ, ut erigatur in beneficium simplex, *Sac. Cong. Episcop. in Camerinen.* 1. *Octobr.* 1621.

38 Pro Ecclesiarum parochialium reparatione omnem solertiam debet Episcopus adhibere, ut fiat ab iis, ad quos pertinet, prout infra dicetur: sed quatenus concurrant justæ causæ, *in Concil. Trid. sess.21. cap.7.* expressæ; potest ipsas Ecclesias etiam profanare, ibidem, erecta Cruce, *Sac. Congr. Concil. in Tholesina 14. Febr.* 1632.

Opportune præcipiet Episcopus Rectoribus animarum, ut onera earum Ecclesiis incumbentia, sive Missarum, sive piarum largitionum, sive alterius cujuscumque speciei adimpleant. Sacram quoque supellectilem ita conservent, ut non sensim sine sensu deficiat, sed loco ejus, quæ usu consumitur, aliam subrogent, & ornatum Ecclesiarum suarum potius augeant, quam imminuant, *Concil. Mediol.* 1. *p.2. tit.* quæ ad bonorum conservationem. 39

Bona quoque, jura, & res Ecclesiæ non dissipent, nec deteriora reddant, neque alienatione ulla subvertant, *cap. quisquis* 12. *qu.* 1. *cap.1. cum aliis, de rebus Eccles. alien.* prædia itidem coli faciant, & arboribus vestiant, ne nuda, vel dissipata remaneant Successori. Demum & ædes, ac ædificia sarta tecta conservent, pœnis competentibus contra secus agentes in dictis. 40

Præcipue autem ad reparandas Ecclesias, quibus præsunt, urgendi sunt, ut eas opportune restaurent, vel totaliter propriis sumptibus, si redditus earum sufficiant, vel contribuendo pro parte una cum aliis forte ibidem possidentibus alia beneficia; sive una cum populo concurrente itidem pro una parte reparationi: sic ut omnino aliquo modo restaurentur, & sartæ tectæ serventur, *cap.1. de Eccl. ædif. Concil. Trident. sess.21. cap. 7. de reform.* 41

Ad quam reparationem quinam, & qua differentia, qua namque deductione redditum pro alimentis, & sustentatione Rectoris teneantur, vide Barbos. *ad d. cap.7. sess.21. Concil. Trident.* sed cum diversimode pro regionum, diœcesum, & Ecclesiarum varietate, solitum sit in hac materia procedere, mandet Episcopus reparationem fieri sumptibus eorum, ad quos de more loci noscitur pertinere. 42

INDEX

INDEX

VERBORUM, SEU TITULORUM

DE QUIBUS SERMO EST IN HOC OPERE.

A

B

C

Cogna-

D

E

F

Obscæ-

P

Q

R

S

T

INDEX MATERIARUM

SPECIATIM AD PAROCHUM PERTINENTIUM, ALPHABETICO ORDINE EXPOSITARUM.

Quoad

P

Q

R

S

T

V

INDEX

INDEX
RERUM NOTABILIUM

Prior numerus indicat Paginam, posterior, numerum marginalem.

Quæ deficiunt in hoc Indice, suppleri possunt per numeros appositos in Summario omnium Capitum, in hoc Opere contentorum.

A

B

E

F

Festo-

G

H

I

L

M

Q

S

T

Nec

FINIS.

Ut Parochus facilius scire possit, quæ a Concilii Tridentini decretis de Re parochiali disposita sunt, referuntur loca, in quibus idem Concilium decrevit.

I. De Ecclesiis parochialibus, quomodo scilicet augeantur, si tenues sint, sess. XXIV. de refor. cap. XIII. Quibus non uniendæ, ibid. Quæ pensionibus, & fructuum reservationibus non gravandæ ibid. Iis vacantibus quomodo providendum, ead. sess. cap. XVIII.

II. De Parochiis, quare nempe distinctæ, sess. XIV. de refor. cap. IX. Quando novæ constituendæ, sess. XXI. de refor. cap. IV. Ut collapsæ reficiantur, & si refici nequeant ob earum inopiam, transferendæ sint in matrices, vel alias Ecclesias, sess. XXI. de refor. cap. VII. Ut unicuique parochiæ præficiatur perpetuus, & peculiaris Parochus, a quo solo Parochiani Sacramenta suscipiant, sess. XXIV. de refor. cap. XIII.

III. De Parochi officio, nempe de prædicatione verbi Dei, sess. V. de refor. cap. II. & sess. XXIII. de refor. c. I. De expositione eorum, quæ in Missa leguntur, sess. XXII. de Sacrificio Missæ cap. VIII. ac in decreto de observandis, & evitandis in celebratione Missæ: & de monendo Parochianos, ut frequenter accedant ad suam parochiam, saltem diebus Dominicis, & majoribus festis, ibid. De explicatione decreti Matrimonii, sess. XXIV. de refor. Matrim. cap. I. Pueros fidei rudimenta, & obedientiam docere, sess. XXIV. de refor. cap. IV. Vim, & usum

---

Ut magis cordi sit Parochianis accessus ad Ecclesiam parochialem saltem Dominicis diebus, & festis, ut optat Tridentinum sess. XXII. de Sacrificio Missæ cap. VIII. cura erit Parochi eis notum facere, Clementem XI. concessisse Indulgentiam centum dierum iisdem audientibus in eadem Missam Parochi, quæ Indulgentia confirmata fuit a Benedicto XIV. an. 1751. ut ex Edicto Cardinalis Guadagni Urbis Vicarii ad Parochos Urbis, edito in Typographia Rev. Cam. Apostolicæ.

